

Công Tử Ưu

Your distance

KHOẢNG CÁCH GIỮA NGƯỜI

Mục lục

<u>Chương 1: 287 kilômét</u>	
<u>Chương 2: 287 kilômét</u>	
<u>Chương 3: 4.8 kilômét</u>	
<u>Chương 4: 4.8 kilômét</u>	
<u>Chương 5: 506 mét</u>	
<u>Chương 6: 506 mét → 22 mét</u>	
<u>Chương 7: 3 mét</u>	
<u>Chương 8: 710 mét</u>	
<u>Chương 9: 1 mét</u>	
<u>Chương 10: 1 mét</u>	
<u>Chương 11: 2 centimét</u>	
<u>Chương 12: 0 distance</u>	
<u>Chương 13: 7 mét</u>	
<u>Chương 14: 0 distance</u>	
<u>Chương 15: Âm 6 centimét</u>	
<u>Chương 16: 4 kilômét → 2 mét</u>	
<u>Chương 17: Phục vụ riêng</u>	
<u>Chương 18: Vị bạc hà</u>	
<u>Chương 19: Rung đùi</u>	
<u>Chương 20: Âm 20 centimét</u>	
<u>Chương 21: Năm tay</u>	
<u>Chương 22: Tiền tip</u>	
<u>Chương 23: Âm 20 centimét</u>	
<u>Chương 24: Bút máy</u>	
<u>Chương 25: 50 centimét</u>	
<u>Chương 26: Âm 6 centimét</u>	
<u>Chương 27: Công bằng</u>	
<u>Chương 28: Trà hoa cúc cầu kỳ</u>	
<u>Chương 29: 480 kilômét đại mạo hiểm</u>	
<u>Chương 30: Cậu em bách</u>	
<u>Chương 31: Nhận thức chung</u>	
<u>Chương 32: Kính lão</u>	
<u>Chương 33: Triển lãm</u>	
<u>Chương 34: Bác sĩ tâm lý</u>	
<u>Chương 35: Mẹ của nyc</u>	
<u>Chương 36: Lão cầm thú</u>	
<u>Chương 37: Ở chung</u>	
<u>Chương 38: Ngày đầu ở chung</u>	
<u>Chương 39: Thói quen</u>	
<u>Chương 40: Meme</u>	
<u>Chương 41: Khoảng cách thầy và trò</u>	
<u>Chương 42: Mì văn thần</u>	
<u>Chương 43: Sống chung</u>	

Chương 44: Khoảng cách văn hóa
Chương 45: Cao thủ chọc tức
Chương 46: Cappuccino
Chương 47: Kẹo mút
Chương 48: Anh muốn
Chương 49: Lịch sử tình trường
Chương 50: Phiếu đánh giá
Chương 51: Lựa chọn
Chương 52: Quạo rồi nha
Chương 53: Sinh nhật
Chương 54: Papa và mama
Chương 55: Cao thủ chữa cháy
Chương 56: Bút pháp xuân thu
Chương 57: Sinh nhật vui vẻ
Chương 58: Tam giác mùa hè
Chương 59: Khoảng cách tri thức
Chương 60: Phía trước
Chương 61: Tới phương bắc
Chương 62: Chị dâu
Chương 63: Kia là ai
Chương 64: Chị dâu của con
Chương 65: Mùa hè kết thúc
Chương 66: Già yếu và tử vong
Chương 67: Mô phỏng
Chương 68: Ba
Chương 69: Trưởng thành 1
Chương 70: Trưởng thành 2
Chương 71: Trưởng thành 3
Chương 72: Trưởng thành 4
Chương 73: Trưởng thành 5
Chương 74: Chân tướng
Chương 75: Hoài nghi
Chương 76: Hội nghị
Chương 77: Kẹp cà vạt
Chương 78: Chứng cứ
Chương 79: Lựa chọn
Chương 80: 9000 kilômét
Chương 81: Nhớ nhung
Chương 82: Trốn việc
Chương 83: Anh em
Chương 84: Một vò ôn nhu
Chương 85: Đảo ngược
Chương 86: Kinh tởm
Chương 87: Sân thượng
Chương 88: Lịch sử trình duyệt
Chương 89: Bao trai
Chương 90: Kết thúc
Chương 91: Sự mẫu đình sương

Chương 92: Úp sọt sư mẫu

Chương 93: Sếp bách ốm rồi

Chương 94: Vòng xã giao của sếp bách

Chương 95: Vờ kịch ngắn không liên quan đến chính văn

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 1: 287 kilômét

Sau khi vụ việc kia xảy ra, Đình Sương tựa như một con cá khú để lâu bốc mùi, hoặc là miếng áo lót phơi mãi không khô trên ban công vào mùa mưa.

Di động vút vạ trên sàn nhà bỗng chốc rung lên, đồng thời trên màn hình nhảy ra một tin nhắn.

“Anh, anh xin nghỉ mấy ngày để qua chỗ em đi, mấy thằng bạn em nếu gặp phải chuyện như thế, toàn xin nghỉ học để ra ngoài giải sầu thôi.”

Đình Sương nốc hơi nhiều, đang ngủ, không nghe thấy tiếng điện thoại rung.

Đến giữa trưa hôm sau cậu tỉnh lại, nhật điện thoại trên mặt đất lên, thông báo tin nhắn đã không đếm xuể, cái gần nhất đến từ bạn học Tống Hâm: “Đình Sương mày chết rồi à? Hôm nay là ngày khai giảng đấy! Tiết đầu tiên của thứ hai còn là tiết Robotik! Mày dám không đến à? Mau gửi email giải thích cho giáo sư đi, chưa biết chừng còn cứu vãn được.”

Đình Sương ôm cái đầu đau như búa bổ, gọi điện thoại cho Tống Hâm.

“Này...” Đình Sương cảm giác cổ họng mình như đang bốc hỏa: “Tao vướng chút việc riêng nên sáng nay không đi học được.”

Tổng Hâm nói: “Mày mau mau gọi điện cho bác sĩ đi, xin cái giấy khám bệnh rồi gửi cho giáo sư.”

Đình Sương đáp: “Ờ. Trên lớp có dạy gì quan trọng không? Mày gửi pass tài liệu cho tao, chút nữa tao tải xuống.”

“Không có tài liệu đâu.” Tổng Hâm nói một lèo tình huống, gần như đang phỉ nhổ: “Lão giáo sư này biến thái vãi luôn. Đầu tiên, lão không cho tài liệu, phải đi học mới biết lão dạy cái gì. Thứ hai, lão yêu cầu đi đủ tiết 100%, thế nhưng đi đủ cũng không được tính thêm thành tích, chỉ vừa đủ tư cách tham gia thi cuối kỳ mà thôi, điểm thi cuối kỳ chính là điểm phẩy của môn học này. Thứ ba, thi cuối kỳ là thi vấn đáp, lần lượt từng đưa vào một thi riêng với lão. Bài vở hôm nay tao chụp ảnh gửi cho mày rồi đấy, có điều tao không chắc mình ghi đủ được đâu.”

Đình Sương day day huyết thái dương, nói: “Sao dân Đức lắm vẹo thế.”

Tổng Hâm trầm mặc một lát, bảo: “Không, Prof. Bai là người Hoa đấy. À mà tao không chắc đâu, nhưng nhìn mặt với tên trông giống giống người Trung Quốc.”

Đình Sương đáp: “... Ờ biết rồi.”

Cậu không rảnh để quan tâm đến thân thể của vị giáo sư này, cúp điện thoại xong, việc đầu tiên là liên lạc với bác sĩ gia đình xin giấy khám bệnh, sau đó tắm rửa sạch sẽ mùi rượu trên người, cuối cùng là đi pha một tách cà phê để làm cho bản thân mình tỉnh táo lại.

Máy pha cà phê cần 12 giây để làm nóng.

Mười hai giây đủ khiến cậu nhớ rằng máy pha cà phê trong nhà là do ai mua.

“Đình Sương em đừng uống cà phê nữa được không, em không ngủ được cũng đừng nhiều anh chứ, sáng mai anh còn có buổi thí nghiệm.” Lương Chính Tuyên đề Đình Sương đang nhào lên người mình xuống.

“Hơ, máy pha cà phê là anh mua mà?” Đình Sương vói tay vào trong quần Lương Chính Tuyên, dùng sức bóp một cái.

“**.” Lương Chính Tuyên nhỏ giọng chửi, một lời hai ý: “Em có biết hai chữ ‘tiết chế’ viết thế nào không hả?”

Đình Sương lấy ba con sói từ trong tủ đầu giường ra, phe phẩy trước mặt Lương Chính Tuyên, hỏi: “** hay không đây?”

Lương Chính Tuyên đầu hàng: “** ** **.”

Cà phê pha xong rồi.

Đình Sương bê tách cà phê tới chỗ bàn học, mở laptop lên, vào trang web trường học để tìm địa chỉ hòm thư của giáo sư, rồi gửi đi một cái email.

Xử lý xong chuyện của giáo sư, lúc này cậu mới trả lời tin nhắn của những người khác.

“Không sao hết.”

“Hiện tại không sao rồi.”

“Yên tâm đi.”

“Tao vẫn tốt chán.”

Sau khi trả lời xong một đồng tin nhắn, cậu nhìn thấy tin nhắn của Lương Chính Tuyên: “Xin em tha thứ cho anh một lần này thôi, đừng chia tay được không?”

Đình Sương theo bàn năng mò lấy cái gạt tàn đặt trong góc trái bàn học, kéo lại đây, rồi rút bật lửa với bao thuốc lá ra. Trên bao thuốc lá xanh trắng có in dòng chữ ‘Rauchen schädigt Ihrer Lunge’ (hút thuốc lá có hại cho phổi), bên dưới còn có hình minh họa, một bên là phổi tốt, một bên là phổi hỏng. Cảnh báo bất thành linh.

Cút bà nó cảnh báo đi.

Đình Sương rút một điếu trong bao ra, bật lửa, rít một hơi thật sâu.

Nếu như hiện tại Lương Chính Tuyên có ở bên cạnh cậu, nhất định sẽ rút điếu thuốc trong tay cậu đi, nói: “Đình Sương à, phổi của em cũng thuộc về anh, kính nhờ em đừng có tùy tiện giày xéo nó được không?”

Ngoại trừ phổi, trên bao Marlboro cũng in những cảnh báo khác, tởm như ‘hút thuốc lá có hại cho bộ phận sinh dục của bạn’, nếu như Đình Sương vừa khéo mua phải bao kia, Lương Chính Tuyên sẽ uy hiếp cậu: “Nếu như em liệt dương thì anh sẽ đi tìm thằng khác ngay.”

Đình Sương hung hăng hút xong điếu thuốc lá, nghĩ thầm, bà mẹ nó tôi còn chưa liệt dương mà, sao anh đã đi tìm thằng khác rồi?

Cậu dụi tắt tàn thuốc, cầm điện thoại di động lên, gõ vài chữ vào ô tin nhắn, xong rồi lại xóa, cuối cùng chỉ đáp lại một câu: “Anh ăn nem một năm trời chứ không phải một lần.”

Gửi xong câu này, Đình Sương vẫn cảm thấy không chân thực. Bọn họ ở bên nhau rất nhiều năm, từ cấp hai đã hẹn hò, rồi đến đại học thì cùng nhau come out với gia đình, sau đấy lại cùng nhau sang nước ngoài học cao học. Bạn bè khi nhắc tới Đình Sương và Lương Chính Tuyên, đều khen bọn họ là ‘đôi chim cu kiêu mẫu’, hiện giờ lại kết thúc một cách khó coi như vậy, khiến cho tất cả mọi người phải mở mang tầm mắt.

Di động lại rung rung, Đình Sương tưởng Lương Chính Tuyên trả lời, không ngờ rằng là Chúc Văn Gia gọi videocall tới.

Đình Sương bắt máy: “Văn Gia hả.”

Chúc Văn Gia nhìn đôi mắt đầy tơ máu của Đình Sương, nói: “Anh uống rượu à? Hay là khóc đấy?”

Đình Sương đáp: “Nào đến mức ấy, là do ngủ không ngon thôi.”

Chúc Văn Gia hỏi: “Anh xin nghỉ học chưa? Qua chỗ em chơi đi.”

Đình Sương nói: “Sao nào, em muốn mời anh đến phố đèn đỏ chơi gái à? Anh không có ham muốn đấy đâu.”

Chúc Văn Gia nói: “Đầu anh xanh lè rồi, thủ thân cho ai ngắm. Qua chỗ em đi, em gọi mấy đứa đến hầu hạ anh, thằng nào cũng bảnh hơn Lương Chính Tuyên nhiều.”

“Mày bớt cho anh nhờ.” Đình Sương liếc mắt nhìn hòm thư, Prof. Bai vẫn chưa trả lời lại, “Chỗ em có mười thằng Lương Chính Tuyên

anh cũng không đi được, học kỳ này dính ngay môn sát thủ.”

Chúc Văn Gia bảo: “VẬY ĐỂ EM TỚI THĂM ANH NHÁ.”

Đình Sương nói: “Em bám đít anh từ bao giờ thế?”

“Anh ơi anh để em tới đó đi. Mẹ em cứ giục em tới thăm anh suốt, nhắc đến 3-4 lần rồi đấy.” Chúc Văn Gia có chút hậm hực: “Anh cũng biết tính mẹ em mà, bà ấy sợ anh chia tay với Lương Chính Tuyên rồi, đến một ngày nào đó sẽ đồng ý lấy vợ sinh con, khi ấy ba sẽ giao lại công ty cho anh.”

“Chúc Văn Gia ơi sao em ngu quá vậy.” Đình Sương nở nụ cười: “Sao cái gì cũng kể với anh thế.”

“Em ăn ngay nói thật mà.” Chúc Văn Gia chẳng buồn để ý: “Ai thèm tiếp quản công ty gia đình chứ? Em chỉ mong anh phụ trách kiếm tiền, còn em phụ trách xài tiền thôi. Nếu như anh tiếp quản công ty, anh có thể bỏ mặc em chết đói được à? Còn nếu như để em tiếp quản công ty, em lại chả khiến cho cả nhà mình chết đói ấy chứ... Thôi được rồi, thằng bạn đặt vé máy bay cho em xong xuôi hết rồi, em không nói chuyện với anh nữa.”

9h tối, thời điểm chuông cửa vang lên, Đình Sương theo thói quen nhón vào ống nghe, hỏi: “Ja?”(vâng?)

Chúc Văn Gia hét vào micro trên cửa: “ĐỪNG NHA NHA NHA NỮA, LÀ EM ĐÂY.”

Đình Sương nói: “Em đến thật đấy à.”

Chúc Văn Gia: “Mau mở cửa đi.”

Đình Sương nhấn nút mở cửa.

Chúc Văn Gia hầu như chẳng mang theo chút hành lý nào, chỉ đeo một balo đựng laptop sau lưng, bên trong còn nhét thêm vài cái xà lỏn. Việc đầu tiên sau khi cậu ta vào cửa là chạy đi tắm, tìm một cái áo phông sạch của Đình Sương rồi mặc vào, kế đó tiện tay lấy một chai Whiskey uống dở từ trong tủ lạnh ra, bỏ thêm đá vào ly, đổ rượu đầy ụ. Cậu ta vừa uống được một ngụm, lập tức ghét bỏ: “Anh mua rượu lỏm à, biết thế em mang cho anh một chai.”

Đình Sương bảo: “Chê lỏm thì đừng có uống.”

Chúc Văn Gia bấu môi: “Vâng, anh không giống em, anh thì trâu bò rồi, từ lúc come out đến giờ anh chưa từng xài lấy một đồng trong nhà, hiện tại sướng chưa, ngu chưa? Em bảo chứ, ngay từ đầu anh đã không nên come out rồi, vì thằng khốn họ Lương ấy có đáng không?” Nói xong, cậu ta bưng hai ly rượu ngồi cạnh bệ cửa sổ, nói: “Qua đây tâm sự tí đi?”

Đình Sương thuê nhà ở vùng ngoại ô khu dân cư, ngoài cửa sổ có một mảnh hoa viên, bà chủ nhà chăm sóc vườn rất tốt, mới tháng bốn cây cối đã um tùm, buổi tối ngồi ở bên cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, nghe được tiếng côn trùng rả rích.

Chúc Văn Gia không cảm nhận được vẻ đẹp của nơi này, thẳng thắn chê lắm muỗi.

Đình Sương đóng cửa sổ lại, ngồi vào chỗ đối diện Chúc Văn Gia, cũng uống một ngụm rượu, hỏi: “Tâm sự cái chi?”

Chúc Văn Gia nói: “Ở trước mặt em giả vờ làm vẹo gì? Ngoài việc uống rượu, khóc hu hu, mắng chửi họ Lương và mượn rượu

làm càn, thì còn có thể làm gì?”

Đình Sương nói: “Làm gì đến mức khó coi như thế.”

Chúc Văn Gia bảo: “Anh thử uống thêm hai ngụm nữa xem.”

Chờ đến lúc Đình Sương uống sạch ly rượu kia, ngồi yên một chỗ, đột nhiên mắng: “Lương Chính Tuyên là thằng chó.”

Chúc Văn Gia biết ngay, cậu ta nâng ly cùng vào cái ly rỗng của Đình Sương, phụ họa: “Đúng thế, hần ta là thằng chó.”

Đình Sương lại uống thêm mấy ly, uống nhiều rồi liền kéo kéo cổ áo, nhìn vào bên trong: “Là do anh béo lên à? Hay do tính tình anh có vấn đề? Trước đây Lương Chính Tuyên thường bảo tính anh không tốt.”

Chúc Văn Gia nói: “Anh, em nói thật nhé, anh xấu tính xấu nét đâu phải chuyện ngày một ngày hai, thế nên việc Lương Chính Tuyên gây ra không liên quan đến tính tình của anh đâu. Tính anh vốn đã thế rồi, đừng mất công sửa làm gì.”

Đình Sương nói: “Thế là do anh béo rồi.”

Chúc Văn Gia bảo: “Qua đây qua đây, đưa điện thoại cho em.”

Đình Sương hỏi: “Làm chi?”

Chúc Văn Gia nói: “Em chẳng thèm khát gì con máy tã đã xài vài năm của anh đâu, nhanh đưa cho em.”

Đình Sương bèn đưa điện thoại cho Chúc Văn Gia.

Chúc Văn Gia nhận lấy điện thoại, quay về phía Đình Sương, rồi chụp một tấm cậu đang ngồi uống rượu bên cửa sổ.

Đèn cửa sổ không bật, dưới bóng tối, Đình Sương chỉ mặc áo phông trắng với quần bò giản dị, ngồi trên một chiếc ghế gỗ chân cao, cầm ly rượu Whiskey, không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Sau khi chụp xong, Chúc Văn Gia tải app DISTANCE – ứng dụng chat chít của dân đồng tính, dùng bức ảnh mới chụp kia làm hình đại diện, đăng ký lấy một tài khoản.

Họ tên: Frost

Thuộc tính: 0.5

Tuổi tác: 24

Chiều cao: 1m82

Cân nặng: 70kg

Nghề nghiệp: sinh viên

Tình trạng: độc thân

“Chờ đó.” Chúc Văn Gia lắc lư điện thoại di động, nói: “Để coi đêm nay anh nhận được lời mời của bao nhiêu người.”

Đình Sương còn chưa hiểu mô tê gì: “Sao cơ?”

Điện thoại rung lên một hồi, Chúc Văn Gia cúi đầu nhìn, nói: “Hô, nhanh ghê. Cách đây 151km có một 0 thả tim cho anh, đồng thời hỏi xem anh đang ở thành phố nào, anh có muốn trả lời lại không?”

Đình Sương ngó qua đó nhìn màn hình: “Em hẹn chịch cho anh à?”

Chúc Văn Gia nói: “Em đang chứng minh sự quyến rũ của anh, đừng nghĩ rằng thằng chó kia ăn vụng là tại mình nữa, anh toàn vớ hết lỗi về bản thân mà không chịu đi tìm thằng đầu sỏ... Anh xem đi, anh nhận được ba lượt thích này, có một người ở gần phết, khoảng 18km.”

Đình Sương nói: “Sao mấy người này dễ thích thế? Chỉ có mỗi bức ảnh không rõ mặt mũi thôi mà?”

“Trên app này thích là có ý tán gẫu thôi anh ạ, anh tưởng thật đấy à? Đây anh xem đi.” Chúc Văn Gia nhấn nhấn vài cái trên màn hình: “Đây là giao diện ghép cặp nhanh, anh sẽ nhìn thấy được ảnh đại diện cùng với thuộc tính của đối phương, sau đó anh có thể chọn vô cảm, thích hoặc là thả tim.”

Đình Sương nhìn tám ảnh trên giao diện ghép cặp nhanh, nói: “Vô cảm.”

Chúc Văn Gia kéo xuống một cái, trên màn hình lập tức nhảy ra ảnh và thông tin của người kế tiếp.

Đình Sương: “Vô cảm.”

Chúc Văn Gia tiếp tục kéo xuống, người kế tiếp +1.

Đình Sương: “Vô cảm.”

Người tiếp kế tiếp +2.

“Vô cảm.”

Người tiếp kế tiếp +3.

“Vô cảm.”

Chúc Văn Gia liên tục kéo xuống mười mấy người, nhưng Đình Sương auto ‘vô cảm’, rốt cuộc cậu chàng không chịu được nữa, nói: “Chơi gì kỳ vậy ba, anh có phải mù công nghệ đâu, tay em cũng không phải cái máy may, không tạch tạch tạch kéo cho anh mãi được.”

Đình Sương nói: “Anh thực sự chẳng có cảm giác gì.”

Chúc Văn Gia kéo đến một tấm ảnh, phát hiện người này khá giống Lương Chính Tuyên, bèn hỏi: “Người này anh cũng không có cảm giác à?”

Đình Sương nhìn bức ảnh kia hồi lâu, lại liếc nhìn thông tin của đối phương, nói: “Người này cách anh 7km, sống cùng một thành phố, nhớ đâu đụng phải trên đường thì xấu hổ lắm.”

Chúc Văn Gia nói: “Anh không thích khoảng cách gần à? Ứng dụng này có thể cài đặt phạm vi đấy, để em tính xem... từ 150km đến 300km thì thế nào? Như vậy thì đối phương cũng ở nước Đức, nhưng không cùng một bang, nếu các anh nói chuyện thấy hợp, hẹn gặp nhau cũng không khó lắm, nói chuyện không hợp cũng chẳng sợ đụng mặt nhau, thế nào?”

Đình Sương ừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy hơi sai sai: “Ờ này, sao em lại bắt đầu tìm đối tượng cho anh rồi? Anh không định chưa chi đã ——”

“Ai tìm đối tượng cho anh chứ? Em đang giúp anh tạo dựng lại sự tự tin, tiện thể quên đi gã họ Lương kia.” Chúc Văn Gia giờ màn

hình điện thoại đến trước mặt Đình Sương: “Tới đây tuyển nam sung đi nào.”

Đình Sương liên tiếp chọn ‘vô cảm’, chán chả buồn xem nữa: “Nhạt nhẽo quá.”

Chúc Văn Gia nói: “Nhìn 20 người nữa đi, rồi chọn một trong số 20 người đấy.”

Đình Sương: “Em đừng có dẫn vạt anh nữa được không?”

Chúc Văn Gia nói: “Không được, chọn nhanh lên, bằng không em gọi luôn một người đến nhà anh bây giờ.”

Cái thằng Chúc Văn Gia con ông cháu cha quậy trời lật đất này cái gì cũng dám làm, Đình Sương không thể làm gì hơn là tiếp tục xem, kéo xuống hết tấm này đến tấm khác đều ‘vô cảm’, Chúc Văn Gia không có ý tốt nhắc nhở: “Chỉ 20 thôi đấy.”

Ngón tay chuẩn bị nhấn ‘vô cảm’ của Đình Sương ngừng lại, trên màn hình vừa hay nhảy ra một tấm ảnh.

Tây trang đen, cổ áo sơ mi màu trắng, tay phải đặt trên bánh lái, tay trái đeo đồng hồ đang kéo cà vạt, chiếc cà vạt xám màu nửa chật nửa bung. Người chụp ảnh chắc là ngồi ở vị trí phó lái, không chụp hết hằn gò má, chỉ có thể nhìn thấy phần cằm, dưới nữa là cằm cổ, hầu kết, cùng với bờ vai được vest ôm trọn, lồng ngực, cánh tay.

Không nhìn thấy rõ dáng vẻ, nhưng khí chất lại có điểm hấp dẫn người đến thế.

Bàn tay tháo cà vạt cũng thon dài cân xứng.

Đình Sương chọn xem thông tin của người này.

Họ tên: C****

Thuộc tính: 1

Tuổi tác: 36

Chiều cao: 1m87

Cân nặng: 75kg

Tình trạng: độc thân

Khoảng cách hiện tại: 287km

Ngoại trừ họ tên không được hiển thị đầy đủ, những thông tin cá nhân khác đều không bị mã hóa bảo mật.

Chúc Văn Gia cười xấu xa: “Anh thích kiểu này à? Nhìn vóc người cũng không tệ lắm...” Cậu ta nhìn thấy thông tin tuổi tác, bồi tiếp một câu: “Có già quá không vậy?”

Đình Sương nói: “Già rồi mới không có sức đi ăn vụng.”

“Vậy chọn ổng đi.” Chúc Văn Gia sợ Đình Sương đổi ý, lập tức tài lanh chọn ‘thả tim’.

“Này.” Đình Sương cạ lời: “Em chọn thích là được rồi, tại sao phải thả tim?”

Chúc Văn Gia nói: “Từ nãy tới giờ anh xem đến 100 người chưa, chỉ nhìn chăm chú mỗi ông chú này, thế có phải là ‘trăm người chọn

một' không? Trăm người chọn một mà không thả tim thì định làm gì?"

Đình Sương nói: "Ô kìa, trăm người chọn một, em biết dùng thành ngữ rồi đấy à."

Chúc Văn Gia: "Anh đừng có cà khịa nhau, ít nhiều gì em cũng trải qua hai năm cấp ba ở trong nước."

Đình Sương nói: "Thôi thôi, anh đi đánh răng rồi ngủ đây, em đừng có lấy điện thoại của anh nghịch bậy nữa."

Chúc Văn Gia bảo: "Anh yên tâm đi, em lấy điện thoại của anh gửi cho mẹ em một tấm, bà ấy sẽ biết là em đến thăm anh rồi. Đỡ phải nhắc em miết."

Đình Sương gật đầu rồi tiến vào buồng tắm. Cậu vừa mới đánh răng chưa được bao lâu, trong mồm còn đầy bọt, đã lại nghe thấy tiếng Chúc Văn Gia ở bên ngoài gọi: "Anh ới, hệ thống giúp anh ghép đôi hoàn mỹ này ——"

Đình Sương nghe không thủng, chỉ đành tắt bàn chải điện đang rè rè chạy đi, hỏi lại: "Cái gì cơ?"

Chúc Văn Gia đắc ý lắc lư di động với Đình Sương, há to mồm nói: "Perfect Match, anh với quý ngài C cách đây 287km ghép đôi hoàn mỹ, ổng cũng thả tim cho anh."

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 2: 287 kilômét

9:45 sáng thứ hai, Bách Xương Ý đúng giờ kết thúc tiết một môn Robotik, sau đó bay tới Leipzig để tham dự một buổi hội thảo giao lưu học thuật.

Sau khi đi ăn tối với đồng nghiệp trong ngành giáo dục, anh đứng ở vườn hoa khách sạn đợi Mạnh Vũ Dung.

“Nè.” Mạnh Vũ Dung đi tới từ sau lưng anh, xoay người, ngồi đối diện Bách Xương Ý: “Đã lâu không gặp.”

Bách Xương Ý giơ tay ra hiệu với người phục vụ, gọi hai ly Cuba Libre. Mạnh Vũ Dung cản anh lại, bảo phục vụ đổi một ly Cuba Libre thành hồng trà.

Bách Xương Ý cũng không muốn uống Cuba Libre, đổi sang cà phê Decaf.

Chờ người phục vụ rời khỏi, Bách Xương Ý nói: “Khẩu vị thay đổi rồi.”

Mạnh Vũ Dung đáp: “Có thai, không thích hợp uống đồ có cồn.”

Bách Xương Ý thông qua chiếc kính không gọng càng mảnh, liếc nhìn đôi giày cao gót mũi nhọn của Mạnh Vũ Dung một cái, không ừ hử gì.

Mạnh Vũ Dung nói: “Xương Ý, khẩu vị của anh cũng thay đổi rồi.”

Bách Xương Ý bảo: “Anh vẫn luôn không thích rượu và đồ uống có đường.”

Mạnh Vũ Dung suy sụp, nhưng chẳng mấy chốc đã nở nụ cười: “Đúng là tác phong của anh, không thích uống mà vẫn có thể uống cả đời.”

Bách Xương Ý nói: “Thích cũng đâu phải thứ gì quan trọng lắm.”

“Em biết, trách nhiệm mới là quan trọng nhất, đúng không? Anh vẫn cố chấp như vậy.” Mạnh Vũ Dung theo thói quen sờ sờ chiếc nhẫn cưới mới tinh trên ngón áp út, vị trí này từng thuộc về một chiếc nhẫn cưới khác. Nếu như cô không phát hiện ra vụ Bách Xương Ý mua tạp chí tình dục có hình đàn ông, biết đâu bây giờ anh vẫn là người chồng hoàn mỹ của cô.

“Có bạn trai chưa?” Mạnh Vũ Dung hỏi.

Bách Xương Ý thoáng nhíu mày một cái, tựa hồ có chút không thích ứng kịp với câu hỏi này. Chờ người phục vụ bưng cà phê và hồng trà tới, anh cầm tách nhấp một ngụm cà phê, rồi mới đáp: “Chưa có.”

“Anh biết không.” Mạnh Vũ Dung cầm lấy bình sữa trên khay, đổ vào hồng trà rồi khuấy đều: “Bề ngoài hẳn không bằng anh, đầu óc cũng không bằng anh, thậm chí còn chẳng săn sóc và có trách nhiệm với gia đình giống như anh. Thế nhưng ở cùng với hẳn, em thấy hết thấy đều đúng người. Lạ lắm nhé, anh cái gì cũng tốt, thế nhưng em luôn cảm thấy thiếu thiếu, luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ.”

Khóe môi Bách Xương Ý cong lên, nhưng chỉ một thoáng, rất nhanh lại hạ xuống: “Em cảm thấy tốt là được rồi.”

Mạnh Vũ Dung hỏi: “Vậy còn anh?”

Bách Xương Ý: “Anh cái gì?”

Mạnh Vũ Dung: “Sau này anh tính thế nào?”

Bách Xương Ý đáp: “Anh không vội.”

Mạnh Vũ Dung hỏi: “Nếu như trước khi cưới anh phát hiện mình thích đàn ông hơn, liệu anh có còn kết hôn với em không?”

Bách Xương ý không nói gì, trầm mặc một cách lịch sự.

Mạnh Vũ Dung cũng không nói gì thêm, chỉ nâng cốc lên uống một ngụm hồng trà. Sữa và trà cùng dính ở trên mép, nhưng cô không nhìn thấy.

Bách Xương Ý lấy một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra, đưa cho cô.

Mạnh Vũ Dung nhận lấy, nhìn thấy trên chiếc khăn tay màu xanh lam có thêu một chữ ‘BAI’ viết hoa, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Bách Xương Ý chính là một người như vậy, có hẹn luôn đến sớm, mang khăn tay trên người, biết lúc nào cần giữ yên lặng, nhưng người ta vẫn sẽ biết anh đang chăm chú nhìn mình. Nghĩ tới đây, nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống, sau đó biến thành một dòng nước, không kìm được mà chảy đầy mặt.

“Em ——” Mạnh Vũ Dung nghẹn ngào, chẳng thốt nên lời, chỉ có thể dùng khăn tay không ngừng lau mắt, lau đến khi mắt đỏ bừng.

Bách Xương Ý buông mi xuống, không nhìn khuôn mặt có chút nhếch nhác của cô, cũng không hỏi tại sao, chỉ nói: “Bị ảnh hưởng bởi hormon, anh hiểu mà.”

“... Không phải.” Mạnh Vũ Dung lắc đầu, giọng nói rất nhỏ, cho dù xung quanh không có người Trung Quốc thứ ba, cô cũng theo bản năng không muốn để kẻ khác nghe thấy, bởi vì chuyện này chẳng có gì hay ho cả: “Hắn ăn vụng... sau khi em mang thai hắn đã đi ăn vụng.”

Mạnh Vũ Dung vừa khóc, vừa nhỏ giọng kể lại mọi chuyện đã trải qua.

Vườn hoa nổi gió, Mạnh Vũ Dung hắt xì một cái, khụt khịt mũi, Bách Xương Ý cởi áo vest ngoài rồi khoác lên vai cô.

Mạnh Vũ Dung không nhịn được mà nắm lấy bàn tay đang khoác áo cho mình, quay đầu nhìn đôi mắt của Bách Xương Ý, nói: “Hắn cái gì cũng thích hợp, cái gì cũng không thiếu... thế nhưng tại sao hắn không thể, tại sao không thể giống như anh chứ?”

Bách Xương Ý im lặng một hồi, bảo: “Người với người luôn khác nhau. Ngoài ra anh cũng chẳng còn ưu điểm nào khác.”

“Không, không phải vậy, anh rất tốt, thật đấy, em ——” Mạnh Vũ Dung miễn cưỡng lau khô nước mắt: “Em phải đi đây, nếu còn không đi em sợ mình sẽ nói ra những lời không nên nói. Thế thì em chẳng còn là người nữa rồi.”

Bách Xương Ý biết rõ cô muốn nói cái gì, cô sợ mình bất cẩn lỡ lời, sẽ nói muốn bắt đầu lại với anh.

Mạnh Vũ Dung chống tay vịn của ghế rồi đứng lên, Bách Xương Ý đỡ cô một cái, xác định cô đi giày cao gót không bị trật chân mới buông tay ra.

“Anh đưa em về.” Bách Xương Ý nói.

Mạnh Vũ Dung mắt đỏ hoe, đưa chìa khóa xe cho anh, cười bảo: “Vẫn sẵn sóc như xưa.”

Khi ngồi vào trong xe, Mạnh Vũ Dung nói: “Tìm bạn trai đi.”

Chắc đây là lần thứ hai trong ngày nghe thấy câu này, Bách Xương Ý không còn ngờ như ban nãy, chỉ đáp rằng: “Nếu có người thích hợp.”

Mạnh Vũ Dung: “Tìm nhanh lên nhé, đừng cho em có cơ hội.”

Bách Xương Ý lái xe, chẳng biết đang suy nghĩ gì, mãi đến tận khi gặp đèn đỏ, dừng xe lại anh mới nói: “Được.”

Mạnh Vũ Dung quay đầu về phía ngoài cửa sổ, lặng lẽ mà rơi lệ.

“Xương Ý, có phải con người lựa chọn thế nào, đến cuối cùng đều thấy hối hận không?”

Bách Xương Ý đáp: “Có lẽ vậy.”

Thật ra anh không hề nghĩ như thế, nhưng chỉ biết đáp lời Mạnh Vũ Dung kiểu này.

Mạnh Vũ Dung hỏi: “Vậy anh có từng hối hận chưa?”

Bách Xương Ý hiếm thấy làm ra vẻ suy nghĩ ba giây, đáp: “Hừm, anh hối hận vì ngày đó đã mua tạp chí tình dục, thực sự thì mấy

người mẫu nam trong đây khó coi lắm.”

Mạnh Vũ Dung nín khóc mỉm cười, cô biết thừa Bách Xương Ý đang chọc cho cô vui vẻ.

“Mau quen bạn trai đi.” Cô lại sờ vào chiếc nhẫn kết hôn trên ngón áp út: “Thời buổi này mạng xã hội rất phát triển, dễ kiếm lắm.”

“Anh biết là dễ kiếm.” Lại một cái đèn đỏ, Bách Xương Ý cảm thấy hơi bức bối, đưa tay tháo lỏng cà vạt hơn một chút.

Mạnh Vũ Dung lấy điện thoại của Bách Xương Ý chụp lại cảnh này, cô hơi kinh ngạc, di động của anh không hề cài mặt khóa.

Bách Xương Ý cũng chẳng chú ý Mạnh Vũ Dung cầm điện thoại của mình làm gì, chỉ chuyên tâm lái xe, trước tiên là đưa cô về nhà, sau đó lại gọi cho công ty taxi, đặt một chiếc xe tới đón mình quay về khách sạn.

Lúc về tới khách sạn thì đã tương đối trễ, anh tắm rửa sạch sẽ, khoác áo tắm, đeo kính mắt, bắt đầu xử lý đồng email chưa đọc. Email của trường, email luận văn, email từ các cơ quan hỗ trợ học thuật, email của sinh viên...

Sinh viên thời buổi này viết đơn xin nghỉ ốm cũng viết sai ngữ pháp được à?

Bách Xương Ý mở file đính kèm xem giấy khám của bác sĩ, đọc thoáng qua, cảm mạo, chóng mặt, hai lý do bác sĩ gia đình thích dùng nhất. Anh lại liếc mắt nhìn họ tên sinh viên, Ting Shuang, là cậu sinh viên người Trung Quốc duy nhất vắng mặt ngày hôm nay.

Bách Xương Ý cũng đã từng là sinh viên, đương nhiên biết thừa mấy trò vặt này, bèn gửi lại một email khách sáo, biểu thị rằng những sinh viên không nghe giảng tiết đầu tiên thì không thể nào hiểu được học phần tiếp theo, vì thế mời tháng 4 năm sau học lại môn này, cuối cùng còn chúc cho đối phương mau chóng hồi phục sức khỏe.

Xử lý xong đồng email, tóc còn chưa khô, Bách Xương Ý định sấy tóc rồi đi ngủ.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên rung lên, trên màn hình nhảy ra một thông báo — [DISTANCE] Có 9 người thích bạn, nhanh đến coi bọn họ là ai nào!

Bách Xương Ý khẽ cau mày, nhấn vào dòng thông báo này, màn hình chuyển tới giao diện ứng dụng DISTANCE.

Ứng dụng này tải xuống lúc nào vậy? Bách Xương Ý tra lịch sử giao dịch, là tải vào ngày hôm nay. Anh mất hai phút để nghiên cứu sơ qua ứng dụng này, đây là mạng xã hội của người đồng tính. Nhấp vào trang cá nhân, tài khoản đã được đăng ký, ảnh đại diện là bức hình Mạnh Vũ Dung chụp ban nãy, ID là Cycle, tại sao lại là Cycle?

Anh nhớ hồi xưa, có lần Mạnh Vũ Dung đưa điện thoại cho anh xem, nũng nịu rằng: “Xương Ý anh nhìn coi, em viết tên của anh nhiều lần quá, hiện tại chỉ cần gõ CY, phần tiên đoán sẽ tự động hiểu thành Xương Ý.”(Chāng Yì)

Nghĩ tới đây, Bách Xương Ý thử gõ chữ CY trên máy mình, có lẽ bình thường anh không hay viết tên tiếng Trung của bản thân, cho nên phần tiên đoán tự động hiểu thành Cycle.

Bách Xương Ý cảm thấy có chút buồn cười.

Anh lại nhớ tới lúc ở trên xe, mình đã đồng ý với Mạnh Vũ Dung là sẽ đi làm quen, bèn tùy tiện tìm hiểu thử ứng dụng này, sau đó mở ra giao diện ghép cặp nhanh.

Kéo xuống nhìn từng tấm hình một, anh cảm thấy toàn yêu ma quỷ quái ăn mặc dị hợm.

Ngay lúc anh định thoát khỏi ứng dụng, lại nhìn thấy một bức ảnh trông vô cùng bình thường. Người trong hình không rõ mặt mũi, mặc áo phong trắng và quần bò đơn giản, chẳng nhìn ra được cái gì, có điều tư thế ngồi lại khá hút mắt.

Dưới ống quần bò lộ ra một đoạn mắt cá chân có độ lớn vừa phải.

Họ tên: F****

Thuộc tính: 0.5

Tuổi tác: 24

Chiều cao: 1m82

Cân nặng: 70kg

Nghề nghiệp: sinh viên

Tình trạng: độc thân

Khoảng cách hiện tại: 287km

24 tuổi à? Hình như tuổi tác hơn kém hơi nhiều.

Bách Xương Ý không định nhấn ‘vô cảm’, cũng không định nhấn ‘thích’, anh muốn tắt ứng dụng, sau đó sấy tóc rồi đi ngủ.

Ai mà ngờ, ngay ở thời điểm anh muốn thoát ra, giọt nước vương trên lọn tóc lại nhỏ xuống.

Bộp một tiếng, giọt nước kia vừa khéo rơi vào vị trí ‘thả tim’ trên màn hình di động.

Bách Xương Ý còn chưa kịp hành động gì, giao diện DISTANCE liền thay đổi, hai chữ ‘Perfect Match’ phần hồng siêu to khổng lồ hiện ra giữa vô vàn trái tim nhỏ, tiếp đây trên màn hình hiển thị —— [DISTANCE] Cycle, chúc mừng bạn, bạn đã ghép đôi hoàn mỹ với Frost!

CHÚ THÍCH

[1]Marlboro[2]Cuba Libre: một loại cocktail có thành phần chính là rượu rum trắng kết hợp cùng với coca-cola[3]Cà phê Decaf: cà phê đã khử caffeine.

Chương 2

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 3: 4.8 kilômét

Ở chung với một người trong nhiều năm, năng lực xã giao sẽ thoái hóa, tỷ như hiện tại, Đình Sương căn bản không biết nói gì với quý ngài Cycle.

Chúc Văn Gia ngồi hóng bên cạnh thúc giục: “Anh nhanh gửi tin cho ổng đi.”

Đình Sương suy nghĩ hồi lâu, gửi đi hai chữ: Chào ngài.

Chúc Văn Gia: “...”

“Anh ơi, kỹ năng tán trai của anh kém quá.” Chúc Văn Gia giật lấy di động, nhấn vào trang cá nhân của Cycle, “Anh phải xem thông tin cơ bản của đối phương, rồi tìm đề tài tán gẫu từ những dòng trạng thái... Ờ, sao trang chủ của ổng trống không vậy?”

Đình Sương nói: “Chắc người ta không muốn tốn thời giờ vào mấy thứ vô bổ trên mạng.”

Chúc Văn Gia quay lại giao diện trò chuyện với Cycle, vừa nhìn liền kinh ngạc, đối phương cũng đáp lại hai chữ khô khốc: Chào ngài.

“... Không hề là Perfect Match.” Chúc Văn Gia ném trả điện thoại cho Đình Sương, yên lặng rút lui: “Hai người cứ tán gẫu tự nhiên.”

Đình Sương không biết nên tán gẫu cái gì, gõ chữ xong lại xóa, xóa xong lại gõ, mười mấy phút cũng chẳng gửi đi được chữ nào. Cậu liếc nhìn thời gian bên góc màn hình, nhớ ra sáng mai còn có tiết, bèn nhắn một câu: Ngại quá tôi phải đi ngủ đây, ngày mai còn tới lớp.

Mấy phút trôi qua, Cycle đáp lại một chữ: Ừ.

Đình Sương chuẩn bị ngủ, còn đối với Chúc Văn Gia giờ này mới bắt đầu cuộc sống về đêm. Cậu ta lấy một cái áo khoác màu hồng nhạt từ trong tủ quần áo của Đình Sương, bên trong mặc một cái áo phông với quần đùi trên đầu gối, sau đó mượn Đình Sương chìa khóa xe đạp, một mình lượn lờ quanh trung tâm thành phố để tìm night club.

Chúc Văn Gia mới bước chân ra khỏi nhà, tiếng chuông cửa lại đột nhiên vang lên. Đình Sương cứ tưởng cậu ta quên mang theo cái gì, thế là trực tiếp nhấn nút mở cổng chính của tòa nhà, kế đó quay đi mở cửa phòng trọ của mình, vừa bước vào trong phòng ngủ vừa nói vọng ra bên ngoài: “Chúc Văn Gia em không tự mang chìa khóa đi được à? Trong bát đựng đồ cạnh cửa ra vào có một chùm chìa khóa, em đi thì mang theo để lúc về tự biết mà mở, đừng có nhấn chuông làm phiền anh nữa. Với lại lúc đi nhớ đóng kỹ cửa nghe không?”

“... Đình Sương.” Một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa.

Động tác đóng cửa phòng ngủ của Đình Sương hơi ngừng lại, bước ra, nhìn thấy Lương Chính Tuyên đang đứng ở cửa ra vào.

Cậu lấy tay day day trán một hồi: “Quên mang theo cái gì à?”

Lương Chính Tuyên hỏi: “Em sống thế nào?”

Đình Sương đáp: “Vẫn ổn.”

Lương Chính Tuyên hỏi tiếp: “Ăn cơm có ngon không?”

Đình Sương: “Có.”

Lương Chính Tuyên: “Lại hút thuốc à?”

Đình Sương: “Ừ.”

Lương Chính Tuyên: “Đừng hút nữa.”

Đình Sương: “Để xem đã.”

Lương Chính Tuyên muốn đi vào, Đình Sương lại bảo: “Quên mang theo cái gì? Để tôi đi lấy giúp anh.”

Lương Chính Tuyên chỉ đành đứng im tại chỗ.

“Ngày mai tôi còn có tiết, phải đi ngủ đây.” Đình Sương nói xong liền muốn đóng cửa.

Lương Chính Tuyên dùng tay cản cánh cửa lại, tiến lên phía trước, dùng sức ôm lấy cậu, nói: “Đừng chia tay em nhé? Nhiều năm thế rồi... anh thật sự không chịu được.”

Đối với những cặp yêu nhau lâu, tiếp xúc thân thể quả là một việc đáng sợ. Da dễ quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, mùi hương quen thuộc, hết thảy đều giống như đang nói: chẳng có chuyện gì xảy ra cả, anh và tôi vẫn giống như ngày xưa.

Thời khắc này, Đình Sương có một loại ảo giác, Lương Chính Tuyên chỉ đi du lịch vài ngày, hoặc là về nước một chuyến, hiện tại anh ta đã quay trở lại, cơ thể cậu căn bản không nhớ được sai lầm của Lương Chính Tuyên, cũng không muốn tiếp nhận tin tức chia tay mà đại não truyền tới; cơ thể của cậu chỉ nhớ rằng Lương Chính Tuyên là người thân cận và đáng tin nhất, cơ thể của cậu thậm chí còn đang điên cuồng gào thét: tôi rất nhớ người này, tôi rất nhớ vòng tay ôm ấp ấy.

“Lương Chính Tuyên.” Đình Sương tránh ra, “Đừng như thế, chuyện này đã đủ khó coi lắm rồi, yên lặng kết thúc thôi.”

Lương Chính Tuyên nói: “Em sợ khó coi ư? Anh không sợ. Ở trước mặt em bộ dạng khó coi nào mà anh chưa từng làm? Em muốn anh xin lỗi thế nào mới chịu?”

Đình Sương nói: “Tôi biết tính tình tôi xấu, thôi cứ vậy đi, tôi thật sự không muốn nói nữa.”

Lương Chính Tuyên còn muốn nói điều gì đó, Đình Sương đã giành nói trước: “Tôi chuẩn bị quen người khác rồi.”

Lương Chính Tuyên không tin, hẩn nhìn chằm chằm Đình Sương một lát, lại quét mắt nhìn quanh gian nhà, nói: “Anh biết người đang ở cùng em là em trai em, đừng lừa anh.”

Đình Sương đáp: “Không phải nó.”

Lương Chính Tuyên hỏi: “Vậy thì là ai?”

Đình Sương cũng chẳng biết là ai, hiện tại cậu chỉ muốn đuổi Lương Chính Tuyên đi mà thôi.

Lương Chính Tuyên thừa hiểu Đình Sương, hẳn biết cậu trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, không thể nào tìm được người tốt hơn mình, hẳn cũng tin rằng chỉ cần mình cố gắng ở cạnh bên Đình Sương, sẽ có thể khâu lại vết rách giữa hai người. Vì lẽ ấy đêm nay hẳn nhất định phải ở lại đây.

Quả thực Lương Chính Tuyên rất hiểu Đình Sương, có điều hiểu chưa đủ triệt để. Tính tình của Đình Sương rất xấu, chuyện con con cậu sẽ quây cho nó phức tạp, chẳng buồn nói lý lẽ, thế nhưng đụng phải chuyện lớn, cậu không muốn tranh cãi xem ai đúng ai sai, không cần lời xin lỗi, không thêm truy cứu trách nhiệm, cậu chỉ cần đối phương rời đi.

Cậu nhận ra được ý đồ của Lương Chính Tuyên, nếu như cậu không làm gì, Lương Chính Tuyên sẽ không chịu đi. Đình Sương cầm di động lên, nhấn tin cho Cycle ngay trước mặt Lương Chính Tuyên: Anh yêu ngủ ngon.

Lương Chính Tuyên bắt đầu dĩ hễ: “Đình Sương à em diễn cho ai xem thế?”

Đình Sương chăm chú nhìn điện thoại di động, cầu khẩn, đại ca mau trả lời mị đi, chờ Lương Chính Tuyên đi rồi mị sẽ lập tức cảm tạ ngài.

“Tôi không diễn cho ai xem cả, tôi thật sự có bồ mới rồi.” Đình Sương nói.

Lương Chính Tuyên hỏi: “Chẳng phải mới quen được hai ngày thôi sao? Anh không ngại, chúng ta bắt đầu lại đi.”

Đình Sương không hó hê gì, nhanh tay gửi tin cho Cycle:Ngủ chưa? Anh gửi cho tôi một tin nhắn thoại với, bạn trai cũ ăn vạ ở nhà tôi không chịu đi.

Cycle trả lời đúng ba chữ:Báo cảnh sát.

Đình Sương nhanh chóng đáp lời:Báo cảnh sát sẽ làm ảnh hưởng đến hàng xóm, còn tốn thời gian nữa. Ngày mai tôi phải đi học, môn chuyên ngành của tôi khoai lắm luôn, nhất định phải đi.

Một lát sau, Cycle hỏi:Muốn tôi nói gì?

Đình Sương nhẹ hết cả lòng, tiếp tục gõ chữ:Nói rằng ‘em yêu cũng ngủ ngon nhé’, càng buồn nôn càng tốt, hoặc là anh cứ tự do phát huy đi.

Đợi nửa ngày trời cũng không thấy Cycle gửi tin nhắn thoại đến, Lương Chính Tuyên gọi: “Đình Sương.”

Đình Sương ngẩng đầu lên nói: “Tôi đang buồn với anh.”

Lương Chính Tuyên bảo: “Em cứ buồn đi, anh đợi.”

Hai phút sau, Cycle gửi tới một tin nhắn thoại, Đình Sương bật lên.

Đại khái lúc Cycle nói chuyện để máy hơi sát, trong phòng lại yên tĩnh, vì vậy giọng nói của anh vừa khẽ vừa trầm, chỉ hai chữ đã đủ gãi nhẹ vào lòng người.

“Ngủ ngon.”

Sắc mặt của Lương Chính Tuyên rất khó coi.

Đình Sương làm bộ không nhìn thấy, gửi lại cho Cycle một tin nhắn thoại: “Phải rồi, tối qua anh để quên cà vạt ở nhà em đấy.”

Không lâu sau đó, Cycle đáp lại, Đình Sương không dám mở ra nghe, cậu sợ Cycle sẽ vạch trần câu nói bừa của mình thì hóng hết cơm cháo.

Lương Chính Tuyên nhìn chăm chăm Đình Sương, hỏi: “Cà vạt để ở đâu?”

Đình Sương đáp: “Dính bản, hôm qua gửi đi giặt rồi.”

Sắc mặt Lương Chính Tuyên càng ngày càng khó coi, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh không tin.”

Đình Sương gửi tin nhắn cho Cycle: Anh vừa nói gì đấy? Không vạch trần tôi chứ?

Cycle đáp: Mở nghe đi.

Chẳng biết sao Đình Sương thấy ba chữ này đáng tin lắm luôn, bèn mở tin nhắn thoại kia ra, giọng Cycle truyền tới: “Mấy hôm nữa qua nhà em lấy sau.”

Đình Sương nói với Lương Chính Tuyên: “Anh xem đi, tôi có lừa anh đâu.”

Lương Chính Tuyên nhìn Đình Sương rất lâu, rồi mới nói: “Nhiều năm như vậy, em nhắn tâm thật đấy.”

Nhất thời Đình Sương chẳng biết đáp trả câu nói này thế nào. Nhiều năm như vậy, em nhắn tâm thật đấy? Cậu càng ngẫm lại càng

thấy buồn cười, nhiều năm như vậy, rốt cuộc ai mới là người nhấn tâm trước?

“Tôi khóa cửa đây.” Đình Sương chẳng muốn biện bạch gì hết, “Nếu như tôi thấy đồ nào của anh, tôi sẽ gửi cho anh ngay, không nhọc công anh đến nơi này.”

Chờ Lương Chính Tuyên đi rồi, Đình Sương nằm dài trên giường, sự uể oải tích lũy bao lâu nay ập tới trong nháy mắt, cậu nhấn tin cho Cycle, bảo rằng bạn trai cũ bỏ đi rồi, tối nay rất cảm ơn anh.

Cycle không đáp lời.

Cả đêm nay, Đình Sương ngủ rồi tỉnh tỉnh lại ngủ, làm cách nào cũng không yên giấc được, hơn 6h sáng hôm sau, Chúc Văn Gia không đem chìa khóa nhấn chuông đánh thức cậu.

Đình Sương vừa mở cửa cho cậu ta, vừa mắng.

Chúc Văn Gia bỏ một túi giấy lên trên bàn, nói: “Mất công em mua đồ ăn sáng cho anh, biết thế đếch mua nữa, đồ lòng lang dạ sói ạ.”

“Anh lòng lang dạ sói á? Em nhanh nhanh dọn đồ đi, đừng ở lại hang sói của anh.” Đình Sương không ngủ được nữa, đành dậy đi rửa mặt, mãi cho đến lúc cậu rửa xong cũng không thấy Chúc Văn Gia cãi lại. Cậu cảm thấy là lạ, đi ra nhòm một cái, Chúc Văn Gia nằm nhoài trên ghế sofa, một chân gập lên tựa vào lưng ghế, ngáy nhè nhè, ngủ đến là ngon.

Đình Sương ném chăn của mình lên người cậu ta, sau đó cầm laptop đến chỗ bàn ăn, một bên đánh chén bữa sáng Chúc Văn Gia

mua cho, một bên kiểm tra hòm thư.

Ngoài email trường học gửi đi tập thể, trong hòm thư chỉ còn một tin chưa đọc, người gửi là Bai Changyi.

Đình Sương vừa nhìn thấy cái tên này, liền lo lắng đề phòng mở email ra đọc.

TOANG.

Vừa đọc dòng đầu tiên đã biết toang rồi ông giáo ạ.

Lão-giáo-sư-chết-chóc của môn-học-chết-chóc bảo cậu học lại môn-học-chết-chóc này, hơn nữa không phải học lại ngay kỳ sau, mà là sang năm mới được học lại, bởi vì môn này chỉ dạy vào mùa hè khai giảng.

Sang năm, học lại.

Chỉ vì tiết đầu tiên không đi.

Đình Sương chẳng còn lòng dạ nào ăn sáng, cậu nhắn tin hỏi mấy đứa bạn học xem tình huống này nên xử lý thế nào, mấy đứa bạn bảo rằng quyền hành của giáo sư bên Đức to lắm, chuyện này trường học không quản được đâu, ngoại trừ chạy đi cầu xin giáo sư thì chẳng còn biện pháp nào khác.

Đình Sương vừa âm thầm mắng chửi giáo sư, vừa trả lời email, cầu xin giáo sư cho cậu thêm một cơ hội nữa, cậu đảm bảo sẽ mượn bài vở của các bạn để học bù lại tiết đầu tiên, nếu như có chỗ nào không hiểu nhất định sẽ hẹn trước Sprechstunde để nhờ giáo sư chỉ dạy.

(sprechstunde là thời gian giảng viên dành riêng để gặp trực tiếp và trao đổi vấn đề với sinh viên tại văn phòng làm việc)

Cả ngày hôm đó, lúc ngồi học mà rảnh quá cậu sẽ liếc mắt nhìn hòm thư, một ngày trôi qua, cậu hút xong nguyên một bao thuốc lá mà Prof. Bai vẫn không trả lời lại.

Học hành cả ngày trời tinh thần đã mệt mỏi thì chớ, về đến nhà nhìn thấy Chúc Văn Gia đang chơi game bật tiếng, Đình Sương lại càng đau đầu hơn.

“Chúc Văn Gia em đeo tai nghe vào được không?” Đình Sương nói.

Chúc Văn Gia mắt không rời màn hình tay không rời bàn phím: “Tai nghe hết pin rồi.”

“Hết pin thì em không biết sạc à?” Đình Sương nói xong đi luôn vào phòng ngủ, đóng cửa, chặn tạp âm ở bên ngoài.

Tâm phiền ý loạn.

Đình Sương nghịch điện thoại một lát, chẳng hiểu sao lại mở DISTANCE lên, danh sách trò chuyện chỉ có một người, Cycle.

Cậu nhấn vào trang chủ của Cycle, vẫn trống trơn, không đăng lên dòng trạng thái nào, lại quay về khung chat, kéo lên kéo xuống mấy lịch sử tán gẫu, rồi lại mở bốn tin nhắn thoại lên nghe.

— Frost: “Anh yêu ngủ ngon.”

— Cycle: “Ngủ ngon.”

— Frost: “Phải rồi, tối qua anh để quên cà vạt ở nhà em đấy.”

— Cycle: “Mấy hôm nữa qua nhà em lấy sau.”

Giọng nói của Cycle quả thực rất êm tai, Đình Sương phát đi phát lại câu “Mấy hôm nữa qua nhà em lấy sau”, vừa nghe vừa tưởng tượng ra tướng mạo của đối phương, nhưng chẳng tưởng tượng được gì. Giọng nói của Cycle khiến người ta cảm thấy dựa dẫm, đáng tin cậy và có sức thuyết phục, giọng nói ấy hẳn thuộc về một người chẳng bao giờ biết thất lễ. Người kiểu này tối qua lại hợp tác diễn trò với mình, nghĩ tới đây Đình Sương bèn cảm thấy buồn cười.

Đột nhiên cậu có chút muốn trò chuyện với Cycle.

Đình Sương cân nhắc một chút, gửi tin hỏi: Tan làm chưa?

Cycle không trả lời.

Đình Sương tiếp tục gõ chữ: Hôm nay tôi đi học cả ngày, buổi tối có thời gian để tâm sự không?

Cậu gửi tin đi rồi đợi một lúc, Cycle vẫn không trả lời. Đình Sương quăng điện thoại qua một bên, ra ngoài gọi Chúc Văn Gia đi ăn tối.

Đến hơn 11h Đình Sương mới lại sờ đến di động, trên màn hình hiển thị thông báo có tin nhắn của Cycle.

Cycle: Dự hội thảo cả ngày.

Cycle: Vừa về nhà.

Đình Sương nhấn vào thông báo, đang định trả lời Cycle, đột nhiên kinh hãi nhận ra số 287km ở ngay dưới ID Cycle nay đã thành 4.8km.

4.8km?

Đầu tiên Đình Sương lau lau màn hình điện thoại, tiếp đó xoa xoa đôi mắt.

Xảy ra chuyện gì?

Lag à?

Đình Sương nhắn tin hỏi Cycle: Tại sao khoảng cách giữa chúng ta lại biến thành 4.8km vậy?

Qua một lúc, Cycle đáp: Hai hôm trước tôi đi nơi khác dự hội thảo.

Đình Sương: ???

Dự hội thảo ở nơi khác ???

Vì thế 'quý ông C cách 287km' nay biến thành 'quý ông C cách 10 phút lái xe' ???

Frost: Thế này thì anh đến nhà tôi lấy cà vạt được thật chứ đùa à?

Gửi câu này xong Đình Sương liền hối hận, nhưng không thể rút lại lời. Cậu nhìn ảnh đại diện của Cycle trong khung tán gẫu, có hơi sốt ruột.

Mười phút sau, trên màn hình hiện ra tin nhắn trả lời.

Cycle: Nếu như tôi thật sự đánh rơi cà vạt ở nhà cậu.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 4: 4.8 kilômét

Bách Xương Ý ngồi trong phòng đọc sách, kiểm tra tư liệu giảng dạy của ngày mai. Lý luận cùng với kỹ thuật của trường tuyển một đang không ngừng đổi mới, vì vậy tri thức và ví dụ giảng dạy cũng cần thay đổi theo. Bách Xương Ý có thói quen nếu ngày mai có tiết thì hôm nay phải xem lại giáo án một lần.

Điện thoại di động của anh để ở bên cạnh, cài chế độ im lặng.

Chờ tới khi anh sửa soạn xong bài giảng, nhìn thấy trên điện thoại có tin nhắn mới.

Frost:Có phải anh hay đánh rơi cà vạt ở nhà người khác lắm không?

Bách Xương Ý có chút buồn cười, đáp lại ba chữ:Chưa bao giờ.

Rất nhanh Frost đã gửi tin đến:Thế thì, anh có muốn thử đánh rơi ở nhà tôi không?

Lời này có ý ve vãn à?

Hoặc là... mời gọi?

Trước đây Bách Xương Ý chưa từng dùng ứng dụng trò chuyện kiểu này, cũng chưa từng yêu đương với đàn ông, càng chưa từng

bị đàn ông mời gọi bao giờ. Nhất thời anh chẳng biết nên trả lời ra làm sao, đồng ý, không thực tế, từ chối, không lịch sự.

Suy nghĩ một lúc, Bách Xương Ý đáp: Xem tình hình đã.

Frost: Cái gì gọi là xem tình hình đã?

Bách Xương Ý: Chính là vụ này bàn sau.

Frost: Anh gửi tin nhắn thoại qua đây đi.

Frost: Đột nhiên muốn nghe ghê.

Bách Xương Ý gửi một tin nhắn thoại qua: “Nói cái gì?”

Frost cũng đáp lại bằng tin nhắn thoại: “Nói... anh đang làm gì?”

Bách Xương Ý: “Lau mắt kính.”

Frost hỏi: “Anh đeo kính à, thế lau kính xong thì làm gì?”

Bách Xương Ý mở laptop ra, đáp: “Đọc email.”

Frost: “Muộn thế này còn đọc email?”

Bách Xương Ý: “Quen rồi.”

Frost nói: “Yêu nghề nhỉ. Ôi tôi kể cho anh nghe một chuyện, học kỳ này tôi đụng phải một lão giáo sư biến thái, sáng sớm nay tôi gửi email cho lão mà đến giờ lão vẫn chưa thèm trả lời.”

Bách Xương Ý nhấn vào hòm thư, xử lý xong vài cái email, rồi mới đáp lại Frost: “Giáo sư bận lắm, một tuần mới trả lời lại cũng là chuyện bình thường.”

Frost gửi đến một tin nhắn thoại rất dài: “Chủ yếu là do môn học kia kìa, sáng thứ hai và thứ tư đều có tiết, ngày mai sẽ là tiết thứ hai, nếu như ngày mai lão không trả lời tôi, sáng mai tôi chẳng biết có nên đi học hay không nữa. Anh nói coi sao trên đời có loại giáo sư biến thái thế không biết, chỉ bởi vì tiết đầu tiên tôi không đi học, lão liền bắt tôi sang năm học lại, trong khi tôi đã gửi giấy khám sức khỏe cho lão rồi. Nếu không phải đấy là môn chuyên ngành bắt buộc, tôi dám chắc chẳng có ma nào chọn tiết của lão đâu. Giáo sư gì vừa ngu ngốc vừa nhiều sự lăm điều, tỷ lệ đánh trượt lại cao, ai thêm chọn cơ chứ.”

Bách Xương Ý nghe xong tin nhắn thoại kia, vừa xinh nhìn thấy email do Ting Shuang gửi tới.

Ngôn từ trong email vô cùng thành khẩn, toàn bộ nội dung đều biểu thị rằng: giáo sư em van thầy cho em thêm một cơ hội để học tập, em thật sự rất muốn được học lớp của thầy.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn thời gian gửi và chữ ký trên email, lại liếc mắt nhìn Frost trong màn hình di động, sau đó mở tin nhắn thoại mà Frost vừa gửi đến nghe lại một lần.

— Anh nói coi sao trên đời có loại giáo sư biến thái thế không biết.

— Tôi dám chắc chẳng có ma nào chọn tiết của lão đâu.

— Giáo sư gì vừa ngu ngốc vừa nhiều sự lăm điều, tỷ lệ đánh trượt lại cao, ai thêm chọn cơ chứ.

Giáo sư biến thái thế không biết... giáo sư biến thái... chẳng có ma nào chọn tiết của lão đâu... giáo sư gì vừa ngu ngốc vừa nhiều

sự lảm đần... giáo sư ngu ngốc... nhiều sự lảm đần.

Bách Xương Ý nhấn vào ảnh đại diện của Frost, chuyển sang trang cá nhân, sau đó ấn vào dấu ... bên góc trên phải, lựa chọn xóa liên hệ và chặn người dùng.

Trên màn hình nhảy ra một khung hội thoại — [DISTANCE] Đối phương là Perfect Match của bạn~ bạn có xác định muốn bỏ ghép đôi và chặn người dùng không? Nếu chọn xóa liên hệ thì lịch sử tán gẫu cũng sẽ bị xóa bỏ.

Bách Xương Ý vừa định nhấn ‘xác nhận’ thì đột nhiên đổi ý.

Anh nhấn vào khung tán gẫu với Frost, lần thứ ba phát lại đoạn tin nhắn thoại siêu dài kia, sau đó tháo kính xuống, cầm lấy khăn lau chuyên dụng, vừa nghe vừa cẩn thận lau lau mắt kính.

Chờ Bách Xương Ý đeo kính lên một lần nữa, khóe môi đã hơi cong.

Anh gửi tin nhắn thoại cho Frost: “Ngày hôm qua cậu xin nghỉ ốm, thế hôm nay tốt hơn chút nào chưa?”

Frost nói: “Ồ hử tôi có ốm đâu, tại nốc nhiều quá nên hôm qua ngủ quên.”

Ngay sau đó, Frost lại gửi tin nhắn thoại tới: “Anh nói coi, nếu như lão giáo sư biến thái kia không trả lời tôi, sáng mai tôi vác mặt đến lớp, rồi trực tiếp cầu xin lão có tác dụng không?”

Khóe môi Bách Xương Ý nhẹ nhàng cong lên, nói: “Cậu cứ thử xem.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 5: 506 mét

Thời điểm Đình Sương rời giường, Chúc Văn Gia đang đứng đợi bên cạnh máy pha cà phê.

Đình Sương hỏi: “Dậy sớm thế? Hiếm thấy ha.”

Chúc Văn Gia nói: “Uống cà phê xong mới đi ngủ.”

“Em chơi game cả đêm à?” Đình Sương đi tới cướp tách cà phê của Chúc Văn Gia, “Đừng uống nữa, nhanh ngủ đi.”

Chúc Văn Gia rót một tách khác, hỏi: “Anh lại đi học à?”

Đình Sương nói: “Cái gì gọi là lại đi học? Anh ngày nào chẳng đi.”

Chúc Văn Gia không có hứng thú với chuyện trường lớp, uống hai ngụm cà phê thì mắt bắt đầu dúi vào nhau, hỏi: “Quý ngài C sao rồi?”

Đình Sương: “Sao rồi là sao?”

Chúc Văn Gia: “Ôi anh đừng giả ngu, tán gẫu ra sao rồi, có gửi ảnh chưa? Hoặc video chẳng hạn? Trông đẹp trai không?”

Đình Sương nói: “Không nhanh thế đâu, anh cảm thấy người này rất trầm ổn.”

Chúc Văn Gia nói: “Già đầu vậy không trầm ổn thì sao? Trầm ổn thì có ích gì, anh tìm bồ chứ có phải tìm bố đâu, ông làm nghề gì?”

Đình Sương nói: “Anh không hỏi, chuyện riêng tư của người ta không nên tọc mạch vào. Chẳng nói chuyện với em nữa, anh bận xem email rồi, em đi ngủ nhanh đi.”

F5 hòm thư hơn chục lần vẫn chẳng thấy Prof. Bai hồi âm, Đình Sương đành sửa soạn một chút rồi đạp xe đến trường, chuẩn bị làm theo kế hoạch hôm qua cậu đã nói với Cycle —— gặp mặt xin xỏ trực tiếp.

Chẳng biết có phải do ảnh đại diện của Cycle mặc vest hay không, trên đường đạp xe đến trường, cứ thấy gã đàn ông nào mặc vest là cậu bèn đạp chậm lại để nhìn thêm vài lần. Nhà của bọn họ cách nhau 4.8km, sáng sớm đi làm hoàn toàn có thể đụng mặt. Sau khi ngó nghiêng mấy người, cậu nhớ ra tấm ảnh kia được chụp trong xé hộp, rất có thể Cycle lái ô tô đi làm, thôi đừng soi người trên đường nữa, đến phòng học cho sớm đợi giáo sư quan trọng hơn.

Thời gian học môn Robotik là 8:15, phòng S17.

Lúc Đình Sương đến phòng S17 thì mới 7:45, trong phòng không có bất kỳ một ai. Đợi đến 8:02 thì Tống Hâm xuất hiện, đến ngồi cạnh chỗ cậu, hỏi: “Giáo sư trả lời mày chưa?”

Đình Sương lắc đầu.

Tống Hâm âm thầm rớm nước mắt đồng tình với Đình Sương: thẳng bạn tôi toang thật rồi.

8:10, chỗ ngồi đã sắp đầy, giáo sư vẫn chưa tới. Đình Sương căng thẳng lắm luôn, kiểu này trước khi vào giờ học không kịp nói

chuyện với giáo sư rồi. Cậu bảo với Tống Hâm ngồi bên cạnh: “Giữ chỗ hộ phát, tao ra ngoài hút điếu thuốc.”

Tống Hâm liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường: “Mày đi nhanh nhanh lên.”

Đình Sương chạy đến cổng tòa nhà dạy học, đứng cạnh thùng rác hút thuốc, vừa hút vừa nhìn chăm chăm thời gian trên điện thoại, lúc màn hình nhảy đến 8:14, cậu dúm điếu thuốc đang hút dở lên mặt đá granit, nhanh chân chạy vào phòng học.

Cửa phòng học đang đóng.

Đình Sương nắm lấy chốt cửa, đẩy vào bên trong một cái, có lực cản bật lại —— thôi xong!

Va vào người khác rồi.

Đình Sương vội vàng kéo cửa về phía sau một chút, dùng tiếng Đức nói xin lỗi.

Hai giây va vào người ta mà như kéo dài vô tận, thứ đầu tiên mà Đình Sương nhìn thấy là bóng lưng của người bị va kia. Kế đó soi từ dưới lên trên, mặt sau giày da, gấu quần tây, ống quần thẳng thớm, mặc áo vest, phần eo hai bên không được chiết vào tạo nên cảm giác dư thừa, bờ vai rộng, cổ áo sơ mi màu xanh nhạt lộ ra một đoạn khỏi vest xám, tóc tai sau gáy cắt rất gọn gàng, mép tóc chỉnh tề.

Đình Sương còn chú ý tới sau gáy người này có một đoạn dây xích vàng, ban đầu cậu còn tưởng là dây chuyền, tới khi anh quay lại, cậu mới nhận ra đó là dây đeo nối liền với còng kính.

Anh đeo một chiếc kính không gọng, tròn kính che phía trước đôi mắt xếch hẹp. Phía trên kính là hai hàng lông mày thẳng tắp, kéo dài về phía tóc mai, không có lông tạp, dáng dấp lông mày và mái tóc đều gọn ghẽ chỉnh tề. Phía dưới kính là sống mũi cao thẳng, môi hơi nhạt màu, không nuôi râu mép, đường viền khuôn cằm tạo nên cảm giác tao nhã.

Một gương mặt phương Đông.

Trưởng thành, cấm dục, dụ dỗ người ta tới gần.

Đình Sương kinh ngạc nhìn đối phương, theo bản năng mà nói tiếng Trung: “Thật ngại quá.”

Trong phòng học truyền đến một tràng tiếng cười thiện ý.

Người bị va phải hướng tầm mắt xuống dưới, nhìn Đình Sương rồi nở nụ cười, hóm hỉnh dùng tiếng Đức trêu chọc cậu: “Tôi tưởng mình vĩnh viễn là người vào lớp sau cùng chứ.”

Phía dưới lớp lại phát ra một tràng tiếng cười.

Đình Sương nhanh chóng cúi đầu, chạy về chỗ ngồi dưới ánh mắt của mọi người, sau khi ngồi xuống ghế mới nhận ra tay mình toàn mồ hôi.

Tổng Hâm khẽ nói với cậu: “Đừng bảo mày không nhận ra lão là giáo sư nhé?”

“Gì có chuyện? Sao ngu thế được.” Đình Sương làm như không có chuyện gì, lấy bút máy ra xoay xoay hai vòng, trầm nghĩ, mọe, vậy mà mình lại ngu tới mức không nghĩ ra đây là giáo sư!

Đình Sương hít sâu vài hơi để bình ổn tâm trạng căng thẳng, nhìn về phía bục giảng.

Sau khi giáo sư nói lời hoan nghênh các bạn sinh viên, thì bắt đầu viết bài lên bảng.

Trước khi gặp được Prof. Bai hàng thật, Đình Sương đã cho rằng môn học này cực kỳ nhạt nhẽo, giáo sư nghiêm túc thận trọng, hoàn toàn không giao lưu cùng với sinh viên, một mình giáo sư nặng nề giảng bài tới gần hết thời gian, còn sinh viên chỉ vì học phần nên mới tới đây.

Không ngờ được rằng, Prof. Bai giảng dạy vô cùng có sức hút.

Đầu tiên, anh giảng bằng tiếng Đức tiêu chuẩn, tốc độ nói vừa phải, nhấn đúng trọng âm. Thứ hai, anh thuộc kiểu giáo sư vừa viết vừa dạy, trọng điểm nằm ở hết trên bảng đen, vẽ sơ đồ đẹp hoàn hảo. Cuối cùng, anh để tâm đến phản ứng của sinh viên, sẽ thảo luận với sinh viên những ví dụ thực tiễn, cũng sẽ đúng lúc mà pha trò cười.

Đình Sương càng nghe càng cảm thấy vị giáo sư này hình như không đến mức biến thái lắm, chưa biết chừng sau khi hết tiết, chạy theo xin xỏ vài câu là không sao nữa rồi.

“Tao thấy môn này có sát thủ như trong truyền thuyết đâu? Tao nghe cũng hiểu phân nửa, hết giờ lại ôn tập thêm, có khi sẽ qua môn được đấy.” Học được nửa tiết, Đình Sương nhỏ giọng nói với Tống Hâm.

Tống Hâm bảo: “Mày cho rằng lão dạy mày $1+1=2$, sau đó lúc thi sẽ hỏi mày $2+2$ bằng mấy à?”

Đình Sương nói: “Lẽ nào lại hỏi tao $4+4$ bằng mấy?”

Tổng Hâm: “Ha ha, lão dạy mày $1+1=2$, sau đó đến lúc thi sẽ hỏi mày 58467×69324 bằng bao nhiêu.”

Đình Sương:???

Tổng Hâm nói tiếp: “Lần trước tao bảo không chắc đã chép đủ, mày cho rằng tao không chép đủ những gì ghi trên bảng à? Môn này những gì viết trên bảng chỉ là phần khung xương thôi, mày phải nắm chắc khung xương thì mới có thể tiếp tục tìm hiểu phần da thịt. Nhưng á, giáo sư chưa bao giờ ra đề thi về phần khung xương.”

Đình Sương nói: “... Vậy thì học phần da thịt.”

Tổng Hâm: “Lão cũng không thi phần da thịt, lão hỏi về lông tóc, hỏi về móng tay, hỏi về những thứ mà mày không ôn tập.”

Bách Xương Ý nhìn về phía bên này một cái, Tổng Hâm lập tức ngậm miệng, vùi đầu ghi chép.

Đình Sương càng thêm sốt sắng.

9:40, còn khoảng năm phút nữa là tan học, Bách Xương Ý rửa tay sạch sẽ, lấy danh sách ra bắt đầu điểm danh.

Sinh viên ngồi đây đa phần là người Đức, nhưng cũng có không ít du học sinh nước ngoài. Nhiều giáo sư phát âm không chuẩn tên của du học sinh, nhưng hiếm thấy là Bách Xương Ý lại khác, anh sẽ dựa vào tiếng mẹ đẻ của du học sinh để đọc tên, nếu như không chắc chắn, anh sẽ mời bạn sinh viên ấy đứng lên dạy anh đọc một lần.

Đình Sương đợi nửa ngày trời, đợi đến khi giáo sư điểm danh xong tất cả mọi người, tuyên bố hết giờ, cậu vẫn không đợi được giáo sư đọc tên của mình.

Mọi người đều thu dọn sách vở xong xuôi, lục tục ra khỏi phòng học. Bách Xương Ý cũng giải xong mấy vấn đề của sinh viên, đang thu dọn trên bục giảng.

Tổng Hâm hỏi: “Mày tính thế nào?”

Đình Sương nhìn người đang đứng trên bục giảng, nói: “Mày đi trước đi.”

Tổng Hâm đồng tình với cậu: “Viel Glück.”(chúc may mắn)

Đình Sương mất tập trung đáp ừ một tiếng.

Tổng Hâm cũng rời khỏi đó.

Trong phòng học chỉ còn lại Bách Xương Ý đang chuẩn bị rời đi, và Đình Sương mang cảm giác sắp ra pháp trường. Mắt thấy Bách Xương Ý sắp bước khỏi phòng học, Đình Sương đeo balo lên lưng, nhanh chân đuổi tới, gọi: “Professor.”(giáo sư)

Bách Xương Ý dừng bước, đứng ở cửa phòng học chờ cậu.

Đình Sương nhanh chóng chạy tới, thấp tha thấp thỏm dùng tiếng Đức để nói: “Giáo sư, vừa nãy lúc thầy điểm danh, hình như không có tên em... em không nghe thấy tên của mình ạ.”

Bách Xương Ý hỏi: “Tên của trò là gì?”

Đình Sương đáp: “Đình Sương ạ, Ting là họ.”

Bách Xương Ý bảo: “OK. Ting, hôm thứ hai vừa rồi trò không đi học tiết đầu tiên.”

Đình Sương nói: “Vâng, em bị ốm ạ, em đã gửi email cho thầy.”

Bách Xương Ý thông qua cặp mắt kính, cúi xuống nhìn Đình Sương, nói: “Tôi chắc rằng trò cũng đã nhận được email phản hồi của tôi rồi.”

Đình Sương trong nháy mắt cảm thấy áp lực rất lớn.

Giáo sư không cho cậu đường xin xỏ.

Tuy nhiên nếu để sang năm học lại, thì thời gian tốt nghiệp cũng sẽ bị đẩy lùi. Đình Sương đi du học một phần nhờ vào tiền tiết kiệm học đại học chính quy, một phần dựa vào tiền gom góp làm thêm ở Đức. Visa của cậu là visa du học, một tuần được làm nhiều nhất 20h hợp pháp, tiền lương không gánh nổi toàn bộ các khoản phải chi. Vấn đề nghiêm trọng nhất của việc hoãn tốt nghiệp đó là, tiền trong tài khoản của cậu không đủ để chứng minh tài chính du học, vậy thì cậu sẽ không được cấp Visa nữa.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, Đình Sương đã cho ra đời một hằng đẳng thức toi mạng —— học lại = bị trả về nước.

Học gì thì học cũng không thể học lại!

Đình Sương nuốt một ngụm nước bọt, hơi ngẩng đầu nhìn Bách Xương Ý, nói năng không lưu loát: “Lý do thầy bắt em học lại... là vì em không đi học tiết đầu tiên, không thể hiểu được giáo trình tiếp theo. Thế nhưng em không cho rằng... mình không đủ năng lực để lý giải bài học ngày hôm nay.”

Bách Xương Ý vẫn cúi xuống nhìn Đình Sương, kiên nhẫn nghe cậu nói hết cậu, sau đó mới bảo: “Thế trò trình bày những lý giải của mình xem nào.” Dứt lời, anh làm một thủ thế ‘mời nói’.

“Ngày hôm nay... môn học này...” Não của Đình Sương đột nhiên trống trơn.

Cậu cho rằng xin xỏ là chỉ xin xỏ thôi, ai mà ngờ xin xỏ giáo sư gây lười lại biến thành thi cuối kỳ sớm, hiện tại đến cả thời gian ôn bài cậu cũng không có.

Bách Xương Ý đợi khoảng một phút rồi mới nói: “Ting?”

“Em...” Đình Sương lắp ba lắp bắp nhả được ra mấy từ chuyên ngành, nhưng làm thế nào cũng không lý giải được giáo trình, thêm vào đó cậu đang vội, căng thẳng một cái là quên sạch những gì trọng điểm hôm nay đã học, hàng loạt các khái niệm liên quan trong đầu bị trộn bằng ba thứ tiếng Trung Đức Anh, cậu giãy giụa nửa ngày trời cũng không đọc ra được một câu trả lời thích hợp.

“Em xin lỗi...” Đình Sương cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt của Bách Xương Ý nữa.

Giọng nói của Bách Xương Ý từ phía trên truyền đến: “Đối với bức email thứ hai của trò, tôi tin rằng chúng ta đã có câu trả lời chắc chắn.”

Tiếng bước chân vang lên.

Dần dà đi xa.

Chỉ còn lại Đình Sương đứng một mình ở đó.

Lúc này cậu không trách giáo sư biến thái, là do cậu vô dụng.

Đình Sương đứng yên một chỗ rất lâu, sau đó mới chậm chạp đi về phía căn tin. Cậu còn chưa ăn sáng, nhưng nhìn đồng lập xường trắng đỏ đan xen, sườn heo rán, ức gà tây, bánh mì... cậu mới nhận ra mình chẳng thiết ăn gì cả, chỉ mua tạm một cốc cà phê rồi đi ra bãi cỏ bên ngoài tắm nắng.

Chia tay với Lương Chính Tuyên cũng không khó chịu đến mức này.

Đại khái phải thừa nhận sự bất lực của bản thân chính là điều khó chịu nhất, bức bối hơn cả việc chia tay người yêu, bị người ngoài phủ nhận hay thiếu thốn sự trợ giúp.

Mặt trời càng ngày càng nắng, hun người ta đến hoa mắt chóng mặt, nhưng ở trong cơn choáng ấy, đại não của Đình Sương vẫn không tự chủ được mà nghĩ tới việc 'làm thế nào để trả lời vấn đề của giáo sư'. Đầu óc con người chính là như vậy, thời gian nộp bài thi đã trôi qua, đầu óc vẫn không chịu từ bỏ mà trả lời những câu hỏi đã không còn hữu ích.

Túi quần bỗng nhiên rung lên bần bật, suy nghĩ của Đình Sương bị cắt đứt, cậu lấy điện thoại di động ra, trên màn hình có một thông báo.

[DISTANCE] Có 7 người thích bạn, nhanh đến coi bọn họ là ai nào!

Đình Sương còn lâu mới muốn biết 7 người này là ai, có điều... cậu đột nhiên nhớ tới Cycle, thời đi học Cycle có trải qua chuyện này không nhỉ? Hay chỉ mỗi mình cậu ăn hại đến mức đấy?

Cậu mở DISTANCE lên, gửi cho Cycle một tin nhắn thoại: “Anh đang đi làm à? Nếu như bận thì không cần trả lời tôi đâu... hôm nay tôi... ôi sao tôi vô dụng thế này, tiếng người mà cũng không nói sõi... giáo sư không chịu cho tôi cơ hội.”

Sau khi gửi đi tin nhắn thoại này, Đình Sương nhìn chăm chăm ảnh đại diện của Cycle một lúc, đột nhiên chú ý tới khoảng cách giữa mình và Cycle —— 506 mét.

506... MÉT!!!

Hiện tại đơn vị khoảng cách giữa cậu và Cycle đã không còn là kilomet nữa rồi.

Đình Sương đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cậu lập tức bật dậy, phóng tầm mắt quét một vòng quanh tòa nhà dạy học, phòng thí nghiệm, thư viện sách, căn tin, quảng trường, khu xanh hóa... Cycle ở ngay gần đây.

Cycle ở ngay bên trong trường cậu học.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 6: 506 mét → 22 mét

Trụ sở LRM. (LRM = Mobile Robotics Laboratory; tiến sĩ sinh = nghiên cứu sinh hệ tiến sĩ)

Sau khi họp nhóm với đám tiến sĩ sinh, Bách Xương Ý từ phòng hội nghị trở về phòng làm việc của mình.

Điện thoại của anh nhận được hai tin nhắn từ Frost, cái đầu là âm thanh, cái sau là văn bản: Anh hiện tại đang ở chỗ nào?

Thời điểm Bách Xương Ý nhìn thấy tin nhắn, trên màn hình hiển thị khoảng cách với Frost hiện tại là 219m, con số này đang không ngừng thu nhỏ, hai phút sau đó, 219m đã biến thành 103m.

82m.

57m.

22m.

23m.

22m.

Con số đứng yên không đổi.

Chắc do Đình Sương không có quyền hạn để vào cửa trụ sở LRM, vì thế không cách nào tiếp tục đến gần được.

To gan quá nhỏ. Bách Xương Ý nhắn tin cho Frost:Cậu đang tìm tôi à?

Frost trả lời rất chi là nhanh:Tôi đang ở cửa LRM.

Frost:Anh làm việc ở trồng à?

Bách Xương Ý đáp:Ừ.

Frost:Dọa chết tôi rồi.

Frost:Tôi thấy khoảng cách còn hơn 500m, tưởng là anh đang theo dõi tôi.

Frost:Anh là nghiên cứu sinh hệ tiến sĩ hả? Hay giáo sư? Hay gì...?

Trong viện có hai nghiên cứu viên người Hoa, Bách Xương Ý đáp:Nghiên cứu viên.

Frost:Khéo quá ta.

Frost:Lão giáo sư lần trước tôi kể ấy, chính là người phụ trách của các anh đó.

Frost:Tôi làm theo kế hoạch tối qua bàn với anh, chạy đi xin xỏ lão, bị lão hỏi đến á khẩu.

Frost:Bình thường lão đối xử với các anh cũng như vậy à?

Frost:Làm việc dưới trưởng lão chắc phải áp lực lắm nhỉ?

Frost:À đúng rồi, có phải tôi không nên nói xấu sếp anh ở trước mặt anh không?

Bách Xương Ý cong nhẹ khóe môi, đáp:Cậu không lo lắng cho mình trước đi à?

Frost:Lo lắng cũng vô dụng.

Frost:Làm được gì đâu cố làm rồi.

Frost:Bắt học lại cũng đành chịu thôi.

Frost:Phải kiên trì cho xong tốt nghiệp.

Frost:Hết tiền thì vay tiền, học xong trả lại sau.

Bách Xương Ý nhìn hai chữ ‘vay tiền’ mấy giây, lại nhớ tới trước khi vào giờ học, anh vừa xoay người liền nhìn thấy Đình Sương.

Căng thẳng, ngây ngô, sáng sủa và lễ phép.

Bách Xương Ý hơi mềm lòng một chút, hỏi:Tự túc tiền du học à?

Frost:Ừ.

Frost:Ồi đừng nhắc tới vụ này.

Frost:Nè... trưa nay anh xuống căn tin ăn cơm không?

Bách Xương Ý đáp:Cậu muốn hẹn gặp tôi?

Frost:Tôi thèm cỗ này mà anh không định mời tôi một bữa à?

Bách Xương Ý:Trưa nay tôi vướng công tác rồi.

Nhấn xong câu này, Bách Xương Ý suy nghĩ chốc lát, quyết định sẽ chỉ bảo Đình Sương một chút, liên tục gõ chữ:Mặc dù kỳ này giáo sư không cho cậu dự thi, nhưng cậu vẫn nên đến lớp nghe giảng,

làm như vậy sẽ giúp cậu tích lũy trước được nhiều tri thức, sang năm cậu có thể vừa làm luận văn tốt nghiệp vừa chuẩn bị cho cuộc thi, áp lực sẽ nhỏ hơn một chút, cũng không ảnh hưởng đến chuyện tốt nghiệp.

Đoạn văn bản dài ngoằng này còn chưa kịp nhấn gửi đi, Bách Xương Ý đã nhận được tin nhắn mới của Frost.

Frost:Lão sếp nhà anh đến giờ nghỉ trưa vẫn ‘hành’ nghiên cứu viên à?

Frost:Mất hết nhân tính.

Mất hết... nhân tính...

Ngón tay Bách Xương Ý rời xa nút gửi tin.

Frost:Bây giờ ngồi ngẫm lại, trên đời này sao có loại giáo sư mới tiết hai đã bắt sinh viên lý giải giáo trình rồi? Người bình thường phải ôn tập một lúc mới đáp được đúng không?

Frost:Tôi thật sự càng nghĩ càng a kay.

Frost:Sao lão không hỏi người khác mà lại hỏi tôi?

Frost:Không phải tôi vô dụng, là lão cố tình làm khó tôi.

Frost:Chỉ vì tôi không đi học tiết đầu tiên.

Frost:Mặt mũi trông rõ phong độ, thực tế lòng dạ hẹp hòi.

Bách Xương Ý tức đến bật cười.

Anh xóa hết đoạn tin dài ngoằng kia đi, nói:Mỗi khi cậu gặp chuyện, đều đổ trách nhiệm lên đầu người khác như vậy à?

Một lát sau, Frost mới đáp:Sao đột nhiên anh nghiêm túc vậy...

Bách Xương Ý không trả lời.

Mấy phút sau, Frost lại gửi tin nhắn tới.

Frost:Haizz thực ra tôi cũng biết vấn đề nằm ở mình.

Frost:Tôi chỉ là... cảm thấy anh sẽ đứng về phía tôi, cho nên mới oán giận vài câu với anh.

Frost:Gần đây toàn gặp chuyện phiền lòng.

Frost:Tôi chẳng biết phải kể với ai.

Frost:Tôi không nói nữa.

Frost:Anh bận việc của anh đi.

Bách Xương Ý đặt điện thoại qua một bên.

Xem xong một phần luận văn, Bách Xương Ý liếc mắt nhìn giao diện trò chuyện, khoảng cách giữa Frost và anh vẫn là 22m. Anh lại nhìn mấy dòng tin cuối cùng Frost gửi đến.

— Tôi chỉ là... cảm thấy anh sẽ đứng về phía tôi, cho nên mới oán giận vài câu với anh.

— Gần đây toàn gặp chuyện phiền lòng.

— Tôi chẳng biết phải kể với ai.

— Tôi không nói nữa.

— Anh bận việc của anh đi.

Anh bận việc của anh đi...

Sao cứ có cảm giác bắt nạt con nít thế này?

Có ai bắt nạt cậu ta đâu?

Chẳng biết tại sao còn cảm thấy tội lỗi nữa?

Bách Xương Ý tháo kính xuống, xoa xoa sống mũi.

Rốt cuộc là ai đang mắng ai đây?

Anh đeo lại kính lên, cầm lấy điện thoại di động, gửi cho Frost một tin nhắn thoại: “Tuần sau tiếp tục đến lớp nghe giảng.”

Frost:Ờ?

Bách Xương Ý nói: “Kỳ này chăm chỉ học tập, sang năm vừa làm luận văn tốt nghiệp vừa chuẩn bị cho cuộc thi. Thiếu gì sinh viên tốt nghiệp kiểu này.”

Frost:Thật hả?!

Bách Xương Ý đáp:Ừ.

Bên kia không thấy động tĩnh gì nữa.

Bách Xương Ý đang muốn đặt điện thoại xuống, đột nhiên di động rung bần bật không ngừng, trên màn hình xuất hiện yêu cầu kết nối cuộc gọi.

Ngón tay của Bách Xương Ý do dự mấy bận, mãi mới nhấn vào nút ‘đồng ý’.

Giọng nói tươi trẻ chui vào trong tai Bách Xương Ý: “Anh... tôi có thể mời anh ăn cơm không? Buổi tối hoặc ngày cuối tuần chẳng hạn, cứ chọn lúc nào anh rảnh ấy.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 7: 3 mét

Đình Sương chờ đợi người bên kia đường dây trả lời, trái tim đập nhanh hơn bình thường một chút.

Qua vài giây, mới nghe thấy Cycle nói: “Gần đây khá bận.”

Đình Sương nói: “Thế, thế bao giờ rảnh anh báo cho tôi nhé.”

Cycle: “Xem tình hình đã.”

Đình Sương: “Ăn sáng cũng được.”

Cycle: “Ừ.”

Đình Sương: “Ừm... nhớ nói trước với tôi một ngày nhé, để tôi sửa soạn bản thân.”

Dường như nghe được ý cười trong giọng nói của Cycle: “Ừ.”

Đình Sương nói: “Vậy tôi không quấy rầy anh làm việc nữa, tôi đến thư viện đây.”

Bắt đầu từ bữa đó, Đình Sương thi thoảng lại nói bóng nói gió, nhắc nhở Cycle rằng bọn họ còn nợ nhau một bữa cơm. Tỷ như lúc ngồi ăn trưa ở trường, cậu sẽ hỏi Cycle rằng ‘Ăn cơm trưa hông?’ Hoặc buổi chiều tan học, cậu lại tiếp tục nhắn tin hỏi Cycle ‘Anh tan làm chưa? Tôi còn chưa ăn tối đâu!’.

Câu trả lời của Cycle không phải 'ăn rồi' thì chính là 'đang bận', hơn nữa Đình Sương phát hiện ra không phải lúc nào anh cũng làm việc ở trong trường, có lúc trên DISTANCE hiển thị bọn họ cách nhau mấy trăm mét, có lúc lại biến thành mấy chục kilômét.

Chủ nhật tuần này Chúc Văn Gia đã phấn đi rồi, Đình Sương ở nhà một mình, cậu nhìn thấy khoảng cách với Cycle hiện đang là 4.8km, bèn nhắn tin hỏi: Hôm nay anh không đi đâu à?

Thấy Cycle không trả lời, Đình Sương tiếp tục gửi ảnh đồ ăn mình nấu qua, dụ dỗ: Tôi làm cá nướng nấm hương, anh có muốn tới đây ăn không?

Rất lâu sau đó, Cycle mới đáp: Tôi làm sườn xào chua ngọt rồi.

Đình Sương: Chụp ảnh coi?

Cycle:

Đình Sương gửi yêu cầu kết nối cuộc gọi, nói: "Hay tôi ship cá nướng sang nhà anh nhé?"

Cycle: "Tôi đang ăn rồi."

Đình Sương hỏi: "Anh sợ gặp tôi à? Tôi có chê anh già ặc... đâu."

Cycle dường như nở nụ cười: "Cậu vội gì chứ."

Đình Sương nói: "Vội gặp anh đó, hay là... chúng ta mở videocall đi?"

Cycle: "Không mở."

Đình Sương nói: “Anh già cứ từ chối tôi miết, cẩn thận tôi ngồi rình ở cửa LRM đấy.”

Cycle: “Cậu có thể thử xem sao.”

Đình Sương: “Thôi quên đi, tôi sợ gặp sếp của các anh lắm, hơn nữa tôi cũng chẳng biết anh tròn méo thế nào.”

Cycle: “Không phải cậu vẫn cần học tiết của hán sao.”

Đình Sương đáp: “Một tuần gặp lão hai lần là đủ lắm rồi, giờ chỉ cần nghĩ tới việc ngày mai phải trông thấy lão, tôi cảm giác đêm nay kiểu gì mình cũng gặp ác mộng. Ôi đừng nhắc tới lão nữa, rốt cuộc đến lúc nào tôi mới có thể hẹn anh đi ăn cơm?”

Cycle: “Gần đây khá bận.”

Đình Sương nói: “Bận mà có thời gian ngồi nhà làm sườn xào chua ngọt à.”

Lúc này Cycle quả thực đã nở nụ cười: “Oán khí nồng quá.”

Oán khí?

Nồng quá???

Đình Sương không thừa nhận, cãi lại: “Tôi chỉ đang nói sự thật thôi.”

Cycle bảo: “Ừ, sự thật.”

Chẳng biết sao Đình Sương ngửi được mùi vị dung túng trong ba chữ này. Đột nhiên cậu nhận ra, từ lúc trò chuyện đến giờ cậu không

nghe thấy tiếng Cycle nhai nuốt đồ ăn, anh vẫn cứ tiếp chuyện với cậu, còn chưa ăn cơm.

“Anh ăn cơm đi.” Đình Sương nói nhỏ giọng đi: “Tôi không làm phiền tới anh nữa.”

Sau khi ngắt kết nối cuộc gọi, Đình Sương vẫn mãi đắm chìm trong thanh âm của Cycle, nhớ đến đoạn đối thoại ban nãy...

— Anh già cứ từ chối tôi miết, cẩn thận tôi ngồi rình ở cửa LRM đấy.

— Cậu có thể thử xem sao.

Thử xem sao...

Giờ mà vào trang LRM tìm ảnh của nghiên cứu viên thì có vô liêm sỉ quá không nhỉ?

— Cậu có thể thử xem sao.

Liêm sỉ đéo gì tầm này.

Đình Sương mở laptop, vào website của trường học rồi tìm địa chỉ trang LRM, tiếp đó lại tìm đến cột thông tin nhân viên, nhấn vào.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cậu là ảnh của Prof. Bai, Đình Sương không dám nhìn thêm nữa, vội vàng kéo chuột xuống dưới.

Người Hoa...

Đàn ông...

Nghiên cứu viên...

Đình Sương thông qua họ tên tìm được hai nghiên cứu viên người Hoa, một người trong đó không có ảnh chụp, người còn lại thì có, thể nhưng trông hơi... Đình Sương cũng không quan tâm chuyện mặt mũi, nhưng cậu cảm thấy gương mặt này không xứng với khí chất và giọng nói của Cycle.

Lẽ nào là người không có ảnh?

Đình Sương chăm chú đọc thông tin của nghiên-cứu-viên-không-có-ảnh kia.

Jianguo HUANG.

Kiến Quốc... Hoàng...

Cycle tên là Hoàng Kiến Quốc.

Hoàng... Kiến... Quốc...

Cảm giác vẫn sai sai.

Đình Sương phóng to avatar của Cycle lên, rồi so sánh với ảnh chụp của nghiên-cứu-viên-có-ảnh, khuôn cằm và cần cổ của hai người này căn bản không giống nhau, nghiên cứu viên rõ ràng trông béo hơn một chút, nhìn ảnh chân dung cũng biết không được 1m87 như trên thông tin của Cycle.

1m87 phải cao hơn mình...

Bỗng nhiên, một gương mặt cần-ngửa-cổ-lên-mới-thấy hiện ra trong đầu Đình Sương — kính không gọng, càng kính mảnh nhỏ, dây xích cùng màu với càng kính buông dọc hai bên gò má, đôi mắt phía sau tròng kính liếc nhìn xuống...

Sau gáy Đình Sương phát lạnh.

Chắc vì có bóng ma tâm lý với gương mặt kia, tối đó lúc Đình Sương đi tắm, tiện thể muốn quay tay mà không sao cương lên được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đình Sương đạp xe đến trường, 8:01 có mặt ở phòng học S17. Lúc này vẫn chưa có nhiều người lắm, cậu tìm một chỗ không xa không gần bục giảng mà ngồi xuống, hi vọng không gây ra chuyện gì khiến giáo sư chú ý tới.

Mấy phút sau, Tống Hâm đi tới chỗ đó ngồi, hỏi thăm: “Xin xỏ được không mày?”

Đình Sương nói: “Xin xỏ lão mà như rước nhục vào người.”

Tống Hâm hứng thú lắm luôn: “Nhục thế nào?”

Đình Sương lườm Tống Hâm một cái: “Mày muốn hóng chuyện tao chịu nhục lắm à?”

Giọng điệu của Tống Hâm rất là nghĩa khí: “Sao thế được.” Nhưng trên mặt lại viết ‘nhanch kể tao hóng với’.

Đình Sương không muốn nhắc tới mấy chuyện râu ria, chỉ nói: “Dù sao sau này tao vẫn sẽ tới lớp.”

8:14, giáo sư còn chưa tới, Đình Sương định tranh thủ nhắn tin cho Cycle, hỏi anh trưa nay có thời gian rảnh không.

À mà nhìn khoảng cách trên DISTANCE trước đi, biết đâu hôm nay anh không đến trường học thì sao...

Mở DISTANCE lên, Đình Sương nhìn số khoảng cách bên dưới ID Cycle —

“Giáo sư đến rồi.” Tống Hâm dùng khuỷu chọc chọc Đình Sương vài cái, nhỏ giọng nói: “Nhanh cất điện thoại đi.”

“... Ừ.” Đình Sương sững sờ đem cất điện thoại cất xuống ngăn bàn, ngẩng đầu nhìn bức giảng.

Chắc nhìn nhầm rồi...

3m...

Mét...

Cậu không nhìn được, lại cúi đầu liếc mắt nhìn khoảng cách hiện nay.

Vẫn là 3m.

3 MÉT!

3m thì hóa ra hiện tại Cycle đang ở ngay trong phòng học ư?!

Lẽ nào Cycle lạng lẹ chạy đến nhìn mình?

Đình Sương lén lút dòm bạn học xung quanh... đàn ông, người Hoa, chừng 30 tuổi.

Trong phòng chẳng có mấy du học sinh Trung Quốc, hơn nữa toàn quen mặt nhau, mặc dù không nhớ tên nhưng trước đây cậu đã gặp qua vài lần, cũng không thấy nghiên-cứu-viên-có-ảnh kia ở trong phòng học. Đình Sương nhìn sang từng người từng người

một, cảm giác chẳng có ai giống Cycle, cậu thậm chí còn sẫm soi gò má của Tống Hâm một lúc lâu.

Tống Hâm quay sang, đối đầu với ánh mắt của Đinh Sương, nói: “Mày nhìn cái vẹo gì thế? Sờn hết cả tóc gáy.”

Đinh Sương dờn tầm mắt, hỏi: “Cycle có nghĩa là gì?”

Tống Hâm nói: “Cái gì? Ý mày là từ ‘cycle’ trong tiếng Anh à? Nó có nghĩa là ‘chu kỳ’, nhưng mày hỏi cái này làm gì? Vừa nãy giáo sư có giảng về từ này à?”

“Không.” Đinh Sương nhét điện thoại vào túi quần, trước hết cứ tập trung nghe giảng đã.

Đến năm phút cuối cùng của tiết, Bách Xương Ý điểm danh theo thông lệ, sau đó tuyên bố tan học.

Bốn phía vang lên tiếng vỗ bàn, Đinh Sương cũng vỗ vài cái tượng trưng, thừa dịp chưa có ai ra khỏi phòng học, cậu nhanh tay lấy điện thoại ra nhìn khoảng cách hiện nay của Cycle.

(ở bên Đức, sau khi hết một tiết học, thay vì vỗ tay học sinh sẽ vỗ bàn)

Vẫn là 3m.

Tống Hâm vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Đinh Sương đang bắt động: “Mày không đi à?”

Đinh Sương nhìn chăm chú màn hình điện thoại, đáp: “Ừ mày đi trước đi.”

Bạn học xung quanh liên tục nối đuôi nhau ra khỏi phòng, lượng người ở lại càng ngày càng ít, số 3m kia vậy mà vẫn không thay đổi.

Hiện tại trong phòng học chỉ còn 5 người.

Phía cuối lớp là một cậu da trắng đang chép bài trên bảng, trên bục giảng có ba sinh viên đang hỏi vấn đề, cũng đều là người da trắng.

Sau cùng chỉ còn sót lại Đình Sương đang ngồi im tại chỗ.

Nhưng khoảng cách hiển thị trên DISTANCE hiện giờ vẫn là 3m!

Đình Sương hoài nghi ứng dụng này bị lag.

Cậu gửi tin nhắn cho Cycle: Bên anh số khoảng cách đang hiển thị bao nhiêu? Máy tôi nó hiện ra 3m, quanh tôi 3m làm gì có ma nào người Trung Quốc.

Không, không đúng.

Người Trung Quốc.

Trong bán kính 3m thật ra vẫn có người Trung Quốc.

Chỉ có điều Đình Sương luôn không coi đó là ‘người’, vì thế cậu căn bản không tính đến.

Đình Sương đột nhiên ngẩng đầu về hướng bục giảng, sinh viên hỏi bài đã đi hết rồi, trên bục giảng chỉ còn một người đang thu dọn giáo trình.

Đình Sương quay đầu lại, sao cậu da trắng chép bài trên bảng cũng đi rồi?

Hiện nay trong phòng học chỉ còn dư lại hai người, một là cậu, hai là giáo sư trên bục giảng.

Người Hoa.

Đàn ông.

36 tuổi.

1m87.

Đeo kính.

Đình Sương triệt để mềm nhũn cả chân.

Cả người cậu như đang ngáo đá.

Không... phải... đâu...

Đình Sương liều mạng hồi tưởng lại giọng nói của Prof. Bai cùng với Cycle. Lúc này cậu mới phát hiện muộn màng, chưa kể đến việc giọng nói trong điện thoại sẽ khác hơn so với ngoài đời, ngay cả bản thân cậu nói tiếng Đức với tiếng Hoa cũng là hai kiểu giọng khác nhau. Cậu chưa từng nghe Prof. Bai giảng bài bằng tiếng Trung, cũng chưa từng nghe Cycle nói chuyện bằng tiếng Đức, hai kiểu ngôn ngữ khác xa nhau khiến cậu căn bản không nhận ra đó là cùng một người.

Lúc này, trong lòng cậu vẫn mang một tia hy vọng.

Chưa biết chừng định vị bị lag thôi.

Cậu cúi đầu, dùng khước mắt mà dòm giáo sư, chờ người đi ra khỏi phòng lại nhìn khoảng cách trên DISTANCE —— 12m.

ĐẠ MẪU.

Quả này toang thật rồi.

Cậu thật sự đã thả thính Prof. Bai ư???

Trời **, cậu đã nói những gì rồi...

— Anh yêu ngủ ngon.

— Phải rồi, tôi qua anh để quên cà vạt ở nhà em đấy.

— Có phải anh hay đánh rơi cà vạt ở nhà người khác lắm không?

Khoan, cậu đột nhiên ý thức được, cái này không phải là trọng điểm...

Thả thính chưa phải là trọng điểm...

Hình như cậu còn nói những điều đáng sợ hơn...

— Mất hết nhân tính.

— Lòng dạ hẹp hòi.

— Giờ chỉ cần nghĩ tới việc ngày mai phải trông thấy lão, tôi cảm giác đêm nay kiểu gì mình cũng gặp ác mộng.

Không, hình như đây vẫn chưa phải điều đáng sợ nhất...

Đáng sợ nhất chính là buổi tối trước hôm cậu vác mặt đến trường để xin xỏ giáo sư...

— Anh nói coi sao trên đời có loại giáo sư biến thái thế không biết.

— Nếu không phải đây là môn chuyên ngành bắt buộc, tôi dám chắc chẳng có ma nào chọn tiết của lão đâu.

— Giáo sư gì vừa ngu ngốc vừa nhiều sự lăm điều, tỷ lệ đánh trượt lại cao, ai thèm chọn cơ chứ.

—Ồ hớ tôi có ốm đâu, tại nốc nhiều quá nên hôm qua ngủ quên.

Đình Sương tối sầm mắt lại.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 8: 710 mét

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 9: 1 mét

Đời này đôi khi phải tự tìm đường chết.

Đình Sương vừa chạy về phía cổng LRM vừa nghĩ, đợi lát nữa nhìn thấy Cycle, rốt cuộc mình nên coi anh là Cycle, hay nên coi là...

Nhớ đến gương mặt kia của Bách Xương Ý, chân của Đình Sương lại bắt đầu run.

Cậu căn bản không sao hiểu được, nếu đối phương đã sớm biết Frost và Ting là cùng một người, tại sao mỗi ngày vẫn tán gẫu với mình, tại sao còn muốn mời mình đi ăn cơm?

— Tôi dẫn cậu đi ăn cơm.

Ăn cơm.

Cơm chặt đầu ai mà nuốt trôi cho được?

Chẳng biết sao câu nói kia của Chúc Văn Gia đột nhiên vang vọng trong đầu Đình Sương — “Anh tìm bồ chứ có phải tìm bố đâu.”

Hiện tại thì có khác nào gạ chịch gạ phải bố đâu?

710m thật sự rất ngắn, ngắn đến mức cổng tòa nhà LRM đã gần ngay trước mắt.

Không có ai trông cổng.

Đình Sương bắt đầu cầu nguyện mọi việc diễn ra hôm nay chỉ là ảo giác, khoảng cách 3m là ảo giác, Cycle nói đi ăn cơm cũng là ảo giác.

Đúng vậy, ảo giác.

Cậu sẽ đứng ở cổng khu LRM năm phút đồng hồ, năm phút nữa mà không ai tới thì cậu sẽ đi. Không, hai phút thôi, hai phút nữa mà không ai tới cậu sẽ đi ngay. Nghĩ như thế, Đình Sương lại cảm thấy mình đứng ở cổng ra vào quá dễ thấy, cậu nhìn ngó xung quanh, nhanh chóng chạy đến trốn sau một thân cây.

Căng thẳng.

Vẫn chẳng có ai đi ra khỏi cổng.

Đình Sương không tự chủ được mà rút bao thuốc lá ra khỏi túi quần.

“Cậu đang làm gì đấy.”

Giọng nói trong điện thoại, vang lên ngay phía sau lưng.

Đình Sương căng cứng cổ họng, theo bản năng nhét bao thuốc lá vào túi, rề rà xoay người lại — Bách Xương Ý đang đứng cách cậu 1m.

“À thì...” Đình Sương cứng ngắc giờ tay lên, chỉ về phía cổng chính LRM: “Em đang đợi... ờmm ...”

Bách Xương Ý nói: “Lên xe thôi.”

Đình Sương nhìn theo hướng ánh mắt Bách Xương Ý ra hiệu, bên đường đối diện có một chiếc xe đang đỗ.

Từ nãy đến giờ Bách Xương Ý vẫn đứng ở bên đường đối diện nhìn cậu à???

Khó thở.

Băng qua đường, Đình Sương phiến phiến muộn muộn đi về phía cửa sau xe, vừa mới sờ vào, liền nghe thấy Bách Xương Ý nói: “Ngồi đằng trước.”

Đình Sương ngồi vào ghế phụ mà ngỡ như bước lên đoạn đầu đài, hai tay không biết để đâu.

Bách Xương Ý nhắc: “Đai an toàn.”

Đình Sương vội vàng thắt đai an toàn qua người.

Bách Xương Ý hỏi: “Muốn ăn gì nào.”

Ăn gì nào...

Đầu óc trống rỗng.

Địu má, chỉ hỏi mày muốn ăn cái gì thôi, có phải hỏi mày lý giải giáo trình thế nào đâu? Nghĩ nhanh lên nào... nghĩ nhanh... nhanh lên...

Sao chỉ trả lời muốn ăn cái gì thôi mà cũng sợ trả lời sai dữ vậy nè?

Bách Xương Ý đợi một lúc, không đợi được câu trả lời, anh bèn hỏi: “Cậu không ăn được cái gì?”

Không ăn được...

Đề này hỏi dễ hơn nhiều.

Đình Sương đáp: “Em không ăn da động vật, không ăn nội tạng, không ăn táo đỏ, cà chua, sơn tra, ớt chuông, mướp đắng...”

Ngừng ngừng ngừng, Đình Sương ơì mày đang nói cái gì đấy???

Người ta hỏi mày không ăn kiểu nhà hàng nào cơ mà?

Đình Sương đang muốn cứu vãn lại, thì nghe thấy Bách Xương Ý nói: “Ừ nhớ rõ rồi.”

Nhớ, nhớ rõ rồi???

“Không cần nhớ rõ đâu, tuyệt đối đừng nhớ rõ...” Vừa dứt lời Đình Sương liền cảm thấy mình ngu muốn chết, vẫn ngậm miệng lại thì tốt hơn, đừng nói gì cả, rén trong im lặng.

Xe lăn bánh khỏi trường đại học.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ quang đãng trong xanh, còn bầu trời trong lòng Đình Sương lại gió thảm mưa sầu.

Bách Xương Ý nói: “Muốn nghe bài gì thì tự bật bluetooth lên.”

Đình Sương không hiểu: “... Bluetooth ở đâu?”

Bách Xương Ý: “Bluetooth giữa điện thoại di động với hệ thống âm thanh trên xe.”

“Ồ thầy cứ để em...” Đình Sương tưởng Bách Xương Ý đang bận lái xe nên không rảnh tay, bèn cầm lấy chiếc điện thoại di động

để ở cái giỏ giữa hai hàng ghế, chuẩn bị bật bluetooth lên hộ giáo sư, “Bật kiểu gì? Phải có mật khẩu...”

Bách Xương Ý liếc cậu một cái: “Cậu làm gì đấy.”

Làm gì á?

Không phải anh bảo tôi bật bluetooth lên sao?

Đình Sương đáp: “Bật bluetooth ạ.”

“Ý của tôi là...” Tốc độ nói chuyện của Bách Xương Ý rất chậm rãi, ôn hòa, chẳng khác nào đang dạy trẻ bị thiếu năng: “Nếu như cậu muốn nghe bài nào, cậu hãy bật bluetooth ở máy mình lên, sau khi kết nối với hệ thống âm thanh trên xe thì chọn bài hát mà mình thích. Lúc này tôi diễn đạt đủ rõ ràng chưa?”

Mặt mũi Đình Sương đỏ bừng lên trong nháy mắt, dùng tốc độ nhanh nhất thả điện thoại của Bách Xương Ý về chỗ cũ.

“Rõ rồi rõ rồi ạ thưa...” Đình Sương trả lời theo bản năng: “Professor.”

Sau khi cậu thoát ra từ ‘Professor’, rõ ràng nghe thấy Bách Xương Ý cười nhẹ một tiếng. Cười cái gì mà cười, bị sinh viên ngu ngốc lấy lòng à...

Để giảm bớt sự lúng túng của mình, cậu lập tức lấy điện thoại di động ra, kết nối với bluetooth trên xe, bắt đầu chọn bài hát trong list nhạc.

Chọn một bài đại trà thì có bị chê gu thưởng thức hạ đẳng không nhỉ?

Chọn bài kén người nghe nhớ đâu người ta lại nghĩ mày tinh tởng?

Đình Sương dòm gò má Bách Xương Ý một cái, chọn

Giai điệu vang lên, Đình Sương lại âm thầm quan sát Bách Xương Ý một lát, chẳng nhìn ra được anh có thích hay không, chỉ thấy anh vẫn chăm chú lái xe.

Có điều nhờ tiếng ca kỳ ảo chậm rãi vang lên trong xe, hòa với tiếng nhạc đệm dương cầm yên ả, Đình Sương quả thực đã bớt lúng túng hơn nhiều.

4 phút 22 giây sau,

Còn là phiên bản nam nữa.

Bách Xương Ý quay đầu nhìn cậu một cái.

Đình Sương căn bản ứ dăm nhìn vào đôi mắt ấy, vội vàng đổi sang một bản dương cầm khác rồi đặt chế độ phát đi phát lại.

“Bài vừa rồi...” Cậu cúi đầu giải thích: “Ờmm, là một bài nhạc Nhật... ờmm, nghe có hơi ồn ào cho nên em đổi sang bài khác.”

Bách Xương Ý bảo: “Cũng được, cậu thích thì cứ nghe đi.”

Đình Sương nói: “Không không không em không thích.”

Bách Xương Ý: “Không sao đâu mà.”

Không sao đâu mà???

Không sao đâu mà là có ý gì???

Lẽ nào Bách Xương Ý cho rằng cậu thích nhưng không dám thừa nhận ư?

Đình Sương cố gắng vớt vát lại mặt mũi: “Em thật sự không thích, mấy hôm trước thằng em em sang nhà chơi, nó lấy điện thoại của em nghịch linh tinh...”

Trong khi cậu đang nghĩ trăm phương ngàn kế để giải thích, Bách Xương Ý đã dừng xe lại, bảo: “Đến rồi.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 10: 1 mét

Đình Sương đi theo Bách Xương Ý xuống xe, nhìn thấy cách đó không xa có một nhà hàng.

Vào ngồi chưa ấm chỗ, Đình Sương lại muốn đi vệ sinh: “Này... em ——”

“Này là để gọi tôi à?” Bách Xương Ý nhìn về phía cậu.

Đình Sương đáp: “Ấy... không phải ạ.”

Bách Xương Ý cúi xuống tiếp tục đọc menu, khóe môi hơi cong lên.

Đình Sương nín một lúc, rồi gọi: “... Giáo sư ời.”

Bách Xương Ý lật tờ menu, nói: “Hiện tại không phải giờ lên lớp.”

Không gọi là giáo sư, thì gọi là gì?

Cycle à?

Đình Sương thầm kêu trong lòng, cảm giác không sao gọi được.

“Ờmm...” Cậu khiêm tốn thỉnh giáo: “Vậy phải gọi là gì ạ?”

Bách Xương Ý liếc cậu một cái, nói: “Chẳng phải bình thường gọi thuận mồm lắm sao.”

Bình thường... gọi... thuận mồm lắm...

Bình thường Đình Sương hay gọi Prof. Bai là ‘lão giáo sư biến thái’, gọi Cycle là ‘anh yêu’, quả thực gọi rất chi là thuận mồm...

Hiện giờ Đình Sương chỉ muốn tìm cái hố nào đấy để chui xuống.

Gọi kiểu gì cũng là tìm đường chết.

Cậu đành huých toẹt vấn đề: “Em muốn vào toilet một chút.” Sau khi nói xong, cậu vẫn ngồi im tại chỗ, không dám tự ý đứng dậy.

Qua vài giây, Bách Xương Ý mới ngẩng đầu lên, chẳng hiểu mô tê gì mà nhìn cậu: “Việc này cũng cần tôi phê chuẩn à?”

“Không ạ.” Đình Sương nhanh chóng vùi đầu chạy vào nhà vệ sinh.

Cởi thắt lưng, kéo khóa quần, xả nước, xong xuôi, rửa tay, nhìn chính mình trong gương: Đình Sương ơi, đây là nghiệp tự mày gây ra, ai bảo mày mắng người ta là ‘lão giáo sư biến thái’ cho sướng miệng, ai bảo mày tùy tiện gọi người ta là ‘anh yêu’ cho sướng thân, hiện tại hay rồi, khác nào cái lò hỏa thiêu không cơ chứ.

Chờ cậu quay về chỗ bàn ăn, Bách Xương Ý đã khép menu lại.

Đình Sương vội vàng lật tập menu để bên phía mình, nhanh chóng quyết định ăn món gì. Cả ngày hôm nay cậu tìm đường chết đủ rồi, không muốn ngay cả việc gọi món cũng gọi ra được chuyện xấu.

“Em chọn xong rồi.” Cậu nói với Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý gật đầu, giơ tay ra hiệu cho người phục vụ đi qua đây gọi món.

Đình Sương bỗng chú ý tới, trên ngón áp út của Bách Xương Ý có dấu vết đeo nhẫn, mãi đến tận khi gọi món xong, cậu vẫn không nhìn được mà liếc bàn tay trái của anh.

Bách Xương Ý chú ý tới ánh mắt của cậu, thản nhiên nói: “Tôi đã từng kết hôn.”

May ghê, là ‘đã từng kết hôn’ chứ không phải ‘đã kết hôn rồi’...

Đình Sương bị suy nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn chim én, mày đang vui mừng cái gì?

Đương nhiên là nên vui mừng vì mày không khiến ai đó bị tổn thương, thế nhưng ——

Bách Xương Ý nhận ra cậu không được tự nhiên lắm, bèn hỏi: “Đề ý à?”

Đề ý?

Đình Sương nói: “Đề ý cái gì...”

Bách Xương Ý bảo: “Đề ý việc đối tượng hẹn hò của mình đã từng kết hôn.”

Ừm việc này thật ra cũng không đáng ngại.

Thời buổi nào rồi, chẳng lẽ còn không cho phép người ta ly hôn ư?

Chờ chút.

Trọng điểm của câu vừa rồi hình như không phải là ‘để ý’, cũng không phải là ‘từng kết hôn’, mà là —— ‘đối tượng hẹn hò’???

HẸN? HÒ?

“Chúng ta... ờmm...” Rõ ràng đang dùng tiếng Trung, nhưng Đinh Sương cứ cảm thấy mình gặp khó khăn trong việc diễn đạt ngôn ngữ.

Bách Xương Ý: “Muốn nói gì cứ nói thẳng đi.”

Đinh Sương vung vẩy tay, hết chỉ mình rồi chỉ Bách Xương Ý: “Chúng ta hẹn hò á?”

Bách Xương Ý hỏi: “Nếu không thì chúng ta đang làm cái gì?”

Đinh Sương khó nhọc nói: “Hai chúng ta có hiểu về ‘hẹn hò’ theo cùng một ý không...”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, hỏi: “Thanh niên bây giờ không còn dùng từ ‘hẹn hò’ nữa rồi à?”

Đinh Sương nói: “Dùng thì có dùng... nhưng mà...”

Bách Xương Ý nhắc nhở thiện chí: “Tôi nhớ là cậu hẹn tôi cơ mà.”

Đinh Sương nói: “Thế nhưng...”

Bách Xương Ý lấy điện thoại di động ra, nói: “Cậu muốn xem lại lịch sử trò chuyện không?”

Đinh Sương: “Không, không cần đâu ạ...”

Bách Xương Ý gạt đầu, nói: “Vậy cứ thế đi.”

Vậy cứ thế đi?

Cứ thế là cứ thế nào???

Lúc này, nhân viên phục vụ bắt đầu bưng thức ăn lên.

Bách Xương Ý liếc nhìn đĩa sa lát rau của Đình Sương, vươn tay cầm lấy, đổi bát canh hầm của mình cho cậu.

Đình Sương nhìn thấy trong đĩa sa lát có một ít cà chua và ớt chuông.

Hóa ra Bách Xương Ý nói nhớ rồi rồi là nhớ rồi thật...

Bầu không khí trên bàn ăn đã có một chút thay đổi.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 11: 2 centimét

Ăn cơm xong, Đình Sương đang muốn đi vào nhà vệ sinh, vừa hay nhìn thấy Bách Xương Ý cũng đang đứng dậy.

Đình Sương hỏi: “Thầy đi đâu vậy?”

Bách Xương Ý đáp: “Toilet.”

Đình Sương: “Em cũng đi nữa.”

Bách Xương Ý gật đầu, bước về phía nhà vệ sinh.

Đình Sương đi ở đằng sau anh, không nhìn được mà giải thích: “Em uống hơi nhiều trà đá.” Là tại căng thẳng đó.

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương nói tiếp: “Em còn uống cả bát canh hầm của thầy nữa.”

Bách Xương Ý: “Tôi biết.”

Đình Sương nói: “Em còn ——”

Bách Xương Ý xoay người, hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Đình Sương: “... Không muốn nói gì cả.” Chỉ muốn ám chỉ rằng, cậu đi vệ sinh những hai lần không phải do thận yếu, sao Bách

Xương Ý không get được ý của mình vậy?

Nhà vệ sinh nam có tổng cộng sáu bệ toilet, hiện tại chỉ có một người Đức đang đứng ở bệ thứ sáu trong cùng.

Bách Xương Ý dùng bệ thứ hai.

Đình Sương muốn cách Bách Xương Ý càng xa càng tốt, nhắm về cái bệ thứ năm, lúc cậu sắp đi tới chỗ đó thì nghe thấy Bách Xương Ý hỏi: “Chạy xa thế làm gì?”

Sống lưng của Đình Sương cứng đờ, lòng bàn chân xoay 180 độ, trở lại bệ toilet thứ ba ở bên phải Bách Xương Ý, nói: “Chẳng làm gì hết.”

Từ chỗ Bách Xương Ý truyền ra tiếng kéo khóa quần.

Đình Sương cũng kéo khóa quần xuống, giả bộ không có việc gì mà quay đầu qua bên phải, chỉ chừa cho Bách Xương Ý một cái gáy.

Bách Xương Ý hỏi: “Cậu đang nhìn gì vậy.”

“Không nhìn gì cả.” Đình Sương vừa nói dứt mồm, liền nhìn thấy... cium của anh người Đức đứng ở bệ trong cùng.

Vệ sinh nam ấy mà, vốn cũng chẳng có vấn đề gì, thế nhưng thật-tình-cờ-và-thật-bất-ngờ làm sao, người Đức kia cũng chú ý tới tầm mắt của Đình Sương. Đình Sương đột nhiên chột dạ, giống như đang dòm trộm người khác thì bị tóm vậy, lập tức quay ngoắt đầu qua bên trái —— đối diện với ánh mắt hoài nghi của Bách Xương Ý.

Chột dạ nhân đôi.

Đình Sương vội vã cúi đầu.

Lần này lại càng thảm hại hơn, cậu vừa buông mắt xuống thì thấy... cùi của Bách Xương Ý.

To vãi.

Đình Sương theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng.

Bách Xương Ý nói: “Thì ra cậu đang xem cái này.”

Cái nào?

Cái nào cơ???

Đình Sương ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt ‘tôi hiểu mà’ của Bách Xương Ý.

Lần này cái gì cũng không giải thích được.

Đình Sương đang muốn cứu vãn lại một chút, thì nghe Bách Xương Ý hỏi: “Hài lòng không?”

Hài... lòng... không...

Đây căn bản không phải là câu hỏi có thể trả lời.

Đình Sương đỏ bừng mặt.

Bách Xương Ý cũng không bắt cậu trả lời, chỉ là trước khi đi, anh giống như đáp lễ mà liếc phía dưới cậu một cái, sau đó đi rửa tay.

Rất nhanh, Đình Sương nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh truyền đến từ phía sau.

Bách Xương Ý cười cậu?

Đình Sương cúi đầu nhìn bé ciu nhà mình, dù Bách Xương Ý có bự hơn chút đỉnh, nhưng có gì đáng để cười đâu? Buồn cười lắm à?

Cười cái rắm.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu biết mùi nhục nhã và tức giận, tức giận khiến cho con người ta mất đi lý trí, khiến cho cậu quên luôn nỗi sợ hãi với Bách Xương Ý. Cậu đi tới chỗ bồn rửa tay, nhìn Bách Xương Ý đang rửa tay mà nói: “Không hài lòng.”

Bách Xương Ý lại cười một tiếng.

Rốt cuộc có gì hay mà cười hả?

Đình Sương lại cố ý liếc mắt một cái xuống chỗ phía dưới của anh, nói: “Em thật sự không hài lòng.”

“Biết rồi.” Bách Xương Ý rửa tay xong, cười đi ra bên ngoài.

Đình Sương giống như đâm một cái vào không khí, hậm hực nổi gót Bách Xương Ý ra ngoài.

Trở lại bàn ăn, Bách Xương Ý gọi người phục vụ tới thanh toán, phục vụ hỏi muốn tính chung hay tính riêng, Bách Xương Ý bảo: “Tính chung.”

Đình Sương vẫn đang chiu khọ, cố ý nói: “Tính riêng.”

Người phục vụ khó xử nhìn Bách Xương Ý, lại nhìn Đình Sương.

Đình Sương kiên trì nói: “Tính riêng đi.”

Bách Xương Ý nhìn về phía cậu, dùng tiếng Trung mà hỏi: “Cậu bướng gì thế.”

Đình Sương mặt thì ‘tôi cứ thích bướng đấy’, ngoài miệng lại nói cứng: “Em không bướng.”

Bách Xương Ý gật đầu, giống như dung túng một đứa bé làm mình làm mẩy, nói với người phục vụ: “Nghe cậu ấy vậy.”

Người phục vụ đặt hóa đơn vào hai bìa kẹp bill, phân biệt đặt ở trước mặt Bách Xương Ý và Đình Sương.

Đình Sương mở bìa kẹp bill ra nhìn, quả thực muốn khạc ra máu, lúc gọi món cậu muốn gọi nhanh nhanh cho xong, không để ý đến giá cả, hiện tại vừa nhìn hóa đơn thì thấy hơn 60 euro.(~1.800k)

Đau buốt cả lòng, nhưng với Đình Sương mà nói, hiện tại không có gì quý hơn tôn nghiêm. Cậu móc ví ra, thêm cả tiền tip là đặt tròn 70 euro vào trong bìa kẹp bill.

Thanh toán xong, Đình Sương cảm thấy sống lưng mình thẳng hơn hẳn, cậu vô cùng tự tin nói với Bách Xương Ý: “Em phải về đây.”

Bách Xương Ý: “Ừ, để tôi đưa cậu về.”

Đình Sương nói: “Không cần.”

Bách Xương Ý hỏi: “Vậy cậu định về bằng cách nào?”

Đình Sương nhớ ra xe đạp của mình vẫn đang để ở trường, bèn bảo: “Em ngồi xe buýt.”

Bách Xương Ý nhắc nhở: “Trạm gần nhất ở cách đây 2km đấy.”

Đình Sương nói: “Em tự đi bộ đến đó.”

Giọng điệu của cậu không tốt lắm, Bách Xương Ý khẽ cau mày, nói bằng tiếng Đức: “Ting, tôi không thể hiểu được thái độ hiện nay của cậu.”

Đình Sương đột nhiên tỉnh táo lại, cậu đang cáu kỉnh với ai vậy nè? Người đối diện không phải là Lương Chính Tuyên, không phải là người cậu có thể tùy tiện nổi nóng. Huống hồ ngay cả Lương Chính Tuyên cũng thường xuyên không chịu được tính tình của cậu.

Cậu cứng đờ một lúc, rồi mới nói tiếng xin lỗi với Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý bảo: “Tôi cần cậu cho tôi một lý do.”

Lý do...

Đâu thể nói rằng ‘bởi vì cảm thấy bé cium nhà mình bị cười nhạo’ được?

Có gì hay để tức giận đâu.

Kỳ thực Đình Sương cũng tự hiểu bản thân, cậu rõ ràng là đang nổi nóng theo thói quen, bạn bè bình thường thì sao cũng oke, nhưng cứ người nào càng gần gũi với cậu, cậu càng không khống chế được...

Đình Sương ngẩn ra.

Người gần gũi?

“Em...” Đình Sương cúi đầu, không biết nên đưa ra lý do gì.

Bách Xương Ý rất kiên nhẫn chờ đợi.

Đình Sương suy nghĩ hồi lâu, thế rồi nói thật cho nó vuông: “Em không biết lý do này có khiến thầy chấp nhận được không, em chỉ là... tính tình rất xấu mà thôi.”

Bách Xương Ý hỏi: “Tính tình rất xấu?”

Đình Sương: “Vâng.”

Bách Xương Ý hỏi tiếp: “Không cần nguyên do gì?”

Đình Sương đáp: “Cũng gần như thế ạ.”

Bách Xương Ý: “Không phải tại tôi nói câu nào không thích hợp?”

Đình Sương nói: “Không phải ạ, chỉ là bình thường em càng... càng thân với ai, tính tình càng xấu...”

Bách Xương Ý nhớ tới đoạn tin nhắn Frost mắng chửi anh, anh đã răn dạy lại Frost rằng: Mỗi khi cậu gặp chuyện, đều đổ trách nhiệm lên đầu người khác như vậy à?

Khi đó Frost đã nói: Tôi chỉ là... cảm thấy anh sẽ đứng về phía tôi, cho nên mới oán giận vài câu với anh.

Nghĩ tới đây, Bách Xương Ý đã hiểu.

Đình Sương sẽ không nói lý lẽ, sẽ cáu kỉnh với người mà cậu cảm thấy thân thuộc, cái này chẳng phải chính là ‘làm nũng’ hay sao?

Một đứa nhỏ thường xuyên làm nũng thì nên trị thế nào?

Cứ để nó làm nũng tiếp chứ sao.

Bách Xương Ý bèn gật đầu, nói: “Ừ tôi biết rồi.”

Đình Sương hỏi: “Biết cái gì...”

Bách Xương Ý: “Biết tính tình cậu xấu rồi, lên xe đi tôi đưa cậu về.”

Đình Sương: “Vâng...”

Sau khi lên xe, Bách Xương Ý nhắc Đình Sương thắt chặt đai an toàn, lại hỏi địa chỉ nhà của cậu, sau đó yên lặng lái xe, không chủ động nói chuyện.

Qua mấy phút sau, Đình Sương không nhìn được liếc nhìn Bách Xương Ý một chút, nhưng chẳng nhìn ra được tâm tình của anh.

Sẽ không tức giận chứ?

“Khụ.” Cậu háng giọng một cái, sán lại gần: “Em nhận ra... dây kính của thầy trông rất đẹp.”

Bách Xương Ý: “Ừm.”

Đình Sương nói tiếp: “Rất... ờmm... mê người.”

Bách Xương Ý cong khóe môi một cách khó nhận ra: “Ừm.”

“Này...” Đình Sương thấy trò khen dây kính không thành công, bèn nói: “Thịt bò vừa nãy ăn rất ngon.”

Bách Xương Ý nói: “Vây lần sau sẽ quay lại.”

Kiểu này là không giận rồi.

Tốt quá.

Đình Sương có chút vui vẻ, hỏi: “Lần sau là khi nào ạ?”

Bách Xương Ý nói: “Xem lịch học của cậu thế nào đã.”

Đình Sương mở lịch học trong điện thoại ra, nói: “Thứ hai học xong tiết của thầy thì em rảnh; chiều thứ sáu em không có tiết; sáng thứ bảy em phải đến quán cà phê làm thêm, buổi tối mới rảnh, chủ nhật thì rảnh cả ngày luôn.”

Bách Xương Ý nói: “Ừ nhớ kỹ rồi.”

— Ừ nhớ kỹ rồi.

Đình Sương phát hiện ra bản thân rất thích nghe anh nói bốn chữ này.

Khi xe sắp tiến vào con đường nơi Đình Sương ở trọ, thì Bách Xương Ý hỏi: “Có thể lái vào không?”

Đình Sương nói: “Ờ? Tại sao không thể lái vào?”

Bách Xương Ý nói: “Nhỡ bị người ta thấy, cậu lại mất công giải thích.”

Đình Sương đã hiểu rồi: “Thầy sợ gây phiền phức cho em ạ. Không sao đâu, em đã kể với thầy rồi, em ở một mình, chỉ có bà chủ nhà trọ thì thoáng sang tặng em bánh ngọt thôi, ngoài ra chẳng dò hỏi gì đâu. Người Đức ấy mà, không thích hóng hớt chuyện riêng tư, thầy có ở lại nhà em qua đêm cũng chẳng ai nói gì.”

Bách Xương Ý cười nhẹ một tiếng, nói: “Nghĩ xa quá nhỉ.”

Đình Sương nghiêng đầu nhìn Bách Xương Ý một lúc, lại quay ra nhìn ngoài cửa sổ, không được tự nhiên mà nói: “À ờ... sắp tới nơi rồi, thầy có muốn vào nhà em ngồi uống tách cà phê không...”

Bách Xương Ý dừng xe lại, nói: “Vào rồi thì hôm nay có đi ra nổi không.”

Có đi ra nổi không.

Đình Sương nói: “Cái này... là, là do thầy chứ.”

Cậu nói xong, liền nhanh chóng chạy xuống xe.

Mấy giây sau, cậu thấy Bách Xương Ý cũng đi xuống, không nhịn được mà nhếch khóe miệng.

“Bên này ạ.” Đình Sương mở cổng khu nhà, mời Bách Xương Ý đi vào.

Hai người vừa bước vào sân, vừa vịn đụng phải bà chủ nhà dắt chó đi dạo. Ba người lên tiếng chào hỏi nhau, bà chủ nhà nói với Đình Sương: “Ting à, Liang qua đây đấy, nhưng thằng bé không vào được phòng cháu, hiện giờ thằng bé không ở đây nữa à?”

“Hắn không ở nữa đâu ạ. Cháu quên nói với bác.” Đình Sương có chút lúng túng.

Bà chủ nhà gạt đầu, dẫn chó ra bên ngoài.

Đình Sương giải thích với Bách Xương Ý: “Là bạn trai cũ của em.”

Bách Xương Ý nói: “Tôi cũng đoán thế.”

Đình Sương hơi thấy có lỗi: “Thật ngại quá, trước hết em phải đuổi hẳn đi cái đã.”

Bách Xương Ý hỏi: “Có cần tôi ra xe ngồi đợi không?”

Đình Sương nói: “Không cần đâu, em sẽ làm nhanh thôi.”

Vừa mở cửa tòa nhà trọ, quả nhiên Lương Chính Tuyên đang đứng trước cửa phòng của Đình Sương, trong tay còn xách theo một túi nguyên liệu nấu ăn.

Đình Sương hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Lương Chính Tuyên nói: “Tới nấu cơm cho em ăn, anh sợ em ăn một mình không thấy ngon.”

Đình Sương nói: “Tôi ăn rồi.”

Lương Chính Tuyên liếc mắt nhìn Bách Xương Ý, hỏi: “Vớ hẩn ta?”

Đình Sương nói: “Không còn chuyện gì nữa thì mời anh về cho.”

Lương Chính Tuyên: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Đình Sương: “Lần trước nói còn chưa đủ rõ à?”

Lương Chính Tuyên nói: “Anh biết em có người mới, thế nhưng bao năm qua chúng ta ——”

Đình Sương ngắt lời: “Anh đừng nói nữa được không.”

“Xin lỗi.” Bách Xương Ý làm thủ thế: “Tôi không định làm phiền đến cuộc nói chuyện của hai người. Nhưng Ting này, tôi có thể vào

nhà lấy cà vạt lần trước bỏ quên, sau đấy ngồi đợi ở bên trong không?”

Cà vạt?

Rõ ràng là đang bực bội, nhưng Đình Sương suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười. Cậu miễn cưỡng ổn định lại vẻ mặt, mở cửa cho Bách Xương Ý vào nhà.

Sau khi vào cửa, Bách Xương Ý đến gần Đình Sương, cách lỗ tai cậu khoảng chừng 2cm, nhỏ giọng nói: “Đừng để tôi chờ lâu quá nhé.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 12: 0 distance

Đình Sương đóng cửa lại, nói với Lương Chính Tuyên: “Anh muốn nói gì thì nói dứt điểm luôn đi, nhưng đừng có mà thờ ra mấy câu như ‘bao năm qua’ hay ‘không có lần sau’ gì gì đấy nữa, mấy câu này anh nói bao nhiêu lần rồi. Anh cứ chạy đến suốt thế này, thật sự khiến tôi phiền lắm.”

Lương Chính Tuyên nhin một lúc, rồi khép nép mà nói: “Anh biết là anh sai rồi. Nhưng anh đảm bảo, chỉ cần em tha thứ cho anh lần này ——”

Đình Sương nhin không được mà ngắt lời hần: “Lương Chính Tuyên, tôi nói cho anh biết, 17 tuổi tôi đã đi theo anh, đến nay là 7 năm tròn. Nếu chỉ vì nuôi tiếc 7 năm này mà tha thứ cho anh, vậy nhớ 20 năm sau anh lại phản bội tôi lần nữa, không lẽ tôi cũng phải tha thứ cho anh à? Đến khi ấy sừng trên đầu tôi dài đến mức nào rồi?”

Lương Chính Tuyên có chút hậm hực nói: “Em đừng vì một lần anh lỡ đại mà phủ nhận hết mấy chục năm về sau. Nếu như em không cùng anh trải qua 20 năm tiếp theo, làm sao biết anh sẽ lại tái phạm? Đừng nhắc đến mấy chuyện chưa từng xảy ra được không?”

Đình Sương cười nhạo: “Chó không bỏ được thói ăn cướp. Sao nào? Anh hiện tại còn cấm tôi nói cơ à? Tôi nói cho anh biết, chuyện này còn lâu tôi mới đổi ý.”

“Đình Sương, với cái tính này của em thì ai mà chịu được?”
Lương Chính Tuyên chỉ vào cửa nhà của cậu, nói: “Anh chịu quen rồi, còn hấn ta thì sao? Hấn có chịu được không? Hấn chịu được hôm nay, vậy hai tháng nữa thì thế nào? Ở bên nhau lâu như vậy, ai mà chẳng từng mắc sai lầm? Ngày hôm nay anh nói thẳng luôn, em quen ai cũng thế thôi, kiêu gì chuyện này chẳng xảy ra.”

“Nói xong chưa?” Đình Sương hất cằm ra phía cửa: “Xong thì cút.”

“Hơi tí lại bảo người khác cút, cái thói xấu này của em có thể ——” Lương Chính Tuyên nhắm mắt lại, đè nén sự tức giận, giọng điệu xuôi xuống: “Tiểu Sương, em hãy bình tĩnh lại, dành ra một khoảng thời gian để suy nghĩ kỹ, được không?”

Tiểu Sương.

Đình Sương trong nháy mắt nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia.

Cậu trầm mặc một lát, rồi nói: “Tôi cũng không muốn sự tình trở nên thế này. Chính Tuyên, tôi biết tính tình tôi xấu, anh vẫn luôn bao dung cho tôi, thế nhưng tôi... Anh biết tôi nhỏ nhen và thù dai mà đúng không, cho dù quay lại với nhau, tôi cũng sẽ lôi chuyện cũ ra để gây sự với anh, từ sáng đến tối chỉ biết nghi ngờ anh... chúng ta cần gì phải sống cuộc sống như thế, quá mệt mỏi.”

Lương Chính Tuyên vừa định nói gì đó, Đình Sương giơ tay ngăn: “Anh nghe tôi nói hết đã.”

Cậu rút bao thuốc lá trong túi quần ra, châm lửa rồi rít một hơi.

Hút được nửa điếu, mắt cậu hơi híp lại dưới làn khói lượn lờ, Đình Sương vừa nhả khói vừa nhẹ nhàng phun ra mấy câu: “Để tay

lên ngực tự hỏi lòng, tôi thật sự không yêu anh đến mức có thể chịu đựng được loại cuộc sống đó.”

“Tôi rất... rất yêu chính bản thân mình.”

“Mấy chục năm tiếp theo, tôi không muốn phải sống kiểu đấy.”

Nghe đến câu cuối cùng, Lương Chính Tuyên há miệng, cảm thấy á khẩu không đáp lại được câu nào, dường như nói gì cũng đều vô dụng. Hắn rốt cuộc cũng đã hiểu, ngoại trừ chia tay thì Đình Sương chẳng muốn gì nữa. Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “... Em nghĩ thế thật à.”

Đình Sương đi tới thùng rác vứt tàn thuốc, nói: “Đáng lý ra phải nói từ lâu rồi, nhưng tôi cũng mới đột nhiên thông suốt.”

Khả năng chính là hôm nay mới thông suốt.

Đột nhiên lại bắt đầu mong chờ một cuộc sống mới.

Lương Chính Tuyên đi rồi, Đình Sương lại rút thêm một điếu từ bao thuốc lá, châm lửa, tính hút xong điếu này mới vào nhà.

Cậu mới rít được một hơi, đầu lọc vừa rời khỏi môi, điếu thuốc kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa đã bị người phía sau lấy mất.

Cậu xoay người, nhìn thấy Bách Xương Ý cầm điếu thuốc mà cậu đang hút dở, ngậm đầu lọc mà cậu vừa mới ngậm, rít một hơi.

Đình Sương nhìn chằm chằm vào môi anh, tầm mắt không tự chủ được mà di chuyển theo điếu thuốc, chốc thì rời khỏi hai cánh môi, chốc thì lại gần.

Chết tiệt.

Cậu muốn trở thành cái đầu lọc kia.

Đình Sương không nhin được mà cướp lại điều thuốc trong tay Bách Xương Ý, nhìn chăm chăm đầu lọc vài giây, rồi đưa vào mồm ngậm.

Mùi bạc hà giống hết khi nãy, chẳng có gì khác biệt.

Cậu rít một hơi, xong lại đưa điều thuốc cho Bách Xương Ý.

Đầu ngón tay chạm nhau, cảm nhận đôi môi của đối phương qua một cái đầu lọc, hai người đứng ở ngoài cửa, cứ như vậy mà anh một hơi tôi một hơi hút hết điều thuốc lá.

“Không chờ lâu quá chứ?” Đình Sương hỏi.

Bách Xương Ý đáp: “Không.”

Đình Sương nói: “Vậy thì tốt, em sợ thầy cảm thấy tẻ nhạt.”

Bách Xương Ý dụi tắt điều thuốc, nói: “Không tẻ nhạt, tôi sửa xong đồng bài tập cậu để trên bàn rồi.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 13: 7 mét

— Tôi sửa xong đồng bài tập cậu để trên bàn rồi.

Bách Xương Ý nói ra câu này quá mức tự nhiên, tự nhiên đến độ Đình Sương cho rằng anh đang nói: tôi tiện tay vứt rác hộ cậu rồi.

Đình Sương muốn báo chú cảnh sát.

Nhưng báo cảnh sát xong thì phải nói gì?

Câu đầu tiên, lời nói nghiêm túc: Lão giáo sư biến thái rắp tâm bắt lương, theo đuôi tôi đến tận cửa nhà.

Câu thứ hai, cảm phẫn sục sôi: Sau đây kiểm soát bước chân vào không gian riêng tư của tôi.

Câu thứ ba, khí thế hùng hồn: Cuối cùng nhân lúc tôi không phòng bị, lão cực kỳ đê tiện mà ——

Câu thứ tư, héo rũ: Sửa lại bài tập của tôi?

Vụ này căn bản không có cách nào báo cảnh sát được.

“Sao thầy không được sự đồng ý của em mà đã...” Đình Sương muốn chất vấn, nhưng vừa nhìn gương mặt của Bách Xương Ý, cậu đột nhiên trống rỗng, không chỉ trống rỗng, mà còn hoảng, không chỉ hoảng, mà còn nhũn, ba cái chân đều nhũn: “Bài tập em làm rồi nhưng chưa kịp kiểm tra lại... dù sao thứ hai mới là deadline... thầy

không thể chờ em nộp bài rồi hẵng sửa ư... hơn nữa bài tập đều do trợ giảng sửa cơ mà...”

Bách Xương Ý nói: “Tôi không nhìn nổi nên tiện tay sửa luôn. Điểm bài tập không tính vào tổng thành tích, cậu căng thẳng làm gì.”

Không nhìn nổi???

CMN rốt cuộc cậu sai be sai bét đến mức nào?

Đình Sương chột dạ, nhỏ giọng lầu bầu: “Có người đến tư cách thi còn không cho em, em còn quan tâm đến tổng thành tích làm chi? Bài tập em làm tốt đến mấy cũng đâu có ích gì.”

Bách Xương Ý nói: “Vậy cậu căng thẳng làm gì.”

“Em...” Đình Sương đứng hình, rồi lại nhìn Bách Xương Ý một cái: “Em chẳng qua là... sợ thầy nhìn thấy bài tập của em, sau đó chê em ngu, chê em học dốt, chê em bùn nhão không trát được tường...” Giọng nói của cậu càng ngày càng nhỏ: “Vốn dĩ... muốn để lại cho thầy một chút ấn tượng tốt.”

Bách Xương Ý nghe xong, dùng giọng điệu ‘xin mời chỉ bảo’ mà hỏi: “Vậy cậu cảm thấy, trước khi tôi nhìn thấy bài tập của cậu, cậu đã để lại cho tôi những ấn tượng tốt đẹp nào?”

Đình Sương lâm vào suy tư...

Tiết đầu tiên trốn học.

Sau lưng mắng người ta ngu ngốc.

Làm giả giấy khám bệnh.

Không trả lời được câu hỏi đề ra.

Bật trên xe.

Trong toilet nhìn thấy cium người ta rồi bảo không hài lòng.

Nổi nóng với người ta.

Ok fine.(行吧)

Chi, chu, kou, ba.(彳 亍 口 巴 = 行吧)

Bách Xương Ý nói: “Vào xem lại bài sai đi.”

“Vâng...” Đình Sương ủ rũ cúi đầu.

Trước khi đi tới chỗ bàn học, Đình Sương đã mừng tượng ra cảnh mặt giấy A4 chỉ chít vết mực đỏ, nhưng đến khi nhìn vào bài tập, cậu lại nhận ra không giống những gì mình đã nghĩ. Bách Xương Ý không hề động vào bài tập của cậu, anh chỉ ra những chỗ sai và nêu ý kiến sửa chữa vào một tờ A4 khác, nét chữ y hệt như trên bục giảng.

Chỉ chít nguyên một mặt giấy.

Đình Sương ngồi vào bàn học, cầm tờ giấy kia lên, không dám quay đầu ra đằng sau nhìn Bách Xương Ý: “Có nhiều chỗ phải sửa lại thế ạ? Nguyên một mặt luôn...”

Bách Xương Ý nhắc nhở: “Mặt sau.”

Mặt sau???

Còn có mặt sau á???

Cậu tuyệt vọng lật mặt sau lên —— vẫn chỉ chít nguyên một mặt giấy.

Bách Xương Ý nói: “Cậu xem qua một lượt đi, không hiểu thì hỏi lại tôi.”

Đình Sương giơ tay phát biểu: “Professor, hiện tại em có một vấn đề không hiểu.”

Bách Xương Ý hỏi: “Vấn đề gì?”

Đình Sương xoay người lại, ôm lấy lưng ghế, về mặt bất bình ngẩng lên nhìn Bách Xương Ý: “Em thật sự không hiểu, tại sao buổi hẹn hò lại biến thành buổi giải đáp nghi vấn ạ?”

Bách Xương Ý cúi xuống nhìn Đình Sương, môi cong lên một chút, nói: “Vậy cậu muốn làm gì.”

“Em muốn... em muốn...” Đình Sương nhìn chung quanh nửa ngày trời, cuối cùng nhìn lên đôi mắt phía sau tròng kính của Bách Xương Ý.

“... Em muốn làm bài tập, thật đó, Professor, em muốn làm bài tập.” Đình Sương sống-chẳng-còn-gì-luẩn-tiếc mà nói.

Học thôi mà, có gì khó khăn đâu.

Đầu tiên, trấn định lại, quên lão giáo sư đang đứng phía sau đi.

Thứ hai...

** má, làm sao có khả năng quên chuyện Bách Xương Ý đang đứng nhìn chăm chăm phía sau được!

Viết xong một từ phải kiểm tra lại xem có sai chính tả không, viết xong một câu phải đọc đi đọc lại sợ ngữ pháp có vấn đề, càng khi nói tới lập luận chuyên ngành...

Đình Sương không chịu nổi mà xoay người lại: “Thầy có thể đừng nhìn chăm chăm em được không ——”

Á đù.

Bách Xương Ý không có ở sau lưng.

Bách Xương Ý đang ngồi đọc sách trên ghế sofa cách đó 7m.

Đối mặt với ánh mắt giương lên của anh, Đình Sương ngượng ngùng nói: “Thầy đang đọc sách ạ... đọc gì đó?”

Bách Xương Ý nói: “Quyển truyện tranh vút trên ghế sofa.”

Truyện tranh?

Bách Xương Ý liếc nhìn bìa truyện, nói: “Attack on Titan.”

“À bộ này còn có cả anime đấy.” Đình Sương xoẹt một phát nhảy đến chỗ sofa, cực kỳ mong chờ mà nói: “Hay là chúng ta cùng nhau xem anime đi? Em bật cho thầy xem lại 3 season trước, sau đó chúng ta có thể cùng nhau xem season 4, thế nào?”

Bách Xương Ý giương mắt hỏi: “Học xong rồi?”

Đình Sương cứng đờ đáp: “... Chưa xong ạ.”

Bách Xương Ý cúi đầu đọc tiếp truyện tranh.

Đình Sương ảo não trở về bàn học, căm giận bất bình tiếp tục chiến đấu với bài vở.

Móa, bắt tôi ngồi học, còn mình thì lại đọc truyện tranh!

Có biết câu ‘thầy giáo phải làm gương’ không?

Gương lược gì chẳng có tí tác dụng nào sất!

Học được khoảng một tiếng, Đình Sương lén lút quay đầu nhìn — Bách Xương Ý vẫn đang đọc truyện tranh.

Đình Sương không nhịn được, hỏi: “Xế chiều thứ hai thầy không phải đi làm ạ?”

Bách Xương Ý chẳng buồn ngẩng đầu lên, đáp: “Không có tiết.”

Đình Sương nói lí nhí: “Bản thân không đi dạy còn bắt em làm bài...”

Bách Xương Ý nói: “Ừ mất hết nhân tính, biết rồi.”

Đình Sương chẳng dám hó hé gì nữa, rụt người lại ngồi học đàng hoàng.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 14: 0 distance

Lại một tiếng trôi qua, Đình Sương rốt cuộc cũng tìm hiểu được hết vấn đề của bài tập. Kỳ thật cậu có thể kết thúc việc học sớm hơn, nhưng có một chỗ nghĩ mãi không ra, cậu lại sĩ diện không muốn hỏi Bách Xương Ý, cứ nhất quyết tự mình nghĩ bằng được thì thôi, cho nên mới kéo dài thời gian đến hiện tại.

Tự mình giải quyết xong vấn đề, sống lưng thẳng hơn hẳn, cảm thấy lão giáo sư ngồi trên sô pha kia chỉ là con cọp giấy.

Nếu đã là cọp giấy, sẽ có mấy người ngựa tay đi chọc thử xem sao.

Đình Sương đi tới đó, phách lối giựt quyển truyện trong tay Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý giương mắt hỏi: “Làm gì đấy.”

Đình Sương từ trên cao nhìn xuống anh, đáp: “Em học xong rồi.”

Cậu đứng rất gần Bách Xương Ý, đũng quần hướng về phía mặt anh, nhưng vẫn vô tư không hay biết gì.

Tầm nhìn của Bách Xương Ý rơi vào đũng quần cậu, giọng nói càng ngày càng trầm thấp: “Thế nên?”

Thế nên?

“Thế nên ——” Đình Sương vốn đang khí thế hùng hổ, bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt ‘đen tối’ của Bách Xương Ý, miệng lưỡi cậu bỗng trở nên khô nóng.

Cậu từ trên cao nhìn xuống cái kính và sống mũi của anh, không nhìn được mà liếm môi một cái: “Thế nên... ờ... thầy có muốn uống tách cà phê không? Em đã bảo mời thầy vào nhà ngồi uống cà phê mà, vừa nãy quên rót cho thầy ——” Hô hấp của Đình Sương bỗng ngừng lại.

Bách Xương Ý vươn tay về phía khóa quần của cậu.

“Thầy...” Hầu kết của Đình Sương nhúc nhích một chút, hơi thở gấp gấp hơn.

Đây là muốn làm gì?

Kéo khóa quần à?

Phía dưới truyền đến tiếng kéo khóa quần, nhưng âm thanh không giống như trong tưởng tượng của Đình Sương cho lắm, cứ là lạ chỗ nào ấy.

Bách Xương Ý nói: “Được rồi.”

Được rồi?

Cái gì được rồi?

Bách Xương Ý nói: “Kéo lên giúp cậu rồi.”

Kéo lên?

Nghĩa là trước khi kéo lên thì vẫn mở?

**** MÁ.**

Đình Sương giật lùi về sau ba bước, cúi bấn: “Sao thầy không nói sớm cho em biết?”

Bách Xương Ý nói: “Tôi mới nhìn thấy.”

Bởi vì quá mất mặt, Đình Sương vẫn đang giận tím người: “Từ toilet đi ra đến khi thanh toán xong về nhà, rớt cuộc có bao nhiêu người trông thấy rồi? Sao thầy ở ngay cạnh em mà lại không nhìn thấy chứ?”

Bách Xương Ý có chút buồn cười.

Đưa nhỏ trách người ta không để ý đến nó.

Bách Xương Ý nói: “Ừ sau này tôi sẽ để ý nhiều hơn.”

Sau này sẽ để ý nhiều hơn?

Để ý nhiều hơn cái gì???

Đình Sương cúi đầu nhìn đũng quần, nói: “Thầy, thầy để ý đến chỗ nào cơ?”

Bách Xương Ý nở nụ cười, hơi có mùi dung túng.

Thấy thái độ này của anh, Đình Sương cũng không náo loạn nữa, đương nhiên cậu biết việc này không thể trách Bách Xương Ý được, chỉ là trong lòng có chút khó chịu – do phải làm bài tập quá lâu – nên mới oán trách nói: “Thế mà kêu để ý tới em? Lần đầu tiên hẹn hò đã bắt em ngồi học một mình...”

“Tôi hỏi cậu muốn làm cái gì.” Bách Xương Ý nhắc nhở: “Cậu bảo cậu muốn làm bài tập.”

Muốn làm bài tập???

Ở trước mặt anh tôi dám nói không muốn làm bài tập sao?

Đình Sương nhin xuống kích động muốn tự vả, nói: “Vậy bây giờ em học xong rồi, có thể làm chuyện khác chưa?”

Bách Xương Ý liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Tối nay có hẹn ăn cơm với người khác.”

“Thầy phải đi luôn à?” Đình Sương hết sức thất vọng, cảm thấy tự dưng lãng phí mất một buổi trưa.

Bách Xương Ý nói: “Ừ.”

Đình Sương: “Thôi được rồi...”

Cậu tiến Bách Xương Ý tới cửa, không nhin được mà kéo kéo cà vạt của anh, hỏi: “Ừm... thật sự không thử đánh rơi cà vạt ạ?”

Bách Xương Ý cong khóe môi lên, nói: “Để lần sau.”

“Vâng...” Đình Sương vừa định mở cửa, tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Là chuông cổng chính của dãy trọ.

Đình Sương theo bản năng nhún vào ống nghe, hỏi: “Ja?”

“Đình Sương mày ở nhà à, may vãi, mày không để ý điện thoại hả? Tao nhắn tin cho mày đấy, không thấy mày trả lời nên tao đến

thẳng đây luôn. Đang tính mày không có nhà thì để đồ ngoài cửa, nhưng tao đoán sắp đến giờ ăn tối rồi nên mày không đi ra ngoài đâu. Mày ra mở cửa cho tao phát, tao mang đồ qua cho mày này.”

Là giọng nói của Tống Hâm.

Đình Sương quay đầu nhìn Bách Xương Ý mũ áo chỉnh tề, cảm giác đại sự không ổn.

Nếu như Tống Hâm nhìn thấy Prof. Bai đi ra từ phòng của cậu...

Sao cứ có cảm giác bị bắt gian tại trận thế này?

Nhịp tim của Đình Sương đập thành thịch như trống bỏi.

Có tật giật mình.

“Êu? Nghe thấy không mày?” Tống Hâm vẫn đang tiếp tục nói: “Mày xuống mở cổng cho tao coi, tao ôm nhiều thứ lắm, nặng chết mất.”

Đình Sương hỏi: “... Đồ gì đấy?”

Tống Hâm nói: “Lần trước bạn tao đến chơi nên tao mượn nôi lều của mày đấy thôi? Tao qua trả nôi này, bạn tao mang cho tao nhiều đặc sản lắm, tao tiện tay ôm hai túi sang cho mày. Mày đừng hỏi nữa nhanh xuống mở cửa đi, lát nữa mở ra xem thì biết.”

Đình Sương đang tính bảo Tống Hâm cứ để đồ ở ngoài cổng, ai ngờ có một người từ trong dãy trọ đi ra ngoài, tiện thể mở cửa cho Tống Hâm luôn.

Tống Hâm nói: “Ế cửa mở rồi, tao vào luôn đây.”

Vào luôn đây???

**.

“Thầy mau trốn vào buồng tắm một lát đi.” Đình Sương vừa ngắt ống nghe, liền muốn giấu nhem Bách Xương Ý đi, giống như anh là một món đồ gì đó không thể để người ta trông thấy.

“Chờ chút.” Bách Xương Ý chưa từng chịu kiểu đối đãi này bao giờ: “Tại sao phải trốn?”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cộc cộc.

“Đây là thằng bạn em, nó cũng học tiết của thầy, nếu để nó nhìn thấy thì em không biết phải giải thích thế nào.” Tình huống khẩn cấp, Đình Sương vừa giải thích vừa ủa mạnh Bách Xương Ý vào buồng tắm: “Đừng đi ra đó.”

Đình Sương kiểm tra qua loa phòng khách một lượt, không phát hiện ra dấu vết gì mờ ám, lúc này mới mở cửa cho Tống Hâm.

“Mày làm gì lâu thế.” Tống Hâm cởi giày đi vào, bỗng nhiên chú ý tới đôi giày da ngoài cửa: “O? Mày có khách à Đình Sương?”

Đình Sương giải thích: “Tao mua đấy, hồi trước định đi xin phỏng vấn thực tập...”

Tống Hâm cũng không để ý tới vụ kích cỡ đôi giày da kia lớn hơn đôi giày thể thao nằm bên cạnh, cậu ta thả nôi xuống, mãi giới thiệu đặc sản cho Đình Sương.

Đình Sương ừ ừ ừ gật đầu thật lực, chỉ hi vọng Tống Hâm mau mau té đi.

Tổng Hâm nói nửa ngày trời, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Mày làm bài tập Robotik chưa? Tao có nhiều chỗ không hiểu lắm.”

Đình Sương nói: “Làm rồi, để tao lấy cho mày.”

Tổng Hâm vừa đi theo đằng sau cậu, vừa phỉ nhổ: “Đù mé bài tập khó vãi nòi, lão giáo sư kia —— Á —— Đình Sương mày giẫm chân tao làm gì?”

Giẫm chân mày làm gì?

Anh đây vừa cứu mày một mạng đấy, mau quỳ xuống tạ ơn đi.

“Ồ ngại quá tao không nhìn thấy.” Đình Sương nhấc chân lên, đưa bài tập đã sửa lại cho Tổng Hâm: “Mày cầm về mà xem.”

“Uầy mày trở nên trâu bò từ lúc nào thế?” Tổng Hâm trực tiếp ngồi xuống cạnh bàn học: “Tao đọc qua đã, có chỗ nào không hiểu thì hỏi mày luôn.”

Đình Sương phải mất mấy tiếng mới hiểu được bài tập, trong một khoảng thời gian ngắn Tổng Hâm phỏng chừng sẽ không rời khỏi đây.

Thế thì Bách Xương Ý phải làm sao bây giờ?

Đình Sương hối hận vì đã không giấu Bách Xương Ý vào phòng ngủ.

Làm sao bây giờ...

“Ờmm, mày xem trước đi nhé, tao dọn đồ mày mang đến đã.” Đình Sương mặt không đổi sắc mà nói.

Tổng Hâm cũng không quay đầu lại, đáp: “Ờ ok.”

Đình Sương lặng lẽ mở cửa, cầm lấy đôi giày da của Bách Xương Ý, giấu ra sau lưng rồi đi về phía buồng tắm.

Một bước.

Hai bước.

“Đình Sương ơì mày giải thích cho tao chỗ này phát ——” Tổng Hâm gọi.

Đình Sương dừng bước, làm như không có chuyện gì xảy ra: “Tao, tao đi vệ sinh cái đã, mày chờ một lát nhé.”

Tổng Hâm đáp một tiếng: “VẬY tao đọc mấy chỗ khác trước.”

Đình Sương vất vả lắm mới chui được vào buồng tắm, cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu đặt đôi giày da xuống nền, giọng thì thà thì thảo: “Nó phỏng chừng không chịu đi ngay đâu...” Còn chưa nói hết câu, Đình Sương phát hiện ra tầm mắt của Bách Xương Ý đang nhìn về cái giá để đồ đặt cạnh vòi hoa sen —— trên giá có một cái ống thẩm du.

Nhiệt độ của cậu vốn đang cao vì căng thẳng, lần này quả thực muốn chín người luôn.

Buồng tắm của phòng trọ không lớn lắm, cậu và Bách Xương Ý lại khá cao to, bây giờ nhét chung cùng một chỗ, tim đập rất nhanh, nhiệt độ cơ thể cũng rất cao, cảm giác như có thứ gì đấy đang lên men vậy.

Không khí khô nóng.

Ánh sáng tối mờ.

Hô hấp của hai người đan xen vào nhau.

Yết hầu thất lại, không thở nổi.

Đình Sương không nhịn được mà tiến lên một bước, kề sát vào lồng ngực Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý liếc đôi giày da của mình, lại hạ mắt xuống nhìn Đình Sương, nói: “Cậu muốn tôi trèo cửa sổ à?”

Phía bên ngoài cửa sổ là vườn hoa, nối liền với phần sân, có thể đi thẳng ra bên ngoài.

Đình Sương khó nhọc nói: “Ừm...”

Đại giáo sư Bách một đời anh danh, bị giấu vào buồng tắm đã đủ nhục lắm rồi, bây giờ lại không thoát được kiếp trèo cửa sổ. Thế này thì có khác gì kẻ gian đi vụng trộm đâu?

Vấn đề là ở chỗ – giáo sư Bách đã làm gì sai?

Nhìn sinh viên làm bài tập nguyên một buổi trưa...

Bách Xương Ý nói: “Rất cuộc tôi đã làm chuyện gì không thể để người ta biết, đáng giá phải chịu cảnh trèo cửa sổ rồi đi?”

Đình Sương nhón chân, hôn lên môi Bách Xương Ý một cái, nói: “Hiện tại thầy đã làm rồi đấy.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 15: Âm 6 centimét

Đây không thể tính là một nụ hôn, chỉ là chạm môi mà thôi.

Bách Xương Ý buông mắt nhìn Đình Sương, giọng nói trầm thấp: “Thế thôi á?”

Thế thôi á???

Vậy anh còn muốn thế nào?

Đình Sương đỏ mặt, còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy Bách Xương Ý bảo: “Chí ít cũng phải như thế này.”

Sau đó cậu bị anh nắm lấy cằm, tách cánh môi ra.

“Ừmm ——” Mùi nước cạo râu thơm mát hòa lẫn với mùi hormone nam tính, xâm chiếm hô hấp của cậu trong nháy mắt. Nụ hôn của Bách Xương Ý không hề ngây ngô, nó tràn ngập sự khổng chế, thậm chí còn có một chút thô bạo. Ở phương diện này anh quả thực không hề ôn nhu.

Ban đầu Đình Sương còn giãy giụa một chút, nhưng chẳng mấy chốc đã bị hôn đến run rẩy cả người, không tự chủ được mà bám vào cổ của Bách Xương Ý, khoang miệng cũng tiếp nhận sự khổng chế của đối phương.

Lúc này, Đình Sương đột nhiên phát hiện ra, kỳ thực khoang miệng cũng là một loại bộ phận sinh dục.

Cũng bị mở ra, cũng bị thâm nhập, cũng có điểm mẫn cảm dễ chạm vào.

Cũng có dòng điện, cũng ngứa ngáy tim gan, cũng vô cùng vui sướng.

Hoa mắt chóng mặt, chất lỏng tràn trề, toàn thân run rẩy, chân mềm nhũn, phía dưới cương lên.

Cao trào, lên tới đỉnh, hòa vào mây trời.

Trong đầu như bắn pháo hoa.

Oành.

Sự vui sướng tột cùng biến thành từng trận tê dại, dần dần lan tỏa.

Đôi mắt mê ly, hưởng thụ dư vị.

Ghé vào lồng ngực rộng lớn của đối phương, nhỏ giọng rên rỉ, liên tục thở dốc.

Chờ chút.

Ghé vào lồng ngực rộng lớn của đối phương?

Ghé vào?

Đình Sương đột nhiên tỉnh hồn lại, quay đầu, nhìn thấy bản thân đang bám chặt vào bả vai của Bách Xương Ý.

Cậu vội vàng rút tay lại, đột nhiên lùi về phía đằng sau, ai mà ngờ ‘cộp’ một tiếng va vào cửa buồng tắm.

“Mày sao đấy Đình Sương?” Tống Hâm gọi.

“Không ——” Đình Sương nhận thấy giọng mình khàn khàn như hết hơi, nghe kiểu gì cũng thấy mờ ám: “Không có chuyện gì... đập đầu ấy mà.”

Nói xong cậu định nhìn Bách Xương Ý, nhưng vừa quay đầu, lại thấy chính mình trong gương: hai mắt ướt át, gò má ửng hồng, đôi môi sưng đỏ.

Mặt đầy vẻ xuân sắc...

CMN giờ mà bước ra ngoài, Tống Hâm liệu có tin cậu đi vệ sinh không? Chẳng lẽ lại chém gió rằng có con ong bay từ vườn hoa vào buồng tắm, không cẩn thận đốt sưng mỗ cậu?

Đình Sương vuốt môi mình, ngó sang Bách Xương Ý.

Giáo sư Bách hay lắm nha, y quan chỉnh [cằm] tề [thú], cà vạt không lệch, kính mắt không nghiêng, trên bộ âu phục chẳng có thêm một nếp nhăn nào.

Trong lòng Đình Sương đột nhiên rất không cam lòng: Mày nhìn người ta đi, rồi nhìn lại chính mình đi, người ta chẳng lưu lại dấu vết phạm tội nào, chỉ cần xỏ giày là có thể đi thẳng đến chỗ hẹn với người khác, còn mày thì phải giải thích cho bạn học vì sao đi đá cũng bị vêu mồm.

“Thế này thì em ra ngoài kiểu gì được?” Đình Sương chỉ chỉ môi mình cho Bách Xương Ý nhìn, nhỏ giọng oán trách: “Thầy xem

chuyện tốt mà thầy làm này.”

Bách Xương Ý cong khóe môi, nói: “Tự nghĩ biện pháp đi.”

Đình Sương nói: “Trước kia em chưa từng làm ra chuyện này, không có kinh nghiệm vụng trộm...”

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn cửa sổ một cái, hạ mắt xuống nhìn Đình Sương, hỏi ngược lại: “Thế hóa ra trông tôi giống hay đi vụng trộm lắm à?”

“Không có không có đâu...” Đình Sương vừa nghĩ tới chuyện bắt Bách Xương Ý trèo cửa sổ, thì có hơi, ồm, vô cùng hổ thẹn, hơn nữa cũng không dám tưởng tượng hoặc chứng kiến hình ảnh đấy.

“À ờ... em ra ngoài trước đây, thầy chú ý an toàn nhé, dù sao già rồi tay chân lắm cảm... ặc, đừng ngã.”

Bách Xương Ý có chút buồn cười, nói: “Ừ biết rồi.”

Đình Sương kéo cà vạt của anh một cái, hỏi: “Vừa rồi... đủ chưa?”

Giáo sư Bách hạ mình trèo cửa sổ, chỉ đổi lại được một nụ hôn.

Bách Xương Ý cong khóe môi, nói: “Chưa đủ.”

Đình Sương không nhịn được muốn giương khóe miệng.

Cậu làm bộ xoay người đi ra ngoài, nhưng ở phút cuối cùng lại ôm lấy Bách Xương Ý, dùng sức mút một cái thật mạnh ở cổ anh, lưu lại dấu hôn cực kỳ dễ thấy.

Sau đó nhanh chóng chuồn khỏi buồng vệ sinh.

Thực hiện được rồi!

“Mày không hiểu chỗ nào hả?” Đình Sương dáng vẻ nhàn nhã đi tới chỗ Tổng Hâm.

“Ờ chỗ kia tao vừa tự hiểu ra rồi.” Tổng Hâm quay đầu nói với Đình Sương.

Cậu ta căn bản không chú ý tới miệng của Đình Sương, nhưng Đình Sương lại chủ động giải thích: “Tao vừa bị ngã sml... miệng va vào tay cầm, hình như nó sưng lên rồi.”

“Bảo sao nhìn như ăn đồ cay ấy.” Tổng Hâm không quan tâm đến mồm của Đình Sương, cậu ta chỉ chỉ vào tờ A4 mà hỏi: “Mày kiếm đâu ra tờ này thế? Mày tìm giáo sư để chữa bài tập à?”

Đình Sương trong lòng thì căng thẳng, ngoài mặt lại ung dung bình thản: “Ờ đúng rồi, tao hẹn Sprechstunde để nhờ ông giải đáp thắc mắc.”

Tổng Hâm kinh ngạc lắm luôn: “Ủi giáo sư tốt vậy á? Giúp mày sửa hết câu này đến câu khác luôn.”

Đình Sương nói: “Chắc lúc giải đáp nghi vấn cho tao không có lịch hẹn với những người khác... chỉ có mình tao nên ông mới...”

Tổng Hâm nói: “Đã thế lần sau tao cũng hẹn trước, không ngờ ông tốt vậy luôn, tao còn tưởng ông mặc kệ sự sống chết của sinh viên, ném hết việc sửa bài cho trợ giảng chứ.”

Đình Sương nói: “Ha ha, ông tốt lắm... hoặc là do số tao nó may...”

Ngày hôm sau, Tống Hâm dự định lên mạng hẹn trước một buổi Sprechstunde, lại nhìn thấy lịch hẹn của Prof. Bai đã kín mít, cậu ta không khỏi nghĩ —— vận may của Đình Sương tốt thật đấy...

Rất nhiều ngày sau đó, Tống Hâm vất vả lắm mới hẹn trước được Prof. Bai, cậu ta cung kính dâng bài tập bằng hai tay, nhưng chỉ nhận được một câu nói từ giáo sư: “Vấn đề về bài tập sẽ do trợ giảng giải đáp.”

Tống Hâm một lần nữa lại nghĩ —— mẹ kiếp, vận may của Đình Sương tốt thật...

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 16: 4 kilômét → 2 mét

Ngày đó chờ Tống Hâm rời đi đã là hơn 9h tối, Đình Sương mở ứng dụng DISTANCE liếc nhìn khoảng cách của Cycle, hiện tại đang là 4.8km.

Cậu nhìn con số này rồi nở nụ cười một lúc, nhắn tin cho Cycle: Về nhà sớm quá ta.

Qua gần mười phút sau, Cycle đáp: Vừa về đến nhà.

Đình Sương suy nghĩ một tẹo, nói rõ: Không phải em đang tra hỏi đâu, em lo lắng cho thầy thôi.

Cycle: Lo lắng chuyện gì.

Đình Sương bắt đầu chém gió: Vấn đề dân tị nạn của nước Đức hiện nay đang rất nghiêm trọng...

Cycle: Cho nên?

Đình Sương: Em sợ có người cướp sắc của thầy.

Cycle: Cậu tự lo cho mình trước đi.

Cậu tự lo cho mình trước đi.

Nếu đây mà là tin nhắn thoại, Đình Sương hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được giọng điệu của Bách Xương Ý khi nói ra câu

này.

Khiến trái tim người ta ngứa ngáy.

Đình Sương kiềm chế một lúc, nhưng không kiềm chế được: Nếu không thì... chúng ta gửi tin nhắn thoại đi?

Bách Xương Ý trực tiếp gọi qua đó luôn, Đình Sương hắng giọng một cái, lập tức bắt máy, nhưng rồi lại chẳng biết nên nói cái gì, đành nói một câu hết sức vô nghĩa: “Nghe thấy không...”

Bách Xương Ý nói: “Có.”

“Này...” Đình Sương cố gắng tìm đề tài: “Thầy đang làm gì thế?”

Bách Xương Ý đáp: “Đọc báo.”

Đình Sương hỏi: “Báo gì ạ?”

Bách Xương Ý nói: “Der Spiegel.” (tấm gương)

Đình Sương hỏi: “Trên đó có những gì?”

Bách Xương Ý: “Tin thể thao, giải ngoại hạng Anh, trận Burnley đá với Chelsea.”

“Thầy xem đá bóng ạ? Thầy có nhớ trận World Cup năm ngoái Đức để thua Hàn Quốc không? Lúc đó em với...” Đình Sương ngừng một chút: “Với bạn trai cũ ngồi trong quán bar xem đá bóng, kết quả trận đấu khiến cho người hâm mộ Đức rất tức giận, lúc về bọn em rên lắm, cứ sợ bị người ta úp sọt, thiếu chút nữa phải viết chữ ‘tôi không phải là người Hàn Quốc’ lên trên mặt.”

Đình Sương nguyên bản chỉ muốn pha trò cười, ai dè tùy tiện kể chuyện cũ cũng dính đến Lương Chính Tuyên. Cậu nhận ra cứ hễ nói về mấy chuyện trước đây, không cẩn thận là rất dễ nhắc tới bạn trai cũ, sau này vẫn nên bớt nói lại thì hơn.

Bách Xương Ý nở nụ cười, hình như cũng không để ý lắm.

Đình Sương vội vàng lái sang chuyện khác: “Ờmm, bữa tối nay của thầy thế nào?”

Bách Xương Ý nói: “Cũng được. Ăn với thầy hướng dẫn ngày xưa.”

“Ra là thầy hướng dẫn...” Đình Sương đột nhiên nhớ đến dấu hôn to đùng mình cố tình lưu lại trên cổ Bách Xương Ý.

Nếu biết là thầy hướng dẫn thì đã không làm vậy.

Bách Xương Ý nói: “Ừ, sau khi ông ấy nghỉ hưu thì chuyển đến Tây Ban Nha sinh sống, hiếm lắm mới có dịp về nước.”

Đình Sương có chút thấp thỏm: “Về hưu rồi ạ, thế chắc ông ấy rất lớn tuổi rồi nhỉ... ông ấy có nói gì không?”

Bách Xương Ý hỏi: “Nói gì?”

Đình Sương ấp úng nói: “Thì... cổ đó.”

Bách Xương Ý đáp: “Cũng không nói gì.”

Đình Sương thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì may...”

Còn chưa kịp thở xong, đã nghe Bách Xương Ý nói nốt nửa câu sau: “Ông ấy hỏi tôi có biết dạo này áo cổ lọ đang là mốt không.”

Sau đó giáo sư Bách mặc áo cổ lọ nguyên một tuần liền.

Ừ, nghe đồn là vì hợp mốt.

Thứ sáu.

Sáng sớm trước khi ra ngoài, Đình Sương sửa soạn một phen, nào là tắm rửa, cạo sạch râu, vuốt keo xịt tóc, rồi còn cố ý mặc quần bò cạp trễ, bên trong là quần sịp bó màu đen. Cậu định học xong tiết buổi sáng, buổi chiều sẽ ra ngoài hẹn hò với Bách Xương Ý.

Ai dè, đến trưa Bách Xương Ý lại bảo với cậu rằng mình bận.

Khuyết điểm lớn nhất của đại giáo sư Bách chính là không có thời gian.

Ngoại trừ nhìn thấy trong giờ học, Đình Sương cũng chỉ biết chờ đến tối, lên DISTANCE tán gẫu vài câu với Bách Xương Ý, sau đó nói chúc ngủ ngon.

Đình Sương gõ chữ hỏi: Vậy lúc nào thì có thời gian hả...

Cycle: Ngày mai.

Ngày mai?

Đình Sương: Lúc nào ngày mai?

Cycle: Buổi sáng.

Đình Sương: Ngày mai là thứ bảy đấy.

Cycle: Tôi biết.

Anh biết?

Đình Sương có chút không vui à nha.

Thế mà hồi trước dám bảo ừ nhớ kỹ rồi. Rõ ràng cậu đã nói thứ bảy mình phải đi làm thêm ở quán cà phê, hiện tại đảo mắt đã quên sạch.

Còn dạy học gì nữa, trí nhớ không bằng một con cá vàng.

Đình Sương nhét điện thoại vào túi quần, cưỡi xe đạp về nhà.

Đến 11h đêm, Đình Sương tự lừa mình dối người, bày ra dáng vẻ không thèm để tâm, tùy tiện liếc mắt nhìn điện thoại di động.

Không có bất kỳ một tin nhắn mới nào.

Cậu nhìn chằm chằm ảnh đại diện của Cycle, thầm oán: em chủ động chúc thầy ngủ ngon nhiều lần như vậy, thầy không thể chủ động nói với em một lần hay sao? Một lần cũng không được hả?

Oán thầm xong cậu lại cảm thấy mình quá lập dị, cái trò ‘chúc ngủ ngon’ này chỉ là bệnh hình thức thôi, có gì hay đâu cơ chứ? Đi ngủ thôi.

Giữa lúc cậu đang chuẩn bị để điện thoại sang chế độ ‘không làm phiền’, trên màn hình xuất hiện một tin nhắn mới.

[DISTANCE] Cycle:Ngủ ngon.

Đình Sương ôm điện thoại từ trên giường bật dậy.

Bệnh hình thức á?

CMN người ta gọi là nghi thức tình cảm.

Nghi thức tình cảm đó có hiệu hay không?

Đình Sương phờ phới nửa ngày trời, vô cùng rụt rè đáp lại: Vâng thầy ngủ ngon.

Nhấn xong cậu lại tự cảnh cáo chính mình: Đình Sương, không chế cái tay của mày coi, như thế là đủ rồi, cấm được nhấn mấy icon mèo mèo chó chó, phải duy trì tôn nghiêm đàn ông của mày.

Trước khi ngủ, cậu nghĩ, chuyện sáng thứ bảy cậu phải đi làm thêm, nếu Bách Xương Ý đã quên thì cứ quên đi vậy, giáo sư đều khá bận rộn, quên chuyện vật vãnh này cũng là bình thường, lần sau gặp mình nhắc lại là được.

Ngày hôm sau lúc rời giường, tâm tình của Đình Sương tốt lắm.

Ra khỏi phòng ngủ, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào từ ngoài cửa sổ, mang theo bóng cây cối đong đưa trong hoa viên, đổ xuống nền sàn gỗ phòng khách. Cậu mở cửa sổ, hít sâu vài hơi, sau đó lấy điện thoại ra bật bài <Vùng Đất Thê Mỹ> của Quách Đĩnh, vừa khẽ hát vừa nhảy nhót theo tiết tấu.

Vừa nhảy nhót vừa soi gương rửa mặt.

Vừa nhảy nhót vừa đi rót cà phê.

Vừa nhảy nhót vừa sửa soạn để đến chỗ làm thêm.

Quán cà phê mà cậu làm thêm ở cách trung tâm thành phố không xa, tên quán là Freesia, đối diện có viện bảo tàng đồ chơi.

Đình Sương khóa kỹ xe đạp, đi vào quán chào hỏi đồng nghiệp Stephie một tiếng, sau đó vào phòng nhân viên để thay quần áo, quần dài màu đen, áo sơ mi trắng, tạp dề màu cà phê nhạt.

9h, quán cà phê bắt đầu mở cửa kinh doanh.

Stephie phụ trách pha cà phê và lấy bánh ngọt, Đình Sương phụ trách ghi order kiêm bartender.

Trước quầy thu ngân có để một lọ thủy tinh, bên trong có mấy đồng xu lẻ. Đây là chỗ để khách hàng có thể bỏ tiền tip vào, hết ngày thì số tiền trong lọ sẽ được Đình Sương và Stephie chia đôi.

Đình Sương ghi order cho một khách hàng xong, xoay người làm một tách Affogato.

Stephie đang pha Matcha Latte cho vị khách khác, nhỏ giọng nói với Đình Sương: “Xì, 4.99 euro một tách Affogato.”

Đình Sương nở nụ cười, biết cô nàng đang oán giận vị khách kia 1 cent cũng không chịu bỏ vào lọ tiền tip.

Stephie đưa Matcha Latte đã làm xong cho một vị khách hàng, vừa xoay người một cái liền kích động nói với Đình Sương: “Chúa ơi, vừa có một cutie bước vào.”

“Cutie?” Đình Sương đưa Affogato cho khách, nhìn về phía cửa ra vào — Quần thun dài, áo cổ lọ màu xám, kính không gọng, càng kính mảnh có dây.

Bốn mắt nhìn nhau, Bách Xương Ý hơi cong khóe môi.

Ánh mắt của Đình Sương lóe lên một tia vui vẻ, cũng không kiềm chế được mà cong môi lên.

Thì ra Bách Xương Ý không quên chuyện cậu phải đi làm thêm.

Stephie ngó Bách Xương Ý, lại ngó Đình Sương, nhìn thấy một đóm lửa ở trong tầm mắt của hai người. Cô nàng vỗ Đình Sương một cái: “Hê, thanh niên, đừng quên cậu đang làm việc đó nha.”

Đình Sương thu hồi tầm mắt, nói: “Khụ, chẳng phải chúng ta nên mỉm cười với khách hàng hay sao?”

Stephie chế nhạo: “Ừ, tất nhiên rồi, nhưng trong nụ cười ấy không bao gồm ‘liếc mắt đưa tình’.”

Đình Sương nỗ lực để vẻ mặt của mình nhìn trông nghiêm túc hơn.

Chờ Bách Xương Ý đi tới quầy thu ngân, Đình Sương cố ý bày ra cung cách phục vụ của nhân viên: “Chào buổi sáng, xin hỏi quý khách cần gì ạ?”

Bách Xương Ý liếc nhìn menu, nói: “Espresso.”

Đình Sương nhấn nhấn vài cái trên màn hình, hỏi tiếp: “Xin hỏi quý khách có muốn dùng thêm món gì không ạ?”

Bách Xương Ý nói: “Không cần, cảm ơn.”

Đình Sương nói: “Dạ, tổng cộng là 2.99 euro ạ, cảm ơn quý khách.”

Bách Xương Ý trả tiền, sau đó cầm tiền thừa bỏ vào trong lọ tiền tip.

Đình Sương làm xong cà phê, thời điểm đưa cho Bách Xương Ý, cậu không nhận được mà hỏi: “Hình như đây là lần đầu tiên quý khách tới đây... tôi có thể hỏi tại sao quý khách biết đến Freesia không ạ?”

Bách Xương Ý nhìn cậu, giọng điệu mang ý tứ rất sâu xa: “Đối tượng hẹn hò của tôi không nói cho tôi biết địa chỉ hẹn hò, tôi chẳng còn cách nào đành phải điều tra một chút, may mắn quá, cách nhà tôi 4km chỉ có một quán cà phê này mà thôi. Hôm nay tôi định ngồi đây chờ cậu ấy.”

Đình Sương cực kỳ kiểm chế khóe miệng đang muốn giương lên lần nữa, giả vờ giả vịt gạt đầu, nói: “Thì ra là như vậy. Chúc quý khách có một ngày tốt đẹp.”

Bách Xương Ý cong khóe môi, nói: “Cậu cũng vậy.”

Sau đó anh bưng tách cà phê đi, tìm một cái bàn cách đây khoảng 2m, ngồi xuống phía đối diện với quầy thu ngân, vừa đọc báo vừa uống cà phê.

Chờ đến khi không có khách, Đình Sương nhìn chăm chăm Bách Xương Ý đang ngồi đọc báo, không nhận được khẽ nói với Stephie: “Tôi có thể mang cho anh ấy thứ gì không? Tôi sẽ trả tiền.”

Stephie cũng nhìn chăm chăm Bách Xương Ý, nói: “Ting, tôi ủng hộ cậu. Anh ấy ngồi một mình suốt, chắc bị đối tượng hẹn hò cho leo cây rồi, thật đáng thương, cậu có thể nhân cơ hội xin số điện thoại luôn. Cậu muốn mang cho anh ấy món gì? Gato rừng đen? Tiramisu? Hay phomai dâu tây?”

Đình Sương nói: “Tôi muốn mang cho anh ấy...”

Toàn bộ.

Stephie hỏi: “Cái gì?”

Đình Sương nói: “Khụ, ý của tôi là tôi không biết anh ấy thích loại bánh nào, trông anh ấy có vẻ không thích đồ ngọt... A, hình như anh ấy uống xong cà phê rồi.”

Dứt lời, Đình Sương làm thêm một tách Espresso, bưng đến trước mặt Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý giương mắt lên nhìn.

Đình Sương khom lưng đặt cà phê xuống, nói: “Cảm giác quý khách đã đợi rất lâu... tách này tặng cho quý khách.”

Tầm mắt của Bách Xương Ý rơi vào thắt lưng buộc dây tạp dề của cậu, một lát sau, tầm mắt mới chuyển sang tách Espresso kia, mở miệng nói nhỏ: “Tôi hi vọng đây là tách Decaf.”

Đình Sương hỏi: “Tại sao?”

Bách Xương Ý giương mắt nhìn về phía cậu: “Bởi vì tôi không muốn trở nên hưng phấn hơn nữa.”

(trong cà phê có chứa caffeine-một loại chất kích thích, còn cà phê decaf là cà phê đã khử caffeine)

CHÚ THÍCH

[1]Affogato: kem vani + cà phê nóng[2]Matcha latte[3]Espresso

[4]Gato rừng đen-Black forest cake[5]Tiramisu[6]Phomai dâu tây-Strawberry cheese cake

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 17: Phục vụ riêng

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 18: Vị bạc hà

Thế nhưng đến lúc Bách Xương Ý thật sự đi ra, Đình Sương đột nhiên lúng túng hẳn, cậu hỏi: “Chúng ta... bây giờ đi đâu?”

Bách Xương Ý nói: “Chẳng phải đi phục vụ riêng sao?”

Đình Sương không tự giác mà liếc nhìn sắc trời: “Hình như hơi sớm quá?”

Bách Xương Ý nói: “Không sớm đâu, lên xe đi.”

Không sớm đâu???

Mới hơn 4h chiều mà kêu không sớm đâu???

Thế thì phải phục vụ đến mấy giờ hả?

Đình Sương ôm hoa lên xe, chưa chi đã thấy yếu thật.

Không yếu đâu mà lo, Đình Sương tự nhắc nhở chính mình, mày mới hơn hai mươi tư tuổi, đang thời sức trai trẻ khỏe, còn người ta tuy lớn hơn mày một giáp, nhưng là ‘Liêm Pha lão hĩ’. (giải thích: chuyện kể về lão Liêm Pha ấy, tuy tuổi già nhưng chí chẳng già)

“Này...” Đình Sương nói: “Hiện giờ chúng ta đến nhà thầy ạ?”

Bách Xương Ý nói: “Đi siêu thị trước đã.” Anh liếc Đình Sương một cái, nhắc nhở: “Đai an toàn.”

“Ờ đây...” Đình Sương vội vàng cài đai an toàn, hỏi: “Đi siêu thị làm gì?”

Bách Xương Ý nói: “Lần trước cậu bảo muốn ăn sườn xào chua ngọt đấy thôi. Đi mua dễ sườn.”

Hai người còn chưa chính thức tiến vào giai đoạn tìm hiểu, vốn dĩ Bách Xương Ý không định xuống bếp, cũng không có ý mang người về nhà. Nhưng đứa nhỏ phải đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt, nhờ đâu ăn cơm xong lại cái kính đòi thanh toán riêng, vậy tiền lương một ngày của cậu chẳng đủ để ăn hai bữa, vì thế Bách Xương Ý quyết định về nhà nấu cơm.

“Thầy định nấu cơm ạ?” Đình Sương có chút mong chờ: “Chúng ta cùng nấu đi, em làm cá nướng nắm hương siêu ngon luôn.”

Đến siêu thị, Bách Xương Ý mới biết món cá nướng nắm hương của cậu được chế biến thế nào: một con cá trong quầy tủ lạnh, có sẵn nắm hương và gia vị tẩm ướp, được bọc trong một cái hộp lót giấy bạc, sau khi mua về chỉ việc nhét thẳng vào lò nướng rồi đợi 40 phút là có thể nóng hổi vừa thổi vừa xoi.

Món cá nướng nắm hương này ai làm cũng đều ngon cả.

Đình Sương mặt dày cầm hai hộp để vào trong xe đẩy.

Đi qua loạt quầy tủ lạnh, Đình Sương bỗng nhiên liếc thấy một loại kem, theo bản năng dừng chân cầm một hộp, cầm lên rồi mới phản ứng lại, có chút hối hận, muốn thả về chỗ cũ.

Cậu lại nhớ tới chuyện trước kia, loại kem này một hộp sáu cái, cậu nghiện lắm luôn, nhưng cứ cảm thấy chỉ có con nít mới thích ăn kem, vì thế lần nào cũng gọi Lương Chính Tuyên ăn cùng mình, mua một hộp thì cậu xơi bốn cái, hai cái cho Lương Chính Tuyên ăn.

Nhìn thấy cậu đang do dự, Bách Xương Ý hỏi: “Sao thế?”

Đình Sương lắc lắc hộp kem trước mặt anh, hỏi: “Thầy có ăn không?”

Bách Xương Ý nói: “Cậu thích ăn thì cứ mua đi.”

Đình Sương hỏi: “VẬY còn thầy?”

Bách Xương Ý nói: “Tôi không thích ăn kem.”

Đình Sương bèn để hộp kem vào trong tủ lạnh.

Bách Xương Ý cầm hộp kem kia lên, bỏ vào trong xe đẩy.

Đình Sương nói: “Thầy không muốn ăn cơ mà?”

Bách Xương Ý đáp: “Cậu muốn ăn đấy thầy.”

Đình Sương nói: “Thế nhưng một hộp có sáu cái...”

Bách Xương Ý hỏi: “Sáu cái thì làm sao?”

Đình Sương: “Một người ăn không hết.”

Bách Xương Ý: “Ăn không hết thì để lần sau ăn tiếp.”

Trong một khoảng thời gian dài về sau, mỗi khi Đình Sương tới nhà Bách Xương Ý đều sẽ thấy trong tủ lạnh có loại kem này, cùng

một nhãn hiệu, cùng một hương vị, chưa từng thay đổi. Mãi tới khi cậu ăn ngán đến tận cổ, than phiền với Bách Xương Ý thì anh mới ngừng mua, nhưng chuyện này để nói sau.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, phía trước là quầy tính tiền, ba-con-sói cũng nằm ở đó.

Đình Sương tự tìm loại mà mình thích, đang do dự chọn hộp ba cái hay là hộp sáu cái.

Hay là sáu cái nhỉ?

Ngày mai là chủ nhật, không phải đến trường, ba cái làm sao đủ được!

Ừ, sáu cái đi.

Cậu vừa mới thả một hộp vào trong xe đẩy, Bách Xương Ý lại trả nó về giá hàng, sau đấy cầm lấy hộp bên cạnh.

Đình Sương khó hiểu: “Hộp này cũng là hộp sáu cái mà? Có gì khác nhau đâu?”

Bách Xương Ý nói: “Kích cỡ khác nhau.”

Đình Sương nhìn kỹ lại, hộp Bách Xương Ý trả về là hộp “tiêu chuẩn”, còn hộp mới lấy là hộp —— “siêu lớn”.

Siêu lớn... siêu lớn... siêu lớn...

Má ơi.

Đình Sương cá giận nói: “Cho dù, cho dù kích cỡ không giống nhau... vậy thầy lấy của thầy là được, mắc mớ gì trả lại hộp của

em?”

Bách Xương Ý hỏi: “Cậu cũng muốn dùng?”

“Em ——” Đinh Sương cảm thấy bị làm nhục, tức giận hỏi ngược lại: “Sao em không được dùng?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, không nghĩ ra Đinh Sương có thể dùng bao vào việc gì, thế nhưng chỉ là một hộp ba-con-sói thôi, không cần thiết phải tranh cãi. Anh cầm lấy hộp “tiêu chuẩn” ban này, bỏ lại vào xe đẩy.

Đinh Sương nhìn chằm chằm hai hộp “tiêu chuẩn” và “siêu lớn” kia, trong lòng tức lắm luôn. Vì thế khi Bách Xương Ý cầm một tuýp bôi trơn màu xanh lam, cậu lại nhanh tay trả nó về giá hàng, rồi tiện tay cầm một tuýp xanh lục. Hành động này chủ yếu là muốn làm trái ý Bách Xương Ý, cậu cũng chẳng nhìn kỹ xem tuýp xanh lục này có gì khác tuýp xanh lam kia.

Bách Xương Ý nhìn dòng chữ “hương bạc hà kích thích” trên tuýp xanh lục, hơi nhướn mày.

Khẩu vị the mát phết nhỉ.

Có điều anh không nói gì hết, the mát thì the mát thôi, cậu thích là được rồi.

Tính tiền, dẫn người về nhà.

Nhà của Bách Xương Ý cũng nằm ở vùng ngoại thành, bốn phía yên tĩnh. Đây là căn nhà hai tầng có gác mái, đằng trước là một khoảng sân vườn, hàng rào cây xanh chung quanh được cắt tỉa vuông vức. Trước đây trong vườn cũng trồng nhiều hoa hoa cỏ cỏ,

thế nhưng sau khi Mạnh Vũ Dung rời đi, trong vườn chỉ còn trơ lại bụi cây với bãi cỏ được thuê người chăm sóc định kỳ.

Sau khi vào nhà, Đình Sương muốn cắm lan Nam Phi vào lọ, nhưng nhìn mãi chẳng thấy cái bình hoa nào.

Đồ đạc trong nhà Bách Xương Ý dường như đều có tác dụng thực tế, sofa là sofa, bàn trà là bàn trà, lò sưởi là lò sưởi, thảm trải sàn là thảm trải sàn, ngoài ra chẳng có thêm món đồ trang trí nào khác.

“Không có bình hoa ạ?” Đình Sương đứng ở cửa phòng bếp hỏi.

Bách Xương Ý đang sơ chế dưa sườn, nghe thấy thế thì liếc mắt về một cái tủ, nói: “Tìm bên trong xem.”

Đình Sương mở tủ ra, tìm nửa ngày trời mới tìm được một cái bình decanter hao hao giống lọ hoa, đổ nước, cắm lan Nam Phi vào bình, cậu hỏi: “Để ở đâu bây giờ?”

Bách Xương Ý không ngần ngại, nói: “Cậu xem chỗ nào đẹp thì để.”

Đình Sương thường thức hình ảnh Bách Xương Ý bận rộn sơ chế nguyên liệu một lúc, đột nhiên nảy sinh ý xấu, chạy tới nhéo mạnh mũi anh một cái, sau đó nhanh chóng ôm bình decanter chạy ra khỏi bếp.

Lời rồi hí hí.

Đình Sương còn chưa vui vẻ được hai giây, đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Bách Xương Ý truyền ra từ trong bếp: “Ting, quay lại đây.”

CHÚ THÍCH

[1]Freesia: hoa lan Nam Phi[2]Hàng rào cây xanh[3]Decanter:
bình đựng rượu vang

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 19: Rung đùi

Đình Sương làm bộ không nghe thấy, nhanh chóng chuồn thẳng, chạy tới sô pha mới quay đầu nhìn lại, phát hiện Bách Xương Ý cũng chẳng đuổi theo tóm mình. Giống như việc học sinh trốn học môn Quốc Phòng, khi bị bắt thì giáo viên chỉ đưa ra lời cảnh cáo chứ không trách phạt, Đình Sương cứ ngỡ vụ bóp mông đã được Bách Xương Ý nhẹ nhàng bỏ qua sau câu nói “Ting, quay lại đây” kia.

Cậu đánh giá xung quanh một lượt, đặt bình lan Nam Phi trên bàn ăn, sau đó quay về phòng bếp.

Mọi việc trong bếp nhìn có vẻ vẫn rất bình thường: dẻ sườn chặt nhỏ được luộc sơ qua, ướp với xì dầu tươi, xì dầu đậm đặc, giấm balsamic và rượu gia vị; khoai tây luộc trong nồi, đợi lát nữa sẽ lột vỏ; cá nướng nắm hương đang nướng trong lò; còn Bách Xương Ý thì cầm dao tách ruột từng con tôm.

(xì dầu tươi/sinh trầu: hơi loãng, có màu nâu đỏ nhạt, nước trong mờ, có vị mặn, chức năng chính là dùng để ướp thực phẩm — xì dầu đậm đặc/lão trầu: trong thành phần chứa mật đường nên có màu nâu sẫm và trông đặc hơn, giúp món ăn ngon và có màu sắc bắt mắt hơn)

Đình Sương thì lại ăn không ngời rồi, mở tủ lạnh ra lấy kem, một hơi xơi hết hai que.

Ngon~

Đang muốn xơi que thứ ba, đột nhiên cậu nghe thấy Bách Xương Ý – đã xử lý xong đồng tôm – vừa rửa tay vừa không nhanh không chậm hỏi: “Ting, cậu không nghe thấy lời tôi nói à?”

Đình Sương giật mình thon thót, chậm rì rì nhét kem vào trong tủ lạnh, quay đầu bảo: “Hả? Em đang nghe đây.”

Bách Xương Ý lau khô tay, nói: “Bắc khoai tây ra đi.”

“Vâng ạ.” Đình Sương tắt bếp, vớt khoai tây ra, sau đó vung vẩy cái muôi, khoa tay múa chân hỏi: “Bước tiếp theo nên làm cái gì? Bóc vỏ hả?”

Bách Xương Ý đứng đằng sau Đình Sương, lấy cái muôi đi rồi bảo: “Nhớ vừa nãy cậu đã làm gì không?”

Đình Sương cảm giác được bầu không khí xảy ra biến hóa: “Vớt, vớt khoai tây ạ.”

Bách Xương Ý: “Trước đây.”

Đình Sương nói: “Thì... thì ăn hai que kem.”

Bách Xương Ý: “Trước đây nữa.”

Đình Sương nói: “Ờmm... bày hoa ạ.”

Bách Xương Ý: “Ừ, trước nữa.”

Trước nữa?

Trước nữa... không phải là bóp móng tay một cái thôi sao?

Móng vĩnh như thế còn không cho người ta bóp à?

Vậy thầy có mộng để làm gì?

Đình Sương xoay người, cố gắng tỏ ra lý lẽ hùng hồn mà cãi: “Thì em bóp mộng thầy chứ sao, rồi sao? Ai bảo mộng thầy vĩnh như thế, chẳng lẽ còn không cho người ta bóp à?”

Bách Xương Ý cúi xuống nhìn cậu, cong khóe môi lên, nói: “Cậu nói rất có lý.”

Đình Sương bị nhìn mà rén: “Em, em có nói sai đâu...”

Bách Xương Ý hỏi: “Vậy cậu chạy làm gì?”

Chạy làm gì?

Bóp xong phải chạy mới thấy phê chứ!

Đình Sương đang muốn tìm một lý do chính đáng, cả người đã bị Bách Xương Ý đẩy ngồi lên bệ bếp, hai chân cậu tách ra thành hình chữ M, lưng thì lại cách vách tường khá xa, phía sau không có cái gì để chống đỡ, vì vậy hai chân không tự chủ được mà quắp lấy eo Bách Xương Ý, tay thì chống ở trên mặt bệ.

Cách lớp vải quần bò, Bách Xương Ý sờ phía dưới của cậu một cái.

“Ừm...” Bụng của Đình Sương lập tức căng cứng, đũng quần hơi phồng lên.

Bách Xương Ý tháo thắt lưng của cậu, kéo khóa quần, tiếp tục xoa nắn thứ phía dưới quần lót.

“Ừm... haa...”

Sướng thì sướng vô cùng.

Nhưng lại cảm thấy hơi xấu hổ, bởi vì vẻ mặt của Bách Xương Ý chẳng khác gì lúc chặt dễ sườn với tách ruột tôm. Còn cậu thì từ từ cong người lại như một con tôm, run rẩy trong bàn tay của Bách Xương Ý.

Bị sờ soạng như vậy nửa ngày, cậu không chịu được mà thở dốc: “... Đừng sờ nữa.”

Sờ nữa là cậu bắn luôn trong quần đấy.

Bách Xương Ý chẳng hề có ý tứ muốn dừng lại.

Đình Sương dùng một tay đẩy Bách Xương Ý ra: “Đậu má đừng sờ nữa...”

Tay trái của Bách Xương Ý nắm lấy cổ tay cậu, tay phải tiếp tục động tác xoa nắn. Anh thưởng thức khuôn mặt sắp tới cao trào của Đình Sương, cong môi nói: “Tự mình mọc ra, chẳng lẽ còn không cho người ta sờ à?”

Câu này nghe quen tai thế.

“Ờ... ờ...” Đình Sương còn chưa mắng xong câu thô tục, kích thích dưới thân đã đánh gục cậu: “A... haa... haa ——”

“HAA ——!”

Rốt cuộc cũng không nhịn được mà bắn ra.

Trên quần lót tối màu có một vết ẩm lớn, màu sắc càng trở nên sẫm hơn, vết bắn dính ra cả quần bò bên ngoài.

Lúc này Bách Xương Ý mới thả Đình Sương ra, đi sang bên cạnh rửa tay.

Đình Sương thất thần chống người dậy, thở dốc không ngừng, ngờ ngác cảm nhận nhiệt độ của chất lỏng trong quần từ từ lạnh dần. Chờ đến khi cậu hoàn toàn hồi phục lại tinh thần, lúc này Bách Xương Ý đang ở bên cạnh đã tao nhã rán dẻ sườn.

“** , thầy... ờmm...” Đình Sương bị chất lỏng lạnh lạnh dính trên quần làm cho khó chịu, lại nhìn dáng vẻ hiện giờ của Bách Xương Ý, tức giận đến mức chẳng biết mắng chửi thế nào: “Em chỉ mặc có mỗi cái quần này tới đây thôi, thầy không để cho em cởi quần trước được ư? Hiện tại em biết mặc gì bây giờ? Quần của thầy hả?”

Bách Xương Ý lật miếng dẻ sườn, nói: “Không vừa đâu.”

Đình Sương cả giận nói: “Vậy em mặc cái gì? Cởi truồng à?”

Bách Xương Ý hơi cong khóe môi, nói: “Tôi không ngại.”

Đình Sương chăm chú nhìn gò má của anh nửa ngày trời, kính không gọng này, dây kính này, áo cao cổ này, bộ dạng nhã nhặn cấm dục này...

“Nhã nhặn cận bã, mặt người dạ thú.” Đình Sương vừa mắng vừa chặt vật nhảy xuống khỏi bệ bếp, cầm một cái lọ gia vị chẳng biết là lọ gì, muốn đổ vào trong món sườn xào chua ngọt của Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý một tay bắc nồi, một tay cướp lấy lọ gia vị trong tay Đình Sương, cười nhẹ bảo: “Đừng nghịch.”

Đình Sương đang muốn bày trò phá hoại tiếp, Bách Xương Ý đã hôn xuống môi cậu một cái: “Được rồi, đừng nghịch nữa.”

Đình Sương đột nhiên bị nụ hôn này khiến cho hết nghịch.

Cũng hết giận luôn.

Trong lồng ngực có một thứ gì đấy nảy lên.

Hơi phát chương.

Cậu đứng bên cạnh Bách Xương Ý một lúc, vừa nhìn anh rán dẻ sườn, vừa yên lặng ăn hết một que kem, ăn xong mới nhỏ giọng nói một câu: “Em đi tắm rửa đây.” Sau đó kéo quần bò lên rồi đi về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy từ trên đỉnh đầu xuống, chảy khắp toàn thân.

Đình Sương cúi đầu, ôm lấy ngực trái của mình.

— Được rồi, đừng nghịch nữa.

Ừ...

Thì không nghịch nữa.

Lần này tắm có lâu hơn lúc bình thường, cậu nhìn dòng nước chảy ào ào trên làn da của mình, cuốn đi những bụi bặm không nhìn thấy được.

Tắm xong, đóng nước.

Đình Sương không tìm được khăn tắm để lau người.

Cậu muốn gọi Bách Xương Ý, hỏi xem khăn tắm để ở đâu, thế nhưng không biết nên xưng hô thế nào.

Professor, thầy mang khăn tắm cho em với?

Không được, từ Professor không dùng như thế được.

Gọi thẳng tên?

Lại không dám.

Hơn nữa Đình Sương chưa từng hỏi anh chữ Bai Changyi tiếng Trung viết như thế nào.

Đình Sương xoắn xuýt nửa ngày, thế rồi không biết xấu hổ, to mồm gọi về phía nhà bếp: “Anh yêu ơi, em không có khăn tắm ——”

Một phút sau, Bách Xương Ý xuất hiện trước cửa phòng tắm, gõ gõ cánh cửa đang đóng chặt.

Đình Sương mở cửa thành một cái khe, không dám nhìn vẻ mặt của Bách Xương Ý, thò cánh tay ra quơ quơ một lúc mới tóm được cái khăn, nắm chặt, sau đó dùng tốc độ ánh sáng rút nhanh vào phòng tắm.

Bách Xương Ý ở ngoài cửa nói: “Chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Đình Sương lại mở cửa thành một cái khe: “Này...”

Bách Xương Ý hỏi: “Ai là này?”

Còn ai vào đây nữa?

Muốn em gọi như vừa nãy chứ gì?

Đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Đình Sương ngó đầu ra, nói: “Anh yêu ời, cho em mượn một cái quần đùi đi... rộng thì mặc rộng chứ sao...”

Hai phút sau, Đình Sương nhận được một cái quần lót sạch sẽ.

Đúng là rộng thật, nhưng dù sao cũng đỡ hơn phơi chym ngồi ăn cơm.

Trên người Đình Sương khoác cái áo sơ mi màu trắng, phía dưới mặc quần xà lỏn xám của Bách Xương Ý, chân tùy tiện xỏ dép lê, vừa cài cúc áo vừa đi về phía nhà bếp.

Bách Xương Ý bưng hai đĩa thức ăn từ nhà bếp đi ra, vừa khéo nhìn thấy Đình Sương đi về phía này, một cái quần lót bị cậu mặc thành quần đùi trễ cạp, mắc lỏng lẻo trên hông, kéo một cái là tụt, hai cẳng chân phía dưới thon dài thẳng tắp, múi cơ cân đối tạo nên cảm giác chắc khỏe, tựa hồ rất thích hợp để bị đối xử thô bạo.

Đình Sương nhìn ánh mắt đằng sau tròng kính của anh, hỏi: “... Thầy muốn làm gì?”

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn nhà bếp, nói: “Qua bưng đồ ăn lên đi.”

“Ồ, tới đây.” Đình Sương bưng nốt món còn lại ra bàn ăn.

Hồi trước cảm thấy cách càng xa càng tốt, bây giờ cậu lại ngồi sát bên cạnh Bách Xương Ý, chân nhỏ hơi động đập một cái là có thể chạm vào ống quần anh.

Cậu vừa ăn cơm vừa không ngừng chạm vào chân Bách Xương Ý, hơn nữa còn quan sát vẻ mặt của anh.

Xì...

Đến thế rồi mà lão già này còn giả vờ ăn cơm đứng đắn.

Đình Sương gấp một miếng sườn xào, gặm cực kỳ hăng say, chân nhỏ ở dưới bàn tiếp tục ghẹo Bách Xương Ý.

Vẻ mặt của Bách Xương Ý cuối cùng cũng thay đổi.

Hừ hừ...

Không kiềm chế được rồi chứ gì?

Mặt người dạ thú!

Bách Xương Ý đặt đĩa xuống, gọi: “Ting.”

Đình Sương ngẩng đầu lên: “Dạ?”

Bách Xương Ý dùng giọng điệu giáo dục trẻ nhỏ, nói: “Lúc ăn cơm không được rung đùi.”

Lúc ăn cơm không được rung đùi.

Không được rung đùi.

Rung đùi.

Chi, chu, kou, ba.(刁于口巴 gộp lại thành 行吧-Ok fine)

Không rung đùi thì không rung đùi.

Đình Sương rụt chân lại, khô không khóc nói: “Ngại quá không để ý.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 20: Âm 20 centimét

Cơm nước xong xuôi, Bách Xương Ý muốn đi ra ngoài tản bộ.

“Vừa ăn xong là đi tản bộ?” Đình Sương chặc chặc hai tiếng: “Thầy còn chưa đến tuổi dưỡng lão mà, sao đã bắt đầu sinh hoạt như người già thế này?”

Bách Xương Ý nói: “Trước đây nuôi chó, quen rồi.”

Đình Sương hỏi: “Thế cậu vàng đâu?”

Bách Xương Ý đáp: “Bị vợ cũ bế đi rồi.”

Đình Sương nghe xong liền bày ra vẻ mặt ‘ông giáo thăm quá đi mất’.

Bách Xương Ý có chút buồn cười, bảo: “Vẻ mặt đấy của cậu là sao?”

“Thì... cảm thấy mấy người cũ toàn kiểu... ờmm... mang đi những thứ mình không muốn người ta mang đi, để lại những thứ mình không muốn người ta để lại.” Đình Sương nhìn xung quanh, lại lần nữa cảm thấy nơi này trống trải một cách quá đáng: “Nhà của thầy trước đây không trống trải thế này đâu nhỉ?”

Bách Xương Ý cũng liếc mắt nhìn xung quanh, nói: “Ừ, đúng là thiếu thiếu cái gì đấy.”

Nói xong, anh đi lên tầng cầm một cái quần dài xuống, đưa cho Đình Sương truồng-cởi đang ngồi trên thảm trải sàn, nói: “Mặc quần vào rồi chuẩn bị đi thôi.”

Đình Sương đứng lên mặc quần, cảm giác phải rộng hơn mấy cỡ, cũng may là có thắt lưng, thắt xong trông cũng tạm chấp nhận được. Có điều ống quần dài quá thành ra toàn giẫm phải... Đình Sương bèn gập người xuống xắn một bên ống.

Thanh niên thường rất dẻo dai, lúc gập người thì chân vẫn thẳng tưng, chỉ có bờ mông là nhếch lên tạo thành hai đường cong chắc mẩy, ở giữa lõm vào một đường, trông như một quả đào chờ người ta hái xuống.

Đình Sương xắn một bên ống quần xong, liền chuyển sang ống còn lại.

Quả đào căng mọng lắc lư theo động tác của cậu.

Như đang cố tình làm người ta chú ý đến.

Ống quần bên kia còn chưa xắn xong, Đình Sương bèn nghe thấy Bách Xương Ý đứng ở phía sau nói: “Hôm khác đi tản bộ.”

“Hả?” Cậu đang muốn hỏi tại sao, bỗng nhận ra đằng sau đã bị chặn lại, một cái tay từ phía sau vươn tới cởi thắt lưng của cậu, sau đó tụt cái quần cậu vừa mới mặc xuống, kéo luôn cả quần sịp theo.

Mông đột nhiên mát lạnh.

Đình Sương giãy giụa một lúc, thế nhưng căn bản không giãy được, chỉ có thể duy trì tư thế khom lưng vĩnh viễn.

Cái tư thế này...

Cái cảm giác xấu hổ khi bị khống chế này...

“Thầy bảo em mặc quần vào là để tự tay thầy cởi hả?” Đinh Sương cả giận nói: “Thú vui hèn hạ! Thả em ra!”

Thú vui hèn hạ à...

Kỳ thực còn có thể hèn hạ hơn một chút.

Bách Xương Ý tách hai cánh lông của Đinh Sương ra, để cho * hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt của mình. Đinh Sương cho rằng anh muốn làm chút chuyện gì đó, thế nhưng Bách Xương Ý chẳng làm gì cả, cũng không nói gì, chỉ nhìn * bởi vì căng thẳng và xấu hổ mà đang không ngừng co rút kia.

“Đừng nhìn... đụ...”

Đinh Sương không thấy được khuôn mặt của Bách Xương Ý, thế nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh.

Nhìn làm gì? Có gì đáng xem đâu chứ?

**.

Đinh Sương tức giận mắng: “CMN anh có chịch thì chịch nhanh lên...”

Bách Xương Ý cong môi, nói: “Em vội gì chứ.”

“Em vội á? Em vội cái lờ ——” Đinh Sương vừa chửi được một câu, liền cảm giác có một ngón tay đang chọc vào bên trong cơ thể của mình: “Ừ... ưm... Aaa —— ** mé anh không bôi trơn à?”

Một tay Bách Xương Ý ghì chặt eo Đình Sương, tay kia cầm tuýp bôi trơn đưa cho cậu.

“Anh muốn em tự xử à?” Đình Sương không chịu nhận.

Bách Xương Ý nói: “Thế em muốn chơi luôn chứ gì.”

Chơi luôn á?

Thế thì đau chết mất thôi!

Đậu mé...

Đình Sương khuất nhục nhận lấy tuýp bôi trơn, vừa mắng Bách Xương Ý vừa bóp thuốc ra. Bóp bóp được vài cái, cậu đột nhiên nhìn thấy hai chữ ‘bạc hà’.

BẠC HÀ???

CMN thằng nào mua thuốc bôi trơn mà ngu dữ vậy???

Bách Xương Ý hỏi: “Bóp xong chưa?”

Đình Sương: “... Chưa xong.”

Bách Xương Ý đợi một lúc, nhận ra Đình Sương đang cố tình kéo dài thời gian, bèn nhấn ngón tay thứ hai tiến vào.

“Ừ ——” Đình Sương thực sự không chịu được cảnh chọc thẳng vào thế này, chỉ đành bóp thuốc bôi trơn rồi quẹt vào * của mình: “Bôi xong rồi! Anh không chờ một lúc được à...”

Thuốc bôi trơn sền sệt bị dính vào rãnh mộng, dọc theo đó mà chậm chậm chảy xuống, lạnh đến mức khiến Đình Sương rùng mình

một cái.

Hai ngón tay biến thành ba, đưa thứ thuốc vị bạc hà kích thích kia vào trong nơi sâu nhất.

“Ừm... ư...”

Lép nhép lép nhép.

“Haa... a a...”

* đã đủ ẩm ướt và trở nên mềm mại.

Bách Xương Ý không cởi quần áo, chỉ dùng một tay kéo khóa quần xuống, đeo bao, sau đó nhét toàn bộ đã cương của mình xông thẳng vào.

“A a ——” Đình Sương rên lên một tiếng: “Chậm một chút... ư ư... anh chọc em đau xùi xuống rồi đây này...”

Bách Xương Ý vỗ một cái vào mông Đình Sương, nói: “Thả lỏng.”

“Lỏng cái lờ!” Đình Sương đau đến vắng tục: “Anh chậm một chút! ** mé —— anh có còn là người hay không hả ——”

Bách Xương Ý thả chậm tốc độ, đâm về nơi sâu nhất, nhưng vẫn cảm thấy việc ra vào khó khăn quá, bèn dừng lại, vỗ thêm một phát vào mông Đình Sương: “Em đừng siết chặt tôi thế.”

“CMN ai siết chặt anh chứ? Á ——” Thực sự là to quá, Đình Sương đã cố hết sức để tiếp nhận, cảm giác cơ thể mình như muốn nứt ra, “Anh là lão... súc... ư ư... sinh ——”

Hùng hùng hồ hồ nửa ngày trời, Đình Sương rút cuộc cũng thích ứng được với ‘nhịp điệu’ từ phía sau đánh tới. Bởi vì đau đớn mà xiù xuống nay đã cương lên, ngẩng cao đầu.

“Ừm... a a —— sâu... sâu quá... ư ——”

“** mé anh, đừng, đừng chọc vào chỗ đấy... ư...”

Bách Xương Ý vẫn chọc vào liên tục, nói: “Chỗ này à?”

“A a ——” Không thể chịu nổi hết đợt khoái cảm này đợt khoái cảm khác áp tới, Đình Sương hầu như đứng không vững, toàn bộ tầm nhìn đều mơ hồ: “Đừng... ư ư chỗ đó... ưm ——”

Bách Xương Ý vừa chọc vào chỗ đó, vừa bảo: “Ừ nhớ kỹ rồi.”

Hôm nay Đình Sương đã bắn một lần, ván này bị chịch rất lâu mới bắn tiếp, gần như là ra cùng một lúc với Bách Xương Ý. Cậu để trần nửa người dưới, chân quắp quanh eo Bách Xương Ý, tay ôm lấy cổ anh, hôn môi.

Bách Xương Ý vừa hôn cậu, vừa luồn ngón tay vào bên trong * ướt át của cậu.

“Ừm...” Đình Sương thoải mái cong người lại, vừa nãy quả thực quá sung sướng, cậu còn chưa hết thòm thèm mà nói: “Còn muốn...”

Bách Xương Ý hỏi: “Muốn cái gì? Muốn lão súc sinh à?”

Đình Sương cố tình kẹp chặt ngón tay anh, nói: “Thù dai vậy... ưm... em khen anh mà...”

Bách Xương Ý hỏi: “Khen tôi cái gì?”

“Khen anh không phải là người bình thường.” Đình Sương nắm chặt tay của Bách Xương Ý: “Em còn muốn...”

Bách Xương Ý nói: “Tự mình đeo bao rồi ngồi lên đi.”

Đình Sương lập tức xé bao, đeo cho Bách Xương Ý, sau đó ghì tay vào vai anh, từ từ ngồi xuống.

“Ừ ừ... a...”

...

Chỉ làm có hai nháy, sau khi chén nhau xong trời đã rất khuya, Đình Sương vội vàng đi tắm rửa, khắp người từ trên xuống dưới chỉ mặc độc cái quần ngủ của Bách Xương Ý.

Vận động mạnh khiến con người ta bụng đói cồn cào.

Cậu nhìn thấy Bách Xương Ý đã tắm rửa sạch sẽ, đang mặc áo ngủ ngồi trên sofa vừa đọc báo vừa chờ mình, bèn đi qua ngồi vào lòng anh, nói: “Em muốn ăn khuya.”

Bách Xương Ý cong khóe môi: “Vẫn muốn à?”

“Lão lưu manh.” Đình Sương vội vàng nhảy khỏi người Bách Xương Ý, chạy về phía nhà bếp: “Em muốn ăn đồ ăn thật cơ, đói chết em rồi, trong tủ lạnh còn gì ăn được không?”

Bách Xương Ý đứng dậy đi vào theo, hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Thịt.” Đình Sương suy nghĩ một chút: “Có mì vằn thắn không? Hoặc mấy loại bánh vỏ trắng có nhân thịt ấy.”

Bách Xương Ý nở nụ cười, nói: “Em tưởng mình đang ở đâu thế.”

Cũng đúng.

Đây không phải quốc nội, nửa đêm nửa hôm đào đâu ra mì vằn thắn.

Bách Xương Ý mở tủ lạnh ra nhìn, hỏi: “Ăn bít tết không?”

“Ăn chứ sao lại không.” Đình Sương vội vàng lấy tạp dề đến, ra hiệu cho Bách Xương Ý cúi đầu xuống, sau đó trông tạp dề vào cổ anh: “Rán nhanh lên nhá, em giám sát đấy.”

Bách Xương Ý buộc chặt tạp dề, lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra.

Cắt ít bơ, cho vào chảo rán chảy.

Đặt thịt bò vào trong chảo, rán nhỏ lửa một phút rồi lật mặt sau.

Đình Sương đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm miếng thịt bò bít tết trong chảo, nhìn nó chín dần chín dần, màu sắc trở nên mê người, ngửi được mùi thơm của bơ và thịt bò xông lên...

Thèm chảy dãi.

Càng khiến người ta chảy dãi hơn nữa, chính là cái người đang rán thịt bò bít tết kia.

Đêm khuya.

Nhà bếp.

Một người đứng đó làm đồ ăn khuya cho cậu.

Không hề oán giận.

Không hề mất kiên nhẫn.

Hết thầy đều giống như chuyện đương nhiên.

“Này...” Đình Sương không muốn gọi Bách Xương Ý là ‘này’ mãi, cậu hỏi: “Ừm... Bai Changyi viết như thế nào?”

Bách Xương Ý cong môi, nói: “Chưa điều tra à?”

Đình Sương lấy điện thoại thử lên mạng tìm hiểu, ầy vậy mà tìm được đến mấy trang Wikipedia viết bằng các thứ tiếng khác nhau, trong trang tiếng Đức, đằng sau chữ Bai Changyi có chú thích ba chữ tiếng Trung: 柏昌意 – Bách Xương Ý.

Đình Sương đột nhiên phát hiện, mặc dù đã tra được ba chữ này, cậu vẫn không biết nên gọi anh là gì.

Bách Xương Ý.

Xương Ý.

Ý.

Quá mức thân mật, gọi thế thì ngang hàng quá, làm thế nào cũng không gọi được...

Thầy giáo Bách.

Giáo sư Bách.

Quý ngài Bách.

Thế lại xa cách quá, gọi vậy thì thân phận sẽ thấp hơn một bậc, cũng gọi không được...

Đình Sương nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cách xưng hô không quá thân mật, cũng không quá xa cách, giống như trêu chọc, lại không hề thiếu mất sự tôn trọng.

Sếp Bách.

Đây là cách xưng hô mà nghiên cứu sinh trong quốc nội dùng với thầy hướng dẫn, cho nên có gọi thế cũng chẳng sao.

Bách Xương Ý liếc Đình Sương một cái, hỏi: “Tra được chưa?”

Đình Sương nói: “Hóa ra là sếp Bách, thất kính rồi.”

Lông mày của Bách Xương Ý chẳng buồn nhúc nhích, rất tự nhiên mà tiếp nhận cách xưng hô này.

Bò bít tết đã rán xong, Bách Xương Ý bảo: “Đi rửa tay đi.”

Đình Sương vừa rửa tay, vừa cúi đầu nhìn tay mình, cố tỏ ra như đang nói đùa: “Sếp Bách ơi, anh thấy em thế nào?”

Khóe môi Bách Xương Ý cong lên một cách khó nhận ra: “Cái gì như thế nào?”

“Ý của em là... hay là...” Đình Sương rửa tay cực kỳ tỉ mỉ, rửa nửa ngày trời vẫn chưa rửa xong, khẩu khí nói chuyện cả lơ phất phơ, giống như đây chẳng phải chuyện gì to tát: “Hay là sau này anh đừng cần nhắc đến người khác nữa, chỉ em thôi... thế nào?”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 21: Nắm tay

“Ừ, tôi cũng không rảnh để hẹn hò cùng một lúc với hai người.”
Bách Xương Ý đặt thịt bò vào trong một cái đĩa, rồi bê về phía nhà
ăn: “Rửa tay xong thì ra ăn đi.”

Đình Sương nghe xong, lập tức tắt vòi nước, tay không thêm lau
đã chạy theo đuôi anh: “Khụ, ờmm, ý của em là... chỉ em thôi?”

Bách Xương Ý nói: “Ừ, cứ từ từ đã.”

Ừ, cứ từ từ đã.

Từ từ thì từ từ chứ sao.

Đình Sương làm như không có chuyện gì, rút lại cái tay đang
định ôm eo Bách Xương Ý, giọng điệu nói chuyện vô cùng chậm rãi:
“Khụ, được thôi, em ngược lại cũng không vội. Em còn trẻ thế này
cơ mà, đúng không.”

Bách Xương Ý cong khóe môi, đặt đĩa bát tết xuống, tháo tạp dề.

Đình Sương ngồi xuống, vừa cắt bò bát tết vừa hỏi: “Anh không
ăn à? Hay em đi lấy bộ dao đĩa nữa nhé?”

“Tôi không ăn, em ăn xong nhớ đánh răng đấy.” Bách Xương Ý
vừa định lên tầng, lại dừng bước: “À đúng rồi, em không có bàn
chải, em chờ chút.”

“Vâng.”

Đình Sương tưởng Bách Xương Ý đi lấy bàn trải dự trữ trong nhà, ai dè tới khi cậu chén đĩa bát hết xong, Bách Xương Ý đã thay quần áo, nói với cậu: “Tôi ra ngoài một chuyến, khoảng 15 phút thôi.”

Đình Sương đứng lên, theo tới: “Anh muốn đi mua bàn chải à? Hiện tại đã nửa đêm rồi đấy, đào đâu ra siêu thị mở cửa giờ này?”

Bách Xương Ý nói: “Lái xe khoảng năm phút sẽ có trạm xăng.”

Trạm xăng, à đúng, cửa hàng tiện lợi 24h.

“Chờ đã, em đi với anh.” Đình Sương mặc áo sơ mi vào, lúc đang chuẩn bị xỏ quần, cậu cảnh giác nhìn Bách Xương Ý: “Anh đừng ra tay với em nữa đấy nhé.”

Bách Xương Ý cười nhẹ một tiếng, nói: “Ừ tôi sẽ cố gắng.”

Cố gắng?

Lão lưu manh.

Đình Sương mặc xong quần áo, lúc ra cửa cảm thấy hơi lạnh, cậu ngẩng đầu, bầu trời đêm hun hút, khắp trời đầy sao.

“Hay là chúng ta đi bộ nhé?” Đình Sương không nhin được mà nói.

“Ừ.” Bách Xương Ý cầm một cái áo khoác ra, đưa cho Đình Sương: “Đi thôi.”

Hai bên đường nở đầy hoa mơ hạnh và ngọc lan, gió thổi hoa đưa, thi thoảng còn có cánh hoa mơ rụng xuống, như mưa như tuyết.

Đình Sương hít một luồng không khí lành lạnh của ban đêm, nói: “Em luôn cảm thấy vào những lúc thế này, chúng ta nên tán gẫu chút chuyện gì đó.”

Bách Xương Ý hỏi: “Tỷ như?”

Đình Sương có chút ngượng ngùng nói: “Ờmm tỷ như... chuyện cuộc đời chẳng hạn.”

Nói ra câu này đã xấu hổ lắm rồi, đã vậy Đình Sương còn nghe thấy tiếng cười nhẹ của Bách Xương Ý, cậu cảm thấy mình bị chế nhạo.

Ngu quá là ngu.

Vậy mà mình lại cảm thấy bầu không khí rất tốt, muốn thâm nhập vào thế giới tinh thần của đối phương một chút...

Mẹ nhà nó.

Lão lưu manh thì đào đâu ra thế giới tinh thần?

Quả thực là nằm mơ.

Lão lưu manh chỉ có thú vui hèn hạ thôi.

Đình Sương giận tím người: “Không thích tán gẫu thì thôi, anh cười cái gì?”

Bách Xương Ý: “Tôi không cười em.”

Đình Sương nói: “Còn bảo không cười em? Em nghe được đấy.”

Bách Xương Ý hỏi: “Tại sao lại học chuyên ngành này?”

Bị hỏi câu này, Đình Sương liền bỏ qua vụ Bách Xương Ý cười nhạo mình: “Đây là một câu chuyện rất dài.”

Bách Xương Ý gật đầu, làm như thật mà bảo: “Ừ, hiện tại chúng ta không có thời gian đâu.”

Đình Sương cũng bị chọc cười, nói: “Đúng nhỉ, hiện tại đang tán gẫu mà, dài thì dài chứ sao. Nhà em làm về sản xuất robot công nghiệp, vì thế em học ngành này thôi. Thực chất em chẳng có thiên phú gì, cũng không thấy hứng thú với ngành công nghệ robot —— ặc.”

Trong nháy mắt, bầu không khí dường như đông lại.

Tèo rồi.

Quên xừ nó mất đang tán gẫu với ai.

Đình Sương chậm chậm quay đầu nhìn gò má của Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý nói: “Ừ không thấy hứng thú, kể tiếp đi.”

“Khụ.” Đình Sương có chút rén: “Ờmm... thì ý của em là... ngoại trừ tiết của anh. Thật đó, những gì em nói là trước khi được học tiết của anh, từ sau khi nghe anh giảng dạy, hứng thú của em với ngành robot tăng lên rất nhiều, tràn ngập nhiệt tình với việc học tập. Sếp Bách này, em cảm thấy anh làm giáo sư mà cứ như người truyền đạo ấy, có thể làm dấy lên hứng thú học tập của sinh viên, vừa

chuyên nghiệp vừa hiểu biết nhiều, đạo đức nhà giáo ưu tú, trình độ học thức vô cùng cao siêu.”

Bách Xương Ý liếc nhìn cậu một cái: “Nói thật.”

“Ặc nói thật ấy hả...” Đình Sương nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn mà sắp xếp lại ngôn ngữ: “Nói thật thì... tiết của anh em chỉ nghe hiểu được một nửa... hơn một nửa tí xiu...”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương nói: “Vừa nghĩ đến chuyện anh gọi em đứng dậy trả lời câu hỏi, thì em lại hốt hoảng lo sợ nguyên cả tiết.”

Bách Xương Ý cong khóe môi: “Ừ.”

Đình Sương nói tiếp: “Khụ... kỳ thực luận văn của anh một chữ em cũng chưa đọc... không biết được trình độ học thuật của anh ở mức nào, nhưng dựa vào cảm giác cá nhân... chắc hẳn cũng khá cao nhỉ?”

Ý cười của Bách Xương Ý càng rõ ràng hơn: “Ừ.”

Đình Sương nói: “Còn nữa, đạo đức nhà giáo của anh... em cảm thấy... cũng tạm tạm... Khụ, cũng may là đạo đức nhà giáo của anh đáng quan ngại, chứ nó mà ưu tú quá, thì hai ta làm sao có thể nửa đêm rồi còn ra ngoài với nhau?”

Bách Xương Ý bật cười: “Cũng có lý.”

Đình Sương nghiêng đầu nhìn nụ cười của Bách Xương Ý, thế rồi không khỏi kéo tay anh lại.

Bách Xương Ý cũng dừng bước.

Hai người đứng đối diện nhau, nhìn đối phương một lúc, sau đó dưới bầu trời đầy hoa và sao, trao cho nhau một nụ hôn thật dài.

Ở trong nụ hôn kia, Đình Sương chậm rãi tìm được bàn tay của Bách Xương Ý, nắm chặt.

Chỉ có làm như vậy, mới giống đang thật sự ở bên nhau.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 22: Tiền tip

Nụ hôn vừa kết thúc, Đình Sương lập tức buông tay.

Việc nắm tay khiến cho người ta cảm thấy thẹn thùng.

Ví như việc ăn cơm hoặc nhu cầu sinh lý, đây đều là việc cần thiết, người trưởng thành cả rồi, chẳng có gì mà phải thẹn thùng. Nhưng cái việc nắm tay bước đi này lại không nhất thiết phải làm, mức độ xấu hổ có thể sánh ngang với việc đàm luận nhân sinh. Con người ta lúc trẻ thì ngại phô bày cơ thể, trưởng thành thì ngại phô bày nội tâm.

Họ đã phô bày cơ thể với nhau rất nhiều lần, nhưng cái bước phô bày nội tâm kia, Đình Sương cảm giác còn chưa tới thời điểm đó.

Chẳng trách Bách Xương Ý bảo rằng cứ từ từ thôi.

Ừm, lời người lớn tuổi nói thì phải nghe.

Sau khi cậu buông tay, Bách Xương Ý cũng không nắm lại, hai người cách nhau nửa bước chân, song song bước tiếp về phía trạm xăng.

Đi được mấy bước, Đình Sương hỏi: “Em kể đến đâu rồi?”

Bách Xương Ý nói: “Đến đoạn đạo đức nhà giáo của tôi đáng quan ngại.”

Đình Sương nói: “Ặc, bỏ qua phần đấy đi... ờm, anh hỏi em tại sao lại chọn chuyên ngành này nhỉ. Thật ra cũng vì muốn phụ giúp gia đình thôi, em còn một thằng em trai cùng cha khác mẹ nữa, cả hai đứa em đều không muốn tiếp quản chuyện kinh doanh, nhưng mà thằng em em nó quá... ờ học còn tệ hơn cả em nữa. Lúc chọn ngành để đi du học, em chẳng biết mình thích cái gì, hơn nữa em cảm thấy có mấy ai theo đuổi được ước mơ đâu, vì thế em đã nghĩ, trước tiên cứ làm chuyện mình phải làm thì... thực tế hơn.”

Bách Xương Ý hỏi: “Vậy hiện tại em đã biết mình thích cái gì chưa?”

Đình Sương nói như thể dừng dưng: “Ừm thì... thích học tiết của anh đó.”

Thì... thích anh đó.

Bách Xương Ý nói: “Chẳng phải ban nãy bảo ngồi học mà cứ hốt hoảng lo sợ à?”

Đình Sương nói: “Cái này cũng là một kiểu yêu thích.”

Có thể nhìn thấy anh, hốt hoảng lo sợ em cũng chịu.

Bách Xương Ý nói: “Cứ hốt hoảng lo sợ mãi cũng không ổn, phải nghĩ biện pháp thôi.”

Đình Sương suy nghĩ một chút, thử dò xét mà nói: “Hay là chúng ta thương lượng chút nhé? Sau này đi học anh đừng gọi em đứng lên trả lời nữa, vậy thì em sẽ không lo sợ... anh thấy thế nào?”

Bách Xương Ý nói: “Hoặc là tiết nào tôi cũng gọi em trả lời câu hỏi, gọi đến khi em quen thì thôi.”

Đình Sương:???

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn cậu, cong môi nói: “Em thấy thế nào?”

Đình Sương: “Em thấy thế nào? Em thấy chẳng ra gì, cực kỳ chẳng ra gì!”

Bách Xương Ý gật đầu nói: “Ừ vậy cứ thế đi.”

Đình Sương:?

Vậy cứ thế đi?

Chi, chu, kou, ba.

Đi đến cửa hàng tiện lợi 24h, lúc cầm bàn chải đánh răng đi tính tiền, Đình Sương còn muốn mua một bao thuốc lá Marlboro vị bạc hà.

Nhân viên bảo Đình Sương xuất trình thẻ căn cước.

Đình Sương sờ túi quần mới nhớ mình không mang theo giấy tờ, bèn hỏi Bách Xương Ý: “Sếp Bách ơi, anh mang thẻ căn cước không?”

Bách Xương Ý chìa giấy phép lái xe ra, mua cho cậu bao thuốc lá kia.

Đình Sương ngó đầu nhìn bằng lái, bởi vì khi chụp ảnh làm bằng chắc chắn không được đeo kính.

Bách Xương Ý hỏi: “Nhìn gì thế?”

Đình Sương đáp: “Xem ảnh của anh, không cho xem à?”

Bách Xương Ý tiện tay đưa giấy phép lái xe cho cậu, nói: “Sau này muốn nhìn cái gì cứ nói thẳng.”

Đình Sương nhận lấy nhìn, khuôn mặt không đeo kính trên tấm bằng trông non khiếp người, nhìn qua chỗ ngày cấp phép —— Ngày 08 tháng 11 năm 1999.

Năm 1999...

Năm 1999 Đình Sương còn đang đi mẫu giáo...

Cậu liếc nhìn ngày sinh của Bách Xương Ý, 27 tháng 7 năm 1983.

Lặng lẽ nhớ kỷ sinh nhật của sếp Bách.

Hai bảy tháng bảy.

“Trả nè.” Hai người đi về, Đình Sương trả lại bằng lái xe cho Bách Xương Ý: “Sếp Bách này, lúc trẻ chắc có nhiều người theo đuổi anh lắm nhỉ?”

Bách Xương Ý bảo: “Không đâu.”

Đình Sương không tin: “Làm sao có khả năng?”

Bách Xương Ý nói: “Tôi vẫn luôn có mối quan hệ ổn định.”

Đình Sương hỏi: “Vẫn á? Bắt đầu từ khi nào?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một lúc, nói: “Chắc từ hồi 14 tuổi.”

Đình Sương: “Sớm thế á?! Sau đây chưa từng độc thân bao giờ?”

Bách Xương Ý nói: “Tương đối ít.”

Lão tài xế.(chỉ những người giàu kinh nghiệm, lão làng)

Người bình thường không cách nào sánh được.

Đình Sương nói: “Ái chà chà.”

Bách Xương Ý: “Làm sao?”

Đình Sương đúc kết: “Đời trước trồng cây, đời sau hưởng bóng mát. Vận khí của em tốt phết.”

(vietsub: sự dịu dàng mà anh ấy dành cho tôi, là người yêu cũ dùng cả thanh xuân để dạy =)))

Bách Xương Ý cong môi cười.

Sau khi hai người về đến nhà, Đình Sương đánh răng rửa mặt xong lại ‘đấu kiếm’ với Bách Xương Ý một hồi, vừa sung sướng vừa thəm chửi lão súc sinh đến tận 4h sáng.

Sau đó hai người cời trần, chỉ khoác hờ cái áo trên vai, đứng trên ban công tầng hai hút thuốc.

Đình Sương hút hai hơi, nhận ra không có chỗ để gạt tàn thuốc: “Sếp Bách ời, chỗ này có cái gì làm gạt tàn được không.”

Bách Xương Ý không lên tiếng, lấy bản thân làm gương, gạt tàn thuốc vào chậu xương rồng duy nhất trên ban công.

Đình Sương học theo rằm rắp, cũng gặt tàn thuốc vào trong chậu cây.

Trên ban công không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ trong phòng ngủ, gió đêm thổi qua, hai điếu thuốc cháy chập chờn trong bóng tối.

“Đúng rồi.” Đình Sương chợt nhớ tới chuyện gì đấy, đặt điếu thuốc vào vành chậu xương rồng: “Chờ em một chút.” Nói xong bèn chạy xuống tầng.

Tới khi cậu lên thì điếu thuốc đã tắt, cậu cầm lấy điếu thuốc, sát tới chỗ Bách Xương Ý, bờ môi của hai người sát gần nhau, châm lửa lại, sau đó Đình Sương ngậm chặt điếu thuốc để hai bàn tay được rảnh, lấy trong ví ra 40 euro, đưa cho Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn 40 euro kia một cái, không nhận, hỏi: “Gì đây?”

Giáo sư Bách cảm thấy tiền này như tiền đá phò vậy.

40 euro.(~1.050k)

Tổng cộng ba nháy, gộp lại khoảng hơn 6 tiếng.

Từ đó suy ra, tiền lương một giờ của sếp Bách là 6.67 euro.

Năm 2019 nước Đức quy định tiền lương tối thiểu một giờ làm việc phải là 9.19 euro.

Đây tuyệt đối là mức tiền lương thấp nhất mà sếp Bách được nhận, thấp đến mức vi phạm pháp luật.

Đình Sương hoàn toàn không nghĩ tới phương diện kia, dúi tiền về phía Bách Xương Ý, nói: “Đồ mua ở siêu thị với cửa hàng tiện lợi toàn anh trả mà? Chúng ta phải cưa đôi chứ.”

Bách Xương Ý dập tắt điều thuốc lá, nói: “Ting, cưa đôi cũng được, thế nhưng em nhất định phải đưa tôi tiền vào lúc này à?”

Đình Sương cũng cảm thấy hơi sai sai ở đâu đó, bèn giải thích: “Em sợ ngày mai em tỉnh dậy sẽ quên...” Đang nói dở, cậu đột nhiên nghĩ một ‘sáng kiến’ hoàn hảo: “À, hay là thế này đi, tính em nó hay quên, em sẽ mua một cái hộp tiết kiệm đặt trên tủ đầu giường của anh nhé? Mỗi lần nhìn thấy nó em sẽ nhớ vụ trả tiền cho anh.”

Bách Xương Ý nói: “Em đặt một cái hộp tiết kiệm trên đầu giường của tôi?”

Đình Sương gật đầu: “Đúng vậy.”

Bách Xương Ý nói tiếp: “Mỗi lần em tới đây qua đêm, sẽ nhét tiền vào trong đó?”

Đình Sương tiếp tục gật đầu: “Chính xác, đúng là ý này đây. À mà không nhất thiết phải là hộp tiết kiệm đâu, kiếm cái lọ nào cũng được...” Nói xong cậu lại chạy xuống tầng một chuyển, từ trong ngăn kéo nhà bếp tìm được một cái lọ thủy tinh, đặt ở tủ đầu giường của Bách Xương Ý, bỏ 40 euro vào, sau đó cực kỳ hớn hờ mà nói với anh: “Cách này được lắm đúng không?”

Bách Xương Ý tháo kính xuống, vừa lấy khăn lau kính vừa nói: “... Được lắm.”

CHÚ THÍCH

[1]Hoa mớ hạnh[2]Hoa ngọc lan[3]Lộ tiền tip

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 23: Âm 20 centimét

Khi Đình Sương tỉnh dậy từ giấc ngủ, trong phòng chỉ có một mình cậu.Đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời xán lạn trong chớp mắt xâm chiếm cả căn phòng, con người của Đình Sương hơi co lại, nửa ngày trời mới thích ứng được.

Chói sáng đến ám áp.

Bách Xương Ý đang ngồi ở một bên ban công, trên mặt bàn gỗ là một số văn kiện và giấy tờ, hình như anh đang làm việc.

“Chào buổi sáng.” Cậu nhìn Bách Xương Ý, chào hỏi.

Giọng nói có chút khàn khàn.

Chịu thôi, đêm qua mất ngủ rồi lâu.

Bách Xương Ý liếc đồng hồ đeo tay, nói: “Ừ, sớm nhỉ.”

Đình Sương hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Bách Xương Ý nói: “2h chiều.”

“Bảo sao.” Đình Sương đi tới phía sau lưng Bách Xương Ý, ôm lấy cổ anh, “Em đói sắp chết rồi, da bụng dán da lưng luôn, sắp Bách nấu cơm cho em đi.”

“Muốn ăn gì nào?” Bách Xương Ý bắt đầu dọn dẹp giấy tờ trên bàn.

Đình Sương nói: “Đùi gà kho ă. Nguyên liệu làm bít tết hôm qua còn không?”

Bách Xương Ý đáp: “Còn.”

Lúc trả lời anh hơi nghiêng đầu, Đình Sương cũng sán tới, ôm cổ anh nhẹ nhàng hôn một cái.

Hôn xong, vừa nhấc đầu lên thì cậu vô tình nhìn thấy trang giấy trên tay Bách Xương Ý, cảm thấy nội dung có hơi quen quen: “Đây là cái gì vậy?”

Bách Xương Ý nói: “Giáo trình ngày mai.”

“Giáo trình?” Đình Sương nghe xong bèn cầm lấy tờ ở ngay trên đầu, đây là...

Giáo trình của Prof. Bai!

Giáo trình giảng dạy của Prof. Bai – kẻ cấm sinh viên mang camera và máy ghi âm tới lớp!

Giáo trình Robotik – môn học mà sinh viên không bao giờ ghi chép đủ!

Giáo trình Robotik – môn có tỷ lệ tạch cao tới 90%!

Huyết lệ của biết bao sinh viên!

Tháng ngày đen tối của biết bao sinh viên!

Đột nhiên Đình Sương có cảm giác mình đang cầm bản đồ kho báu.

Ai có được giáo trình, kẻ đó có được cả thế giới!

Cậu nhớ tới qua Bách Xương Ý có bảo “Sau này muốn nhìn cái gì cứ nói thẳng”, thế là bèn dùng giọng điệu thương lượng mà nói: “Sếp Bách ời, giáo trình của anh... hay là... cho em mượn xem chút nhé?”

Bách Xương Ý nói: “Ngày mai đi học rồi nghe giảng trực tiếp.”

Đình Sương nói: “Em cũng muốn nghe trực tiếp lắm, thế nhưng anh biết mà, ở trên lớp em không cách nào nghe hiểu được toàn bộ...”

Nói tới đây, Đình Sương đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe anh từ chối, ai ngờ Bách Xương Ý gật đầu, nói: “Vậy em cầm đi photo một bản đi, máy copy ở trong phòng đọc sách ấy.”

“Thật ạ?!” Đình Sương kinh hỉ lắm luôn.

Bách Xương Ý kéo Đình Sương ngồi lên bắp đùi của mình, sau đó tùy ý xoa nắn đũng quần cậu, nói: “Ừm.”

Xoa nắn rất ư kích thích, Đình Sương cảm giác bé ciu nhà mình đã chào cờ buổi sáng, cậu ôm lấy cổ Bách Xương Ý, vừa hôn vừa nói: “Ba-con-sói hôm qua anh để đâu rồi?”

Bách Xương Ý nói: “Dưới tầng.”

Đình Sương đang muốn bảo xuống đây lấy, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, có hơi chần chừ, nụ hôn và động tác trên tay cũng

ngừng lại.

Bách Xương Ý hỏi: “Sao thế?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, do dự nói: “Anh vừa đồng ý để em photo giáo trình, em ngay lập tức cho anh chịch... em cảm thấy có hơi... ờm... nói thế nào nhỉ... cảm giác giao dịch?”

Bách Xương Ý: “Cảm giác giao dịch?”

Đình Sương nói: “Ừm, cứ thấy quái quái thế nào ấy, em không thoải mái cho lắm...”

Bách Xương Ý: “Em không thoải mái?”

Thế cái đĩa vừa chịch xong, mềm thì ngậm điều thuốc, tay thì rút trong ví ra 40 euro là ai?

Thế cái đĩa đặt một lọ tiền tip trên tủ đầu giường, dự định thường xuyên bỏ tiền đá phò vào đấy là ai?

Đình Sương suy nghĩ một chút, nói: “Hơn nữa... làm vậy sẽ không công bằng với những sinh viên khác.”

Cậu trầm mặc một hồi, rồi mới nói tiếp: “Thôi quên đi, em không photo nữa đâu, em không muốn biến quan hệ của chúng ta thành ra thế, giống như kiểu em hẹn hò với anh chỉ để qua môn thôi vậy. Lúc trước đòi cưa đôi tiền với anh cũng vì lý do này, em không muốn phức tạp hóa mối quan hệ của chúng ta...” Giọng nói của cậu càng ngày càng nhỏ, hầu như chẳng nghe thấy gì: “... Yêu đương là yêu đương thôi, đúng không, chẳng liên quan gì đến những thứ khác.”

Bách Xương Ý nghe xong, tầm mắt chuyển tới chiếc lọ thủy tinh trong phòng ngủ, âm thầm thở dài.

Tiền đá phò thì tiền đá phò vậy.

Đứa trẻ muốn tự lập, muốn yêu đương thuần khiết thì biết ngăn thế nào?

Anh vuốt ve tóc cậu, nói: “Ừ hiểu rồi.”

Ăn cơm xong, hai người đi ra ngoài tản bộ, lúc đi qua một cửa hàng đồ ngọt, Đình Sương đi vào chén một que kem 2.50 euro. Cậu không mang theo ví, là Bách Xương Ý trả tiền.

Tối đến, sau khi làm tình xong, Đình Sương nhìn lọ thủy tinh trên đầu giường sắp Bách, nhớ ra vụ que kem, bèn ném hai đồng tiền xu vào trong đó.

Một đồng 2 euro, một đồng 50 cent.

Đồng xu va vào thành lọ thủy tinh, leng keng vang vọng.

Bách Xương Ý chậm rãi nhìn về phía lọ thủy tinh, trông kính lóa lên ánh sáng sắc lạnh.

“Sếp Bách ơi, ngủ đi thôi? Ngày mai còn phải dậy sớm đến trường.” Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Đình Sương bắt đầu mệt mỏi.

Bách Xương Ý xoa xoa sống lưng của cậu, nói: “Không vội.”

“Hả? Không vội?”

“Ừ, không vội.” Bách Xương Ý áp hai cẳng chân của Đình Sương lên trên vai, trực tiếp đi vào.

“Á ——” Đình Sương thở hổn hển mắng: “** má, lại... ừmm —— lại chọc thẳng vào —— ừm... ừmm...”

...

7h sáng ngày thứ hai.

Bách Xương Ý đứng ở cửa phòng ngủ, gọi Đình Sương: “Dậy ăn sáng nào.”

Đình Sương bị đánh thức, cơ thể hơi nhúc nhích một chút, cảm thấy eo mỗi mông đau, toàn thân không có sức. Cậu vùng vẫy ở trên giường một lúc, rồi giường thất bại, lí nha lí nhí mà cầu xin: “Để em ngủ thêm lúc nữa... một tiếng nữa thôi... ngày hôm qua dần vật đến tận nửa đêm... em thật sự không dậy nổi...”

Bách Xương Ý nói: “8h15 em có tiết đấy.”

Đình Sương trở mình, vừa dùng chăn che đầu mình lại, vừa mơ mơ màng màng nói: “Ồ có tiết à... kệ chứ... em không đi đâu...”

Bách Xương Ý đi tới bên giường, dùng tiếng Đức nói: “Ting, 8h15 em có tiết gì?”

Trong chăn truyền ra một giọng nói rầu rĩ: “Ừm... để em nghĩ xem nào... là Ro... bo...”

Âm thanh im bật.

Chăn nhúc nhích một chút, sau đó lập tức trở về dáng vẻ bất động.

Năm giây sau, hai cái tay từ bên trong thò ra, nắm lấy mép chăn.

Chăn bị kéo xuống.

Một cái đầu lộ ra.

Cái trán.

Sau đó là lông mày.

Nửa ngày trời sau, rốt cuộc đôi mắt cũng đã lộ ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đình Sương triệt để tỉnh ngủ, cứng đờ người vấy tay với Bách Xương Ý đang nhìn cậu từ trên cao: "... Chào, chào buổi sáng, Professor."

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 24: Bút máy

Lúc mà Đình Sương đánh răng rửa mặt xong rồi đi xuống phòng ăn, Bách Xương Ý đã thay quần áo đi làm, đang ngồi đọc báo.

Trên bàn ăn có bánh mì nướng giòn, trứng ốp lết, mút cam tươi, mút hạt dẻ cùng với bơ nhạt, ngoài ra còn có một ấm cà phê nóng.

Đình Sương nhận ra đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên.

Bách Xương Ý đang chờ cậu.

Tư thế kia giống như phụ huynh chờ đưa con đến trường.

Đình Sương cúi đầu nhìn bản thân, khắp người từ trên xuống dưới – bởi vì không tìm thấy quần lót – chỉ đành để chân trần mặc tạm cái quần ngủ của Bách Xương Ý.

Thế này thì đi học kiểu gì.

“Này... quần áo của em đâu? Quần bò với đồ lót ấy?” Đình Sương hỏi.

Bách Xương Ý khẽ nâng mí mắt lên, tầm nhìn chuyển từ tờ báo lên người Đình Sương: “Em cởi ở đâu?”

Cởi ở đâu?

Đình Sương bắt đầu nhớ lại.

Cái áo sơ mi hôm qua sau khi bị Bách Xương Ý lột, hình như vớt ở ban công tầng hai.

Còn cái quần bò ban đầu cậu mặc vớt ở đâu nhỉ?

Tan làm hôm thứ bảy còn mặc, đi siêu thị còn mặc, đến nhà Bách Xương Ý vẫn còn mặc, sau đó Bách Xương Ý đi nấu cơm, cậu bóp móng anh một cái rồi bị đè trên bệ bếp...

**.

Vì thế quần bò với quần lót của cậu vẫn vớt ở nhà vệ sinh tầng một? Chưa giặt?

“Sao anh không nhắc em sớm hả?” Đình Sương oán giận Bách Xương Ý một câu, rồi chạy vèo vào trong nhà tắm, quả nhiên, cái quần cởi từ hôm thứ bảy vẫn ở nguyên trong đó.

Ơ, không đúng.

Cái quần lót vẫn nằm ở chỗ cậu tiện tay ném, nhăn nhoe, vừa nhìn là biết chưa giặt. Nhưng cái quần bò lại sạch sẽ, treo ngay ngắn ở trên giá.

Nói như vậy...

Đình Sương đột nhiên cảm thấy kinh hoàng, kinh hoàng hơn cả việc quần bò bị bẩn mà chưa được giặt.

Bách Xương Ý giặt quần cho cậu?

Cái quần dính trung-tình???

Này...

Chắc không phải giặt tay đâu nhỉ?

Chắc là ném trực tiếp vào máy giặt nhỉ?

Đình Sương cầm quần bò ra ngoài phòng ăn, mặt đỏ bừng: “Anh, anh nhân lúc em không để ý lén lút giặt quần của em à? Ai cần anh giặt hả? Có thấy hèn hạ không?”

Bách Xương Ý thả tờ báo xuống, nói: “Tôi không động vào quần của em. Thay đồ rồi qua đây ăn sáng đi.”

Bách Xương Ý đã nói không động vào, thì chắc chắn là không động vào.

Đình Sương ngẫm thấy cũng đúng, sếp Bách sao phải lén lút giặt quần cho người khác chứ, sếp Bách luôn giở thú vui hèn hạ một cách công khai, hơn nữa nếu như Bách Xương Ý thật sự hèn mọn biến thái, thì sao chỉ giặt mỗi quần bò, sao không giặt luôn cả cái quần lót dính bẩn?

Đình Sương có chút ngượng ngùng, yên lặng lên tầng tìm quần lót với áo sơ mi sạch, mặc tử tế xong mới lại xuống dưới lầu, ngồi vào bên cạnh Bách Xương Ý, rót cho mỗi người một tách cà phê rồi mới hỏi: “Này, thế ai giặt quần của em vậy?”

Bách Xương Ý nói: “Sáng chủ nhật hàng tuần có thuê người dọn dẹp vệ sinh.”

Sáng chủ nhật?

Đình Sương suy nghĩ một chút, à há, lúc đấy cậu còn đang ngủ.

“Ngại quá, em không biết là có người dọn dẹp vệ sinh.” Đình Sương trộm nhìn Bách Xương Ý một cái, thấy anh không lên tiếng, cũng chẳng tỏ vẻ gì, cậu liền mặt dày gọi: “Anh yêu ới...”

Bách Xương Ý chuyên tâm cắt trứng ốp lết.

Đình Sương gọi: “Sếp Bách ới...”

Bách Xương Ý chuyên tâm uống cà phê.

Đình Sương gọi: “Honig ới...”(honey)

Bách Xương Ý chuyên tâm phết bơ.

Đình Sương lớn tiếng gọi: “Bách Xương Ý!”

Tay cầm dao của Bách Xương Ý hơi ngừng lại, liếc nhìn cậu một cái, hỏi: “Làm sao?”

Đình Sương rén, nhỏ giọng nói: “Ờmm... anh yêu, em cảm thấy anh... đẹp trai hơn trước đây rất nhiều.”

Thấy Bách Xương Ý vẫn không vui, Đình Sương lại nói tiếp: “Ờmm... hôm nay anh thay kính khác à, em thấy anh đeo kính vàng hay kính bạc đều hợp lắm luôn á...”

Bách Xương Ý cong khóe môi, nắm cầm cậu hôn một cái, nói: “Được rồi, tập trung ăn sáng đi.”

“... Vâng.”

Tập trung ăn sáng.

Ăn ăn ăn, Đình Sương đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Lát nữa chúng ta cùng đến trường à?”

Bách Xương Ý hỏi: “Không thì sao?”

Đình Sương nói: “Sáng ra mọi người đều đến trường, nếu người khác nhìn thấy em bước xuống từ xe anh, sẽ không làm sao chứ?”

Bách Xương Ý: “Em nói coi?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, bảo: “Hay là anh thả xuống chỗ nào đấy cách trường mấy trăm mét đi? Em cuốc bộ đến.”

Bách Xương Ý nói: “Ừ, ngày hôm nay đi sớm một chút.”

Đúng là phải đi sớm một chút, Prof. Bai vĩnh viễn 8:15 bước chân vào phòng học S17, những học sinh đến sau giờ đấy đều tính là muộn, huống hồ Đình Sương còn phải đi bộ một đoạn đường.

Nhưng ngày hôm đó, Prof. Bai chưa bao giờ đến sớm lại xuất hiện ở phòng S17 vào lúc 7:58, hết thấy những học sinh bước vào sau đều hoài nghi mình đi muộn, bao gồm cả Đình Sương đến vào lúc 8:05.

Đình Sương không ngờ Bách Xương Ý sẽ đến thẳng phòng học, cậu cho rằng dù anh có đến trường trước, cũng sẽ đợi đến 8:15 mới bước vào. Nếu như Bách Xương Ý còn chưa tới, cậu sẽ nhân cơ hội chọn một chỗ không gây chú ý mà ngồi xuống, tránh trường hợp Bách Xương Ý vừa nhìn thấy cậu là lại gọi đứng lên trả lời.

Thế nhưng hiện tại, dưới ánh mắt ‘hiền lành’ của Bách Xương Ý, hai chân cậu không còn sự lựa chọn nào khác, tự động đi tới dãy đầu tiên, bàn chính giữa, sau đó quy quy củ củ mà ngồi xuống.

Bạn học Đình Sương chuẩn bị lấy bút máy và vở từ trong balo ra.

Thái độ khi học phải đoan chính, phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Khoan đã.

Balo?

Thứ bảy tan làm xong đi thẳng tới nhà Bách Xương Ý, cuối tuần ăn chơi phè phỡn xong lại đi thẳng đến trường, Đình Sương căn-bản-không-mang-theo-balo.

Không có vở.

Không có bút máy.

Hai tay trống trơn.

Lần này thì xong thật rồi, vốn dĩ nghe đã không hiểu toàn bộ, hiện tại đến cả chép bài cũng không chép được...

Đình Sương nhìn xung quanh, muốn tìm Tổng Hâm để mượn tạm cái bút với mấy tờ giấy trắng.

Sao Tổng Hâm còn chưa tới?

Hay là hỏi mượn bạn học người Đức ngồi bên cạnh vậy?

Ngay ở thời điểm cậu định mở mồm mượn giấy bút, trên đầu bỗng bị một bóng đen bao phủ. Đình Sương từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy thất lưng, cúc áo, cà vạt, cổ áo, cần cổ, hầu kết, cằm, môi, mũi, kính, đôi mắt phía sau tròng kính...

Đôi mắt kia đang nhìn cậu.

Bách Xương Ý rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, nhìn về phía phòng học đằng sau, nói với toàn thể sinh viên trong lớp: “Gần đây tôi được cho biết, có một số sinh viên gặp khó khăn trong việc ghi chép bài giảng. Để giúp các bạn sinh viên đang ngồi đây nâng cao chất lượng học tập, sau này trước giờ vào lớp, vị trợ giảng chăm chỉ của chúng ta sẽ phát giáo trình bài học hôm đó cho mọi người.”

Dứt lời, anh liếc mắt nhìn trợ giảng đang ngồi ở gần cửa ra vào.

Trợ giảng gật đầu, lấy trong túi ra một tập giấy photo. Chỗ này là tài liệu giảng dạy mà hôm qua Prof. Bai đã gửi email sang cho hắn, bảo hắn in hơn 100 bản rồi phát cho mỗi sinh viên trong lớp một tập.

Ánh mắt của Bách Xương Ý không rời khỏi người trợ giảng đang phát giáo trình, nhưng tay thì ngấm ngấm lấy cái bút máy ở trong túi áo, nhẹ nhàng đặt vào mặt bàn chính giữa của dãy đầu tiên.

CHÚ THÍCH

[1]Mứt cam tươi[2]Mứt hạt dẻ[3]Souveran Black-Blue

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 25: 50 centimét

Đó là một chiếc Souveran Black-Blue, thân bút có vạch màu đen và lam đậm, ngòi bút được tô điểm bằng hoa văn vàng bạc đan xen.

Đình Sương càng nhìn cây bút này, càng cảm thấy nó chính là bản thể của Bách Xương Ý, thoát nhìn có vẻ rất trầm lắng, nhưng mọi chi tiết đều lẳng lơ.

Bút máy tinh.

Trợ giảng còn chưa phát xong giáo trình, có một sinh viên người Đức bèn nói đùa: “Professor phát giáo trình ư? Trước khi ra khỏi nhà em không xem lịch, hôm nay là lễ Giáng Sinh hả?”

Bên dưới giảng đường vang lên một mảng tiếng cười, có mấy sinh viên ồn ào theo, hô rõ là to: “Giáng Sinh vui vẻ!”

Đình Sương ngẩng đầu nhìn Bách Xương Ý.

Gì mà nâng cao chất lượng học tập của sinh viên...

Giáo sư Bách làm giáo sư đã nhiều năm rồi, có bao giờ quan tâm đến chuyện chất lượng học tập của sinh viên đâu, hôm nay đột nhiên làm việc thiện, mọi người sao có thể không vui như ăn tết.

Tầm mắt của Bách Xương Ý xẹt qua Đình Sương, hai người còn chưa chắc nhìn nhau được một giây, thế nhưng Đình Sương cảm

giác bọn họ đã thể hiện được tình cảm thông qua một giây ấy.

Ngâm hiểu chết tiệt.

Mặt Đình Sương hơi nóng.

Bách Xương Ý nhìn mấy sinh viên đang hô to Giáng Sinh vui vẻ, cười trêu rằng: “Các bạn sinh viên, các bạn có thể xem bài giảng của tôi như món quà Giáng Sinh cũng được, nhưng đừng để dành đến Giáng Sinh mới mở ra nhé, bằng không cuối tháng chín các bạn sẽ khóc đấy.”

Một mảng tiếng cười biến thành một mảng tiếng than —— môn Robotik thi vào cuối tháng chín.

Đình Sương cũng than hai tiếng với mọi người cho vui.

Nhưng ánh mắt cậu nhìn Bách Xương Ý lại mang theo ý cười, thậm chí còn mang theo một chút chế nhạo: Anh xem đi, đây chính là dân ý, cuộc thi khó thế nào trong lòng anh đã biết chưa?

Được sủng mà kiêu.

Bách Xương Ý cong khóe môi, hai tay chống xuống dãy bàn đầu, cúi xuống nhìn Đình Sương ở cự ly nửa mét, nửa dò hỏi nửa trêu tức: “Bạn sinh viên này, em có ý kiến gì với cuộc thi của tôi à.”

Tiếng than thở bỗng kẹt trong cổ họng.

Cả phòng học nháy mắt yên tĩnh, hai giây sau mọi người lại bắt đầu cười vang.

“Em...” Đình Sương vụn vụn không ngờ tới, Bách Xương Ý có thể giờ trò này ở ngay trước mặt mọi người, mặt cậu thoáng cái đỏ

bùng lên.

**.

Lão súc sinh này tuyệt đối là cố tình.

Cố tình chỉnh cậu...

Không được rên.

Đình Sương nghĩ thầm, hiện giờ cậu mà rên thì sau này mỗi khi lên lớp, Bách Xương Ý sẽ đều lấy việc bắt nạt cậu làm trò vui.

Nhất định phải cứng lên mới được.

“Em tin tưởng...” Đình Sương nghênh đón ánh mắt của Bách Xương Ý, coi câu hỏi trên tức của anh thành một câu hỏi thực sự: “... Chiếu theo tình hình trước nay, thì cả em và các bạn ngồi đây đều nhất trí cho rằng, cuộc thi Robotik này có độ khó quá cao.”

Bách Xương Ý vừa nghe vừa gật gù, nghe xong thì nhìn đám sinh viên một lượt, mỉm cười hỏi: “Là thế sao?”

Dưới lớp im lặng một lúc.

Rục rà rục rịch.

Bị khuấy phục bởi dâm uy.

Lại tiếp tục rục rà rục rịch.

“Đúng ạ!” Đột nhiên có người lớn tiếng trả lời.

Tiếng kèn cách mạng vang lên.

“Đúng thế!”

“Chính xác!”

“Ác mộng!”

“Tai ương!”

“Địa ngục!”

Lòng dân sôi sục.

Càng lúc càng kịch liệt.

Bách Xương Ý mặc cho đám sinh viên hô hào một lúc, rồi mới giờ thủ thế ‘yên lặng’, nhìn kỹ từng đôi mắt trẻ tuổi, nói: “Tôi sẽ cân nhắc đến ý kiến của các bạn mà —— giảm độ khó của cuộc thi xuống mức thích hợp.”

Từ ‘giảm’ vừa được thốt ra, đám sinh viên trong lớp không dám tin mà yên lặng một hồi, ngay sau đó bùng nổ tiếng tung hô vạn tuế.

Suýt hát bay trần nhà.

Sôi động chẳng kém hồi nước Đức đăng quang FIFA World Cup 2014.

Bách Xương Ý để kệ cho đám sinh viên cuồng hoan một lúc, ở trong giây phút này, mỗi người đều chìm đắm trong niềm vui sướng, bọn họ cười, hò hét, tám chuyện với người xung quanh, vỗ tay, đăng Facebook hoặc Twitter chúc mừng cách mạng đã thành công, trận chiến Robotik kỳ này sẽ không có hy sinh và máu chảy, chẳng một ai chú ý tới ánh mắt của giáo sư đang rơi vào người nào.

Một phút sau, Bách Xương Ý mới ở trong tiếng hoan hô không dứt, lần thứ hai giờ thủ thế ‘yên lặng’.

“Các bạn sinh viên, chúng ta bắt đầu học nào.” Anh cầm phấn, viết lên bảng đen tên chương của tiết học hôm nay, viết xong thì ưu nhã xoay người, cong khốe môi nói: “Đây là một lần dân chủ chiến thắng, phải không nào.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 26: Âm 6 centimét

Sau khi tan tiết, Bách Xương Ý đi ra khỏi phòng học dưới sự vây quanh của đám sinh viên hỏi bài, Đình Sương không tìm được cơ hội để trả lại bút máy.

Tổng Hâm đi tới dãy bàn đầu tiên, hỏi: “Mày tới thư viện không Đình Sương?”

Đình Sương đáp: “Không đi đâu, tao quên mang balo theo rồi.”

Tổng Hâm nói: “Mày sao thế? Đi học mà còn quên mang balo.”

Đình Sương: “Thì... ra ngoài vội quá nên quên thôi.”

“Vậy tao tới thư viện trước đây.” Tổng Hâm nhớ tới một việc, nói tiếp: “Người anh em, hôm nay mày được đấy.”

Đình Sương hỏi: “Được cái gì?”

Tổng Hâm liếc mắt về phía cửa một cái, xác nhận giáo sư đã đi thật rồi, mới nhỏ giọng nói: “Mày đúng là hết lòng vì nhân dân, cứng vãi nôi, dám oán trách cuộc thi khó nhằn ngay thẳng mặt giáo sư.”

Đình Sương trầm nghĩ, tao mà kể cho mày nghe vụ tao từng mắng giáo sư ngu ngốc ngay thẳng mặt ổng, hiện tại mày chả sợ chết khiếp luôn ấy chứ?

Không đúng.

Đình Sương trầm nghĩ lại, thế còn chưa đủ đô, nếu cậu mà kể cho Tống Hâm nghe vụ mình và Prof. Bai từng trải qua hai đêm xuân, có khi thật sự sẽ hù chết Tống Hâm luôn.

“Cứng bình thường.” Đình Sương thuận miệng đáp một câu.

Kỳ thực từ lúc Bách Xương Ý tuyên bố giảm độ khó của cuộc thi, mãi cho đến tận bây giờ, trong lòng cậu vẫn luôn có chút hoảng hốt. Cuộc thi này có độ khó cao là thật, chính mồm cậu nói ra cũng là thật, thế nhưng cậu không ngờ được Bách Xương Ý lại thật sự cân nhắc đến ý kiến đấy.

Hành động này giống như việc bảo trợ giảng photo giáo trình vậy, Bách Xương Ý vì cậu mà phá vỡ tiền lệ, đây căn bản không phải là dân chủ chiến thắng, đây là...

Được sủng —— khụ, stop.

Là vì tình riêng mà phá bỏ nguyên tắc.

Trước đấy cậu đã nói rõ với Bách Xương Ý, cậu không muốn phức tạp hóa mối quan hệ của bọn họ, thế nhưng hiện tại cậu luôn cảm thấy Bách Xương Ý vì cậu mà phá bỏ nguyên tắc của mình...

Không biết nên lấy thứ gì để đáp lại.

Cảm giác một cái mông không đủ để dùng.

Đằng sau lại bắt đầu đau lâm râm rồi đấy.

Sau khi học xong, Đình Sương ngồi xe buýt đến Freesia, đạp chiếc xe để quên trước cửa quán về. Sau khi về đến nhà, cậu chỉnh

lý lại giáo trình và bài vở ngày hôm nay, sau đó miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, gác chân lên bàn học.

Bỗng nhiên liếc mắt thấy cái bút máy đặt ở trên bàn.

Thân bút xanh sọc đen, ngòi bút vàng pha trắng.

Cậu cầm cây bút lên, sau khi đánh giá nó một lúc thì buồn chán quá, đặt cây bút lên chỗ nhân trung rồi kẹp chặt giữa môi với mũi, tiếp đó cứ duy trì tư thế này mà lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Bách Xương Ý.

(trong tiếng Nhật thì ‘anata’ có nghĩa tương tự như ‘you’ trong tiếng Anh; đây là cách gọi thân mật mà người vợ gọi người chồng)

Frost:Anata.

Frost:Ngày hôm nay có thời gian để hẹn hò không?

Frost:Em có việc muốn nói với anh.

Đình Sương liếc mắt nhìn thời gian trên góc màn hình —— 12:17, như thế nghĩa là cậu và Bách Xương Ý đã xa nhau được 2 giờ 32 phút.

Frost:Em cảm giác lâu lắm rồi không gặp anh.

Frost:Lâu không gặp sẽ khiến cho tình cảm bị nhạt phai.

Frost:Là đàn ông thì phải chủ động một chút.

Bút máy tỏa ra mùi hương ở cạnh lâu năm bên người Bách Xương Ý.

Có chút ghẹo người.

Đình Sương đợi một lúc, không đợi được tin nhắn trả lời của Bách Xương Ý, thế là tự sướng một tấm với bút máy, gửi đi.

Frost:

Frost:Sếp Bách, bút máy của anh vẫn đang ở chỗ em này.

Frost:Anh cần nó nữa không?

Frost:Em dùng bút máy của anh làm xiếc nè.

Frost:Tính mạng của nó đang gặp nguy hiểm.

Frost:Anh mau tới cứu nó đi.

Hơn một tiếng sau, sắp tới 2h chiều, Bách Xương Ý mới trả lời:Ngày hôm nay không có thời gian.

Chỉ nói đúng một câu, không hề giải thích rõ ràng.

Bách Xương Ý là tên rút dior vô tình!(dior = diao/chym)

Đình Sương oán thăm một câu xong, lại ngẫm cẩn thận tình hình tan học ngày hôm nay, trước giờ nếu có sinh viên hỏi bài, Bách Xương Ý đều ngồi trong phòng học giải đáp xong rồi mới đi, tốc độ không nhanh không chậm. Thế nhưng hôm nay anh lại vừa đi vừa trả lời sinh viên, điều bộ trông có vẻ không có nhiều thời gian.

Chắc là có chuyện bận thật rồi.

Frost:Vậy anh làm việc đi.

Nhấn xong, Đình Sương chậm rãi xoay người, đứng lên đi làm cơm trưa cho mình.

Hơn 9h tối, cậu nhìn thấy trên DISTANCE hiển thị mình và Cycle hiện nay đang cách nhau 4.8km, lúc này mới nhắn tin hỏi: Về rồi ạ?

Bách Xương Ý gọi videocall qua đấy, vừa cời cà vạt vừa nói: “Ừ em nói đi.”

Đình Sương nhìn chằm chằm cái tay đang tháo cà vạt của anh, hàu kết khế nhúc nhích: “... Nói cái gì?”

Bách Xương Ý: “Trưa nay em bảo có chuyện muốn nói với tôi mà.”

“Ờ há.” Đình Sương phản ứng lại, trưa nay cậu muốn tìm Bách Xương Ý để nói về chuyện ‘vì tình riêng mà phá bỏ nguyên tắc’, thế nhưng bây giờ mà nói qua điện thoại thì nghe có vẻ đường đột quá: “Thì là... ờmm, hay là chúng ta gặp mặt rồi hẵng nói?”

Bách Xương Ý từ bên kia màn hình nhìn cậu: “Hiện tại đang gặp mặt đây thôi.”

Đình Sương do dự một chút, nói: “Bây giờ em qua nhà anh được không? Em đạp xe tới đấy nhanh lắm.”

Kiên trì thế này, chắc là việc quan trọng lắm đây.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn thời gian, bảo: “Đề tôi qua đấy.”

“Không không, thật ra...” Đình Sương vừa nghĩ tới chuyện anh bận bịu cả ngày trời, giờ còn phải lái xe qua đây, liền cảm thấy mình

đã làm phiền anh quá: “Hay thôi quên đi vậy, ngày mai em có tiết, em sẽ nói cho anh sau vậy.”

“Ting, tôi không thích chuyện hôm nay cứ để ngày mai.” Nói được có vài câu, Bách Xương Ý đã mở cổng gara ô tô: “Tôi đang lái xe, chờ tôi 10 phút.” Dứt lời liền cúp videocall.

Đình Sương xỏ tông, chống người trèo lên bức tường thấp ngoài sân, ngồi trên đấy chờ Bách Xương Ý.

Từ xa xa, Bách Xương Ý ngồi trong xe ô tô đã thấy dưới cột đèn đường, có một Đình Sương đang ngồi vắt vẻo trên bờ tường.

Cậu trai trẻ đứng đưa chân trong gió đêm, một chiếc dép bị rơi xuống cũng chẳng buồn để ý, chỉ mãi vẫy vẫy tay với anh.

Giống như sợ nụ cười toe toét của mình chưa đủ khiến người ta chú ý.

Bách Xương Ý dừng xe rồi đi tới đó, nhặt chiếc dép rơi trên mặt đất lên, đưa cho cậu.

Đình Sương nhìn động tác cúi người của Bách Xương Ý, hô hấp nháy mắt như ngừng lại, hơi ngơ ngác nhận lấy chiếc dép kia, đi vào, nhảy từ trên bờ tường xuống.

“Chúng ta tản bộ nhé? Vừa đi vừa nói?” Đình Sương hỏi.

“Ừ.” Bách Xương Ý đáp một tiếng.

“Đi về phía bên kia khoảng 7-8 phút sẽ có một dòng sông, cạnh đó còn có thảm cỏ và rừng cây nữa, cây trong rừng vừa cao vừa

thẳng, cảnh mặt trời mọc hay hoàng hôn đều rất đẹp.” Đình Sương nói: “Có điều em không đi qua lúc muộn thế bao giờ.”

Bách Xương Ý nói: “Ừ tôi biết, bên đó còn có CLB chèo thuyền.”

Đình Sương hỏi: “Ơ anh đã tới đó rồi à?”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Hai người từ đường cái rẽ vào một cây cầu, đi qua sông.

Bờ sông bên đây là một con đường nhỏ yên tĩnh dành cho người đi bộ và đi xe đạp. Trên đoạn đường này không có đèn đường, chỉ có ánh sáng hắt ra từ tủ kính trưng bày của CLB chèo thuyền. Bên kia sông là đường dành cho xe cơ giới, ánh đèn đường màu vàng cam đồng đưa in bóng xuống mặt nước. Bầu trời xanh thẫm tỏa sáng như bảo thạch, như mặt lụa satin, đây chính là bầu trời đêm độc đáo của khu vực có vĩ độ cao vào thời điểm cuối xuân đầu hè.

Bên cạnh đám cỏ lau rũ trên mặt sông là hai ba con vịt đầu xanh đang bơi, trong rừng cây bụi cỏ, những chú sóc và nhím gai lùn thi nhau nhảy nhót.

Xung quanh không có ai, ngay cả nhà dân cũng không có, ngàn ánh đèn điện đều ở nơi phương xa phía bên kia bờ sông.

Bóng tối rung động lòng người, Đình Sương chẳng nỡ phá hoại bầu không khí của hiện tại.

“Đúng rồi, cái này...” Cậu lấy cây bút máy trong túi áo, đưa cho Bách Xương Ý: “Cảm ơn.”

Bách Xương Ý nhận lấy, thả vào trong túi áo, nói: “Không có gì.”

Đình Sương hỏi: “Cây bút này có phải anh dùng rất lâu rồi không?”

Bách Xương Ý đáp: “Ừ, mua từ hồi mới lên đại học.”

Đình Sương nói: “Phải đến mười mấy năm rồi ấy nhỉ, anh chung tình thật đấy.”

Chẳng biết những phương diện khác có giống thế không...

Bách Xương Ý cong khóe môi: “Đây là chuyện em muốn nói với tôi à?”

“Không phải.” Đình Sương không biết nên mở miệng thế nào: “Những điều anh đã nói trong buổi học hôm này... ờmm...”

Lời này như kiểu sáng nay đi học không hiểu bài, hết giờ muốn tìm giáo sư để trao đổi vậy, Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cười nhẹ bảo: “Hôm nay tôi không tăng ca, sắp 10h đến nơi rồi, đừng coi tôi là giáo sư nữa, hiểu chưa?”

Đình Sương cũng nhếch khóe môi lên, nói: “Em không coi anh là giáo sư, vào lúc này mà coi anh như giáo sư thì thiệt thòi quá... qua bên này.”

Nói xong, cậu kéo Bách Xương Ý đến ngồi trên một ngọn đồi nhỏ bị cỏ cây bao phủ, còn bản thân thì ngồi lên đùi anh, hôn môi.

Trước giờ Đình Sương không có tật xấu thích ngồi trên đùi người khác, nhưng từ sau khi gặp được Bách Xương Ý lại chẳng hiểu bị làm sao, chắc do đùi của Bách Xương Ý êm quá cho nên cậu đặc biệt khoái ngồi lên đấy, hai tay ôm lấy gáy người ta, hai chân quấn lấy eo người ta, cực kỳ thích ý.

Dùng tư thế thoải mái mà hôn nhau xong, Đình Sương tựa vào một bên gáy Bách Xương Ý mà thở hổn hển, nói: “Anh nghĩ... ờmm, nghĩ thế nào về em...”

Vừa mới hỏi xong, cậu lập tức đổi giọng: “Không phải em muốn hỏi về chuyện kia...”

“Muốn gì cứ nói thẳng.” Bàn tay của Bách Xương Ý luồn vào bên trong quần áo cậu, xoa xoa sống lưng của Đình Sương, di chuyển xuống từng khớp từng khớp.

“Em...” Đình Sương bị sờ đến run rẩy: “Ừm... em muốn hỏi... anh bảo trợ giảng photo giáo trình cho cả lớp... là vì em đúng không?”

Bách Xương Ý dừng tay lại, đáp: “... Ừ.”

Đình Sương: “Nhưng mà ——”

Bách Xương Ý nói: “Để công bằng.”

Đình Sương nói: “Em biết anh là để công bằng, thế nhưng ——”

Cậu luôn cảm thấy việc này không thật sự công bằng.

Mà chỉ là làm cho cậu cảm thấy nó công bằng thì đúng hơn.

“Em...” Đình Sương nhìn đôi mắt của anh: “Nếu như em nói em không thích anh vì em mà làm mấy việc thế này, có phải ngang ngược lắm không? Hoặc là quá mức già mồm?” Cậu nói xong, sợ Bách Xương Ý không vui, bèn giải thích: “Em thật sự rất... rất thích anh...”

Bách Xương Ý nói: “Ừ.”

“VẬY anh...” Nhịp tim của Đình Sương càng đập càng kịch liệt, cũng chẳng biết do đêm trở rét hay do cậu sốt sáng quá, mà tay chân càng ngày càng lạnh lẽo, cơ bụng và bắp thịt cũng dần dần căng thẳng theo: “... Có phải cũng hơi thính thích em không? Cái em nói đến là thật lòng ấy, chứ không phải vì em để anh chơi một học kỳ, anh bèn giảm bớt độ khó của cuộc thi, làm cho em đạt được 1.0...”

(thang điểm ở Đức: 1.0 = xuất sắc, 2.0 = tốt, 3.0 = khá, 4.0 = trung bình, 5.0 = tệ)

“RỒT cuộc em nghĩ tôi là người thế nào?” Bách Xương Ý vỗ mông cậu một cái: “Đứng dậy.”

Đình Sương vội vàng trèo xuống khỏi đùi Bách Xương Ý, đứng ở một bên.

Bách Xương Ý cũng đứng lên, cúi xuống nhìn Đình Sương: “Giảm bớt độ khó là vì suy tính đến nhiều phương diện. Hơn nữa việc giảm bớt độ khó của kỳ thi lần này không hề liên quan đến em.”

Đình Sương nghĩ mãi một lúc, cũng không nghĩ thông: “Tại sao lại không liên quan gì đến em?”

Bách Xương Ý nhắc nhở: “Ting, em phải học lại.”=)))))))))

Phải học lại.

Học lại.

HỌC! LẠI!

Đình Sương nhận ra, do cậu cứ đi học tiết của Bách Xương Ý suốt, cho nên đã hoàn toàn quên mất chuyện sang năm phải học lại môn này.

Bách cảm thú tuyệt đối là cố tình trêu chọc cậu!

Đình Sương thở phì phò nói: “Thế việc photo giáo trình thì sao? Chẳng lẽ anh không phải vì tình riêng mà phá bỏ nguyên tắc à?”

Bách Xương Ý nói: “Có sinh viên phản ánh với tôi rằng việc ghi chép gặp khó khăn, vì thế tôi mới bảo trợ giảng photo giáo trình cho sinh viên, có vấn đề gì sao?”

Đình Sương nói: “Vậy nếu người phản ánh không phải là em, mà là một người khác thì anh cũng làm như thế hả?”

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương một lúc, không hề trả lời, xoay người đi về.

Đình Sương bám theo sau, không ngừng truy hỏi Bách Xương Ý: “Nếu không phải là em, anh cũng làm như thế hả?”

Bách Xương Ý cảm thấy đau đầu.

Sao nhãi con này lăm chuyện thế nhỉ?

Hôm nay quyết định giảm bớt độ khó của cuộc thi, bởi vì suy tính đến nhiều phương diện... đây chỉ là viện cớ mà thôi.

Thực chất là tại nhìn dáng vẻ đồ mặt trả lời câu hỏi của nhãi con này, cho nên đầu óc bị mê muội.

Cũng may sau khi hết tiết, giáo sư Bách nhớ ra vụ Đình Sương phải học lại, chưa đến mức mê muội triệt để.

Ngày hôm nay, Bách Xương Ý vì mấy phút mê muội kia mà phải tăng ca ở trường đến tận tối, chỉ vì nghiên cứu xem làm sao để giảm độ khó của cuộc thi xuống mức thích hợp, nhưng tiền đề là vẫn giữ nguyên được mức độ câu hỏi.

Nhưng đến tối, anh lại hối hận cực điểm.

Anh đã bao giờ phải trải qua loại chuyện hoang đường này đâu?

Chỉ trong vòng một ngày, đại giáo sư Bách anh minh thần võ đã té khỏi thần đàn, ngã nhào vào đám phàm nhân bên dưới.

Giáo sư Bách cực kỳ không muốn thừa nhận sự thật này.

Thế nhưng hiện tại, Đình Sương vẫn cứ ở sau đuôi anh, không ngừng nhắc nhở: anh bị sắc đẹp của em làm cho lu mờ đầu óc, nên mới gây ra chuyện trái pháp luật đúng không?

Bách Xương Ý dừng bước, nói với Đình Sương: “Em yên lặng hai phút cho tôi.”

Đình Sương ngậm mồm, yên lặng đi bên cạnh Bách Xương Ý một đoạn, rồi nhỏ giọng nói: “Em chỉ là không muốn phức tạp hóa mối quan hệ ——”

Bách Xương Ý ngắt lời cậu: “Bất công có mỗi thế mà cũng không được hay sao?”

“... Hả?” Đình Sương ngẩn ra.

Bách Xương Ý có chút thô bạo mà nắm cằm của cậu, ép cậu nhìn mình: “Em có yêu cầu quá cao với tôi rồi. Yêu thương em và đối xử công bằng, em muốn cái nào, tự chọn đi.”

CHÚ THÍCH

[1]Vịt đầu xanh[2]Sóc[3]Nhím gai lùn

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 27: Công bằng

“Em...” Đình Sương chăm chú nhìn vào đôi mắt của Bách Xương Ý, đỏ mặt.

Yêu thương em...

Yêu thương.

YÊU THƯƠNG!

Ảnh nói ảnh yêu thương tui kìa!

Trong đầu Đình Sương bắn pháo hoa ăn mừng một lúc, nói năng có chút vấp vấp: “Anh... trung niên các anh toàn nói chuyện kiểu này à? Anh, anh đang thổ lộ hay là đang ra đề thi đấy? Sao cứ thích đặt câu hỏi khó cho người ta vậy?”

Trong đôi mắt của Bách Xương Ý chứa đầy ý cười: “Sao nào, không trả lời được đề này hả?”

Hai mắt Đình Sương sáng lấp lánh, khuôn mặt ửng hồng, mừng rỡ như điên khi nhận được lời tỏ tình của đối phương: “Có gì đâu mà không trả lời được, đề này em từng làm rồi, em chọn A!”

Mặc kệ B là đáp án gì, cứ chọn A là được rồi.

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương, cười nhẹ: “Không thảo phạt tôi nữa à?”

Thảo phạt...

Đình Sương nghĩ, công bằng là cái mẹ gì?

Lúc làm thêm ở quán cà phê, chẳng phải cậu cũng muốn đưa hết bánh ngọt và cà phê cho một mình Bách Xương Ý đấy thôi?

Thừa nhận đi, mày căn bản không quan tâm đến chuyện công bằng, mày chỉ sợ quan hệ giữa hai người bị biến thành giao dịch điểm chác giữa lão giáo sư già và cậu sinh viên trẻ tuổi mà thôi.

Nếu Bách Xương Ý cũng thích cậu, vậy thì...

Cút mẹ nó công với chả bằng đi.

DO I, NOT JUSTICE.(đừng chơi công bằng, hãy chơi em đi)

“Việc này... anh kiểm chế một chút là được...” Đình Sương vươn tay ôm lấy đầu Bách Xương Ý, kéo lại gần, hôn môi.

Một giây sau, nụ hôn đã bị Bách Xương Ý cướp quyền chi phối.

“Kiểm chế đến mức nào?” Bách Xương Ý vừa hôn vừa hỏi.

“Haa...” Đình Sương một bên thở hổn hển, tiếp nhận nụ hôn mạnh mẽ của đối phương, một bên trả lời: “Anh tự quyết định đi... anh coi đấy... thiên vị tới nách là được rồi... không cần thiên vị tới bên kia bán cầu đâu... biết không?”

(cả hai câu này đều mang nghĩa thiên vị một cách thái quá, về cơ bản thì không khác nhau là mấy)

Trong giọng nói của Bách Xương Ý mang theo ý cười cưng chiều: “Ừ biết rồi.”

Hai người đắm chìm trong nụ hôn, chậm rãi nắm chặt tay nhau, khi nụ hôn kết thúc cũng không buông ra nữa.

Đình Sương đông đưa bàn tay đang nắm của hai người, ầm đầu mà đề nghị: “Chúng ta ra ngoài chơi đi?”

Bách Xương Ý buồn cười: “Chúng ta đang ở bên ngoài đây thôi.”

“Không phải, qua đây, qua bên này.” Đình Sương kéo Bách Xương Ý đi tới lán để xe trong sân, lấy chìa khóa dắt xe đạp của mình ra: “Chúng ta đạp xe đến trung tâm thành phố chơi đi, em chưa tới đó vào giờ này bao giờ.”

Vào lúc này Đình Sương bỗng nhiên thấu hiểu Chúc Văn Gia, hơn 10h tối chính là thời điểm đẹp nhất để đi chơi với bạn trai, làm sao có thể dùng để ngủ được?

Bách Xương Ý nói: “Chỉ có một cái xe, đi kiểu gì?”

Đình Sương hào sảng nói: “Để em đèo anh.”

Bách Xương Ý nói: “Luật ở Đức không cho phép xe đạp đèo thêm người, em không biết à?”

“Ờ.” Đình Sương cũng nhớ ra: “Thế... chúng ta đi ô tô vậy.”

Bách Xương Ý nhìn dáng vẻ có chút thất vọng của cậu, bèn nói: “Nếu không đánh cược một lần?”

Đình Sương hỏi: “Đánh cược gì ạ?”

“Đánh cược giờ này cảnh sát giao thông không đi làm.” Bách Xương Ý sải bước ngồi lên xe đạp của cậu, tháo cà vạt xuống tiện

tay vắt trên ghi đông, tiếp đó vừa tháo hai cúc cổ sơ mi, vừa cười nói với Đình Sương: “Lên nào.”

“Anh...” Đình Sương nhìn nụ cười của Bách Xương Ý, trái tim đột nhiên nảy lên một cái.

Ông chú già thi thoảng lại làm chuyện hoang đường, ai mà chịu cho nổi?

Sau khi ngồi lên yên xe, Đình Sương suy nghĩ một chút rồi bảo: “Sếp Bách à, anh đây là... già nên lú à?”

Bách Xương Ý quay đầu cười nhẹ: “Sao nào, không được à?”

Đình Sương vòng tay ôm lấy eo anh, cười xán lạn: “Được quá đi ấy chứ.”

Đúng vậy, bọn họ cũng biết sau này sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn, sẽ có nhiều cơ hội đi chơi với nhau hơn, nhưng tất cả đều không phải đêm nay, không phải hiện tại.

Có nhiều khoảnh khắc là duy nhất trên đời, ngày lành cảnh đẹp, trái tim đập loạn.

Hai người đạp xe ra khỏi sân, dọc theo đường dành riêng cho xe đạp, hướng về trung tâm thành phố.

Hơn 11h tối, trên đường hầu như không có người đi lại, thi thoảng lắm mới có một chiếc ô tô băng qua, vô số đèn giao thông đã đến giờ ngừng hoạt động.

Hai hàng cây bên đường nhờ tiết trời xuân hè ấm áp mà trở nên sum suê, cành lá nặng trĩu rủ xuống lòng đường.

“Ấy, giảm tốc độ một chút ——” Đình Sương gọi trong tiếng gió.

Bách Xương Ý nghe theo mà đạp chậm lại, lúc đi ngang qua một hàng cây anh đào, Đình Sương duỗi tay ra, hái xuống một chùm cherry chưa chín.

Không to lắm, hồng hồng xanh xanh, chẳng căng mọng và đen sẫm như ở trong siêu thị.

Ngắt xuống một quả, tùy tiện lau lau vài cái, đưa tới bên môi người kia.

“Bản vậy.” Bách Xương Ý cười nhẹ chê bai, nhưng vẫn hé miệng ăn quả cherry kia.

Đình Sương hỏi: “Ngọt không?”

Bách Xương Ý: “Ngọt.”

Đình Sương bèn ngắt thêm một quả, yên tâm nhét vào mồm, “Shhh —— chua vãi tè, chua chết mất thôi!”

Bách Xương Ý cong môi cười: “Thật à, tôi thấy quả bạn này ngọt lắm.”

“Thế cho anh ăn cả đấy.” Đình Sương giơ chùm cherry đến bên miệng Bách Xương Ý: “Nhanh ăn đi, anh đạp xe cực khổ rồi, nhường anh ăn hết.”

Bách Xương Ý cười: “Không ăn, đây là nghĩa vụ lao động của tôi.”

“Ăn một quả, ăn một quả nữa thôi.” Đình Sương kiên trì nhét cherry vào miệng Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý ăn quả cherry chua lè lè kia, nghiêng đầu hôn tay Đình Sương một cái: “Em cứ phá tôi đi.”

“Ai phá chứ?” Đình Sương nhếch khóe miệng, hai tay ôm chặt eo Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý cúi đầu liếc nhìn tay cậu, hỏi: “Nhóc con, em chùi nước cherry vào đâu đấy?”

Đình Sương: “... Em không mang giấy ăn.”

Bách Xương Ý lấy một chiếc khăn tay từ trong túi quần, đưa về phía sau.

Đình Sương nhận lấy, lau tay xong thì nhét luôn khăn vào túi của mình: “Giặt sạch rồi sẽ trả lại anh.”

Xe đạp từ đường cái quẹo vào một cánh đồng, băng qua cánh đồng là một con đường cắm xe cơ giới, đây là đoạn đường ngắn nhất để tới được trung tâm thành phố. Hai bên đồng cỏ không có đèn đường, bốn phía xung quanh cũng chẳng có bất kỳ công trình kiến trúc nào, tầm nhìn cực kỳ thoáng đãng. Bầu trời màu lam sẫm như mái vòm của tòa giáo đường lớn, bao trùm xung quanh bọn họ, trên không lấp lóe ánh sao dày đặc.

Thế giới chuyển động một cách tĩnh lặng.

Đình Sương ngồi phía sau yên xe, đứng đưa chân, nhẹ nhàng ngâm nga câu hát:

“Du bist das Beste, was mir je passiert ist

Es tut so gut, wie du mich liebst

Vergess den Rest der Welt

Wenn du bei mir bist~”

Ca khúc <Das Beste> này cậu học từ hồi mới học tiếng Đức, ngoại trừ bốn câu điệp khúc ra, còn lại chẳng nhớ được chữ nào. Hát xong một đoạn, cậu suy ngẫm ý nghĩa ca từ, hỏi: “Có phải bài hát này nghe buồn nôn quá không?”

Hết — anh là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với em, không gì có thể sánh với cảm giác được anh yêu thương...

Rồi lại đến — mỗi khi ở bên anh, em dường như lãng quên đi toàn bộ thế giới này...

Quả thực là buồn nôn.

Bách Xương Ý cười nhẹ bảo: “Ừ, có hơi.”

Đình Sương nói ra câu kia là muốn nghe anh phản bác, ai ngờ Bách Xương Ý không những không phản bác mà còn khẳng định sự buồn nôn của ca khúc này, cậu bèn nổi giận: “Vậy anh hát thử bài nào không buồn nôn nghe coi.”

Bách Xương Ý nói: “Không buồn nôn à, để tôi nghĩ xem nào.”

Đình Sương trầm nhủ: để coi anh hát ra được bài gì.

Bách Xương Ý nghĩ một hồi, háng giọng, dùng chất giọng hồn hậu cực kỳ nghiêm túc mà hát:

“Wacht auf, Verdammt dieser Erde,

Die stets man noch zum Hungern zwingt!”

Đình Sương đang chuẩn bị tinh thần, dù Bách Xương Ý hát bất kể ca khúc tình yêu nào, cậu cũng phải chê bôi cạnh khước anh cho bằng được, thế nhưng vừa nghe thấy câu đầu tiên, cậu đã không nhin được mà cười phớ lớ.

Má.

Lão giáo sư tốt cuộc là người thập niên bao nhiêu đấy?

Những lúc trăng tròn hoa thắm thế này mà chơi bài <Quốc Tế Ca> tiếng Đức được luôn hả? —— Vùng lên hỡi các nô lệ ở thế gian? Vùng lên hỡi ai cực khổ bần hàn?

Sếp Bách quả thực không buồn nôn, cực kỳ không buồn nôn...

Tám lòng bao la quan tâm đến giai cấp vô sản bị áp bức này, mấy ai có được?

Đình Sương ngồi sau yên xe cười run rẩy cả người.

Bách Xương Ý tiếp tục hát hai câu, cũng nhin không được mà bật cười bảo rằng: “Không hát nữa.”

Đình Sương vừa cười vừa khuyến khích anh: “Đừng mà, anh hát tiếp đi, để em thu âm lại cài làm nhạc chuông báo thức.” Nói xong cậu bèn lấy điện thoại trong túi quần ra, “Em chuẩn bị ghi âm đây nhé.”

Bách Xương Ý hỏi: “Nhạc chuông báo thức?”

Đình Sương dí điện thoại đến gần miệng anh: “Đúng thế, em sẽ cài làm chuông báo thức, chắc chắn ngày nào cũng cười tỉnh cả ngủ. Em bắt nhịp nhé, ba, hai, một, bắt đầu ——”

Bách Xương Ý ung dung dùng tiếng Đức nói vào micro: “Ting, tôi rất tiếc phải thông báo với trò, trò đã không vượt qua kỳ thi lần này.”

Đình Sương:???

Ngón tay run rẩy nhấn nút dừng ghi âm.

Trên màn hình hiện ra một hàng chữ —Có muốn lưu hay không?

Ngón tay cái nhấn —Không.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 28: Trà hoa cúc cầu kỳ

Xe đạp băng qua bầu trời và đồng cỏ không người, tiến vào khu phố cổ ở trung tâm thành phố.

Mặt đường lát đá có niên đại mấy trăm năm chỉ đủ cho một chiếc ô tô đi qua, xe đạp băng tự do trên lối, phía hai bên tầm mắt là những căn nhà nhỏ đủ mọi sắc màu, phủ đầy dây thường xuân xanh mướt. Toàn bộ cửa hàng đều đã nghỉ bán, lưu lại mặt tử trưng bày sáng đèn; vào giờ này đa phần chỉ còn quán bar là hoạt động, ánh đèn u ám khiến cho tất cả đều chìm vào men say.

Phía xa xa, đằng sau tầng tầng lớp lớp mái ngói là gác chuông của tòa giáo đường, bên cạnh treo một vàng trắng rất lớn.

Tòa giáo đường vẫn là tòa giáo đường của thế kỷ 18, mặt trắng vẫn là mặt trắng của thế kỷ 18 kia.

Đình Sương ngồi phía sau yên xe, giờ hai tay đón gió: “Đi chơi vui thật đấy.”

Bách Xương Ý cười hỏi: “Vào đâu đây?”

Đình Sương nhìn bảng hiệu quán bar hai bên đường rồi bảo: “Vào quán bar đi.” Nói xong cậu giả vờ săn sóc hỏi: “Sếp Bách này, trung niên các anh có nhảy nổi không đấy? Em không miễn cưỡng anh đâu, dù sao cũng lớn tuổi rồi, xương cốt vừa giòn vừa xốp. Hay

là bọn mình tìm chỗ nào yên tĩnh để uống chén trà hoa cúc cầu kỳ nhé? Sau khi về nhà lại ngâm chân, được không?”

Giọng điệu như kiểu quan tâm đến người già lắm ấy.

Cực kỳ thiếu đồn.

Sếp Bách luôn được mệnh danh là thanh niên tuấn kiệt của xã hội, hiện tại ở trong mồm Đình Sương, nghiêm nhiên lại biến thành ông lão cao tuổi qua đường cũng cần có người dắt.

Nhóc con khốn nạn, trong lòng Bách Xương Ý thầm mắng một câu.

Lúc nói ra những lời này, Đình Sương đã chuẩn bị sẵn tư tưởng chịu đòn hoặc là bị cưỡng hôn, không ngờ Bách Xương Ý lại chẳng có phản ứng gì, chỉ nghe theo ý cậu dừng xe trước cửa một cửa quán bar náo nhiệt.

Đi vào, đến quầy pha chế rượu.

Đình Sương muốn gọi một ly Gin and Tonic.

Nhân chủng khác biệt, bartender nhìn không ra tuổi tác của cậu, chỉ cảm thấy cậu rất trẻ, trông giống như học sinh cấp 3 ở Đức vậy, bảo cậu xuất trình thẻ căn cước ra.

Lần đi chơi này là hành động bộc phát, Đình Sương sờ túi, ví với điện thoại có mang theo, thế nhưng hộ chiếu và giấy tờ đều để ở nhà. Cậu nhìn về phía Bách Xương Ý mà cầu cứu: “Anh nói với anh ta đi, em hai tư tuổi rồi...”

Bách Xương Ý liếc cậu một cái, cong môi lên: “Không phải em còn trẻ lắm à, nào có giống hai tư tuổi?”

Má.

Lão giáo sư thù dai.

“Chí ít anh cũng bảo với anh ta là em đủ tuổi thành niên rồi đi, em muốn uống rượu.” Đình Sương gọi một tiếng ngọt xót: “Anh yêu...”

Bách Xương Ý hưởng thụ xong câu “anh yêu” kia, liền quay đầu mỉm cười bảo với bartender: “Cậu ấy mới có 15 tuổi, làm ơn lấy cho cậu ấy một cốc coca-cola.”

Mười lăm???

Bách Xương Ý anh có biết xấu hổ không hả?

Đình Sương lập tức quay đầu phản bác với bartender: “Ông đang nói dối!”

Bartender vừa rót coca-cola vào cốc đá, vừa buồn cười nhìn Đình Sương, không tin mà hỏi: “Thế à?”

Rõ ràng so với Đình Sương, những điều mà Bách Xương Ý – thành thực thận trọng, cử chỉ khéo léo, phát âm hoàn mỹ, mang dáng dấp của một người giám hộ – nói ra có sức thuyết phục hơn rất nhiều.

Đình Sương tức không chịu nổi: “Tôi 24 tuổi rồi! Tôi không muốn uống coca-cola! Tôi muốn uống rượu!”

Bách Xương Ý ưu nhã nhún vai một cái, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói với bartender: “Mấy đứa nhỏ trong thời kỳ trưởng thành đều

như thế.”

Bartender tràn đầy đồng cảm mà gật đầu, nói: “Đúng vậy, cháu tôi cũng thường xuyên thế này.” Nói xong đưa cho Đình Sương cốc coca-cola có cắm ống hút, rồi lại hỏi Bách Xương Ý: “Còn ngài, ngài muốn uống gì?”

Bách Xương Ý liếc Đình Sương đang cắn ống hút rầu rĩ không vui, giọng điệu mang hàm ý sâu xa: “Chrysanthemen-Tee.”

Đình Sương nghe không hiểu từ đầu tiên, chỉ hiểu đấy là trà.

Bách Xương Ý nói tiếp: “Mit chinesischem Bocksborn.”

Bartender bảo rằng không có Bocksborn, chỉ còn Chrysanthemen-Tee thôi.

Bách Xương Ý gật đầu.

Đình Sương không nghe ra được manh mối, bèn hỏi: “Anh gọi gì vậy?”

Bách Xương Ý nhàn nhạt nói: “Trà hoa cúc với cầu kỳ.”

Đình Sương ngẩn ra, rồi cười đến không ngừng lại được: “Anh gọi thật đấy à?”

Bách Xương Ý nói: “Ừ, dù sao cũng lớn tuổi rồi. Đáng tiếc nơi này không có cầu kỳ, lần sau đi chơi phải nhớ mang một bình giữ nhiệt theo.”

Đình Sương cười nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã khỏi cái ghế chân cao.

Bartender rót chén trà ngon đưa tới, thấy Đình Sương ban nãy còn tức giận đùng đùng, lúc này đã vui vẻ thành như vậy, bèn cười hỏi: “Lúc tôi không có mặt đã xảy ra chuyện gì thú vị à?”

Bách Xương Ý liếc nhìn Đình Sương một cái, cong môi cười: “Chúng ta vĩnh viễn chẳng biết được đám nhóc trẻ tuổi đang nghĩ gì, không phải sao?”

Đình Sương uống coca-cola xong, muốn lên sàn để đu đưa. Cậu ngồi tựa trên cái ghế chân cao, đánh giá Bách Xương Ý từ đầu tới chân một lượt, áo sơ mi này, quần tây này, giày da nữa này. Cậu bảo: “Chặc chặc, sếp Bách ơi, hay anh ngồi yên đây nhìn em nhảy đi? Trông anh thế này chắc không nhảy nổi đâu... nhờ may trật eo treo chân một cái thì phiền lắm, đúng không?”

Đừng đùa.

Năm đó lúc sếp Bách bay lắc, nhãi con Đình Sương này còn chưa học thuộc bảng cửu chương đâu.

Chỉ có điều sau đấy đã thu tâm rồi, mười mấy năm nay không còn nhảy nữa.

Đình Sương vẫn đang lắc nhải khích đều.

Không đu đưa không phải thanh niên.

Không đu đưa chính là người già.

“Đi thôi.” Bách Xương Ý đứng dậy, vừa tháo khuy măng sét, xắn tay áo lên cao, vừa đi về phía sàn nhảy.

Đình Sương lập tức theo sau, nhân lúc ánh đèn tối tăm mà vô môn Bách Xương Ý một cái, sau đó nhanh chân chạy vượt qua người anh.

Cậu chạy đến sàn nhảy trước, đứng dưới ánh đèn vừa lắc hông vừa nháy mắt với Bách Xương Ý, đã thế còn từ từ kéo áo lên cao — thắt lưng, quần cạp trễ, đường cong cơ bụng xinh đẹp...

Ngay ở cái lúc sắp khoe cho người ta nhìn thấy ngực, cậu lại thả vạt áo xuống.

Nhất thời chọc cho bao nhiêu người huyết sáo.

Ngay gần đấy, một cô gái mặc hai dây vừa nhảy múa vừa dán lên người Đình Sương.

Thôi rồi.

Người tới không phải là người cậu muốn ‘vấy’.

Vóc người cô nàng kia cực kỳ bốc lửa, mặt trông cũng xinh xinh, đã thế còn chủ động. Đình Sương chẳng biết nên nhìn vào đâu, chỉ có thể quay đầu tìm Bách Xương Ý, muốn anh nhanh chóng tới đây đánh dấu chủ quyền.

Ai ngờ Bách Xương Ý không hề đi tới đó, chỉ đứng một bên nhìn cậu mà mỉm cười.

Đình Sương trừng anh nửa ngày trời, anh mới đi qua đó ôm eo cậu, mặt không biến sắc kéo cạp quần của cậu lên cao.

“Sao anh tới chậm quá vậy?” Đình Sương vừa đu đưa vừa trừng Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý nói: “Già rồi đi đứng bất tiện.”

Đình Sương có hơi buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn. Cậu sấn đến trước người anh, ngửa đầu, dữ dằn ra lệnh: “Lần sau anh phải đến nhanh lên đấy!”

Bách Xương Ý cười nhẹ: “Được.”

Hai người đu đưa trên sàn nhảy khoảng nửa tiếng đồng hồ, lúc Đình Sương lôi kéo Bách Xương Ý đi ra, thì trên lưng đã mướt mồ hôi.

“Nóng chết em mất ——” Đình Sương tóm vạt áo quạt quạt hai cái: “Chúng ta về nhà đi? Em chơi đủ rồi.”

Bách Xương Ý xoa xoa cái gáy mướt mồ hôi của cậu, bảo: “Mua hai chai nước đã.”

Đình Sương gật đầu, đi theo Bách Xương Ý về phía quầy bar.

“Chờ đã.” Đình Sương nhìn người đang đi tới từ đằng trước, bước chân dừng lại, nhỏ giọng nói: “Đó là ——”

Bách Xương Ý cũng nhìn thấy.

“Professor.”

“Professor.”

“... Professor.”

Ba câu chào hỏi, phân biệt đến từ ba vị tiến sĩ sinh dưới trướng giáo sư Bách, một trong số đó chính là trợ giảng của bọn Đình

Sương. Bình thường ba thanh niên này đều mặc quần jean và áo sơ mi, bây giờ vừa bước chân khỏi cổng LRM một cái thì...

Một lời khó nói hết.

Trong đây có người còn mặc váy ngắn bó sát và đi tất lưới.

So ra, vị giáo sư vừa mới đu đưa xong – phía sau còn dắt theo một cậu nhóc lạ mặt khả nghi – trông vô cùng bình tĩnh.

Bách Xương Ý: “Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.”

“... Chào buổi tối.”

Bách Xương Ý nói với nam sinh mặc váy ngắn bó sát: “Váy đẹp đấy.” Sau đó khẽ gật đầu mỉm cười, bảo với ba người bạn họ: “Hẹn gặp lại ở cuộc họp hôm thứ tư. Viel Spaß.”(chúc vui vẻ)

CHÚ THÍCH

[1]Dây thường xuân[2]Cầu kỳ[3]Gin and Tonic: cocktail highball với thành phần chính là rượu gin và nước tonic chế lên đá

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 29: 480 kilômét đại mạo hiểm

Hôm thứ tư đi học, giáo sư Bách tuyên bố thứ hai tuần tới được nghỉ.

Đình Sương học xong tiết cuối cùng của buổi chiều, về nhà mở hòm thư lên, quả nhiên nhận được email thông báo nghỉ học do trợ giảng gửi tới.

Thế nhưng trong email không ghi rõ nguyên nhân được nghỉ, lúc ở trên lớp Bách Xương Ý cũng không nói.

Giữ bí mật kỹ thế, không lẽ nguyên nhân là...

Đình Sương rút điện thoại ra, nhắn tin cho Bách Xương Ý: Thứ hai quân vương không lâm triều?

Vừa gửi tin nhắn xong, cậu bỗng nhiên chú ý tới khoảng cách giữa bọn họ hiện nay là 480km.

480km???

Ba ngày lửa nóng, một phát biến thành trước giải phóng?

Sếp Bách phải đi chinh chiến sa trường?

Đình Sương nghĩ mãi không ra, tiếp tục nhắn tin cho Bách Xương Ý: Sếp Bách ới, anh đang ở chốn nào?

Đến hơn 9h tối, Bách Xương Ý mới đáp:Hannover.

Đình Sương đang chuẩn bị gõ chữ, Bách Xương Ý đã gọi videocall tới, bảo rằng: “Bên này có triển lãm robot công nghiệp.”

Đình Sương nhìn bối cảnh sau lưng Bách Xương Ý, chắc hẳn là khách sạn, hỏi: “Thế nên chiều nay anh đi xem triển lãm à?”

Bách Xương Ý: “Không phải, triển lãm thứ hai mới bắt đầu mở. Tôi đến Hannover lúc 5h chiều, vừa đi ăn cơm với đại diện của hai công ty tham dự buổi triển lãm hợp tác Đức-Trung lần này.”

Đình Sương hỏi: “Ồ... thế thứ hai được nghỉ học cũng vì buổi triển lãm này à?”

Bách Xương Ý đáp: “Ừ, thứ hai tôi có buổi phát biểu trực tiếp tại hiện trường, tối thứ ba mới về được.”

Đình Sương nói: “Thế sao anh đã đi từ hôm nay rồi? Hôm nay mới thứ tư.”

Bách Xương Ý: “Đây là buổi triển lãm liên hợp giữa ba bên, LRM có mấy hạng mục hợp tác với hai công ty kia, thứ năm với thứ sáu mở cuộc họp tại khách sạn, cuối tuần bọn họ bố trí gian hàng trưng bày, tôi phải đi xem xét một chút.”

Đình Sương bắt đầu tính toán trong lòng.

Thứ năm với thứ sáu cậu đều có tiết, thứ bảy phải đi làm thêm, chủ nhật rảnh rỗi, thứ hai chỉ phải học một tiết thì lại được nghỉ; nếu thứ bảy đi làm thêm xong rồi mua vé tàu đi Hannover, đến buổi tối thứ hai lại quay về nhà, vậy thì cậu có thể ở cùng Bách Xương Ý hai đêm, cũng coi như đi du lịch cùng nhau hén.

Ừm... không thể để cho Bách Xương Ý biết được chuyện này, phải để tới thứ bảy đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng khách sạn, nhấn chuông cửa mang ấm áp đến cho lão giáo sư.

“Em cười ngốc gì thế?” Bách Xương Ý ở bên kia màn hình hỏi.

Cười ngốc?

Đình Sương vỗ mặt mình một cái, nói: “Ài, ai cười ngốc hả? Em vui vẻ không được à?”

Bách Xương Ý hỏi: “Vui vẻ chuyện gì?”

Đình Sương nói: “Vui... vui vì thứ hai được ngủ nướng chứ sao. Ôi ôi em không nói chuyện với anh nữa, em, em phải... nhanh nhanh đi viết báo cáo thực nghiệm đây.”

Nhanh nhanh đi đặt vé xe lửa.

Bách Xương Ý nói: “Ừ, đừng ngủ muộn quá.”

Đình Sương đáp: “Vâng vâng vâng.”

Mới vừa cúp điện thoại xong, Đình Sương ngay lập tức nhận ra một vấn đề —— bảo là mang ấm áp tới khách sạn, thế nhưng... sếp Bách đang ở khách sạn nào?

Mặc kệ, đặt vé tàu hỏa trước đã, mấy ngày nữa lại dò hỏi sếp Bách sau.

Chắc vì có triển lãm robot công nghiệp, nên mấy ngày nay vé tàu hỏa đi Hannover đắt đỏ hơn nhiều. Sau khi đặt được vé tàu, Đình Sương bèn tính toán lại chi tiêu của tháng này, do dự có nên đi làm thêm thêm một buổi nữa không.

Cứ tiếp tục thế này làm sao nói chuyện yêu đương được nữa.

Ba ngày tiếp theo...

Thứ năm.

Đình Sương: “Anh yêu ơi, khách sạn anh ở có gần khu triển lãm không? Khu triển lãm cách trung tâm thành phố một đoạn khá xa, chạy đi chạy lại chắc vất vả lắm nhỉ?”

Bách Xương Ý: “Không sao, có người đưa đón.”

Dò hỏi lần thứ nhất — thất bại.

Thứ sáu.

Đình Sương: “Sếp Bách à, muộn thế này anh có đói bụng không? Em đang ăn đêm này, anh coi, cánh gà nướng đây, hay là em đặt cho anh một phần nhé?”

Bách Xương Ý: “Tôi chuẩn bị ngủ, em ăn xong thì ngủ đi nhé.”

Dò hỏi lần thứ hai — thất bại.

Thứ bảy.

Đình Sương tan làm, mang theo hành lý đã chuẩn bị đâu vào đấy đến trạm xe lửa.

Trong lúc chờ tàu hỏa, cậu lại dò hỏi lần thứ ba: Sếp Bách, em xem thời sự thấy bảo giá khách sạn ở Hannover tăng vọt, bình thường chỉ khoảng 100-200 euro một đêm thôi, hiện nay lên tới 600-700 euro mà vẫn cháy phòng. Anh đang ở khách sạn nào đó? Để em xem thử nó có nhân cơ hội chặt chém anh không, nhé?

Một lúc lâu ơì là lâu, Bách Xương Ý mới đáp:Khách sạn là do công ty đối tác thuê cho.

Đình Sương đang suy nghĩ xem nên dò hỏi tiếp thế nào, Bách Xương Ý đã hỏi:Em đang ở trên tàu hỏa à?

Đình Sương:Không ạ, em ở nhà.

Bách Xương Ý:Em nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Nghĩ cho kỹ...

Thôi xong tôi rồi.

Khoảng cách hiện nay: 399km, mười mấy giây sau: 398km.

Đình Sương:Vâng, em đang ở trên tàu hỏa.

Bách Xương Ý:Đi đâu?

Đình Sương trả lời một cách hàm súc:Ờmm, Đi chiêm ngưỡng Leibniz – người đặt nền móng cho vi phân và tích phân.

Leibniz qua đời ở Hannover.

Bách Xương Ý:Gửi số tàu hỏa qua đây.

10:52 tối, đoàn tàu lăn bánh tới trạm số 6 của nhà ga trung tâm Hannover. Đình Sương mang hành lý xuống xe, tìm trong đoàn người một lúc mới thấy Bách Xương Ý.

Tới một thành phố xa lạ khác, hoàn toàn chẳng còn bất kỳ điều gì phải bận khoăn.

Giữa dòng người ồn ã tấp nập, lặng yên đứng đó ôm hôn nhau.

“Ăn tối chưa?” Bách Xương Ý vuốt lại mái tóc vì ngủ ở trên tàu mà có hơi rối của cậu.

“Lúc trên tàu quên không ăn rồi.” Đình Sương nhìn xung quanh một hồi, thấy trong nhà ga có quán cà phê, nói: “Em vào mua cái sandwich ăn tạm, anh có ăn gì không? Hay uống gì chẳng hạn?”

Bách Xương Ý nghĩ đến chuyện gì đó, tròn kính hơi lóe lên: “Cà phê.”

“Được ạ.” Đình Sương gật đầu, mua hai ly cà phê và một cái bánh sandwich rồi đi ra, đưa một ly cho Bách Xương Ý.

Hiện tại đã rất khuya, Bách Xương Ý không làm phiền tài xế phụ trách đưa đón mình mấy hôm nay nữa, gọi taxi đưa Đình Sương về khách sạn.

“Ui sắp Bách này, anh bảo khách sạn là do công ty đối tác thuê cho, vậy bọn họ cũng ở đây à?” Đình Sương đợi lúc trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, mới hỏi: “Chúng ta sẽ không bị nhìn thấy chứ?”

Bách Xương Ý nói: “Nhìn thấy thì sao? Em là nghiên cứu sinh đi theo.”

Đình Sương chế nhạo: “Ở chung một phòng với anh?”

Vẻ mặt của Bách Xương Ý rất thản nhiên: “Vì để tiết kiệm cho công ty đối tác.”

Đình Sương hỏi: “Anh không dẫn theo nghiên cứu sinh đến à?”

Bách Xương Ý đáp: “Có dẫn theo hai người, nhưng không ở tầng này.”

Ra khỏi thang máy rồi đi tới cửa phòng, Đình Sương vẫn đang tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao cứ nhất định phải là em ở cùng với anh ——”

“Lấy đâu ra nhiều vấn đề như thế.” Bách Xương Ý mở cửa phòng, nắm lấy cầm cửa Đình Sương rồi hôn, tay còn lại thì treo tấm thẻ “Xin đừng quấy rầy” ra bên ngoài.

Mấy ngày không gặp, hàng tồn khá dồi dào, Đình Sương bị hôn đến vã lấm rồi, vươn tay tháo thắt lưng của Bách Xương Ý ra, chẳng mấy chốc đã bị anh đề lên cửa phòng ** cho ná thở.

Chơi xong khát nước, Đình Sương để hai chân trần đi đến tủ lạnh tìm đồ uống.

Khom lưng, vênh mông lên, mở cửa tủ lạnh, xem hết chai này đến chai khác, chọn mãi không biết nên uống bia hay nước ngọt... phía sau cửa cậu vẫn chưa khép chặt hoàn toàn, chất lỏng bên trong chảy dọc xuống hai chân.

Umm bia đen ướp lạnh cũng được đấy...

“Á ——”

“**, lại nữa?”

“Ít nhiều cũng phải để em uống —— ưmm... haa...”

Thế là lại bị đề lên cửa tủ lạnh ** cho ná thở.

Ngồi trên tàu máy tiếng, thêm hai nháy tàn nhẫn, đến lúc xong việc, Đình Sương thật sự không còn hơi sức nữa. Cậu tiện tay cầm lấy hai chai bia, tìm dụng cụ mở ra xong thì đưa Bách Xương Ý một chai, sau đó vừa uống vừa đi tới chỗ cửa sổ sát đất, tựa vào lan can nhìn ngắm thành phố về đêm.

Bách Xương Ý đứng ở bên cạnh cậu, ngậm có ngậm không mà uống chai bia kia.

“Sếp Bách à, anh có phải không thích uống bia không?” Đình Sương quay đầu hỏi: “Hình như em chưa bao giờ thấy anh uống rượu cả, anh không uống thì đưa em uống cho.” Nói xong bèn lấy chai bia trong tay Bách Xương Ý đi.

Không thích uống bia...

Có rất ít người chú ý tới điểm này.

Bách Xương Ý không thích uống rượu, thế nhưng trước đây Mạnh Vũ Dung thích uống, vì vậy anh sẽ uống cùng cô. Thật ra Bách Xương Ý cũng không thích hút thuốc, thế nhưng những lúc Đình Sương hút, anh cũng sẽ hút theo. Anh đã quen với chuyện chăm sóc người khác chứ không phải là người nhận được sự chăm sóc, vì lẽ đó thích cái gì hay không thích cái gì, anh cũng ít khi biểu hiện.

Cũng chẳng biết đứa nhỏ này tại sao lại nhận ra.

Bách Xương Ý nhìn gò má đang hướng về phía cửa sổ của Đình Sương, nhớ đến lúc nãy ở trạm xe lửa, anh muốn Đình Sương mua cho mình một ly cà phê, chính là để lúc chịch xong có thể đưa cậu

đồng 3 euro, để nhãi con khôn nạn này biết thế nào là đưa tiền sai thời điểm.

Một nửa là trêu đùa cậu bạn nhỏ, một nửa là dạy cho cậu bạn nhỏ một bài học.

Thế nhưng bây giờ anh không muốn làm như vậy nữa.

Đình Sương ừng ực ừng ực uống cạn nửa chai bia, nói: “Em thèm chân giò quá, chân giò heo nướng ăn kèm với bia ấy.”

“Bữa sáng ngày mai rồi ăn.” Bách Xương Ý lấy chai bia trên tay Đình Sương, nói: “Đi tắm rồi ngủ đi.”

Ngày hôm sau Đình Sương ngủ thẳng đến tận trưa mới tỉnh, thấy trong phòng không có ai, cậu bèn gọi điện thoại cho Bách Xương Ý: “Anh yêu ơi anh đang đâu đấy? Chẳng phải đã bảo đi ăn chân giò heo nướng à?”

Bách Xương Ý nói: “Xuống tầng 18 dùng cơm đi.”

Đình Sương hỏi: “Hai ta thôi hả?”

Bách Xương Ý nói: “Còn có người của phía đối tác bên Trung.”

Đình Sương: “Ồ, thế để em ăn mặc chỉnh tề một chút. Ngày mai em muốn đến xem anh phát biểu vì vậy có mang theo vest.”

Cậu đánh răng rửa mặt, thay đồ xong liền đi xuống tầng, báo tên với người phục vụ ở dưới nhà ăn, được chỉ dẫn đến chỗ ngồi của mấy người Bách Xương Ý.

Từ xa cậu đã trông thấy anh đang ngồi quay mặt về hướng này, không nhìn được mà nhếch khóe miệng, giơ tay lên vẫy vẫy về phía

Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý gật đầu với cậu một cái, sau đó nói vài câu với phía đối tác bên Trung.

Mấy người Trung Quốc nghe xong, xoay đầu nhìn lại.

Đình Sương đang muốn gật đầu cười chào hỏi, nhưng khi nhìn rõ mặt của mấy người kia, bước chân hơi ngừng lại, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ.

Người đàn ông trung niên ngồi ở giữa, chính là Chúc Ngao —— ông bố của cậu và Chúc Văn Gia.

CHÚ THÍCH

[1]Gottfried Wilhelm Leibniz: một nhà bác học người Đức
[2]Schweinshaxe: chân giò heo nướng
[3]Khu vườn hoàng gia Herrenhausen

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 30: Cậu em bách

Cẩn thận mà ngắm, Đình Sương đã gần bốn năm nay chưa gặp lại Chúc Ngao.

Hồi đang là sinh viên năm thứ hai, lần đầu tiên cậu đi thuê phòng với Lương Chính Tuyên, coi nó giống như việc đi mua đồ bình thường vậy, chẳng suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp quét cái thẻ mà mình hay dùng nhất. Chi phí được ghi chép lại, số thẻ căn cước cũng được ghi chép lại, muốn điều tra quả thực là chuyện dễ dàng.

Chúc Ngao bảo người tra xét, nhưng tra xong thì chẳng nói gì cả.

Mãi đến tận khi Đình Sương nghỉ hè về nhà, Chúc Ngao mới gọi cậu vào thư phòng, vớt một phần bảng sao kê chi tiêu đến trước mặt cậu: ngày thuê phòng, tên khách sạn, quét tấm thẻ nào... ngay cả số căn cước công dân của Lương Chính Tuyên, và thời gian ra vào của bọn họ cũng đều được ghi chép rõ ràng.

“Con đi ra ngoài cải thiện sinh hoạt kiểu này đấy hả? Làm sao? Ký túc xá của trường học ở không thoải mái à?” Chúc Ngao giương mắt nhìn cậu.

Đây là một bậc thang, chỉ cần Đình Sương chịu đi xuống, chỉ cần cậu không nhận mối quan hệ này là thật, Chúc Ngao cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Thời trẻ trâu, mấy ai không làm ra chuyện hồ đồ?

Thế nhưng Đình Sương không coi đây là chuyện hồ đồ, cậu là thật lòng thật dạ.

“Ba giám thị con à? Ngay cả mấy chuyện này cũng điều tra?” Cậu dùng sức nắm chặt tờ giấy kia: “Đây là chuyện của con, có liên quan gì đến ba đâu?”

“Có liên quan gì đến ba đâu?” Chúc Ngao tức quá bật cười: “Muốn ba mặc kệ con chứ gì, được thôi, để thẻ lại rồi cuốn xéo khỏi đây.”

Đình Sương nhìn ông chăm chăm, rút ví ra khỏi túi quần, chỉ lấy mỗi thẻ căn cước, sau đó ném cả ví cả thẻ cả tiền mặt lên trên bàn.

Đồng hồ đeo tay là Chúc Ngao mua cho cậu...

Tháo xuống, ném lên bàn.

Thắt lưng cũng là dùng tiền của Chúc Ngao mua...

Cởi ra, ném lên bàn.

Trên chân là dép đi trong nhà, tuy rằng chẳng biết ai mua, thế nhưng chắc chắn là dùng tiền của Chúc Ngao...

Dùng sức hất qua một bên.

Đình Sương cúi đầu đánh giá bản thân, may mà bộ quần áo cậu đang mặc trên người là do mẹ mua, bằng không bây giờ phải cởi truồng mất thôi.

Xoay người, đi chân đất ra bên ngoài.

Chúc Ngao đứng phía sau cậu quát to: “Đình Sương con muốn ông đây tức chết à? Đi dép vào cho ba.”

“Ai thèm đi đôi dép rách của ba!” Đình Sương vừa đi ra ngoài vừa gào hét, lúc ngẩng mặt lên thì đụng ngay mẹ của Chúc Văn Gia, cậu có chút lúng túng nói: “Ờmm... dì ạ, ngại quá, cháu không nói dì đâu, cháu nói đôi dép, dép đi trên chân ấy...” (dép rách = con đàn bà hư hỏng)

Ông Vận Nghi nghẹn một hồi, giật giật khóe miệng nói: “Hôm nay con ở nhà ăn cơm nhé? Một lúc nữa Tiểu Gia nó cũng về, hai anh em các con cùng ăn với nhau một bữa đi.”

“Cảm ơn dì, cháu không ăn đâu.” Đình Sương gật đầu khách khí với Ông Vận Nghi, quay đầu hét rõ to về phía thư phòng: “Cháu không nộp tiền ăn, không ăn nổi cơm nhà này.”

Nói xong bèn từ trong nhà cuốn xéo ra ngoài.

Sau đấy nếu như có thứ gì bắt buộc phải về nhà để lấy, tỷ như bằng tốt nghiệp trung học, cậu sẽ đều nhờ Chúc Văn Gia lấy hộ. Thật sự từ nay về sau không bước chân vào nhà một bước, cũng chưa từng xài một đồng nào của Chúc Ngao.

Năm đầu tiên, cậu không về nhà, cũng không gọi điện cho ai trong nhà.

Đến năm thứ hai, cậu suy ngẫm lại hành vi của mình lúc ở trong thư phòng, cảm thấy nó quá ấu trĩ, còn có chút nực cười, vì thế vào đêm giao thừa cậu gọi điện thoại chúc tết Chúc Ngao.

Hai ba con hàn huyên vài câu, ai cũng không nhắc đến Lương Chính Tuyên, không nhắc đến trận cãi vã ngày đó, Đình Sương chỉ

kể về việc học, nói muốn sang nước ngoài, mọi việc đã chuẩn bị sắp xong hết rồi.

Chúc Ngao hỏi cậu học ngành gì, cậu bảo, vẫn là công nghệ robot.

Quyết định này đã nói lên thái độ của Đình Sương: là trách nhiệm của cậu thì cậu sẽ gánh vác.

Chúc Ngao nghe xong, hỏi cậu có đủ tiền đi du học không, cậu nói, đủ.

Chữ này cũng đã nói lên thái độ của Đình Sương: sinh hoạt cá nhân của cậu không ai được phép nhúng tay vào, ngay cả ba ruột cũng không được.

Tuy rằng vào khi ấy, cậu đã phải trải qua một năm rưỡi làm việc bục mặt đến ho ra máu.

Hai mùa tết tiếp theo, Đình Sương luôn chủ động gọi điện thoại cho Chúc Ngao, đa phần đều tán gẫu về tình trạng sản xuất hiện nay, tiếp đó chúc nhau năm mới cát tường, bình an suôn sẻ. Thế nhưng về việc của Lương Chính Tuyên, bọn họ không một ai chịu nhượng bộ, cứ giằng co mãi như thế. Hai ba con giống hệt nhau, thích ăn mềm không ăn cứng, vừa nhắc đến vấn đề này là cả hai lại nóng máu, nên đơn giản là không đề cập tới nữa.

Hiện tại Đình Sương đứng cách xa Chúc Ngao mấy mét, cảm thấy ba mình già thật rồi, béo lên, tóc trắng cũng nhiều thêm, may mà đầu không bị hói.

Lòng có chút chua xót.

Bách Xương Ý nhìn thấy cậu đứng đờ một chỗ, cho rằng Đình Sương đang luống cuống, bèn nhắc nhở: “Ting?”

Đình Sương hít sâu một hơi, đổi thành vẻ mặt khéo léo, đi qua đó.

Bách Xương Ý giới thiệu lại một lần nữa với đối tác bên Trung Quốc: “Đây là học sinh của tôi, Đình Sương.” Sau đó giới thiệu với Đình Sương: “Ting, đây là nhà sáng lập RoboRun, Chúc Ngao tiên sinh.”

Đình Sương chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Bách Xương Ý, ánh mắt hàm súc khó nói thành lời.

Ánh mắt của nhãi con này là kiểu gì đây?

Còn chưa tỉnh ngủ à?

Bách Xương Ý dùng ánh mắt ra hiệu, chào hỏi đi.

Chào hỏi à...

Hình như chỉ có một cách xưng hô để chào hỏi thôi...

Đình Sương chậm rãi quay đầu trở lại, nhìn về phía Chúc Ngao: “... Ba.”

Ba?

Bách Xương Ý nhìn về phía Đình Sương, phản ứng đầu tiên chính là —— tuy rằng Chúc Ngao là nhà sáng lập của RoboRun, có điều gọi ba thì cũng hơi quá đà rồi đấy.

Không phải trên thời sự đã nói, giới trẻ Trung Quốc chỉ gọi mỗi mình Jack Ma là ba ba thôi sao?

Hiện giờ cứ làm ông chủ thì có thể nhận vợ là ba à?

Phản ứng tiếp theo mới là —— Đình Sương từng kể rằng gia đình cậu mở công ty sản xuất robot công nghiệp.

Không ngờ ba của Đình Sương lại mang họ Chúc.

Lúc này, lại nghe Chúc Ngao nói với Đình Sương: “Sao con không kể với ba con là học trò của giáo sư Bách? Giáo sư Bách không dễ dàng thu nhận học trò đâu đấy.”

Lời này một nửa là thật lòng, một nửa là khách sáo. Cả năm hai người gọi điện cho nhau có một lần, căn bản chẳng tán gẫu được gì nhiều, đề tài vòng đi vòng lại cũng không vòng đến trên đầu giáo sư. Có điều Chúc Ngao thực sự hy vọng Đình Sương chăm gọi điện về nhà hơn, nhất là sau khi ông biết chuyện cậu và Lương Chính Tuyên chia tay.

Đình Sương nói: “Hiện tại chỉ là giáo sư hướng dẫn bộ môn thôi ạ.”

Vị nữ sĩ tuổi trung niên đứng bên cạnh Chúc Ngao lên tiếng: “Hóa ra là Tiểu Sương, khéo ghê nhỉ, đã lâu không gặp, cháu lớn thế này rồi cơ à.”

Đình Sương đáp: “Cháu chào cô Vương, cô vẫn trẻ đẹp như ngày nào ạ.”

Một thanh niên trẻ tuổi khác cũng lên tiếng: “Nghe bảo con trai của ông chủ đi du học ở Đức, không ngờ chính là học trò của giáo

sư Bách đây.”

“Ha ha.” Đình Sương cười một tiếng lịch sự, ngồi xuống chỗ bên cạnh Bách Xương Ý, thò tay xuống dưới bàn bóp đùi anh, mang theo ý tứ cầu cứu.

Vốn dĩ cho rằng đến để học tập, kết quả lại biến thành hiện trường nhận thân.

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương một chút, vừa lật menu vừa mỉm cười nói chuyện với mấy người Chúc Ngao: “Chân giò heo nướng là đặc sản của Đức, các vị có muốn thử một chút không?”

Trong lòng Đình Sương hô to, sếp Bách vạn tuế.

Mọi người sôi nổi đồng ý với đề nghị của giáo sư Bách, gọi lên một đĩa chân giò heo nướng, kết hợp cùng với bia tươi của địa phương.

Chắc là vì có Đình Sương ở đây, cho nên bầu không khí trên bàn ăn khác xa mấy lần trước. Trước đây chỉ như buổi liên hoan hợp tác giữa hai bên, tán gẫu các hạng mục trước mắt, khách sáo qua khách sáo lại với nhau, sau cùng là thảo luận về chuyện hợp tác trong tương lai. Còn hiện tại, về phía RoboRun mà nói, Bách Xương Ý từ đối tượng hợp tác thăng lên thành thầy giáo của con trai ông chủ, như vậy thì đã thành một nửa người nhà mình.

“Giáo sư Bách này, Đình Sương bình thường đi học thế nào?”
Chúc Ngao cười: “Không gây ra phiền phức cho ngài chứ?”

Bình thường đi học thế nào à?

Ngoại trừ tiết đầu tiên trốn học, hỏi bài không trả lời được, làm bài tập thì sai một đồng, có lần đi học không mang sách vở theo, thêm một lần trốn học bất thành, hết thầy đều rất tốt.

Thế là Bách Xương Ý bèn trả lời: “Rất tốt.”

Trên mặt Chúc Ngao lộ rõ vẻ ngoài ý muốn, thế nhưng đôi mắt lại đầy kiêu ngạo: “Thật à? Tôi nhớ hồi ở trong nước nó không thích việc học lắm đâu.”

Đình Sương thầm nghĩ: ôi ba ruột của con ơi, con trai ba thế nào ba còn không hiểu hay sao? Con chẳng thay đổi gì sất, người ta đang khách sáo với ba thôi, ba còn tưởng thật hả?

Cô Vương phản bác: “Đâu nào, tôi nhớ hồi Tiểu Sương còn bé, mỗi khi tan học đều đến công ty làm bài tập đấy. Lần nào cũng ngồi đến 8-9h tối mới nghỉ.”

Đình Sương thầm nghĩ: đấy là vì không làm được bài tập chứ sao? Con nhà người ta học giỏi toàn làm xong bài từ ở lớp, ai lại để đến tối còn chưa xong.

“Đúng đấy, tôi nhớ Tiểu Sương toàn làm bài đến tối muộn mới xong, không dám đi vệ sinh trong công ty một mình, nhất định phải gọi người lớn đi cùng, nói là sợ ma...”

“Chuẩn luôn, tôi nhớ hồi...”

Do cô Vương mở bát, bầu không khí trên bàn ăn trở nên vui vẻ hơn, mọi người bắt đầu nhắc lại chuyện hồi bé của Đình Sương.

Đình Sương không chịu nổi nữa, lại tiếp tục bóp đùi Bách Xương Ý, ý tứ rất rõ ràng: sếp Bách cú em với, anh bảo bọn họ tán gẫu

chuyện khác đi được không?

Bách Xương Ý thờ ơ bất động, biểu thị rằng bản thân vô cùng có hứng thú nghe về tuổi thơ bất trị của cậu.

Đình Sương đành vui đầu ăn chân giò heo nướng.

Móa.

Đồ móng heo.

Thích nghe chuyện ngu xuẩn của cậu lắm hả?

Mọi người kể lại vài ‘chiến tích khi bé’ của Đình Sương, bầu không khí trên bàn ăn càng ngày càng sôi nổi, ai nấy không hện mà cùng nhận định, Đình Sương chẳng khác nào vật biểu tượng giúp mở rộng đề tài tán gẫu, góp phần gia tăng tình hữu nghị Đức-Trung, cường hóa sự hợp tác giữa RoboRun và LRM, thúc đẩy tình cảm của nhân viên song phương.

Qua ba lượt rượu bia, mọi người say ngà ngà, chẳng khách khí và câu nệ như ban đầu nữa, Chúc Ngao nâng chén với Bách Xương Ý, bảo: “Cậu em Bách này, tôi lớn hơn cậu chừng mười tuổi, nếu như cậu không chê thì cứ gọi tôi một tiếng anh Chúc đi.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 31: Nhận thức chung

“Phụt ——” Đình Sương phun bia ra ngoài, tí thì chết sặc: “Khù, khụ...”

Bách Xương Ý quen tay cầm lấy khăn ăn, chuẩn bị giúp Đình Sương lau dọn, thế nhưng sau khi cầm vào rồi thì chỉ lau lau tay của mình.

Dù sao ba của Đình Sương vẫn đang ngồi ở đối diện.

Sếp Bách sống ba mươi sáu năm, còn chưa từng gặp vấn đề tiến thoái lưỡng nan kiểu này: ba ruột của bạn trai muốn xưng huynh gọi đệ với mình.

“Ngại quá ngại quá đi mất...” Đình Sương lấy khăn ăn lau chỗ bị dính nước bia: “Ba đừng làm khó giáo sư của con nữa, người ta sinh sống ở Đức đã nhiều năm, không quen cái kiểu xưng huynh gọi đệ ấy đâu... Ba làm vậy hóa ra con phải gọi giáo sư là chú à, giáo sư của con còn trẻ thế này...”

Bạn học Đình Sương là đồ hai mặt.

Lúc chỉ có cậu với Bách Xương Ý: lão giáo sư, lão lưu manh, lão súc sinh.

Lúc ở trước mặt người ngoài: giáo sư nhà tui còn rất trẻ.

Chúc Ngao nghe xong cũng chẳng để ý mấy, xua xua tay nói: “Mạo phạm rồi, mạo phạm rồi...”

Bách Xương Ý nâng cốc bia lên, uống một hớp, bảo: “Vị trí trưng bày mà sáng nay chúng ta xem qua không có vấn đề gì, buổi chiều các vị có thể tới Herrenhäuser Gärten tham quan một chút, đó là khu vườn có phong cách Baroque được bắt đầu xây dựng từ thế kỷ 17.”

Mọi người đều rất nể mặt, thi nhau hỏi thăm về lịch sử kiến tạo của khu vườn hoàng gia, nhanh chóng gạt chuyện ‘cậu em Bách’ với cả ‘anh Chúc’ sang một bên.

Đình Sương buồn cười lắm, thế nhưng phải nhịn. Cậu gọi người phục vụ tới, nhỏ giọng nói rằng, làm ơn mang cho quý ngài bên cạnh này một ly soda.

Lúc này gặp người nhà khiến cậu bối rối quá, không chú ý tới Bách Xương Ý cũng đang uống bia như mọi người.

Sau khi gọi đồ xong, cậu lại nhận ra hành vi gọi nước riêng cho anh thế này quá mức thân mật, may là người phiên dịch tiếng Đức của bên RoboRun ngày mai mới tới, người trên bàn cơm không có ai biết tiếng Đức, đều chỉ dùng tiếng Anh, cho nên cũng không ai hiểu cậu vừa nói gì. Cậu bảo người phục vụ chờ một chút, lại hỏi những người khác có muốn uống thêm gì không, sau khi hỏi một lượt thì gọi cho mỗi người một ly, lúc này mới yên lòng.

Hỏi lần lượt từng người ngồi trên bàn cơm, rất chu đáo, chỉ có điều đã quên gọi cho chính mình một ly.

Đình Sương có thói quen uống cà phê sau khi ăn xong.

Người phục vụ đang muốn đi, Bách Xương Ý lại nhỏ giọng gọi một tách cà phê trắng cho cậu.

Lời này có thể hiểu theo hai ý.

“Làm ơn lấy cho cậu bạn nam của tôi một tách cà phê trắng.”

Hoặc là, “Làm ơn lấy cho cậu bạn trai của tôi một tách cà phê trắng.”

Trong tiếng Đức, ‘bạn nam’ và ‘bạn trai’ là cùng một từ, vì lẽ đó không ai biết Bách Xương Ý đang dùng theo nghĩa nào.

Khi nói ra câu kia, mặt Bách Xương Ý tỉnh bơ không lộ cảm xúc gì.

Người phục vụ nghe xong thì nhìn Đình Sương một cái, xác nhận đối tượng.

Mặt mũi Đình Sương đỏ bừng, cầm cốc bia lên uống thật lực để che giấu, lão lưu manh, dám đàng hoàng trịnh trọng mà thốt ra mấy từ cợt nhả.

Chúc Ngao thấy thế bèn hỏi cậu: “Đình Sương, sao mặt con đỏ thế kia?”

“Vâng... hình như con uống hơi nhiều...” Đình Sương miễn cưỡng giải thích.

Chúc Ngao bảo: “Từ khi nào con uống bia mà đỏ mặt thế? Ba nhớ trước giờ con uống mãi có sao đâu?”

“Ờmm... chắc là tại bia Đức nặng đô hơn...” Đình Sương cúi đầu nhìn lớp bọt trắng trong cốc, hình như uống hơi nhiều thật rồi, nếu

không tại sao khóe miệng vẫn không nhin được mà cong lên thế?

Ăn xong bữa cơm, đoàn người RoboRun quay trở về phòng nghỉ, chuẩn bị để đi tham quan khu vườn hoàng gia Herrenhäuser Garten.

Đình Sương bị Chúc Ngao gọi đi tâm sự riêng hơn một tiếng đồng hồ, mới quay trở lại căn phòng của Bách Xương Ý.

“Chú Bách ơi em về rồi này.” Đình Sương gọi.

Bách Xương Ý đang ngồi đọc sách trên ghế sofa, giương mắt lên hỏi: “Nói chuyện với anh Chúc xong rồi đấy hả?”

Đình Sương chạy tới, ngồi phịch xuống đùi Bách Xương Ý, nói: “Vâng... nói xong rồi, em với ba em lại cãi nhau. Trước đây mỗi lần to tiếng với ông ấy xong em đều thấy hối hận...”

“Cãi nhau chuyện gì?” Bách Xương Ý vừa hỏi, tay vừa vuốt ve bờ lưng của cậu, mấy thanh niên trẻ tuổi đều có xương bả vai và đốt sống lưng hơi nhô ra trông rất gợi cảm.

“Trước đây ông ấy ngựa mắ mấy việc em làm, em cũng ngựa mắ mấy việc ông ấy làm, thế là rùm beng lên. Còn bây giờ có thể cãi nhau vì chuyện gì chứ... ông ấy chờ mãi mới chờ được em chia tay Lương Chính Tuyên, không cho phép em tiếp tục yêu đương nữa nhít với đàn ông nữa. Em bảo với ông ấy, em chỉ thích đàn ông, dù không phải Lương Chính Tuyên thì cũng sẽ có người khác, thế là lại cãi nhau...”

Đình Sương lẫu bầu vài câu, rồi nhớ ra phải nói rõ mối quan hệ trong gia đình mình: “Anh không ngờ Chúc Ngao là ba em đúng không? Em theo họ mẹ, chuyện này không phải vì bọn họ ly hôn nên mới đổi, mà ngay từ lúc ba mẹ em kết hôn đã quyết định chuyện này

rồi. Bọn họ định sinh hai đứa, nọp phạt cũng phải sinh, bất kể nam hay nữ cũng được, đứa lớn theo họ mẹ, đứa nhỏ theo họ ba, kết quả đến khi mẹ em hoài thai đứa thứ hai, ba em... ờmm... đi ăn vụng với người khác, đôi phương sau đấy cũng mang thai, mẹ em trong lúc tức giận quá đã đánh mất đứa bé trong bụng. Khi ấy mẹ em không có công ăn việc làm, nhưng bà vẫn kiên quyết ly hôn với ba em... hồi đó em còn chưa vào lớp một. Sau này ba em kết hôn với dì hai, em có thêm một đứa em trai nữa. Khi bé em suốt ngày mắng chửi ba em với dì, toàn những câu rất khó nghe, cũng không muốn chơi cùng em trai... chắc từ hồi lên cấp hai em mới cư xử với bọn họ tốt hơn một chút. Kỳ thực mẹ em đã bỏ qua chuyện này từ lâu, sống cuộc đời rất vui vẻ, bà ấy nói với em, việc của bọn họ em không thể nào hiểu được tất cả, đừng nên dính líu vào.”

Nói tới đây, cậu ôm lấy cổ Bách Xương Ý, cực kỳ nghiêm túc nói: “Có điều em cảm thấy, nếu như anh thích người khác, vậy anh phải nói cho em biết, không được lừa em, đây là chuyện quan trọng nhất... không ai có thể đảm bảo được vĩnh viễn, thế nhưng thẳng thắn thì luôn làm được đúng không...”

Bách Xương Ý nói: “Yêu cầu của em với tôi thấp nhĩ.”

Đình Sương nhanh trí nói: “Sếp Bách à, cái này người ta gọi là... lấy thành thật làm gốc, cố gắng để dài lâu.”

Trên khóe mắt của Bách Xương Ý có chút ý cười: “Ừ.”

Đình Sương ôm Bách Xương Ý cười hề hề một lúc, lại bắt đầu khổ não: “Sau này em phải nói với ba chuyện của bọn mình thế nào đây? Mẹ em đã chấp nhận từ lâu rồi, thế nhưng nếu để ba em mà biết được, phỏng chừng lại cãi nhau to...”

Bách Xương Ý nói: “Em có hỏi vì sao ông ấy không chấp nhận chưa?”

Đình Sương sững sờ đáp: “Hình như chưa thì phải... lúc cãi nhau chỉ biết mỗi việc gào mồm lên thôi...”

Cứ nhắc đến chuyện này là hai ba con lại ồm tỏi, Đình Sương lại còn cứ thích cãi bướng với ba mình, hơi tí là bật, hơi tí là “liên quan gì đến ba”, đào đâu ra thời gian để hỏi tại sao với tại trăng.

“Cãi nhau không thể cãi như thế được.” Bách Xương Ý dụ dỗ từng bước: “Vì sao mà cãi nhau?”

“Vì sao...” Đình Sương nói: “Em cũng không biết nữa, cứ một câu không hợp là cãi thôi.”

Bách Xương Ý bảo: “Không được nói thế, không biết thì bây giờ nghĩ lại đi.”

“Ừm...” Đình Sương suy nghĩ một chút: “Vì... hiểu thẳng.”

Bách Xương Ý: “Sai rồi, nghĩ lại đi.”

“Ồ...” Đình Sương nghiêm túc suy nghĩ: “Thì tại em không thích ông ấy quản chuyện này, nhưng ông ấy cứ đòi quản, em muốn thuyết phục ông ấy...” Đang nói dở, cậu đột nhiên thông suốt: “Đạt được nhận thức chung, cãi nhau vì muốn đạt được nhận thức chung.”

Bách Xương Ý nói: “Ừ, vậy ban nãy hai người đã đạt được nhận thức chung chưa?”

“Chưa ạ...” Đình Sương cảm giác vấn đề của cậu rất khó để giải thích: “Không phải em không muốn đạt được nhận thức chung với ông ấy, nhưng mâu thuẫn này quá lớn, quan niệm không giống nhau, ông ấy không chịu chấp nhận việc em thích đàn ông, em thì lại chỉ yêu thích đàn ông thôi, chuyện này làm sao để đạt được nhận thức chung đây chứ?”

Đứa nhỏ càng nói càng cáu kỉnh.

Bách Xương Ý vuốt ve tóc cậu, chỉ điểm: “Tầng này không có nhận thức chung thì đi xuống tầng tiếp theo, nếu vẫn chưa tìm được thì lại tiếp tục đi xuống thêm tầng nữa, chỉ cần là con người, thì tầng thấp nhất luôn là nhận thức chung.”

Đình Sương suy nghĩ một hồi, nói: “Em với ba em đứng ở tầng thấp nhất rồi, trên cơ bản cả hai đều có chung suy nghĩ, ông ấy muốn em sống tốt, em cũng muốn ông ấy sống tốt; ông ấy nhất định không muốn em phải khổ... thế nhưng tại sao ông ấy cứ một mực nghĩ rằng em yêu đàn ông là sẽ khổ?”

Bách Xương Ý nói: “Vậy tại sao em không hỏi ông ấy?”

“Em...” Đình Sương chậm rãi cụp lông xuống: “Em cũng không biết... chắc là do lúc cãi nhau em chỉ biết nổi nóng, không cho ông ấy cơ hội. Quả thật em nên hỏi ông ấy, xem rốt cuộc ông ấy nghĩ gì... lần sau sẽ không cãi nhau nữa, có gì từ từ nói...”

Bách Xương Ý bảo: “Ở cạnh anh thì hiểu chuyện thế, sao ra đến bên ngoài lại không hiểu?”

Đình Sương chúi đầu vào lồng ngực Bách Xương Ý: “Có ai tốt như anh đâu chứ... sao anh lại tốt thế này...”

Chúi một lúc, lại ngẩng lên, hai người trao nhau một nụ hôn dài.

Hôn xong, Đình Sương nhìn thoáng qua quyển sách anh để trên ghế sofa, cầm lên hỏi: “Anh đọc gì vậy? Chúng ta cùng nhau đọc đi.”

Cậu ủa Bách Xương Ý tựa vào một bên tay vịn của ghế sofa, còn mình thì ngồi vào trong lòng anh, hai người xếp chồng lên nhau, bốn cái chân dài đồng thời gác lên tay vịn đối diện.

Phía sau lưng, ánh mặt trời xán lạn chiếu vào từ ngoài cửa sổ, vừa vịn chiếu lên trang bìa cuốn sách.

“How Democracies Die... chế độ dân chủ chết như thế nào... nghiêm túc quá vậy?” Đình Sương nhét sách vào trong tay Bách Xương Ý: “Em có đọc cũng chẳng hiểu đâu, thôi anh đọc đi, em nằm trong lòng anh ngủ một lúc vậy.”

Nói xong cậu tìm một tư thế thoải mái, tựa đầu lên ngực Bách Xương Ý, nhắm hai mắt lại.

Bách Xương Ý một tay ôm lấy Đình Sương, một tay cầm sách.

Mở trang thứ nhất, chỉ thấy tên sách viết trên đó không phải là <How Democracies Die> như bìa ngoài, mà là <How to Handle Dating a Much Younger Man Correctly>.(Bí quyết hẹn hò với chàng kém tuổi =)))

Ừ, bọc sách là một thói quen tốt.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 32: Kính lão

Trước khi Đình Sương tỉnh ngủ, Bách Xương Ý đã đọc hết quyển sách kia, cảm tưởng duy nhất là: “Bao giờ rảnh tự viết một quyển còn hay hơn tỷ lần.” —— Sếp Bách từng viết vô số tài liệu giảng dạy thâm nhủ.

Đình Sương ngủ thẳng đến chạng vạng mới tỉnh lại, phát hiện Bách Xương Ý đang đọc một quyển sách khác, thế là mắt nhắm mắt mở ưỡn người lên, nằm nhoài trên người Bách Xương Ý mà hôn môi: “Quyển vừa nãy anh đọc xong rồi hả?”

“Ừ.” Bách Xương Ý hôn đáp trả.

“Quyển sách kia nói gì vậy?” Đình Sương hỏi.

Nội tâm sếp Bách cực kỳ không nghiêm túc: nói về việc tuổi trung niên làm sao để trị mấy người bạn nhỏ như em.

Còn ngoài miệng lại hết sức nghiêm túc: “Nói về sự phát triển và sụp đổ của chế độ dân chủ trên khắp thế giới.”

“Ồ.” Đình Sương nói: “Anh đọc sách nhanh thật đấy, em cứ sờ đến sách là đọc chậm ời là chậm...”

Bách Xương Ý: “Đọc sách thì không cần nhanh.”

“Em thấy tiếng Đức lẫn tiếng Anh của mình đều kém, đọc sách chuyên ngành thì vẫn được, nhưng muốn đọc mấy thứ khác lại trầy trật lắm...” Đình Sương ủ rũ than thở: “Em kém lắm thật sự luôn, sếp Bách ơi bao giờ em mới theo kịp anh được đây...”

Lời này rơi vào trong tai Bách Xương Ý chẳng khác nào làm nũng.

Giống như những lúc bị vắt khô hết sức lực thì nói “Sếp Bách ơi, ôm em” vậy.

“Trầy trật? Em đọc quyển gì thế?” Bách Xương Ý hỏi.

Đình Sương hồi tưởng lại một chút: “Em có mua một bộ <Nietzsche Tuyển Tập> đang giảm giá ở trong hiệu sách, quyển nào cũng dày cộm luôn, em đã đọc thử <Der Wille zur Macht>, dịch sang tiếng Trung là gì nhỉ? Ý chí quyền lực à? Dù sao đọc cũng khó nhằn lắm, cơ bản là chẳng hiểu gì.”

Bách Xương Ý bảo: “Sách của Nietzsche đừng nói là em, ngay cả một nửa người dân Đức đọc cũng không hiểu được đâu.”

“Thế ạ.” Đình Sương hỏi: “Vậy em nên đọc sách gì?”

“Đi nào.” Bách Xương Ý vỗ vỗ hông cậu, bảo cậu đứng lên: “Ngày hôm nay có thời gian rảnh, chúng ta đến hiệu sách mua cho em vài cuốn đi.”

Đình Sương nằm bất động trên người Bách Xương Ý: “Nhưng hôm nay là chủ nhật mà.”

Đến chúa cũng chẳng làm việc vào chủ nhật, các cửa hàng đa phần đều không mở cửa.

Bách Xương Ý nói: “Nhà sách ở trạm xe lửa vẫn mở.”

“Đợi em chút xíu.” Có thể ra ngoài hẹn hò khiến Đình Sương hưng phấn lắm, nhảy xuống khỏi người Bách Xương Ý, đi tới vali tìm quần áo để thay.

“Cái này thế nào?” Cậu chỉ mặc độc cái quần lót bó màu đen, tay trái cầm sơ mi hồng nhạt, tay phải cầm hoodie xanh lam rộng rãi, lắc lư trước mặt Bách Xương Ý, hỏi: “Hay là cái này?”

Bách Xương Ý nhìn từ đũng quần lót của cậu, dọc theo đường mép lên đến chỗ hông, giọng nói trầm thấp: “Hôm nay em còn muốn ra ngoài nữa không đấy?”

Đình Sương vội vàng tròng hoodie vào người, tiếp đó nhanh chóng tìm một cái quần ngố dài tới gối để mặc: “Em xong rồi.”

Hai người xuống tầng, không ngồi xe mà đi bộ.

Mặt trời lặn phía cuối con đường, Đình Sương đi ở đằng trước, hết góc đông tới góc tây, chốc chốc lại quay đầu nhìn về sau. Cậu rất hiếm khi mặc quần ngố, hôm nay ngẫu nhiên mặc một lần, hai cẳng chân thon dài thẳng tắp dưới ánh mặt trời trông càng thêm mê người.

Thanh xuân, sống động và tươi trẻ.

Bách Xương Ý đi đằng sau, tầm mắt vẫn luôn dõi theo Đình Sương, thi thoảng lại mở miệng nhắc nhở một câu, tránh để đứa nhỏ đi không chịu nhìn đường đụng phải thứ gì đấy.

Đi một đoạn xa, đã không còn nhìn thấy khách sạn nữa, Đình Sương mới xoay người, vươn tay về phía Bách Xương Ý: “Sếp

Bách ơi.”

Hai người bèn nắm tay nhau, nghe thấy tiếng chuông vang lên từ phía sau bức tường gạch đỏ của giáo đường — chạng vạng 6h chiều.

Vào thời khắc này, mùa hè đã chính thức bắt đầu.

Chủ nhật mà trạm xe lửa vẫn náo nhiệt như cũ.

Quán cà phê, cửa hàng hoa, nhà sách, hiệu thuốc, tiệm bán đồ lưu niệm... người đến người đi tấp nập.

Hai người bước vào nhà sách, Bách Xương Ý chọn cho Đình Sương hai cuốn tiểu thuyết, một quyển sách tranh về khám phá mặt trăng, một quyển sách tranh về địa lý nước Đức.

“Ui sắp Bách anh coi nè —” Đình Sương chú ý tới bên cạnh giá sách để quyển địa lý kia, có một chồng bản đồ Châu Âu dạng lập thể siêu lớn, ở rìa mép còn gắn rất nhiều lá cờ nhỏ.

Cậu cầm một lá cờ cắm vào vị trí Hannover: “Chúng ta đang ở đây.”

Về sau mỗi khi cùng nhau đặt chân đến thành phố nào, bọn họ lại cắm một lá cờ giống chuyến đi Hannover lần này thì tuyệt biết mấy.

Về sau mỗi khi cùng nhau đặt chân đến thành phố nào...

Về sau...

Đột nhiên Đình Sương kinh ngạc nhận ra, cậu đã nghĩ đến chuyện về sau rồi.

Muốn cùng người này đi khắp mọi góc ngách trên thế gian.

“Chúng ta mua một tấm bản đồ lập thể kiểu này đi?” Đình Sương đề nghị: “Mỗi lần nhìn thấy bản đồ, sẽ có thể nhớ rằng chúng ta đã cùng đi những đâu.”

“Ừ.” Bách Xương Ý lựa chồng bản đồ thế giới ở bên cạnh chồng bản đồ Châu Âu, rút ra một tấm rồi bảo Đình Sương ôm lấy: “Cái này.”

Bách Xương Ý cầm bốn cuốn sách, Đình Sương ôm tập bản đồ to dùng cùng một hộp cờ nhỏ, tính tiền xong thì ra khỏi nhà sách.

“Buổi tối muốn ăn gì?” Bách Xương Ý hỏi.

“Ừm...” Đình Sương đang suy tư, bỗng nhiên bị tử trưng bày của cửa hàng kính râm bên cạnh thu hút, “Chúng ta vào xem kính mắt đi.”

Mặt trời mùa hè chói chang, xác thực là cần mua kính chống nắng...

Hơn nữa, nếu có thể mua kính đôi với sếp Bách thì càng tốt hơn...

Sau khi vào cửa hàng, Đình Sương liếc mắt đã chọn được một chiếc kính râm màu xanh nhạt viền vàng —— chiếc kính này trông minh nhã ám tao, có thể nói là được tạo ra để dành riêng cho Bách Xương Ý.

(minh nhã ám tao: trông bề ngoài thì trang nhã lịch sự, thực chất lại thâm ngầm)

Nội tâm của Đình Sương rục rà rục rịch: “Sếp Bách ơi, anh xem thử cái này đi.”

Đeo lên nhất định là rất gọi cảm.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn chiếc kính râm kia, nói: “Không có độ, không đeo được.”

Đình Sương nói: “Mắt anh bao nhiêu độ thế?”

Thấy Bách Xương Ý không trả lời, Đình Sương nói tiếp: “Không có độ thì kệ không có độ chứ sao, anh đeo thử cho em ngắm đi, em muốn ngắm mà.”

Bách Xương Ý bèn tháo kính xuống rồi để trên mặt tủ trưng bày, đeo chiếc kính râm kia vào.

Đình Sương nhân cơ hội chôm cái kính của Bách Xương Ý, đeo vào nhìn thử, cảm giác mọi thứ trước mắt đều mờ mờ ảo ảo: “Trời ạ, sếp Bách ơi anh đeo kính lão đấy à?”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 33: Triển lãm

Kính lão?

Sếp Bách hào hoa phong nhã, sao có thể đeo kính lão được?

Chẳng qua có hơi viễn thị mà thôi.

Có hơi thôi.

“Ting.” Bách Xương Ý dùng giọng điệu như đang giảng dạy đến phần trọng tâm của bài học: “Cái này gọi là —— kính, viễn, thị.”

Đình Sương nhìn sắc mặt của anh, cảm giác lúc về kiểu gì mình cũng no đòn, vội vàng biết sai mà sửa: “Vâng vâng vâng, là kính viễn thị ạ. Nè... sếp Bách ơi, làm phiền anh cúi thấp đầu xuống, để em đeo lại kính lão —— à nhầm, đeo lại kính viễn thị cho anh nhé?”

Không nhịn được mà thăm dò ranh giới của việc ăn đòn.

Kích thích.

“Có điều sếp Bách ơi, hiện tại em đứng ở gần như thế này, anh có thấy rõ mặt em không?” Đình Sương căn bản không ngừng được cái-mồm-hại-cái-thân của mình: “Hay là em lùi bước về sau để anh thấy em rõ hơn? Khoảng độ... cách xa ngàn dặm nhé?”

Đứng ở ranh giới của việc ăn đòn mà múa may xoay tròn.

Kích thích.

Bách Xương Ý đeo kính lên, liếc nhìn Đình Sương một cái, ánh mắt kia hơi hột nhẹ nhàng, nhưng ý tứ thì rất rõ ràng: em cứ nghịch đi, chờ tới khi về khách sạn tôi sẽ cho em biết, cái gì gọi là người trưởng thành cần phải chịu trách nhiệm với lời ăn tiếng nói của bản thân.

Thế nhưng Đình Sương điếc không sợ súng, vẫn đang hớn hở mà chọn kính râm. Cậu vừa trông thấy một cái mắt kính râm kẹp, cũng có viền kính màu vàng và tròng kính màu xanh nhạt giống cái kính râm ban nãy, loại này có thể kẹp trực tiếp lên kính viễn thị của Bách Xương Ý.

Cái này cũng tính là kính đôi... nhỉ?

“Thử cái này một chút đi.” Đình Sương đưa mắt kính râm kẹp cho Bách Xương Ý, còn mình thì đeo chiếc kính râm ban nãy.

Hai người đứng sóng vai trước gương — một bên là cậu trai trẻ mặc quần ngố áo hoodie, một bên là người đàn ông trưởng thành mặc đồ tây thắt cà vạt, cùng đeo một bộ kính râm giống nhau.

Nhìn cứ sai sai chỗ nào ấy.

Hình ảnh không giống trong tưởng tượng cho lắm...

“Sếp Bách à...” Đình Sương lâm vào trầm tư, sau một lúc lặng im suy nghĩ, cậu hỏi: “Sao cặp kính đôi này trông như đồ bố con thế?”

Ừm, chắc không phải tại kính râm có vấn đề đâu.

Nhưng đến cùng là ai có vấn đề, sếp Bách cũng không định nghiên cứu kỹ càng.

Cứ mua là được.

7h sáng thứ hai, Bách Xương Ý gọi Đình Sương rời giường, bọn họ cần đi ăn sáng cùng với nhân viên tham dự triển lãm, sau đó sẽ đi tới hội trường.

Đêm qua bạn học Đình Sương vì ‘kính lão’ và ‘cặp kính bố con’ mà phải nhận một bài học đắt giá, lúc này hai mắt nhắm chặt, mày nhăn nhó, khó nhọc mà nặn ra một câu yếu ớt: “Ừm... em buồn ngủ quá... không dậy nổi...”

Thực ra không đi thì cũng chẳng sao.

Đứa nhỏ muốn ngủ thì cứ để cậu ngủ thêm một lúc vậy.

Bách Xương Ý hôn lên trán Đình Sương một cái, nhỏ giọng bảo: “Ừ vậy tôi đi đây.”

Đi đi, đi luôn đi, Đình Sương buồn ngủ mơ màng nghĩ, lão cầm thú nhanh đi đi, từ sáng đến tối chỉ biết...

Có điều...

Lão giáo sư đi đâu đó?

Ừm... hình như sáng nay có buổi phát biểu trực tiếp tại hiện trường...

Phát biểu trực tiếp cũng chẳng có gì hay ho sất, cũng chỉ là một lão giáo sư ăn mặc chỉnh tề đứng dưới ánh đèn triển lãm mà thôi, quay mặt về phía micro để khoe khoang trình độ học thuật hàng đầu

của mình, giọng nói trầm thấp tao nhã, giơ tay nhắc chân đều mang theo phong độ, hơi hơi khiến chúng sinh điên đảo, gieo một hồi tai họa cho nhân gian, có cái gì đáng xem đâu cơ chứ...

Xì, ai thích xem thì xem.

Dù sao Đình Sương tui đây cũng...

“Sếp Bách ời đưa em theo với ——” Đình Sương từ trên giường bật dậy.

Lão giáo sư đừng chỉ lo mỗi chúng sinh với nhân gian, tiện thể điên đảo em, gieo tai họa cho em nữa!

“Áu ——” Động tác xuống giường của Đình Sương cứng đờ.

Đụ... mông đau quá.

Động tác xuống giường không được quá gấp gáp...

Bách Xương Ý đang định ra ngoài, nghe thấy thế thì cong môi, liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi bảo: “Cho em mười phút.” Dứt lời bèn đi tới ghế sa lông ngồi đọc báo.

“Em xong ngay đây.” Đình Sương chạy như bay vào nhà vệ sinh, lúc tắm rửa cậu mới chú ý đến cơ thể của mình: hai bên vú sưng tấy, eo với bắp đùi đầy dấu hôn hồng hồng, cổ chân thì có vết trói khả nghi...

Quân tử báo thù, mười năm không muộn; giáo sư báo thù, hành ngay đêm đó.

Ok fine.

Dù sao lúc nửa mặc vest vào, người ngoài cũng chẳng thấy được.

Thời gian không có nhiều, Đình Sương tắm rửa xong thì quần khăn tắm quanh eo, nhận ra mình sắp không đuổi kịp giờ, một bên đánh răng một bên sai bảo: “Sếp Bách vào đây sấy tóc cho em với, mười phút em không chuẩn bị kịp ——”

Thế rồi hai tay Đình Sương hét đánh răng rồi đến cạo râu, còn Bách Xương Ý thì đứng phía sau sấy tóc cho cậu.

Đưa nhỏ sọt tóc sấy không được đẹp, trên mặt toàn bọt cạo râu, nhưng vẫn quay về phía gương mà hoạnh hợ: “Phía trước không được sấy xẹp xuống, phải sấy vào đúng nếp, phía hai bên sấy sao cho tự nhiên một chút, còn đằng sau anh phải chải bằng lược, với lại...”

Chỉ giỏi dẫn vật người khác.

Bách Xương Ý nói: “Ừ biết rồi.”

Vắt vả lăm mới sấy xong đầu tóc, Đình Sương nhanh chóng chạy ra ngoài mặc quần áo.

Lúc đang xỏ quần, cậu đột nhiên nhận ra phần mông có hơi chần chật. Quần tây được cắt may khá vừa người, chất vải cũng không co giãn, hơi chật một chút là căng lên thấy rõ.

Ngày hôm qua còn mặc vừa, sao hôm nay đã hơi chật rồi...

Đình Sương quay lưng về phía mặt gương, ngoảnh đầu lại, soi toàn bộ phía sau của mình —— không phải quần nhỏ đi, mà là mông cậu sưng lên.

“Anh coi ——!” Đình Sương trừng mắt nhìn Bách Xương Ý, oán giận nói: “Anh coi chuyện tốt mà anh làm này! Ngày hôm qua em bảo anh đừng có đánh nữa rồi, bây giờ làm sao đây!”

Quần thì vẫn mặc vào được, chỉ có điều trông hàng họ căng đét, bờ lưng trần trụi cùng đường hõm càng tôn thêm độ cong vênh của hai cánh mông, nhìn như đang dụ dỗ người khác.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn sang, cúi đầu tiếp tục đọc báo: “Mặc quần áo vào đi. Sáng nay không có thời gian, để lần sau.”

Lần sau?

Lần sau làm gì hả!

Đình Sương ngoài miệng thì hùng hù hỏ hỏ, nhưng vẫn ý thức được nguy hiểm, cầm áo sơ mi mặc ngay vào, chỉ sợ chậm một bước thì lão giáo sư lại thay đổi chủ ý chạy tới tụt quần mình.

“Á ——” Vải áo sơ mi cọ vào đầu vều đau quá.

Hơn nửa lúc soi gương, cậu mới nhận ra áo sơ mi trắng bị phồng lên hai điểm nhòn nhọn, trông rất rõ ràng.

Sáng sớm trời vẫn khá mát mẻ, thế nhưng đến buổi trưa, chắc chắn sẽ phải cởi áo vest ngoài ra, đến khi ấy hai điểm bắt mắt này phải tính sao đây...

Đình Sương nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Bách Xương Ý: “Anh xem này ——”

Bách Xương Ý giương mắt: “Làm sao?”

Đình Sương oán giận chỉ vào ngực mình: “Làm sao bây giờ? Trông lộ rõ thế này... Áu —— anh còn véo à! Đau!”

Bách Xương Ý hỏi: “Vẫn đau sao?”

Đình Sương nói: “Đương nhiên, bị anh véo sưng lên có thể không đau được à?”

Bách Xương Ý đứng dậy, đi tới chỗ hòm thuốc, bảo: “Lại đây.”

Đình Sương đi qua: “Sao đấy?”

Bách Xương Ý: “Cởi cúc ra.”

Đình Sương thấy trong tay Bách Xương Ý cầm hai miếng Urgo màu trắng, ngay lập tức bảo vệ cổ áo sơ mi của mình, nổi giận: “Em không dán!”

Bách Xương Ý gạt đầu, nói: “Vậy thì cứ để thế mà ra ngoài vậy.”

Cứ để thế mà ra ngoài...

Hai điểm trước ngực còn đau âm ỉ...

Lại nhô cao rõ ràng như vậy...

Hay là vẫn nên dán thì hơn...

“Thế... thế anh đưa cho em đi.” Đình Sương quay đầu qua chỗ khác, không nhìn Bách Xương Ý, chỉ chìa tay ra nhận lấy miếng Urgo rồi chạy vào buồng tắm, khóa cửa, cởi cúc áo sơ mi...

Chỗ đẩy sưng to hơn bình thường khá nhiều...

Miếng Urgo thì lại nhỏ quá, không che hết được...

Làm sao bây giờ...

“Em bảo này...” Đình Sương mở cửa nhà tắm ra một chút, nhỏ giọng nói: “Có miếng Urgo nào to hơn không?”

Bách Xương Ý đưa hai miếng Urgo khác đến, trên mặt bao bì viết ‘cỡ lớn’.

Đình Sương khó chịu nhận lấy.

Cái chỗ đáng ra chỉ cần dùng kích thước tiêu chuẩn, cố tình lại phải dán miếng cỡ lớn.

Cũng may dán lên xong, quả thực mặc áo vào nhìn không bị lộ nữa.

Đoàn người ăn xong bữa sáng, tiếp đó ngồi ô tô đi tới trung tâm triển lãm.

Sau khi đến gian triển lãm của bọn họ, đại diện phía bên Đức mời Bách Xương Ý đi nói chuyện riêng, Đình Sương một mình đi tham quan khu triển lãm, đợi đến 10h thì lại đi nghe phát biểu.

Buổi triển lãm lần này xoay quanh ngành robot, chủ đề gian hàng của bọn họ là robot công nghiệp, tham dự buổi triển lãm hầu hết là các công ty chế tác, ngoài ra còn có một số trường cao đẳng kỹ thuật và viện nghiên cứu. Khu vực trung tâm của buổi triển lãm là một không gian trưng bày kỹ thuật cảm ứng, đây chính là gian hàng chung do ba bên LRM, RoboRun của Trung Quốc và HAAS của Đức cùng hợp tác thực hiện.

Triển lãm chia làm ba khu vực, nguyên khu A là nơi trưng bày nhà máy thông minh, sản xuất hàng hóa theo công nghệ IOT, từ khâu nhận đơn đặt hàng, kiểm tra hàng tồn kho, cho đến chọn mua nguyên vật liệu và tự động vận hành các thiết bị máy móc, cuối cùng là sản xuất ra sản phẩm, toàn bộ các công đoạn đều được thực hiện không người hóa. Trong đó, robot công nghiệp đóng vai trò quan trọng không thể thay thế được, chẳng hạn như việc vận chuyển nguyên vật liệu được tự động hóa hoàn toàn bởi “Robot vận chuyển T-Series” của RoboRun, còn khâu lắp ráp hoàn thiện sản phẩm cũng được tự động hóa hoàn toàn bởi “Robot lắp ráp A-Series” của RoboRun.

(IOT/internet of things/internet vạn vật: là một hệ thống các thiết bị đồ dùng được kết nối với nhau qua mạng internet, chúng có khả năng trao đổi và truyền tải thông tin, dữ liệu một cách hiệu quả, tiện lợi thông qua mạng internet mà không cần sự tương tác trực tiếp giữa người với thiết bị hay giữa người với người)

Khu vực B là nơi biểu diễn của các robot công nghiệp, ở đây người ta có thể quan sát được tốc độ làm việc chính xác và nhanh chóng của mỗi loại robot.

Khu vực C là nơi giao lưu, dùng để phát biểu báo cáo, thảo luận và liên hoan hội nghị.

Đình Sương đứng ở khu vực B quan sát một con robot, xem nó làm cách nào để lấy tốc độ nhanh nhất phân loại chính xác ba viên thuốc có màu sắc khác nhau để vào ba cái lọ.

“Nhìn ra được gì không?” Giọng nói của Chúc Ngao vang lên từ phía sau.

“Tốc độ nhanh hơn hẳn các robot cùng loại.” Tuy rằng hôm qua mới cãi nhau xong, nhưng Đình Sương vẫn việc nào ra việc nấy: “Tốc độ của cảm biến thị giác cũng rất cao, con nhớ hồi năm nhất con có đến công ty xem qua thứ này, kém xa bây giờ nhiều.”

Chúc Ngao nói: “Năm năm rồi, cũng đã có chút tiến bộ.”

Lời này dường như không chỉ nói máy móc.

Nhưng có một số việc lại không sao cải thiện được.

“Ba...” Đình Sương không thích quanh co lòng vòng, thẳng thắn mà hỏi Chúc Ngao: “Con muốn hỏi tại sao ba không chấp nhận việc con yêu đàn ông? Tại sao vậy? Chung quy cũng phải có lý do chứ ạ?”

Chúc Ngao đang muốn nói gì đó, âm thanh của Bách Xương Ý vang lên từ phía sau hai người: “Chúc tiên sinh.”

Chúc Ngao xoay người, sắc mặt có chút lúng túng.

Mấy câu vừa rồi, không biết giáo sư Bách đã nghe được bao nhiêu.

Nếu như anh ta biết Đình Sương là đồng tính, chẳng biết thằng bé gốc này có theo học ở trường tiếp được hay không.

“Bên phía HAAS có chút chuyện muốn bàn luận với RoboRun.” Về mặt của Bách Xương Ý không có biểu hiện gì khác thường: “Tôi vừa vận đi ngang qua, nên tới nói với ông một tiếng.”

“Được, tôi sẽ qua đó ngay.” Chúc Ngao gật đầu với Bách Xương Ý, lại dặn dò Đình Sương: “Con ngoan ngoãn xem triển lãm đi, đừng

có chạy lung tung ra bên ngoài đấy.”

Nói xong, ông đi cùng Bách Xương Ý về phía HAAS bên kia.

Bách Xương Ý nói: “Vừa nãy ——”

“Vừa nãy thẳng nhãi nhà tôi nói lung tung ấy mà, giáo sư Bách đừng để ý tới nó làm gì.” Chúc Ngao cười xua xua tay.

Bách Xương Ý nghe vậy thì cười một tiếng: “Tôi đang muốn nói, bên phía HAAS bảo rằng tiến độ của hạng mục SF&M đang tiến triển rất tốt.”

Ý tứ trong nụ cười kia là đã nghe thấy rõ những gì Đình Sương nói, chỉ là không muốn đề cập tới.

Thật giống như không quan tâm cho lắm.

Chúc Ngao trầm mặc một lúc, thở dài: “Giáo sư Bách, làm cha làm mẹ khó lắm. Tôi coi cậu là huynh đệ của mình, sẽ không kiêng kị những chuyện này. Cậu nói coi nếu đó là con trai cậu, cậu sẽ làm thế nào bây giờ?”

CHÚ THÍCH

[1]Friedrich Wilhelm Nietzsche: một nhà triết học người Phổ[2]Mắt kính râm kẹp[3]Mô hình Smart Factory – nhà máy thông minh

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 34: Bác sĩ tâm lý

Nếu đó là con trai tôi...

Sếp Bách nghĩ thầm, đó không thể nào là con trai tôi được.

“Làm ba mẹ đúng là không dễ dàng.” Bách Xương Ý cười nói: “Tôi có một người bạn cũng trải qua trường hợp tương tự, đó là một bước ngoặt khó khăn, tôi hiểu mà.”

“Ồ?” Chúc Ngao hỏi: “Vậy cuối cùng người kia có giải quyết được vấn đề không? Chuyện này không dễ xử lý đâu.”

Bách Xương Ý nói: “Đúng là không dễ xử lý, đại khái cũng phải mất nửa năm mới giải quyết triệt để.”

Chúc Ngao nói: “Nửa năm? Thế thì cũng nhanh mà. Giải quyết thế nào? Tôi cũng muốn học hỏi kinh nghiệm của vị lão huynh kia.”

Hai người đi rồi lại đi, vừa vặn đi qua chỗ cửa hông của gian triển lãm, Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi: “Vẫn còn thời gian, chi bằng chúng ta ra ngoài tán gẫu một chút nhé?”

Bên trong khu vực triển lãm có thể bắt chợt gặp phải nhân viên công ty hoặc phía đối tác, quả thật không phải địa điểm tốt để nói mấy chuyện này. Chúc Ngao gật đầu, đi cùng với Bách Xương Ý ra khỏi gian triển lãm, vừa vặn cách đó không xa có một khu dành cho

người hút thuốc, Chúc Ngao nói: “Hai anh em ta ra đó hút một điếu thuốc đi?”

Hai anh em ta?

Tâm tình của sếp Bách hơi phức tạp.

Hai người ngồi trên ghế sofa trong khu vực hút thuốc, ở giữa cách một cái bàn nhỏ.

Tay trái của Bách Xương Ý cầm một điếu thuốc đang cháy, nhưng anh không hút, chỉ thỉnh thoảng gạt khói bụi vào trong khay gạt tàn.

“Người kia là bạn vong niên của tôi, lúc ông ấy gặp phải vấn đề khó khăn này, con trai ông ấy đã hơn 30 tuổi rồi.” Bách Xương Ý nói.

(bạn vong niên: bạn chênh lệch về tuổi tác, nhưng thân thiết, đồng cảm với nhau như bạn bè cùng trang lứa)

Chúc Ngao rít một hơi thuốc lá, hỏi: “Con trai ông ấy hơn 30 tuổi mà còn chưa kết hôn sao?”

“Kết hôn rồi.” Bách Xương Ý nở nụ cười: “Sau đó có một ngày, con trai ông ấy đột nhiên gọi điện tới, bảo là ba ời, con là đồng tính luyến ái, vừa ly dị xong rồi ạ, hiện tại đang ngồi trong xe, chẳng biết nên đi về đâu nữa, cảm giác chẳng có chỗ nào để đi cả.” Nói tới đây, Bách Xương Ý dừng lại một chút để gạt tàn thuốc, đồng thời cũng liếc Chúc Ngao một cái.

Chúc Ngao giống như đang nhớ lại chuyện gì đó, đôi mắt sau làn khói lượn lơ hơi nheo lại, một lát mới nói: “Do vợ cũ của cậu ta biết chuyện, cho nên chủ động ly hôn à?”

Bách Xương Ý: “Đúng vậy.”

Chúc Ngao nở nụ cười, vết chân chim nơi khóe mắt càng sâu hơn: “Đàn ông ấy mà, lúc còn trẻ không hiểu chuyện, luôn luôn phạm sai lầm. Có mấy người phụ nữ... trong mắt không chứa nổi một hạt cát, nói đi là đi ngay. Người bạn vong niên của cậu thì sao? Ông ấy không khuyên nhủ con dâu à, để cho hai vợ chồng họ suy xét chuyện này kỹ hơn?”

Bách Xương Ý nói: “Ly hôn là kết cục đã định, người bạn vong niên của tôi bị đả kích rất lớn, nhất thời không chấp nhận được việc con trai mình thích đàn ông.”

Chúc Ngao nói: “Cậu thấy đấy, có phải chỉ riêng mình tôi đâu, ai làm cha cũng đều không chấp nhận được... sau đó người kia giải quyết thế nào?”

Bách Xương Ý nói: “Người bạn vong niên của tôi tôn trọng khoa học, vì thế ông ấy tìm đến một bác sĩ tâm lý để giải quyết vấn đề này.”

Chúc Ngao nghe xong, dăm chiêu hút thuốc một lúc rồi mới bảo: “Tìm bác sĩ tâm lý ư? Nhất định phải làm như thế sao? Hơn nữa... có tác dụng à?”

Bách Xương Ý đáp: “Cũng khá có tác dụng, tuy rằng mất nửa năm trời, nhưng chung quy vẫn giải quyết được vấn đề.”

Chúc Ngao gật đầu, nói: “Sao trước đây tôi không nghĩ đến chuyện tìm bác sĩ nhỉ? Có đạo lý phết, tôi cũng là người tôn trọng khoa học, vấn đề thế này nên để bác sĩ tâm lý giải quyết. Haizz giáo sư Bách này, ông bạn vong niên của cậu tìm bác sĩ tâm lý người

Đức hay Trung Quốc vậy? Nếu tiện thì giới thiệu cho tôi được không? Con trai bạn cậu mất nửa năm để chữa đồng tính luyến ái... vậy cậu nói thử xem, con trai tôi mất bao lâu mới có thể khôi phục lại bình thường?”

Bách Xương Ý khẽ cau mày, hình như không hiểu ý của Chúc Ngao cho lắm. Anh suy nghĩ hai giây, mới nhìn Chúc Ngao mà rằng: “Chúc tiên sinh, có lẽ ông hiểu sai ý của tôi rồi.”

Chúc Ngao cũng không hiểu ý của Bách Xương Ý: “Hiểu sai cái gì?”

Bách Xương Ý rút một hơi thuốc lá, thong thả ung dung nhả ra một làn khói, bảo: “Người bạn vong niên của tôi tìm bác sĩ tâm lý cho chính mình, chứ không phải cho con trai của ông ấy.”

Đầu óc Chúc Ngao mơ hồ lắm: “Thế là... có ý gì? Không phải khám bệnh cho con trai của ông ấy à?”

“Đương nhiên là không.” Bách Xương Ý nở nụ cười, dùng giọng điệu dạy học mà giải thích rõ ràng: “Sau khi nghiên cứu các vấn đề liên quan, người bạn vong niên của tôi hiểu được rằng, đồng tính không phải là bệnh, vấn đề nằm ở chính bản thân ông ấy. Ông ấy bị trạng thái tâm lý sợ hãi quá nhiều, điều này đã ảnh hưởng đến cuộc sống thường nhật, đồng thời cũng ảnh hưởng đến tình cảm cha con của ông ấy, cho nên ông ấy mời bác sĩ tâm lý đến để giải quyết vấn đề.”

Nói tới đây, Bách Xương Ý dập tắt điếu thuốc, vô cùng thông cảm mà nhìn Chúc Ngao: “Chúc tiên sinh, tôi rất hiểu cho ông, làm cha làm mẹ đã đủ nhọc nhằn vất vả, hơn nữa còn phải đối mặt với vấn đề tâm lý của bản thân, cảm thấy áp lực cũng là chuyện bình

thường. Nhưng ông không cần lo lắng quá làm gì, tôi cũng biết một vài bác sĩ tâm lý, để tôi giới thiệu cho ông nhé? Tâm lý có vấn đề thì chúng ta phải giải quyết vấn đề đó, chúng ta là người của khoa học, không được giấu bệnh sợ thầy, phải tin rằng luôn có cách để giải quyết mọi vấn đề, đúng không?”

CHÚ THÍCH

[1]Khu vực dành riêng cho người hút thuốc[2]Tòa thị chính mới của Hannover[3]Khu phố cổ ở Hannover

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 35: Mẹ của nyc

Khu C, cách thời gian bắt đầu bài phát biểu khoảng năm phút đồng hồ.

Đình Sương ngồi bên cạnh Chúc Ngao, cảm giác ông bỏ nhà mình từ-trong-đến-ngoài đều tỏa ra hương vị... hoài nghi cuộc đời một cách tang thương.

Ngắn ngủi có mấy chục phút không gặp, sao lại biến hóa lớn thế này...

“Ba ơi.” Đình Sương nghiêng đầu về phía Chúc Ngao, nhỏ giọng nói: “Công ty nhà mình bị gì rồi ạ?”

“Công ty có thể xảy ra chuyện gì được chứ?” Chúc Ngao tùy tiện mở sổ tay của buổi triển lãm, bộ dạng tỏ ra không muốn để ý đến Đình Sương.

“Ồ.” Đình Sương suy nghĩ một chút rồi nói: “Ba này, năm giờ chiều nay con phải về trường học rồi, ăn trưa xong hai ba con mình lại tâm sự riêng một chút nhé?”

Chưa đạt thành nhận thức chung, không thể cứ đi như thế được.

Chúc Ngao không ngẩng đầu lên, bảo rằng: “Một năm chẳng thấy anh gọi điện về nhà nhiều thêm được cuộc nào, hiện tại sắp đi thì lại muốn tâm sự? Có gì đâu để mà tâm với sự.”

Hôm qua Đình Sương mới được giáo sư Bách dạy rằng, phải cố gắng nói chuyện với nhau để giải quyết vấn đề, vì vậy thái độ của cậu tốt hơn rất nhiều so với trước đây: “Ba ơi, trước đây là do con không hiểu chuyện, ngày hôm nay chúng ta hãy bình tĩnh thảo luận với nhau, đồng thời cũng để giải quyết luôn vấn đề. Vừa nãy giáo sư của con tới làm câu chuyện bị gián đoạn, chúng ta đang nói đến _____”

“Đủ rồi.” Chúc Ngao xua xua tay, giọng điệu hoàn toàn thiếu kiên nhẫn: “Ba không muốn nghe.”

Thứ mà hiện tại Chúc Ngao không muốn thảo luận nhất, chính là vấn đề tính hướng của con trai mình. Bốn chữ không muốn nghe thấy nhất, chính là “giải quyết vấn đề”.

Giải quyết vấn đề...

Sống năm mươi năm, lần đầu tiên Chúc Ngao ý thức được rằng, bản thân có lẽ đã mắc phải vấn đề tâm lý.

Hỏi thăm nửa ngày trời, con trai chẳng bị làm sao cả, người bị làm sao chính là ông đây này.

Sau khi về nước, rốt cuộc có nên liên hệ với mấy vị bác sĩ tâm lý kia không nhỉ?

Tầm mắt của Chúc Ngao rơi xuống cuốn sổ tay, nhưng căn bản chẳng xem được gì.

Đình Sương còn muốn nói gì đó, Chúc Ngao đề thấp giọng, buồn bực nói: “Đình Sương con im lặng một chút được không? Chuyện của con... ba cần phải suy nghĩ thêm.”

Suy nghĩ thêm, đây là câu gần nghĩa với “đồng ý” nhất mà Đình Sương nghe được từ Chúc Ngao.

Thấy chuyển biến tốt thì phải dừng, Đình Sương tự nhủ chính mình, cứ từ từ thôi, phải chậm mà chắc.

Xem ra sếp Bách nói rất đúng, phải từ từ tìm hiểu, phải thường xuyên hỏi ông ấy rằng tại sao, phải luôn miệng hỏi ông ấy nghĩ thế nào...

Biết đâu ông ấy sẽ đồng ý suy nghĩ thêm cũng nên?

Sếp Bách quả nhiên anh minh thần võ, thiên thu vạn tuế.

10h, Bách Xương Ý chính thức bắt đầu bài phát biểu.

Tuy rằng số lượng người ở đây vượt xa sĩ số trong lớp, người ở trong hội trường và người đứng xem bên ngoài cũng không phải là sinh viên, thế nhưng Đình Sương vẫn cảm giác anh có thể khống chế được toàn bộ hội trường.

Nội dung, ánh mắt, cách thức, phong thái, không thiếu một thứ gì.

Kích thích tư duy của mọi người, khiến cho mọi người phải tán phục.

Thời gian trôi qua nhanh đến khó tin, bất tri bất giác bài phát biểu đã kết thúc.

Đình Sương theo bản năng mà sinh ra sợ hãi: thời khắc làm người ta nghẹt thở đã tới, giờ hỏi đáp đã tới, Prof. Bai lại sắp gọi tui đứng lên trả lời câu hỏi rồi...

À, không đúng.

Lần này sếp Bách đứng lên phát biểu, người nghe bên dưới mới là người đặt câu hỏi...

Cảm giác sợ hãi của Đình Sương chỉ tăng chứ không giảm: thời khắc làm người ta nghẹt thở đã tới, Prof. Bai lại sắp gọi tui đứng lên để đặt câu hỏi rồi...

Đình Sương cúi đầu, sợ sự chú ý của anh lơ và phải ánh mắt của mình. Đợi đến khi những người khác lên tiếng đặt câu hỏi, Đình Sương mới dám ngẩng đầu, lúc này cậu mới nhận ra ban nãy mình đã sợ bóng sợ gió, ở hội trường có nhiều người muốn giao lưu và đặt câu hỏi với Bách Xương Ý như thế, làm gì đến lượt của cậu.

Cậu ngồi dưới khán đài chăm chú nghe Bách Xương Ý giao lưu cùng thính giả một lúc, bỗng nhiên cảm thấy điện thoại trong túi áo rung lên.

Lấy ra nhìn thử, trên màn hình hiện ra tên người gọi là mẹ của Lương Chính Tuyên.

Điện thoại rung lên liên hồi, gây ra động tĩnh không nhỏ.

Chúc Ngao nhìn về phía cậu một cái, thấy tên người trên màn hình điện thoại, nhỏ giọng nói: “Một là cúp, hai là ra bên ngoài nghe đi.”

Đình Sương do dự hai giây, vẫn khom người rời khỏi khu C, chạy ra phía ngoài gian triển lãm để nhận điện thoại.

Lúc cậu và Lương Chính Tuyên còn chưa chia tay, ba mẹ của anh ta cũng chẳng bao giờ thêm liên lạc với cậu. Bọn họ từ lâu đã chấp nhận chuyện con trai mình là người đồng tính, thế nhưng lại không thích Đình Sương, cảm thấy cậu không biết làm việc nhà, mọi

sinh hoạt đều phải dựa vào Lương Chính Tuyên chăm sóc, không phải một người có thể lấy về để chung sống. Đình Sương thừa biết mình không được người ta thích, vì thế cũng chẳng chủ động đi làm người ta ghét thêm, chỉ đến ngày lễ tết mới nhắn tin chúc mừng thăm hỏi.

Cú điện thoại này, từ lúc cậu xuất ngoại đến nay, là cú điện thoại đầu tiên mà mẹ Lương Chính Tuyên gọi tới.

Dưới tình huống cậu đã chia tay với Lương Chính Tuyên, nếu không phải có việc gì khẩn cấp, chắc hẳn người ta cũng không gọi điện thoại cho cậu.

Hơn nữa không chỉ gọi một lần, từ khu C ra đến bên ngoài cũng phải mất mấy phút đồng hồ, trong khoảng thời gian ấy Đình Sương không bắt máy, nhưng đối phương vẫn tiếp tục gọi lại nhiều lần.

Cuối cùng, Đình Sương cũng ra khỏi gian triển lãm, nhận điện thoại.

“Cô ạ.”

“Đình Sương, rốt cuộc cháu cũng chịu nghe điện thoại ——” Giọng nói bên kia đầu dây có vẻ rất lo lắng: “Chính Tuyên bị tai nạn xe cộ, cháu mau đến bệnh viện nhìn nó thử xem.”

“Cô ơi cô nói chậm một chút.” Thái độ của Đình Sương rất bình tĩnh: “Anh ta ở bệnh viện nào? Tình huống cụ thể ra sao cô biết không ạ?”

“Sáng nay nó đạp xe đi học thì bị một chiếc ô tô con đụng phải, hiện tại đã tỉnh lại rồi, thế nhưng không cử động được, cô sợ nó ở bệnh viện xảy ra chuyện gì... Hiện tại nó không có ai chăm sóc cả,

không có ai đăng ký cho nó, cũng không có ai nộp tiền, một mình nó biết làm sao bây giờ...” Mẹ Lương thúc giục: “Cháu mau mau đến bệnh viện xem thử đi, bệnh viện trực thuộc trường đại học của hai đứa đấy. Nó vừa nhờ y tá gọi một cuộc điện thoại về nhà, nhưng sau đấy không nhận điện thoại của cô chú nữa, cháu đến bệnh viện rồi gọi lại báo tình huống cho cô chú nhé.”

Còn nói chuyện điện thoại được, vậy thì ý thức vẫn còn tỉnh chán, tình huống cũng không có gì quá nghiêm trọng.

“Cô ạ, hiện giờ cháu đang ở Hannover, dù có lập tức trở về ngay cũng phải mất bốn tiếng mới có thể tới được bệnh viện.” Đình Sương an ủi mẹ Lương: “Có điều cô cứ yên tâm đi ạ, bệnh viện không cần đăng ký và nộp tiền đâu, bọn cháu đã mua bảo hiểm chữa bệnh rồi, giấy tờ sẽ do bệnh viện ký trực tiếp với công ty bảo hiểm, không làm lỡ việc điều trị đâu cô.”

Mẹ Lương nghe xong, lại căn dặn Đình Sương vài câu, đại loại như nhất định phải đến xem tình hình của Chính Tuyên, cô không quen ai nên cũng chỉ biết làm phiền cháu bla bla, rồi mới cúp điện thoại.

Đình Sương vừa đi về phía cổng của trung tâm triển lãm, vừa gọi điện thoại cho Chúc Ngao, kể lại qua loa sự tình, nhờ Chúc Ngao gọi điện thoại cho tài xế đang chờ ở bãi đỗ xe, làm phiền đánh xe đến cổng triển lãm đón cậu rồi đưa cậu ra trạm xe lửa.

Chúc Ngao vốn đã ngứa mắt Lương Chính Tuyên thì chớ, nghe xong bèn bảo: “Lương Chính Tuyên không có bạn bè chắc? Con cần gì phải đi? Hiện tại hai đứa có liên quan gì đến nhau đâu?”

Đình Sương bắt đắ dĩ nói: “Mẹ của anh ta đã gọi điện cho con rồi, con có thể không tới đó xem thử tình hình được sao? Nếu như con không đi, chắc chắn mẹ của anh ta sẽ lại gọi điện thoại đến. Hơn nữa dù không phải Lương Chính Tuyên mà chỉ là một người bạn học bình thường, thì con cũng nên tới bệnh viện thăm hỏi. Dù sao chiều nay con cũng quay về, còn mấy tiếng nữa thôi, coi như về sớm một chút vậy.”

Xe lăn bánh từ trung tâm triển lãm tới trạm xe lửa, khi vào tới trung tâm thành phố, Đình Sương nhìn thấy những đỉnh tháp nhọn của tòa thị chính mới, trông khác hẳn tháp chuông của viện bảo tàng và tòa giáo đường...

Ngày hôm qua Bách Xương Ý đã bảo với cậu, xế chiều hôm nay sẽ đưa cậu ra trạm xe lửa, bọn họ có thể cùng nhau đi dạo quanh khu phố cổ.

Có hơi nuối tiếc.

Xuống xe, cậu vừa đi về phía nhà ga, vừa nhắn tin cho Bách Xương Ý: Sếp Bách ơi, bên phía anh kết thúc chưa?

Bách Xương Ý rất nhanh đã gọi điện thoại tới: “Mới kết thúc xong, em đang ở đâu đấy?”

“Em ở trạm xe lửa.” Đình Sương hơi ngừng lại.

Biết nói nguyên nhân phải về sớm với sếp Bách thế nào đây...

Nếu như nói vội về đi thăm bạn trai cũ, thì sếp Bách có tức giận không nhỉ...

Kỳ thực bất kể là mẹ của ai gọi điện, nhờ cậu tới bệnh viện thăm bạn học gặp tai nạn, thì cậu cũng sẽ đi, không phải bởi vì người đó là Lương Chính Tuyên...

Lương Chính Tuyên chỉ là một người bạn học bình thường mà thôi...

“Trạm xe lửa?” Bách Xương Ý hỏi: “Không phải 5:36 xe lửa mới khởi hành sao?”

“Em quay về sớm...” Đinh Sương ngấp ngừng giây lát, quyết định nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện: “Có người bạn học gặp tai nạn phải nằm viện, mẹ của nó ở quốc nội không yên lòng, gọi điện thoại tới bảo em đến bệnh viện thăm nó một chút.”

Bách Xương Ý nói: “Ừ, bao giờ đến nơi em nhớ báo cho tôi, trên đường chú ý an toàn đấy.”

“Vâng...” Đinh Sương nói: “Hành lý của em còn để ở khách sạn, anh cầm về hộ em nhé, em không quay lại khách sạn nữa.”

Bách Xương Ý: “Được.”

Đinh Sương hôn vào trong điện thoại: “Moa.”

Bách Xương Ý cười nhẹ: “Nhận được rồi.”

Cúp điện thoại, Bách Xương Ý chuẩn bị đi ăn cơm với đại biểu của hai công ty đối tác.

Chúc Ngao vừa hay từ bên trong gian triển lãm đi ra, Bách Xương Ý không biết Đinh Sương có thông báo hành trình cho ông chưa, nên nhắc một câu: “Đinh Sương có việc nên về trước rồi.”

Chúc Ngao gật đầu, thở dài nói: “Tôi biết, tôi vừa gọi tài xế đưa nó ra trạm xe lửa xong. Thằng bé này, cơ hội để học tập tốt thế mà không biết quý trọng, không chịu ở lại xem triển lãm mà cứ phải đến bệnh viện làm gì —— ôi tôi chẳng muốn quản nó nữa, đã chia tay rồi còn để tâm chi không biết.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 36: Lão cảm thú

Thời điểm Đình Sương đến bệnh viện, Lương Chính Tuyên đang nằm trên giường bệnh truyền dịch.

Đây là phòng bệnh đôi, nhưng giường bên kia không có ai nằm, trong phòng bệnh lúc này cũng chẳng thấy người nào khác.

“Sao em lại đến đây?” Lương Chính Tuyên khó khăn ngẩng đầu lên hỏi.

Đình Sương nói: “Mẹ anh gọi điện thoại cho tôi, cô ấy bảo rằng anh không nghe điện thoại, chẳng biết tình hình bây giờ thế nào rồi. Anh gọi điện lại cho cô ấy đi.”

Lương Chính Tuyên nói: “Điện thoại của anh hết pin rồi, lúc đi không mang theo sạc.”

Đình Sương hỏi: “Tay anh bây giờ có cử động được không?”

Lương Chính Tuyên đáp: “Có, nhưng hơi đau một chút.”

Đình Sương hơi mất kiên nhẫn: “Thôi quên đi, anh đừng nhúc nhích nữa.”

Cậu lấy điện thoại của mình ra bấm số, mở loa ngoài, rồi đặt lên cái gối bên cạnh Lương Chính Tuyên: “Tôi đi ra ngoài một lúc, hai mươi phút sau sẽ quay lại.”

Cậu không muốn nghe Lương Chính Tuyên nói chuyện điện thoại.

Ra khỏi phòng bệnh, Đình Sương có chút buồn bực.

Lương Chính Tuyên cũng chẳng bị gì nghiêm trọng, xe ô tô con lúc đó chỉ đi khoảng 30km/h, vì thế anh ta một cái xương cũng không gãy, chỉ bị tổn thương phần mềm, cứ nằm yên một chỗ nghỉ ngơi là được, tình hình không hề khẩn cấp giống như mẹ anh ta đã nói trong điện thoại.

Làm giật hết cả mình, tưởng không tự gánh vác được sinh hoạt thế nào...

Chuyện này nếu như xảy ra trên người Đình Sương, cậu căn bản sẽ không gọi điện thoại về nhà, người thân đều ở quốc nội xa xôi, biết rồi cũng chỉ mất công lo lắng suông, không giúp được gì cả.

Còn hai mươi phút, làm gì bây giờ...

Đình Sương liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, quyết định xuống tầng đi loanh quanh một chút.

Đi được một lúc, Đình Sương mới nhớ ra lúc xuống tàu cậu vội đến bệnh viện quá, quên không thông báo cho Bách Xương Ý là mình đã tới nơi an toàn, điện thoại di động thì hiện tại đang để trong phòng bệnh...

Thôi quên đi, chắc giờ Lương Chính Tuyên vẫn đang gọi điện, 20 phút nữa mình nhắn tin cho sếp Bách sau.

Biết đâu tối nay còn gọi videocall với sếp Bách được ấy chứ...

Ở một nơi khác, Bách Xương Ý liếc mắt nhìn điện thoại di động, không có cuộc gọi nhỡ, cũng không có tin nhắn chưa đọc.

Đứa nhỏ đã hứa khi nào đến nơi sẽ gọi điện thoại báo bình an cho anh, giờ này chắc phải xuống xe từ lâu rồi chứ.

Tuy biết rằng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng Bách Xương Ý vẫn gọi điện thoại qua.

Sau ba tiếng tút tút, có người bắt máy, Bách Xương Ý hỏi: “Về tới nơi rồi hả.”

Bên kia chần chừ một chút: “Đình Sương ra ngoài rồi... xin hỏi anh là ai?”

Giọng nam trẻ tuổi, trước kia đã từng nghe qua một lần.

Đây hẳn là bạn trai cũ của Đình Sương.

Bách Xương Ý nói: “Trên màn hình không hiện tên à?”

Lúc Đình Sương lưu số điện thoại của anh, Bách Xương Ý nhớ rõ cậu đã đặt tên mình là “Anh yêu”.

Ừ, đặt tên không tồi.

Lương Chính Tuyên đọc từng chữ từng chữ hiện ra trên màn hình điện thoại: “Lão, cầm, thú.”

Bách Xương Ý: “.....”

Bách Xương Ý: “Lúc nào Đình Sương quay về, làm phiền cậu bảo cậu ấy gọi điện thoại lại cho tôi, cảm ơn.”

Điện thoại cúp chưa được hai phút, Đình Sương đã quay trở lại phòng bệnh.

“Nói chuyện điện thoại xong rồi à?” Đình Sương cầm lại điện thoại di động: “Nếu không còn chuyện gì thì tôi về đây.”

“... Tiểu Sương.” Lương Chính Tuyên do dự trong chốc lát: “Em có thể giúp anh một chuyện không?”

Đình Sương hơi dừng bước lại, xoay người bảo: “Nói đi.”

Thật ra không muốn giúp tẹo nào, nhưng đối phương là người bị thương, từ chối thì giống như đang ức hiếp kẻ yếu vậy.

“... Em có thể qua nhà anh lấy hộ anh mấy thứ không?” Lương Chính Tuyên mở miệng nhờ Đình Sương cũng có chút ngại: “Anh phải ở lại bệnh viện mấy hôm, không có quần áo để thay... còn sạc điện thoại nữa... chìa khóa nhà anh để trong cặp sách.”

Đình Sương suy nghĩ một chút, rồi nói: “Việc này tôi không giúp được. Cầm chìa khóa nhà của anh, nhớ đâu nhà anh mất gì thì tôi không biết ăn nói làm sao. Quần áo với sạc điện thoại thì bệnh viện có thể cho mượn, anh cứ nói một tiếng với y tá trực phòng bệnh này là được.”

Nói xong, cậu chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, đúng lúc này điện thoại đột nhiên rung lên, trên màn hình thông báo rằng có tin nhắn của mẹ Lương Chính Tuyên: Đình Sương, cảm ơn cháu đã đến thăm Chính Tuyên.

Đình Sương đang chuẩn bị đáp “Không có gì đâu ạ”, thì lại nhận được tin nhắn đến: Mấy thứ như đồ dùng vệ sinh cá nhân mà Chính Tuyên cần dùng trong bệnh viện, nhờ cháu chuẩn bị giúp nó nhé, cô

cám ơn cháu nhiều. Còn nữa, cơm bệnh viện chắc Chính Tuyên nó ăn không quen đâu, cháu xem qua thực đơn này đi.

Tiếp đó gửi tới một thực đơn thích hợp để cho người bệnh tâm bổ.

Đình Sương suýt nữa tức quá hóa cười, thực đơn?

Ý là muốn cậu chuẩn bị cơm viện cho Lương Chính Tuyên ấy hả?

“Tôi bảo này Lương Chính Tuyên ——” Đình Sương xoay người: “Anh nói cho ba mẹ anh biết chuyện chúng ta chia tay chưa đấy? Hồi trước anh bảo tôi đừng nói việc này cho bọn họ, để anh tự nói cơ mà? Ngày hôm nay mẹ anh gọi điện tới, tôi tưởng rằng cô ấy lo lắng quá, không biết gọi cho ai nên mới phải tìm tôi. Hiện tại đã biết anh không có vấn đề gì, sao còn bảo tôi nấu cơm cho anh hả?”

“Anh...” Lương Chính Tuyên không biết mở miệng ra làm sao.

Chuyện chia tay anh ta chưa nói với ba mẹ mình, bởi vì nếu nói ra thì phải giải thích nguyên nhân chia tay.

Tuy rằng chia tay là do anh ta sai, nhưng ở trong mắt ba mẹ, anh ta là một đứa con ngoan hiếu thảo và chính trực, anh ta không thể nào kể sự thật với bọn họ được, không muốn để cho bọn họ phải thất vọng. Thế nhưng anh ta cũng không muốn đổ trách nhiệm lên đầu Đình Sương, dù sao ba mẹ cũng biết bình thường đều là anh ta chăm sóc cho cậu, vốn đã có bất mãn với Đình Sương rồi.

Thế là việc chia tay này, Lương Chính Tuyên vẫn dửng dưng chưa thông báo cho ba mẹ biết.

“Anh vẫn chưa nói với bọn họ à?” Đinh Sương nhìn mặt Lương Chính Tuyên là biết ngay, cảm thấy hơi cạn lời: “Cũng lâu thế rồi còn gì? Anh không nói vậy để tôi nói cho, chỉ cần hai câu thôi là kể rõ ràng ngay.”

“Đừng! Em đừng nói, cứ để anh...” Lương Chính Tuyên khổ sở nói: “Anh... anh có thể nói với bọn họ là chúng ta chia tay trong hòa bình được không?”

Chia tay trong hòa bình?

Quả thực là nực cười.

“Anh muốn nói thế nào thì nói.” Đinh Sương không ngờ Lương Chính Tuyên lại có thể nhu nhược như vậy, dám làm không dám nhận: “Dù sao cũng chẳng phải ba mẹ tôi, không liên quan gì đến tôi sất.”

“... Cảm ơn em.” Lương Chính Tuyên nói xong, chợt nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, vừa nãy có người gọi điện thoại cho em đấy, em không có ở đây nên anh đã nhận giúp em, anh ta bảo em gọi lại cho mình.”

Đinh Sương nhấn vào lịch sử liên hệ gần đây —— sếp Bách gọi điện thoại tới á?

Lương Chính Tuyên còn bắt máy?

Thời gian trò chuyện là 19 giây?

“Đệt, cmn ai cho phép anh nghe điện thoại của tôi?” Đinh Sương vẫn luôn nhẫn nhịn để không nổi nóng với Lương Chính Tuyên, nhưng bây giờ méo nhịn nổi nữa: “Anh nói gì với anh ấy?”

Lương Chính Tuyên nhú nhú mày nói: “Anh hỏi anh ta là ai thôi mà, làm sao thế?”

“Mẹ kiếp anh không biết anh ấy là ai mà cũng dám bắt máy à?”
Đình Sương tức giận hỏi: “Trò chuyện 19 giây mà chỉ hỏi anh ấy là ai thôi sao?”

“Anh chỉ sợ em bị nhỡ chuyện gì quan trọng thôi mà.” Lương Chính Tuyên giải thích: “19 giây thì nói được mấy câu đầu cơ chứ? Anh nhận điện thoại, hỏi anh ta là ai, anh ta bảo anh nhìn tên hiện trên màn hình thì anh nhìn thôi, rồi đáp rằng em viết là “lão cầm thú”, hết rồi. Có mỗi mấy câu như thế, anh nói gì sai à?”

ĐỆT.

Còn dám hỏi anh nói gì sai à?

Anh có biết chỉ với mấy câu nói của anh, mà truyền đến tai của lão cầm thú, thì tôi đây sắp bị bạo hành gia đình không hả?

“Đệt bà nó... tôi đúng là có bệnh mới đưa điện thoại cho anh.”
Chửi xong, Đình Sương không muốn nói thêm câu nào với Lương Chính Tuyên nữa, quyết đoán ra khỏi phòng bệnh.

Quả nhiên chủ nghĩa nhân đạo là sai trái, nên để bạn trai cũ tự sinh tự diệt mới là phải đạo.

Hơn nữa phải nhanh nhanh gọi điện thoại lại, nhỡ đâu sếp Bách mà hiểu lầm là toang luôn...

Đình Sương ra khỏi bệnh viện, ngay lập tức gọi cho Bách Xương Ý, đợi một lúc điện thoại mới được bắt máy, nhưng đầu bên kia chẳng có tiếng nói chuyện.

“Sếp Bách.” Đình Sương cẩn thận từng li từng tí mà nói: “Em... đến... đến có một lúc thôi.”

Bách Xương Ý: “Ừ, tôi biết.”

Biết...

Đình Sương nghe không ra tâm tình của anh, trong lòng có chút chột dạ: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Bách Xương Ý: “Vẫn chưa.”

Vẫn chưa...

Không thể nói thêm vài chữ được à?

Đình Sương cố gắng tìm đề tài để nói chuyện: “Có phải đợi lát nữa đi ăn với mấy người bên phía ba em không?”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Thôi xong, sếp Bách chắc chắn đang không vui rồi!

“Sếp Bách ơi~” Giọng điệu của Đình Sương mềm nhũn: “Em nhớ anh lắm đó, ngày mai em tới nhà ga đón anh nhé? Chúng mình cùng đi ăn tối được không.”

Bách Xương Ý: “9h tối mai tôi mới về.”

Đình Sương nói: “Em vẫn muốn đợi anh cùng đi ăn tối.”

Sau khi rót mấy lời tâm tình, thổ lộ mấy câu tương tư một lúc, Đình Sương mới có dũng khí nói: “Sếp Bách, em muốn giải thích với anh một chuyện...”

Bách Xương Ý: “Ờ.”

Đình Sương nói: “Chuyện này... anh đừng nóng giận nhé, vừa nãy anh gọi đến, người nghe điện thoại... thật ra là bạn trai cũ của em.”

Bách Xương Ý: “Tôi biết.”

Biết?

Cũng phải...

Sếp Bách anh minh thần võ, phát hiện ra cũng là chuyện bình thường.

“Sáng nay em bảo với anh là đến bệnh viện thăm bạn học... thật ra là đến thăm anh ta.” Đình Sương vội vàng giải thích: “Em không cố ý muốn lừa anh đâu... em sợ anh không vui cho nên mới nói đấy là bạn học. Em cảm thấy anh ta chỉ là một người bạn học bình thường mà thôi, không đúng, hiện giờ còn kém xa cả bạn học bình thường...”

Bách Xương Ý hỏi: “Tại sao tôi lại không vui?”

Đình Sương nói: “Vì anh ta là bạn trai cũ của em...”

Bách Xương Ý: “Cho nên?”

“Cho nên...” Đình Sương nói: “Em sợ anh để ý.”

Bách Xương Ý bảo: “Ting, nếu đổi lại là tôi, nếu như tôi sợ em để ý đến việc này, như vậy tôi sẽ có hai biện pháp để giải quyết. Một là không làm ra việc này. Hai là dò hỏi ý của em trước, sau đó mới quyết định có nên làm ra việc này hay không.”

Đình Sương ngẩn người, suy nghĩ trong chốc lát, cảm giác những lý do mình đưa ra đều không có sức thuyết phục.

Nếu như cậu sợ Bách Xương Ý không vui, thì việc cậu nên làm là ‘không đến thăm Lương Chính Tuyên’, chứ không phải là ‘nói dối Bách Xương Ý’.

Chuyện này quan trọng không phải cậu nghĩ như thế nào, mà là Bách Xương Ý nghĩ như thế nào.

“VẬY... anh để ý à?” Đình Sương có chút thấp thỏm mà hỏi.

Bách Xương Ý nói: “Vấn đề này chúng ta nên gặp nhau rồi mới thảo luận, bao gồm cả việc em ghi tên tôi trên điện thoại nữa.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 37: Ở chung

Trên đời này có rất nhiều chuyện danh không xứng với thực.

Tỷ như giáo sư Bách nói ra hai từ “thảo luận” —— nghe thì như thế nhưng cảm giác lại không hề như thế.

Lúc này là hơn 6h chiều ngày thứ hai, dựa theo kế hoạch, 9h tối mai bạn học Đình Sương phải tới ga xe lửa đón sếp Bách.

Thời gian tử vong đếm ngược: còn chưa đầy 27 tiếng nữa.

Đúng là do cậu sai, chết là đáng, chết trên tay sếp Bách cũng không oan.

Đình Sương “đội bị mần thịt” kéo lê thân xác uể oải – do phải ngồi tàu hỏa mấy tiếng, cộng với ăn một bụng tức giận ở trong phòng bệnh – đi tới trạm xe buýt gần cổng viện để đợi xe.

Tà dương lặn xuống con đường xe cộ qua lại như nước chảy, một chiếc ô tô buýt đông nghịt dừng bánh trước trạm, đám đông cuồn trào lên xe, có người đàn ông mặc tây trang đứng gần chỗ cửa trước, nét mặt mang theo vẻ mệt mỏi, cười xua xua tay với bác tài, nói rằng mình sẽ chờ đến chuyến tiếp theo.

Chẳng biết tại sao, chỉ là một người không hề liên quan, nhưng tư thế kia lại khiến cho lòng Đình Sương hơi lay động một chút.

Cậu nghĩ tới Bách Xương Ý.

Tuy rằng sếp Bách không nói thẳng, cũng không thể hiện ra sự bất mãn, nhưng có lẽ đã bị hành vi của cậu khiến cho tức giận.

Hình như từ lúc ở bên nhau tới giờ, cậu chưa làm được gì cho sếp Bách cả...

Chỉ mang đến thêm chuyện phiền phức...

Nghĩ tới đây, Đình Sương cảm thấy một giáo sư Bách trang nghiêm túc mực, kỳ thực cũng cần được bạn trai quan tâm và chiều chuộng.

Thế là trước khi về nhà, Đình Sương lượn sang chỗ Tống Hâm một chuyến để mượn cây guitar.

Đình Sương học guitar từ hồi năm cấp ba, ban đầu vì muốn thể hiện mình là một soái cưa, sau này lên đại học cậu vẫn thường xuyên tập đàn ở trong trường, thẳng đến khi bắt đầu đi làm thêm, không có thời gian để đàn hát nữa mới ngừng chơi.

Tống Hâm cũng chẳng có thời gian để luyện tập, bên ngoài túi đựng rơi xuống một lớp bụi. Cậu ta đưa cây đàn cho Đình Sương, hỏi: “Sao đột nhiên lại nhớ đến vụ gảy guitar vậy?”

Đình Sương thầm nói, cậu trai chứ sao nữa.

Người anh em mày không hiểu được đâu.

Đình Sương cõng guitar rời khỏi nhà Tống Hâm, ngồi xe về phòng trọ.

Xe buýt xóc nảy, lung lay, Đình Sương nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong một chớp mắt nào đó, toàn bộ đèn đường của thành phố đều được bật lên.

Nhớ thương đông đầy.

Về tới nơi, Đình Sương cầm chìa khóa mở cửa, trong nhà một mảng tối om.

Nhấn công tắc cạnh cửa ra vào vài cái, đèn điện chẳng có phản ứng gì.

Lúc này Đình Sương mới nhớ, bởi vì phải đi xa, tuy rằng chỉ có hai ngày thôi, nhưng cậu vẫn sợ xảy ra sự cố điện đóm, bởi vậy sáng thứ bảy trước khi đi làm thêm cậu đã đập cầu dao tổng trong nhà.

Đình Sương bỏ đàn guitar xuống, lần mò tìm đến chỗ cầu dao tổng, gạt cầu dao lên trên, trong phòng khách lúc này mới sáng đèn.

Bụng đói cồn cào.

Đầu tiên là làm món gì đơn giản để lót dạ, sau đó luyện guitar một lúc, rồi nhìn qua bài vở ngày mai đi học, cuối cùng là lên giường ngủ...

Cậu mở cửa tủ lạnh ra —— mùi hôi thối gay mũi phả thẳng vào mặt, chất lỏng sền sệt chảy tí tách ra bên ngoài, chẳng mấy đã thành một vũng dưới đất, thậm chí còn dính cả vào chân của cậu.

**

Lúc đóng cầu dao quên mất một chuyện, đó là không được phép ngắt cầu dao tổng, lần này hay rồi, ngắt luôn cả điện của tủ lạnh.

Với thời tiết hiện nay, các loại thịt đông lạnh căn bản chỉ trụ được mấy tiếng ở nhiệt độ phòng, bây giờ chẳng những tủ lạnh vô cùng thâm, hơn nữa sau khi mở cánh tủ ra, khắp phòng đều thum thum mùi thối rữa. Nếu không xử lý ngay lập tức, mùi này mà bay ra phía bên ngoài, phỏng chừng hàng xóm sẽ cho rằng cậu du học sinh Trung Quốc hai hôm nay không thấy mặt đâu, đã chết mất xác ở trong nhà rồi cũng nên.

Thu dọn tủ lạnh là một việc rất tốn công tốn sức.

Vứt sạch những thứ đã bốc mùi vi sinh vật chết.

Tháo toàn bộ khay đựng, giá đỡ, hộp ngăn.

Cọ rửa từng cái một rồi lau khô.

...

Lúc Đình Sương hành xác xong thì đã hơn 10h, đến ra ngoài tìm chỗ ăn cơm cậu cũng lười, tắm rửa xong liền ngã đầu đi ngủ.

Vốn tưởng rằng sự kiện đóng cầu dao đến đây là kết thúc, nhưng sáng hôm sau thức dậy cậu tuyệt vọng nhận ra, có một sự việc càng mệt mỏi hơn đã xuất hiện —— chỗ gần tủ lạnh đã biến thành một ổ kiến.

Rất có thể chất nhầy hôm qua chảy khỏi tủ lạnh đã dụ chúng tới, phòng của cậu lại ở ngay sát vườn hoa, một môi trường sinh sôi hoàn hảo của những sinh vật bé nhỏ không được loài người chấp nhận.

Hiện nay chúng nó đông hung nhúc, uốn lượn dài ngoằng, tốc độ di chuyển cực nhanh, khiến cho nhân loại duy nhất trong phòng cảm thấy tê dại da đầu.

Sáng hôm đó Đình Sương có tiết, mãi đến tận 6h chiều cậu mới mua lọ xịt côn trùng từ trong siêu thị về, ra tay đối phó với những con kiến kia.

Nửa giờ sau, xác kiến chất đầy một đồng, Đình Sương cũng bị mùi thuốc xịt côn trùng hun mất nửa cái mạng.

Cậu đang chuẩn bị đi ra ngoài cho thoáng khí, điện thoại trong túi quần bỗng rung rung, trên màn hình hiện ra dòng chữ: Hôm nay sếp Bách lại hạ phàm.

Cái tên này hôm qua Đình Sương mới đổi, có thể nói là quyết tâm sửa chữa mọi lỗi lầm.

Đình Sương nhấn nghe điện thoại: “Sếp Bách, anh đang ở trên xe lửa à? Chút nữa em xuất phát đi đón anh liền.”

Bách Xương Ý: “Tôi đang ở trước cửa nhà em, vừa mới dừng xe.”

Đình Sương hỏi: “Sao anh trở về sớm thế?”

Bách Xương Ý cong môi: “Không được à?”

“Được chứ, được chứ, quá được luôn...” Đình Sương nghĩ thầm, chẳng lẽ tại cậu nói muốn cùng ăn cơm tối, cho nên sếp Bách mới về sớm hơn dự định à?

Khóe miệng không nhin được mà nhếch lên.

Cậu đang định mở cửa cho Bách Xương Ý, đột nhiên nhớ ra căn phòng tàn tạ bốc mùi gay mũi của mình, bèn nói: “Anh đừng vào nhà, em vừa phun thuốc xịt côn trùng xong, mùi còn nồng lắm, không tiếp đãi anh được đâu, đợi em mở cửa thông gió xong sẽ ra ngoài gặp anh...” Nói tới đây, cậu bỗng nhiên nhìn thoáng qua cây đàn guitar đang dựng ở ven tường: “Há, hay là sắp Bách ơi, anh vào trong sân đi, ra chỗ vườn hoa đợi em một chút.”

Bách Xương Ý hỏi: “Để làm gì?”

“Ôi anh cứ làm theo đi.” Đinh Sương vừa kéo khóa túi đàn, vừa thúc giục.

Bách Xương Ý ừ một tiếng, không cúp điện thoại, Đinh Sương cũng chẳng ngắt máy, hai người nghe thấy tiếng hít thở cửa đối phương, xen lẫn trong đó là tiếng bước chân đi lại.

Đinh Sương mang theo cây đàn guitar, mở cửa sổ ở chỗ đối diện vườn hoa rồi trèo lên bệ ngồi. Phía trước mặt là vườn tulip vàng, tường vi hồng nhạt, cùng với cảnh hoa việt quất trắng dập dờn theo gió.

Bách Xương Ý vừa bước chân vào vườn hoa đã nhìn thấy cảnh này.

Một chàng trai trẻ mặc áo phong nhạt màu và quần bò đang ngồi gập chân lên, trên tay ôm cây đàn guitar, trong khóe mắt đôi môi đều là ý cười.

“E hèm.” Đinh Sương hắng giọng một cái rõ to, chỉnh lại dây đàn một chút, nói: “Em hát cho anh nghe nhé.”

Bách Xương Ý cười bảo: “Ừ.”

Lâu rồi không luyện, Đình Sương cũng chẳng nhớ được mấy bài, thế nhưng có một ca khúc, bởi vì ngày trước thích quá nên tập đi tập lại rất nhiều lần, đã hình thành ‘ký ức cơ bắp’, hiện tại chỉ cần ôm guitar là có thể gảy ngon ơ.

(muscle memory-ký ức cơ bắp: khi chúng ta lặp đi lặp lại một hành động nào đó, bộ não sẽ dần ghi nhớ, theo thời gian chúng ta sẽ thực hiện ngày càng tốt hơn, nhanh hơn, giỏi hơn)

Đầu ngón tay gảy nhẹ dây đàn, âm thanh tươi sáng của guitar vang lên trong gió.

Giọng hát trầm ấm ngân nga.

“Lúc anh già đi, màu tóc đã phai, mộng寐... chìm vào giấc sâu.”

Đình Sương vừa đàn vừa hát, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên cười với Bách Xương Ý.

Lời thơ của Yeats quá mức dịu dàng.

“Lúc anh già đi, chẳng thể bước nổi...”

HẢ?

Sao sếp Bách hông cười?=)))))))))

“Yêu cả những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của anh...”

HẢ?

Sao mắt kính của sếp Bách lại lóe sáng thế kia?

“Lúc anh già đi, màu tóc đã phai...”

HẢ?

Sao sếp Bách lại đi về phía bên này?

HẢ?

Sao sếp Bách lại xoay người bỏ đi rồi?

Một phút sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Đình Sương chạy ra mở cửa: “Sao anh lại —— ưmm ——”

Môi bị hôn.

Eo bị siết chặt.

Rất nhanh, vạt áo cũng bị xốc lên trên.

“Áu —— ** má, anh có phải là người không thể? Muốn bóp ti thì cứ bóp đi, sao lại xé miếng Urgo ra làm gì ——” Đình Sương đau đến mức gào thét: “Hôm qua ông đây mới thay miếng dán khác đấy... ÁU...”

**.

Công ty ngu xuẩn nào sản xuất Urgo mà dính chắc vậy?

Sắp kéo bay cả ti ông đây rồi.

“Ừ ——! Chờ, chờ một chút...” Đình Sương giãy giụa.

Bách Xương Ý mỉm cười: “Lão cầm thú, hửm?”

Đình Sương: “Không có không có mà... Á ——!”

Trong phòng khách sực nức mùi thuốc xịt côn trùng, Bách Xương Ý đẩy Đình Sương vào trong phòng ngủ, đóng cửa.

Ba tiếng sau.

Cửa phòng ngủ mở ra.

Bách Xương Ý nhét ciu vào trong quần, kéo khóa lên, tao nhã đoan trang nói: “Hiện tại nhà của em không ở được đâu, dọn dẹp đồ đạc rồi qua sống với tôi đi.”

Đình Sương – khắp người đều là dấu hôn đỏ – trừng mắt nhìn Bách Xương Ý: “Em không đi! Ai muốn sống với anh chứ! Anh là cái đồ ——”

Bách Xương Ý lườm Đình Sương một cái: “Tôi là cái gì?”

“Anh là cái đồ... cái đồ...” Đình Sương hơi rén, giọng nói càng ngày càng nhỏ: “Cầm thú... trẻ tuổi...”

CHÚ THÍCH

[1]Hoa việt quất[2]William Butler Yeats: là một nhà thơ, nhà soạn kịch người Ireland, ông sáng tác ra bài thơ <When You Are Old> và sau này được Triệu Chiếu phổ nhạc lại thành bài hát <Khi Em Đã Già>

[3]Prometheus có nghĩa là “người biết trước tương lai”, ông là một vị thần khổng lồ trong Thần Thoại Hy Lạp, chính ông đã tạo ra loài người, đồng thời ăn cắp ngọn lửa từ thần Zeus và trao nó cho nhân loại.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 38: Ngày đầu ở chung

Ở chung với giáo sư là trải nghiệm thế nào?

Sau khi ở chung ngày đầu tiên, Đình Sương tỏ vẻ: ở chung với giáo sư là một thử thách tàn khốc về mặt nhân tính.

Sự việc phát sinh sau khi Đình Sương mới bước chân vào nhà Bách Xương Ý được 20 phút. Lúc ấy Bách Xương Ý đi nấu cơm, Đình Sương thì đi sắp xếp mấy thứ đồ mà mình mang qua bên này.

“Sếp Bách, em dùng phòng sách của anh được không?” Đình Sương cầm mấy quyển manga, đứng ngoài phòng bếp ngó đầu vào hỏi: “Để nhờ mấy quyển lên giá sách của anh nhé.”

Bách Xương Ý đang sơ chế thịt cá, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên mà bảo: “Đồ đạc trong nhà em cứ dùng tự nhiên, không cần hỏi tôi đâu.”

Dùng tự nhiên?

Vậy thì Đình tiểu gia ta đây liền dùng mi chun chút...

Đình Sương rón ra rón rén đi qua, bóp mũi Bách Xương Ý một cái.

Bách Xương Ý không ra tay trừng trị Đình Sương, chỉ dùng đôi mắt phía sau tròng kính nhàn nhạt liếc cậu một cái.

Ánh mắt này, người nhân thấy nhân người trí thấy trí, nếu dùng ngôn ngữ của sếp Bách mà giải thích, thì chính là: Đừng nghịch.

Còn dùng ngôn ngữ của Đình Sương mà giải thích, thì chính là: Thèm chịch?

Cùng một ánh mắt mà người nghĩ sang kẻ nghĩ hèn.

“Thế mà bảo cứ dùng tự nhiên... đồ hẹp hòi.” Đình Sương vừa lầu bầu nói xấu Bách Xương Ý, vừa chuồn đến phòng đọc sách.

Bước vào trong phòng, Đình Sương bày biện manga xong xuôi, đang chuẩn bị đi dọn dẹp những thứ khác, bỗng nhiên bị một tập văn kiện dày cộm trên giá sách hấp dẫn mất sự chú ý.

Trên gáy tập văn kiện kia có ghi một dòng chữ to lù lù: <Đề thi môn Robotik các năm trước | 2012-2018>

Thời khắc thử thách nhân tính đã đến.

Bốn bề vắng lặng, Đình Sương đứng trước tủ sách, nhìn chăm chú tập văn kiện kia hồi lâu, nhưng vẫn chưa ra tay với nó.

Đề thi các năm trước ấy à...

Là người có tôn nghiêm thì sẽ không xem.

Dù có xem cũng sẽ không làm được...

Đình Sương chậm rãi vươn móng vuốt về phía tập văn kiện <Đề thi môn Robotik các năm trước | 2012-2018>, rồi chộp ngay lấy tập văn kiện — <Đề thi môn Robotik các năm trước | 2012-2018 | ĐÁP ÁN> để ở ngay bên cạnh.

Đây chỉ là đáp án đề thi thôi ư?

Đây chính là đáp án của đời người đó!

Nếu như cậu có được tập văn kiện này, cậu sẽ trở thành người lòng mang thiên hạ, phổ độ chúng sinh, giảng dạy cho các bạn cùng lớp cách làm bài, dẫn dắt mọi người cùng nhau vượt qua cuộc thi gian khó.

Đình Sương mang theo tâm trạng như Prometheus trộm lửa mà mở tập văn kiện ra, tờ đầu tiên là một câu hỏi trong đề thi năm 2018, đây là câu hỏi về thiết kế, yêu cầu chiếm nguyên một mặt giấy A4, Đình Sương mất 10 phút mới đọc xong đồng ý yêu cầu, quả nhiên, không làm được.

Lật sang mặt sau xem đáp án, chỉ có một hàng chữ —— Không có đáp án tiêu chuẩn.

** mé cát trong tập văn kiện <ĐÁP ÁN> mà không thấy ngại à?

Lão giáo sư có biết xấu hổ không thế?

Quả thực là tra nam lừa dối tình cảm.

Bị hổ một vố, bạn học Đình Sương căm giận mà xem tờ thứ hai, đây là một câu hỏi tính toán, đề này chắc phải có đáp án tiêu chuẩn chứ nhỉ?

Cậu lại bỏ ra mấy phút để đọc đề, ok fine, vẫn không làm được.

Lật sang mặt sau xem đáp án, lần này thì có đáp án —— Một dãy số ma trận chiếm mất nửa mặt giấy, hận không thể sử dụng toàn bộ bảng chữ cái Hy Lạp.

Không hề có một quy trình giải đề nào, ngoại trừ dãy số ma trận thì chỉ còn vồn vẹn hai chữ “hiển nhiên”.

Hiển nhiên???

Đình Sương xem đi xem lại tờ giấy kia, hết đọc câu hỏi rồi tới đọc đáp án, đọc đáp án xong thì vòng về đọc lại câu hỏi, càng đọc càng không nghĩ ra “hiển nhiên” ở chỗ nào.

Lúc này, ngoài phòng sách truyền đến tiếng bước chân, Đình Sương vội vàng đóng tập văn kiện lại, nhét về chỗ cũ.

Cậu cảm giác tay mình còn chưa kịp rút khỏi tập văn kiện, thì giọng nói của Bách Xương Ý đã vang lên ngay phía sau lưng: “Xuống ăn cơm.”

“Vâng vâng...” Đình Sương chột dạ: “Tới ngay ạ.”

(nhịp tim của con người lúc bình thường dao động trong khoảng 60-100 nhịp/phút)

Tim đập 180 nhịp/phút, lưng toát hết mồ hôi lạnh, đầu óc chỉ nhớ được hai hàng chữ, một hàng là ‘không có đáp án tiêu chuẩn’, một hàng là ‘hiển nhiên’.

Méo khác nào chạy tới Cố Cung trộm văn vật cổ, cuối cùng trộm được nửa cuộn giấy vệ sinh còn thừa ở trong toilet Cố Cung.

Uất ức đến cực điểm!!!

Đình Sương xoay người, bỗng nhìn thấy ánh mắt của Bách Xương Ý đang rơi vào tập văn kiện kia.

Cậu nhìn theo anh, giả vờ thán phục: “Sếp Bách, trong phòng sách của anh có đề thi môn Robotik các năm trước à?”

Bách Xương Ý nói: “Toàn đề sau này không thi đến nữa ấy mà.”

Đình Sương: “.....”

Không thi đến nữa anh còn để trong phòng sách làm gì?

Anh không biết viết hai chữ ‘thùng rác’ như thế nào hả?

Mọi, có phải mấy người lớn tuổi đều không nổi vứt mấy thứ vô dụng trong nhà đi đúng hông?

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 39: Thói quen

Mấy người lớn tuổi còn có vài thói quen khác.

Tỷ như tiện tay đặt bệ ngồi bồn cầu xuống dưới.

Một sáng sớm tinh mơ nào đó, Đình Sương cấp tốc nhảy vọt xuống giường, phóng vào nhà vệ sinh, mắt nhắm mắt mở móc ciu ra chuẩn bị ‘xả lũ’, bỗng nhận thấy mình suýt chút nữa đã tè lên bệ ngồi. Cậu chửi bậy một tiếng, vội vàng nhấc vòng bệ lên, nói vọng ra phía bên ngoài: “Sếp Bách, sao lần nào anh cũng đặt bệ ngồi xuống thế? Mỗi lần đi đại không thấy phiền à?”

Bách Xương Ý đi tới chỗ cửa nhà vệ sinh, nói: “Trước đây luôn có phụ nữ ở cùng, tiện tay đặt bệ bồn cầu xuống là phép lịch sự tối thiểu.”

Đình Sương vừa ‘xả lũ’ vừa quay đầu lại, bất mãn bảo: “Sau này không bao giờ có phụ nữ ở bên cạnh anh nữa đâu, người đàn ông của anh nói cho anh biết nhé, tiện tay đặt bệ bồn cầu xuống là thói quen xấu, nhanh nhanh sửa lại đi.”

Bách Xương Ý ôm lấy eo Đình Sương từ phía đằng sau, không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, cười nhẹ.

Dám cười!

Đình Sương đỏ bừng mặt: “Thì, thì em nói có sai đâu. Không phải cái ấy của em có vấn đề... cũng không phải cái kia cái kia cái kia của em có vấn đề... mà là trong nhà chỉ có hai thằng đàn ông với nhau thôi, nhắc vòng bệ lên thì thuận tiện hơn chứ sao...”

Má.

Bách Xương Ý vẫn còn đang cười!

Cười cái lòng!

Như kiểu cậu có vấn đề cần đi khám nam khoa ấy!

Có điều, từ sau buổi sáng ngày hôm đó, mấy cái bệ ngồi bồn cầu trong nhà đều được duy trì trạng thái hát ngược lên.

Người lớn tuổi còn có một thói quen nữa, đó là dùng cái gì xong sẽ để lại vào chỗ cũ.

Đình Sương còn trẻ, Đình Sương không có thói quen đấy.

Lúc còn chưa ở chung với nhau, thông thường sẽ phát sinh sự cố thế này — Ngày X tháng Y nào đó phải đi học, cậu sinh viên Đình Sương rời giường, chợt nhận ra không tìm được điện thoại di động-chìa khóa xe-thẻ học sinh-báo cáo thí nghiệm-bút máy-dao cạo râu...

Sau khi ở chung rồi, sự cố phát sinh trở nên vô cùng đáng sợ — Ngày X tháng Y nào đó phải đi dạy học, giáo sư Bách rời giường, chợt nhận ra không tìm thấy kính.

Trên đầu giường, chiếc giá đỡ kính làm bằng gỗ nằm lẻ loi cô độc.

Tối hôm qua trước khi ngủ, kính vẫn còn an an ổn ổn treo trên giá.

Từ khi có cậu bạn nhỏ vào ở cùng, thi thoảng đồ đạc trong nhà lại bỗng dưng mất tích, sau đó sẽ xuất hiện ở những nơi kỳ quái. Mỗi lần Bách Xương Ý nhìn thấy đều tiện tay cất đồ đạc về chỗ cũ, cũng chẳng nhắc nhở gì Đình Sương.

Nhưng lần này không nói thì không được.

Ánh mắt của Bách Xương Ý di chuyển từ giá đỡ kính đến trên khuôn mặt đang ngủ say của Đình Sương: “Ting.”

Đình Sương khó khăn vùng vẫy giữa tỉnh và mơ: “Để em ngủ thêm một chút nữa... em không trốn tiết đâu... em biết hôm nay học tiết của ai mà... tối qua em cày anime nên ngủ hơi muộn...”

Bách Xương Ý hỏi: “Ting, cái kính của tôi để đâu rồi?”

Đình Sương hơi rụt người vào trong chăn, đáng vẻ chống cự: “Cung kính... cung kính gì cơ... em không muốn cung kính...”

Bách Xương Ý: “.....”

Bách Xương Ý: “7h tôi sẽ gọi em dậy.”

Chờ đứa nhỏ tỉnh táo rồi hăng hỏi.

May mà giáo sư Bách có kính dự phòng, anh mang theo kính dự phòng vào nhà vệ sinh để rửa mặt, vừa liếc mắt một cái đã thấy em kính mất tích nằm trên bồn rửa tay.

Liếc cái thứ hai, anh thấy trên két nước bồn cầu có để hai quyển sách.

Ting mang sách vào nhà vệ sinh để đọc?

Bách Xương Ý nhìn kỹ, cuốn để phía trên là một quyển truyện tranh.

Tầm mắt di chuyển xuống, thứ đang lút dưới quyển truyện tranh kia là một quyển sách rất dày được bọc bìa cẩn thận, trên gáy không có chữ.

Bách Xương Ý đi tới đó, mở quyển sách kia ra, đây là một cuốn tài liệu giảng dạy, người viết là —— Changyi Bai.

7:15, Đình Sương rửa mặt mũi xong xuôi, tùy tiện vớ một cái áo sơ mi của sếp Bách, phối cùng với chiếc quần bò, đứng trước gương ngắm vuốt, cảm giác mình đẹp trai vô đối.

Thế là tâm trạng cũng đẹp theo, ngâm nga đi xuống dưới nhà để ăn sáng.

Trong phòng ăn, Bách Xương Ý đang ngồi đọc báo chờ cậu.

Sao cứ thấy phía đằng sếp Bách có luồng áp thấp nhiệt đới nhỉ...

“Anh yêu.” Đình Sương ngồi xuống bên cạnh Bách Xương Ý, ân cần rót một tách cà phê: “Bắt anh đợi lâu rồi.”

Bách Xương Ý nói: “Ting, tôi có một vấn đề phải nói với em.”

Đình Sương lập tức buông tách cà phê xuống, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt ở trên đùi, bộ dạng cực kỳ cung kính.

Bách Xương Ý nói: “Tuần trước có một buổi chiều, tôi nhìn thấy chìa khóa xe của tôi ở trong tủ lạnh.”

“À.” Đình Sương nhớ lại một chút, vô cùng ngượng ngùng mà giải thích: “Lúc đó anh bảo em ra cấp xe lấy cái flycam, sau khi cầm vào nhà thì em thấy nóng quá nên... đi ăn một que kem.”

Bách Xương Ý: “Sáng hôm nay tôi nhìn thấy kính của tôi ở trong nhà vệ sinh.”

“Kính của anh ấy à?” Đình Sương lấy điện thoại từ trong túi quần ra: “Hôm qua nhân lúc anh ngủ, bọn mình đã chụp chung một tấm, anh coi này.”

Đó là một bức ảnh tự sướng, bên trái là Bách Xương Ý đang ngủ, bên phải là Đình Sương đang đeo kính mắt của anh.

“Có phải đẹp đôi lắm không?” Đình Sương nung nấu ý đồ lấy công chuộc tội.

Bách Xương Ý: “Ừm.”

“Vậy em gửi cho anh nhé.” Đình Sương nhanh chóng gửi bức ảnh sang cho Bách Xương Ý: “Ồi sếp Bách ơi, em có thể dùng tấm ảnh này làm màn hình nền được không?”

Bách Xương Ý: “Em đoán xem?”

Chắc là không được rồi...

Nếu để cho bạn học nhìn thấy là có biến ngay...

Bách Xương Ý nói: “Còn nữa, sáng nay tôi thấy trong nhà vệ sinh có hai quyển sách.”

“Ồ sách ấy hả...” Thời gian cũng mới đây nên Đình Sương nhớ ra rất nhanh: “Hôm qua em vừa ngâm người vừa đọc sách, sau khi

đi ngâm người xong thì tiện tay đặt ở chỗ nào ấy...”

Đọc sách trong lúc tắm?

Ừ, vậy thì cũng không tính là sách báo bồn cầu.

Anh gấp cho Đình Sương một lát bánh mì nướng, hỏi: “Sách thế nào?”

Đình Sương cảm thấy tâm tình của sếp Bách dường như đã chuyển biến tốt hơn một xíu, thế là vừa ăn sáng vừa giới thiệu: “Quyển manga kia hay lắm luôn, tối qua em cày anime bộ đó đấy.”

Bách Xương Ý kiên nhẫn nghe xong, mới hời hợt hỏi một câu: “Thế quyển còn lại?”

“Quyển còn lại?” Đình Sương suy nghĩ một chút, chẳng nhớ ra được cái gì: “Quyển còn lại là quyển gì? Em tiện tay cầm vào thôi, em sợ lúc ngâm người làm ướt quyển truyện tranh, cho nên vớ một quyển nhìn trông dày dày đem vào lót.”

Sợ lúc ngâm người làm ướt quyển truyện tranh?

Cho nên vớ một quyển nhìn trông dày dày đem vào lót?

... Được lắm.

“Ting, hai quyển sách kia còn để trong nhà vệ sinh tầng hai đấy.” Bách Xương Ý tháo kính xuống, vừa lau vừa nói: “Ăn sáng xong thì mang cất về chỗ cũ đi.”

“Vâng vâng, em lập tức làm ngay.” Đình Sương quệt mồ một cái rồi chạy biến lên tầng: “Sau này em sẽ chú ý, không tiện tay để đồ lung tung nữa.”

Vào đến nhà vệ sinh, Đình Sương nhận ra mình tiện tay để quyển truyện ở trên kết nước bồn cầu.

Trời ơi, manga của tui, tuyệt tác của thần, sao có thể để trên kết nước được?

Cái này khác gì sách báo bồn cầu đâu?

Đình Sương rửa sạch tay, lau khô, tay này thì kính như kính thần mà nâng quyển truyện tranh, tay kia lại vô cùng tùy ý xách gáy quyển sách dày cộm, đi xuống tầng.

Vừa nãy sếp Bách có hỏi quyển sách dày cộm này thế nào...

Sách gì đây nhỉ?

Bọc bì lại thành ra không để ý.

Đến phòng sách, trước tiên cậu cất gọn quyển truyện tranh kia đi, sau đó mới tùy ý lật thử cuốn sách dày cộm này ra — Dòng tiêu đề to đùng: <Grundlagen der Robotik>

Ồ hờ, nền tảng người máy học, hóa ra là tài liệu giảng dạy à?

Dùng tài liệu giảng dạy để lót truyện tranh hình như không tốt cho lắm...

Có điều tại sao trong phòng đọc sách nhà sếp Bách, lại có tài liệu giảng dạy về nền tảng người máy học?

Sếp Bách mà cũng cần phải đọc tài liệu giảng dạy á?

Ai viết tài liệu mà trâu chó dữ vậy?

Trong nháy mắt tiếp theo, Đình Sương đã nhìn thấy tên tác giả.

Changyi Bai.

Changyi... Bai...

Bai...

B... a... i...

“Sếp Bách... cái này...” Đình Sương ôm quyển sách dày cộm kia, từng bước từng bước lết đến cửa phòng ăn: “Gần đây em thích đọc một cuốn sách cực kỳ luôn... anh có muốn biết tác giả của nó là ai không?”

Bách Xương Ý liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Lấy balo đi, đến trường thôi.”

Đình Sương đeo balo trên lưng, đi theo phía sau Bách Xương Ý, lải nhải lải nhải, cố gắng cứu vãn lại tình hình: “Sếp Bách, anh coi anh kìa, quyển sách ưu tú đến nhường ấy mà lại đi bọc vào... à không, là do tiểu sinh mắt mù, không nhận ra được...”

Lên xe, Đình Sương vẫn tiếp tục sự nghiệp cứu vãn lại tình hình: “Ờmm... thật ra bìa sách của anh cũng rất được, lúc đó em cầm cuốn này đi cũng vì cảm thấy nó sẽ không bị thấm nước... ờmm... sếp Bách ơi, chúng ta có sự hiểu lầm rồi, chủ yếu là do cái bìa sách gây ra, không liên quan gì đến ruột sách cả. Nếu như em mà biết cuốn sách này sớm hơn, em chắc chắn đã học thuộc lòng và chép lại toàn bộ rồi... anh nói gì đi anh...”

Bách Xương Ý lái xe, nhìn thẳng phía trước, hỏi: “Thật không?”

Đình Sương gật đầu như giả vờ: “Đây là việc tất nhiên.”

Bách Xương Ý: “Vậy tôi đợi em học thuộc lòng và chép lại toàn bộ đây.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 40: Meme

Ngày hôm đó đi học, Đình Sương lại tiếp tục bị gọi đứng dậy trả lời một câu hỏi siêu siêu khó.

Lúc hết giờ, Tống Hâm bèn trêu chọc cậu: “Tao bảo này Đình Sương, không phải lão giáo sư yêu mày đấy chứ?”

Đình Sương đang cầm chai nước uống, nghe vậy suýt phun hết ra ngoài, thế nhưng vẫn giả vờ trấn định mà chối: “... Nào mày có hồ hơi sâu rồi đấy.”

Tống Hâm: “Câu này không phải một mình tao nói đâu, cô nàng bữa trước ngồi cạnh tao cũng bảo thế, lão giáo sư chắc chắn là yêu mày rồi, có câu hỏi nào khó toàn gọi mày đứng dậy, lúc mày trả lời câu hỏi, cái ánh mắt lão nhìn mày từ ái vãi nòi... Nếu như mày trả lời tốt thì nhìn thế đã đành, nhưng vấn đề ở đây là mày không trả lời được, nhưng lão vẫn nhìn mày như nhìn con trai vậy.”

Đình Sương nghe đoạn trước còn có chút lo lắng bị lộ tẩy, nghe đến đoạn sau thì trực tiếp phun nước ra ngoài: “... ** , mày bảo ổng nhìn tao giống như nhìn con trai á?”

Tống Hâm né sang bên cạnh một cái, tiếp tục trêu ghẹo Đình Sương: “Mày không cảm thấy ánh mắt lão nhìn mày chứa đầy... tình cha như núi Thái Sơn à?”

Tình cha?

Vãi cả như núi Thái Sơn?

Đình Sương nói: “Bọn mày nhìn ánh mắt mà cũng xác nhận thân nhân được hả? Tính tìm bố cho tao hay gì? Nếu thế thật tao chả oai nỗ chết chúng mày luôn rồi.”

“Nào nào Đình Sương, để tao diễn lại cho mày xem cảnh đấy.”
Tống Hâm dí sát mặt mình vào mặt cậu, bốn mắt trừng nhau với Đình Sương, tự cho là chứa đầy ẩn tình không thể nói thành lời: “Đấy, ánh mắt mà Prof. Bai nhìn mày giống như tao đang nhìn bây giờ nè, mày có cảm nhận được tình cha bên trong nó không?”

Cái ánh mắt sáng như cún của Tống Hâm là sao?

Sếp Bách có bao giờ nhìn người ta như thế đâu?

Đình Sương cười mắng: “Biến biến biến, đừng sán lại gần tao như thế, có thấy tởm không hả?”

Mới vừa dứt lời, Đình Sương đột nhiên trông thấy cách đó mấy bước chân, là sếp Bách đã thu dọn giáo trình xong, hiện đang đứng ở cửa phòng học nhìn bọn họ. Đình Sương căng thẳng hết cả người, vội vàng cách xa Tống Hâm ra một chút.

Tống Hâm – đang nhại lại Prof. Bai – cũng lạnh hết sống lưng, vẻ mặt lập tức nghiêm chỉnh, cực kỳ lễ phép mà chào hỏi: “... Professor.”

Bách Xương Ý gật đầu với hai người, bước chân ra khỏi phòng học.

Đình Sương cảm giác không ổn cho lắm.

“... Tao đột nhiên nhớ ra trong giờ học có chỗ không hiểu, để tao chạy theo hỏi một chút, mày đi trước đi.” Đình Sương nói với Tống Hâm xong, vội vàng cấp đít đuổi theo Bách Xương Ý, dùng tiếng Đức nói: “Professor, em có một vấn đề muốn hỏi ạ.”

Bước chân của Bách Xương Ý không hề ngừng lại: “Hỏi đi.”

Đình Sương không lên tiếng, cực kỳ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, đi được một đoạn, nhìn thấy xung quanh không có người Châu Á nào, lúc này mới khoác gương mặt nghiêm túc học hỏi, dùng tiếng Trung mà rằng: “Cực cưng à, buổi trưa ăn cơm với nhau không?”

Bách Xương Ý mắt nhìn phía trước, vẻ mặt cũng nghiêm túc không kém: “Trước 1h thì rảnh.”

Đình Sương nói như thể đặc công đang bàn chuyện cơ mật: “VẬY là vẫn có thời gian, gặp ở chỗ cũ à?”

Bách Xương Ý đưa thẻ nhân viên ra vào cổng LRM cho cậu.

Đình Sương tự biết mình có tiền án, bèn dùng tư thế cẩn thận từng li từng tí, nhét tấp thẻ vào bên trong túi áo sơ mi, vỗ ngực bảo đảm: “Em sẽ không ném lung tung đâu, giấu ở trong người, thẻ mất _____”

“Mất thẻ thì em đừng mơ đến chuyện tốt nghiệp.” Bách Xương Ý lạnh nhạt nói.

Thế là Đình Sương gánh ‘sự nghiệp học hành’ trên vai, mang thẻ nhân viên của sếp Bách đến thư viện ngồi tự học.

Bách Xương Ý đi tới dưới chân tòa nhà LRM, nhấn vào nút chuông có khắc dòng chữ “Prof. Dr.-Ing. habil. Changyi Bai”. Đây là chuông thông báo được nối trực tiếp với văn phòng thư ký, thông thường chỉ những người có hẹn đến LRM để gặp Bách Xương Ý mới cần dùng đến.

(Prof. Dr.-Ing. habil. = giáo sư kiêm tiến sĩ kỹ sư có đủ điều kiện để chỉ đạo việc nghiên cứu)

Bách Xương Ý nói với thư ký: “Marie, làm phiền cô mở cửa giúp tôi với.”

Marie xuống mở cửa, cảm thấy dạo gần đây giáo sư hơi khác thường.

Giáo sư ngày trước —— tỷ năm cũng không thấy tình trạng quên mang thẻ.

Giáo sư bây giờ —— chưa đến hai tuần lễ, đây đã là lần thứ 3 bảo cô xuống mở cửa vì không mang thẻ.

Còn về bên này, Đình Sương ngồi trong thư viện tự học một lúc, nhin không được lại giở tấm hình chụp chung hôm qua ra xem.

Sếp Bách đến ngủ cũng đẹp trai, đẹp trai chết mịa luôn á...

Ngoại trừ bức ảnh đó, bên trong điện thoại của Đình Sương còn có mấy bức ảnh khác của Bách Xương Ý, tỷ như ảnh đại diện của Cycle trên DISTANCE, tỷ như đồng ảnh của Prof. Bai cậu sốt được trên mạng, tỷ như mấy tấm hình cậu lén chụp trộm trước và sau giờ lên lớp.

Đình Sương kéo từng tấm từng tấm mà xem.

Kính mắt có dây xích này...

Tuyệt!

Sống mũi này...

Tuyệt!

Tư thế rửa tay sau khi viết bảng này...

Tuyệt!

Bàn tay đang tháo cà vạt này...

** , ông đây cương rồi!

Tám nào Đình Sương cũng muốn dùng làm màn hình nền, thế nhưng đến một tám cũng không dám dùng.

Vạn nhất bị bạn học nhìn thấy thì biết giải thích thế nào cho tỏ?

Có điều cmn muốn đặt làm màn hình nền ghê cơ...

Đình Sương đang nhìn chằm chằm tám ảnh sắp Bách tháo cà vạt, bỗng nhiên trên màn hình hiện ra có tin nhắn mới.

Cậu nhấn vào xem thử, chẳng biết là ai đã lập ra một group chat, đặt tên là “Tất Qua Robotik”, toàn bộ thành viên đều là du học sinh Trung Quốc học tin chỉ Robotik kỳ này, hiện tại trong group chat đang có năm người tham gia.

Tổng Hâm:Hoan nghênh lão đại.

Thanh niên mới gia nhập Đình Sương:???

Tổng Hâm:Người vừa gia nhập chính là tiểu-vương-tử-đáp-đề hay ngồi ở bàn chính giữa hàng đầu tiên, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh nào.

Hà Nhạc:Tiểu-vương-tử-đáp-đề, cực khổ rồi.

Đình Sương:???

Quách Bằng:Tiết nào cũng phải chịu đựng tình thương của lão giáo sư biến thái, cực khổ rồi.

Đình Sương:...

Đình Sương:... Chào mọi người.

Ba giây sau ——

Hà Nhạc:Chào các vị đui bự.

Tổng Hâm:Chào các vị đui bự.

Quách Bằng:Chào các vị đui bự.

Ưu Ưu:Chào các vị đui bự?

Hà Nhạc:Đây là group chat giao lưu bộ môn Robotik~ mọi người có thể đăng bài vở vào đây để hỏi han nhau, hoặc trao đổi với nhau bí quyết để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới~

Hà Nhạc:Hi vọng các vị đui bự trong nhóm chăm chỉ tỏa sáng phát nhiệt *đáng yêu*

Quách Bằng:Hi vọng các vị đui bự trong nhóm chăm chỉ tỏa sáng phát nhiệt *đáng yêu*

Tổng Hâm:Hi vọng các vị đùì bự trong nhóm chăm chỉ tỏa sáng
phát nhiệt *đáng yêu*

Đình Sương thấy mấy người này đang thi nhau spam, vốn định
tắt thông báo nhóm đi, không nghịch điện thoại nữa, ai ngờ Hà Nhạc
gửi liền tù tì hai bức meme khôì hài tởi.

Meme thứ nhất là Bách Xương Ý đang đứng trên bục giảng, kèm
theo dòng chữ —— Tử thần đang bao quát chúng sinh.

Meme thứ hai là Bách Xương Ý đang cầm sổ điểm danh, kèm
theo dòng chữ —— Trời lạnh rồi, là thời điểm gạch tên sinh viên này
khỏi danh sách.

Hà Nhạc:

Hà Nhạc:

Tổng Hâm:*run lấy bầy*

Quách Bằng:*run lấy bầy*

Đình Sương ôm điện thoại ngồi trong thư viện, liêu mạng nhin
cười, nối tiếp đội hình mà gửi một tin:*run lấy bầy*

Không ngờ sếp Bách cũng có ngày bị chế thành meme.

Đình Sương vội vàng tải meme về máy, tính lúc nữa lấy ra cho
sếp Bách nhìn, không biết lúc ấy sếp Bách sẽ có vẻ mặt gì đây ta...

Chờ chút.

Nếu những sinh viên khác có thể lấy ảnh của sếp Bách làm
meme, vậy thì cậu cũng có thể đăng một tấm hình nền vào group

nhóm đúng không?

Vậy là cậu có thể quang minh chính đại dùng ảnh của sếp Bách làm màn hình nền rồi!

Tiểu gia thật cơ trí.

Đình Sương lục album một lúc lâu, chọn tám ảnh Bách Xương Ý rửa tay sau khi viết bằng, suy nghĩ một chút rồi bật app chỉnh sửa lên, chèn thêm một dòng chữ vào trong ảnh —— Chậu vàng rửa tay, không hành người nữa.

Đổi hình nền mới xong, Đình Sương nhìn điện thoại mà cười nửa ngày trời, sau đó chụp màn hình rồi gửi vào group chat, làm ra vẻ một học sinh bình thường đang cầu trời khẩn phật: Trước khi tốt nghiệp tui sẽ dùng ảnh này làm bùa cầu may~ hi vọng vĩnh viễn không tách môn~

Quách Bằng: Cầu hình nền.

Tống Hâm: Cầu hình nền.

Hà Nhạc: Cầu đem hình nền chế thành meme.

Đình Sương hí ha hí hửng gửi ảnh vào group chat, thế nhưng trong nháy mắt gửi đi, cậu đột nhiên lại cảm thấy hơi khó chịu.

Buổi sáng tự học xong, Đình Sương vào căn tin mua hai cái sandwich kẹp thịt gà rồi mang lên sân thượng của tòa LRM. Giờ này có rất nhiều người đã đi ăn trưa, chẳng còn mấy người ở lại trong tòa nhà, trên sân thượng càng là nơi chẳng có ai lui tới.

Quẹt thẻ, lên lầu, quen cửa quen nẻo đi thẳng một mạch.

Bách Xương Ý đang đứng tựa vào bức tường chắn phủ đầy dây thường xuân, phía trên bờ tường còn đặt hai tách cà phê, đằng đối diện không có bất kỳ một tòa nhà nào khác, đứng ở chỗ này rất khó bị người ta nhìn thấy.

Ánh mặt trời ban trưa chiếu xuống khiến cho màu sắc của sân thượng càng thêm rực rỡ.

Bách Xương Ý đeo kính râm kẹp mua ở Hannover, đôi mắt ẩn sau tròng kính màu lam nhạt, khung kính viền vàng có dây đeo khiến anh toát lên vẻ mê người hàm súc.

Một địa điểm lộ liễu nhưng lại bí ẩn.

Một anh người yêu gây chú ý nhưng lại bí ẩn.

45 phút hẹn hò, hai người đứng trên sân thượng, cùng nhau ăn sandwich, cùng nhau uống cà phê, Bách Xương Ý nghe Đinh Sương kể lại câu chuyện trong group chat, hai người cùng nhau xem hình nền và meme trong điện thoại của Đinh Sương, cùng nhau nhìn về khoảng không xa xăm, chia nhau một miếng thuốc vị bạc hà.

Hương của bạc hà, hương của khói thuốc, hương của mặt trời chiếu xuống cỏ cây.

Cảm nhận làn gió thổi qua da, cảm nhận ánh mặt trời chiếu lên da dẻ, cảm nhận đầu ngón tay chạm vào nhau của đối phương.

“Sếp Bách.” Đinh Sương quay đầu nhìn gò má của Bách Xương Ý: “Em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Hỏi đi.” Bách Xương Ý gạt tàn thuốc lá vào trong tách cà phê đã nhìn thấy đấy.

“Mấy bức ảnh meme chế mà em cho anh xem ấy... ngay cả khi em cảm thấy chúng rất buồn cười, ngay cả khi anh không hề tức giận mà còn cười cùng với em... thế nhưng theo cảm nhận của em, trong mấy tấm meme ấy có phản ánh lên một chút... ừm... bất mãn của sinh viên.”

Đình Sương nhận lấy điều thuốc lá trong tay Bách Xương Ý, rít một hơi rồi trả lại cho anh: “Sếp Bách này, anh không để ý tới bất mãn của sinh viên sao? Em nghe đồn tỷ lệ đánh trượt tín chỉ của anh cao đến 90%... điều mà em muốn nói ở đây không phải là tỷ lệ đánh trượt cao, em biết đấy là do cuộc thi khó, nhưng em muốn hỏi... tại sao cuộc thi của anh lại khó hơn nhiều so với các môn khác vậy? Em biết đề thi khó là chuyện hiển nhiên, nhưng vì sao câu hỏi đặt ra lại khác xa với phần bài giảng thế? Chẳng phải người thầy nào cũng hi vọng truyền thụ hết tri thức của mình cho học sinh ư?”

Bách Xương Ý nói: “Có mỗi 45 phút, chỉ đủ ăn bữa trưa với hút điều thuốc lá, em cũng chẳng định để cho tôi nghỉ ngơi một lát.”

“Chuyện này anh không muốn trả lời thì thôi vậy, em cũng đâu có ép anh phải trả lời...” Đình Sương xoay người lại, tựa lưng vào bờ tường: “Em chỉ là... sếp Bách ạ, tuy rằng hồi trước em cũng mắng anh, thế nhưng hôm nay lúc nhìn thấy bọn họ gọi anh là lão giáo sư biến thái, em... dù tức giận cũng chẳng thể nói được gì. Trong nháy mắt đó, em cảm thấy hai chữ ‘biến thái’ kia thật chướng mắt.”

Đình Sương nắm lấy bàn tay đang cầm điều thuốc lá của Bách Xương Ý, đưa lên miệng rít một hơi, giọng nói càng ngày càng nhỏ: “Bởi vì em biết anh không phải như vậy. Nói thật là em không thấy anh nhiều sự, cũng không thấy anh hẹp hòi, bản thân em có một đồng tâm xấu cũng chẳng thấy anh ghét bỏ em, cái gì anh cũng chịu khó dạy cho em... anh tốt hơn nhiều so với những người khác.”

Bách Xương Ý gảy tàn thuốc một cái, nở nụ cười: “Nói đi nói lại, thì ra em đang không vui vì có người mắng tôi. Em suốt ngày gọi tôi là lão cảm thú cơ mà, sao thế, chỉ mình em được phép mắng thôi hử?”

Đình Sương nói: “Không phải, người khác mắng anh là do họ có hiểu lầm về anh, em mắng anh là... là vì...” Lời này không sao nói tiếp được: “Em chỉ muốn biết anh nghĩ như thế nào thôi.”

Đằng sau mỗi người trưởng thành đều có phương pháp làm việc và đạo lý riêng của bản thân, chỉ khi ở độ tuổi sợ bị người khác hiểu lầm, muốn được người khác tán dương, người ta mới không ngừng đàm luận về đạo lý của mình, không ngừng giải thích cho những hành vi của bản thân.

Bách Xương Ý đã sớm qua cái tuổi thích đàm luận kia.

Nhưng Đình Sương hăng còn nhỏ.

Đứa nhỏ ấy mà, đương nhiên là thích đàm luận rồi.

Thế thì đàm luận vậy.

Mãi cho đến tận nhiều năm về sau, Đình Sương vẫn nhớ như in buổi chiều hôm ấy, trên sân thượng của tòa nhà LRM, bầu trời trong xanh, ngày hè nắng chói, Bách Xương Ý dập tắt điếu thuốc, cực kỳ bình thản mà hỏi cậu rằng: “Ting, em cho đại học là cái gì?”

CHÚ THÍCH

Prof. Dr.-Ing. habil: Prof = Giáo Sư; Dr.-Ing = Tiến Sĩ Kỹ Sư – đây bằng cấp cao nhất của hệ Uni ở Đức; Habil = Habilitation – đây là một loại văn bằng cấp quốc gia dành cho những người đã có học vị

Tiến Sĩ, có cống hiến xuất sắc trong khoa học, có những công trình nghiên cứu và bản luận văn có giá trị được quốc tế công nhận.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 41: Khoảng cách thầy và trò

“Đại học... em chưa từng nghĩ tới nó, anh để em suy nghĩ một chút.”

Đình Sương tựa lưng vào bức tường chắn, hai khuỷu tay gác phía trên bờ tường, ngẩng đầu lên cao nhìn bầu trời, đôi mắt hơi nheo lại.

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt trẻ trung của cậu, trên hầu kết, trên cánh tay như được dát một tầng mật ong vàng óng, làn gió thanh mát trên sân thượng thổi qua mái tóc ngắn của cậu, khiến cho chiếc áo sơ mi rộng lớn dính sát vào lồng ngực Đình Sương.

Đại học...

Đối với Đình Sương mà nói, học đại học là một chuyện vô cùng hiển nhiên, hiển nhiên đến mức chẳng cần phải nghĩ xem nó rốt cuộc là cái gì.

Hiện tại bỗng nhiên nghĩ tới, chợt thấy quá đổi kinh ngạc, tại sao trước khi cậu lên đại học, không có một ai hỏi qua cậu về vấn đề này?

Đình Sương nghĩ một hồi lâu, rồi đáp: “Nếu như anh hỏi suy nghĩ của em ở thời điểm hiện tại, thì em vẫn nghĩ rằng nó là... thực tế. Trước đây em cũng từng nghe người ta bảo ‘đại học là nơi bồi dưỡng tư tưởng độc lập và tự do tinh thần’. Thế nhưng về sau, em

cảm thấy câu châm ngôn này thực sự quá chua chát. Không phải do nó không hay, câu chữ nghe thì rất bùi tai, thế nhưng lại... không thực tế. Anh nhìn đi, nhiều trường đại học như vậy, nhiều sinh viên như vậy, nào được mấy người có tư tưởng độc lập và tự do tinh thần đâu? Mọi người chỉ luôn nghĩ tới vấn đề đầu ra, hết bảo nghiên-thi nghiên rồi lại ra nước ngoài làm việc, có rất nhiều người vì những điều thực tế này mà lo âu không thôi...”

(bảo nghiên = sinh viên ưu tú được đề cử đi học nghiên cứu sinh; thi nghiên = sinh viên tham gia thi tuyển nghiên cứu sinh)

Cậu nhìn Bách Xương Ý một cái, có hơi không chắc chắn lắm: “Hoặc do mấy năm nay em đi làm thêm nhiều, có mấy câu châm ngôn nghe thì rất có lý, nhưng em lại cảm thấy đó chỉ là lời nói suông... ừm... nếu anh thấy em sai thì cứ nói.”

“Chúng ta đang tán gẫu, không có đúng sai.” Bách Xương Ý nở nụ cười: “Em nói tiếp đi.”

Cũng đúng, đây là một vấn đề không có đáp án tiêu chuẩn.

Sếp Bách thích nhất là đưa ra mấy câu hỏi không có đáp án tiêu chuẩn.

“Thế em cứ tùy tiện nói vậy.” Ban nãy bị hỏi, Đình Sương có hơi thiếu tự tin theo thói quen, hiện tại tâm thái đã thả lỏng hơn nhiều: “Ví như việc em lên đại học rồi cao học, mà bảo rằng là do em thích học, không phải vì bằng cấp chứng chỉ, thì hoàn toàn là nói dối... hai chuyện này nghe chẳng hề mâu thuẫn gì, đúng không? Thế nhưng trên thực tế lại có rất nhiều công việc đều yêu cầu bằng cấp cao, giống như mấy người ba em ấy, bọn họ chiêu mộ nhân viên nghiên cứu và phát triển, không bao giờ tuyển những người có bằng thạc sĩ

trở xuống. Nếu như em không học về chuyên ngành, không có năng lực giải quyết vấn đề chuyên nghiệp, thì sau này khi em gia nhập công ty, bọn họ sẽ cảm thấy em là ‘dân nhảy dù’ cái gì cũng không hiểu... cho nên em cần phải giải quyết vấn đề thực tại này. Em nhớ ở trường đại học cũ của em, có một giáo sư từng kể về một tình huống oái oăm: khi mà sinh viên không tìm được việc làm, đồng nghĩa với việc doanh nghiệp không tuyển được nhân viên, bởi vì trường đại học bồi dưỡng ra sinh viên không phù hợp với nhu cầu của doanh nghiệp. Nói tới đây thì anh cũng thấy đấy, đa số các công ty tuyển anh là vì muốn anh chăm chỉ làm việc, chứ không phải muốn anh độc lập tư tưởng hay tự do tinh thần.”

Bách Xương Ý chờ Đình Sương nói xong, mới bảo: “Tôi không cho rằng việc cung cấp sức lao động phù hợp với nhu cầu của doanh nghiệp là việc của trường đại học, đó là nhiệm vụ cần hoàn thành của trường đào tạo nghề. Hệ thống giáo dục đào tạo nghề không đủ hoàn thiện, mới dẫn đến việc ứ đọng nhân lực đào tạo nghề lên trường đại học.”

Đình Sương suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không hiểu: “VẬY... sếp Bách, anh cảm thấy việc em lên đại học là sai à? Nhưng thực tế là sinh viên học xong đại học vẫn phải đi tìm việc làm, bọn họ dựa vào những gì học được ở trường, làm quen được với những người cùng chí hướng, nắm bắt được những cơ hội mà trường đại học đưa ra...”

“Tôi bảo rồi, không nói chuyện đúng sai, tôi không muốn nói với em về đáp án hay đạo lý gì hết. Chỗ đứng của chúng ta không giống nhau, cảnh vật nhìn thấy cũng không giống nhau. Làm sao để vượt qua giai đoạn này, đây là vấn đề em cần tự mình suy nghĩ.” Bách

Xương Ý quay đầu nhìn về một phía khác, dây kính theo động tác của anh mà lóe lên dưới ánh mặt trời: “Em nhìn đi.”

Đình Sương nhìn theo ánh mắt của anh, cách đó không xa là thư viện, lớp học, phòng thí nghiệm, quảng trường...

Thư viện mang phong cách Baroque được xây dựng từ mấy trăm năm trước, sau này đã được tu sửa lại nhiều lần. Lớp học, phòng thí nghiệm và các tòa nhà dạy học đều mới được xây dựng, vẻ bề ngoài không tái hiện được kiến trúc trước thế chiến thứ hai. Trên quảng trường có không ít sinh viên đang nằm phơi nắng hoặc đọc sách, hay đơn giản là túm năm tụm ba ngồi đấy, bưng ly cà phê trò chuyện với nhau.

“Ting, em nhìn thấy gì?” Tiếng nói trầm thấp của Bách Xương Ý đọng lại bên tai Đình Sương một lúc, sau đó tan đi theo gió.

Nhìn thấy gì?

“Em thấy... các công trình của trường chúng ta.” Ánh mắt của Đình Sương rơi vào một góc trên mái nhà thư viện, ở đó có một bức tượng nữ thần trí tuệ Minerva được điêu khắc bằng đá cẩm thạch: “Em nghĩ mình nên quý trọng những tài nguyên này, phải cố gắng học hỏi thêm kiến thức.”

“Bởi vì em biết mình chỉ ở chỗ này hai hoặc ba năm thôi.” Bách Xương Ý quan sát con đường bên trong trường học, nơi mà người đi bộ và dòng xe đang qua lại không ngớt: “Cho nên em muốn đem theo chút gì đó rời khỏi đây. Thật ra đại học là một nơi... lãng mạn hơn những gì em nghĩ.”

Lãng mạn?

Đình Sương không khỏi nghiêng đầu nhìn nét mặt của anh, trong miệng sắp Bách ‘một bó tuổi’ thế mà cũng thốt ra hai chữ này.

Vừa ngoảnh sang một cái, cậu bất ngờ thấy trong đáy mắt của Bách Xương Ý, có một chút gì đó dịu dàng khác hẳn ngày thường.

Rõ ràng là bọn họ cùng đứng trên một cái sân thượng, cùng ngắm nhìn một cảnh sắc...

Đình Sương nhìn chằm chằm gò má của anh, hỏi: “Vậy anh... nhìn thấy cái gì?”

Bách Xương Ý không trả lời câu hỏi của cậu, chỉ bảo rằng: “Lúc này em hỏi anh có để ý đến bất mãn của sinh viên không. Em cũng biết đấy, cứ đến cuối học kỳ thì giáo sư sẽ phải nhận đánh giá của sinh viên, giống như sinh viên các em phải đối mặt với cuộc thi của giáo sư vậy.”

“Đúng thế, em đang muốn nói đến vấn đề này... học kỳ trước em cũng cần đánh giá mấy giáo sư.” Đình Sương nói: “Chuyện này có ảnh hưởng gì tới anh không? Có phải... sát hạch gì đó không?”

Bách Xương Ý: “Nếu giáo sư nào nhận đánh giá kém quá nhiều, mà nhà trường không bổ nhiệm lại, thì người đó sẽ không được tiếp tục giảng dạy nữa.”

Đình Sương có chút thấp thỏm: “Vậy anh ——”

Bách Xương Ý cong khóe môi, dùng giọng điệu dí dỏm như khi dạy học: “Nhưng tôi là giáo sư trong biên chế.”

Giáo sư trong biên chế?

Giáo sư trong biên chế là có quyền thích làm gì thì làm à?

Trong nháy mắt nghe được năm chữ kia, Đình Sương quả thực muốn vì dân trừ hại, móa nhà nó, hình như giáo sư trong biên chế có quyền thích làm gì thì làm thật...

Thế nhưng một giây sau, Bách Xương Ý lại thu hồi giọng điệu dí dỏm kia, nét mặt trở nên nghiêm túc, thâm thúy, phảng phất một chút tuổi đời: “Giáo sư trong biên chế có nghĩa là tôi sẽ đứng mãi ở đây, nhìn mãi nơi này.”

Đứng mãi ở đây, nhìn mãi nơi này...

Chẳng biết tại làm sao, Đình Sương nghe được sự bình yên ở trong câu nói ấy.

“Em hỏi tôi nhìn thấy cái gì, tôi sẽ nói cho em điều mà tôi trông thấy.” Bách Xương Ý nhìn về phòng thí nghiệm y học nơi xa xăm: “Ting, em có tin không, ngay trong lúc chúng ta đang nói chuyện, ở trong tòa nhà kia đã phát minh ra một robot nano thế hệ mới, khiến cho một căn bệnh nào đó của con người từ đây chỉ là một phần của lịch sử.”

Giọng nói của Bách Xương Ý nghe quá đổi đáng tin, Đình Sương sửng sốt, không tự chủ được mà nhìn tòa nhà thí nghiệm kia một cách ngẩn ngơ: “... Robot nano sao?”

Bách Xương Ý cười nhẹ, Đình Sương tức khắc tỉnh táo lại, xù lông: “Anh ghẹo em à?”

“Đâu có.” Bách Xương Ý cười, tiện tay chỉ vào đám sinh viên đang phơi nắng trên quảng trường: “Em có tin không, tại một buổi trưa hết sức bình thường này, trong đám nhóc kia sẽ xuất hiện một

thiên tài, đang tắm nắng hoặc đang uống cốc cà phê nguội dần, đột nhiên kéo tri thức của nhân loại lên một bước ngoặt mới.”

Đình Sương rất muốn nói mình không tin, muốn nói cmn anh lại ghẹo em, thế nhưng ở thời khắc này, cậu lại chẳng thốt ra được những câu ấy.

“... Em tin.” Đình Sương cảm thấy chẳng thể lý giải nổi: “Em thực sự tin, dù rằng không biết tại sao mình lại tin nữa.”

“Bởi vì em biết chuyện giống như vậy đang không ngừng diễn ra.” Bách Xương Ý cúi đầu nhìn mặt đất: “Tòa nhà ngay bên dưới chân em, nó đang thay đổi phương thức sống của rất nhiều người.”

Đình Sương cúi đầu nhìn theo, dưới chân cậu là viện LRM.

Dường như cậu đã hơi hiểu ra một chút.

Bách Xương Ý bảo rằng chỗ đứng của bọn họ không giống nhau, cảnh vật nhìn thấy cũng không giống nhau.

Quả thực là vậy.

Cậu đứng ở một nơi chỉ nhìn thấy được bản thân mình, cho nên chỉ trông thấy mỗi bản thân mình.

Khi cậu nghe thấy câu hỏi “Em cho rằng đại học là cái gì?”, thì phản ứng đầu tiên chính là “Em cho rằng đối với em thì đại học là cái gì?”.

Đại học đối với cậu là một quãng thời gian, là một giai đoạn, là một nơi đến lúc nào đó sẽ phải rời đi.

Giống như Bách Xương Ý đã nói, cậu biết mình sẽ chỉ dừng lại nơi đây vài năm, bởi thế mới vội vàng muốn mang chút gì đó đi, vội vàng mong mấy năm qua sẽ khiến cho mình thay đổi, sẽ chạm trở mình thành người mà mình mong muốn.

Nhưng chốn đại học này...

Kỳ thực còn có điều ý nghĩa khác.

Học sinh như nước chảy, giáo sư như sắt thép, đối với những người mãi đứng ở nơi này mà nói, đại học là một tồn tại khác biệt.

Gió trên sân thượng vẫn tiếp tục thổi, giống như đã thổi trong rất nhiều năm qua.

Đình Sương che bớt gió, đốt một điều thuốc, thử nhìn cảnh vật mà Bách Xương Ý đang nhìn qua làn khói mờ. Một lát sau cậu mới hỏi: “Sếp Bách, vậy anh cho rằng đại học là cái gì?”

Bách Xương Ý nhận nửa điều thuốc trên tay Đình Sương, rít một hơi, đôi môi khẽ mở: “Tiên phong của nhân loại.”

Có lẽ tại gió trên sân thượng quá lớn, cánh tay Đình Sương bỗng nổi một tảng da gà, sống lưng cũng tê dại theo.

Tiên phong của nhân loại...

“Ting, tôi luôn đưa ra câu hỏi khó nhất cho các em, bởi vì tôi không bao giờ đánh giá thấp các em.” Bách Xương Ý quay đầu nhìn cậu: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, trong số các em sẽ có những người vượt qua được tôi, dấu cho chỉ có một đi chẳng nữa.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 42: Mì vẫn thần

Đình Sương im lặng một lúc rất lâu, cậu chẳng biết nên nói gì cả.

Da gà trên cánh tay đã biến mất, chỉ còn sót lại trái tim đang đập hơi nhanh.

Gió vẫn đang thổi.

Mặt trời nghiêng nghiêng, phía đằng xa là dãy phòng học bám đầy dây thường xuân, bị ánh mặt trời chiếu xuống sáng trưng một góc, biến thành một vùng xanh lục ánh vàng.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ, nói: “Tôi phải đi rồi.”

Thời gian trôi nhanh quá, Đình Sương có chút không nỡ: “... Không thể ở lại thêm năm phút nữa sao?”

“Tôi rất muốn, nhưng đáng tiếc là không thể.” Bách Xương Ý cười, dưới đáy mắt cũng có một tia tiếc nuối: “Sắp tới sẽ tuyển dụng thêm giáo sư mới, chiều nay các ủy viên trong hội đồng tìm kiếm và đánh giá phải họp.”

“... Được rồi.” Đình Sương móc thẻ nhân viên từ trong túi áo sơ mi ra, trả về chủ cũ: “Thế... khụ, hôn một cái rồi hẵng đi?”

Ánh mắt sáng quắc.

Bách Xương Ý cúi đầu hôn lên môi Đình Sương một cái, bảo: “Đi nhé.”

“Ôi sao anh hôn qua loa quá vậy.” Đình Sương đứng ở sau lưng Bách Xương Ý, bắt măn hô.

“Không qua loa không được.” Bách Xương Ý cũng chẳng quay đầu lại, chỉ nghe thấy trong giọng nói của anh có ý cười: “Không qua loa thì không đi được.”

Đình Sương nhìn bóng lưng của Bách Xương Ý mà cười khúc khích một lúc, sau đó đứng yên lặng một mình bên bức tường chắn.

Lúc này đây nhìn cảnh vật xung quanh, dường như cảm giác đã không còn như trước.

Kiến trúc nguy nga nhưng bất động, đoàn người đi tới lại đi lui.

Thủy triều đông đưa, núi xanh sừng sững.

Mấy năm qua cậu luôn nghĩ rằng, phải sống thực tế một chút, thế nhưng trên thực tế... dường như không hề thực tế như những gì cậu vẫn hằng tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, cậu nhin không được mà lấy điện thoại di động ra, nhấn một câu vào trong group chat “Tất Qua Robotik”.

Đình Sương:Thật ra tôi thấy giáo sư của bọn mình cũng tốt lắm.

Tổng Hâm:???

Quách Bằng:???

Hà Nhạc:???

Đình Sương:Tôi muốn hỏi một chút, giáo sư của bọn mình ngoại trừ không dễ qua môn, còn có khuyết điểm nào khác sao?

Tổng Hâm:Có.

Quách Bằng:Có.

Hà Nhạc:Có.

Đình Sương:???

Khiếp, đội hình chỉnh tề thế.

Đình Sương:Có khuyết điểm gì...

Tổng Hâm:Các bro đăng ký hỏi-đáp bao giờ chưa? Phàm là người đã hẹn trước một lần, phàm là người đã từng trao đổi riêng với lão... ai nấy đều bắt đầu hoài nghi IQ của bản thân có vấn đề...

Hà Nhạc:Chính xác, tui hẹn một lần xong, lần sau méo dám bén mảng tới nữa, bởi vì lão nói lão không hiểu tui đang hỏi cái gì, kêu tui hãy sắp xếp lại ngôn ngữ đi đã, lúc đó tui cảm giác lão sắp nhét vào mồm tui quyển từ điển tiếng Đức tới nơi...

Quách Bằng:Còn nữa, bất luận ông có hỏi lão vấn đề khó nhằn cỡ nào, trước khi bắt đầu giải đáp cho ông, lão đều thờ ra câu “đây là một vấn đề vô cùng đơn giản”...

Đình Sương:Vậy các ông có từng nghĩ rằng... có khi nào... ông chẳng qua là không muốn đánh giá thấp bọn mình...

Group chat yên tĩnh ba giây.

Hà Nhạc:Cầu lão đánh giá thấp tui.

Tổng Hâm:Cầu lão đánh giá thấp tao.

Quách Bằng:Cầu lão đánh giá thấp tôi.

Đình Sương vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gõ chữ:Thật ra nếu ngẫm lại... vào tiết học xyz, hết tiết luyện xyz, sau này thi cũng thi xyz, vậy có khác nào lúc học cấp 3 đâu? Đòi còn gì là thú vị?

Quách Bằng:Ông cảm thấy nó không thú vị ư?

Quách Bằng:Để tôi nói cho ông biết cái gì mới là không thú vị.

Quách Bằng:Không tốt nghiệp được mới là không thú vị.

Câu này vừa nói ra, không có ai spam lại, cũng không có ai trả lời.

Group chat rơi vào trạng thái hoàn toàn im lặng.

Đình Sương nhìn chằm chằm câu“Không tốt nghiệp được mới là không thú vị”kia, trong nháy mắt từ không-gian-đa-chiều của giáo sư Bách trượt về không-gian-ba-chiều của thế giới hiện thực.

(theo lý thuyết M thì vũ trụ của chúng ta được hình thành từ 11 chiều, nhưng chỉ có 3 chiều không gian + 1 chiều thời gian đã mở, 7 chiều kia bị cuộn lại. Không gian cao chiều = 4D trở lên; không gian thấp chiều = 3D trở xuống)

Một khắc đó, Đình Sương nhớ lại cảm giác sợ hãi khi bị bắt học lại.

Cậu một lần nữa ý thức được rằng, anh chị em trong group chat mới là đồng bào của mình, còn giáo sư Bách là con Titan đứng bên ngoài bờ tường.

Sếp Bách nói, bọn họ có cái nhìn và thái độ khác nhau về cùng một sự việc, đây không phải vấn đề đúng hay sai, đây là vấn đề về góc độ. Đứng ở góc độ của sếp Bách, đại học là tiên phong của nhân loại, điều này không sai... thế nhưng nếu đổi một góc độ khác, phải chăng sếp Bách cũng nên quan tâm chút xíu tới đám níu-chân-nhân-loại như bọn họ?

Tỷ như... đi đầu trong việc kéo theo đám níu chân này, cùng nhau thực hiện tiến bộ hóa toàn diện?

Đình Sương quyết định chờ tối nay về nhà, sẽ tiếp tục thảo luận vấn đề này với Bách Xương Ý.

Chờ chút.

Về nhà...

Vừa nghĩ đến cái từ “nhà” này, Đình Sương cảm thấy mình nên xử lý căn phòng trọ kia một chút.

Lúc làm hợp đồng thuê căn phòng kia, trên đó có viết là thuê không kỳ hạn, mà dựa theo quy định của việc cho thuê nhà, cậu có quyền thích ở đến lúc nào cũng được, nhưng nếu như cậu không muốn thuê nhà nữa thì phải báo trước ba tháng cho chủ nhà, để họ có đủ thời gian tìm kiếm khách thuê kế tiếp.

Đối với một người có sinh hoạt chẳng mấy sóng gió, ba tháng không hẳn là một khoảng thời gian quá dài.

Ba tháng trước đây, Đình Sương cảm thấy dù rằng cuộc sống của mình không bằng phẳng êm xuôi gì cho lắm, thế nhưng ít nhiều cũng dễ dàng phán đoán được ba tháng tiếp theo. Ở nước Đức này,

muốn hẹn người khác đi ăn tối trước nửa năm, đôi phương cũng phải tra lịch xem hôm đó có vướng hành trình gì không.

Ba tháng trước đây, cậu chẳng hề hay biết rằng, cuộc sống thật ra luôn đem tới những điều bất ngờ, trước khi nó ập đến thì bình yên không gợn sóng, càng khiến cho thời điểm xảy ra bất ngờ lại càng bất ngờ hơn.

Không cẩn thận một cái, đã ghép đôi với giáo sư mất rồi.

Không cẩn thận một cái, đã yêu đương với giáo sư mất rồi.

Không cẩn thận một cái, đã sống chung với giáo sư mất rồi.

Cuộc sống chính là kích thích như vậy đấy, kế hoạch đặt ra vĩnh viễn không đuổi kịp chuyện ‘củi khô bốc lửa’.

Bây giờ thì không kịp báo trước ba tháng cho chủ nhà, chỉ có thể tự mình tìm kiếm khách thuê phòng tiếp theo.

Đình Sương trước hết gọi một cuộc điện thoại cho bà chủ nhà, thông báo về việc ngừng thuê.

Bà chủ nhà hỏi: “Cháu phải tốt nghiệp rồi về Trung Quốc à?”

Tốt nghiệp...

Xa xôi không với tới.

“Không ạ, cháu định chuyển sang ở cùng với...” Đình Sương đang định nói là ‘Partner’, nhưng cảm thấy không nên nói vậy với bà chủ nhà, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư: “... Ở với đứa bạn thân ạ.”

Thế nhưng bà chủ nhà vẫn hiểu sai ý: “Ừ, là Liang hả? Lâu rồi bác không nhìn thấy thằng bé ấy, hỏi thăm thằng bé giúp bác nhé.”

“Không, không phải Liang đâu ạ.” Kỳ thực không cần phải giải thích, nhưng Đinh Sương nghe thấy câu này xong, không nhin được mà phản bác: “Là... người bạn mới của cháu.”

Bà chủ nhà nghe xong, nói: “Ồ, ý của cháu là Partner hả?”

“Àu... cũng có thể hiểu là thế ạ.” Không biết sao bà chủ nhà lại nghĩ đến được từ này, Đinh Sương có chút ngượng ngùng, chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc cuộc gọi: “Vậy cháu sẽ bắt đầu tìm người thuê trọ tiếp theo, trước khi mang người đến xem phòng cháu sẽ lại gọi cho bác ạ.”

Buổi chiều Đinh Sương ngồi tự học ở thư viện, thuận tiện đăng một thông báo cho thuê nhà lên trang web tìm nhà thuê, còn để lại cả địa chỉ email và số điện thoại để khách thuê thuận tiện liên lạc với cậu.

Học đến 5:30, cậu gửi tin nhắn cho Bách Xương Ý: Anh yêu, chuẩn bị về chưa?

Bách Xương Ý: Chờ một chút, còn việc chưa xử lý xong.

Đinh Sương tưởng phải đợi một lúc lâu, thế là tiếp tục tự học.

Không ngờ mới được năm phút đồng hồ, màn hình điện thoại sáng ngời, Bách Xương Ý nhắn: Về thôi.

Đinh Sương mau chóng thu dọn đồ đạc, vừa ra khỏi thư viện vừa nhắn tin: Không phải có việc chưa làm xong à?

Bách Xương Ý:Xong rồi.

Đình Sương:Nhanh dữ vậy?

Bách Xương Ý:Bàn giao lại hạng mục đấy cho Elias rồi.

Đình Sương:Elias?

Bách Xương Ý:Một tiến sĩ sinh dưới trướng của tôi.

Đình Sương:???

Đình Sương:Sao bảo đấy là tiên phong của nhân loại cơ mà?

Đình Sương:Anh bắt một 'người đi tiên phong' tặng ca thay anh?

Đình Sương:Còn anh thì chuẩn về hả?

Bách Xương Ý:Hiện tại đang là lúc tan tầm, tôi chỉ bàn giao cho cậu ta một hạng mục có thời hạn một năm, không hề bảo cậu ta phải tặng ca.

Bách Xương Ý:Tôi không có quyền ép bất kỳ ai phải tặng ca, ngoại trừ chính bản thân mình. Ép người khác tặng ca là trái pháp luật.

Đình Sương:Ồ ồ hóa ra là như vậy...

Đình Sương:Xem ra sếp Bách vẫn rất tiên phong đấy nhỉ.

Đình Sương:Làm gương cho binh lính.

Đình Sương:Chiến sĩ thi đua.

Đình Sương:Đại biểu của toàn dân.

Đình Sương đang nhập văn bản...

Bách Xương Ý: Sao em cứ buồn với tôi mãi thế?

Bách Xương Ý: Đến đây nhanh nào.

Bách Xương Ý:

Đây là lần đầu tiên Bách Xương Ý dùng meme, hơn nữa còn dùng tấm “Trời lạnh rồi, là thời điểm gạch tên sinh viên này khỏi danh sách” mà hồi trưa Đình Sương vừa gửi cho anh.

**.

Đình Sương không khống chế được khóe miệng đang nhếch lên cao của mình.

Lại dùng meme của bản thân, sếp Bách mọe nó đáng yêu quá thể đáng.

Đình Sương chạy thẳng một mạch ra khỏi trường, đi tới chỗ sáng nay Bách Xương Ý thả cậu xuống, mở cửa xe một cách tự nhiên và quen thuộc, rồi ngồi vào bên trên ghế phụ.

“E hèm.” Đình Sương điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, đặc biệt rụt rè mà liếc nhìn Bách Xương Ý: “Đi siêu thị trước hay về nhà trước ạ?”

Vấn đề này ngang với đang hỏi “Muốn ăn cơm trước hay ăn em trước?”.

Đi siêu thị trước = ăn xong mới chịch.

Về nhà trước = chịch xong mới ăn.

Bách Xương Ý nói: “Siêu thị 8h đã đóng cửa rồi, đi siêu thị trước.”

Đình Sương thăm mắng, lão cảm thú.

Còn tận hơn 2 tiếng đồng hồ mà không đủ cho anh chịch em à?

“Em muốn ăn sò điệp hấp miến.” Vừa nghĩ đến chuyện tồn-thể-lực tối nay phải làm, Đình Sương bắt đầu chiêu đãi chính bản thân: “Còn muốn ăn thịt kho tàu nữa.”

Bách Xương Ý đánh xe đi đến một siêu thị phổ thông để mua nguyên liệu nấu ăn, Đình Sương cứ tưởng vậy là xong, ai ngờ anh còn lái tới trước cửa một siêu thị Châu Á do người Trung Quốc mở.

“Hả?” Đình Sương xuống xe theo Bách Xương Ý: “Còn thiếu nguyên liệu gì à? Ở nhà hết nước tương hay là dấm?”

Bách Xương Ý quay đầu nhìn Đình Sương một cái, có hơi buồn cười.

Đình Sương thoáng cái ngượng ngùng nói: “Em thực sự không biết trong bếp thừa thiếu gia vị nào... thế nhưng không có nghĩa là em không biết làm cái gì đâu nhé... chủ yếu là do tay nghề của sếp Bách cao siêu quá... trình độ như em chỉ đáng làm phụ bếp thôi, hoàn toàn không xứng được làm bếp trưởng...”

“Ah, quý khách đến rồi.” Nhân viên siêu thị Châu Á nhìn thấy Bách Xương Ý liền chào hỏi, lấy trong tủ lạnh ra một túi đồ: “Vừa khéo, đúng giờ quá.”

Đình Sương tò mò nhìn cái túi kia: “Đây là cái gì thế?”

“Bách tiên sinh có đặt trước một ít vỏ vắn thần kiểu thủ công, còn là loại vỏ mỏng đấy.” Nhân viên siêu thị cười nói với Đình Sương: “Thời buổi này chẳng mấy người tự gói vắn thần nữa đâu, toàn mua loại đóng gói sẵn. Vỏ vắn thần này phải có người đặt trước thì siêu thị mới nhập hàng về.”

“Anh ——” Đình Sương phút chốc quay đầu lại, ngẩng mặt lên nhìn Bách Xương Ý, dưới ánh đèn vàng ấm áp của siêu thị, đôi mắt sẫm màu kia trông như một ngôi sao nhỏ trong đêm, sáng lấp lánh.

Vừa mừng vừa sợ.

“... Anh vẫn nhớ à.” Đình Sương vui hết biết luôn: “Hôm nay... hôm nay là ngày gì vậy.”

Không phải sinh nhật, cũng không phải lễ tình nhân.

Chỉ là một ngày thứ hai bình thường.

“Không phải ngày gì cả.” Bách Xương Ý nhắc túi vỏ vắn thần kia lên: “Đi ngang qua đây vừa vắn nhớ tới chuyện em bảo muốn ăn thôi.”

CHÚ THÍCH

[1]Sò điệp hấp miến[2]Thịt kho tàu[3]Mì vắn thần

[*]Giáo sư BAI và cậu sinh viên TING – ảnh phục chế có màu
=))))))))))))))))))))))

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 43: Sống chung

Trong hai kiểu thói quen ẩm thực Trung và Tây, Bách Xương Ý nghiêng về món Tây nhiều hơn; bàn về tài nấu nướng, món Tây nào anh cũng biết làm, nhưng gói mì vằn thắn thì lại là lần đầu tiên trong đời.

Còn Đình tiểu gia đến nộm dưa chuột cũng ngại không muốn làm, thì lại càng không biết gói mì vằn thắn ra làm sao.

Lúc này cậu đang ngồi gập một chân trên bệ bếp, chân kia đong đa đong đưa, tay ôm điện thoại mà chỉ huy Bách Xương Ý làm nhân vằn thắn: “Hành, gừng với tôm đều băm nhỏ, còn đập vào đấy một quả trứng gà...”

Bách Xương Ý vừa băm nguyên liệu nấu ăn vừa bảo: “Đi lấy trứng gà qua đây.” Rồi lại sợ Đình Sương đến trứng cũng không biết để ở đâu, anh bổ sung thêm: “Trong tủ lạnh.”

“Ok luôn.” Đình Sương nhảy khỏi bệ bếp, đi tới chỗ tủ lạnh lấy trứng gà, tiện tay đặt ở mép bệ, sau đó đọc tiếp hướng dẫn nấu ăn: “Bỏ hành, gừng với tôm băm nhuyễn vào âu thịt xay, rồi cho muối và trứng ——”

Chữ ‘gà’ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đã nghe ‘bẹp’ một tiếng, trứng gà lăn khỏi mép bệ bếp rồi rơi xuống đất.

Tan xương nát thịt, vô cùng thê thảm.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn lòng đỏ và lòng trắng tung tóe trên mặt đất, sau đó giương mắt nhìn Đình Sương.

Đình Sương đọc được trong ánh mắt anh một ký hiệu:?

Nó chỉ đơn giản là biểu thị sự nghi hoặc, nhưng dường như còn ẩn chứa một tia khiếp sợ khó nhận ra.

“Ờmm... trứng gà... biết lẫn ha...” Đình Sương hoàn toàn không hiểu mình đang nói gì luôn.

Trứng gà đương nhiên là biết lẫn, Đình Sương tự chửi mình, việc này còn phải làm thí nghiệm mới biết cơ à?

“... Ừ.”

Đình Sương luôn cảm thấy chữ “Ừ” này của Bách Xương Ý còn có hàm ý khác.

Cậu đột nhiên hiểu được ánh mắt khiếp sợ ban nãy của anh, đó là sự khiếp sợ với trí thông minh của giống loài ăn hại...

“Gần đây em đang suy nghĩ một chuyện...” Đình Sương vừa lấy giấy lau sàn nhà, vừa cố gắng nói lảng sang chuyện khác: “Phòng trọ em đang ở hiện nay có giá thuê rất cao, bắt đầu từ tháng sau _____”

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, một dãy số lạ gọi tới.

“Em nghe điện thoại đã.” Đình Sương không kịp rửa tay, dùng một ngón tay sạch nhấn nút nghe và loa ngoài.

Trong điện thoại vọng ra một giọng nói của người Đức: “Xin chào, cho hỏi cậu có phải là Ting, người cho thuê căn phòng trọ ở số 16

đường Johannes Brahms không?”

“Đúng vậy, tôi đang tìm khách thuê nhà kế tiếp, thời gian là bắt đầu từ tháng sau. Hiện tại tôi đã không còn ở nơi đó nữa, nhưng vẫn có một ít đồ đạc chưa chuyển đi. Nếu như anh có cần gấp, tôi sẽ dọn luôn để anh chuyển vào từ tháng này.” Đình Sương ném tờ giấy lau lẫn vỏ trứng gà vào trong thùng rác: “Nếu anh rảnh thì chúng ta có thể hẹn ngày nào đó tới xem phòng... xin hỏi nên xưng hô với anh thế nào nhỉ?”

“Jonas.” Người kia nghe nói có thể chuyển vào sớm thì rất vui vẻ: “Chiều mai hoặc chiều ngày kia khoảng 6h30 cậu có rảnh không?”

“Ngày mai tôi rảnh, hẹn gặp lại anh ở số 16 đường Johannes Brahms.” Hẹn xong thời gian gặp mặt, Đình Sương cúp máy rồi đi rửa tay.

Dòng nước chảy ào ào từ mu bàn tay, chảy qua kẽ ngón tay, cuốn trôi đi từng lớp bọt trắng của dung dịch xà phòng.

“Em muốn đổi nhà trọ à?” Bách Xương Ý thuận miệng hỏi: “Đổi đến chỗ nào?”

Đổi nhà trọ?

Đình Sương đang chuẩn bị đóng vòi nước lại, nhất thời không kịp phản ứng xem Bách Xương Ý vừa nói cái gì.

Dòng nước không ngừng chảy khỏi miệng vòi, khiến cho đám bọt trắng trong chậu rửa tan ra.

“Đổi tới chỗ nào ư?” Đình Sương đứng quay lưng về phía Bách Xương Ý, không hiểu sao mà lặp lại câu hỏi ấy.

“Tôi phải biết địa chỉ mới của em chứ.” Bách Xương Ý đã trộn xong nhân vằn thắn, cười bảo: “Lần trước em nói muốn ăn vằn thắn vỏ mỏng nhiều nhân, qua đây xem thế này đã đủ nhiều chưa?”

“Ừ...” Đình Sương đóng vòi nước lại, lau khô tay, đi tới bên cạnh Bách Xương Ý.

Một cái vỏ vằn thắn mỏng tang nằm trong lòng bàn tay trái của Bách Xương Ý, viên thịt đầy đặn bị kẹp giữa đôi đũa, bên trong hỗn hợp nhân quện đều nước trứng óng ánh, thêm sự tô điểm của vụn hành và gừng, vừa nhìn đã biết là ăn rất ngon.

Trên đầu ngón tay của Bách Xương Ý cũng bị dính một chút bột mì.

Đình Sương nhìn hai gò má của anh, ở dưới ánh đèn nhà bếp, gương mặt ấy có vẻ đặc biệt nhu hòa, bình dị và gần gũi.

“Nhìn vằn thắn ấy, không phải nhìn tôi.” Bách Xương Ý cười nhắc nhở.

“Ừm...” Ánh mắt của Đình Sương lại nhìn xuống nhân thịt trên vỏ bánh: “Được rồi... thịt nhiều thế là vừa đủ.”

Bách Xương Ý gạt đầu, bắt đầu gói vằn thắn dựa theo từng đũa nhân thịt.

“Em...” Đình Sương lấy một đôi đũa khác để gói cùng: “Chuyện nhà trọ...”

Cậu không biết mở miệng ra làm sao.

Động tác gói vắn thẩn trên tay rất chậm, tốc độ nhả chữ lại càng chậm hơn.

Chẳng biết vấn đề nằm ở đâu nữa.

Cậu muốn ngừng thuê phòng, sếp Bách lại cho rằng cậu muốn đổi nhà trọ...

Còn hỏi cậu đổi sang chỗ nào...

Ý là cậu sẽ phải dọn khỏi nơi này ư?

Thế nhưng rõ ràng là Bách Xương Ý bảo cậu đến đây ở mà...

Ở cũng gần hai tuần nay rồi còn gì.

Cậu bỗng nhớ ra, khi ấy Bách Xương Ý đã nói rằng, “Hiện tại nhà của em không ở được đâu, dọn dẹp đồ đạc rồi qua sống với tôi đi”.

Hiện tại nhà của em không ở được đâu...

Hiện... tại...

Ý tứ chính là chờ đến khi có thể ‘ở được’ rồi, thì sẽ để cho cậu quay về nơi đó?

Trong khoảng thời gian này ở bên nhau, Bách Xương Ý quả thực không hề đề cập tới hai chữ “chung sống”. Đình Sương tuy rằng cũng không trực tiếp nhắc đến hai chữ ấy, thế nhưng trong lòng cậu luôn luôn cho rằng, bọn họ chính là đang chung sống với nhau.

Lẽ nào thật ra trong lòng Bách Xương Ý chỉ định... để cậu tới đây ở tạm mấy ngày?

Tới đây ‘ở tạm mấy ngày’ có thể giống với ‘chung sống’ sao?

Lẽ nào toàn bộ khoảng thời gian qua đều là do cậu... tưởng bở?

Nghĩ tới đây, sâu thẳm trong linh hồn của Đình Sương không tránh khỏi việc đặt ra ba tầng câu hỏi ——

1 – Nếu như không phải chung sống, vậy tại sao lại bảo cậu tùy tiện dùng đồ đạc trong nhà?

2 – Nếu như không phải chung sống, vậy tại sao lại phối hợp với thói quen sinh hoạt của cậu?

3 – Nếu như không phải chung sống, vậy tại sao lại thêm dấu vân tay của cậu vào ổ khóa, tại sao lại nói cho cậu mật khẩu để tùy ý ra vào nhà?

Thế này mà không phải là ‘chung sống’ sao?

... Không, không phải.

Đình Sương tỉnh táo lại, nhận ra những điều trên cũng chẳng chứng minh được cái gì. Trước đây có bạn bè qua nhà cậu chơi, cậu cũng sẽ bảo họ ăn uống thả ga, tùy ý chơi đùa; nếu như thằng bạn thân muốn tới ở nhờ một thời gian, cậu cũng sẽ chiều theo nếp sinh hoạt của thằng bạn, thậm chí còn đưa cả chìa khóa dự phòng cho bạn để nó có thể tự do ra vào...

Mấy chuyện này không đồng nghĩa với việc cậu muốn sống chung với đám bạn.

Thế nhưng Bách Xương Ý và cậu... đâu phải là bạn bè?

Bọn họ là người yêu cơ mà.

Tuy rằng chỉ là cặp đôi yêu đương chưa được bao lâu...

... Đúng, trọng điểm chính là đây, bọn họ mới ở bên nhau chưa được bao lâu.

Ai cho mày cái quyền tự ý quyết định ‘sang đây ở’ là ‘muốn chung sống’?

Bách Xương Ý không nói để mày ở lại đây bao lâu, thế nên mày cứ yên tâm thoải mái mà ở sao?

Sếp Bách chỉ là hào phóng thôi mày có hiểu không hả?

Đang yêu đương, có đôi khi sang nhà nhau sống, đâu có ai thẳng thừng bảo đối phương biến đi đúng không?

Thế nhưng người đến ở phải biết tự giác chứ nhỉ?

Ngại vờ lờ.

Mẹ nó.

Tự tôn của tiểu gia.

Đình Sương bỗng liên tưởng đến quả trứng gà lăn xuống mặt đất rồi vỡ tan tành kia.

Yêu đương là nên thẳng thắn, nhưng vụ hiểu lầm này, nói ra thì cũng mất mặt quá...

Nội tâm của Đình tiểu gia như sóng thét biển gào, nhưng bề ngoài chỉ tỏ ra mình bị cái vẩn thẩn kia làm khó dễ.

Bách Xương Ý thấy cậu không nói tiếp, bèn hỏi: “Nhà trọ làm sao thế?”

“Nhà trọ ư...” Đình Sương vụng về gói một cái vằn thắn, giống như đặt toàn bộ sự chú tâm nên trên nó, vì thế nói năng có chút ấp úng: “Ừm... thì giá thuê đắt quá... cũng nhiều muỗi nữa... em định chuyển sang... ôi anh xem này, em gói có cái vằn thắn thôi mà cũng tốn sức quá...”

“Làm thế này.” Bách Xương Ý nhận lấy cái vằn thắn trên tay cậu, chỉ dẫn lại thao tác gói: “Gập xuống một cái rồi uốn vào giữa. Chuyển đến chỗ nào?”

“Để em bắt chước lại thử xem...” Đình Sương cầm một cái vỏ vằn thắn, bỏ nhân thịt vào giữa, cúi đầu nghiên cứu cách gói: “Chuyển tới... em còn đang suy xét... có vừa ý hai chỗ...”

“Chờ xác định thuê được nhà mới rồi hẵng chuyển trọ, như thế chắc ăn hơn.” Bách Xương Ý nói.

Chờ xác định thuê được nhà mới?

Đình Sương hậm hực.

Ông đây cũng không biết nhà trọ mới nằm cmn ở đâu nữa.

“... Ồ.” Đình Sương hờn dỗi gói mấy cái vằn thắn trông xấu mù, sau đó âm thầm quệt hết đồng bột mì dính trên tay lên lưng Bách Xương Ý.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 44: Khoảng cách văn hóa

Hai ngày nay sếp Bách sống không tốt lắm.

Cậu bạn nhỏ dường như đang bước vào thời kỳ phản nghịch.

Biểu hiện cụ thể là: soi mói bắt bẻ cơm nước do Bách Xương Ý nấu; chẳng thèm đoái hoài gì đến Bách Xương Ý; thể hiện sự hoài nghi với khiếu thẩm mỹ của Bách Xương Ý; hơn nữa còn không chịu cho make-love.

Ba việc đầu tiên có thể hiểu là chuyện tình thú hằng ngày, thế nhưng việc cuối cùng —— tuyệt đối là có vấn đề ở đâu rồi.

“Ting, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một buổi tối nào đó, chẳng hiểu sao đang hôn hít thì lại bị đẩy ra, Bách Xương Ý hỏi.

Quần bò của Đình Sương gồ thành một túp lều, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Xảy ra chuyện gì là chuyện gì? Em không có hứng chịch thôi.”

Bách Xương Ý có chút bất đắc dĩ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói cho tôi biết đi.”

Liên quan đến việc ‘rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì’, Đình Sương không muốn nói.

Hôm thứ ba sau khi đi xem nhà trọ, Jonas quyết định thuê lại căn phòng của Đình Sương, bà chủ nhà cũng không có ý kiến gì. Nghĩ tới tình cảnh ngày hôm ấy, Đình Sương có chút khó chịu.

Hôm ấy không chỉ có mình Jonas đến xem phòng, mà có cả bạn trai của Jonas nữa, hai người bọn họ không hề e dè, ngọt ngọt ngào ngào, vừa xem nhà vừa thương lượng nên trang trí chỗ này chỗ kia thế nào, còn thỉnh thoảng quay ra nhìn nhau nở nụ cười, hiển nhiên là đáng về muốn chung sống với nhau.

Đình Sương bị đả kích khá nặng nề.

Nhưng cậu không tính nói chuyện này với Bách Xương Ý, cậu muốn tự mình âm thầm giải quyết.

Dù sao không ở nhà này thì tìm nhà khác, nhưng nếu chút tự tôn cũng chẳng còn... thì biết phải đi đâu mà tìm bây giờ?

Trong chuyện này, lý trí nói cho cậu biết rằng Bách Xương Ý không làm gì sai, nhưng tâm tình lại không dễ dàng chấp nhận điều đó, vì thế chỉ biết biểu hiện sự bất mãn thông qua những chuyện khác.

Cái này người ta gọi là 'kiếm có'.

“Kỹ thuật của anh kém quá, em cảm thấy không thoải mái.” Đình Sương đứng trước mặt Bách Xương Ý, mạnh mẽ nói.

Nếu như thằng đàn ông khác mà nghe thấy câu này, chắc chắn sẽ bị sét đánh giữa trời quang, tôn nghiêm bị làm nhục.

Nhưng người nghe thấy câu này lại là Bách Xương Ý.

Kỹ thuật kém?

Không thể nào.

Không thoải mái?

Làm gì có chuyện.

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương, trong đầu hiện ra bốn chữ: cổ tình gây hấn.

Đình Sương hồi trước đã có tiền án, cứ rảnh háng là lại thích lượn trước mặt anh để kiểm chuyện và tức giận lung tung, riêng vụ này cậu mà số hai thì không ai số một.

“Thật sự là vì nguyên nhân này à?” Bách Xương Ý giương mắt hỏi.

Ánh mắt kia khiến Đình Sương hơi rén.

Lúc này Bách Xương Ý đang ngồi trên ghế sofa, còn cậu thì đứng, rõ ràng tầm mắt của cậu ở vị trí cao hơn, nhưng tự nhiên lại sinh ra ảo giác như bị giáo viên gọi vào văn phòng làm việc.

“... Ừm.” Đình Sương mãi mới nặn ra được một chữ.

Bách Xương Ý quan sát cậu một lúc rồi bảo: “Được rồi, chiều theo ý em vậy.”

“... Nghĩa là sao?” Đình Sương hỏi.

“Làm thế nào mới thoải mái, em nói cho tôi biết đi?” Bách Xương Ý hỏi.

Làm thế nào mới thoải mái...

Không trả lời được.

Đình Sương không nhìn vào mắt Bách Xương Ý, cũng không nói lời nào, dáng vẻ nhất quyết không chịu phối hợp.

Bách Xương Ý đợi mấy phút, sau đó quyết định đổi cách hỏi khác: “Vậy tôi khiến em không thoải mái ở chỗ nào?”

Không thoải mái ở chỗ nào...

Cũng không trả lời được.

Đình Sương đứng như trời trồng, đứng đến mức có hơi đau chân.

“Anh nói xem tại sao em phải trả lời câu hỏi của anh?” Đình Sương cảm thấy cực kỳ không công bằng.

Dựa vào cái gì cơ chứ?

Dựa vào cái gì mà cậu luôn phải đứng ở vị trí này?

Lúc nào cũng là Bách Xương Ý định đoạt, lúc nào cũng là Bách Xương Ý nắm quyền chủ đạo, muốn cậu đến thì cậu liền hí ha hí hửng mà đến, muốn cậu đi thì cậu phải im hơi lặng tiếng mà đi.

Đình Sương đột nhiên nổi đóa: “Em không thích nói đấy thì sao? Anh có quyền gì mà tra hỏi em chứ?”

“Ting, tôi chỉ muốn cố gắng để giải quyết vấn đề.” Bách Xương Ý hạ giọng nói: “Nếu như em không muốn nói chuyện ngay bây giờ, chúng ta có thể để khi khác.”

Giọng điệu của Bách Xương Ý cực kỳ khắc chế, thông thường làm vậy sẽ khiến đối phương cũng bình tĩnh theo, thế nhưng tư thái ‘hoàn toàn không bị ảnh hưởng’ này lại càng chọc giận Đình Sương hơn.

Dựa vào đâu mà Bách Xương Ý có thể thoải mái tự tại như vậy?

“Nói chứ sao không dám nói? Anh hỏi anh khiến em không thoải mái ở đâu đúng không, được, em cho anh biết, anh làm em chỗ nào cũng không thoải mái.” Đình Sương càng nghĩ càng tức giận, hai ngày nay cố làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, cậu đã ghen gần chết: “Hiện tại em không thoải mái, mấy ngày nay em đều không thoải mái, chỉ cần ở cùng một chỗ với anh em liền không thoải mái.”

Kiểu này thì không nói chuyện được rồi.

Đình Sương vẫn đang phát tiết tâm trạng, cậu bị nóng đầu, không giữ nổi mồm miệng, chỉ toàn nói ra mấy lời khó nghe.

Bách Xương Ý vẫn yên lặng lắng nghe, không hề cắt ngang.

Chờ đến khi Đình Sương trút hết tâm trạng, dần dần nguôi giận, miệng cũng ngừng nói, lúc này mới ý thức được có điều bất thường.

Trên mặt Bách Xương Ý chẳng bộc lộ cảm xúc gì, nhưng cũng không giống như đang tức giận.

“Vừa rồi em...” Đình Sương muốn nói, vừa rồi cậu toàn thốt ra mấy câu óc chó, thế nhưng không sao vút thể diện đi được.

Bách Xương Ý đợi mấy phút, thấy Đình Sương không có ý định nói tiếp, mới bảo rằng: “Hiện tại chúng ta có thể nói tới vấn đề chính chưa?”

Hồi lâu sau, Đình Sương rầu rĩ nói: "... Có vấn đề gì đâu."

"Có vấn đề gì đâu?" Bách Xương Ý hỏi: "Vậy tối nay chúng ta đang làm cái gì?"

Đình Sương im thin thít.

Cậu cũng chẳng biết tối nay mình bị làm sao, nếu như muốn giả bộ không có chuyện gì, thì phải giả bộ cho trót, không được lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào. Còn nếu như thực sự không nhịn được, thì bây giờ buông bỏ cái lòng tự tôn chó má kia, nói thẳng vấn đề ra.

Thế nhưng cả hai điều này cậu đều không làm được.

Rốt cuộc, cậu cũng nhìn thấy trong đáy mắt của Bách Xương Ý có một tia mệt mỏi.

"Ting, ngày mai tôi phải đi công tác." Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ, đứng dậy bảo: "Đêm nay tôi sẽ ngủ ở khách sạn."

Sự mệt mỏi của Bách Xương Ý đã đâm mạnh vào lòng Đình Sương một cái.

Bỗng nhiên, một giọng nói như nọc rắn chui vào trong lỗ tai của cậu.

"Đình Sương, với cái tính này của em thì ai mà chịu được? Anh chịu quen rồi, còn hấn ta thì sao? Hấn có chịu được không? Hấn chịu được hôm nay, vậy hai tháng nữa thì thế nào?"

Con rắn kia phun đầu lưỡi ra, lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Đình Sương đứng thẩn thờ cạnh chiếc ghế sofa, có tiếng mở cửa, rồi lại có tiếng đóng cửa vang lên, sau đấy cậu cuộn mình ngồi

sụp xuống sàn nhà.

Bách Xương Ý đứng ở trước sân, chuẩn bị gọi một chiếc taxi, bỗng trên màn hình xuất hiện cuộc gọi tới: Elena.

Bách Xương Ý nhận điện thoại: “Chờ tôi gọi taxi rồi gọi lại cho bà sau.”

“Đoán xem ai đang lái xe nào?” Elena nở nụ cười: “Ông ở đâu đấy, để tôi qua đón ông.”

Bách Xương Ý: “Cổng nhà tôi.”

Elena: “Đợi tôi năm phút.”

Cô có thói quen giống hệt Bách Xương Ý, nói ra thời gian dự tính, sau đó sẽ đến đúng giờ.

“Đưa ông tới đâu đây?” Cửa kính ô tô hạ xuống, đây là một mỹ nữ tầm tuổi Bách Xương Ý, có mái tóc xoăn màu vàng nâu, bộ ngực đầy đặn lộ ra khỏi áo ba lỗ, vòng eo thon gọn, trên cánh tay sần chắc duyên dáng là một hình xăm rất lớn – kéo dài từ xương quai xanh đến tận bắp vai.

“Không biết.” Bách Xương Ý ngồi vào chỗ ghế phụ: “Tùy tiện tìm một cái khách sạn đi.”

“Ôi trời, ông không có nhà để về hả? Tôi nhớ căn hộ kia là tài sản riêng của ông trước khi kết hôn mà.” Elena liếc mắt nhìn ánh đèn trong nhà, sau đó tiện tay bật một giai điệu trống mạnh đến mức rung cả trái tim: “Ông đưa hết tài sản chung cho vợ cũ còn chưa đủ ư?”

“Hình như chúng ta đã thống nhất là không nhắc đến chuyện vợ cũ của đối phương.” Bách Xương Ý nói.

“Chú ý từ ngữ của ông đấy, tôi không có vợ cũ.” Elena đáp chân ga.

Bách Xương Ý đáp: “Bà biết tôi đang nói gì mà, hai người đã đăng ký sống chung hợp pháp rồi.”

“Ok, đúng là chúng tôi đã đăng ký sống chung hợp pháp, nếu như tôi chết, cô ấy thậm chí còn có quyền thừa kế tài sản. Luật của Đức thật sự chết tiệt, tôi chỉ muốn nó chứng minh quan hệ của bọn tôi khi đang yêu nhau, chứ không phải sau khi chia tay rồi nó còn chia luôn cả tiền của tôi.” Elena dùng tốc bộ bắn rap chửi bới vài câu, dáng vẻ trông rất khôi hài.

Cô nhớ ra mục đích gọi điện thoại tới, hỏi Bách Xương Ý: “Ông gần đây sao thế? Nếu muốn tìm bạn chơi bóng khác thì phải báo trước cho tôi ba tháng chứ?”

Vốn dĩ sáng sớm hai-tư-sáu nào bọn họ cũng đánh tennis với nhau một tiếng, thói quen này đã duy trì vài năm nay, thế nhưng bắt đầu từ khoảng một tháng trước, Bách Xương Ý thường xuyên vắng mặt không lý do, hai tuần gần đây nhất thì bảo thẳng với cô là bận quá.

Elena đã thử tìm mấy người bạn chơi bóng khác, thế nhưng trình độ không đủ, so ra thì ông bạn đang ngồi ở ghế phụ này vẫn là bạn chơi bóng tốt nhất.

Nhưng nếu có thể chăm đi tập thì lại càng tốt hơn.

“Xin lỗi.” Bách Xương Ý nói: “Gần đây không tiện lắm.”

“Không tiện lắm? Không tiện ở chỗ nào? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì chúng ta bắt đầu đánh bóng từ 6h sáng... khoan khoan.” Elena nhìn Bách Xương Ý một cái: “Gần đây ông đang hẹn hò với ai hả? Hay là với những ai?”

“Một thôi.” Bách Xương Ý nói.

“Nhanh thế đã xác định quan hệ rồi?” Elena cảm thấy khó mà tin nổi, lúc này mới được bao lâu đâu? Cô bỗng nhiên nhớ tới ánh đèn trong căn hộ của Bách Xương Ý: “Đừng bảo cậu ta đang ở trong nhà của ông nhé?”

Bách Xương Ý im lặng không nói gì.

Im lặng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

“Ôi trời, ông sống chung với cậu ta đấy à?” Elena không dám tin tưởng.

“Làm sao có chuyện đấy được.” Bách Xương Ý nói: “Cậu ấy chỉ là một đứa bé mới 24 tuổi, bà nhớ cái hồi chúng ta hai mươi mấy tuổi đầu đi, ai lại đồng ý chung sống với người khác chứ?”

Elena gật đầu, tràn đầy đồng cảm: “Hồi tôi hai mươi mấy tuổi, mỗi sáng còn chẳng biết mình đang tỉnh lại trên giường của ai.”

“Huống hồ...” Bách Xương Ý không nói nửa câu tiếp theo khỏi miệng, huống hồ đứa nhỏ hiện tại cảm thấy không thoải mái khi ở bên cạnh anh.

“Cậu ta không chê ông già à?” Elena đùa giỡn.

“Ngày nào cậu ấy cũng chê tôi già.” Bách Xương Ý cũng cười rõ lên, có chút hài hước, lại có chút lại tự giễu: “Tôi đâu thể nào nói với cậu ấy rằng, qua mấy năm nữa tôi đã 40 tuổi rồi, muốn có một cuộc sống yên ổn, vì thế xin em hãy sống chung với tôi, tôi nguyện ý mỗi khi tan làm về nhà đều trông thấy em và bạn học uống rượu nhẩy nhót chơi ném gối, hoặc là dùng súng nước bắn nhau.”

Elena cười ầm cả lên, vừa cười vừa nhìn Bách Xương Ý, thế nhưng nhận ra trên mặt anh không hề nở nụ cười.

“Những lời ông vừa nói là thật lòng à?” Elena tắt nhạc đi, bên trong xe bỗng chốc cực kỳ yên tĩnh: “Ông thực sự muốn sống chung nhanh thế sao?”

“Trước khi bà nhắc thì chưa từng nghĩ tới.” Bách Xương Ý quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chính thức sống chung đồng nghĩa với rất nhiều điều thực tế.

Tỷ như trên biển số nhà và hòm thư từ nay sẽ đề tên của cả hai người bọn họ, bạn bè của Bách Xương Ý sẽ biết được mối quan hệ này, trong đó lại có không ít các vị giáo sư. Hơn thế, bạn học và bạn bè của Đình Sương có khả năng cũng là học sinh của Bách Xương Ý.

Đây là một bước đi quan trọng, chỉ thua mỗi việc ‘đăng ký sống chung hợp pháp’ và ‘kết hôn’ thôi, Bách Xương Ý không thể bất cẩn được.

Hiện tại còn quá sớm, hiện tại bọn họ còn chưa thể dẫn đối phương bước vào vòng xã giao của nhau.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 45: Cao thủ chọc tức

Nguyên bản chuyến bay khứ hồi là vào buổi tối ngày thứ bảy, nhưng Bách Xương Ý đổi lại thành sáng sớm.

Máy bay đúng giờ hạ cánh, Bách Xương Ý thả tờ tạp chí xuống, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, kiểu này chắc hẳn có thể về nhà trước 8h, như vậy anh sẽ kịp ăn sáng với Đình Sương – quá nửa là giờ này còn chưa dậy. Lúc ăn sáng hai người bọn họ có thể từ từ nói chuyện, ăn xong bữa sáng anh sẽ đưa cậu tới quán cà phê để làm thêm, còn mình thì ngồi ở vị trí cũ, đọc sách, ngắm người.

Nghĩ như thế, thời điểm đứng mở cửa, ánh mắt của Bách Xương Ý không tự chủ được mà mang theo chút ý cười.

Nhưng đến khi mở cửa rồi, cảnh tượng trước mắt lại làm cho ý cười kia biến mất.

Trong nhà trống trải và sạch sẽ đến lạ thường.

Trên ghế sofa không có quyển truyện tranh mới lật được vài tờ đã bị úp ngược xuống; trên bàn trà không có nửa lon bia uống dở đang ấm dần dưới thời tiết mùa hè; trên lưng ghế không có chiếc quần bò và áo phông bẩn chờ được giặt.

Bách Xương Ý tiếp tục đi vào bên trong.

Trên bàn ăn không có chiếc bình decanter bị đem đi cắm hoa; trên bếp bếp không có nửa quả dưa hấu bị xúc mất mấy miếng ở giữa; trong tủ lạnh chặt kín các loại nguyên liệu nấu ăn, trông như thể mới được mua bổ sung thêm; trên ngăn đá mấy que kem không hề xê dịch, ngay cả thùng rác cũng sạch sẽ.

Vào trong thư phòng, trên giá sách chẳng còn cuốn manga hay sách vở ghi chép nào, trên mặt bàn cũng không có mấy tờ giấy nháp vẽ linh tinh, cũng không có chiếc laptop dán đầy nhân vật hoạt hình.

Lên tầng.

Trong phòng ngủ, chăn gối giường chiếu được gấp gọn gàng, dường như chưa từng có ai nằm trên đó.

Ngoài ban công, tàn thuốc lá trong chậu hoa đã được dọn sạch, cây xương rồng tràn đầy sức sống dưới ánh nắng mặt trời.

Bên trong phòng tắm, bàn chải đánh răng và cốc súc miệng trên bồn rửa mặt đều chỉ còn một cái; trên giá treo khăn cũng chỉ sót lại bộ khăn lông màu trắng; trên thành bồn tắm và két nước trống trơn, chẳng có bất luận đồ vật nào bị bỏ quên ở đó.

Bệ ngồi bồn cầu bị hạ xuống.

“Tiện tay đặt bệ bồn cầu xuống là thói quen xấu, nhanh nhanh sửa lại đi.” Vào một buổi sáng sớm cách đây không lâu, Đinh Sương nghiêng đầu qua chỗ khác, làm nũng với anh như vậy.

Bách Xương Ý đi xem những phòng tắm khác, không phải ngẫu nhiên, hiện giờ tất cả bệ ngồi bồn cầu trong nhà đều bị hạ xuống.

Hết thấy đều khôi phục lại dáng vẻ như ba tháng trước đây.

Toàn bộ căn nhà chẳng khác nào khách sạn.

Điều duy nhất khác ba tháng trước, chỉ có lọ thủy tinh đựng tiền trên tủ đầu giường, và tấm bản đồ lập thể bên trên có ghim một lá cờ nhỏ.

Hiện tại bên trong lọ tiền tip kia có thêm mấy tờ 50 euro.

Bách Xương Ý đi tới chỗ tấm bản đồ, rút lá cờ nhỏ kia ra, quan sát trong chốc lát.

“Chúng ta đang ở đây.” Một chiều chạng vạng cách đây không lâu, Đình Sương đã cắm lá cờ nhỏ này vào vị trí Hannover: “Mỗi lần nhìn thấy bản đồ, sẽ có thể nhớ được rằng chúng ta đã cùng đi những đâu.”

Bách Xương Ý cắm lá cờ nhỏ vào vị trí cũ.

Đêm trước ngày đi công tác, vụ việc kia dưới cái nhìn của anh thì không phải là cãi nhau, đứa nhỏ cáu kỉnh không muốn nói chuyện, anh cũng đâu thể nào ép buộc được? Vì vậy dự định đi công tác về mới thảo luận lại kỹ lưỡng.

Thế nhưng hiện tại...

Cảm giác bị đá, đồng thời còn nhận được một khoản phí bồi thường chia tay này là sao?

...

Cách đó 4.8km, Đình Sương đã rời giường.

Phòng trọ mới tuy rằng vẫn không có tin tức gì, nhưng ít nhất tháng này phòng trọ cũ vẫn thuộc về cậu.

Đình Sương cạo sạch ria mép rồi nhìn chính mình trong gương. Ánh mặt trời chiếu vào từ ô cửa sổ phía sau lưng, làm cho khuôn mặt và xương quai xanh ở trong gương tỏa ra một ánh sáng tươi đẹp.

Tâm tình của cậu hiện nay rất phức tạp.

Nói cách khác, nội tâm cậu ngay lúc này đang phân thành hai.

Một con Ting về mặt tà ác ——

Hừ, lão cầm thú, thích đi công tác chứ gì, chờ tối nay về nhà lão sẽ biết thế nào là người yêu biến mất.

Một con Ting khổ sở ngồi co ro bên cạnh ——

Nhưng mà... dù sếp Bách có nhận ra việc mày bỏ đi thì cũng chẳng cảm thấy gì đâu... sếp Bách vốn dĩ không có ý định sống chung với mày, mày chuyển đi không phải là việc rất bình thường sao...

Con Ting tà ác kia cười đắc ý ——

Hừ, chuyển đi là việc rất bình thường, thế nhưng trước khi đi còn hạ toàn bộ bộ ngồi bôn cầu xuống, hành vi chộc điên người khác một cách thông minh cỡ này, không phải ai cũng nghĩ ra được đâu.

Con Ting khổ sở càng khổ sở hơn ——

Nè... mày tức sếp Bách thì có ích lợi gì đâu...

Nổi nóng thì ông không vui...

Không nổi nóng thì chính mày không vui...

Con mẹ nó mày là một người trưởng thành, có thể người lớn một chút không hả?

Đình Sương đạp xe đến quán cà phê, cả đoạn đường đều suy đoán về phản ứng của Bách Xương Ý sau khi về nhà tối nay.

Ngờ đâu lúc cậu sắp đạp tới quán cà phê, từ đằng xa đã nhìn thấy Bách Xương Ý đứng lù lù dưới biển hiệu Freesia.

Đình Sương sợ hốt cả hên, lập tức bóp phanh kítttt một cái.

Tại sao sếp Bách lại ở chỗ này?!

Đã về nhà chưa? Hay là trực tiếp từ sân bay tới đây?

Trên tay không có hành lý, chắc là đã về nhà rồi...

Hiện tại đang chiến tranh lạnh... đừng bảo sếp Bách tức quá nên tới đây bém cậu nhé?

Ở ngay thời điểm tim Đình Sương đập như trống bỏi, Bách Xương Ý cũng nhìn thấy cậu.

Ánh mắt hai người giao nhau, toàn bộ tâm tình phức tạp của Đình Sương, nào là căng thẳng, lo lắng, nào là khổ sở, hờn giận... toàn bộ đều biến thành nhớ nhung.

Muốn quên hết đi những chuyện không vui.

Muốn chạy đến.

Muốn ôm ấp.

Muốn hôn môi.

Đình Sương dắt xe đạp, đi tới phía cửa quán cà phê.

Khi đi tới trước mặt đối phương, vậy mà cậu lại có cảm giác như ‘cận hương tình khiếp’.

(cận hương tình khiếp: lâu ngày không về quê hương, càng về gần tới nơi càng lo lắng hồi hộp)

Chẳng biết nên nói cái gì.

“... Chào buổi sáng.” Đình Sương khô khốc nói.

“Chào buổi sáng.” Bách Xương Ý đáp lại.

Đình Sương cảm thấy nghẹn thở.

Bầu không khí gay go này...

Cuộc nói chuyện lúng túng này...

Tiệm cà phê nơi góc phố này...

Sao tự dưng có cảm giác gặp lại người thương sau khi chia tay thế nhỉ?

“Ờ...” Đình Sương vừa khóa xe vừa nói: “Sao anh đã về rồi... em phải nhanh chóng đi làm việc đây... ờmm... không thể hàn huyên với anh quá lâu được...”

“Tôi không đến để hàn huyên với em.” Bách Xương Ý nói.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 46: Cappuccino

Tim của Đình Sương vọt lên tận cổ họng.

Biết ngay mà.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì, em giải thích đi xem nào?” Bách Xương Ý nói.

“Em, em chuyển đi...” Thấy mình thật sự đã chọc giận Bách Xương Ý, trong lòng Đình Sương có chút chột dạ, còn có chút vui mừng: “Không được à...”

Không được à?

Đương nhiên là không được!

Mỗi lần nhớ lại cảnh tượng khi vừa về đến nhà, Bách Xương Ý cảm thấy không sao chịu đựng nổi.

Cảm giác khó chịu này lẽ ra không nên xuất hiện, trong các mối quan hệ trước đây, thứ anh xem trọng nhất chính là tự do và tôn trọng, thứ cần được đảm bảo nhất chính là không gian và thời gian riêng tư.

Đình Sương trông thấy sắc mặt nặng trịch của Bách Xương Ý, thế là dè dặt tỏ vẻ diếc-không-sợ-súng mà giải thích: “Trước khi đi em còn... còn giúp anh dọn dẹp... chẳng phải anh suốt ngày dặn em

phải để đồ đạc về chỗ cũ à... thì em... thì em để hết về chỗ cũ cho anh rồi đó...”

Dọn dẹp?

Đặt tất cả bộ ngòai bồn cầu xuống mà là dọn dẹp hả?

Sắc mặt của Bách Xương Ý càng thêm khó coi: “Em tự hào gớm nhỉ?”

“Đâu có đâu có...” Đinh Sương vội vàng nói lời khiêm tốn: “Đây đều là việc mà em phải làm... lần sau em sẽ tiếp tục cố gắng, tiếp tục cố gắng...”

Còn dám tiếp tục cố gắng?

Bách Xương Ý bị chọc tức không hề nhẹ.

Anh đã quen với kiểu phương thức giao tiếp —— chấp nhận cái gì, không chấp nhận cái gì, cảm thấy thoải mái ra sao, cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào, song phương đều liệt kê thẳng thừng điều một hai ba bốn năm ra, nếu có thể tôn trọng lẫn nhau thì tiếp tục, không làm được thì chia tay.

Nhưng cái tên nhóc khốn nạn này, mặt thì rõ ràng xì ra không vui, nhưng hỏi tại sao thì lại không nói, thả cho hai ngày tưởng rằng cậu đã bình tĩnh hơn, kết quả Đinh Sương lại ném thẳng vào mặt anh cảnh tượng “bái bai ngài nhé”.

Rốt cuộc là Bách Xương Ý anh đã đắc tội thẳng nhóc khốn nạn này ở chỗ nào?

“Qua đây.” Bách Xương Ý trầm mặt nói.

“Anh, anh muốn làm gì?” Đinh Sương vốn dĩ đang đứng cách Bách Xương Ý hai bước chân, lúc này liền vọt thẳng trốn ra sau xe đạp.

Trốn xong, cậu tự thấy hành động của mình quá mức ấu trĩ, thế là lại từ phía sau xe đạp vòng trở về, mò tới trước mặt Bách Xương Ý, ngắc cổ nói: “... Qua thì qua, tính làm gì em?” Dáng vẻ trông rõ vô tội.

“Rốt cuộc tôi đã chọc gì đến em? Để em phải đối xử với tôi như thế này?” Bách Xương Ý đê giọng nói.

“Không làm gì cả... em có làm gì đâu?” Đinh Sương chớp chớp mắt, dáng vẻ không-tim-không-phổi khiến người ta cực kỳ tức giận.

Bách Xương Ý nhìn cậu một lúc lâu ơ là lâu, cảm thấy chẳng biết làm sao với vị tiểu tổ tông này.

Nói chuyện tử tế thì tiểu tổ tông không phối hợp.

Đánh cho một trận thì luật pháp không cho phép.

Thả cho thêm hai ngày thì chẳng hiểu vị tiểu tổ tông này còn quậy ra chuyện gì.

Nếu cứ mặc kệ không thềm quan tâm...

Cũng được thôi.

Có điều lại không nữa.

Bách Xương Ý rất hiếm khi ‘không nữa’ chuyện gì đó.

Kỳ thực mấy năm gần đây anh rất ít khi dạy đời người khác, rất ít khi nóng đầu mà làm ra quyết định gì đó, rất ít khi không kiềm chế bản thân, rất ít khi vì một người nào đấy mà thay đổi cách sống của bản thân.

Nhưng những chuyện ‘rất ít khi’ này, toàn bộ đều xảy ra trên người Đình Sương.

Bách Xương Ý hiểu chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

“Thôi quên đi, em vào làm việc đi.” Bách Xương Ý nói: “8h40 rồi.”

Đình Sương nhìn sắc mặt của anh, hỏi: “VẬY còn anh?”

“Đi lung tung một chút.” Bách Xương Ý nói.

“... Vâng.” Đình Sương chẳng biết là anh đang không tức, hay là tức đến mức chẳng buồn nói chuyện tiếp với mình: “VẬY em... em đi vào chuẩn bị nhé?”

Bách Xương Ý gạt đầu, hôn lên trán cậu một cái: “Vào đi.”

Đằng sau nụ hôn kia cất chứa sóng to gió lớn, nhưng đến khi chạm vào trán của Đình Sương, nó chỉ còn dư lại áng mây dịu dàng.

Trong lòng Đình Sương mềm nhũn, không nhịn được mà hỏi: “Anh không tới để hàn huyên với em, vậy anh...”

Anh đến để cầu xin em chuyển về, đúng không?

Chỉ cần anh mở miệng, em sẽ lập tức chuyển về ngay.

Cậu muốn hỏi như vậy, nhưng sợ bị cự tuyệt, vì thế bèn dừng lại một chút, sau đó đổi giọng: “VẬY anh tới đây làm gì? Đừng bảo chỉ

để hôn em một cái thôi nhé?”

Bách Xương Ý nói: “Tôi tới ăn sáng.”

Ăn sáng?

Ăn sáng cái thằng em anh.

“Ăn sáng thì ăn ở đâu mà chẳng được?” Đình Sương chỉ vào dòng chữ ‘9:00 mở bán’ trên cửa quán cà phê: “Hiện tại chỗ này còn chưa bắt đầu kinh doanh.”

“Tôi biết.” Thế nhưng ăn ở đây mới có thể nhìn thấy em.

Bách Xương Ý bảo: “9h tôi sẽ quay lại.”

...

Trong phòng nghỉ của nhân viên.

Đình Sương vừa thay quần áo vừa mắng chửi Bách Xương Ý.

Móa, đến ăn sáng ư?

Anh không thể nói là nhớ em được à?

Tạo nữa lấy món khó ăn nhất cho anh!

Đình Sương thay quần áo xong, đang chuẩn bị mở tủ để đồ, bỗng nhiên điện thoại rung lên, trên màn hình hiển thị có người gọi đến: Stephie.

Cô bạn đồng nghiệp này luôn tới làm khá sớm, hôm nay lại chưa thấy đâu, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Cậu nhấn nút nghe máy.

“Ting, xin lỗi cậu, tớ bị ốm nên hôm nay không thể đến được.”
Stephie nói: “Tớ đã xin nghỉ với chủ quán rồi.”

Xin nghỉ?

Còn 15 phút nữa là mở cửa, nhưng bây giờ mới gọi điện xin nghỉ?

Có điều người ta bị ốm, Đình Sương không thể nào nói thẳng vậy được, đành phải hỏi thăm vài câu rồi bảo: “Chỗ này cứ để mình tớ quẩy, cậu yên tâm đi, chóng khỏe lại nhé.”

Cúp máy rồi cất điện thoại vào ngăn tủ, Đình Sương bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, hiện tại mới có 8h45, Bách Xương Ý còn quay về nhà một chuyến rồi, vậy anh ấy xuống máy bay từ lúc nào? Không, đúng hơn là, anh ấy lên máy bay từ lúc nào?

Đình Sương thử tính toán thời gian một phen, chắc phải từ trước 4h đêm.

Chỉ vì chạy đến đây ăn bữa sáng?

Không đúng, có khi nào Bách Xương Ý về sớm là vì muốn nhìn thấy cậu, kết quả lại mong chờ thất bại.

Trước đây bọn họ còn cãi nhau...

“Ting?” Cửa phòng nhân viên mở ra, thợ làm bánh chào hỏi Đình Sương, sau đó chuẩn bị tan ca: “Bánh nướng xong hết rồi đó.”

“Tôi tới ngay đây.” Đình Sương mau chóng khóa tủ để đồ, đi tới quầy chuẩn bị dụng cụ, mở máy pha cà phê.

Hôm nay chỉ có một mình cậu làm phục vụ, lúc làm công tác chuẩn bị có hơi luống cuống, không có thời gian để nghĩ đến những chuyện khác.

Cũng may lúc 9h mở cửa, chỉ có hai vị khách đi vào.

Một người là thiếu nữ trẻ măng, một người là Bách Xương Ý không trẻ cho lắm.

Lúc thiếu nữ gọi đồ, thái độ của Đình Sương cực kỳ tốt, người ta chọn sandwich, cậu hỏi có muốn cắt đôi không, có muốn bắn nóng lại không. Người ta chọn Cappuccino, cậu tiếp tục hỏi có muốn vẽ hình gì không.

Cuối cùng sandwich nóng cắt chéo làm hai, tờ giấy ăn gấp xinh đẹp để ở bên dưới bộ dao đĩa, tất cả được đặt phía trên một cái đĩa sứ màu trắng, tách Cappuccino bên cạnh còn vẽ một hình trái tim bằng bột sữa.

Bách Xương Ý nhìn chằm chằm tách Cappuccino, mãi đến tận khi thiếu nữ kia bê khay đồ ăn rời khỏi quầy thanh toán.

“Chào buổi sáng, xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?” Thái độ của Đình Sương như giải quyết việc chung.

“Tôi muốn giống cô gái vừa nãy.” Bách Xương Ý nói.

“Được ạ.” Đình Sương chẳng hỏi thêm gì, bắn nóng sandwich rồi để nguyên lên đĩa, sau đó pha một tách Cappuccino không hề có hình vẽ.

Bách Xương Ý nhìn hai món trong khay, nói ra sự thực khách quan: “Không giống với của cô gái ban nãy.”

“Giống mà.” Đình Sương bày ra thủ thế tay chuyên nghiệp để giới thiệu, như kiểu Bách Xương Ý không biết hai món kia là món gì: “Đây là sandwich kẹp trứng, đây là Cappuccino tách lớn.”

“Sandwich không cắt đôi.” Bách Xương Ý nói: “Cũng không có dao đĩa.”

Đình Sương chỉ nơi để dao đĩa rồi nói: “Dao đĩa để bên kia ạ, quý khách có thể qua đó tự phục vụ.”

“Cappuccino không có hình vẽ.” Bách Xương Ý nói: “Tôi không thể tự mình vẽ hoa được.”

“Chuyện là thế này.” Đình Sương mỉm cười, để lộ một hàm răng trắng bóng: “Nhân viên phục vụ chỉ vẽ hoa khi nào có tâm trạng tốt thôi ạ.”

Bách Xương Ý vừa bực mình vừa buồn cười.

Ngày hôm nay coi như lĩnh giáo triệt để rồi.

Tạm thời quán không có khách mới, Đình Sương bèn đi ra sau bếp, lấy mấy thứ chưa kịp bày ra tủ kính.

Chạy đi chạy lại cũng mất chút thời gian.

Đúng lúc cậu đang cất một khay bánh phomai dâu tây vào tủ, cách đây không xa bỗng vang lên tiếng cốc chén đổ vỡ, tiếp đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Đình Sương lập tức ngẩng đầu nhìn về phía đó, trông thấy cô gái ban nãy đang đỡ lấy mép bàn, cái ghế cô ngồi đã bị đổ, tách cà phê cũng rơi xuống đất, Cappuccino bắn tung tóe khắp nơi.

Ban đầu cậu còn tưởng cô gái này bất cần đánh đổ tách cà phê, đang muốn lấy chổi ra quét, nhưng rất nhanh đã nhận ra chỗ khác thường của thiếu nữ kia.

Sắc mặt của cô trắng bệnh, môi cũng thiếu sức sống, thậm chí còn hơi phát tím, đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó, đôi tay bám vào bàn của cô vừa giống như đang run, vừa giống như bản thân cô đang lắc lư cái bàn trước mặt.

Đình Sương lập tức chạy đến chỗ cô gái: “Xảy ra chuyện gì vậy? Quý khách có cần tôi giúp gì không?”

Cô gái chẳng hề phản ứng lại câu hỏi của cậu, ngay cả đồng tử cũng không nhúc nhích. Rõ ràng thiếu nữ này đang đứng, mắt cũng mở to, nhưng cứ như là bị mất ý thức vậy.

“Quý khách có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?” Đình Sương xua xua tay trước đôi mắt màu xanh lam của thiếu nữ, thế nhưng cô vẫn chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

CMN rốt cuộc là tình hình gì đây?

Đình Sương gấp đến độ muốn vươn tay vỗ vỗ cô gái kia, thế nhưng tay bị giữ lại từ phía sau.

Cậu quay đầu nhìn, tay trái của Bách Xương Ý nắm lấy cổ tay cậu, vẻ mặt bình tĩnh: “Đừng chạm vào cô bé.” Còn tay phải thì gọi điện thoại ngay cho cứu hộ.

Đình Sương quay đầu muốn nhìn cô bé xem thế nào rồi, nhưng vừa liếc một cái đã thấy ngay đĩa sandwich đang ăn dở.

Vừa nãy cô ấy ăn sandwich.

Món này không phải do cậu làm, cậu chỉ phụ trách cắt đôi, bắn nóng và trang trí, thế nhưng...

Đình Sương nhìn về phía tách Cappuccino rơi trên mặt đất —— cái này là do cậu làm.

CHÚ THÍCH

[1]Nộm dưa chuột[2]Sandwich trứng[3]Cappuccino

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 47: Kẹo mút

Nét mặt Đình Sương nhìn thì vẫn trấn định, nhưng lòng bàn tay đã xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Cậu nhớ đi nhớ lại toàn bộ thao tác của mình từ lúc cô gái này bắt đầu gọi món.

Đình Sương biết mình cần phải lo lắng đến an nguy của thiếu nữ kia, thế nhưng trên thực tế cậu lại sợ việc này là do mình gây ra, càng sợ một lúc nữa sẽ không giải thích rõ ràng được.

Bỗng nhiên, eo cậu bị chạm vào.

Đây chỉ là một động tĩnh nhỏ, nhưng Đình Sương vốn dĩ chim-sợ-cành-cong lại càng giật hết cả hồn, nhận ra là Bách Xương Ý đang ôm eo mình, cậu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Bách Xương Ý vừa miêu tả lại biểu hiện của người bệnh với nhân viên cứu hộ ở bên kia đầu dây, vừa áp đầu Đình Sương vào một bên vai của mình.

Cúp điện thoại, Bách Xương Ý nói: “Đừng sợ, mấy phút nữa xe cứu thương sẽ tới.”

Đình Sương chôn mặt ở vai anh, gật đầu, phát ra một giọng mũi rất nhẹ: “Ừm.”

Lúc này, có khách hàng đẩy cửa đi vào, Bách Xương Ý nói: “Xin lỗi, nơi này có tình huống khẩn cấp, hiện đang tạm dừng kinh doanh.”

“Có biển báo ngừng bán không?” Bách Xương Ý nhỏ giọng hỏi Đình Sương.

“Em nghĩ là... có.” Đình Sương đi tới phòng thay đồ để tìm biển báo, treo lên ngoài cửa.

Lúc trở lại cậu không tự chủ được mà nắm chặt tay của Bách Xương Ý.

Nhưng chẳng hó hé câu nào.

Bách Xương Ý thấy tay Đình Sương đầy mồ hôi, một lần nữa ôm cậu vào trong lồng ngực, để đầu cậu áp trên vai của mình.

Cô bé kia chỉ cần một người trông chừng là đủ.

Bách Xương Ý nhẹ nhàng xoa gáy Đình Sương, nhỏ giọng hỏi: “Sao em lại sợ đến vậy?”

Thoạt đầu hô hấp của Đình Sương ngừng một chút trên vai Bách Xương Ý, sau đó mới khôi phục lại đều đều.

“... Em không biết.” Đình Sương nói.

“Không biết còn sợ?” Giọng nói của Bách Xương Ý như đang dỗ dành: “Đừng sợ.”

Đình Sương rầu rĩ đáp một tiếng: “... Vâng.”

Quán cà phê ở ngay trung tâm thành phố, xe cứu thương đi tới rất nhanh, tiếng còi ồ ồ vang lên từ đằng xa.

Đình Sương đột nhiên nói: “Em sợ... là do em gây ra.”

Bách Xương Ý nói: “Em gây ra cái gì?”

Đình Sương cắn cắn môi: “Em không biết.”

“Lại không biết? Em đừng sợ những thứ mình không biết.” Bách Xương Ý hôn cậu một cái, đi về phía nhân viên cứu hộ vừa xuống xe.

Nhân viên cứu hộ có một nam một nữ, đều cao to như nhau, mặc đồng phục sẫm màu, thoạt nhìn trông khá giống cảnh sát.

Đình Sương đã chuẩn bị tinh thần để nhận chất vấn, trong bụng vừa soạn xong một đoạn văn bản tiếng Đức, ai ngờ hai nhân viên cứu hộ chẳng hỏi han gì cậu, chỉ nhìn cô bé kia đã đoán ngay được bệnh.

“Epilepsis.” Nữ nhân viên cứu hộ nói sơ qua với Đình Sương và Bách Xương Ý.

Nam nhân viên cứu hộ đỡ cô bé kia nằm xuống với tư thế nghiêng người, lúc này Đình Sương mới ý thức được rằng, thì ra cô bé này không lắc bàn, cũng không run rẩy, mà là đang co giật.

Chỉ có điều cô bé co giật khá nhẹ, lúc trước hoàn toàn không nhìn ra được.

Khoảng một lúc sau, cô bé đình chỉ cơn co giật, ý thức cũng dần dần khôi phục lại, đã có phản ứng với những việc xung quanh.

“... Chuyện gì xảy ra thế?” Cô không nhớ được những chuyện vừa phát sinh.

Bách Xương Ý kể sơ qua mọi chuyện từ lúc sự việc xảy ra đến khi nhân viên cứu hộ đến, sau đó dẫn Đình Sương ra bên ngoài, nhường lại không gian quán cho bọn họ nói chuyện.

Đình Sương đứng bên ngoài quán cà phê, theo bản năng mà sờ túi quần tìm thuốc lá.

Thuốc lá với bật lửa đều để hết trong tủ phòng thay đồ.

Bách Xương Ý nhận ra hành động của cậu, bảo: “Chờ tôi một chút.”

Một phút sau, Bách Xương Ý mua một hộp kẹo mút về.

Đình Sương bóc một cái ra, vừa định nhét vào trong mồm, thì nhìn thấy bên đường đối diện cũng có một bé con sáu tuổi đang ngậm kẹo que.

“Cái này chỉ con nít mới ăn.” Đình Sương giơ que kẹo đến trước mặt Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý há mồm.

Đình Sương nhét que kẹo vào trong miệng anh, sau đó không nhin được mà cúi đầu cười rộ lên.

“Không sợ nữa à?” Bách Xương Ý nhìn thấy cậu cười, dưới đáy mắt cũng có chút ý cười.

“... Ừm, không sợ nữa.” Đình Sương cúi đầu bóc thêm một cái kẹo: “Epilepsis... là chứng động kinh à?”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

“Khi này em không nhận ra...” Đinh Sương nhét kẹo vào trong miệng: “Biểu hiện không giống chứng động kinh mà em từng được biết...”

“Tôi cũng không nhận ra.” Bách Xương Ý nói: “Ban đầu tôi còn tưởng phê thuốc, thế nhưng cũng không dám chắc lắm.”

“Ừm...” Đinh Sương nghĩ một hồi, bảo: “Em... em không biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới sợ... biết rõ rồi thì không còn sợ chút nào. Kỳ thực phản ứng kia, ai nhìn cũng biết không phải do ngộ độc thực phẩm... hướng hồ cô bé còn ăn những món giống anh.”

Nói xong, cậu hỏi Bách Xương Ý: “Có phải ban này em... ngu ngốc lắm không?”

Bách Xương Ý nở nụ cười, nói: “Không sao đâu.”

Không sao đâu???

Cái gì gọi là không sao đâu?

Anh có vẻ rộng lượng quá nhỉ?

Đinh Sương vừa định xù lông, một nhân viên cứu hộ đã đẩy cửa ra.

Bách Xương Ý bỏ que kẹo đang ngậm xuống, tao nhã xoay người, khôi phục dáng vẻ lịch sự: “Xin hỏi có cần chúng tôi trợ giúp gì không?”

“Hết thấy đều rất tốt, tình huống không có gì nghiêm trọng, không cần phải đưa đến bệnh viện.” Nhân viên cứu hộ chìa tay phải ra:

“Cám ơn ngài đã gọi điện thoại cho bộ phận cứu hộ.”

Bách Xương Ý vô cùng tự nhiên chuyển cây kẹo qua tay trái, sau đó bắt tay với nhân viên cứu hộ: “Không cần cảm ơn.”

Nhân viên cứu hộ liếc que kẹo trên tay hai người, đùa rằng: “Trông ngon quá nhỉ.”

Bách Xương Ý đáp lại câu nói đùa: “Chúng tôi cần an ủi, kẹo là một thứ an ủi rất tốt.”

Đình Sương cực kỳ hào phóng chìa hộp kẹo ra: “Ăn không?”

Nhân viên cứu hộ lắc đầu cười: “Cảm ơn cậu, tôi không cần kẹo để an ủi, bằng không cái nghề này đã làm sún hết hàm răng của tôi rồi.”

Tiếp đó, một nhân viên cứu hộ khác đưa cô bé kia ra cùng.

Hai nhân viên cứu hộ lên xe rời khỏi đó, còn cô bé kia thì nói lời cảm ơn, lưu lại số điện thoại và họ tên, để quán cà phê có thể gửi hóa đơn bồi thường tới cho mình.

Tình huống khẩn cấp đã xử lý xong.

Tấm biển ‘ngừng bán’ trên cửa quán cà phê vẫn chưa được tháo xuống.

“Hay là... chờ thêm lúc nữa rồi tháo nhỉ? Để lâu quá cũng không hay lắm...” Đình Sương nhìn Bách Xương Ý, đôi mắt tỏa sáng: “Để khoảng 10 phút nhé? 10 phút này trong quán chỉ có hai chúng ta thôi...”

“Ồ, mười phút.” Bách Xương Ý làm ra biểu tình đăm chiêu suy nghĩ: “Làm gì thì hay nhỉ?”

Đình Sương lúc thì cảm thấy mười phút thật dài, không biết nên làm gì cho hết thời gian; lúc lại cảm thấy mười phút ngắn quá, chẳng kịp làm gì cũng hết vào thời gian.

“Anh nghĩ nhanh nhanh coi.” Đình Sương ngồi trên quầy bar thúc giục.

Bách Xương Ý cúi đầu hôn cậu một cái.

Vị cherry.

“Ừm...” Chân Đình Sương quán lấy eo Bách Xương Ý.

Mùi hương sạch sẽ quen thuộc, thích thật.

Còn chưa hết thòm thèm.

Nụ hôn kết thúc, Đình Sương liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, thở hắt hắt nói: “... Anh như thế là không được, mới có hai phút.”

Lời này nghe cứ sai sai ở đâu đó.

— Anh như thế là không được, mới có hai phút.

Bách Xương Ý nắm cầm Đình Sương, tiếp tục hôn thêm cái nữa.

Hung hăng, mạnh bạo, không cho phép phản kháng.

“Ừmm... ư...” Đình Sương bị hôn không đỡ nổi: “... Được rồi mà... hiện tại không được... ừmm... có gì làm xong về nhà rồi...”

Làm xong về nhà.

Về nhà...

Tay chân Đình Sương còn quẩn trên người Bách Xương Ý, nhưng người đã yên tĩnh lại, chẳng nói năng gì.

Bách Xương Ý cũng ngừng lại.

Đồng hồ trên tường trôi qua từng giây từng giây, ánh sáng ngoài cửa sổ cũng đang lưu động từng chút một, chiếu vào người qua đường, tạo thành những cái bóng đổ trên sàn nhà của quán cà phê.

Đình Sương tựa đầu vào vai Bách Xương Ý.

Bọn họ lặng yên không nói tiếng nào suốt năm phút đồng hồ.

“Ting, em đang sợ hãi.” Bách Xương Ý đánh vỡ sự im lặng.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 48: Anh muốn

Sợ?

Đình Sương không nói tiếng nào.

Cậu theo bản năng mà muốn phủ nhận.

Có gì đáng để sợ đâu?

Nhưng cùng lúc đó – dưới đáy lòng cậu lại đang cuộn trào.

Sớm hôm nay cậu đã muốn hỏi Bách Xương Ý rằng, có phải anh tới đây để cầu xin cậu quay về không. Thế nhưng cậu lại không dám hỏi, bởi vì cậu không biết rõ đáp án của anh, giống như ban nãy cậu không biết cô bé kia bị làm sao vậy, cho nên cậu sợ.

Nếu như cô bé kia không bị chứng động kinh, mà thật sự bị ngộ độc thức ăn, vậy hỏi cậu có còn sợ nữa không?

Chắc là sẽ không.

Bởi vì nếu cô bé bị ngộ độc thức ăn thật, thì bây giờ cậu đang bận sút đầu mề trán để giải quyết vấn đề, đâu đâu ra thời gian mà hoảng sợ.

Thế nếu như cậu biết đáp án của Bách Xương Ý rồi, cậu có còn sợ nữa không?

Giả sử... đáp án của Bách Xương Ý là không muốn sống chung với cậu chẳng hạn...

Vẫn sẽ sợ.

Đình Sương nhận ra, cậu vẫn sẽ sợ.

Bởi vì cậu không biết tại sao Bách Xương Ý lại không muốn sống chung với mình.

Nếu như cậu cũng biết được đáp án của vấn đề này thì sao?

Giả sử... Bách Xương Ý không đủ yêu thương cậu, cho nên không muốn sống chung với cậu...

Vậy thì cậu vẫn sẽ sợ, bởi vì cậu không biết tại sao Bách Xương Ý lại không đủ yêu thương mình.

Nếu hỏi tiếp, có khi nào đáp án sẽ là do tính khí của cậu quá tệ hay không?

Đây là một vấn đề không bao giờ có kết thúc, chỉ cần cậu vẫn sợ hãi những thứ mà mình không biết...

Chỉ cần cậu vẫn không muốn biết đáp án của những câu hỏi kia...

Trước khi cậu và Bách Xương Ý ở bên nhau, cậu sẽ không hỏi hết câu này đến câu khác như thế, sẽ không tự lột bỏ từng lớp từng lớp của bản thân.

Cậu bỗng nhiên nhìn thấy một 'bản thân' khác hoàn toàn với trước đây.

Thế nhưng cậu không dám lật tiếp nữa, bởi vì không biết sẽ lật ra được cái gì.

“... Hết 10 phút rồi.” Một lát sau cậu mới hơi cử động: “Em phải bán hàng tiếp đây, nếu không quán cà phê sẽ bị lỗ mất.”

Bách Xương Ý để ví tiền lên trên mặt quầy: “Đừng có trốn tránh.”

Đình Sương không động đậy nữa, tuy nhiên cũng chẳng nói lời nào.

Bách Xương Ý vẫn kiên nhẫn chờ.

Cuối cùng, Đình Sương cũng nhỏ giọng nói: “... Đúng là em đang sợ.”

“Tôi cảm nhận được.” Bách Xương Ý nói.

“Bởi vì không biết, cho nên mới sợ...” Đình Sương nói: “Giống như ban nãy vậy...”

Bách Xương Ý hôn cậu một cái: “Biết rồi sẽ không sợ nữa.”

Đúng vậy, biết rồi sẽ không sợ nữa.

Nhưng nhớ đâu biết rồi, sau đó vẫn muốn truy hỏi sâu hơn thì làm sao?

Đình Sương nhìn đôi mắt của Bách Xương Ý hồi lâu, rồi cúi đầu, một lát sau lại nhìn đôi mắt của Bách Xương Ý, cứ nhìn tới nhìn lui như vậy nhiều lần, cậu mới lấy hết can đảm, nhẹ giọng hỏi: “Anh... anh không muốn sống chung với em à?”

Nhẹ nhàng và dè dặt như hạt bụi rơi.

Vậy mà phát sinh ra một tiếng vang ầm ầm thật lớn.

Khiến trái tim già cỗi của Bách Xương Ý tích tắc hóa thành bột phần.

Bàn tay anh cứng đờ trên khoảng không một lúc, mới nhẹ nhàng đặt xuống mái tóc của Đình Sương.

Hóa ra là chuyện này.

Hóa ra Đình Sương đang sợ hãi chuyện này.

Trong nháy mắt, từ việc Đình Sương nhận được điện thoại hỏi thuê phòng, cho đến tính khí ương bướng khó chiều của cậu trong mấy ngày kế tiếp; từ việc đôi bên không thể nói chuyện tử tế trước ngày anh đi công tác, cho đến cảnh vườn không nhà trống lúc anh trở về... tất cả mọi chuyện đều xâu thành một chuỗi.

Ngoảnh đầu nhìn lại, chuỗi sự việc này quả thực quá rõ ràng.

Bách Xương Ý tự thấy bản thân rất ít khi phạm lỗi, nhưng không ngờ có một ngày lại mắc phải loại sai lầm này.

Anh đã khiến cho Đình Sương phải mở miệng hỏi ra một vấn đề như thế?

“... Anh có thể trả lời em nhanh nhanh một chút không?” Đình Sương chôn đầu trên bả vai Bách Xương Ý, giọng điệu hậm hực.

“Muốn.” Bách Xương Ý nói xong, cảm thấy một chữ là chưa đủ, nhấn mạnh lại: “Anh muốn, rất muốn.”

“Ờ?” Đình Sương không tin mà ngẩng đầu lên, cả người đều đang phát sáng, hệt như một cục bong bóng lấp lánh dưới ánh mặt

trời, chỉ cần Bách Xương Ý dám đổi ý, cậu sẽ lập tức vỡ tan.

“Anh nói là, anh rất muốn.” Bách Xương Ý lặp lại.

Đình Sương ngẩn người, có chút vui quá chẳng biết làm sao, cậu dần dần mà nhìn Bách Xương Ý nửa ngày trời, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, xoay người nhảy vào trong quầy bar, làm một chén Cappuccino có vẽ hoa.

Không có hình trái tim.

Chỉ có một cái mắt kính, kèm theo ba chữ viết hoa: BAI

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 49: Lịch sử tình trường

Suốt buổi sáng Đình Sương đều làm việc trong trạng thái cuồng hoan, tách cà phê nào có thể vẽ hoa thì cậu sẽ vẽ, ngày hôm nay đã vẽ không biết bao nhiêu là trái tim.

Trái tim, hiện tại trong lòng cậu đang tràn ngập thứ này, có chia sẻ bớt ra bên ngoài một ít cũng chẳng sao.

Đình Sương cũng không ngóng trông đến lúc tan ca cho lắm.

Lúc làm việc, cậu thì pha cà phê, Bách Xương Ý thì ngồi đọc sách ở cách đây 2m, thi thoảng lại giương mắt nhìn cậu một chút, bốn mắt chạm nhau, hai người cùng nở nụ cười với đối phương, cứ thế thôi cũng đủ, chẳng cần gì phải lên tiếng.

Chiều hôm đó tan làm, cậu thay quần áo xong rồi đi ra, Bách Xương Ý đã đứng ngoài cửa quán cà phê chờ cậu.

Hình ảnh này khiến cậu nhớ đến giây phút mình đẩy cánh cửa phòng học S17, vẫn là bóng lưng ấy, chỉ có điều hiện tại Bách Xương Ý đã cởi áo vest ngoài, dây kính màu vàng mảnh mai rơi vào phía sau cổ áo sơ mi mùa hè.

Lúc ấy đẩy cửa ra mà lòng nơm nớp lo sợ, hiện tại đẩy cửa ra chỉ muốn nhào ngay tới đó.

“Bách ——” Ở ngay thời điểm Đình Sương mở cửa ra – sắp sửa nhảy bổ tới ôm cổ Bách Xương Ý – thì cậu thoáng trông thấy một bóng người.

Thứ bảy, người người đều có thể tới trung tâm thành phố, Tổng Hâm cũng không ngoại lệ.

Bạn học Tổng Hâm mới lượn vào đại siêu thị ở trung tâm thành phố để mua một đồng hồ dùng hàng ngày, đang xách túi đi lướt qua Freesia, vừa vặn nhìn thấy giáo sư Bách đang đứng ở cửa quán, thế là mở mồm chào hỏi: “Profe ——” Nửa âm tiết còn lại bị kẹt trong cổ họng.

Bởi vì cậu ta nhìn thấy một người trông rất quen vừa đẩy cửa ra, nhìn quỹ tích chuyển động kia là biết ngay đang chuẩn bị nhào lên người giáo sư Bách.

“Đình Sương?!”

Một cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

Một giây phút dài đến bất tận.

Trong đầu Đình Sương vút qua vô số phương án, từ việc nhận mình là con riêng của Bách Xương Ý, cho đến việc diệt khẩu luôn Tổng Hâm.

Ngay ở tích tắc cơ thể cậu sắp theo quán tính mà chạm vào Bách Xương Ý, động tác ôm cổ bất chợt chuyển thành động tác nắm cổ áo sơ mi.

Nhưng mà nắm cổ áo của người ta từ phía sau lưng cũng rất kỳ quái...

Hơn nữa Bách Xương Ý còn đứng sừng sững bất động.

Đình Sương chỉ có thể tự an ủi bản thân, động tác này ít nhất còn đỡ hơn ôm cổ.

Có điều, cảnh tượng này biết chém gió lời kịch thế nào?

Bảo rằng Bách Xương Ý uống cà phê không trả tiền?

Không được, cậu đã thay đồng phục ra rồi.

Nhưng không nói thế, thì cậu biết nói cái gì?

Quên đi, không kịp nữa, cởi đồng phục thì cởi đồng phục chứ sao, cứ thế sắp Bách chịu oan ức vậy!

Ngay tại thời khắc Đình Sương muốn mở miệng, Tống Hâm ném hết đồ đạc xuống đất, phi một phát đến, dùng hết sức lực kéo Đình Sương ra thật xa.

“Đình Sương mày say rượu đấy à? Đây là quán cà phê chứ có phải quán bar đâu?” Tống Hâm ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Freesia, nhỏ giọng răn dạy Đình Sương: “Dù ổng có bắt mày thi lại thì mày cũng không được đánh nhau với ổng! Mày có muốn tốt nghiệp nữa không hả?”

Đánh nhau với ổng?

Đình Sương thầm nói: nếu không phải tại mày, bố đây đến miệng ổng còn hôn được rồi ấy chứ.

“Mày nghe tao nói không?” Tống Hâm sợ Đình Sương thật sự đắc tội giáo sư, dùng cùi chỏ thụi Đình Sương vài cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Xin lỗi giáo sư đi.”

“... Xin lỗi.” Đình Sương cúi đầu, dùng tiếng Đức nói với Bách Xương Ý.

Cậu nhất định phải cúi đầu, nếu không sẽ bị phát hiện là đang nhịn cười.

Định lực của Bách Xương Ý tốt hơn nhiều, tám ngọn gió thổi chẳng lung lay. Anh gợn sóng bất kinh mà sửa sang lại cổ áo bị Đình Sương tóm nhàu: “Không sao.”

(gợn sóng bất kinh: chỉ trạng thái bình tĩnh, không chút lo sợ trước biến cố)

Nói xong, Bách Xương Ý không nhúc nhích, Đình Sương cũng không nhúc nhích.

Tổng Hâm cuống hết cả lên: sao hai cái người này không chịu đi vậy?

Không được, cậu ta phải lôi cổ Đình Sương đi ngay, nhớ đâu xảy ra chuyện thì không kịp cứu vãn mất.

“Tạm biệt, Professor.” Tổng Hâm nói xong, tay này thì nhắc đồng hồ trên mặt đất lên, tay khác thì kéo Đình Sương bỏ đi: “Đi nào, về nhà thôi.”

Đình Sương:?

Cậu bị Tổng Hâm kéo xa hai mét mới phản ứng lại được, nghiêng đầu nhìn về phía Bách Xương Ý vẫn đang đứng ở cửa quán cà phê, thế là lại bị Tổng Hâm kéo thêm một phát: “Đình Sương, mày vẫn muốn gây sự à? Đi mau đi mau, nhân lúc ổng còn chưa tìm mày gây khó dễ.”

Đi tới một ngã tư đường, rẽ vào khúc ngoặt, Đình Sương bảo: “Mày nhanh bỏ tay tao ra.”

Tổng Hâm buông tay, nói: “Mày tưởng tao bấu bả lắm à? Nặng gần chết, tay này của tao phải xách tận hai túi đồ đây thấy không, chẳng qua tao sợ mày gây sự thôi, vừa nãy mày làm sao thế? Nốc rượu thật à?”

“Không.” Đình Sương nói: “Có điều... nhìn ông ngựa mất quá thôi.” Tao nhìn ông hợp mắt cực kỳ luông.

“Lần trước trong group chat mày còn nói đỡ cho ông mà? Tao biết thứ sáu tuần sau sẽ bắt đầu đăng ký thi, ông không cho phép mày tham gia thật à?” Tổng Hâm nói: “Thực ra tao thấy ông sống theo kiểu của dân Đức, đã đặt ra quy tắc thì không bao giờ thay đổi dù chỉ là một chút... biến thái thì biến thái thật, nhưng mà không hề có ác ý, mày thấy đấy, bình thường đi học ông còn hay gọi mày đứng lên trả lời câu hỏi.”

“Tao biết ông không có ác ý, vừa nãy tao... hơi mất kiểm soát tí thôi.” Đình Sương nóng lòng muốn chuồn đi: “Tao té trước đây, còn có việc.”

“Mày đi đâu thế?” Tổng Hâm hỏi: “Đi cùng nhau đi.”

“Tao với mày không cùng đường.” Đình Sương đáp qua loa.

Tổng Hâm: “Mày còn chưa thèm hỏi tao đi đâu, sao biết là không cùng đường?”

Đình Sương đưa mắt nhìn hai túi đồ trên tay cậu ta: “Mày vừa đi siêu thị xong, đang chuẩn bị về nhà đúng không?”

Tổng Hâm: “Đúng thế.”

Đình Sương: “Đồ tao muốn mua còn chưa đi mua được.”

Tổng Hâm: “Ừ, thế mày đi đi, nhưng tuyệt đối không được đi tìm phiền phức nữa đâu đấy.”

Đình Sương thầm nói: tao không đi tìm phiền phức, tao là đang đi tìm tình yêu.

Quay trở lại đường cũ, tình yêu vẫn đang đứng chờ ở đó.

Hơn nữa tình yêu này còn lớn lên trông vô cùng đẹp trai.

“Khụ ——” Đình Sương cách xa hai bước chân, dùng tiếng ho để nhắc nhở Bách Xương Ý: bạn trai bị bắt đi của anh đã quay về rồi đây.

“Lên xe trước đi.” Bách Xương Ý nói.

Đình Sương gạt đầu, tay chân cực kỳ quy củ.

Làm người quả nhiên không được vênh váo quá, sống trong cùng một thành phố, tỷ lệ đụng trúng người quen là rất lớn.

Chờ hai người yên vị trên xe, Đình Sương chẳng thể chờ đợi thêm được nữa, vươn tay ôm lấy cổ Bách Xương Ý, nếu như không phải trên xe bất tiện, cậu còn hận không thể đặt mông ngồi trên đùi của anh.

Hôn một lúc, cậu mới hỏi: “Ôi sếp Bách này, anh nói coi, nếu như vừa nãy em ôm cổ anh thật, bị Tổng Hâm nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?”

Bách Xương Ý nở nụ cười: “Vậy thì anh chỉ còn cách xoay người lại, bảo với em rằng ‘Tiên sinh nhận nhầm người rồi’.”

Đình Sương cũng cười theo, hỏi tiếp: “Vậy nếu nó nhìn thấy hai đứa mình hôn nhau thì sao?”

Bách Xương Ý làm bộ suy ngẫm một lúc, đáp: “Vậy thì anh đành phải đưa điểm 1.0 duy nhất cho cậu ta.”

“Hay góp, anh dám dùng điểm chác để hối lộ nhân chứng à?”
Đình Sương biết thừa Bách Xương Ý đang nói đùa: “Có điều sau này cũng nên chú ý hơn một chút, em sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu tới anh.”

“Tối nay chúng ta cần thảo luận một phen.” Bách Xương Ý nói.

Đình Sương: “Hờ?”

“Về việc sống chung.” Bách Xương Ý nói xong, thấy Đình Sương không lên tiếng, ngay lập tức đoán được tâm tình của người bạn nhỏ: “Không phải thảo luận về quyết định sống chung, ý anh là thảo luận về mấy chuyện cần phải cân nhắc sau khi sống chung.”

Mấy chuyện cần phải cân nhắc sau khi sống chung?

Đình Sương suy nghĩ một hồi, chẳng nghĩ ra được sau khi sống chung thì có chuyện gì phải cân nhắc, nếu như thực sự muốn cân nhắc...

Hay là cậu với sếp Bách cùng nuôi chó nhĩ?

Nghĩ tới chuyện cậu vàng bị chị vợ cũ bế đi, sếp Bách ngay cả quyền nuôi nấng cũng không có, đáng thương thật sự...

Bách Xương Ý đang lái xe, nhân lúc rảnh tay liếc Đình Sương một cái, thấy cậu trầm tư không nói gì, bèn bảo: “Em biết không, chúng ta cần phải cân nhắc đến nhiều việc lắm, ví dụ như bạn học hoặc người thân của em muốn đến chơi, tình huống này phải xử lý thế nào? Nếu đồng nghiệp của anh muốn tới nhà, tình huống này phải giải quyết ra làm sao? Còn mấy việc linh tinh khác kiểu như biến số nhà và hòm thư cần viết thêm tên của em, em phải đến phòng thị chính để thay đổi nơi tạm trú, toàn bộ giấy tờ liên quan đến nơi ở của em cũng phải sửa lại theo. Em còn phải hủy bỏ dịch vụ truyền hình cáp TV, chuyển sang dùng chung một tài khoản với anh, còn có tiền bảo hiểm...”

Bên trong xe lâm vào tĩnh mịch.

“Ting?”

“Vụ này...” Đình Sương do do dự dự, mặt mày ử rử: “Nếu không... nếu không chúng ta đừng...”

Bách Xương Ý liếc cậu một cái: “Đừng cái gì?”

“Nếu không chúng ta đừng chờ đến tối nữa, bây giờ về nhà bắt đầu nghiêm túc xử lý những chuyện này đi!” Đình Sương vô cùng phần chấn mà nói.

Bách Xương Ý cong môi: “Ừ.”

Nghe thì có vẻ phiền phức đấy, nhưng hai người họ lại cảm thấy rất vui sướng.

Buổi tối sau khi thảo luận xong, hai người đi ra sân ngồi tán gẫu.

Đình Sương mở tủ lấy quả dưa hấu ướp lạnh ra, bỏ làm đôi, cắn mỗi nửa một cái thìa, hai tay bưng hai miếng ra sân.

Bách Xương Ý đang ngồi trên cái ghế dựa trong vườn, Đình Sương đi tới, đặt một nửa quả dưa hấu lên cái bàn ở trước mặt anh.

Thật ra thì vẫn còn ghế trống, nhưng Đình Sương lại không ngồi, cậu ôm nửa quả dưa đặt mông xuống bãi cỏ, tựa lưng vào cái ghế mà Bách Xương Ý đang ngồi, như vậy chỉ cần ngửa đầu ra sau là có thể gối lên đùi của Bách Xương Ý.

“Tối mùa hè thế này thích thật nhỉ?” Đình Sương xúc một miếng dưa cho vào miệng: “Hồi bé em toàn thế này, ngồi dưới đất ăn dưa hấu, dựa vào chân ba mẹ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời có vô vàn ánh sao.” Nói xong, cậu yên tĩnh một lúc, lại xúc thêm miếng dưa, nhưng mãi không chịu đưa vào miệng, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Bách Xương Ý: “Sếp Bách... sao anh không kể cho em nghe chuyện cũ của anh?”

Bách Xương Ý vuốt ve mái tóc cậu, trong giọng nói trầm thấp mang theo chút ý cười: “Muốn nghe chuyện gì?”

“Gì cũng được à?” Đình Sương hỏi.

“Gì cũng được.” Bách Xương Ý đáp.

“Vậy em muốn nghe chuyện ——” Đình Sương nói: “Lịch sử tình trường.”

Bách Xương Ý bật cười: “Lịch sử tình trường à, ừ được.”

“Có gì hay đâu mà cười?” Đình Sương vung vẩy cái thìa, làm bộ muốn chọt Bách Xương Ý: “Có kể không hả? Không kể thì thôi, tiểu

gia đây không thèm nghe nữa.”

Bách Xương Ý giơ hai tay đầu hàng, trong ánh mắt toàn là sự dung túng: “Kể, đương nhiên phải kể rồi. Thế nhưng trước hết ——”

“Không được phép nhưng nhị gì cả.” Đình Sương ngắt lời.

Bách Xương Ý cười nói: “Trước hết em khoanh vùng lịch sử tình trường đi đã.”

Đình Sương nhớ anh từng bảo rằng, từ năm 14 tuổi đã luôn ở trong trạng thái có mối quan hệ, cậu nói: “Kể từ lúc anh 14 tuổi đi, chỉ nói trọng điểm thôi đó.”

Bách Xương Ý không nhịn được cười: “Tận 22 năm trước cơ à.”

Đình Sương suy nghĩ một chút, cảm giác hình như hơi lâu thật: “Vây rút ngắn lại đi... ừm... tỷ như... những người từng chung sống với anh?”

Bách Xương Ý nói: “Vợ cũ.”

Đình Sương: “Thế thôi hả?”

Bách Xương Ý: “Thế thôi.”

“Vây...” Thực ra Đình Sương cũng không muốn nghe chuyện tình sử cho lắm: “Cô ấy có điểm nào ưu tú hơn những người khác?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một lúc, không hề trả lời vấn đề này, thay vào đó là ngồi xuống bãi cỏ, ôm Đình Sương vào trong lòng ngực: “Còn sợ à?”

Đình Sương bị nói trúng tim đen: “... Đâu có.”

“Chuyện lần này là do anh không xử lý tốt.” Bách Xương Ý hôn lên thái dương của cậu: “Anh muốn nói lời xin lỗi với em, anh xin lỗi.”

“Không phải tại anh...” Đinh Sương dùng thìa chọc chọc dưa hấu, như đang chọc tỉnh chính bản thân mình, cưỡng ép bản thân phải đối diện trực tiếp với vấn đề này: “Em biết là tại em không có cảm giác an toàn.”

“Vậy em có tự hỏi, tại sao mình lại không có cảm giác an toàn không?” Bách Xương Ý nói.

“Bởi vì vô dụng... không có tự tin... tính tình còn chẳng tốt lắm...” Đinh Sương ăn miếng dưa hấu vừa mới chọc, lấy hết dũng khí mà mở xẻ chính mình: “Thế anh có biết tại sao, em toàn trêu chọc anh là lão già, hơn nữa còn khoe khoang mình trẻ tuổi không? Thực ra bởi vì ngoài tuổi trẻ ra, em chẳng còn gì cả. Nói thật lòng, em không nghĩ ra được anh thích em ở điểm nào, anh tốt như thế...”

Đêm hè vắng vẻ, cách đó không xa những chùm cherry chín rực rơi xuống mặt đất.

Trong không khí lan tỏa hương vị ngọt ngào.

“Vậy em có biết, kỳ thực khi nhìn thấy em và bạn bè của em, anh cũng muốn quay lại thời 24 tuổi, dấu cho khi ấy chẳng có thứ gì trong tay.”

Đinh Sương ngẩn ra.

Ngày kế tiếp.

Đình Sương một lần nữa lên mạng tra thông tin về cuộc đời của Bách Xương Ý, muốn nhìn thử sếp Bách hai bàn tay trắng của tuổi 24.

Đúng vậy, không sai, sếp Bách tuổi 24 quả thực chẳng có gì trong tay cả, ngoại trừ học vị tiến sĩ và một đề án nghiên cứu dài ngoằng kéo điện thoại mất nửa ngày vẫn chưa đọc xong.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 50: Phiếu đánh giá

Suốt mấy ngày hôm nay, Đình Sương cứ rảnh là lại lên mạng ngắm ảnh chó. Cậu đang nghiên cứu xem mình và Bách Xương Ý nên nuôi giống chó nào thì hợp.

Đầu tiên là phải đẹp, thứ hai là phải thông minh giống như sếp Bách dị đó.

“Sếp Bách, anh cảm thấy mình giống loài chó nào?” Đình Sương hỏi Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý đang đọc sách, nghe vậy thì giương mắt bảo: “Anh cảm thấy em muốn ăn đòn.”

“Đừng mà, anh nghĩ nhanh lên rồi trả lời em.” Đình Sương ném chuột qua một bên, ngồi vào trên đùi Bách Xương Ý: “Em hỏi thật đấy.”

“Anh cũng nói thật đấy.” Bách Xương Ý đáp.

“Thế em tự nghĩ vậy.” Đình Sương té về chỗ để laptop: “... Đang muốn thương lượng với anh một chút.”

Ánh sáng trên màn hình không ngừng thay đổi, chiếu vào bên trong đôi mắt của Đình Sương, làm cho người ta cảm giác được sự mong chờ của cậu.

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương một lúc, rồi bảo: “Chuyện này em lo hết đi, anh không quản đâu đấy.”

“Hả? Chuyện nào?” Đình Sương vẫn đang dán mắt vào màn hình máy tính.

“Chuyện nuôi chó.” Bách Xương Ý đi tới, giao cho Đình Sương một tấm thẻ tín dụng: “Chọn giống chó gì, mua ở đâu hay nhận nuôi, tiêm vắc xin phòng bệnh với gắn chip, đóng thuế cho chó, mua bảo hiểm cho chó... những việc này đều là trách nhiệm của em.”

Trách nhiệm khiến con người ta trưởng thành hơn.

Theo ý của Bách Xương Ý, muốn làm chuyện gì thì bản thân phải tự mình nỗ lực hoàn thành. Cách duy nhất để thoát khỏi cảm giác vô năng chính là kinh nghiệm thành công, dù cho đấy chỉ là một thành công nho nhỏ, nhưng nó cũng sẽ khắc sâu vào trải nghiệm cuộc sống.

Đứa nhỏ ấy mà, cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Cần phải có nhiều thành công hơn, thì mới có tự tin, mới có cảm giác an toàn.

Nếu như những chuyện này còn chưa đủ để lấp đầy cảm giác an toàn của Đình Sương, vậy thì cũng không sao, Bách Xương Ý anh có thừa tình yêu để lấp.

“Ờ? Em chẳng có chút kinh nghiệm nào cả...” Đình Sương ngửa đầu nhìn Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý xoa mái tóc của cậu: “Sau lần này thì em sẽ có.”

...

Hơn một tháng sau, Đình Sương giải quyết xong hết đồng thủ tục nhận nuôi chó.

Vào một chiều thứ hai có ánh nắng tươi đẹp, Đình Sương ôm chú chó Weimaraner hai tháng tuổi về nhà.

Chiều hôm đó Bách Xương Ý tan ca về, đập vào mắt là hình ảnh Đình Sương đang ngồi khâu ghế sofa, dáng vẻ trông chua xót như thể mẹ già ngồi dưới ánh đèn khâu áo cho con. Ở bên dưới tấm thảm trước ghế gỗ lên thành một cục, có thứ-gì-đó đang ngo ngoậy ở bên trong.

“Ting, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?” Ánh mắt của Bách Xương Ý di chuyển theo thứ-gì-đó đang chui trong thảm.

“Em đón con của chúng ta về rồi.” Đình Sương xoay người, giống như đang khoe một tác phẩm nghệ thuật, phi thường tự hào mà hát tung tấm thảm lên ——

“Gâu ầuu.”

Một chú chó con có đôi tai rất lớn đang nằm bò trên đất, hai tròng mắt màu xanh lam nhìn về phía Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý đứng cách đó khoảng mấy mét, cũng nhìn về phía chú chó con.

Người với chó nhìn nhau ba giây.

Đình Sương giới thiệu Bách Xương Ý cho nó: “Đây là papa của con.”

Chú chó con vẫy vẫy đuôi, thân thiết chạy đến dụi đầu vào ống quần Bách Xương Ý.

Đình Sương giới thiệu nó cho Bách Xương Ý: “Đây là Vico.”

Bách Xương Ý thuần thục ôm lấy chú chó con, hỏi Đình Sương: “Anh là papa, vậy em là gì?”

Đình Sương dùng giọng điệu nhân-viên-đài-phát-thanh, trịnh trọng tuyên bố: “Em là ba của nó.”

“Thế ba nó này.” Bách Xương Ý quét mắt nhìn đồng gia cụ thể thăm trong phòng khách: “Em đã đăng ký trường học cho con trai em chưa?”

“Em đang xem thông tin trên mạng...” Giọng điệu sang sảng như đài phát thanh của Đình Sương lập tức tịt ngòi: “Lúc em ra khỏi phòng đọc sách... trong nhà đã thành thế này rồi... hơn nữa... đây cũng là con trai của anh mà.”

“Ừ.” Bách Xương Ý cười nói: “Anh cũng có trách nhiệm.”

Chuyện trường lớp cho con trai cần được đặt lên hàng đầu.

Đình Sương bỏ ra mấy ngày để chọn trường huấn luyện cho chó.

Lúc chọn trường, cậu cứ như bậc phụ huynh có con em đến tuổi đi học vậy, nghiêm túc khảo sát, tuyển chọn tỉ mỉ, cuối cùng chọn một khóa học “bốn em một lớp”. Lớp học này có một điểm đặc biệt, yêu cầu người nuôi chó phải là một đôi tình nhân. Trong phần giới thiệu về chương trình học có viết một câu rất ấm áp: Ba mẹ cần đồng thời tham gia lớp học của con, làm bạn với con trong quá trình trưởng thành.

Nói đơn giản chính là, hai người một chỗ cùng nhau đi học, cùng nhau làm bài, cùng nhau tiến bộ.

Thời gian học là vào xế chiều thứ hai, lịch học từ tuần sau sẽ bắt đầu.

Sáng hôm đầu tiên đưa con đến trường, Đình Sương học xong tiết của Bách Xương Ý, chờ đến khi cả lớp ra về hết, cậu mới nhắc nhở anh rằng: “Papa ơi, đừng quên trưa nay phải đi học đó.”

Mấy ngày nay cậu đều quen mồm gọi Bách Xương Ý như thế.

Chỉ cần không bị người khác nghe thấy, gọi như thế cũng chẳng có vấn đề gì.

Có điều quen mồm gọi đôi khi cũng gây ra rắc rối.

Chiều hôm đó Đình Sương đưa Vico đến trường học, cô huấn luyện gọi Vico kiểu gì nó cũng không hề đáp lại.

Cô huấn luyện hỏi Đình Sương: “Cháu nó tên Vico thật à?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, dùng tiếng Trung gọi thử: “Con trai?”

Vico vui mừng chạy đến, dụi dụi đầu vào cẳng chân của Đình Sương.

Cô huấn luyện: “...”

Cô huấn luyện: “Cậu dạy tôi cách phát âm đi. Kon? Rai?”

Đình Sương: “Con trai.”

Cô huấn luyện nỗ lực uốn lưỡi: “Connnn? Trai?”

Đình Sương: “Chuẩn không cần chỉnh.”

Ba đôi tình nhân người Đức khác đứng bên cạnh vây xem đồng loạt vỗ tay.

“Được rồi.” Cô huấn luyện vỗ vỗ tay, ra hiệu bắt đầu lớp học: “Bài học đầu tiên của ngày hôm nay là ngôn ngữ cơ thể và vẻ mặt của chó, chúng ta cần phải hiểu rõ hành động và vẻ mặt của chúng có gì khác với con người. Tiếp đây sẽ học một số khẩu lệnh và cùng luyện tập để chó nghe theo khẩu lệnh.”

Phần học đầu tiên không khác mấy với việc Đình Sương đi học hàng ngày, vì thế chẳng có vấn đề gì to tát. Nhưng đến phần thực tiễn, vấn đề bèn xuất hiện.

Bốn đôi tình nhân vừa mới luyện tập xong đồng động tác ngồi xuống vùn vùn, hiện nay đang dắt chó đứng trên bãi cỏ.

“Bây giờ chúng ta sẽ luyện cho các cháu cách chạy từ phía bên kia về phía bên này.” Cô huấn luyện làm thủ thế: “Nào, bây giờ nhóm papa đứng ở chỗ tôi, nhóm mama dắt các cháu đi xa khoảng 50m, đứng vào vị trí đã đánh dấu.”

Ba cô gái liền dắt chó đi về vị trí đánh dấu cách đây 50m.

Còn Đình Sương và Bách Xương Ý vẫn đứng im tại chỗ.

Cô huấn luyện thấy hai người họ không nhúc nhích, đột nhiên ý thức được vấn đề xung hô. Trước nay cô toàn dạy các cặp tình nhân khác phái, vì thế quen dùng từ papa với mama để gọi bọn họ.

“Anh dắt con đi đi.” Đình Sương nói với Bách Xương Ý: “Em muốn ở nhóm papa.”

Sếp Bách là ai cơ chứ, còn lâu mới buồn để ý vấn đề xưng hô, lúc này bèn dắt chó đi về phía nhóm mama ở đằng kia.

“Làm phiền anh chờ cho một chút.” Cô huấn luyện gọi Bách Xương Ý lại: “Xin lỗi, trước nay tôi chưa gặp tình huống thế này bao giờ. Tôi nghĩ rằng chúng ta nên phân tổ theo một hình thức khác. Dựa theo tình hình bây giờ mà phân tổ theo giới tính là rất bất lịch sự.”

Cô huấn luyện suy nghĩ một lúc, cho ra đời một phương pháp – ngoại trừ Bách Xương Ý – thì ai ai cũng hài lòng: “Thế này đi, nhóm mama quay lại đây nào. Hiện tại trong các cặp đôi, ai trẻ hơn thì đứng ở chỗ tôi, còn người lớn tuổi thì dắt các cháu đi xa 50m. Bên này là nhóm trẻ tuổi, bên kia là nhóm lớn tuổi.”

Bách Xương Ý: “...”

“Em dắt con đi đi.” Bách Xương Ý nói với Đình Sương: “Anh muốn ở nhóm trẻ tuổi.”

Đình Sương nhìn đôi mắt của Bách Xương Ý, khóe miệng nhếch lên.

Bách Xương Ý: “Cười gì đó.”

Đình Sương hôn cái chụt lên môi anh: “Anh thật đáng yêu.” Sau đó liền dắt con đi về phía nhóm lớn tuổi.

Buổi tối về nhà, tinh thần của Đình Sương với Bách Xương Ý đều khá tốt, nhưng con trai thì sức cùng lực kiệt rồi.

Vốn dĩ Weimaraner rất hiếu động, chẳng tối nào để nhà cửa được yên tĩnh, nhưng hôm nay Vico chơi đùa với bạn trên sân cỏ hăng quá, về nhà chưa được bao lâu đã ngủ mất tiêu.

Thông thường những gia đình có con nhỏ, tối nào hai vợ chồng muốn làm chút chuyện người lớn, thì luôn dỗ cho con đi ngủ sớm một chút.

Bây giờ tình hình trong nhà chính là như thế.

Thiên thời – địa lợi – nhân cầu hài hòa.

Đình Sương mới ngồi xổm nghe con trai ngáy được hai phút, bèn bật dậy chạy về phía phòng đọc sách, dùng giọng điệu cha già mà bảo: “Con trai em ngủ rồi.”

Bách Xương Ý đang trả lời email: “Chờ một chút.”

Đình Sương thấy anh còn đang làm việc, cũng mở laptop của mình ra, tiện tay kiểm tra hòm thư.

Vừa kiểm tra một cái, cậu nhận ra bắt đầu từ thứ hai tuần này cho đến hết thứ sáu tuần sau, nguyên hai tuần lễ đều là thời gian dùng để đánh giá chương trình học. Mặc dù còn tận mấy tuần nữa mới kết thúc học kỳ, thế nhưng hiện tại sinh viên đã có thể chấm điểm cho toàn bộ chương trình học kỳ này, bất kể có được tham gia cuộc thi cuối kỳ hay không.

Chấm điểm các môn học à, trước tiên nên đánh giá vị giáo sư nào đây...

E hèm.

Để công bằng, cứ dựa theo trình tự bảng chữ cái đi.

Tiếng Đức có tổng cộng 30 chữ cái, chữ đầu tiên hiển nhiên là...
B. (26 chữ latin + 4 chữ ä, ü, ö, ß)

Tiếng Anh có 26 chữ cái, chữ đầu tiên hiển nhiên... cũng là B.

Chính xác.

Vừa khéo làm sao, dẫn đầu bảng danh sách giáo sư có chữ B chính là Prof. Bai.

Đình Sương mở phiếu đánh giá môn Robotik ra.

Học kỳ trước cậu cảm thấy phiếu đánh giá này vừa dài vừa phiền phức nên toàn điền qua loa cho xong chuyện. Hiện tại lại hạn phiếu đánh giá này sao không dài hơn một chút, tốt nhất là có thêm nhiều câu hỏi mở, như vậy thì cậu có thể viết nguyên một bài tiểu luận về Bách Xương Ý.

(câu hỏi có đáp án lựa chọn là câu hỏi đóng, câu hỏi không có đáp án lựa chọn là câu hỏi mở)

Phần đánh giá đầu tiên là về nội dung chương trình học.

—Giáo sư Prof. Bai có kết hợp nhuần nhuyễn giữa nội dung giảng dạy và ví dụ thực tiễn không?

[Có]

—Chương trình giảng dạy của giáo sư Prof. Bai có bị lỗi thời không?

[Không]

—Nội dung chương trình giảng dạy của giáo sư Prof. Bai có tương ứng với các chương trình học khác không?

[Có]

—Giáo sư Prof. Bai có đặt ra yêu cầu quá cao với sinh viên không?

[Có]

Khoan khoan.

Câu này nên đánh giá thế nào đây...

Đình Sương xoắn xuýt lắm luôn.

“Đang xem gì thế?” Giọng nói của Bách Xương Ý truyền tới từ phía trên đầu cậu.

Đình Sương đang muốn đóng laptop lại, Bách Xương Ý đã đọc xừ nó chữ trên màn hình lên: “Giáo sư Prof. Bai có đặt ra yêu cầu quá cao với sinh viên không? Ting, em chọn có à.”

“Vâng... à không...” Đình Sương ứ dăm quay đầu: “Em còn đang cân nhắc...”

Bách Xương Ý: “Cân nhắc chuyện gì?”

Đình Sương: “... Cân nhắc xem tình yêu và chính nghĩa cái nào quan trọng hơn.”

Bách Xương Ý hôn đỉnh đầu của cậu một cái: “Suy nghĩ kỹ vào nhé.”

“... Tình yêu, đương nhiên là tình yêu.” Đình Sương lập tức sửa [Có] thành [Không].

Câu hỏi cuối cùng của phần đánh giá chương trình học—Bạn cảm thấy chương trình học có độ khó thế nào?

Có tổng cộng năm mức độ: [Cực Kỳ Dễ] [Tương Đối Dễ] [Vừa Phải] [Tương Đối Khó] [Cực Kỳ Khó]

Đình Sương chậm rãi di chuột vào ô [Cực Kỳ Khó].

Cậu quay đầu nhìn Bách Xương Ý một cái, ánh mắt của anh trông rất hiền từ.

Đình Sương chậm rãi di chuyển chuột từ [Cực Kỳ Khó] sang [Tương Đối Khó].

Cậu lại quay đầu nhìn Bách Xương Ý một cái, ánh mắt của anh trông vẫn rất hiền từ.

Đình Sương chậm rãi di chuyển chuột từ [Tương Đối Khó] sang [Vừa Phải].

Click xác nhận.

Đình Sương cảm thấy, sự trái lương tâm của mình đã dồn hết vào hai câu hỏi này rồi.

Cuộc đời về sau cần phải sống thật đẹp như những con thiên nga của Trai-cốp-xki.

Các phần tiếp theo của phiếu khảo sát cậu đều cho đánh giá tốt, nào là cơ cấu giảng dạy, nguyên lý và phương pháp giảng dạy, nào

là trình độ chuyên môn, thái độ giảng dạy, nhân cách và lực của giáo sư... Tình yêu và chính nghĩa hoàn toàn có thể thống nhất!

Đình Sương tiếp tục chuyển sang trang tiếp theo.

Hề?

Không chỉ hỏi những câu liên quan đến giáo sư, còn hỏi về sinh viên nữa à?

Lẽ nào phiếu khảo sát kỳ này đã được sửa đổi và bổ sung?

Câu đầu tiên—Bình thường bạn có hay chuẩn bị bài vở trước khi lên lớp không?

Các hạng mục để chọn: [Chưa Bao Giờ] [Thỉnh Thoảng] [Khá Thường Xuyên] [Luôn Luôn]

Trong lòng Đình Sương buốt lạnh.

“Sao em không chọn đi?” Bách Xương Ý ghé vào tai Đình Sương mà nói: “Anh cũng rất muốn biết.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 51: Lựa chọn

“Professor, đây là đánh giá nặc danh.” Rốt cuộc Đình Sương cũng không nhịn nổi nữa, quyết định lật đổ chính-quyền-bạo-ngược của Bách Xương Ý: “Anh xê ra, em muốn tự mình điền.”

Bách Xương Ý gạt đầu, cực kỳ phóng khoáng đi ra khỏi phòng đọc sách: “Anh không làm ảnh hưởng đến em nữa.”

Lỗ tai của Đình Sương dựng thẳng, xác nhận Bách Xương Ý đi xa rồi, mới dám điền tiếp phiếu khảo sát.

Câu đầu tiên—Bình thường bạn có hay chuẩn bị bài vở trước khi lên lớp không?

[Chưa Bao Giờ]

Câu thứ hai—Bình thường bạn có ôn tập bài vở đã học hay không?

[Thỉnh Thoảng]

...

Đình Sương lấy tốc độ nhanh nhất để điền xong đồng câu hỏi đòi mạng kia, ở phần đánh giá cá nhân về Bách Xương Ý lại khoa trương khen ngợi ‘trên trời có một, dưới đất thì không’, đang muốn gửi đi kết quả đánh giá, bỗng nhiên lương tâm của cậu trỗi dậy.

Thực ra sếp Bách cũng không có mặt ở đây, hay là...

Quay về sửa lại hai đáp án trái lương tâm kia?

Tình yêu đúng là đáng quý, thế nhưng hiện tại tình yêu không có mặt ở đây, vẫn nên nghe theo trật tự nội tâm và chính nghĩa thì hơn.

Dù sao sếp Bách cũng là giáo sư trong biên chế, sẽ không bị ảnh hưởng bởi đánh giá của sinh viên.

Dù sao đây cũng là đánh giá nặc danh, môn Robotik có hơn một trăm người đăng ký học, phiếu của cậu sẽ bị lẫn trong hàng trăm phiếu khác, sếp Bách sẽ không biết được cậu sửa đáp án đâu.

Bạn học Đình Sương tiếp tục dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, sau đó nhanh tay lẹ mắt chuyển đến phần đánh giá đầu tiên.

—Giáo sư Prof. Bai có đặt ra yêu cầu quá cao với sinh viên không?

Sửa [Không] thành [Có].

—Bạn cảm thấy chương trình học có độ khó thế nào?

Sửa [Vừa Phải] thành [Cực Kỳ Khó].

Bạn có xác nhận gửi kết quả đánh giá này không?

[XÁC NHẬN]

Giây phút này, nội tâm của Đình Sương cảm nhận được sự bình yên.

Sở dĩ ‘đánh giá nặc danh’ được gọi là ‘đánh giá nặc danh’, chính là vì giáo sư sẽ không nhìn được kết quả đánh giá của từng người.

Giáo sư sẽ chỉ nhận được kết quả đánh giá dạng biểu đồ do hệ thống thống kê tạo ra.

Ví như trước đây khảo sát độ khó của chương trình học, Bách Xương Ý chỉ nhìn thấy có bao nhiêu người lựa chọn [Cực Kỳ Khó], bao nhiêu người lựa chọn [Tương Đối Khó], bao nhiêu người lựa chọn [Vừa Phải], cứ vậy mà suy ra. Mỗi một câu hỏi lựa chọn kiểu này đều có một sơ đồ kết quả riêng.

Còn phần đánh giá cá nhân kia, tất cả câu trả lời của sinh viên đều được gom chung vào một tấm bảng, toàn bộ cũng để chế độ nặc danh.

Kết quả đánh giá của sinh viên quả thực không gây ra ảnh hưởng gì với Bách Xương Ý, thế nhưng anh vẫn sẽ nghiêm túc xem, hơn nữa anh có một thói quen rất cởi mở, đó chính là không xem kết quả đánh giá một mình. Bách Xương Ý sẽ dành khoảng 15 phút cuối cùng của một tiết học nào đó, công bố kết quả ngay trước mặt toàn thể sinh viên, để cho mọi người cùng nhau xem biểu đồ đánh giá.

Nửa tháng sau vào một buổi sáng thứ tư, chính là cái ngày mà anh cởi mở đó.

Bách Xương Ý giảng bài xong, mở laptop rồi kết nối với màn hình chiếu.

“Đây là khoảng thời gian khiến tôi khẩn trương nhất trong năm, chứ không phải là một trong những khoảng thời gian.” Bách Xương Ý vừa cười vừa nói với toàn thể sinh viên như vậy, nhưng ai nấy

đều thấy được rằng, anh ngay cả một chút xiu xiu khăn trương cũng không có.

Đình Sương – ngồi ở bàn chính giữa hàng đầu tiên – bị tư thái kia mê hoặc đến trọn tròn hai mắt, đến khi lấy lại được tinh thần mới thăm mắng trong lòng: cả ngày chỉ biết tỏa ra mị lực.

Cậu lén lút trừng Bách Xương Ý một cái.

Ánh mắt mang theo ý cười của Bách Xương Ý sượt ngang qua cậu, sau đó mở kết quả đánh giá lên.

Biểu đồ hiện ra.

“Cũng không tệ lắm nhỉ.” Bách Xương Ý hơi nhướn mày, vẻ mặt có chút được cứng mà sợ.

Biểu đồ đầu tiên liên quan đến câu hỏi—Giáo sư Prof. Bai có kết hợp nhuần nhuyễn giữa nội dung giảng dạy và ví dụ thực tiễn không?

Toàn bộ 120 sinh viên tham gia đánh giá đều chọn [Có].

Kéo xuống hai trang kế tiếp, biểu đồ thứ hai và thứ ba đều có số lựa chọn [Có] áp đảo.

Kéo xuống trang tiếp nữa—Giáo sư Prof. Bai có đặt ra yêu cầu quá cao với sinh viên không?

120 sinh viên tham gia đánh giá, cả 120 sinh viên đều chọn [Có].

Số sinh viên lựa chọn [Không] là: 0

Tầm mắt của Bách Xương Ý chậm rãi rơi lên người Đình Sương.

Anh nhớ rằng lúc đó Đình Sương ở ngay trước mặt anh chọn [Không].

Anh nhớ rằng lúc đó Đình Sương nói tình yêu quan trọng hơn.

Đình Sương không dám tin mà nhìn biểu đồ trong máy chiếu, muốn tự sát.

******, cả lớp méo có ai chọn [Không] à?

CMN quả thực là... tấm gương sáng không sợ cường quyền.

‘Cường quyền’ quả thực không thể làm gì được 119/120 cô cậu sinh viên ngồi đây, thế nhưng một vị còn lại, tối nay về nhà chỉ e...

Đình Sương muốn chết luôn cho rảnh, sao chẳng có ai chọn [Không] hết vậy? Chỉ cần một người thôi cũng được mà!

Bách Xương Ý vẫn cực kỳ hòa ái dễ gần: “Chúng ta tiếp tục nào.”

Đình Sương – tự biết tính mạng ngàn cân treo sợi tóc – yên lặng cầu nguyện: câu hỏi tiếp theo, lạy chúa con chỉ cần một người trái lương tâm chọn [Vừa Phải] thôi cũng được...

—Bạn cảm thấy chương trình học có độ khó thế nào?

Khi tiêu đề của biểu đồ hiện ra, Đình Sương lập tức nhắm tịt hai mắt, không dám nhìn một phát hết ngay toàn bộ cột kết quả.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý, cậu mở một con mắt ra, nhìn cột kết quả đầu tiên — Số sinh viên chọn [Cực Kỳ Khó] là: 78

Thôi xong tôi rồi.

Nhiều người vãi.

120 trừ 78 bằng bao nhiêu ta?

42.

Con lạy chư thần phù hộ độ con, cột kết quả tiếp theo phải thấp hơn con số 42...

Đình Sương nhìn cột kết quả tiếp theo —— Số sinh viên chọn [Tương Đối Khó] là: 42

Cậu sợ bay màu, mở to hai mắt mà nhìn biểu đồ kết quả.

Số sinh viên chọn [Vừa Phải] là: 0

Số sinh viên chọn [Tương Đối Dễ] là: 0

Số sinh viên chọn [Cực Kỳ Dễ] là: 0

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 52: Quạo rồi nha

Mấy đứa học ngu ấy mà, nếu như phần câu hỏi mở làm sai be bét, lúc đó sẽ gửi gắm toàn bộ niềm hi vọng vào phần đánh giá cá nhân, mong rằng giáo sư có thể chấm thêm chút điểm.

Thế nhưng thành tại nặc danh-bại tại nặc danh, phần đánh giá cá nhân mới thật sự là trăm hoa đua nở-trăm nhà lên tiếng. Lời ca ngợi của Đình Sương bị nhấn chìm trong bể ngợi ca, chẳng mấy chốc đã bị Bách Xương Ý lướt qua mất.

“Ồ.” Bách Xương Ý dừng tay lại một chút, đọc lên một câu đánh giá: “Âm thanh của Professor khi giảng bài rất... gợi cảm?”

Bên dưới bục giảng phát ra một tràng tiếng cười.

Có đứa còn ngang nhiên huýt sáo.

“Đây là ai viết vậy?” Bách Xương Ý quét mắt nhìn sinh viên trong phòng một lượt, tầm mắt lúc đi ngang qua Đình Sương thì dừng lại khoảng nửa giây.

Có chút ý tứ sâu xa.

Đình Sương nhất thời có cảm giác đầu mình mọc sừng.

Móa.

Câu đánh giá không biết xấu hổ này méo phải do cậu viết.

Cậu viết đánh giá cực kỳ nghiêm chỉnh, cực kỳ chuyên nghiệp, cực kỳ tôn sư trọng đạo.

Nếu như biết trước có thể viết đánh giá kiểu này, cậu nhất định sẽ viết “Cơ ngực bên dưới lớp quần áo của Professor cực kỳ gợi cảm.”

“Professor.” Một sinh viên nữ cười xấu xa giơ tay lên, bóc phốt cô nàng ngồi ngay bên cạnh: “Câu này là do Anna viết.”

Mọi người xung quanh bắt đầu nhao nhao cả lên.

Bách Xương Ý nhìn về phía Anna, dùng chất giọng trầm thấp của mình mà nói: “Cám ơn.”

Cám ơn xong, anh lại đổi sang giọng hóm hỉnh: “Tôi nên duy trì âm sắc này nhỉ, như vậy có thể hấp dẫn được nhiều sinh viên tới nghe giảng hơn.”

Hấp dẫn cái rắm.

Đình Sương muốn chọi cái bút máy trong tay vào người Bách Xương Ý.

Còn dám duy trì âm sắc? Móa, dựa vào giọng nói khêu gợi mà hấp dẫn học sinh, chẳng có chút đạo đức làm thầy nào hết.

Thời điểm tan học, Đình Sương nhanh chóng dọn dẹp sách vở rồi bỏ đi.

Đây là tâm lý chung của những đứa học ngu, tự bản thân mình thi không tốt, còn trách móc các bạn khác làm bài quá giỏi.

Trên đường đi tới thư viện, cậu tức giận nhắn tin cho Bách Xương Ý: Em rất không vui.

Bách Xương Ý vừa đặt chân về viện LRM, đang chuẩn bị đi tới phòng họp để mở hội nghị.

Thấy tin nhắn của Đình Sương, anh đáp: Vì sao lại không vui?

Đình Sương: Có nữ sinh khen giọng nói của anh gợi cảm, anh không vui đâu nhỉ?

Bách Xương Ý có chút buồn cười, đáp: Không vui.

Đình Sương: Ha.

Đình Sương: Còn lâu em mới tin.

Bách Xương Ý: Anh quả thực không vui đâu.

Bách Xương Ý: Bắt đầu từ lúc nhìn thấy hai biểu đồ có sự lựa chọn bằng 0.

Trên màn hình yên tĩnh vài giây, sau đó hiển thị Đình Sương đang nhập tin nhắn...

Bách Xương Ý đi tới phòng họp, ngồi vào chỗ của mình, Đình Sương vẫn đang nhập tin nhắn...

Anh chuyển điện thoại qua chế độ im lặng, để sang một bên, cong môi, bắt đầu cuộc họp.

Ngày hôm nay mấy tiến sĩ sinh muốn trình bày về kết quả nghiên cứu.

Elias quay mặt về phía màn hình chiếu thuyết trình một lúc, sau đó có hơi khó hiểu mà hỏi Bách Xương Ý: “Professor, có vấn đề gì ạ?”

Bách Xương Ý bảo: “Không có, tiếp tục đi.”

Elias thuyết trình thêm hai phút đồng hồ, tiếp tục ngừng lại: “Professor, thầy đang cười cái gì thế?”

Bách Xương Ý: “Tôi không cười.”

Sau đó lẳng lặng hạ khóa môi xuống.

Chờ đến khi Bách Xương Ý họp xong, sờ đến điện thoại di động thì thấy trên màn hình hiện ra mấy thông báo mới.

[58 phút trước] Đình Sơng:Vụ này... chúng ta coi như huề nhau, có được không?

[42 phút trước] Đình Sơng:... Không được ạ?

[41 phút trước] Đình Sơng:Không được thì... tối nay cho anh làm hai nháy?

[41 phút trước] Đình Sơng:Anh muốn làm kiểu nào cũng được.

[39 phút trước] Đình Sơng:Ờmm... cái lần trước em không đồng ý... cũng được luôn.

[23 phút trước] Đình Sơng:Thôi được rồi, ba lần, không thể nhiều hơn nữa đâu!

[01 phút trước]Đình Sơng: Papa ời...

[Vừa xong] Đình Sương:Bách Xương Ý! Em quạo rồi đó!

Bách Xương Ý đọc xong thì bật cười, đáp:Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi.

Đình Sương nói:Em muốn ăn anh.

Gửi xong bèn cảm thấy không nỡ nhìn thẳng, lời này damdang quá.

Bách Xương Ý đáp:Tới đây.

Giáo sư càng damdang hơn.

...

Vẫn là một buổi trưa, vẫn là sân thượng của tòa LRM.

Đây là thời điểm nắng hè chói chang nhất.

Hai người ăn sandwich, đứng cạnh bức tường chắn mà hứng gió.

Trên bờ tường hiện nay đã có thêm một chậu xương rồng, Đình Sương lén lút trồng trên sân thượng được mấy tuần rồi, đến nay vẫn chưa bị người ta phát hiện.

Sau khi ăn xong, hút một điếu thuốc rồi gảy tàn vào bên trong chậu cây.

“Êu, tự nhiên em nghĩ ra một cách vụng trộm hay lắm.” Đình Sương táy máy chậu cây xương rồng: “Bao giờ anh không có ở trên sân thượng thì đặt chậu cây này xuống đất, lúc nào rảnh mà lên đây thì lại đem nó đặt trên bờ tường. Vậy thì khi em đi ngang qua LRM,

chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn thấy chậu xương rồng này, sẽ chạy lên hú hí với anh, anh thấy thế nào?”

Ban đầu Bách Xương Ý bất mãn với hai chữ ‘vụng trộm’ kia lắm, sau đó mới hỏi: “Thế điện thoại dùng để làm gì?”

Đình Sương trầm mặc hai giây, thương cảm cho trí thông minh của mình: “... Ừ nhỉ.”

Khoảng cách IQ khiến cho cậu nhớ tới 78 sinh viên đánh giá chương trình học [Cực Kỳ Khó] và 42 sinh viên đánh giá chương trình học [Tương Đối Khó], cùng với toàn thể sinh viên đều nhất trí rằng Bách Xương Ý có yêu cầu quá cao.

Con số này rất có thể đã nói rõ được vấn đề.

Trước đây lúc Quách Bằng nói trong group chat rằng “Không tốt nghiệp được mới là không thú vị”, Đình Sương đã nghĩ mình nên bàn chuyện ‘vấn đề sinh tồn của đám nít chân nhân loại’ với Bách Xương Ý.

Nhìn kết quả đánh giá ngày hôm nay có thể thấy được, không chỉ riêng mấy người bọn họ mới là hạng nít chân nhân loại, mà 100% sinh viên trong lớp đều là hạng nít chân nhân loại.

Cứ thế này thì không được, bởi vì như thế thì loài người sẽ chỉ còn sót lại đám nít chân.

“Sếp Bách này...” Đình Sương rút một điều thuốc ra, châm lửa: “Em muốn thảo luận với anh một vấn đề nghiêm túc.”

Lại nữa rồi.

Cậu bạn nhỏ rất thích coi giờ nghỉ trưa như giờ giải đáp nghi vấn, ngang nhiên vật trụi chòm râu của giáo sư.

Nhưng hôm nay không phải giờ giải đáp nghi vấn nữa, trực tiếp mở luôn một giờ học thảo luận.

Bách Xương Ý nói: “Ting, anh hi vọng em hiểu được rằng, những lúc thế này thì anh không phải giáo sư của em.”

Cánh tay đang cầm điều thuốc lá của Đình Sương tùy tiện gác trên bờ tường, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, cả người toát lên vẻ càn rỡ của tuổi trẻ.

“Bách Xương Ý, em cũng hi vọng anh hiểu được rằng, những lúc riêng tư thế này, em muốn anh là giáo sư thì anh phải là giáo sư, em muốn anh là cầm thú thì anh phải là cầm thú.”

Do chiều quá sinh hư đây mà.

“Được rồi, em nói đi.” Bách Xương Ý cười nói.

“Tiên phong của nhân loại như các anh... định xử lý đám náu chân nhân loại bọn em như thế nào?” Đình Sương không đợi Bách Xương Ý trả lời, bèn nói tiếp: “Sếp Bách, em biết anh hồi còn trẻ đã cực kỳ lợi hại, thế nhưng trên đời này có rất hiếm người giống như anh, không phải, là rất rất rất hiếm. Hôm nay anh nhìn bằng đánh giá của sinh viên chắc cũng biết, nhân loại đa phần đều là người bình thường. Em không phải đang cân nhắc từ góc độ của bản thân, em cũng đang đứng ở góc độ của anh mà lý giải, hôm nay em nói với anh chuyện này là bởi vì em nghĩ rằng...”

Đình Sương nghĩ một hồi, mới tìm được câu mà mình muốn nói: “Em biết anh quan tâm đến nhân loại, nếu anh đã quan tâm được

những mấy tỉ người, tại sao không quan tâm thêm 120 kẻ?”

Đến lông mày Bách Xương Ý cũng chẳng buồn nhú: “Làm sao em biết anh không quan tâm đến bọn em?”

Đình Sương xoay người lại, mặt đối mặt với Bách Xương Ý, trong đôi mắt có chút ý tứ thỉnh cầu: “Ý của em là, anh có thể đối xử với bọn em, à không, không bao gồm em, anh đối xử với em rất tốt. Em nghĩ rằng anh nên đối xử khoan dung với sinh viên hơn một chút, thật đấy.”

“Anh đối xử với sinh viên không tốt ở điểm nào?” Về mặt và giọng điệu của Bách Xương Ý đều nhàn nhạt.

“Em không hề nói là ‘không tốt’ mà.” Đình Sương sợ anh hiểu lầm: “Chỉ là em cảm thấy anh có thể khoan dung hơn một chút, giảng giải nhiều hơn một chút, chậm lại một chút và... đừng quá khắt khe như vậy.”

Bách Xương Ý cũng châm một điếu thuốc, anh rất ít khi chủ động châm thuốc.

“Ting, tri thức không thể đi sau nhân loại được, mà phải là nhân loại đi từng bước vươn tới tri thức. Anh không chấp nhận việc chỉ vì sinh viên không đạt mà đi hạ thấp tiêu chuẩn xuống, đây là một dạng tụt hậu. Anh không hi vọng loài người bị tụt hậu tại chỗ của anh.”

“Haizz, không phải thế, có lẽ em diễn đạt không được tốt.” Đình Sương gãi gãi đầu, nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Yêu cầu cao hay thi cử khó đều là sự kiên trì của anh, lần trước anh đã nói với em rồi, em hiểu được điều này, anh muốn mọi người phải bước về phía trước. Thế nhưng then chốt là... em cảm thấy anh có thể giúp đỡ cho sinh

viên thêm một chút, cố gắng giúp bọn họ đạt đến được yêu cầu của anh. Đúng, không phải là hạ thấp tiêu chuẩn, mà là giúp cho nhiều người đạt được tiêu chuẩn của anh hơn.”

Bách Xương Ý cười nhạo: “Ting, tài nguyên là có hạn, công việc của anh không phải chỉ có dạy học. Anh không thể dạy tất cả mọi người giống như lời em nói được.”

Đình Sương có chút ỉu rĩ, tinh thần hăng hái của ban nãy chẳng còn nữa, rầu rĩ hút thuốc.

Một lát sau, cậu nói: “VẬY... anh cứ trơ mắt nhìn nhiều người không tốt nghiệp được như thế à?”

Bách Xương Ý nói: “Có ba cơ hội để tham gia cuộc thi, không tốt nghiệp được đại biểu cho việc không thích hợp để đi trên con đường này.”

Đình Sương nói: “Thế nhưng đâu phải ai cũng có nhiều thời gian như vậy, cũng không phải tất cả mọi người đều có vận may tốt, không đi được con đường này thì chuyển sang con đường khác...”

(Lý-Công-Khoa: vật lý + công nghệ + khoa học)

Bách Xương Ý nói: “Em có biết tại sao ở các trường đại học chính quy trên toàn nước Đức, số sinh viên chuyên ngành Lý-Công-Khoa có tỷ lệ bỏ học lên tới hơn 40% không? Số lượng thạc sĩ bỏ học tuy rằng thấp hơn rất nhiều, nhưng cũng có những người không thể nào tốt nghiệp được. Những người này đều sẽ chọn một con đường khác, đổi sang một lĩnh vực khác, đây là chuyện hoàn toàn bình thường.”

“Em biết...” Đình Sương nói: “Thế nhưng có lẽ vì trước đây em luôn học tập trong một môi trường mà đại đa số sinh viên đều có thể tốt nghiệp được, vì vậy em cảm thấy đây mới là chuyện bình thường... chỉ có mấy kẻ bất tài thất bại mới không thể tốt nghiệp thôi.”

Bách Xương Ý hỏi: “Chỗ của em nhiều người tốt nghiệp như vậy, ai ai cũng thích lĩnh vực mà mình theo học à?”

Đình Sương nói: “... Không phải, có rất nhiều người không thích.”

Bách Xương Ý bảo: “Phải theo học lĩnh vực mà mình không thích, vậy chẳng phải còn thất bại hơn sao?”

Đình Sương sững sờ.

Bách Xương Ý nói: “Tỷ lệ tốt nghiệp cao sẽ khiến cho rất nhiều người miễn cưỡng học tiếp dù rằng không thích ngành đó, không am hiểu về lĩnh vực đó. Tỷ lệ tốt nghiệp thấp trái lại sẽ sàng lọc được những người thích hợp hơn.”

Ban đầu rõ ràng là cậu muốn thuyết phục Bách Xương Ý, nhưng thời khắc này, Đình Sương lại thấy bản thân đã hơi dao động.

Cậu cũng là một trong số những người không thích chuyên ngành mà mình đang học.

“Phải theo học lĩnh vực mà mình không thích, vậy chẳng phải còn thất bại hơn sao?” Đình Sương nhỏ giọng lặp lại câu nói ấy.

“Trước đây anh cho rằng tình yêu không quan trọng.” Bách Xương Ý xoa xoa mái tóc của cậu, ghé vào lỗ tai cậu mà nói: “Nhưng sau khi nhìn thấy em, anh đã còn không nghĩ như vậy nữa.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 53: Sinh nhật

Đối với Đình Sương – người vẫn chưa biết mình thích gì mà nói, buổi thảo luận ở trên sân thượng ngày hôm ấy tuy mang lại cho cậu rất nhiều ảnh hưởng, nhưng cậu vẫn có đủ thời gian để chậm rãi suy ngẫm và tìm hiểu.

Còn hiện tại, Đình Sương đang có hai việc cấp bách hơn.

Thứ nhất, sinh nhật của sếp Bách sắp tới rồi.

Thứ hai, kỳ thi cũng sắp tới rồi, đầu tháng tám cậu có mấy môn phải thi, cuối tháng chín và đầu tháng mười cũng có mấy môn phải thi.

Đối với chuyện thứ nhất, bạn học Đình Sương nghĩ như vậy nè — sinh nhật ấy mà, chủ yếu là phải thể hiện được tấm lòng hiếu thảo, nên cứ để cho anh già nhà mình chịch choẹt tận hứng một phen là hay nhất.

Cậu nhìn lịch, ngày 27 tháng 7 là vào thứ bảy.

Ưu điểm của thứ bảy đó là Bách Xương Ý thường xuyên rảnh rỗi, hơn nữa cậu cũng có thể xin nghỉ ở chỗ làm thêm. Nhưng đồng thời thứ bảy cũng có khuyết điểm, đó là Bách Xương Ý quá mức rảnh rỗi, bởi vậy cậu không tiện chuẩn bị sự bất ngờ cho anh.

Thế cho nên cơ hội duy nhất là vào sáng sớm ngày thứ bảy, vì từ sau khi có Vico, bọn họ sáng-tối đều sẽ dẫn Vico ra ngoài đi dạo.

Đình Sương quyết định, sáng sớm ngày 27 tháng 7 sẽ để cho Bách Xương Ý dắt Vico đi dạo một mình.

Buổi tối hôm 26 tháng 7, Đình Sương làm bộ chẳng biết mai là ngày gì, cậu ngồi trong thư phòng ôn tập môn thi đầu tiên của tháng tám đến tận 11h tối, sau đó bảo với Bách Xương Ý là mình mệt quá, xong cái đi ngủ luôn.

Sáng ngày 27 tháng 7, Bách Xương Ý tỉnh dậy, hôn cậu, lại bị cậu đẩy ra: “Ừm... papa, hôm nay anh dắt con ra ngoài chơi một mình nhé... em muốn ngủ thêm lúc nữa.”

Bách Xương Ý ghé vào lỗ tai cậu, nhỏ giọng hỏi: “Muốn ăn gì nào? Chút anh mua về.”

Giọng nói kia mang theo từ tính đặc trưng của lúc vừa ngủ dậy, khiến cho tim gan người ta ngứa ngáy.

Đình Sương muốn nhào lên người anh lắm luôn, thế nhưng vì bất ngờ của ngày sinh nhật, cậu vẫn cắn răng nhịn xuống, làm bộ chưa tỉnh ngủ, trở mình, lấy chăn che kín đầu: “Gì cũng được... đừng nói nữa... em buồn ngủ quá...”

Bách Xương Ý rời giường, nhẹ nhàng cầm lấy kính mắt, đeo vào rồi ra khỏi phòng ngủ, không phát sinh bất kỳ một tiếng động nào.

Đình Sương nằm trong chăn đợi một lúc lâu ơ là lâu, chẳng biết Bách Xương Ý đã đi chưa, qua mấy phút, cậu mới kéo chăn xuống một chút, thăm dò tình hình xung quanh.

Hay lắm, mục tiêu đã rời khỏi phòng ngủ.

Đình Sương rón ra rón rén xuống giường, dựa lưng vào cạnh cánh cửa phòng ngủ, thò đầu ra bên ngoài nhìn một cái.

Cửa phòng tắm ở bên cạnh mở ra, nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Chắc hẳn mục tiêu đã đi xuống tầng.

Đình Sương nhanh chóng chạy tới chỗ cầu thang, dòm từ lan can xuống dưới nhà.

Mục tiêu đang uống nước.

Móa, mục tiêu gọi cảm vồn.

Đình Sương lùi lại một chút để tránh bị phát hiện.

Dưới nhà có tiếng ngăn kéo mở ra đóng vào, chắc chắn mục tiêu đang lấy dây dắt chó.

“Gâu.”

Vico vừa nhìn thấy Bách Xương Ý lấy dây ra, cu cậu biết mình sắp được ra ngoài nên rất chi là hưng phấn.

“Yên nào.” Bách Xương Ý nhỏ giọng nói.

Vico ngừng sủa.

Qua thêm mấy phút, Đình Sương mới ngó đầu xuống, tiếp tục quan sát tình hình dưới nhà, bởi vì cậu biết Bách Xương Ý phải chờ Vico hoàn toàn bình tĩnh lại rồi mới dắt nó ra ngoài.

Mục tiêu đang đi về phía cửa.

Tiếp đó, dưới tầng vang lên tiếng mở và đóng cửa rất khẽ.

Đình Sương như một đứa bé rình lúc ba mẹ đi làm, sau đó lén lút bật TV lên xem vậy, lặng lẽ đi tới cửa sổ tầng hai, dòm ra phía bên ngoài một cái, xác nhận Bách Xương Ý đã đi thật rồi.

Chờ bóng lưng của anh biến mất ở ngoài cổng sân, Đình Sương lập tức cầm điện thoại lên hẹn giờ, hiện tại là 6h55, cậu có khoảng một tiếng để chuẩn bị. Cậu không nói cho Bách Xương Ý biết hôm nay mình không đi làm, vì vậy nếu anh muốn ăn sáng cùng với cậu, rồi lại đưa cậu tới Freesia thì chắc chắn sẽ trở về nhà trước 8h.

Đình Sương vì sự cơ trí của bản thân mà thəm reo một tiếng hoan hô trong lòng, sau đó chạy đến phòng để quần áo, mở tủ đồ mùa đông của Bách Xương Ý, lôi ra một cái túi to dùng giấu ở trống.

Túi đồ này cậu đã chuẩn bị xong từ lâu, tuy rằng biết thừa trong đó có cái gì, nhưng lúc lấy từng món ra vẫn cảm thấy mặt mũi nóng bừng.

E hèm, đầu tiên là một cái bờm tai thả xù lông.

Tiếp theo là một cái quần đùi có gắn đuôi thả.

Bên dưới quần đùi là một đôi tất lưới màu trắng liền đai.

Bên dưới đôi tất là cái áo ba lỗ có nơ bướm to dùng, nơ bướm có thể rút ra như lúc mở hộp quà vậy.

Tiếp nữa là một tấm thiệp chúc mừng, bên trên có viết: Chúc papa sinh nhật vui vẻ, xin mời hưởng thụ.

Cuối cùng ở dưới đáy túi, là một cái khóa hàm —— đây chính là thứ lúc trước cậu không chịu đeo.

Đình Sương đỏ mặt đứng ở trước gương, cởi áo ngủ, cầm cái tai thỏ rồi đeo vào.

Đôi tai thỏ ngoài trắng trong hồng vẫy vẫy ở trên đỉnh đầu của cậu.

**.

CMN ngại vờ lờ.

Trước giờ cậu chưa từng đeo thứ đồ chơi này.

Đâu chỉ riêng tai thỏ, mấy thứ còn lại cậu cũng chỉ từng nhìn thấy trong video thôi.

Nhất là đôi tất lưới liền đai kia, ngay cả mặc thế nào cậu cũng không biết.

Sau mấy phút nghiên cứu, thực sự chẳng biết mặc kiểu gì, Đình Sương nghĩ, hay là mở video ra học thử...

Cậu cầm lấy điện thoại di động, tìm kiếm: đàn ông thì nên đi tất lưới liền đai thế nào.

Hóa ra là như vậy...

Trước tiên là mặc áo ba lỗ và quần đùi, cuối cùng là đi tất...

Đình Sương khom lưng kéo đai lên cài, đứng thẳng người, nhìn về phía gương —— lúc này cả người cậu đều đỏ bừng, đỏ từ mang tai đến tận đầu ngón chân.

Điện thoại di động vang lên tiếng báo đầu tiên, thời gian đã trôi qua 20 phút.

Không kịp rồi.

Đình Sương cầm lấy cái khóa hàm và tấm thiệp sinh nhật, đi về phía nhà bếp.

Cậu muốn chuẩn bị xong xuôi bữa sáng trước khi Bách Xương Ý về nhà.

Sau đó, e hèm, ngồi trên bàn ăn cùng với các món khác, chờ đợi Bách Xương Ý.

Bánh mì nướng giòn đặt vào trong rổ mây, trứng gà luộc xong đặt vào ly đựng trứng màu trắng sứ, ba loại mứt hoa quả mỗi thứ để vào một đĩa nhỏ, cà phê và sữa bò cũng đã chuẩn bị xong.

Bữa sáng không khác ngày thường là mấy, khẩu vị của Bách Xương Ý khá cố định.

Cũng chẳng có bánh gato tráng miệng, Bách Xương Ý không thích đồ ngọt.

Tiếng chuông báo thức thứ hai đã vang lên trong lúc chuẩn bị bữa sáng, Đình Sương liếc mắt nhìn điện thoại di động một cái, hiện tại là 7h49.

Cậu đặt hết đồ ăn với khóa hàm và thiệp sinh nhật lên khay, bê tới phòng ăn.

Ngay ở thời điểm cậu vừa bước chân vào phòng ăn, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa.

May ghê, kịp rồi.

Đình Sương vội vàng nhét thiệp chúc mừng sinh nhật vào trong quần đùi, quay mặt có dòng chữ “Chúc papa sinh nhật vui vẻ, xin mời hưởng thụ” ra bên ngoài, sau đó bắt đầu đeo khóa hàm lên.

Ngay lúc này, có tiếng nói chuyện của một người phụ nữ xa lạ: “Chắc Xương Ý dậy rồi nhỉ?”

Tiếp đó, một giọng nam xa lạ cũng vang lên: “Tôi cảm thấy nên gọi điện thoại cho nó trước, bà biết mà, thằng bé từ nhỏ đã thích sắp xếp thời gian ổn thỏa rồi.”

Giọng nữ bảo: “Nói trước thì còn gì bất ngờ. Hôm nay là sinh nhật của nó mà, ba mẹ đến thăm một chút cũng phải xếp lịch hẹn với thư ký hả?”

CHÚ THÍCH

[1]Weimaraner[2]Khóa hàm phiên bản Nezuko[3]Tất lưới liền đai

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 54: Papa và mama

Thôi xong.

Mục tiêu không trở về, người tới là song thân của mục tiêu.

Đầu óc của Đình Sương thoáng cái trở nên trống rỗng.

Cậu đang đeo khóa hàm, chốt đằng sau cũng đã cài lại, hiện giờ phải liều mạng tháo ra, nhưng tay chân cứ run lẩy bả lẩy bẩy nên tháo mãi cũng chẳng xong.

Tiếng bước chân và tiếng nói chuyện trong phòng khách càng ngày càng gần hơn.

Đình Sương không quan tâm được đến cái khóa hàm nữa, nếu một thân thỏ trắng này mà bị ba mẹ của Bách Xương Ý nhìn thấy, khi ấy thêm cái khóa hàm với bớt cái khóa hàm có gì khác nhau đâu?

Không đeo khóa hàm thì có thể chào hỏi và nói chuyện vui vẻ với hai cụ hờ?

“Xin chào hai bác, cháu là con thỏ mà anh nhà hai bác nuôi?”

**

Đã đến nước này rồi, Đình Sương ơi tổ sư mày còn đang nghĩ vớ vẩn gì đấy?!

Sao những lúc càng căng thẳng lại càng không kiềm chế được đầu óc vậy?

Nhanh nhanh nghĩ xem phải làm thế nào đi!

Chạy ra ngoài mặc quần áo?

Không được, bên ngoài phòng ăn chính là phòng tiếp khách, chạy ra kiểu gì cũng đụng trúng hai người kia.

Trốn vào trong ngăn tủ?

Cũng không được, tủ trong phòng ăn toàn là tủ chia ngăn, căn bản không thể nào nhét vừa một người trưởng thành được.

Nhảy cửa sổ ra ngoài?

CMN bên ngoài là sân vườn đầy, nhớ có ai đi ngang qua nhìn thấy thì sao?

Kế trước mắt chính là ——

Tuy trong đầu đã xoay chuyển vài vòng, nhưng thực chất cũng chỉ ngần có vài giây, Đình Sương nhanh chóng nhảy tới, yên lặng không một tiếng động đóng cửa phòng ăn lại, khóa trái.

Cậu ngồi bệt xuống đất, lưng thì dựa vào cánh cửa phòng ăn, trái tim đập kịch liệt, hô hấp dồn dập, qua vài giây mới nhớ đến chuyện khẩn tin cầu cứu: Bách Xương Ý anh về nhanh nhanh lên, ba mẹ anh tới kìa.

Gửi xong, cậu nhận ra Bách Xương Ý không biết được tình hình hiện tại đang nước sôi lửa bỏng thế nào, vậy là bất chấp xấu hổ, vội vàng gửi thêm một tin: Em định mang đến cho anh một niềm vui bất

ngờ, nên đã đeo cái lần trước anh bảo em đeo á, còn mặc cả tất lười liền đai với đuôi thỏ nữa, bây giờ đang trốn trong phòng ăn đây này. Anh trở về mau đi! Nếu bị ba mẹ anh nhìn thấy, tiểu gia đây chắc chắn sẽ liệt dương cả đời! Vậy cuộc đời của anh sau này sẽ không còn sinh hoạt giường chiếu nữa đâu!

Tin nhắn này vừa gửi đi, Bách Xương Ý lập tức rep:Chờ anh một phút, đừng sợ.

Đình Sương để điện thoại qua một bên, tiếp tục tháo cái khóa hàm mà ban nãy chưa kịp tháo, có điều tay vẫn còn hơi run.

“Xương Ý không có nhà à? Hay nó đang ăn sáng nhỉ? Tôi qua phòng ăn nhìn thử.”

Đình Sương cảm giác giọng nói kia đang ở rất gần cánh cửa, nhịp tim của cậu càng đập nhanh hơn, các cơ căng cứng, cả người toàn là mồ hôi lạnh, miệng thì bịt kín nên không khống chế được nước bọt chảy ra.

“Cạch.”

Tay nắm cửa chuyển động một chút.

Tuy biết rõ cánh cửa này không thể mở ra từ phía bên ngoài, nhưng khi tiếng kim loại kia vang lên, Đình Sương vẫn bất giác co rúm người lại.

“Hả? Sao không mở được cửa thế này?”

“Bình Bình, hiện giờ Xương Ý không có nhà, chúng ta ——”

“Ba, mẹ.” Giọng nói của Bách Xương Ý vang lên từ đằng xa.

Trái tim của Đình Sương bỗng chốc yên ổn trở lại, giống như một buổi trưa hè nóng bức ồn ào, dần dần trở nên mát mẻ thanh tĩnh dưới ánh trăng và gió đêm.

“Xương Ý về rồi à.”

Tiếng bước chân vang vọng, càng lúc càng cách xa cánh cửa.

Đình Sương rút cuộc cũng tháo được cái khóa hàm, do ban nãy bị siết chặt nên khớp miệng có hơi nhức mỗi, cậu che miệng, chờ đến khi không nghe được âm thanh nào ngoài cửa nữa, mới dám hơi lớn tiếng mà thở dốc.

Bách Xương Ý phải chạy bộ trở về, tóc tai trên trán còn vương đầy mồ hôi.

“Bé cưng ngọt ngào nhà ai thế này?” Tô Bình ngồi xổm xuống, bế Vico dù chạy mệt đứt hơi nhưng vẫn rất hưng phấn lên, nói với Bách Xương Ý: “Xương Ý, con làm bé cưng ngọt ngào nhà chúng ta mệt sắp chết luôn rồi.”

Chuyện này không thể trách Bách Xương Ý được, nếu anh không mau chóng trở về, anh sợ cả bốn người bọn họ sẽ có bóng ma tâm lý mà đời này không vượt qua được.

“Ba, mẹ, hai người ngồi ở đây chờ một lát nhé.” Bách Xương Ý đặt bánh gato và cà phê mua cho Đình Sương qua một bên, bảo: “Trong nhà không chỉ có một mình con.”

“Con có partner?” Ánh mắt của Tô Bình sáng quắc.

“Vâng.” Bách Xương Ý cân nhắc một chút, cảm thấy nên nói ra suy nghĩ thật của mình: “Hai người cứ vào thẳng nhà kiểu này có thể

sẽ dọa cậu ấy sợ, con không muốn nhìn thấy chuyện như thế xảy ra.”

Bách Trọng Diễn cũng hiểu được hành động của bọn họ đã mang đến sự bất tiện: “Có cần ba mẹ ra ngoài đợi không?”

“Không ạ.” Bách Xương Ý nói: “Ba mẹ cứ đợi ở phòng khách là được rồi.” Nếu đi ra ngoài sân, càng dễ dàng nhìn thấy được tình huống trong phòng ăn thông qua ô cửa sổ.

Nói xong, anh đi lấy một cái áo phong và quần bò đưa tới trước cửa phòng ăn, nhẹ giọng gọi: “Ting?”

Hồi lâu sau, cánh cửa mới chậm rãi mở ra một cái khe nhỏ.

Bách Xương Ý đẩy cửa đi vào, trở tay đóng cánh cửa ở sau lưng lại.

Đình Sương nhào một phát lên người anh, khoe miệng của cậu có mấy vết hằn đỏ, tai thỏ trên đầu rũ xuống dưới, nhìn trông có vẻ đã phải chịu nhiều áp lực lắm đây.

Bách Xương Ý ôm Đình Sương, nhìn thoáng qua bàn đồ ăn sáng ở sau lưng cậu, trên góc bàn còn có một cái khóa hàm ướt nhẹp.

Tầm mắt anh di chuyển xuống, có một tấm thiệp bị đánh rơi dưới chân bàn, trên đó viết: Chúc papa sinh nhật vui vẻ, xin mời hưởng thụ.

“... Anh là đồ khốn!” Đình Sương rất sợ ba mẹ của Bách Xương Ý nghe thấy, chỉ dám nhỏ giọng trách mắng: “Sao anh lại để em một mình ở nơi không an toàn thế này! Anh đã hứa với em sẽ không có ai đến đây cơ mà.”

Từ khi bắt đầu chính thức ở chung, bọn họ đã cùng thảo luận về vấn đề xã giao của đối phương, kết quả được đưa ra là, trước khi Đình Sương tốt nghiệp, hai người sẽ không đưa bất kỳ ai về nhà chơi, hết thảy mọi hoạt động xã giao đều tiến hành ở bên ngoài.

Đặc biệt là Bách Xương Ý, anh phải uyển chuyển thông báo với những người bạn đã từng đến nhà mình rằng, hiện nay anh đang có một mối quan hệ phức tạp, vì vậy không ai được tới nhà anh nữa. Lời này vừa nói ra, mấy người bạn đã thi nhau rôm rả, đoán xem đại giáo sư Bách 'kim ốc tàng kiều', hay là có người dũng mãnh nào đó 'tàng kiều' Bách đại giáo sư.

Bách Xương Ý và Đình Sương luôn bảo vệ cẩn thận mối quan hệ này, bởi thế từ lúc bọn họ ở chung đến giờ chưa từng phát sinh vấn đề gì, cho đến ngày hôm nay.

Chuyện hôm nay chỉ là một sự cố bất ngờ.

Ba mẹ của Bách Xương Ý quanh năm sống ở Berlin, hai người họ hầu như chưa từng đến đây bao giờ, thông thường đều là Bách Xương Ý cứ cách hai tháng lại tới thủ đô thăm họ một lần.

Mặt khẩu cửa ra vào Bách Xương Ý có nói cho ba mẹ biết, cũng lấy thêm dấu vân tay của bọn họ, đây chỉ là hành động lo trước khỏi họa. Sau khi li hôn, có một khoảng thời gian dài anh luôn sống trong tình trạng độc thân, thường thì những người sống độc thân đều sẽ đưa chìa khóa sơ cua cho thân hữu mà mình tin tưởng nhất để đề phòng bất trắc.

Vì thế anh đã không lường trước được, ba mẹ mình có thể không nói tiếng nào đã tới.

Là do anh cân nhắc không đủ chu toàn.

“Tại anh hết.” Bách Xương Ý nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, để cho cậu bình tĩnh lại: “Không sao rồi, đừng sợ...”

Đình Sương cắn cả áo cả vai anh: “Đều tại anh hết! Khốn nạn! Vô trách nhiệm!”

Bách Xương Ý để mặc cho cậu cắn: “Ừ, đều tại anh, anh khốn nạn, anh vô trách nhiệm.”

Đình Sương càng cắn mạnh hơn: “Lão cầm thú! Sở thích hèn hạ!”

Bách Xương Ý xoa xoa gáy của Đình Sương: “Ừ, anh là lão cầm thú, anh có sở thích hèn hạ.”

Đình Sương tiếp tục vừa cắn vừa mắng: “Lão biến thái! Đừng hòng em mặc mấy bộ đồ kiểu này nữa.”

Bách Xương Ý tạm dừng vài giây, nói: “Chuyện này thì phải bàn lại.”

Đình Sương tức điên, ngẩng đầu lên trừng Bách Xương Ý, đang trừng dờ thì nhớ ra bên ngoài có người lớn đang chờ, thế là lại sốt sắng nhỏ giọng hỏi: “Hai bác còn đang chờ ở ngoài à...”

Bách Xương Ý gạt đầu: “Không vội, chờ em chuẩn bị sẵn sàng thì chúng ta sẽ ra.”

Đình Sương lắc đầu: “Bọn mình nên nhanh chóng ra ngoài thôi... em sợ lưu lại cho hai bác ấn tượng xấu.”

“Ừ.” Bách Xương Ý để bộ quần áo đang cầm trên tay xuống cái ghế bên cạnh: “Quần áo đây này.”

Đình Sương đang chuẩn bị cởi áo ba lỗ, bỗng nhìn thấy con người sâu thẳm của Bách Xương Ý, cậu cắn môi một cái, đỏ mặt nói: “Hay là... để cho anh tự bóc quà sinh nhật nhé? Sinh nhật một năm chỉ có một lần thôi...”

Nói xong, Đình Sương khuyu gối xuống trước mặt Bách Xương Ý, cúi thấp đầu, chìa cái nơ bướm to dùng sau gáy ra, trông giống hệt một món quà chờ được bóc tem.

“Ừm... papa ơi, chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Đình Sương nhỏ giọng nói.

Bách Xương Ý vuốt ve gò má của cậu, anh không tháo nơ bướm, mà là nhấc cằm Đình Sương lên, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa xoa vết hằn đỏ trên khóe môi của cậu.

Tiếp đó, nhét ngón trỏ và ngón giữa vào trong.

“Vốn dĩ... muốn đeo cái kia...” Đình Sương ngậm lấy hai ngón tay của anh, liếc mắt nhìn cái khóa hàm trên mặt bàn, nói năng ú ớ: “Muốn để anh... ừm... thế nhưng hiện giờ... phải chờ hai bác đi đã... rồi mới...”

Đình Sương có chút bất an.

Nếu như Bách Xương Ý muốn ngay bây giờ, cậu cũng không nỡ lòng cự tuyệt. Thế nhưng hai người họ cứ ở lì trong này, có khả năng hai bác ở ngoài sẽ nghe được động tĩnh, một lát nữa đi ra cậu càng không biết phải đối mặt với ba mẹ Bách Xương Ý thế nào.

Chút bất an này của cậu, Bách Xương Ý liếc mắt cái đã nhận ra.

Anh đề nén dục vọng, rút ngón tay, đem bế Đình Sương lên trên bàn ăn, vừa khẽ hôn trán cậu vừa tháo cái nơ bướm ra: “Đã nhận được quà.”

“Vụ này... chờ đến tối lại... ờm.” Đình Sương đỏ mặt mà thay quần áo, giấu tạm bộ đồ thổ với khóa hàm vào ngăn tủ trong phòng ăn: “... Chúng ta đi ra ngoài thôi.”

“Ừ.” Bách Xương Ý nhặt tám thiệp chúc mừng dưới mặt đất lên, cất vào túi quần của mình, sau đó dắt Đình Sương ra ngoài.

Đình Sương siết chặt tay, nhỏ giọng nói: “Có khi nào ba mẹ của anh sẽ không thích em không... em hình như chưa bao giờ được người lớn thích...”

Bách Xương Ý hỏi: “Tại sao lại có người không thích em được nhỉ?”

Đình Sương nói: “Thật sự có người không thích em mà...”

Bách Xương Ý: “Không thích em không phải là người.”

Đình Sương vẫn căng thẳng lắm luôn.

Lúc đi tới trước mặt Bách Trọng Diễn và Tô Bình, ngay cả thở cậu cũng không dám thở mạnh.

Tô Bình và Bách Trọng Diễn năm nay đều hơn 60 tuổi, nhưng thoát nhìn không già cho lắm. Tô Bình thậm chí còn rất xinh đẹp, đẹp đến mức không có cảm giác thân thiết. So với bà, Bách Trọng

Diễn có vẻ ôn hòa và dễ nói chuyện hơn nhiều, không hề giống Bách Xương Ý một chút nào.

Bách Xương Ý cũng rất ôn hòa, nhưng sự ôn hòa của anh không xuất phát từ tính cách mà là từ phép lịch sự, vì thế lần đầu gặp ai, anh cũng tạo cho người ta một cảm giác xa cách, cao cao tại thượng, không có tình người.

Đình Sương nghĩ, sếp Bách chắc hẳn giống mẹ rồi.

Thế là Đình Sương lại càng thêm sợ Tô Bình.

Hơn nữa cậu cảm thấy sắc mặt của Tô Bình hiện tại cứ hơi là lạ.

“Lại đây ngồi đi.” Bách Trọng Diễn cười nói.

“Cháu, cháu đi pha ấm trà đã ạ...” Đình Sương nhận ra từ lúc hai bác vào nhà, lâu thế mà đến ngậm nước cũng chưa được uống, thăm nghĩ lần này thăm rồi, ngay ấn tượng đầu tiên đã không tốt.

“Không cần đâu.” Bách Xương Ý nói.

“Sao lại thế được, để em đi pha ấm trà...” Đình Sương chạy về phía nhà bếp, chạy được nửa đường lại quay về, cực kỳ khó xử mà hỏi Bách Xương Ý: “Ờmm... nhà mình để trà ở đâu vậy anh?”

Bách Xương Ý nói: “Trong nhà không có lá trà đâu, cả anh và em đều không hay uống.”

“Ờ...” Đình Sương thực sự muốn tát cho mình hai phát, này thì pha trà này, pha cái rắm, chưa gì đã lộ tẩy rồi: “Thế để em đi rót nước vậy...”

Tô Bình cau mày nhìn bóng lưng của Đình Sương khuất sau nhà bếp, nhỏ giọng nói với Bách Xương Ý: “Xương Ý, con đây là có ý gì?”

Bách Xương Ý thản nhiên nói: “Con đang qua lại với em ấy.”

“Qua lại?” Giọng nói của Tô Bình càng nhỏ hơn: “Con nhốt người ta ở trong phòng ăn...” Bà nhớ ban nãy Bách Xương Ý có cầm một bộ quần áo đi vào phòng ăn, qua nửa buổi trời mới dắt thằng bé mặc đúng bộ đồ đó đi ra, như vậy là trước đây không hề cho người ta mặc quần áo tử tế, còn đem nhốt lại ở trong nhà, thế này mà gọi là qua lại ư? Đây rõ ràng là ngược đãi thì có!

“... Với cả khỏe miệng của thằng bé làm sao thế? Con đánh người ta à? Trước đây con đâu có thói xấu này?”

Bách Xương Ý bó tay nói: “Con hiện tại cũng không có thói xấu này.”

Lúc Đình Sương bưng nước trở ra, phát hiện Tô Bình vẫn đang nhìn mình chăm chăm.

“Cô uống nước đi ạ...” Cậu vội vàng mời bà chén nước đầu tiên, hai chén còn lại thì để trước mặt Bách Trọng Diễn và Bách Xương Ý.

Chỉ có điều lại quên không tính cả phần của mình.

“Qua chỗ cô ngồi đi con.” Tô Bình vỗ vỗ ghế sofa cạnh mình.

“Dạ...” Đình Sương nhìn Bách Xương Ý một chút, ngồi vào bên cạnh Tô Bình, mông vừa đặt xuống sofa, sống lưng lập tức ưỡn thẳng tắp, nhìn cực kỳ ngoan ngoãn biết điều.

“Con không cần nhìn sắc mặt của nó làm gì.” Tô Bình nắm chặt tay Đình Sương, đau lòng bảo: “Đình Đình à, con nói thật cho cô biết đi, có phải Xương Ý nó bắt nạt con không?”

Đình Sương theo bản năng lại nhìn Bách Xương Ý một cái, nói: “Không đâu ạ...”

Tô Bình lấy cái chén trước mặt Bách Xương Ý tới, đưa cho Đình Sương: “Con uống nước đi.”

Đình Sương nói: “Thế papa ——”

Gay go.

Buột miệng gọi ra rồi.

Làm sao bây giờ...

Cảm giác bầu không khí xung quanh thoáng cái trở nên kỳ lạ.

Đình Sương quay đầu, mỉm cười cứng ngắc với Bách Trọng Diển: “Papa... papa Xương Ý uống nước đi ạ.”

Nói xong lại quay đầu cười với Tô Bình: “Mama Xương Ý cũng uống nước đi ạ.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 55: Cao thủ chữa cháy

Việc chữa cháy có hai kết cục, một là nhẹ nhàng không để lại dấu vết, còn một gọi là chữa cháy gượng gạo.

Đình Sương thuộc về kiểu thứ hai.

Chữa cháy gượng gạo có một đặc điểm, đấy chính là thành hay bại không phải do người nói quyết định, mà hoàn toàn phụ thuộc vào người nghe có chịu nể mặt hay không.

Bách Trọng Diễm uống một ngụm nước, nói: “Được được, uống nước đi nào.”

Tô Bình cũng nhấp một ngụm: “Đúng rồi, uống nước thôi.”

Trong khi đang uống nước, ánh mắt phức tạp của bọn họ không hện mà cùng tia về phía Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc: “Ting, gọi như thế là không được.”

Đình Sương nhanh chóng chạy xuống bậc thang mà anh đưa ra: “Vâng... đúng là không phải phép thật, sau này em sẽ không gọi như thế nữa, vẫn nên xưng hô là cô chú thì hơn.”

“Bách Xương Ý con đừng có dọa nạt thằng bé nữa.” Tô Bình trừng mắt nhìn anh một cái, rồi cực kỳ hòa ái bảo với Đình Sương

rằng: “Đình Đình à, con muốn gọi thế nào cũng được hết, không cần phải để ý đến nó.”

Đình Sương vội vàng đáp: “Dạ.”

Tô Bình hài lòng gật đầu, hỏi: “Đình Đình này, con với Xương Ý quen biết nhau như thế nào?”

Xưa nay Bách Xương Ý có hẹn hò với ai, bà cũng chẳng bao giờ hỏi đến vấn đề này, nhưng tình hình hiện nay lại khá đặc biệt. Con trai dẫu đồng tính hay ly hôn cũng là chuyện nhỏ, nhưng việc giam giữ một bé trai, không cho người ta mặc quần áo, đánh đập rồi bắt ép người ta gọi mình là papa thì lại là một việc vô cùng nghiêm trọng.

Chuyện này người ta tình nguyện thì cũng đành thôi, nhưng nếu như thằng bé phải chịu oan ức, vậy thì không thể chấp nhận được.

Trong trí nhớ của Tô Bình, ngày xưa con trai bà không quen biết yêu đương theo cái kiểu này. Bách Xương Ý luôn luôn lịch sự và chu đáo với người bầu bạn, nào có giống như bây giờ, vừa nhìn mặt đã làm cho đứa nhỏ nhà người ta phải nơm nớp lo sợ.

“Bọn con...” Đình Sương không dám chắc có nên khai thật mình là học sinh của Bách Xương Ý ra không, nhưng cũng không muốn lừa dối Tô Bình, dù sao ngày tháng sau này còn dài, có những việc sớm muộn gì người nhà của Bách Xương Ý cũng biết: “Bọn con quen nhau trên mạng...”

Quen nhau trên mạng?

Tô Bình lập tức liên tưởng đến mấy bài báo ‘mua bán người qua mạng xã hội’ mà gần đây bà đọc được.

Lẽ nào đứa nhỏ này là do con trai bà mua về?

Không đến nỗi đấy đâu nhỉ.

Tô Bình đang muốn nói gì đó, bỗng có tiếng ‘òng ọc’ vang lên trong phòng khách.

Nơi phát ra âm thanh là cái bụng của Đình Sương.

Cậu hơi đỏ mặt nói: “Ngại quá ạ...”

Sáng ra đã gặp phải chuyện chấn động lòng người, đến giờ vẫn chưa kịp ăn sáng.

Tô Bình không thể nhịn được nữa: “Bách Xương Ý! Con ngay cả cơm cũng không cho thằng bé ăn ư?”

Bách Xương Ý thầm nhủ: tại ba mẹ tự dưng đến đấy chứ, con trai của mẹ cũng chưa ăn đâu.

“Không phải không phải, cháu đã làm bữa sáng rồi, đang chờ Xương Ý về ăn ạ, hay là...” Đình Sương nhìn Tô Bình, lại nhìn Bách Trọng Diễn, mama với papa quả thực không cách nào gọi lại: “Cô chú với Xương Ý, bốn người chúng ta cùng nhau ăn sáng nhé?”

“Xương Ý, chẳng phải con mua bánh gato về à? Vào bếp cắt bánh đi.” Tô Bình sai bảo con trai mình, rồi kéo tay Đình Sương vào phòng ăn: “Đình Đình này, hiện giờ Xương Ý không có mặt ở đây, con nói cho cô biết đi, Xương Ý bình thường có đối xử tốt với con không? Có bắt nạt con không? Con đừng sợ, nếu như nó bắt nạt con, con cứ nói cho cô biết nhé.”

Đình Sương chưa tán gẫu với trưởng bối như thế này bao giờ.

Ba cậu luôn ngựa tai với hai từ “bạn trai”, tuy rằng lần trước gặp mặt đã hòa hoãn hơn một chút, nhưng còn lâu mới đạt đến trình độ cùng nhau tán gẫu về đời sống tình cảm. Mẹ cậu thì đã có gia đình mới, cuộc sống trôi qua rất hạnh phúc, vì thế trước nay cậu chẳng bao giờ đến quấy rầy. Lúc đi du học thì gọi videocall cho bà, khi nào về nước thì cùng bà ra ngoài ăn một bữa cơm, cậu mãi mãi chỉ kể về những chuyện vui chuyện tốt, không dám kể chuyện xấu vì sợ bà lo lắng.

Đình Sương không ngờ mới lần đầu tiên gặp mặt, Tô Bình đã hỏi rằng Bách Xương Ý có đối xử tốt với mình hay không.

Vốn dĩ phải gặp mặt bà và Bách Trọng Diển khiến cho cậu hơi hộp hẫng, thế nhưng hiện tại, vừa nghĩ tới chuyện có thể tâm sự thật về cuộc sống hàng ngày của mình với Bách Xương Ý, cậu đã không còn căng thẳng nữa.

“Anh ấy đối xử với cháu cực kỳ tốt ạ...” Đình Sương mấp máy môi, nụ cười trên mặt mang theo vẻ ngượng ngùng, ánh sáng trong đôi mắt như mặt trời mùa hè chiếu rọi qua đám lá cây: “Từ thứ hai đến thứ sáu cháu đều đi học, anh ấy dù có tiết dạy ở trường hay không, chỉ cần không đi công tác thì luôn đưa đón cháu... Nếu hôm đấy đẹp trời, bọn cháu sẽ ra ngoài thật sớm, cùng nhau đạp xe đạp tới trường... Buổi tối chỉ cần anh ấy có nhà, bọn cháu sẽ cùng nhau ăn cơm, thực chất bữa cơm hàng ngày đều là do anh ấy làm, anh ấy nấu ăn ngon lắm ạ, còn cháu chẳng mấy khi nấu nướng... Thứ bảy cháu phải tới quán cà phê làm thêm, anh ấy sẽ ngồi đọc sách ở một vị trí có thể nhìn thấy cháu... Chủ nhật nếu như anh ấy được rảnh, bọn cháu sẽ dẫn Vico ra ngoài dạo chơi. Có lần vào trong rừng, Vico nhìn thấy một nhánh cây rất dài, muốn ngoạm về cho bọn cháu, nhưng nhánh cây ấy dài quá, lúc chạy về nó bị kẹt giữa hai cái cây

không thoát ra được, sau đó cháu với sếp... ừm... Xương Ý bèn đi cứu nó...”

Kể tới đây, giọng nói của cậu dần dần nhỏ đi, sau đó xấu hổ mà ngừng lại.

Tô Bình và Bách Trọng Diễn đều cười híp mắt nhìn cậu, ánh mắt ấy vô cùng hiền lành.

Đình Sương cúi đầu, cầm ấm pha cà phê lên để che giấu sự xấu hổ, mặt mặt quá, cậu không nhìn được mà show ân ái ở trước mặt ba mẹ sếp Bách, kể lại mấy việc nhỏ nhặt linh tinh giữa cậu và anh.

Lúc này, cậu chợt nhận ra, kỳ thực cậu vẫn luôn muốn kể cho người khác biết Bách Xương Ý tốt đến mức độ nào, chỉ là không tìm được người thích hợp để kể.

“Sao thế?” Bách Xương Ý bưng bánh gato đến, xoa đầu Đình Sương một cái: “Cầm ấm cà phê làm gì vậy?”

“À ờ... em chuẩn bị pha cà phê ấy mà, có bốn người, thiếu hai cái tách, để em mở tủ lấy thêm.” Đình Sương đặt ấm cà phê xuống, đứng dậy đi đến chỗ tủ để đồ.

Thôi rồi.

Mới đi được hai bước chân, cậu chợt nhớ ra một việc, quần áo thử với khóa hàm còn đang giấu trong tủ cốc chén.

Giờ mà mở ngăn tủ ra thì... có khác nào mở cánh cửa thế giới mới cho hai vị trưởng bối đâu.

“Sao vậy? Là ngăn tủ này à?” Tô Bình vừa vặn ngồi ngay bên cạnh tủ, thấy Đinh Sương có vẻ khó xử, bèn nhích người ra: “Để cô lấy cho.”

Đinh Sương kinh hãi đến biến sắc: “Chờ đã ạ ——”

Tất cả mọi chuyện diễn ra một cách quá nhanh.

Ngay cả Bách Xương Ý không-gì-không-làm-được cũng chẳng cách nào xoay chuyển được tình hình, anh là người vào trong phòng ăn cuối cùng, ngồi ở tít bên ngoài cho nên cách ngăn tủ rất xa.

Đinh Sương nuốt một ngụm nước miếng.

Bách Xương Ý đỡ kính.

Sự chú ý của Bách Trọng Diễn di chuyển theo tầm mắt của những người khác về phía ngăn tủ, nhưng tầm nhìn của ông lại bị vướng Tô Bình, cho nên không thấy được đồ vật trong tủ.

Ánh mắt của Tô Bình rơi vào cái khóa hàm.

Bà không biết nó là cái gì.

Nhưng mấy thứ bên cạnh khóa hàm thì bà biết, bờm tai thỏ, đuôi thỏ, nơ bướm, tất lưới liền đai.

Trong phòng ăn rơi vào tĩnh mịch.

Đinh Sương cảm giác mình sắp chết tới nơi rồi.

Ở ngay khoảnh khắc cậu cho rằng hôm nay mình sẽ phải chôn thân ở nơi này, từ nay về sau không còn mặt mũi để đối diện với ba mẹ của Bách Xương Ý nữa, thì Bách Xương Ý lại cho cậu một ánh

mất động viên, sau đó làm như không có việc gì xảy ra mà đi tới chỗ tủ để đồ, liếc mắt nhìn vào đồng hồ đặc trong ngăn, nhàn nhạt nói: “Ting, sao em lại để đồ lung tung thế?”

Để đồ lung tung?

Đình Sương còn chưa biết tiếp lời kiểu gì, Bách Xương Ý đã cầm bộ quần áo thử và khóa hàm ra – thản nhiên như đang cầm một tập tư liệu giảng dạy, dùng giọng điệu giáo dục trẻ nhỏ mà nói với Đình Sương rằng: “Chẳng phải em bảo chờ đầu tháng tám thi xong sẽ đi Hamburg tham gia cuộc diễu hành tự hào LGBT à? Sao lại để quần áo diễu hành với đồ kẹp tóc ở đây, đến lúc đó thì làm sao mà tìm được?”

Đình Sương:?

**

Nói thế mà cũng được à?

Lại còn đồ kẹp tóc?

Trâu bò vãi.

Sếp Bách cmn quá trâu bò.

Bách Xương Ý nhìn Đình Sương một chút, nhắc nhở: “Còn không mau cất đồ đặc gọn gàng đi.”

Đình Sương bắt sóng được ánh mắt của Bách Xương Ý, cầm lấy bộ đồ thử với khóa hàm, ngoan ngoãn bày ra dáng vẻ nhận sai: “Vâng... em đi cất gọn gàng ngay đây, sau này em sẽ không để đồ đặc lung tung nữa.”

Bách Xương Ý gật đầu, thấy Đình Sương đi ra ngoài, mới quay qua giải thích với Tô Bình và Bách Trọng Diễm: “Là thế này ạ, đây là trang phục diễu hành của Ting. Năm nay cuộc diễu hành tự hào LGBT sẽ được tổ chức liên tục trên khắp nước Đức từ đầu tháng 6 đến đầu tháng 8. Nhưng đầu tháng 8 này em ấy phải thi học kỳ nên con không đồng ý cho đi, em ấy cầm quần áo nhì nhèo với con mấy bận rồi, nói là đã chuẩn bị cho cuộc diễu hành này từ rất lâu, mấy người bạn học của em ấy cũng đi nên em ấy càng nhất định phải đi. Con thấy ngày cuối cùng của cuộc diễu hành là ở Hamburg, vừa hay cũng là lúc em ấy thi xong nên đã đồng ý. Đứa nhỏ ấy mà, muốn đi thì cứ cho em ấy đi thôi, ăn mặc hơi khác người một chút cũng không sao cả, hướng hồ em ấy còn đi chung với bạn học nữa. Bố mẹ sống ở Berlin nên chắc cũng biết chứ ạ, vào mùa hè hằng năm luôn có rất nhiều cuộc diễu hành được tổ chức, người tham gia ăn mặc đủ hình đủ kiểu. Mẹ, lúc này không dọa mẹ sợ chứ?”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 56: Bút pháp xuân thu

(bút pháp xuân thu: có nghĩa là người viết không thể hiện trực tiếp quan điểm về nhân vật và sự kiện, nhưng thông qua mô tả chi tiết, phương pháp tu từ nó đã khéo léo thể hiện được ý tứ của người viết)

Sống hay chết dựa hết vào cái miệng của giáo sư.

Chờ đến khi Đình Sương cất đồ xong, quay lại phòng ăn thì Bách Xương Ý đang tán gẫu với ba mẹ về những tin tức gần đây, cậu ngồi vào bên cạnh Bách Xương Ý, thò tay xuống gầm bàn lén lút khều khều tay anh.

“Ăn sáng trước đi đã.” Bách Xương Ý nói.

“Vâng.” Đình Sương buông tay ra, cầm bánh gato lên.

Mọi người cùng nhau ăn tráng miệng, uống cà phê, hàn huyên về thời sự, rồi lại hàn huyên về cuộc sống du học của Đình Sương.

Tô Bình nghe kể Đình Sương sống ở nước ngoài một thân một mình, lại còn phải tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, trong lòng bà nổi lên tình thương của người mẹ. Suy cho cùng Bách Xương Ý từ năm 13-14 tuổi đã chẳng cho bà cơ hội để đau lòng nữa rồi. Tô Bình ngay tức khắc chọn một nhà hàng rồi gọi điện thoại đặt bàn, dự định trưa nay sẽ đưa Đình Sương – tiện thể dắt theo chồng với con trai cùng nhau đi ăn cơm.

Sau khi cúp điện thoại, bà hỏi: “Xương Ý, hiện giờ là cuối tháng bảy rồi, con mua quần áo mùa thu cho Đình Đình chưa?”

Ông trời làm chứng, đại giáo sư Bách vốn nghĩ rằng mình là một người bầu bạn không tệ cho lắm, nhưng từ khi mẹ anh tới đây, bà đã đá ‘anh bạn trai ưu tú’ này xuống hàng ‘gã bạn trai thất bại’.

“Chưa ạ.” Bách Xương Ý thừa nhận.

“Thế chiều nay mẹ dẫn Đình Đình đi mua quần áo.” Tô Bình quay qua nói với Đình Sương: “Đình Đình rảnh không con? Xương Ý nói gần đây con sắp thi rồi, việc ôn tập có bận rộn quá không?”

“Cũng tạm tạm ạ...” Đình Sương nào dám từ chối: “Hôm nay là sinh nhật của anh ấy, cháu cũng không dự định ôn bài.”

Tô Bình gật đầu, nghĩ đến chuyện gì đó, bèn hỏi: “Ôi, Đình Đình này, cô quên hỏi xem con học ngành gì?”

Đến rồi!

Một đoạn đường bằng phẳng, một đoạn đường nhấp nhô, cuộc đời y như tàu lượn siêu tốc!

“Dạ...” Đình Sương giơ đĩa lên, để miếng bánh gato ở gần bên mép: “Cháu học... ờmm...” Cậu nói năng vô cùng bóng gió: “Cô có xem <Rô-Bốt Biết Yêu> chưa ạ? Tên tiếng Anh là <WALL-E>.”

“Cô xem rồi.” Tô Bình gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Đình Đình học chuyên ngành làm phim hoạt hình hả?”

“Khụ, khụ...” Đình Sương che miệng lại: “... Khụ, hôm nay bánh gato sao thế nhỉ? Ăn cứ bị nghẹn suốt.”

Bách Xương Ý không nhìn nổi nữa, đưa giấy ăn cho Đình Sương rồi bảo: “Cậu ấy học chuyên ngành robot, học kỳ này học lớp của con.”

Đình Sương cúi đầu ăn bánh gato, không dám nhìn Tô Bình và Bách Trọng Diễn: “... Vâng, quen nhau trên mạng xã hội được một khoảng thời gian, cháu mới biết anh ấy là giáo sư của mình.”

Nét mặt của Tô Bình và Bách Trọng Diễn trở nên hơi nghiêm túc.

Bách Xương Ý uống một ngụm cà phê, chờ ba mẹ tiêu hóa được tin tức này.

Bách Trọng Diễn suy nghĩ một chút, nói với Bách Xương Ý: “Trước giờ con vẫn luôn biết mình đang làm cái gì, ba cũng không muốn nói nhiều.”

Với những việc kiểu như thế này, ông lúc nào cũng có sự bao dung và tôn trọng của thành phần trí thức. Thành phần trí thức luôn có một khoảng cách nhỏ với xã hội hiện thực, bọn họ chẳng mấy tin vào chuẩn mực đạo đức hiện hành, bọn họ cũng không thích phán xét người khác.

Hướng hồ sau khi anh con trai ly hôn, ông còn đi khám bác sĩ tâm lý những nửa năm trời, kết hợp với việc đọc một đồng sách báo liên quan đến ‘quần thể thiểu số’.

Bởi vậy lão tiên sinh Bách Trọng Diễn mới lù lù bất động trước một loạt tình huống: (nghi vấn) giam cầm, (nghi vấn) SM, (nghi vấn) phụ tử play, (bằng chứng rành rành nhưng không tiện chọc thủng) đồ thổ play. Hiện tại có thêm một vấn đề “thầy trò yêu nhau” cũng chỉ

như gợn nước sau cơn sóng thần, chẳng tạo thành được uy hiếp gì cả.

Đình Sương yên lặng ăn bánh gato, âm thầm thở phào nửa hơi.

Nửa hơi còn lại nằm ở chỗ Tô Bình.

Tô Bình thật ra cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, dưới góc nhìn của bà, chuyện này là tốt hay xấu phụ thuộc vào việc liệu có ai bị tổn thương hay không. Trong mối quan hệ thầy-trò thì hiển nhiên quyền hạn sẽ không bình đẳng, Bách Xương Ý vừa lớn tuổi vừa hung hăng, hiện giờ mang thêm một thân phận giáo sư, muốn bắt nạt đứa nhỏ quả thực là dễ như trở bàn tay.

“Đình Đình.”

Đình Sương chợt dạ ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Bình: “Dạ?”

Tô Bình hỏi: “Xương Ý có dùng chuyện đánh trượt tín chỉ để uy hiếp con không?”

Đương nhiên là có ạ!

Anh ấy còn ghi âm cả thông báo cháu không vượt qua được kỳ thi nữa cơ!

Đình Sương liếc mắt nhìn Bách Xương Ý.

Vấn đề này nên trả lời thành thật, hay là nên trả lời thành thật đây ta...

Bách Xương Ý nhìn ra ý đồ của Đình Sương, đôi mắt đằng sau tròng kính lóe lên một tia cảnh cáo.

“Cô ơi...” Đình Sương thả đĩa bánh xuống, sán lại cái ghế bên cạnh Tô Bình, ầm ức mà nói: “Học kỳ này lúc khai giảng ý, giữa bọn cháu đã xảy ra một chút chuyện nho nhỏ không vui, sau đó anh ấy bắt cháu sang năm phải học lại... cô có thể khuyên anh ấy không cô, đừng bắt cháu học lại mà.”

Lời kiện cáo này quả thực là ‘bút pháp xuân thu’, nếu bảo rằng cậu đang nói dối, thì lại chẳng bắt bẻ được chỗ sai nào trong đó.

Tên nhóc khốn nạn.

Bách Xương Ý không biết nên tức hay nên cười nữa.

Tô Bình thấy Đình Sương tỏ ra đáng thương như vậy, tim mềm nhũn, quay sang phê bình Bách Xương Ý: “Sao con lại bắt Đình Đình học lại hả? Một mình thằng bé tự túc du học đã khó khăn biết nhường nào rồi. Học kỳ này con phải để cho thằng bé tham gia cuộc thi, con có nghe không hả?”

Trong đôi mắt của Đình Sương không giấu nổi một tia đắc ý, đã thế còn xấu xa đá Bách Xương Ý một cái ở dưới gầm bàn. Kỳ thực cậu biết anh sẽ không vì một câu nói này mà thay đổi quyết định, nhưng cậu vẫn thích nhìn Bách Xương Ý tức mà ứ làm được gì.

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn cậu một cái, bất đắc dĩ nói với Tô Bình: “Chuyện này con với em ấy sẽ ‘thảo luận’ lại sau.”

CHÚ THÍCH

[1]Rô-Bốt Biết Yêu[2]Phúc bồn tử[3]Việt quất

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 57: Sinh nhật vui vẻ

Năm bản mệnh là năm hung hiểm, lời này cấm có sai.

Ngày sinh nhật thứ 36, đại giáo sư Bách đã được lĩnh giáo đủ cái gọi là người trung niên ‘trên có mẹ già dưới có con thơ’, cuộc sống không dễ chịu.

Nhãi con Đình Sương như không biết sợ là gì, từ buổi sáng ở nhà, cho đến buổi trưa ra ngoài ăn cơm, cái mồm mách lẻo không để mọc da non, một lát thì “Anh ấy luôn lấy quyền giáo sư ra để uy hiếp cháu”, lát sau lại “Anh ấy bảo cuộc thi đầu tháng tám này cháu mà không vượt qua được, thì kỳ nghỉ thu sẽ không đưa cháu đi chơi nữa, sẽ vứt bỏ cháu ở nhà một mình”.

Bách Xương Ý sống đã ba mươi sáu năm trời, chưa bao giờ bị phê bình và giáo dục nhiều hơn hôm nay.

Đến buổi chiều, giáo sư Bách hộ tống ba mẹ và nhãi con Đình Sương đi dạo phố, thiết nghĩ chỉ cần lái xe với xách túi, chắc không đến đến nỗi gặp phải tai họa gì đâu, ai ngờ ——

“Đình Đình, năm nay là năm bản mệnh của cả con và Xương Ý, kỳ nghỉ thu hai đứa định ra biển chơi đúng không? Thế mỗi đứa mua một cái quần bơi màu đỏ đi.” Tô Bình sờ sờ chất vải của cái quần bơi trên người ma-nơ-canh, cảm thấy cũng được phết.

“Con có quần bơi rồi.” Bách Xương Ý dời tầm mắt đi chỗ khác.

Đình Sương cũng không muốn mặc quần bơi đỏ thắm, thế là học theo rắm rấp: “Cháu cũng ——”

“Em ấy chưa có đâu.” Bách Xương Ý nói chen ngang.

Mịa.

Đình Sương giận tím người, còn lâu cậu mới mặc quần bơi đỏ thắm một mình.

Cậu chớp chớp mắt, cực kỳ ngoan ngoãn đáng yêu theo sát Tô Bình: “Cô ới, cháu muốn mặc quần bơi tình nhân với Xương Ý.”

Bách Xương Ý: “...”

Năm phút đồng hồ sau, trên tay Bách Xương Ý có thêm một túi đồ, bên trong chứa hai cái quần bơi màu đỏ có kiểu dáng ôm sát nhưng kích cỡ khác nhau.

Đi dạo một buổi trưa, Đình Sương thu hoạch được một cái quần bơi màu đỏ và ba cái áo thu đông mới trông cũng khá ổn. Còn Bách Xương Ý chỉ nhận được một cái quần bơi màu đỏ đem về.

Đến chiều tối, Tô Bình và Bách Trọng Diễn phải về Berlin, trước khi đi, Tô Bình kéo Đình Sương đi tâm sự riêng.

Hai người bọn họ đi tới bên cạnh một đài phun nước, cách đó không xa, người nghệ sĩ lang thang đang gảy đàn guitar, hát vang bài dân ca tiếng Đức <Der letzte Abend>.

Nước chảy ào ạt, dây đàn khẽ gảy, tiếng ca chất phác cất cao làn giai điệu: “Em là trân bảo của tôi, em vĩnh viễn là trân bảo của tôi...”

“Đình Đình.” Tô Bình ngồi vào bệ đá xung quanh đài phun nước, ánh mặt trời chiếu rọi nếp nhăn nơi khóe mắt, vài sợi tóc bạc dài, và cả nét hồn nhiên trong đôi mắt bà.

“Dạ.” Đình Sương ngồi vào bên cạnh Tô Bình.

“Hôm nay là ngày mà cô vui nhất trong khoảng 2-3 năm trở lại đây.” Tô Bình cười nói: “Xương Ý có thể gặp được con quả thực là rất may mắn.”

“Không đâu ạ...” Đình Sương liên tục lắc đầu, cảm thấy mình nào có tài cán gì để nhận được lời khen ngợi lớn thế này: “Cháu mới là người may mắn khi gặp được anh ấy... cháu nói thật đó ạ, không phải đang khách sáo với cô đâu.”

“Cô cũng không phải đang nói lời khách sáo.” Tô Bình liếc mắt nhìn Bách Xương Ý đang đứng chờ dưới tán cây: “Con trai của cô có ưu điểm gì cô đều biết rõ. Cô cứ luôn lo lắng nó không có vương bận, không có sự nhiệt tình với cuộc sống này.”

Không có sự nhiệt tình với cuộc sống này?

Đình Sương không hiểu cho lắm: “Cô ơi, không phải thế đâu, cháu thấy anh ấy nhiệt tình với cuộc sống lắm mà, anh ấy biết nấu rất nhiều món, hầu như tuần nào cũng học một món mới; những lúc bọn cháu dắt Vico đi dạo, anh ấy sẽ mang theo flycam để chụp ảnh, chụp đẹp ới là đẹp luôn; bọn cháu còn mua cả hạt giống phúc bồn tử và việt quất để trồng ở trong vườn nữa, anh ấy sống tốt hơn cháu nhiều...”

Tô Bình vẫn luôn mỉm cười nghe Đình Sương kể chuyện, càng nghe ý cười càng nhiều thêm: “Trước đây nó không như thế đâu.

Xương Ý biết cách chăm sóc người khác, cái này thì đúng, nhưng đây là do nó bắt ép bản thân phải ga lăng thôi. Nếu như con nhìn thấy bộ dạng của nó trước đây thì sẽ biết, Xương Ý nó... quá thông minh, từ nhỏ nó đã xác định được trọng điểm của cuộc đời mình, còn tất cả những việc khác như ăn uống ngủ nghỉ nó đều... không có hứng thú, nhưng vẫn nhất định phải hoàn thành tốt mọi chuyện. Máy việc giống như hộ tống người khác đi dạo phố ấy, trước đây nó cũng có làm, thế nhưng chưa bao giờ vui vẻ như ngày hôm nay.”

Đình Sương chợt nhớ tới lần đầu tiên mình bước chân vào nhà Bách Xương Ý, đồ đạc trong nhà trống huơ trống hoắc, sạch sẽ đến mức độ không cảm nhận được dấu vết sinh hoạt.

Sau khi bọn họ ở chung với nhau, đồ đạc trong nhà mới nhiều thêm từng món từng món. Đôi khi Đình Sương cảm thấy mình đã khiến cho nhà cửa rối loạn tanh bành, nhưng hiện tại nghĩ lại, đó thực chất là mùi khói bếp.

(yên hỏa khí: nghĩa là mùi khói bếp, dùng để chỉ các hộ gia đình đông đúc náo nhiệt)

“Đình Đình này, có nhiều người cảm thấy Xương Ý sống rất tốt, bọn họ ước ao được như nó, muốn trở thành nó, hoặc là hi vọng con cái của mình có thể giống nó.” Ánh mắt của Tô Bình hơi tối đi một chút: “Nói một cách nghiêm túc thì... nếu con tán thưởng nó, yêu thích nó, ngưỡng mộ nó, con sẽ hi vọng nó được thành công. Thế nhưng nếu như con yêu nó, con lại chỉ mong nó được hạnh phúc và vui vẻ. Cô không biết Xương Ý có từng kể với con suy nghĩ này chưa... chắc là chưa nhỉ, nó đã qua cái tuổi nói về lý tưởng của mình với người khác rồi. Xương Ý coi đại học là một nơi quá lãng mạn, quá lý tưởng, thế nhưng phần lớn các trường đại học ở trên thế giới này sẽ chẳng bao giờ biến thành dáng vẻ mà nó mong

muốn được; hoặc theo cô là bi quan hơn một chút, thế giới này sẽ chẳng bao giờ biến thành dáng vẻ mà nó mong muốn. Ở cái tuổi này của Xương Ý, nó đã có rất nhiều thành quả, thế nhưng Xương Ý giống như đặt ra một mục tiêu quá cao siêu, nó khiến cho cô luôn trăn trở, nếu như Xương Ý không đạt được đến mục tiêu kia, những năm tháng sau này liệu nó có sống trong hối hận không? Liệu nó có được vui vẻ không?”

“Anh ấy có kể với cháu chuyện này...” Đình Sương nhìn Bách Xương Ý ở phía đằng xa, anh đang uống một ngụm nước giải khát mà ban nãy cậu uống dở, hình như là do ngọt quá cho nên nhúu mảy một cái, không uống tiếp nữa: “Cháu có thể hiểu được anh ấy, người đi tiên phong sẽ luôn khác với tất cả mọi người, người đời sẽ nói những người giống như anh ấy quá mức không thực tế, nhưng mà... người thực tế sẽ tạo thành thế giới hiện tại, còn người không thực tế lại tạo thành thế giới tương lai. Luôn luôn có mấy người như vậy, nếu như ai cũng hiểu được bọn họ thì bọn họ đâu còn là những người đi tiên phong nữa.”

“Nó vậy mà kể cho con nghe những điều này ư?” Tô Bình thoáng kinh ngạc, thế nhưng kinh ngạc xong, bà lại cảm thấy Bách Xương Ý đúng là nên tán gẫu mấy chuyện thế này với Đình Sương.

“Không phải do anh ấy chủ động muốn nói... là cháu trùng hợp hỏi đến thôi.” Đình Sương cười rộ lên: “Cháu ngố lắm, nếu như không hỏi sẽ chẳng biết được anh ấy đang nghĩ gì. Có gì không hiểu là cháu lại hỏi anh ấy, anh ấy rất... kiên trì, lần nào cũng chịu giảng giải cho cháu nghe. Sau đấy cháu đã nghĩ về vấn đề này rất lâu, cháu chỉ nói về cái nhìn của bản thân thôi nhé, có khả năng không đúng lắm đâu ạ. Cháu cảm thấy cái gọi là lý tưởng ấy, kỳ thực chẳng có gì là lý tưởng cả, vừa không thực tế vừa đi ngược với xu hướng

lịch sử. Hơn nữa toàn bộ những người dẫn đầu xu hướng đều không thuận theo xu hướng, bởi vì chính bản thân họ đã là xu hướng rồi. Còn những người bị dẫn dắt thì lại chỉ biết chờ đợi xu hướng, sau đó thuận thế mà làm theo. Cô ơi... tuy rằng anh ấy lớn hơn cháu những 12 tuổi, thế nhưng đôi khi cháu lại thấy anh ấy toát ra cốt khí thiếu niên. Có nhiều người... nhoáng một cái đã già.”

(cốt khí thiếu niên là bất kham, là liều lĩnh, là biết rõ không thể nhưng vẫn bất chấp nước sôi lửa bỏng mà lao về phía trước, trải qua cực khổ cũng không muốn cúi đầu)

Tô Bình suy nghĩ một chút rồi bảo: “Không phải cô không hiểu nó hay không tôn trọng nó, chẳng qua cô không hi vọng nó chỉ biết mỗi sự nghiệp. Sự nghiệp đòi hỏi một kết quả, nhưng đời người lại cần nắm giữ vô vàn “khoảnh khắc”, cô hi vọng Xương Ý mỗi giây mỗi phút đều được vui vẻ.”

“Cháu cũng mong anh ấy mỗi giây mỗi phút đều được vui vẻ.”
Đình Sương nở nụ cười, có chút xấu hổ nói: “Cháu sẽ khiến anh ấy mỗi giây mỗi phút đều được vui vẻ.”

Dưới ánh chiều tà có đài phun nước chảy, và người nghệ sĩ lang thang vẫn đàn vẫn hát: “Sự sống là vĩnh hằng, là vô vàn hạnh phúc sướng vui, anh trăm ngàn lần cầu khẩn, xin em hãy giữ chặt lấy chúng.”

Đình Sương đứng dậy khỏi bệ đá, quay đầu nở nụ cười với Tô Bình, sau đó chạy về phía Bách Xương Ý.

“Sinh nhật vui vẻ!”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 58: Tam giác mùa hè

Bách Trọng Diễn và Tô Bình đã khởi hành về Berlin.

“Lên xe đi.” Bách Xương Ý nói.

Đình Sương đột nhiên ý thức được, hiện tại cậu đã mất đi ô dù rồi, chẳng mấy chốc cậu sẽ bị-thảo-luận.

“Ồmm, chúng ta đi đâu bây giờ?” Đình Sương đứng im một chỗ không chịu nhúc nhích.

Bách Xương Ý: “Về nhà.”

Đại sự không ổn.

Tính mạng của Ting sắp tèo rồi.

Có lẽ ngày mai sẽ chẳng còn cơ hội mặc cái quần mới mua nữa.

“Không đâu, chúng ta vẫn chưa thể về nhà được.” Đình Sương tỏ ra rất nghiêm túc: “Em còn có chuyện quan trọng chưa làm.”

Bách Xương Ý: “Ồ? Chuyện gì thế?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, nói: “Anh coi đi, cô mua cho em nhiều quần áo mới như thế, em cũng phải mua quà để biếu lại cô chú chứ? Nhân lúc trung tâm thương mại còn chưa đóng cửa, chúng ta đi chọn quà cho cô chú nhé. Ngày mai chủ nhật trung tâm

thương mại sẽ nghỉ bán, mà nhây đến ngày thường anh lại không có thời gian.”

Bách Xương Ý bảo: “Việc này không phải vội, chờ em thi xong rồi tính cũng được.”

Đình Sương: “Ờmm, em còn muốn...”

Bách Xương Ý: “Còn muốn gì nữa?”

Đình Sương: “Còn muốn...”

Bách Xương Ý: “Nói đi.”

“Em còn muốn...” Đình Sương quanh co lòng vòng một lúc, đột nhiên cực kỳ thành khẩn nói: “Em còn muốn học lại! Em thích học lại cực kỳ luôn, thật đó. Em thấy hai đứa mình đã thảo luận về vấn đề này nhiều lần lắm rồi, quá vô vị, không cần thảo luận lại nữa đâu. Hơn nữa ——” Cậu chuyển từ phòng thủ sáng tấn công, hóa thân thành người bị hại: “Đều tại anh hết đó, sáng nay em hãi tới mức sắp liệt dương luôn, anh phải bồi thường tổn thất tinh thần cho em!”

“Bồi thường thế nào?” Bách Xương Ý cong môi, ghé sát vào vành tai của cậu, thấp giọng nói: “Giúp em cương lên nhé?”

Đình Sương bị giọng nói trầm thấp kia làm cho chấn động, cảm giác tê dại lan tỏa từ vành tai đến nửa người. Cậu như bị điện giật mà nhảy về phía sau một bước, mắng: “Lão lưu manh.”

Đại giáo sư Bách tự thấy mình không phải phường lưu manh, càng chẳng liên quan gì đến chữ ‘lão’ kia hết. Anh cực kỳ phong độ mà hỏi: “Vậy em muốn bồi thường như thế nào?”

Bồi thường như thế nào...

Đình Sương hỏi: “Em muốn cái gì anh cũng đồng ý hả?”

Bách Xương Ý cười nhẹ: “Ừ.”

Cơ hội ngàn năm có một, nhất định phải nắm cho thật chắc.

Đình Sương suy nghĩ đắn đo mãi, chỉ sợ mình bị thiệt.

Bách Xương Ý thấy cậu như vậy, buồn cười bảo: “Lên xe rồi từ từ suy nghĩ, anh có chạy mất được đâu.”

Bình thường mỗi khi ngồi trên xe, Đình Sương đều nói chuyện luôn mồm, thế nhưng bữa nay lại chẳng hó hê câu gì, giống như một bức tượng Người Suy Tư vậy. Cậu đang tính làm cách nào để chiếm được món lợi lớn từ trên người Bách Xương Ý, tốt nhất là có thể bắt Bách bạo chúa phải ‘cắt đất đền tiền tang quyền nhục quốc’. (vừa phải dâng đất cầu hòa, vừa làm nhục quốc thể)

Cho đến khi sắp về đến nhà, cậu mới nghĩ ra một chủ ý – tự cho là – tuyệt diệu: “Vậy tối nay... chuyện gì anh cũng phải nghe theo em.”

Bách Xương Ý cười bảo: “Suy nghĩ lâu như thế mà chỉ đưa ra ngàn ấy yêu cầu thôi à?”

“Chỉ ngàn ấy yêu cầu?” Đình Sương đắc ý nghĩ, tối nay anh đừng có cầu xin tiểu gia đây tha cho đấy nhé.

Đình tiểu gia mơ rõ là đẹp.

Bách Xương Ý lúc nào cũng mạnh mẽ cường thế, cậu luôn bị anh đàn áp, đêm nay cậu phải làm chủ, phải nắm giữ toàn bộ thể

cục!

Về đến nhà.

Đình Sương lập tức sử dụng quyền lực mới nhận được: “Chuyện đầu tiên, em muốn đổi mật khẩu cửa ra vào thành ngày mà chúng ta bắt đầu sống chung.”

Mật khẩu vốn dĩ cũng cần đổi lại, Bách Xương Ý tuân thủ lời hứa, đổi mật khẩu.

Đình Sương nói tiếp: “Em muốn ăn thịt bò bít tết mà hồi trước anh làm cho em.”

Bách Xương Ý đeo tạp dề, rán thịt bò bít tết.

Lúc ăn cơm, Đình Sương ửn cái đĩa qua đó, bảo: “Em muốn anh cắt cho em.”

Bách Xương Ý xem như đã hiểu, tối nay anh phải hầu hạ cho vị tiểu gia này.

Chuyện nhỏ, dù sao thường ngày cũng hầu quen rồi.

Cơm nước xong, dắt Vico đi dạo xong, Đình Sương nói: “Em muốn tắm rửa.”

Bách Xương Ý đang cắt dây dắt chó, nghe thế thì quay lại nhìn Đình Sương một cái, cười trêu ghẹo: “Muốn anh hầu hạ em tắm à?”

“Cái này thì không cần...” Đình Sương chuồn thẳng, chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Tắm rửa xong, cậu lặng lẽ đi đến phòng quần áo để đeo tai thỏ, trong đầu ảo tưởng ra cảnh ‘thỏ xưng đại vương’.

Ngay lúc cậu đang khom lưng mặc quần tất, Bách Xương Ý lại đẩy cửa đi vào: “Ting, em ——”

Đuôi thỏ vểnh vểnh, cẳng chân thon dài cân xứng, chân trái được tất lưới ôm tròn, chân phải còn để trần, mới xỏ được đến mắt cá chân.

Tư thế này từng có vết xe đổ, Đình Sương nhanh chóng đứng thẳng người dậy, tai thỏ lắc lư một chút: “Anh, anh ra ngoài trước đi.”

Bách Xương Ý tiến tới xoa xoa gò má Đình Sương, sau đó ấn bả vai để cậu quỳ xuống: “Anh không muốn ra, anh đã chờ cả một ngày rồi.”

Đình Sương trừng Bách Xương Ý, lên án nói: “Anh đã hứa tối nay cái gì cũng nghe theo em!”

“Đúng, cái gì cũng nghe theo em.” Bách Xương Ý gật đầu, một tay nắm lấy cằm của Đình Sương, một tay cầm cái khóa hàm đang để ở bên cạnh, đeo vào cho cậu rồi bảo: “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

“Anh —— ưm ưm!” Miệng của Đình Sương bị chặn lại, căn bản không nói ra được một câu rõ ràng.

Móa, lão già khốn nạn.

...

Đêm khuya.

Trong phòng thay đồ, trên mặt gương có chất lỏng trắng đục khô cứng, phía dưới sàn nhà cũng dính lấm ta lấm tã. Ngay cạnh đó, chiếc áo ba lỗ bị vo thành một cục, nơ con bướm ở cổ đã bị mở tung. Ra phía ngoài một chút, gần cánh cửa có một nửa đôi tất lưới liền đai bị xé rách, quần đùi ẩm ướt và khóa hàm bị vắt trên tay cầm.

Nguyên đoạn đường từ phòng để đồ cho tới phòng tắm, có mấy vệt nước chẳng biết là nước gì.

Trước cửa phòng tắm có thêm một nửa đôi tất lưới, cùng với cái bờm tai thỏ.

Đình Sương được Bách Xương Ý ôm trong bồn tắm, khóe mắt đỏ hoe hơi rưng rức.

“... May mà là em đấy.” Cậu cúi đầu nhìn cơ thể bị chà đạp vô cùng thâm cảm của mình, cổ họng khàn khàn nói: “Bách Xương Ý em nói cho anh biết, trên đời này chỉ có em anh dũng như thế thôi, thử đổi thành người khác xem, cmn chả báo cảnh sát lâu rồi ấy chứ.”

Hên là quà sinh nhật một năm chỉ cần tặng một lần, nếu như nhiều thêm mấy lần nữa, chắc cậu toi bố nó mạng.

Bách Xương Ý cười nhẹ, bảo: “Ăn khuya không? Đêm nay sẽ nghe theo ngài sai bảo.”

Không nhắc đến còn đỡ, nhắc đến một cái Đình Sương nổi quạo luôn: “Còn dám bảo nghe theo em, anh căn bản có thèm nghe đâu?”

Bách Xương Ý hôn vành tai của cậu, nói: “Sau đấy anh nghe theo răm rắp còn gì? Nhẹ một chút sâu một chút, không phải đều do

em định đoạt sao?”

“HỪ!” Đình Sương tức giận quay đầu lại: “Anh thích nghe em cầu xin anh lắm đúng không —— Ừm.”

Bách Xương Ý hôn cậu, nụ hôn dịu dàng của anh khiến cho cậu an tĩnh lại.

Dưới nụ hôn dịu dàng ấy, hô hấp của cậu quện vào hô hấp của anh, đầu mũi của cậu nhẹ nhẹ cọ vào đầu mũi của anh, cảm thụ đôi môi mềm mại của anh, nhìn anh từ từ khép lại đôi mắt sâu thẳm.

Nụ hôn này khác hẳn với những nụ hôn trước đây.

Đình Sương đột nhiên rất muốn kéo dài nụ hôn này đến vĩnh viễn.

Lúc đôi môi của Bách Xương Ý rời khỏi đôi môi cậu, Đình Sương mới hỏi: “Có phải đêm nay chuyện gì cũng nghe em không?”

Bách Xương Ý: “Đương nhiên rồi.”

Đình Sương xoay người lại, ngồi lên trên đùi Bách Xương Ý, hai cẳng chân quắp lấy eo anh: “Vậy em muốn anh hôn em thêm lúc nữa.”

Nụ hôn của Bách Xương Ý một lần nữa hạ xuống.

Đình Sương nhớ lại nụ hôn đầu tiên của bọn họ, khi ấy lực phủ ngũ tạng của cậu đều như bay lên trời xanh, thế nhưng hiện tại, lực phủ ngũ tạng vẫn còn nằm yên trong cơ thể cậu.

Từ động lòng đến an lòng.

Nụ hôn này còn kéo dài hơn nụ hôn ban nãy.

Tới khi kết thúc, Đình Sương khẽ tựa đầu vào bả vai Bách Xương Ý, nói: “Em muốn anh hầm canh bồ cho em.”

“Dần vật người quá.” Bách Xương Ý cười mắng một câu, đứng dậy, chuẩn bị lấy khăn lau khô cho hai người rồi xuống bếp hầm canh: “Em có xuống được không đấy?”

Hai chân Đình Sương còn quấn quanh eo Bách Xương Ý, hai tay ôm cổ anh: “Em không xuống.”

Bách Xương Ý chịu thua, một tay nâng mông cậu, tay còn lại cầm khăn lau lau tóc cho Đình Sương.

“Em nặng không?” Đình Sương hỏi.

“Mình nặng bao nhiêu em còn không biết à?” Bách Xương Ý buồn cười hỏi: “Anh bảo nặng thì em có chịu xuống không?”

Đình Sương ôm chặt lấy cổ Bách Xương Ý: “Nặng cũng không xuống.”

Bách Xương Ý dùng tư thế này bế Đình Sương xuống dưới nhà: “Không xuống thì không có canh uống đâu đấy, lấy quần áo mặc vào đi, buổi tối lạnh trời.”

Đình Sương “ừ” một tiếng, đi lấy hai bộ đồ ngủ, sau đó đứng bên cạnh tủ lạnh nhìn Bách Xương Ý chọn nguyên liệu.

“Em muốn ăn canh sườn, sườn nấu bí đao ấy.” Cậu ngó đầu vào trong tủ lạnh, muốn tìm bí đao: “Không thì sườn hầm củ sen cũng được.”

“Không có mấy thứ khác đâu.” Bách Xương Ý nói: “Sườn hầm củ cải với sườn hầm ngô ngọt, em chọn đi.”

“Thế sườn hầm ngô ngọt đi.” Đình Sương nói.

Bách Xương Ý chặt nhỏ dễ sườn, còn Đình Sương thì đứng ở bên cạnh thiết tha mong chờ.

“Còn muốn gì nữa không?” Bách Xương Ý liếc cậu một cái, mang theo ý cười: “Nói sớm một chút.”

Đình Sương đùa giỡn: “Em muốn ngôi sao, còn muốn cả ông trăng nữa.”

“Cái này dễ kiếm hơn bí đao với củ sen nhiều.” Bách Xương Ý sơ chế xong dễ sườn với ngô ngọt, cho cả hai thứ vào trong nồi: “Đi nào, dẫn em đi tìm ngôi sao với ánh trăng.”

“Có thật á?” Đình Sương đi theo Bách Xương Ý ra ngoài.

Bách Xương Ý bảo: “Ra ngoài sân chờ anh một lát.”

Đình Sương chờ một lát, chờ được một cái kính thiên văn.

“Anh lấy đâu ra vậy?” Đình Sương kinh ngạc hỏi.

“Trong kho, mua từ lâu rồi, nhưng tính chờ em thi xong mới nói cho em biết. Lần trước chẳng phải em kể cứ đến hè, là em thích vừa ăn dưa hấu vừa ngắm sao đầy thôi.” Bách Xương Ý đặt ống kính viễn vọng lên trên giá đỡ: “Bầu khí quyển ở nơi này không bị ô nhiễm mấy, nhìn bằng mắt thường cũng thấy ánh sao, nhưng có kính viễn vọng xem vẫn rõ hơn. Với lại canh sườn phải hầm một lúc mới được, không vội, em cứ chơi trước đi.”

“Em chỉ thuận miệng kể thôi mà...” Đình Sương chẳng biết nên nói gì mới phải: “Anh đều nhớ kỹ ư...”

“Trước tiên em hãy dùng mắt thường để định vị mảng sao Tam Giác Mùa Hè, nó bao gồm sao Chức Nữ thuộc chòm Thiên Cầm, sao Ngưu Lang thuộc chòm Thiên Ưng, và sao Thiên Tân thuộc chòm Thiên Nga. Ba ngôi sao này tạo thành một hình tam giác.” Bách Xương Ý vừa điều chỉnh kính viễn vọng vừa bảo: “Hướng kia kìa, sao Chức Nữ là ngôi sao sáng nhất, trước tiên cứ tìm sao Chức Nữ đã.”

“... Thấy rồi.” Đình Sương ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao trên không trung.

“Nhìn xuống một chút, bên dưới là chòm Xà Phu và chòm Bán Nhân Mã.” Bách Xương Ý đã điều chỉnh xong kính viễn vọng: “Qua đây nhìn đi.”

Đình Sương đi tới, nhìn thông qua chiếc kính viễn vọng, toàn bộ bầu trời đêm đều trở nên khác biệt.

Tinh hà tráng lệ, thì ra có vô vàn ngôi sao mà trước đây cậu không nhìn thấy được.

“Dải ngân hà đẹp quá...” Đình Sương bật thốt lên.

“Tìm thấy Tam Giác Mùa Hè chưa? Dọc theo đường ngân hà đi xuống chính là chòm Xà Phu.” Bách Xương Ý ôm lấy eo Đình Sương: “Nhìn thấy chưa?”

“Ừm.” Đình Sương nói: “Có vô vàn ánh sao mang màu sắc khác nhau... vừa nghĩ tới những vầng sáng mà em đang ngắm này, thực

chất lại cách xa hàng nghìn năm ánh sáng, em luôn cảm thấy rất thần kỳ.”

“Sao Ngưu Lang cách trái đất chỉ có 16 năm ánh sáng thôi.” Bách Xương Ý cười bảo: “Em bây giờ đang nhìn sao Ngưu Lang khi em tám tuổi đấy.”

“Em đang nhìn sao Ngưu Lang khi anh 20 tuổi thì có...” Vầng sáng của ánh sao từ nơi thời không xa xôi tiến vào trong mắt Đình Sương, cậu mê mẩn ngắm nghía một hồi, Bách Xương Ý cũng chẳng nói tiếng nào, chỉ mỉm cười đứng một bên nhìn cậu.

Không biết qua bao lâu, trong không khí thoang thoảng hương vị đậm đà của dễ sườn và ngô ngọt.

Phồn tinh và khói bếp đều có đủ.

“Có phải đêm nay chuyện gì cũng nghe theo em không?” Đình Sương quay đầu nhìn về phía Bách Xương Ý, một lần nữa hỏi lại vấn đề này.

“Đương nhiên.” Bách Xương Ý cười nói: “Em còn muốn gì nào?”

“Vậy em...” Đình Sương nói ra mong muốn mà cậu ấp ủ từ lúc hai người hôn nhau trong nhà tắm: “Em muốn anh yêu em. Em còn muốn anh vĩnh viễn trẻ trung, vĩnh viễn vui sướng, vĩnh viễn yêu em.”

CHÚ THÍCH

[1]Tượng người suy tư[2]Tam giác mùa hè[3]Canh sườn hầm ngô ngọt

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 59: Khoảng cách tri thức

Sinh nhật của Bách Xương Ý qua đi, Đình Sương lại bắt đầu âu lo về cuộc thi đầu tháng tám. Chứng lo âu này đã kéo dài hơn một tháng nay, ngày thi càng tới gần thì bệnh trạng càng nghiêm trọng. Trước đây lo âu bị việc trọng đại là sinh nhật của Bách Xương Ý chặn ngang, sau khi việc trọng đại hoàn thành, lo âu trực tiếp vỡ đê.

Lo âu mang lại áp lực.

Một số người sẽ vì áp lực của cuộc thi mà càng thêm ra sức học tập. Thế nhưng cũng có một số người, lại vì áp lực của cuộc thi mà càng thêm u mê những thứ không-liên-quan-gì-đến-cuộc-thi-cả.

Đình Sương là loại thứ hai.

Môn thi đầu tiên của cậu có gần 3000 trang đề cương ôn tập, điều đáng mừng là cách ngày thi còn ba hôm, Đình Sương đã đọc xong được tờ đề cương cuối cùng; còn điều đáng buồn đến mức đáng lòng chính là... cậu đã quên gần hết nội dung của 2000 trang phía trước.

Đình Sương ‘tự bạo tự khí’ bước chân ra khỏi phòng đọc sách, mang theo tâm trạng hoang mang mà nện Vico, xem anime, chơi game, hút thuốc.

(tự bạo tự khí: thiếu ý chí tiến thủ, tự thụt lùi, tự đầu hàng, mặc kệ đến đâu thì đến)

Chiều muộn Bách Xương Ý trở về, trong nhà đã nồng nặc mùi thuốc lá.

Đình Sương bấy giờ đang cầm bút chì với quyển giấy nháp, làm tổ trên ghế sofa vẽ truyện tranh.

“Ting, em hút bao nhiêu điếu thế?” Bách Xương Ý bước tới gần, trông thấy cái gạt tàn trên bàn đã chất đồng đầu lọc và tàn thuốc lá.

Đình Sương cả người đều sa sút tinh thần: “Hút nhiều đến mức chuông báo cháy phải vang lên.”

“Sau đó?” Bách Xương Ý cầm bao thuốc lá trên bàn lên nhìn thử, bên trong chẳng còn điếu nào.

Đình Sương: “Sau đó em tắt luôn chuông báo cháy.”

Bách Xương Ý đi vòng ra phía sau cậu, thấy cậu đang vẽ vờ vờ với một thái độ cực kỳ nóng nảy, anh hỏi: “Ôn tập không xong à?”

“Đâu chỉ có thế, cả cuộc đời em đều không xong rồi.” Đình Sương tàn nhẫn chọc chọc bút chì vào quyển giấy nháp, giận hờn nói: “Em không làm người nữa.”

Bách Xương Ý cúi đầu hôn vành tai của cậu, cười nhẹ: “Thế làm gì bây giờ? Thở nhé?”

Đình Sương quay ngoắt lại, cực kỳ không vui: “Em đã thế này rồi anh còn ghẹo em à?”

“Được được, không trêu em nữa.” Bách Xương Ý ngồi vào bên cạnh Đình Sương: “Chúng ta hãy cùng giải quyết vấn đề nào. Tình hình học tập của em hiện nay ra sao?”

Đình Sương miêu tả lại thăm án 3000 trang đề cương, rồi nói: “Em cảm thấy mình đã nhồi chặt kín đầu óc, thật sự không nhét nổi thêm một chữ nào nữa, nhưng nếu như anh hỏi trong đầu em có những gì, em lại chẳng nhớ được một chút gì cả.”

“Một chút cũng không nhớ được?” Bách Xương Ý nhấn mạnh hai chữ ‘một chút’.

“... Ừm.” Đình Sương gật đầu.

Bách Xương Ý thuận miệng hỏi một khái niệm.

Đình Sương suy nghĩ một chút, nhanh chóng trả lời.

“Ờ?” Cậu không ngờ bản thân có thể trả lời được luôn: “Em cho rằng mình chẳng nhớ gì hết chứ.”

Bách Xương Ý nói: “Đến câu hỏi em còn không đặt ra, làm sao biết mình không trả lời được.”

“Hóa ra là vậy...” Đình Sương suy tư một chút: “Hình như thế thật, mỗi lần em cắm đầu vào ôn tập là đầu óc lại trống rỗng, thế nhưng đến lúc thi có câu hỏi cụ thể thì sẽ trả lời được. Ôi sếp Bách ời, anh nói coi, có phải do cảnh giới của em quá cao siêu không? Kiểu như ‘làm người hết mức khiêm tốn’ ấy, kỳ thực biết rất nhiều nhưng cứ ngỡ bản thân chẳng biết cái gì.”

Bách Xương Ý: “Em là kiểu không có hệ thống kiến thức thì có.”

Đình Sương: “... Quào.”

Bách Xương Ý cầm quyển giấy nháp của cậu lên, bắt đầu vẽ cây kiến thức: “Em cần biết rõ những thứ em đã học nằm ở vị trí nào

trong hệ thống kiến thức. Đồng thời em cũng cần biết mình còn thiếu sót ở điểm nào, đã nắm chắc những chỗ nào và nắm chắc đến mức độ nào.”

Anh vừa vẽ vừa giảng giải cho Đình Sương, rất nhanh, một gốc cây kiến thức cành lá sum suê đã hiện ra trên mặt giấy.

Nếu cành lá của cây kiến thức không thể vươn ra được nữa, thì đấy chính là ranh giới kiến thức hiện tại của con người.

“Em nhìn xem, đây là hệ thống kiến thức của anh, em cũng có thể thử theo cách này, như vậy em sẽ biết mình nắm chắc cái gì, còn thiếu sót cái gì, sẽ không có chuyện ‘một chút’ cũng không nhớ được.”

“Ừm, để em thử xem sao...” Đình Sương gật đầu, cầm biểu đồ của Bách Xương Ý để tham khảo, vẽ ra cây kiến thức của chính mình.

Cậu vẽ vẽ, rồi lại xóa xóa, do do dự dự đến nửa ngày trời mới vẽ được một gốc cây cần cỗi chỉ có độc bốn nhánh kiến thức.

Đình Sương nhìn cái cây kiến thức trọc lốc của mình, lại nhìn cái cây kiến thức um tùm đến khiếp người của Bách Xương Ý, cứ thế mà nhìn qua nhìn lại nhiều lần, rốt cuộc cũng tuyệt vọng.

“... Em thật sự không biết hệ thống kiến thức của em nó ra làm sao.” Đình Sương xám xịt cả người: “Em chỉ biết rằng mình sắp thi thôi.”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, viết lên trên giấy hơn 20 phương hướng nghiên cứu về lĩnh vực robot như ‘Motion and Path

Planning' 'Learning and Adaptive Systems' vân vân, rồi hỏi: “Có thấy chút hứng thú nào không?”

(motion and path planning – lập trình quỹ đạo và điều khiển chuyển động; learning and adaptive systems – hệ thống học tập và thích ứng)

Đình Sương nhìn từng dòng từng dòng một, nhìn đến dòng cuối cùng cũng chẳng có nổi một chút hứng thú nào, thế là đành thất vọng lắc đầu.

Bách Xương Ý trầm ngâm một lúc rồi ôm lấy Đình Sương, hôn trán cậu, bảo rằng: “Đi nào, chúng ta ra ngoài chơi thôi.”

“Hả?” Đình Sương tưởng mình nghe nhầm: “Ra ngoài chơi á? Bây giờ luôn?”

“Ừ.” Bách Xương Ý nói: “Ngay bây giờ.”

“Anh là giáo sư đấy.” Đình Sương không kịp phản ứng lại: “Đời thuở nhà ai mới đầu kỳ thi đã bỏ ra ngoài chơi rồi...”

Bách Xương Ý xoa nhẹ mái tóc của cậu: “Nếu em đã không thích học, anh còn làm giáo sư kiểu gì?”

CHÚ THÍCH

[1]Cây kiến thức[2]Bộ động cơ 3D trong Attack On Titan[3]Quần màu xanh mint – xanh bạc hà =)))

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 60: Phía trước

Đình Sương vẫn rất lo lắng cho cuộc thi: “Nhưng mà em còn chưa ôn tập xong.”

“Thế bây giờ em học có vào không?” Bách Xương Ý hỏi.

Đình Sương lắc lắc đầu, rớt cuộc cũng nghĩ thông suốt: “Được rồi, đằng nào cũng không học được, thôi thì ra ngoài chơi vậy, coi như giải tỏa áp lực... đi đâu chơi thế anh?”

“Em muốn đi đâu chơi?” Bách Xương Ý nhấn mạnh chữ ‘em’.

Đình Sương suy nghĩ một hồi rồi đáp: “... Em cũng không biết.”

Bách Xương Ý bảo: “Không biết thì tiếp tục suy nghĩ đi.”

Đình Sương hỏi: “Ờmm... có địa điểm để lựa chọn không?”

Bách Xương Ý cười nói: “Không có.”

Đình Sương sán tới, ngồi lên trên đùi Bách Xương Ý, bắt mắt túm cà vạt của anh: “Ai là người rủ em ra ngoài chơi? Ngay cả đi đâu anh cũng không biết, sao lại thiếu trách nhiệm thế cơ chứ?”

Bách Xương Ý vòng tay ra sau lưng cậu, nói: “Anh chỉ phụ trách đưa em đi chơi thôi, còn chơi ở đâu chơi cái gì là do em chọn.”

Đình Sương: “Nhưng em chẳng biết có thể chơi gì...”

Bách Xương Ý nói: “Có thể hay không là việc của anh, em chỉ cần nghĩ xem có muốn hay không là được.”

Đình Sương hỏi: “Cái gì cũng được hả?”

Bách Xương Ý: “Có được hay không tính sau. Hiện tại đừng nghĩ đến bất kỳ nhân tố nào khác, em muốn chơi cái gì?”

Đình Sương nhìn trần nhà một lúc, bất chợt nảy sinh ý tưởng: “Em muốn... đi bão này, cái kiểu phóng xe bất chấp tốc độ ấy, ai cũng không đuổi kịp được em; đá bóng nữa này, em muốn đại sát tứ phương, đến người Đức cũng không phải đối thủ của em; rồi thì ra biển để đạp gió rẽ sóng, chạy đua với cá mập này; tổ chức một ban nhạc guitar, dưới khán đài có vạn người reo hò nhảy múa; mặc bộ động cơ 3D bay tới bay lui trong thành phố để chém Titan; hack toàn bộ máy tính của giáo sư để đánh cắp đề thi — Ặc, vừa xong em nói đến đâu rồi? À, bay tới bay lui trong thành phố để chém Titan... ôi chao, điều cuối cùng này có vẻ không thực tế lắm nhỉ?”

Bách Xương Ý vừa nghe vừa cười: “Toàn bộ những điều em muốn đều vô cùng không thực tế.”

Đình Sương cũng cảm thấy hơi tức cười: “Em biết mà... vì thế em cũng không định đi làm thật...”

Bách Xương Ý lại bảo: “Không thực tế chứ không có nghĩa là không thể làm.”

“Nhưng mà...” Đình Sương chẳng nghĩ ra phải làm bằng cách nào.

“Anh bảo rồi, có thể hay không là việc của anh.” Bách Xương Ý vỗ vỗ hông cậu: “Thay quần áo rồi ra ngoài thôi, mặc quần ngắn

một chút.”

“VẬY em mặc quần ngắn nhé.” Đình Sương vừa tìm quần áo vừa hỏi: “VÌ phải đi đá bóng hả?”

Bách Xương Ý cong môi cười: “VÌ anh muốn nhìn.”

NẾU NHƯ là trước đây, Đình Sương nghe xong câu này chắc chắn sẽ đỏ mặt. Nhưng hiện giờ, bởi vì Bách Xương Ý thường xuyên khen cơ thể của cậu rất đẹp, vì lẽ đó cậu vô cùng tự tin đứng thẳng người, đưa lưng về phía anh, cố tình khoe khoang quay đầu lại liếc nhìn bờ mông với cẳng chân của mình, phi thường kiêu ngạo mà hỏi: “Đẹp anh nhỉ?”

Bách Xương Ý không nhịn được cười: “Ừ.”

ĐÌNH SƯƠNG mặc một cái quần ngắn màu xanh mint, cực kỳ đặc ý với vóc dáng của bản thân: “Anh xem em đẹp cỡ này, đợi lát nữa bọn mình cùng nhau ra ngoài, những người khác trông thấy em đi bên cạnh anh, kiểu gì cũng nghĩ: lão già chết tiệt này chắc hẳn nhiều tiền lắm đây?”

Vừa nói xong cậu đã chạy tót ra ngoài, giống như đứa nhỏ mới cạy mái ngói lên, chỉ sợ ăn đòn.

“GIẤY PHÉP LÁI XE.” Bách Xương Ý ở phía sau nhắc nhở.

ĐÌNH SƯƠNG dừng chân lại, xoay người trở về, hôn chụt một cái thật kêu lên mặt Bách Xương Ý, cười làm lạnh: “GIẤY PHÉP LÁI XE em cất trong phòng đọc sách, để em đi lấy ha... anh đẹp trai quá thể đáng.”

Lâu lắm rồi Đình Sương chưa lái xe, giấy phép của cậu thi từ hồi nghỉ hè mới lên đại học, nhưng sau khi come out thì chẳng còn động đến xe cộ trong nhà nữa. Lúc mới sang Đức quả thực có thi đổi bằng lái xe khác, mỗi tội chỉ dùng đến đúng một lần để mượn xe đi du lịch, từ đó đến nay chưa lái lại lần nào.

Đình Sương cầm giấy phép ngồi vào ghế phụ, hỏi: “Chúng ta đi đâu thế?”

Bách Xương Ý đáp: “Ra ngoại thành kiểm đoạn đường cao tốc nào đó.”

Tim của Đình Sương đập nhanh ơ là nhanh, vừa hưng phấn vừa sốt sắng: “Chúng ta sắp đến xa lộ không giới hạn vận tốc trong truyền thuyết nước Đức hả?”

“Không phải xa lộ nào cũng không giới hạn tốc độ đâu.” Bách Xương Ý quay đầu nhìn Đình Sương một cái, cảm thấy đáng vẻ khi cậu kích động đặc biệt đáng yêu: “Chỉ số ít thôi.”

Đình Sương lấy điện thoại di động ra: “Em sẽ tìm mấy bài nhạc sàn bảo xe, như vậy mới có cảm giác.”

“Thích có cảm giác à.” Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, đánh tay lái quay đầu xe lại: “Thế trước hết đến công ty cho thuê xe đã.”

Đình Sương hỏi: “Tại sao vậy? Chúng ta có xe mà.”

Bách Xương Ý nở nụ cười: “Không giống nhau.”

Đến công ty cho thuê xe, Đình Sương mới biết không giống nhau ở điểm nào.

Bách Xương Ý thuê một chiếc xe thể thao mui trần kiểu cổ trông cực kỳ lạ lướt, tuy hiện nay anh đã sớm qua độ tuổi thích mấy con xe kiểu này rồi, nhưng cái thời trẻ trâu anh cũng từng dung tục lắm, thường xuyên lái xe mui trần dẫn theo mấy cô bạn gái nóng bỏng chạy vòng vòng khắp nơi.

“Em lái đi.” Bách Xương Ý ngồi vào chỗ ghế phụ, bảo với Đình Sương: “Quay đầu lại rồi chạy ra khỏi thành phố.”

Đình Sương tựa lưng vào ghế điều khiển, nắm chặt tay lái: “** , mấy năm nay tự mình kiếm sống qua ngày, nghèo đến rớt mòng tơi, vừa nhát gan vừa sợ phiền phức, suýt quên luôn ngày xưa tiểu gia đây cũng được xem là nửa phú nhị đại.”

Dáng vẻ trông vừa kiêu căng vừa lưu manh, Bách Xương Ý nhìn mà buồn cười quá chừng, bảo: “Cũng không xa lắm đâu, lái xe đi.”

Đình Sương cũng cười rộ lên: “Thật ra ba em quản nghiêm lắm, không cho em đi bao đâu.”

Quay đầu xe, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt, Đình Sương đeo kính râm, đang chuẩn bị cất cao giọng hát, đột nhiên nhìn thấy một đĩa nhạc cũ ở trong xe.

“Cưng ới, anh nhìn thử coi là đĩa gì đi.” Cậu nói với Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý nhìn một cái rồi bảo: “Album <Hunting High And Low> của A-ha phát hành năm 1985, có bài <Take On Me> đấy.”

Đình Sương: “Chơi luôn, bật cái đĩa này đi anh.”

Khúc nhạc dạo kinh điển vang lên, con xe chạy thẳng về phía ngoại thành.

Thời điểm sắp đến được đường cao tốc, có gặp một cái đèn đỏ, Đình Sương dừng xe, cùng Bách Xương Ý trao cho nhau một nụ hôn dưới ánh nắng mùa hè.

Đèn xanh, phía sau truyền đến một tiếng bấm còi.

Đình Sương lưu luyến mà kết thúc nụ hôn kia, quay đầu nhìn lại phía sau.

Phía sau bọn họ cũng là một chiếc xe mui trần, cầm lái cũng là một thanh niên choai choai trẻ tuổi nóng tính, hất ta giờ một ngón giữa về phía Đình Sương.

Đình Sương vốn dĩ định nói xin lỗi, nhưng nhìn thái độ của thằng cha kia, lập tức đáp lại một ngón tay giữa, ngữ pháp tiếng Đức thì sai tùm lum nhưng vẫn rất phách lối mà nói: “Nếu bạn trai mày mà dài được cỡ này, thì mày cũng không kiềm chế được bản thân đâu.”

Bách Xương Ý: “...”

Đau đầu.

“Lúc lái xe mà giờ ngón giữa là vi phạm pháp luật.” Chờ Đình Sương khởi động xe, Bách Xương Ý mới nói.

Đình Sương bất bình lắm luôn, giống như thể cậu đánh nhau với bạn học khác, nhưng giáo viên chỉ phê bình mỗi mình cậu vậy: “Là tại thằng kia giờ ngón giữa trước.”

“Anh biết.” Bách Xương Ý nói: “Nhưng phương pháp giải quyết thông minh nhất là để cho hấn ta nộp phạt 4000 euro.” (~106tr vnd)

“... Hiểu rồi.” Đình Sương nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Chỉ biết giáo huấn em thôi.”

Bách Xương Ý nhàn nhạt nói: “Bạn trai em dài như vậy, giáo huấn em một chút thì có làm sao?”

Đình Sương ngớ người, lập tức cười hề hề: “Chí phải, giáo huấn em là đúng lắm, anh dài như vậy, muốn làm gì cũng được hết trơn.”

Xe lăn bánh trên đường cao tốc, Đình Sương đập mạnh chân ga, đồng hồ tốc độ hiển thị 200km/h.

Gió táp thét gào, cảnh vật xung quanh lướt qua vun vút, toàn bộ thế giới chỉ có phía đằng trước.

Chỉ có phía đằng trước.

Chăm chú, đắm chìm, tâm không một chút tạp niệm.

Không có ánh mặt trời, không có bóng tối.

Chỉ có phía đằng trước.

“Bách Xương Ý.” Đôi mắt của Đình Sương nhìn về con đường phía trước, không đầu không đuôi mà hỏi một câu: “Tại sao anh lại chọn làm giáo sư dạy đại học?”

“Vì mấy chuyện khác quá vô vị.” Giọng điệu của Bách Xương Ý rất bình thản.

“Anh từng thử việc khác chưa?” Đình Sương hỏi tiếp.

“Thử rồi.” Bách Xương Ý đáp.

Đình Sương không nói lời nào, đạp chân ga lên tới tốc độ 240km/h.

Thêm một chiếc xe nữa bị cậu bỏ lại đằng sau.

“Bách Xương Ý.” Cậu đột nhiên mở miệng: “Nếu như từ ngày mai em không còn là học sinh của anh nữa, anh định làm thế nào?”

Bách Xương Ý nói: “Vậy anh sẽ mời toàn bộ những giáo sư đã từng dạy em đến nhà dùng cơm.”

Đình Sương cong khóe miệng lên, nở nụ cười rất lâu.

Sau khi cười xong, cậu hỏi: “Nếu như em vẫn không thích ngành này, nhưng vẫn phải cố gắng học cho xong cái bằng thạc sĩ, anh có khinh bỉ em không?”

“Không đâu.” Bách Xương Ý nói: “Anh tôn trọng quyết định của em.”

Đình Sương: “Nè, luận văn tốt nghiệp của em sẽ được gửi đến chỗ anh đúng không? Nếu như có anh chỉ đạo, những giáo sư khác chắc chắn không làm khó dễ em đâu.”

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ đo tốc độ: “Chúng ta nhất định phải thảo luận vấn đề này ở tốc độ 240km/h à?”

Đình Sương dí ga lên 270km/h: “Hiện tại được chưa?”

Bách Xương Ý nói: “Anh sẽ tổng cổ tên nhóc khốn nạn nhà em tới chỗ tiến sĩ sinh mà anh ghét nhất, coi như trừng phạt cậu ta.”

Đình Sương một lần nữa lại cong khóe miệng: “Em yêu anh.”

Bách Xương Ý gật đầu: “Anh sẽ tạm chấp nhận.”

Khóe miệng của Đình Sương cứ cong lên suốt.

Một lát sau, cậu hỏi Bách Xương Ý: “Vậy nếu như em muốn đi phượt Châu Âu một mình, đi khám phá những điều khác biệt, đi tìm hiểu xem rốt cuộc mình thích cái gì, anh có tôn trọng quyết định của em không?”

“Đương nhiên là có.” Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, rồi bảo: “Anh sẽ rất cao hứng là đằng khác.”

Những chiếc xe ở phía trước không ngừng bị bỏ lại đằng sau.

Đình Sương không quan tâm khi cậu phóng vượt qua mấy con xe kia, những người ngồi trong đó sẽ nhìn cậu với ánh mắt gì.

Cậu ung dung cầm tay lái, nhìn về phía đằng trước.

Chỉ có phía đằng trước.

Phong cảnh mênh mông vô bờ bến ở phía đằng trước.

Mãi đến khi ở phía xa xa xuất hiện một giao lộ và tấm biển chỉ đường.

Sắp tới một thành phố khác.

Đình Sương giảm tốc độ, lái khỏi đoạn đường cao tốc.

“Đi về hả?” Cậu hỏi.

Bách Xương Ý nhìn bản đồ một chút, rồi bảo: “Không, đi thêm 2km nữa sẽ có một trường cấp ba.”

“Trường cấp ba?” Đình Sương lái xe theo bản đồ: “Anh đi làm à?”

Bách Xương Ý cười với cậu: “Đi đá bóng, đại sát tứ phương, đến người Đức cũng không phải đối thủ của em.”

Đình Sương liếc thấy sân đá bóng của trường trung học trên bản đồ, đã hiểu ra: “Anh bảo em đá với mấy cu cậu cấp ba á? Mỗi lần đi ngang qua trường trung học gần nhà mình, nhìn thấy bọn trẻ con đá bóng là em ham lắm, muốn xin một chân để đá cùng, thế nhưng em sợ mấy đứa nhỏ chê em già không cho chơi chung.”

Bách Xương Ý bảo: “Yên tâm, khuôn mặt của bọn nhỏ có khi còn già hơn cả em.”

Lái xe tới bên ngoài sân đá bóng, Đình Sương vừa ngó nghiêng nhìn thử, quả nhiên mấy cu cậu học sinh cấp ba kia trưởng thành như dân 20 tuổi.

“Anh định nói với bọn nhỏ thế nào?” Đình Sương xuống xe, đứng ở cửa sân bóng, ngại không dám đi thẳng vào.

“Anh sẽ không nói gì với bọn nhỏ cả.” Bách Xương Ý bảo: “Em tự đi nói với chúng đi.”

Đình Sương: “Thế em, em nên nói gì bây giờ?”

Bách Xương Ý đáp luôn chẳng cần suy nghĩ: “Bảo rằng em mới từ Trung Quốc sang đây chưa được bao lâu, đang tính xem nên chuyển đến trường cấp ba nào, vì thế tới đây tham quan một chút. Em cực kỳ yêu thích bộ môn bóng đá, thấy mọi người chơi vui quá

nên cũng muốn đá cùng. Trẻ con ấy mà, đá bóng mấy phút là thân quen ngay.”

“Anh đúng là đồ không biết xấu hổ. Lời nói dối kiểu này em không nói ra được đâu...”

Đình Sương còn chưa dứt lời, có một cậu nhóc tóc vàng chạy ra từ sân bóng, hết nhìn Đình Sương rồi lại nhìn Bách Xương Ý: “Xin hỏi có thể giúp được gì cho ngài không?”

Bách Xương Ý chỉ cười chứ không nói gì.

“Hơ...” Đình Sương đờ người một lúc, cuối cùng đành phải làm theo kế hoạch không biết xấu hổ của Bách Xương Ý: “Tôi muốn chuyển đến trường của các cậu, chúng ta có thể cùng nhau đá bóng không?”

Cậu nhóc tóc vàng vô cùng đơn thuần, cười gật đầu: “Được chứ, Marco bị ốm rồi, chúng tôi vừa hay đang thiếu một chân, cậu đi theo tôi.”

Đình Sương chạy theo cậu nhóc tóc vàng vào sân bóng, chạy được vài bước mới quay đầu lại tặng cho Bách Xương Ý một nụ hôn gió: “Chờ em nhen.”

Bách Xương Ý đi tới khán đài ngồi xuống, từ xa xa mà nhìn Đình Sương và những đứa trẻ khác đổ mồ hôi như mưa.

Từng chiếc đèn trên sân bóng được bật lên. Trong đáy mắt anh chứa đầy ý cười.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 61: Tới phương bắc

Đình Sương đá bóng đến mức mồ hôi nhễ nhại, trên giày, trên đùi, trên quần đều va quệt lấm bẩn, nhưng cậu hoàn toàn không bận tâm, cậu chỉ biết có vui vẻ, chỉ biết có thắng lợi, chỉ muốn ôm chầm lấy đồng đội sau đó chạy về phía khán đài —— giống hệt như mấy cậu nam sinh cùng đá bóng khác.

Mấy nam sinh kia thì chạy về phía bạn gái của mình, bọn họ lau mồ hôi, uống nước, chém gió với bạn gái, khoác lác rằng vừa rồi mình lợi hại cỡ nào.

Đình Sương cũng lau mồ hôi, uống nước, khoa tay múa chân phân tích lại chiến thuật vừa rồi của đội mình cho Bách Xương Ý nghe.

Bách Xương Ý vừa cười vừa lắng nghe nửa ngày trời, rồi bảo: “Bọn nhỏ sắp đi rồi, đang chờ em đó.”

Đình Sương xoay người lại, trông thấy mấy cu cậu kia đang đứng cùng bạn gái ở dưới khán đài.

Cậu vừa cười vừa vẫy vẫy tay, lớn tiếng nói hẹn gặp lại.

Chào tạm biệt xong, Đình Sương quay đầu hôn Bách Xương Ý một cái, hỏi: “Ngồi chung với đám nữ sinh cấp ba xem bạn trai đá bóng có cảm giác gì?”

Bách Xương Ý chiều theo lòng hư vinh của cậu: “Mấy cô bé ghen tị với anh lắm, bạn trai anh bảnh nhất hội luôn mà.”

Đình Sương cũng giả bộ khổ não: “Mấy cu cậu đá cùng cũng ghen tị với em, phiền chết mất.”

Hai người nhìn đối phương, rồi cười rộ lên, sau đó ở nơi khán đài vắng hoe, trao cho nhau một nụ hôn thật dài.

Cơn gió lướt qua bãi cỏ, lay động mái tóc và quần áo của bọn họ.

Đèn đường sáng rực, thế nhưng bầu trời vẫn chưa sẫm tối hoàn toàn, nơi phương xa có tầng tầng lớp lớp làn mây tía, nào vàng nào đỏ, tím khói lam đậm, kéo dài từ đường chân trời lên tít trên cao.

Loa trên xe bắt đầu chuyển sáng bài <Love Is Reason>.

“Trạm dừng chân tiếp theo là ở đâu?” Đình Sương đu đưa theo giai điệu của ca khúc, trông cực kỳ thích ý.

“Em bảo muốn ra biển để đập gió rẽ sóng, chạy đua với cá mập mà.” Lúc nói ra những lời này, giọng điệu của Bách Xương Ý thản nhiên như thể đang bảo “Tìm nhà hàng ăn cơm rồi về nhà đi ngủ thôi”.

Có sự điên cuồng trước đó, Đình Sương nghe xong cũng không còn kinh ngạc nữa: “Được, đi về phía nào đây?”

“Chạy thẳng về phía Bắc.” Bách Xương Ý chỉ vào một đường cao tốc: “Lái tới Lübeck.”

Đình Sương liếc bản đồ một cái: “Trời má, chúng ta phải đi xuyên một nửa nước Đức, chạy tới biển Baltic cơ à? Vậy phải lái bao lâu

mới tới được chứ?”

Bách Xương Ý nói: “Độ khoảng 2h sáng là đến nơi, hãng cho thuê xe này có chi nhánh, sáng ngày mai chúng ta sẽ trả xe tại Lübeck rồi ngồi máy bay về, con trai em vẫn còn đợi ở nhà đó.”

“Anh có vẻ thông thạo nhỉ?” Đinh Sương hiểu kỳ hỏi: “Hồi trước anh cũng hay đi phượt thế này à?”

“Hơn chục năm trước rồi.” Bách Xương Ý nói: “Trước tiên đến trạm xăng đã.”

Đinh Sương dừng xe ở trước trạm xăng, đi vào cửa hàng 24h trong đó mua nước uống và một đồng hồ ăn dự trữ, vừa nhóp nhép vừa chờ Bách Xương Ý đổ đầy bình.

“Anh hơn chục năm trước chắc cool ngầu lắm nhỉ?” Đinh Sương ngồi lên mũi xe, thử tưởng tượng ra cảnh ấy: “Một tấm bản đồ, một con xe, một cô bạn gái xinh đẹp, một mảnh đại lục Châu Âu. Thế giới trong tầm tay anh, toàn bộ nam sinh đều ao ước được như anh.”

Bách Xương Ý cười bảo: “Tình huống thực tế lại khác xa, cứ tới được chỗ nào thì một nửa thời gian đều phải dùng để đi làm.”

Đinh Sương hứng thú lắm luôn: “Hề, anh từng làm những công việc gì thế?”

“Bảo hộ rùa biển, nói chuyện với người lớn tuổi, giúp người ta sơn tường sửa nhà, làm người mẫu cho sinh viên nghệ thuật...”
Bách Xương Ý đã đổ xăng xong: “Được rồi, chuẩn bị đi thôi.”

“Anh làm người mẫu á?” Đình Sương vòng lên xe, cực kỳ tò mò truy hỏi cho bằng được: “Cái kiểu không mặc quần áo đấy hả?”

“Lái xe đi.” Bách Xương Ý mắt nhìn thẳng phía trước, mặt không cảm xúc.

“Ờ ờ... lái thì lái.” Đình Sương liếc trộm anh một cái, khoe miệng không kiềm chế được mà cong lên.

Phong cảnh Tây Nam bị gió đêm thổi tan.

Xe hướng thẳng về phía Bắc, băng qua dãy núi và dòng sông, xuyên qua thành thị và ruộng đồng, tiến vào bầu trời đêm ngàn ánh sao sâu thẳm.

Hai bên đường lác đác có những thị trấn nhỏ, đèn đuốc tô điểm núi đồi và bình nguyên, chong chóng đo hướng gió màu vàng trên đỉnh giáo đường chầm chậm chuyển động dưới ánh trăng.

Bách Xương Ý giảm nhỏ volume trên xe.

Khi nhịp trống nhỏ đi, từ phương xa dần dần vang lên tiếng hát.

“Đằng kia có người đang hát à?” Đình Sương liếc mắt về phía tiếng ca truyền tới, không thấy rõ tình huống cụ thể thế nào, chỉ cảm thấy thị trấn nhỏ này sáng sủa hơn những nơi khác bọn họ vừa đi qua, ánh đèn lóng lánh khắp nơi, dân chúng ồn ào náo nhiệt.

“Có muốn tới đó xem không?” Bách Xương Ý tắt hẳn đài trên xe đi, âm nhạc ở nơi phương xa càng trở nên rõ ràng, có tiếng người, có tiếng đàn guitar, có tiếng piano điện tử, có tiếng kèn trôm-pét, và có cả tiếng trống.

“Đương nhiên.” Đình Sương giảm tốc độ, để ý đến biển báo trên đường, tìm lối rẽ vào thị trấn: “Biết đâu may mắn, em có thể vừa gảy đàn guitar vừa hát được thật ấy chứ.”

Bách Xương Ý cười nói tiếp nửa câu sau: “Dưới khán đài có vạn người reo hò nhảy múa.”

“Không.” Đình Sương đánh tay lái, cua xe vào làn đường nhỏ chỉ vừa cho hai chiếc xe chạy: “Em nghĩ lại rồi, chỉ cần một mình anh reo hò nhảy múa vì em thôi.”

Men theo tiếng nhạc, bọn họ tìm thấy một trang trại hoa bia xây trên gò đất.

Trong trang trại, từng tán từng tán cây khổng lồ như mây như sương, như ô như dù, đèn không xuể đóng dây đèn led đan xen vào nhau, mắc từ thân cây này qua thân cây khác. Người dân đang ngồi vây quanh những chiếc bàn ở dưới tàng cây, trên tay cầm cốc bia đen 1 lít, ăn đồ nướng, nhậu nhẹt, tán gẫu. Sân khấu nằm ở phía góc trang trại, ban nhạc trên đài đang biểu diễn ca khúc <Grosse Freiheit>.

Đình Sương đi mua hai chai nước ngọt có ga ướp lạnh, tùy tiện ngồi xuống một cái bàn còn trống.

“Hình như là được chọn bài đấy.” Đình Sương ngó đầu nhìn một lúc: “Em cũng muốn chọn bài, chỉ sợ bọn họ không biết hát thôi.”

“Chẳng phải em muốn tự mình gảy đàn ca hát à?” Bách Xương Ý nói: “Mượn đàn guitar là được.”

“Ừ thì muốn tự đàn tự hát... nhưng mà...” Đình Sương đột nhiên ý thức được một sự thực phũ phàng: “Em chỉ biết đàn đúng một bài

thôi... nhưng bài nào thì em không nói ra đâu...”

Bách Xương Ý nở nụ cười: “Ừ, anh biết bài nào rồi.”

Tiếng cười nói ở xung quanh vẫn ồn ào rôm rả, còn bàn của bọn họ thì đã yên tĩnh lại sau câu nói kia.

Đình Sương ngẩng nhìn Bách Xương Ý dưới ánh đèn vàng óng ả.

Chẳng có tóc bạc, cũng chẳng có nếp nhăn, thế nhưng bọn họ vẫn không hề giống nhau.

Khoảng cách 12 năm, không chỉ là khoảng cách về dung mạo.

Những việc mà cậu đang trải qua, là những việc Bách Xương Ý đã từng trải qua. Bách Xương Ý ở độ tuổi hoàng kim ba mươi sáu, là một ngọn núi cậu không biết làm thế nào để trèo lên. Cậu tầm thường của tuổi hai mươi tư, lại là thanh xuân mà Bách Xương Ý vĩnh viễn không quay về được.

Hai mươi bốn và ba mươi sáu, đương nhiên đều là độ tuổi đẹp.

Nhưng mà...

Chờ đến khi cậu đã bốn mươi tám thì sao?

Cậu nghĩ tới chuyện vĩnh viễn, nghĩ tới chuyện trăm năm, thế nhưng lại không dám nghĩ đến một mốc thời gian cụ thể, dù rằng sẽ có một ngày cậu chắc chắn phải chạm tới độ tuổi bốn mươi tám kia.

Khoảng cách 12 năm.

Thời gian không bằng phẳng.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Bách Xương Ý hỏi.

Đình Sương trầm ngâm vài giây, rồi đáp: “Không tại sao cả, chỉ muốn nhìn anh thôi.”

Nói xong, cậu tu ực một ngụm nước ngọt có ga, tu đến mức lực phủ ngũ tạng có chút đau.

“Có hát không?” Trong đáy mắt của Bách Xương Ý toàn là cưng chiều: “Hát bài ca duy nhất mà em biết ấy?”

Bọn họ không thể trì hoãn ở đây quá lâu, bằng không thời gian đi tới Lübeck cũng bị chậm trễ.

Đình Sương nhìn đôi mắt của anh một hồi lâu, rồi nói: “Chút nữa anh lái xe nhé, được không?”

Bách Xương Ý cười: “Đương nhiên.”

“Anh chờ em một chút.” Đình Sương chạy đi mua một cốc bia to, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Âm thanh xung quanh tập tức xa dần.

Cảnh sắc xung quanh cũng hóa thành hư ảo.

Đình Sương đặt ly bia xuống, dựa vào hơi men mà chạy lên sân khấu, hỏi mượn nhạc công cây đàn guitar và micro.

“Tôi muốn hát một ca khúc.” Gò má của cậu vì say ngà ngà mà đỏ ửng lên, đôi mắt của cậu vì sức nóng trong lồng ngực mà ướt át: “Ca khúc này chỉ có mình tôi biết hát thôi.”

Nhóm nhạc công nhường sân khấu, ánh đèn pha chiếu xuống người Đình Sương.

Cậu ngồi một mình chính giữa sân khấu, ôm đàn guitar, nhìn về phía Bách Xương Ý nơi xa xa dưới đài, thật giống như toàn bộ thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cậu đàn guitar không hề giỏi, ngón tay khẽ gảy, chỉ cho ra được vài giai điệu đơn giản.

Cậu cũng không có tài văn nghệ, đôi môi khẽ mở, chỉ cho ra được vài câu tầm thường, thậm chí còn chẳng được tính là ca từ.

“Mùa hè năm hai không mười chín, em lái xe về phương Bắc, băng qua những núi sông, hướng về biển rộng, hướng về nơi anh ba mươi sáu tuổi, la la la... thời gian không bằng phẳng, thời gian không bằng phẳng.

Mùa hè năm hai không mười chín, anh lái xe về phương Bắc, băng qua ánh hoàng hôn, hướng về phía mặt trời mọc, hướng về nơi em hai mươi tư tuổi, la la la... thời gian không bằng phẳng, thời gian không bằng phẳng.”

Hai hàng lệ chảy ra từ hốc mắt của Đình Sương, trượt theo cằm rồi rơi xuống đàn guitar.

Nước mắt của cậu còn sáng hơn cả ánh đèn pha.

Bách Xương Ý đứng lên, nhìn cậu mà ngẩn người.

Đình Sương tiện tay quẹt một cái, thay đổi giai điệu.

“Mùa hè năm hai không mười chín, em chưa từng nhìn thấy anh của tuổi hai mươi tư; mùa hè năm hai không mười chín, em chẳng dám nghĩ về mình của tuổi ba mươi sáu; em chỉ dám lái xe về phương Bắc, không phải vì núi sông, không phải vì biển rộng, không phải vì ánh hoàng hôn, cũng chẳng phải vì mặt trời mọc; phương Bắc mà em đang hướng tới, phương Bắc mà em đang hướng tới, nó chỉ là phương Bắc năm hai mươi tư tuổi anh đã đi qua.”

CHÚ THÍCH

[1]Chong chóng đo hướng gió[2]Đàn keyboard: đàn organ, piano điện tử[3]Kèn trôm-pét/trumpet

[4]Hoa bia-houblon[5]Bánh mì hoa cúc or bánh mì chữ bát[6]Cá voi phun cầu vồng

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 62: Chị dâu

Bọn họ cứ thế lái thẳng một đường tới phương Bắc.

Mang theo Đình Sương hai mươi bốn tuổi, chạy về phía Bách Xương Ý hai mươi bốn tuổi.

Trên đường đi ngang qua một bờ sông không người, bọn họ tựa lưng vào xe, gặm chung một ổ bánh mì hoa cúc, uống chung một chai nước, tán gẫu xem dòng sông trước mặt đã từng có nền văn minh nào quật khởi, hiện nay lại đổ về vùng biển nào. Trên đường đi qua rặng núi không người, bọn họ chẳng cách nào kiểm chế được, ở dưới bầu trời đầy sao mà thỏa sức làm tình, sau đó cọ xát thì thào, hứa rằng chờ đến khi mùa đông trời quang, sẽ quay lại đây chụp biển sao lấp lánh.

Rốt cuộc cũng tới được Lübeck.

Ngủ chưa được ba tiếng, Bách Xương Ý đã gọi Đình Sương dậy, cùng ngồi thuyền ra biển.

Bọn họ đi nhờ một chiếc thuyền đánh bắt cá không lớn lắm, trên thuyền còn có 7-8 vị du khách khác, mọi người đều là trời vừa hửng sáng đã muốn lên thuyền ra biển, vừa ngắm mặt trời mọc, vừa quan sát quá trình đánh bắt cá.

Trời còn chưa sáng hẳn, trên mặt biển một vùng tối tăm.

Sóng biển cuộn cuộn tách sang hai bên mạn thuyền, gió biển gào thét bên tai.

Quả đúng là đập gió rẽ sóng.

“Anh lạnh không?” Đình Sương hỏi.

Bách Xương Ý bảo: “Nếu em lạnh thì chúng ta đi vào bên trong khoang thuyền.”

Đình Sương nói: “Nếu anh lạnh thì hãy chui vào lồng ngực của em.”

Bách Xương Ý cười đáp: “Anh không lạnh.”

Đình Sương ôm lấy anh: “Em cảm thấy anh lạnh.”

Chân trời chậm rãi bừng sáng.

Một dấu chấm màu trắng, một vòng tròn màu vàng, chân trời biến thành những dải màu cam.

Đột nhiên, cách thuyền đánh cá rất gần nổi lên một gò đất, nường theo tiếng nổ vang trời, một cột nước từ đỉnh gò phun lên cao, trông giống như một tấm rèm làm từ tia nước. Ánh nắng ban mai từ chân trời rọi tới, xuyên qua tấm rèm tia nước, tạo thành một dải cầu vồng giáng xuống mặt biển.

Chỉ trong chớp mắt, ngay khi gò đất kia lặn xuống, một cái đuôi to ùng bay lên khỏi mặt nước.

Là cá voi.

“Đây là lần đầu tiên em đi biển mà được nhìn thấy ——” Tiếng nói của Đình Sương bỗng im bật.

Thì ra không phải là một gò đất, mà là hàng chục cái gò đất.

Một bầy cá voi.

Chúng nó liên tiếp trôi lên mặt biển, phun ra tia nước, lưu lại hết dải cầu vồng này đến dải cầu vồng khác.

Từng dải cầu vồng hiện lên rồi biến mất, từng cái đuôi cá to lớn vung lên rồi lại chìm vào mặt biển.

Đàn cá voi bơi xa dần, trên mặt biển khôi phục vẻ gió êm sóng lặng, dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Đình Sương nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều như cậu bạn này, hăng còn đắm chìm bên trong cảnh tượng tráng lệ kia, không một ai nhớ đến việc quay phim chụp ảnh.

Thời khắc này, cậu bỗng dưng lý giải được những lời mà Tô Bình đã nói —— không phải đứng ở góc độ của người khác để lý giải, mà phải chân chính dùng nội tâm của người đó để lý giải —— “khoảnh khắc”.

Tình cảnh vừa này trên mặt biển, chính là một trong vô vàn những “khoảnh khắc” mà bọn họ nắm giữ.

Đình Sương nhìn về phía Bách Xương Ý, nói: “Nhiều cá voi như vậy... anh từng thấy bao giờ chưa? Có phải trước đây đã được chiêm ngưỡng rồi không?”

“Chưa.” Bách Xương Ý mặt đối mặt với Đình Sương một lúc, cười rộ lên: “Em đừng nghĩ người lớn tuổi thì cái gì cũng từng thấy qua.”

“Vậy thì tốt quá.” Đình Sương cũng cười rộ lên: “Em chỉ sợ những điều mà em đang trải nghiệm, trước đây anh đã từng trải nghiệm rồi, thì anh sẽ thấy không còn gì thú vị nữa.”

Nói xong, cậu lại hỏi: “Em bảo này, nếu nhớ đâu gặp phải tình huống như thế thì sao? Kiểu như em muốn nhìn, mà anh lại nhìn rồi ấy, phải làm thế nào bây giờ?”

Bách Xương Ý nói: “Vậy thì anh sẽ nhìn em.”

Một tiếng sau, thuyền đánh cá chạy vòng về bến tàu.

Điện thoại của du khách lúc ngồi thuyền bị mất sóng, hiện nay đã khôi phục lại tín hiệu.

Cột sóng khôi phục chưa được bao lâu, điện thoại của Đình Sương liền đổ chuông, cậu nhìn màn hình thì thấy hiển thị chữ Chúc Văn Gia.

Bách Xương Ý nhìn cậu, Đình Sương bảo: “Em trai em.”

Cậu một tay nhận điện thoại, một tay giao cho Bách Xương Ý, hai người tay nắm tay trở về bãi gửi xe.

“Anh ơi, em có việc muốn nhờ vả anh.” Giọng nói của Chúc Văn Gia giống như đang chịu nhục, coi bộ phải lâm vào đường cùng rồi, thì cậu ta mới bất đắc dĩ gọi điện thoại cho Đình Sương.

“Em sao thế?” Đình Sương hỏi: “Em chưa đến Đức đấy chứ? Anh không có nhà đâu.”

“Em chưa đến, nói đúng hơn là không đến được, ông già khóa hết sạch thẻ của em rồi, anh đặt vé máy bay cho em đi, em đang ở Amsterdam.” Chúc Văn Gia nói xong, lại bổ sung thêm một đồng yêu cầu này nọ, nào là ứ chịu bay hãng này hãng kia, nào là thời gian bay không đẹp cũng ứ chịu. Còn một điều nữa là không muốn ngồi khoang phổ thông, có điều cậu ta quên nhắc, bởi vì xưa nay chẳng có ai mua ghế phổ thông cho cậu ta bao giờ.

“Sao ông ấy lại khóa thẻ của em?” Đình Sương bị đồng yêu cầu kia của Chúc Văn Gia làm cho đau đầu: “Em cũng come out à?”

“Em đâu có nghĩ quẩn như thế.” Chúc Văn Gia hùng hổ nói: “Chuyện này anh cũng phải chịu trách nhiệm, tại so sánh em với anh nên ông già mới khóa thẻ của em đấy. Tuần trước em nở tiêu hơi quá tay, ông già lập tức gọi điện thoại đến, bảo rằng lúc anh còn bằng tuổi con đã không ngửa tay xin tiền gia đình nữa rồi...”

“Ông ấy là ba của em, chỉ khóa có vài cái thẻ thôi, em đừng có gọi ba là ông già nữa.” Đình Sương hỏi: “Tuần trước em tiêu hết bao nhiêu?”

Chúc Văn Gia: “Khoảng hơn 20 vạn.”

Đình Sương: “Nhân dân tệ à?” (~660tr VNĐ)

Khí thế của Chúc Văn Gia yếu đi một chút: “... Euro.” (~5,3 tỷ VNĐ)

Đình Sương méo dám tin luôn: “Chúc Văn Gia con mẹ em ném tiền vào chỗ quái nào thế? Anh mà ba năm trời cũng không tiêu hết số tiền đấy đâu.”

Chúc Văn Gia lí nhí nói: "... Red light district."

Đình Sương không tin: "Khu đèn đỏ nào mà xài tiền dữ vậy? Em còn làm gì nữa khai mau?"

Chúc Văn Gia: "... Em còn thuê một tòa lâu đài, gọi mấy thằng bạn với đám trai xinh gái đẹp tới chơi vài ngày."

Đình Sương: "..."

Chúc Văn Gia: "Anh ơi, nói chung trước khi ba hồi tâm chuyển ý, anh thu nhận em mấy hôm đi, trong ví em bây giờ chỉ còn... để em đếm cái đã... 35 euro với 25 cent, em đến cơm còn không có mà ăn đây này." (~930k)

Đình Sương liếc mắt nhìn Bách Xương Ý một cái, bảo: "Ờm... anh gần đây sắp thi rồi, bận lắm. Hay là thế này đi, anh mua vé máy bay cho em về nước nhé, em về nhà trước đi, dì chắc chắn không bỏ mặc em đâu."

"Anh cũng biết thừa tính mẹ em đấy, mẹ em chỉ nghe theo ba thôi, đến lúc ấy chắc chắn sẽ ép em một là đi học, hai là về làm việc cho công ty, em còn lâu mới về. Anh, em chỉ còn có anh thôi..."
Chúc Văn Gia nhõng nhẽo ỉ ôi, chuyện từ đời thuở nhà nào cũng lôi ra: "Anh có nhớ hồi anh em mình còn bé không, anh đẩy em ngã lăn đùng một cái, trên đầu em vẫn còn sẹo đây này... anh mở videocall đi, em vén mái lên cho anh xem..."

Đình Sương bị quấy đến không chịu nổi: "Em để anh nghĩ đã... nếu như em qua đây ở..."

Cậu dùng ánh mắt dò hỏi Bách Xương Ý, có được không?

Bách Xương Ý gật đầu.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐỂ ANH ĐẶT VÉ MÁY BAY CHO EM.” ĐÌNH SƯƠNG suy nghĩ một chút, quyết định làm công tác dự phòng: “CÓ chuyện này anh phải nói trước cho em biết, anh không ở một mình đâu, ờm... em phải để ý một chút nhé.”

“Anh có bồ mới rồi à?” Chúc Văn Gia chẳng coi đây là chuyện gì to tát, càng không nghĩ đến ‘quý ngài C’ mà cậu ta đã giúp Đình Sương ghép đôi dạo nọ.

“Ừ.” Đình Sương cảnh cáo thằng em trai: “Anh ấy không giống mấy tên ba lẳng nhăng em hay chơi cùng đâu... Em gặp anh ấy rồi thì không được nói chuyện lung tung, phải lễ phép đấy nghe chưa?”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi, em anh làm sao để anh mất mặt được?” Chúc Văn Gia rất tự tin: “Anh cứ yên tâm, đến khi ấy em sẽ lôi toàn bộ đức tính tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa ra biểu diễn, đảm bảo khiến anh hài lòng.”

Đình Sương không yên tâm lắm mà cúp máy, hỏi Bách Xương Ý: “Anh không ngại thật à? Nếu như anh cảm thấy bất tiện thì em thuê nhà khác cho nó ở tạm mấy hôm.”

Bách Xương Ý hỏi: “Một mình cậu ta sống à?”

Đình Sương đau đầu: “... Chắc em phải qua đây làm bảo mẫu cho nó vài bữa.”

Bách Xương Ý nói: “Trước hết cứ để cậu ta ở nhà của bọn mình đã, có vấn đề gì sẽ giải quyết sau.”

Đình Sương cảm thấy hơi có lỗi: "... Chúng ta đã giao hẹn từ trước, sẽ không đưa những người khác về nhà."

Bách Xương Ý cười nói: "Không sao, quy tắc trong nhà đều do anh định đoạt."

Máy bay của Chúc Văn Gia 7h tối hạ cánh.

Nguyên đoạn đường đi đón em trai, Đình Sương đều lo lắng không thôi, sợ cái mồm như còi xe lửa của Chúc Văn Gia sẽ làm cho Bách Xương Ý không được vui.

Đến cổng chờ của sân bay, Đình Sương vẫn còn xem đồng hồ.

Bách Xương Ý bảo: "Máy bay hạ cánh đúng giờ, sẽ nhanh ra thôi."

Vừa dứt lời, Đình Sương liền nhìn thấy một người đứng ở đằng xa đang vẫy vẫy tay về phía này.

Chúc Văn Gia nhuộm tóc trắng dài ngang vai, mặc một cái áo phông màu trắng và quần vải bố, chân đi dép xỏ ngón, sắc mặt trông khá tiêu tụy.

Cậu ta vừa đi tới đó, việc đầu tiên muốn làm là lên án hành vi dâm loạn tàn bạo của Đình Sương khi mua vé máy bay hạng phổ thông cho mình, nhưng nhắc thấy Bách Xương Ý đeo kính nom nhẽ nhận cấm dục đứng ngay bên cạnh, lập tức nhớ lại lời cảnh cáo của ông anh trai.

Phải lễ phép.

Thế là Chúc Văn Gia cực kỳ lễ phép, cực kỳ thân thiết mà cúi chào sếp Bách một cái: “Vị này là chị dâu đúng không ạ? Em chào chị dâu.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 63: Kia là ai

Đình Sương vỗ bốp một phát vào đầu Chúc Văn Gia: “Em gọi bậy bạ gì thế?”

Chúc Văn Gia xoa xoa đôi mắt, nhìn kỹ Bách Xương Ý rồi bảo: “Ồ, hóa ra là một ông chú chứ không phải chị dâu, thế chị dâu của em đâu rồi anh?”

Lần này thì Đình Sương không dám nhìn sắc mặt của Bách Xương Ý luôn. Cậu xách Chúc Văn Gia sang một bên, nhỏ giọng nói: “Đúng là chị dâu của em đấy, nhưng em không được gọi ảnh là chị dâu hiểu chưa, em gọi anh ấy là... gọi là anh Bách đi.”

Chúc Văn Gia muốn phát biểu ý kiến cá nhân, nhưng Đình Sương lại cảnh cáo: “Tiền tiêu vật thág sau của em là do anh phát đấy, còn phát bao nhiêu thì phải xem biểu hiện của em.”

Chúc Văn Gia bảo: “Anh, sao anh giống ba thế, cái gì cũng quy ra tiền, anh để tình thân của chúng ta ở chỗ nào rồi?”

Đình Sương nói: “Ok ngay, thế thág sau anh không cho em tiền nữa, anh cho em tình thân thôi, được chưa?”

“Thôi xin anh cứ cho em tiền đi.” Chúc Văn Gia bị chọc trúng tử huyệt, đành hoảng đi tới đó chào hỏi Bách Xương Ý: “Chị —— anh Bách ạ, vừa nãy ngại quá, em mới xuống máy bay nên vẫn còn hơi lâng lâng.”

Bách Xương Ý không hề mất hứng chút nào, bảo rằng trước hết đi ăn cơm cái đã.

Đến nhà hàng, lúc Bách Xương Ý đi đỗ xe, Chúc Văn Gia mới hỏi Đình Sương rằng: “Ồi anh này, chị dâu em làm nghề gì thế? Trông như đóa hoa cao lãnh ấy.”

Đình Sương đáp: “Giáo sư đại học.”

“Vãi lờ.” Chúc Văn Gia nói: “Anh sống chỉ để học thật à.”

Đình Sương nói: “Ở trước mặt anh em nhớ ngoan vào đây, đừng có bướng. Máy thử em biết chơi lẫn không biết chơi, anh ấy đều chơi chán cả rồi.”

Chúc Văn Gia ngoài miệng dạ vâng, còn thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Ngồi vào bàn ăn, cậu ta vừa thân quen với Bách Xương Ý hơn một chút, đã bắt đầu hỏi thăm xem nơi này có chỗ nào vui chơi không. Bách Xương Ý đề cử tên mấy viện bảo tàng, Chúc Văn Gia liền xua tay: “Không phải những nơi kiểu ấy, em muốn hỏi mấy chỗ dành cho người trưởng thành cơ ——”

“Chúc Văn Gia.” Đình Sương ngắt lời cậu ta: “Bắt đầu từ giờ phút này, anh sẽ chỉ cho em tiền đi nhà hàng, siêu thị, viện bảo tàng, nhà sách, bể bơi và phòng tập thể hình. Nếu em chịu đi học cái gì đó, anh cũng sẽ lo cho em, còn lại những thứ khác em đừng có mơ.”

Chúc Văn Gia quay đầu méc Bách Xương Ý: “Anh Bách, anh nhìn anh em kia, ổng ngược đãi em, anh mau quản ổng đi.”

Bách Xương Ý muốn cười lắm, thế nhưng phải cố nhịn: “Việc này tôi không quản được, thế của tôi là do em ấy giữ.”

Thì ra chị dâu không nắm quyền trong gia đình à.

Chúc Văn Gia chỉ đành tạm thời đình chiến.

Buổi tối về nhà, Đình Sương dọn dẹp một căn phòng để cho Chúc Văn Gia ngủ.

“Anh bảo em phải chú ý rồi cơ mà.” Đình Sương bảo: “Em đừng tùy tiện như cái hồi ở nhà anh nữa.”

Chúc Văn Gia rúc ở trên giường nghịch điện thoại di động: “Em hiện giờ chỉ là cọng cỏ dại ăn nhờ ở đậu, anh trai không thương chị dâu không đau.”

“Nếu anh trai không thương chị dâu không đau thật, hiện tại anh đã vứt em ở nhà hàng để rửa bát thuê rồi.” Đình Sương tóm cậu ta dậy: “Em nghe rõ anh nói đây này, phòng tắm ở ngay sát phòng ngủ, hai phòng này là địa bàn riêng của em, sẽ không có ai đi vào. Còn những nơi khác, ngoại trừ phòng ngủ của bọn anh, em muốn vào đâu cũng được, thế nhưng phải mặc quần áo tử tế biết chưa? Không cho phép em ăn mặc lố lăng ở trước mặt chị dâu em đâu đấy. Đồ đạc của anh em cứ tùy tiện dùng, thế nhưng đồ của chị dâu em thì không được làm lộn xộn, còn nữa, lúc chị dâu em làm việc cấm chỉ được quấy rầy. À đúng rồi, không được phép cho động vật đi lại lung tung trong nhà, cũng không được cho chó ăn đồ linh tinh. Cố gắng đừng thức khuya quá, sáng dậy muộn không ai nấu cơm cho em đâu. Đến thời gian ngủ trong nhà sẽ ngắt mạng, đừng hòng chơi game đến nửa đêm.”

“Sao nhà anh lắm quy tắc thế?” Chúc Văn Gia nói: “Ở nhà anh mà như vào chùa đi tu vậy á.”

“Anh có mời em đến đâu.” Đình Sương nhìn quanh phòng ngủ một lượt, thấy không thiếu thứ gì mới nói: “Mấy hôm tới anh phải thi rồi, không hầu em được đâu, em biết điều một chút.”

Mấy ngày sau đó Chúc Văn Gia quả thực rất biết điều, nhưng không phải do cậu ta muốn thế, chủ yếu là tại méo có tiền, ngay cả tiền ngồi nhà chơi game ông anh trai cũng không chịu nạp cho.

Hơn nữa cậu ta phát hiện những quy tắc kia không phải là lời nói suông. Có hôm trời vừa sáng, cậu ta còn chưa tỉnh ngủ cho nên không chú ý, mặc đống quần sịp đi vào phòng bếp rót cà phê, kết quả vừa ra khỏi cửa đã đụng ngay Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý vẫn thản nhiên như thường, gạt đầu với cậu ta một cái rồi ra ngoài. Thế nhưng chờ Bách Xương Ý đi xong, Đình Sương ngay lập tức cắt một nửa tiền tiêu vặt của cậu ta.

Cơn buồn ngủ của Chúc Văn Gia bay sạch, kháng nghị lại: “Có mỗi thế mà cắt nhiều dữ?”

Đình Sương đã trải qua hai ngày thi, hiện tại gắt gỏng cực kỳ: “Nhiều gì mà nhiều. Em đùa giỡn chị dâu kiểu đấy, anh không đập cho một trận là may lắm rồi. Mau về phòng mặc quần áo tử tế vào cho anh.”

Chúc Văn Gia bị đối xử như thế vài tuần, đã dần dần thích ứng với đống quy tắc mà trước đây cậu ta cho rằng cực kỳ vô nhân đạo, bắt đầu quen với nề nếp ngủ sớm dậy sớm. Night club với khu đèn đỏ cũng biến thành viện bảo tàng và sân tennis, bởi vì thực sự

chẳng có xu nào, ban đêm còn bị cắt mạng, ngay cả game cậu ta cũng không có hứng thú chơi nữa, thỉnh thoảng còn tiện tay lật mấy quyển sách tiếng Anh về khoa học kỹ thuật và tạp chí thiên văn mà Bách Xương Ý mua cho Đình Sương — dù sao đọc sách cũng vừa không mất tiền vừa không cần kết nối mạng.

Chẳng mấy mà đến nghỉ thu, Đình Sương thi xong thì vẫn ngồi nhà sắp xếp lại hệ thống kiến thức của mình. Hệ thống kiến thức chuyên ngành vừa khổng lồ vừa phức tạp, không thể nào ngày một ngày hai đã làm xong được, huống hồ cậu không chỉ muốn sắp xếp lại hệ thống kiến thức chuyên ngành, cậu còn muốn sắp xếp lại toàn bộ hệ thống tri thức mà mình nắm giữ.

Cậu muốn dựa vào những thứ này để xem xét lại bản thân mình.

Đây là việc mà gần đây cậu đã nghĩ thông suốt.

Cậu vừa muốn hướng ngoại, đi tìm hiểu mọi thứ chân trời góc bể; vừa muốn hướng nội, đi tìm hiểu nơi sâu nhất của bản thân. Chỉ có làm như vậy cậu mới biết được rốt cuộc mình đang đứng ở đâu, muốn đi tới nơi nào.

Ngoài ra Đình Sương còn đang nghiên cứu về động lực học và thiết kế đồ họa — Bách Xương Ý đã hứa với cậu rằng, vào kỳ nghỉ sẽ cùng cậu làm ra một bộ động cơ 3D hàng thật, để cho cậu có thể bay tới bay lui, muốn chém cái gì thì chém cái đó.

Chúc Văn Gia nhìn bản thiết kế của Đình Sương mà thêm chảy nước dãi.

“Anh ơi, khi nào em mới làm ra được một món thế này?”

Đình Sương đang ôm laptop, mô phỏng lại lực cản của gió khi mình mặc bộ động cơ 3D bay tới bay lui, nghe vậy thì không buồn ngẩng đầu lên mà nói: “Hay là em xin vào một trường chuyên ngành kỹ thuật đi? Kiểu như thiết kế máy bay chẳng hạn.”

Chúc Văn Gia lâm vào suy tư.

Sau khi học xong cấp ba ở Anh, cậu ta quyết định trì hoãn một năm rồi mới học đại học, kết quả cứ trì hoãn mãi, sắp chơi bời đến hai năm rồi mà cậu ta vẫn chưa có ý định xin vào đại học.

Trước đây cậu ta cảm thấy cuộc sống của Đình Sương như nước sôi lửa bỏng, vừa nghèo túng vừa khổ cực, cả ngày chỉ biết đi học, thể nhưng lúc này cậu ta lại có chút ước ao. Chủ yếu là do hiện tại đang bị thất chặt kinh tế, ý thức được rằng mình mà không có bản lĩnh thì không sống nổi.

“Anh ơi, anh cảm thấy học ngành này thú vị không?” Chúc Văn Gia đến gần chỗ Đình Sương, nhìn đồng số liệu trên màn hình vi tính, nhìn mãi mà cũng chẳng hiểu gì: “Học khó không?”

“Không thú vị lắm.” Đình Sương nhận thấy mình đã tính sai lực cản của gió khá nhiều, muốn đơn giản hóa mô hình lại: “Thế nhưng một khi đã bắt đầu rồi, anh vẫn muốn hoàn thành cho xong.”

“Không thú vị lắm mà anh còn muốn hoàn thành?” Chúc Văn Gia chẳng hiểu gì luôn, trước nay cậu ta toàn kiểu muốn làm gì thì làm, không muốn làm thì sẽ không làm.

“Ừ... anh gần đây cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.” Đình Sương xoa xoa huyệt thái dương, quyết định dẹp mô hình sang một bên, nghỉ ngơi cái đã rồi tính toán tiếp: “Em hỏi anh có khó không,

câu trả lời của anh là khó, em hỏi anh có gì thú vị không, câu trả lời của anh là không thú vị. Có điều anh lại nghĩ rằng, chắc do nó khó nên anh mới cảm thấy nhàm chán và không thích làm. Suy cho cùng thì con người ta luôn thích làm mấy chuyện đơn giản hơn, thế nhưng chẳng có gì là đơn giản tuyệt đối cả, cứ am hiểu thì sẽ cảm thấy nó đơn giản thôi. Anh không thích gộp ‘khó khăn’ vào với ‘không thích làm’, cho nên muốn kiên trì hoàn thành bằng được, nếu như sau này học xong rồi mà anh vẫn không thích, vậy thì là thật sự không thích, chứ chẳng hề liên quan gì đến ý chí của anh.”

Chúc Văn Gia nghe xong, không biết nên nói cái gì, một lát sau mới bảo: “Anh, đường não của anh nó vòng vèo quá, trước đây anh không như vậy, chắc là bị nhiễm của chị dâu rồi hả?”

Nghĩ tới Bách Xương Ý, trong đáy mắt của Đình Sương tràn ra chút ý cười: “Ừ, nhiễm của anh ấy đó.”

Bách Xương Ý luôn khiến cho cậu không hiểu rõ, khiến cho cậu không dừng lại ở một quan điểm nào đó, khiến cho cậu không nông cạn tự coi mình là đúng, khiến cho cậu phải suy nghĩ ở nhiều góc độ khác nhau, khiến cho cậu nhìn nhận được những góc độ khả thi khác nhau.

Sau khi nói chuyện với Đình Sương, Chúc Văn Gia vẫn đang suy nghĩ xem có nên vào đại học hay không, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng biết phải học ngành gì.

Đình Sương hiếm khi nhìn thấy thiếu niên sa ngã Chúc Văn Gia có bộ dạng ‘bước vào đường ngay’ như thế, bèn đi hỏi Bách Xương Ý xem nên làm thế nào.

(open day: ngày mà các trường đại học tổ chức để chào đón tân sinh viên đến tham quan, mục đích chính là để các tân sinh viên có được cái nhìn tổng quan nhưng cũng rất cụ thể về môi trường mình chuẩn bị học)

Bách Xương Ý nói: “Cuối tháng tám trường học có tổ chức Open Day, thử dẫn cậu ta đi tham quan một số ngành khác nhau xem sao.”

Thế là đến hôm trường học tổ chức Open Day, Đình Sương dẫn Chúc Văn Gia đến tham quan một vòng. Vốn dĩ cậu cũng chẳng ôm hi vọng lớn về thằng em nhà mình, nhưng ai ngờ Chúc Văn Gia lại có hứng thú học tập chuyên sâu với một số ngành.

Buổi chiều về nhà, Chúc Văn Gia tính thử thời gian, ở quốc nội vừa khéo là 10h tối, chắc ba mẹ còn chưa đi ngủ, thế là cậu ta gọi videocall về nhà, dự định thông báo cho hai người tin vui là mình sắp vào đại học, để bọn họ có thể ủng hộ con trai cưng một chút tinh thần là phụ vật chất là chính, đồng thời mong mỗi từ tận đáy lòng, rằng ba mình sẽ sướng quá mà tiện tay khôi phục lại tự do kinh tế cho cậu ta.

Videocall được kết nối, câu đầu tiên mà Chúc Ngao nói chính là: “Chúc Văn Gia sao con lại nhuộm trắng đầu thế kia? Ngày mai đi nhuộm lại cho ba.”

Đối mặt với Chúc Ngao, Chúc Văn Gia không dám cãi tay đôi giống như Đình Sương, nếu câu này Đình Sương mà nghe được, chắc chắn sẽ đốp chát lại một câu: “Con nhuộm bằng tiền của con, liên quan gì đến ba?”

Thế nhưng Chúc Văn Gia không dám nói vậy, cậu ta nhuộm tóc trắng bằng tiền của Chúc Ngao, hơn nữa còn đang cần Chúc Ngao cho mình tiền để nhuộm tiếp xanh đỏ tím vàng hoặc bảy sắc cầu vồng luôn cho chất.

“Ba, con cũng muốn nhuộm lại lắm, nhưng thẻ của con bị ba khóa rồi còn đâu? Chẳng còn tiền để nhuộm lại đây này, con có lòng mà không có sức.” Chúc Văn Gia vừa nói, vừa ngó nghiêng xung quanh, cầm lấy mũ của Đình Sương mà đội vào đầu, mong rằng ba mình sẽ mất không thấy tâm không phiền: “Mẹ con có đấy không? Con có chuyện trọng đại cần thông báo với hai người.”

Chúc Ngao bỗng biến sắc.

Quyết định trọng đại?

Lẽ nào thằng nhóc thời này cũng thích đàn ông?

“Con trước tiên nói cho ba biết đây là chuyện về phương diện nào.” Chúc Ngao nói: “Đừng làm cho mẹ con tức giận.”

“Sao con làm mẹ con tức giận được?” Chúc Văn Gia nói: “Con nói thẳng với ba luôn vậy, con muốn học đại học.”

“Cái gì?” Chúc Ngao kinh hỉ quá mức, thậm chí còn không dám tin đây là lời mà Chúc Văn Gia có thể nói ra được, bèn chất vấn: “Con? Muốn học đại học á?”

“Là Tiểu Gia hả?” Khuôn mặt của Ông Vận Nghi xuất hiện ở phía sau Chúc Ngao: “Tiểu Gia nói gì vậy?”

Nét mặt của Chúc Văn Gia vô cùng nghiêm túc: “Mẹ, con nói con muốn học đại học.”

Khác với Chúc Ngao, Ông Vận Nghi chưa bao giờ nghĩ rằng con trai mình là ‘bùn nhão không trát được tường’. Bà ta cảm thấy Chúc Văn Gia là một đứa con trai, từ nhỏ lại chưa từng chịu khổ, cho nên hiểu chuyện có hơi muộn một chút. Trước đây tuổi còn nhỏ thích chơi bời, hiện tại không cho cậu ta tiền để tiêu lung tung nữa, đột nhiên nghĩ thông suốt rồi muốn đi học cũng là việc rất đổi bình thường.

Bởi vậy bà ta không kinh ngạc như Chúc Ngao, nhưng lại vui vẻ hơn nhiều: “Quá tốt rồi, con muốn học trường nào? Để mẹ tìm người xin giúp con.”

“Để cho nó tự xin.” Chúc Ngao nói: “Đình Sương không phải cũng tự mình xin đi học sao?”

“Đình Sương khi ấy là xin đi học thạc sĩ, còn Tiểu Gia mới bao lớn đâu? Hiện giờ Tiểu Gia là xin vào khoa chính quy.” Ông Vận Nghi khuyên nhủ Chúc Ngao: “Vất vả lắm Tiểu Gia mới muốn đi học, sao ông lại làm khó con thế? Chúng ta nhọc nhằn khổ sở chẳng phải vì để tạo điều kiện tốt nhất cho con nó ư?”

Chúc Ngao nói: “Khó khăn này là do tôi tạo ra chắc? Tự nó gây ra chứ ai. Có một chút trở ngại thế này mà cũng không khắc phục được, vậy còn đi học để làm gì?”

“Việc của Tiểu Gia để mình tôi lo, không cần ông quan tâm.” Ông Vận Nghi thấy không thể thuyết phục Chúc Ngao ngay được, đơn giản là mặc kệ, nói sang chuyện khác: “Tiểu Gia, con hiện giờ đang ở đâu? Vẫn ở Hà Lan à?”

“Dạ không mẹ, con cháy túi nên đâu có tiền để thuê nhà nữa, bởi vậy đã chạy sang Đức nhờ vả anh con rồi.” Chúc Văn Gia chỉnh

camera về phía Đình Sương: “Anh con cũng đang ở đây nè, bữa nay anh ấy dẫn con đến trường tham quan đó, trường của anh ấy tốt lắm, có hẳn phòng thí nghiệm ——”

“Kia là ai?” Chúc Ngao hơi nhú mày hỏi.

Chúc Văn Gia ngược mắt lên nhìn, cánh cửa ra vào ở phía sau lưng Đình Sương bật mở, Bách Xương Ý đang bước vào trong nhà.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 64: Chị dâu của con

Chúc Văn Gia nghĩ thầm, anh trai mình đã come out rồi thì sợ qué gì nữa?

Thế là thuận miệng đáp: “Dạ, chị dâu của con đi làm về đó ba.”

Sấm sét giữa trời quang.

Đình Sương ngay lập tức phi tới bịt mồm Chúc Văn Gia, nhưng đã không còn kịp.

“Chị dâu của con?” Chúc Ngao nhìn chăm chăm người trong videocall, ông không thể nào nhìn nhầm được, kia chính là cậu em Bách của ông, lúc này mới có mấy tháng không gặp nhau thôi, vì sao cậu em Bách đã biến thành chị dâu của thằng con út rồi?

“Chúc Văn Gia con nói rõ cho ba, đây là chị dâu nào của con?”

Chúc Văn Gia: “Còn chị dâu nào nữa, con chỉ có một anh ——”

Đình Sương giật lấy điện thoại của cậu ta, nhanh chóng ngắt kết nối cuộc gọi.

Việc này cũng là tại cậu hết, nếu như ngày thường cậu không nói lung tung trước mặt Chúc Văn Gia rằng “chị dâu của em cái này chị dâu của em cái kia”, mà đang hoàng gọi một tiếng “anh Bách” thì sự việc biết đâu sẽ còn cứu vãn được.

Bây giờ thì hay rồi, làm cho Chúc Văn Gia quen mồm một tiếng “chị dâu” hai tiếng “chị dâu”, vừa há mồm là “chị dâu”, ngay cả thời gian để trì hoãn cũng không có.

Chúc Văn Gia vẫn chưa hiểu mô tê gì: “Anh cướp điện thoại của em làm chi?”

“Một nửa số tiền tiêu vặt còn lại của em cũng mất luôn rồi.” Đinh Sương nói.

Chúc Văn Gia cực kỳ oan ức: “Em làm gì mà anh cắt tiền của em?”

“... Thôi bỏ đi.” Đinh Sương rất nhanh đã tỉnh táo lại, việc này dẫu đổ lên đầu Chúc Văn Gia cũng vô dụng.

Thằng này nó vốn đã vậy, chuyện to chuyện nhỏ cũng không phân biệt được.

Nếu như Chúc Văn Gia chưa mặc quần áo tử tế đã lắc lư trước mặt Bách Xương Ý, cậu còn có thể mắng nó chết tươi. Nhưng tình huống hiện nay không phải chỉ cần giáo huấn Chúc Văn Gia là có thể giải quyết được, chẳng thà đừng mắng còn hơn.

Bỗng nhiên điện thoại của Chúc Văn Gia đổ chuông, không cần nhìn cũng biết là Chúc Ngao gọi.

Đinh Sương tiếp tục ngắt kết nối, tắt nguồn máy thằng em, tiện tay tắt luôn cả máy mình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Chúc Văn Gia nhìn Đinh Sương, lại nhìn Bách Xương Ý đang đi về phía này.

Bách Xương Ý nói năng khá uyển chuyển: “Chúc tiên sinh là đối tác của tôi.”

“Thế thì làm sao?” Chúc Văn Gia vẫn ngơ ngơ không hiểu.

Đình Sương cũng chẳng biết nên giải thích việc này thế nào: “... Thì tại, ờmm, thực ra thì chị dâu của em —— ý anh là anh Bách của em đã từng xưng huynh gọi đệ với ba mình trên bàn nhậu... À mà không, hai người họ không kết nghĩa huynh đệ thật đâu, thế nhưng ở trong lòng ba mình thì bối phận này đã được quyết định rồi... hiện tại ông ấy đột nhiên phát hiện cậu em Bách nhà mình biến thành...”

Thành cái gì?

Con dâu?

Lời này nghe cứ kỳ cục thế nào ấy, Đình Sương căn bản không nói ra được.

“Chờ đã, anh Bách của em là em trai của ba mình?” Chúc Văn Gia cân nhắc nửa ngày trời, đầu óc hoàn toàn không đủ để dùng, cậu ta khua khoắng tay loạn cả lên, suýt chút nữa vẽ thành một bản gia phả ở trên không trung: “... Anh này, ý của anh là chị dâu em... kỳ thực chính là chú của em?”

Vẫn còn chưa dừng lại ở đó, cậu ta tiếp tục cho ra một suy luận khác: “Thế hóa ra... anh là mợ của em à?”

Đình Sương há miệng, không thể nào thấm nổi logic-có-bệnh của Chúc Văn Gia, tuy nhiên chẳng biết phải phản bác lại thế nào.

“... Anh không bàn chuyện bối phận với em nữa, em về phòng của mình trước đi.” Đình Sương đuổi Chúc Văn Gia xong, rồi quay

sang hỏi Bách Xương Ý: “Chúng ta phải làm gì bây giờ? Vẫn còn đủ thời gian, dù ba em có muốn bay về sang đây thì cũng phải mất mười mấy tiếng.”

“Đừng kéo dài thời gian nữa.” Bách Xương Ý nói: “Anh sẽ lập tức gọi điện thoại cho ông ấy.”

“Lập tức á?” Đinh Sương có chút lo lắng: “Hay là chờ vài hôm nữa đi, để cho ba em tiêu hóa được chuyện này cái đã? Anh biết tính tình ông ấy rồi đấy, nóng nảy y hệt em, hiện giờ chắc là đang bùng nổ rồi.”

Bách Xương Ý nói: “Ông ấy đã gọi điện thoại lại, chứng tỏ hiện giờ ông ấy đang rất muốn biết chuyện này. Nếu cứ nhùng nhằng không nói thì khác nào chúng ta vừa bất lịch sự lại vừa chột dạ. Em thử đặt mình vào vị trí đấy đi, nếu như là em, em cũng muốn lập tức nói chuyện cho rõ ràng.”

Đinh Sương suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý, chưa biết chừng càng nhây thì ba mình càng giận hơn: “Vậy bây giờ trả lời điện thoại đi, em với anh cùng nói.”

“Anh ra ngoài mới về, để anh đi rửa tay cái đã.” Bách Xương Ý bước vào nhà vệ sinh.

Đinh Sương rót cho anh một chén nước, đi tới trước cửa WC thì thấy Bách Xương Ý đã tháo kính xuống, đang rửa mặt.

“Anh căng thẳng không?” Đinh Sương hỏi.

Bách Xương Ý cười đáp: “Em hi vọng anh căng thẳng à?”

Đình Sương cũng nở nụ cười: “Em chưa thấy anh căng thẳng bao giờ, muốn chiêm ngưỡng ghê.”

“Được rồi.” Bách Xương Ý đeo kính vào, thay đổi nét mặt, giống như sắp mở cuộc hội thảo: “Đi thay quần áo rồi chuẩn bị gọi videocall nào.”

Đình Sương cúi đầu nhìn cái áo phong rộng rãi trên người mình, lại nhìn Bách Xương Ý đóng thùng sơ mi đeo cà vạt, đột nhiên hiểu ra, việc nhà cũng như việc quốc gia đại sự, cuộc videocall sắp tới chính là đấu trường Tu La, quyết không được để thua thế trận.

“Gọi trong phòng khách hay phòng đọc sách bây giờ?” Đình Sương một bên thắt cà vạt, một bên hỏi: “Chọn phòng đọc sách nhé?”

Tuy rằng phòng đọc sách không có màn hình lớn, thế nhưng bầu không khí tương đối nghiêm túc.

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Vào trong phòng sách, tư thái của Đình Sương như thể sắp tham dự cuộc phỏng vấn qua video đến nơi. Đầu tiên cậu để laptop vào một vị trí thật đẹp, background thì chọn một cái kệ đầy ắp những quyển sách học thuật cao siêu, hơn nữa phải chỉnh camera sao cho có thể quay được hai quyển sách và cây bút máy trên mặt bàn làm việc của Bách Xương Ý, cuối cùng còn tìm hai quả tròn tròn trông giống hạnh đào rồi để vào bên cạnh.

Nhìn khung cảnh này xem, có trường bối nào mà không thích?

“Lúc nữa chúng ta phải nói thế nào?” Đình Sương hỏi: “Có cần lập trước chiến thuật không?”

Bách Xương Ý chỉnh lại mái tóc hơi lộn xộn của cậu, rồi nói ra mấy suy nghĩ của bản thân.

Đình Sương trầm ngâm một lúc, gật gù bảo: “Vậy để em gọi videocall nhé?”

Ngón tay của cậu đặt lên chuột trái, chuẩn bị trận địa sẵn sàng để nghênh đón quân địch.

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Nhấn chuột trái xuống, tiếng tút tút yêu cầu kết nối vang lên.

Chờ đợi đối phương bắt máy.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“Đình Sương con giải thích ngay cho ba ——” Âm thanh của Chúc Ngao bỗng im bật.

Ông cứ tưởng phía bên kia là thằng con trai nhà mình, ai mà ngờ lại là hai phát ngôn viên cao cấp của Bộ Ngoại Giao.

Chúc Ngao vẫn còn đang mặc quần áo ở nhà.

Vừa mở màn đã bắt lợi.

Có điều Chúc Ngao đời này đánh bóng ngược gió nhiều lắm rồi, càng không phải kiểu người câu nệ tiểu tiết, ông lập tức ngồi nghiêm

chỉnh lại, vững vàng như núi Thái Sơn, gật đầu mỉm cười với Bách Xương Ý ở trên màn hình: “Giáo sư Bách, đã lâu không gặp.”

Trong lòng Đình Sương hơi kinh ngạc, ba của cậu thể mà không hề nổi giận, có điều nghĩ đi nghĩ lại, thì đây cũng là lẽ thường tình. Hình thức giao tiếp giữa con người với con người khó mà thay đổi được, Chúc Ngao luôn luôn tôn trọng và khách khí với Bách Xương Ý, cho dù đã biết chuyện gì xảy ra, cũng chẳng thể nào dùng thái độ cư xử như với Lương Chính Tuyên được.

Bách Xương Ý đi thẳng vào vấn đề: “Chúc tiên sinh, đã lâu không gặp. Hôm nay tôi muốn nói với ông về sự việc giữa tôi và Đình Sương.”

“... Sự việc giữa cậu và Đình Sương ư?” Chúc Ngao dừng lại một chút, quay đầu nói: “Vận Nghi ới, bà lấy cho tôi lọ thuốc trợ tim cấp tốc đến đây.”

Tiếng Trung là một thứ ngôn ngữ hàm súc, từng chữ từng chữ đều có thâm ý riêng, Bách Xương Ý bảo rằng “Sự việc giữa tôi và Đình Sương”, Chúc Ngao lại ngay tức khắc nghe thành “Việc hôn sự giữa tôi và Đình Sương”.

Đình Sương sốt hết cả ruột: “Ba không sao chứ ạ?”

Chúc Ngao nói: “Tạm thời thì chưa, huyết áp hơi cao chút thôi, phòng ngừa vạn nhất ấy mà.”

Trước đây Đình Sương cực kỳ thích cãi nhau tay đôi với Chúc Ngao, cậu càng đứng ở thế yếu, Chúc Ngao càng đứng ở thế mạnh, thì cậu càng muốn cãi cho bằng được. Vì cậu biết bất kể cãi nhau thế nào, cậu cũng không có khả năng hạ gục được Chúc Ngao, cho

nên chỉ biết chọc tức ông để tranh giành thứ mà mình muốn. Nhưng từ cái lần gặp mặt ở Hannover, Đình Sương nhận ra Chúc Ngao đã già yếu đi rồi, cậu không dám làm ầm làm ỹ như xưa.

Hiện tại vừa thấy Chúc Ngao lấy thuốc trợ tim cấp tốc ra, Đình Sương chẳng dám ương ngạnh nữa: “Chúng ta cứ nói chuyện bình tĩnh thôi ba ạ.”

Chúc Ngao cầm lấy chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, rồi bảo: “Hai đứa nói đi.”

Bách Xương Ý hỏi: “Chúc tiên sinh, bác sĩ tâm lý lần trước tôi giới thiệu cho ông, ông cảm thấy thế nào?”

Không nhắc đến bác sĩ tâm lý còn đỡ, vừa nhắc tới một cái, Chúc Ngao liền cảm thấy Bách Xương Ý từ lâu đã có mưu đồ gạ gẫm con trai ông, thế là giọng điệu lập tức khó chịu: “Giáo sư Bách, lần trước cậu giới thiệu bác sĩ tâm lý cho tôi, chính là để chờ tới ngày hôm nay đúng không?”

Thái độ của Bách Xương Ý vẫn ôn hòa như cũ: “Không đâu, Chúc tiên sinh này, với tình hữu nghị của chúng ta, một khi ông đã ‘dốc lòng tâm sự’ với tôi về khó khăn của ông, tôi đương nhiên phải có nghĩa vụ trợ giúp hết mình.”

Dốc lòng tâm sự?

Chúc Ngao suy nghĩ một chút, hình như đúng là do ông hỏi Bách Xương Ý trước, rằng con trai mình đồng tính thì nên làm thế nào. Hơn nữa mấy tháng nay sau khi đi khám bác sĩ tâm lý, về mặt tình cảm thì ông vẫn chưa khắc phục được sự bức tức, nhưng trên lý trí thì đã hiểu ra đồng tính không phải là bệnh.

Có điều máu chốt lần này không phải việc con trai ông thích đàn ông, mà vấn đề máu chốt ở đây là con trai ông thích cậu em nhà ông.

Việc này người làm cha nào có thể chịu đựng được?

“Tình hữu nghị?” Chúc Ngao chất vấn: “Cậu cũng biết giữa hai chúng ta có tình hữu nghị cơ à? Với tình hữu nghị của hai chúng ta thì cậu không thể, không thể...” Không thể lừa mất con trai tôi chứ?

Sau khi liên tục “không thể không thể”, Chúc Ngao càng thêm khó chịu và tức giận: “Tôi đã coi cậu như anh em ruột thịt!”

Đình Sương chen mồm: “Vậy là thân càng thêm thân, việc này không phải rất tốt ạ?”

Chúc Ngao: “Cái gì cơ?”

Bách Xương Ý đỡ kính: “Haizzz.”

Đình Sương: “À ờ... ý con là, ba ơi, dù sao hai người cũng không phải anh em ruột thịt, hơn nữa con nói thật với ba, ba nghĩ kỹ lại điều kiện của con đi, rồi nghĩ đến điều kiện của giáo sư nhà con đi, ba phải nhận ra là con trai ba đang trèo cao chứ? Ba coi, có phải nhà mình được lợi rồi không?”

Chúc Ngao bất giác mà suy nghĩ theo phương hướng của Đình Sương, nghe thì vô lý nhưng lại rất thuyết phục, việc hôn sự này đúng là trèo cao thật, giáo sư Bách là giáo sư trong biên chế, nghề nghiệp vừa có chức có quyền, cưới mười đưa tám đưa như Đình Sương cũng được ấy chứ?

Lợi cũng là thằng con nhà mình được lợi...

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 65: Mùa hè kết thúc

Khoan khoan, không đúng.

Có chỗ nào đấy sai sai.

Chúc Ngao phản ứng lại: “Đình Sương con đừng hòng dắt mũi ba.”

Đây là vấn đề lời lẽ à?

Suýt chút nữa đã bị thằng nhãi này tẩy não.

Đình Sương nói: “Ba, con nào dám dắt mũi ba. Chúng ta đang thương lượng mà... chúng ta cần đạt được nhận thức chung...”

Cậu vừa nói vừa thầm tính toán ở trong lòng, nhận thức chung đầu tiên “một người trèo cao cả nhà được lợi” —— hai phe địch ta đã đạt thành nhất trí.

Thế là Đình Sương tiếp tục tìm kiếm nhận thức chung thứ hai: “Ba ơi, chắc ba cũng hi vọng con được hạnh phúc đúng không ba?”

Chúc Ngao bây giờ chẳng buồn phản ứng lại cậu, cầm chén vùi đầu uống trà.

Đình Sương thay đổi cách giải thích khác không sến sẩm như vừa rồi: “Ba này, ba không muốn con phải sống khổ sở đâu nhỉ?”

“Con nói cái gì vậy?” Chúc Ngao ngẩng phắt mặt lên khỏi chén trà, tức giận nói: “Ba là ba ruột của con đấy, sao ba có thể mong con sống khổ sở được chứ?”

Đình Sương lập tức phụ họa: “Đương nhiên, đương nhiên rồi ạ...”

Phụ họa được hai câu, cậu bỗng đổi đề tài: “Có điều ba ời, ba nói đi, cuộc sống có tốt hay không là do ai định đoạt? Suy cho cùng con người ta uống nước, ấm lạnh tự biết đúng không ba?”

“Đúng vậy, sống tốt hay không là do con tự định đoạt.” Chúc Ngao châm một điếu thuốc, Đình Sương chưa kịp cao hứng đã nghe ông nói tiếp: “Nhưng không phải là bây giờ, con phải biết tính toán về lâu về dài chứ, hồi trẻ chỉ biết vui vẻ nhất thời, còn về già thì sao? Con hiện giờ làm theo ý của mình, đúng là con sẽ được vui vẻ, ba cũng từng có thời tuổi trẻ, ba thừa biết tuổi trẻ làm chuyện gì cũng vui, nhưng chờ đến khi con 70-80 tuổi thì sao? Người ta con cháu đầy đàn, có người chăm lo tuổi già, còn con? Con đến khi ấy phải làm thế nào?”

Đình Sương đang muốn phản bác, Chúc Ngao trầm ngâm nói: “Đến khi ấy ba cũng chết rồi, mắt không thấy tâm không phiền, còn lại một mình con, ai sẽ chăm lo cho con đây?”

Dứt lời, ông liếc nhìn Bách Xương Ý, rồi lại nhìn Đình Sương, ánh mắt ấy mang theo ý tứ rất rõ ràng: tìm một người già hơn con nhiều như vậy, con hi vọng hẳn có thể chăm sóc cho con cả đời ư? Con không phải hầu hạ hẳn đã là tốt lắm rồi.

Lời này quá mức nặng nề, dù có nói thẳng hay không nói thẳng, đều quá nặng nề.

“Đình Sương, con đừng nói với ba chờ con già thì sẽ có tiền, có viện dưỡng lão, có bảo hiểm, có xã hội, có chế độ hay có chính phủ gì đó, mấy thứ ấy không thể nào so sánh được với người một nhà.” Chúc Ngao phun ra một hơi khói thuốc, nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm sâu: “Con cho rằng ba còn lo cho con được mấy năm? Đến ba còn không lo nổi cho con, giáo sư Bách ——”

Ông nhìn về phía Bách Xương Ý: “Cậu giới thiệu bác sĩ tâm lý cho tôi là việc đúng đắn, có điều bác sĩ chỉ nói cho tôi biết cái gì là bệnh, cái gì không phải là bệnh. Trong việc chữa bệnh thì bác sĩ là to nhất, nhưng tôi đã sống hơn nửa đời người rồi, phải sống như thế nào thì không cần bác sĩ phải dạy. Giáo sư Bách này, điều kiện của cậu rất tốt, có không biết bao nhiêu người đứng xếp hàng để chờ hầu hạ cậu, thế nhưng con trai của Chúc Ngao tôi thì không thể được. Cậu không muốn làm huynh đệ với tôi thì cũng chẳng sao, sau này chúng ta chỉ nói về công việc, Chúc Ngao tôi hiểu rõ thế nào là ‘công tư phân minh’. Còn mấy việc như ngày hôm nay, về sau không cần phải nhắc lại nữa.”

Dứt lời, ông không cho Bách Xương Ý và Đình Sương có cơ hội mở miệng, thẳng tay ngắt kết nối videocall.

Hồi lâu sau khi ngắt máy, Chúc Ngao vẫn ngồi hút thuốc trên ghế sofa, không nói một lời nào.

Ông Vận Nghi ngồi xuống bên cạnh ông, ôn thanh khuyên bảo: “Thật ra... chuyện của bọn trẻ thì cứ để bọn trẻ tự mình quyết định. Con cháu có phúc của con cháu mà ông, ông cứ quản nhiều, nếu như kết quả tốt thì may, nếu như kết quả không tốt, trái lại sẽ khiến con nó hận ông đấy.”

Chúc Ngao quay đầu nhìn Ông Vận Nghi, hỏi: “Nếu như người bên kia màn ảnh là Chúc Văn Gia thì sao? Nếu nó cũng muốn sống với một người đàn ông hơn nó mười mấy tuổi thì sao? Bà vẫn sẽ nói thế này à?”

Ông Vận Nghi sững sờ, một lát sau bỗng cười rộ lên: “Tiểu Gia —— Tiểu Gia sẽ không làm thế đâu, nó không giống với Đình Sương. À đúng rồi, lần trước chúng ta có đi ăn cơm với Lâm tổng, con gái của ông ấy chẳng phải tốt nghiệp trường Hoàng gia London sao? Hay là chúng ta gọi Tiểu Gia về, rồi lại mời gia đình Lâm tổng cùng đi ăn một bữa nhé?”

“... Bà tự sắp xếp đi.” Chúc Ngao dụi tắt điếu thuốc lá trên tay, đứng dậy nói: “Tôi đi tắm đây.”

Tới khi Chúc Văn Gia khởi động máy, nhìn thấy mẹ mình nhắn tin đến:Tiểu Gia, con cứ ở mãi chỗ anh con thì bất tiện lắm, trường học thì xin đâu chẳng được, con về nước đi, mẹ muốn giới thiệu một người cho con làm quen.

Chúc Văn Gia đáp:Không, con sẽ tự mình xin vào ngôi trường mà con muốn học.

Nhắn xong, cậu ta ném di động qua bên cạnh, chọc chó một lúc, quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt của Đình Sương vẫn không đổi, thế là đành tiếp tục chọc chó.

Bầu không khí trong nhà chẳng tốt đẹp chút nào.

Bách Xương Ý đang ở trong bếp nấu cơm.

Đình Sương thì đứng tựa cửa bếp mà ngẩn người.

“Qua đây ném thử đi.” Bách Xương Ý nói.

“Vâng...” Đình Sương đi qua, uống một ngụm canh trên chiếc muôi mà Bách Xương Ý đang cầm.

“Thế nào?” Bách Xương Ý hỏi.

Đình Sương gật đầu: “... Ngon lắm.”

Bách Xương Ý đang muốn cất muôi đi, Đình Sương bỗng ôm lấy eo anh, tựa đầu vào một bên cổ của Bách Xương Ý.

“Sao thế?” Bách Xương Ý xoa xoa tấm lưng của cậu.

Đình Sương mãi chẳng nói lời nào.

Bách Xương Ý bảo: “Vẫn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi à?”

“Em không nghĩ rằng ông ấy sẽ nói như thế...” Đình Sương nặng nề hỏi: “... Anh có khó chịu không?”

Bách Xương Ý bảo: “Cũng ổn, ông ấy nói sự thực mà.”

“Ông ấy không phải đang nói sự thực!” Đình Sương phản bác: “Đó chỉ là ý nghĩ của ông ấy thôi, em không hề nghĩ như vậy. Lẽ nào người ta chỉ sống vì mười mấy năm cuối đời kia thôi à?”

“Anh biết.” Bách Xương Ý nói: “Nhưng quan niệm của con người cũng không dễ dàng thay đổi được. Nếu như chỉ một lần nói chuyện đã giải trừ được sự bất hòa tồn tại hàng chục năm, thì trên thế giới này đã chẳng còn chiến tranh nữa rồi.”

“Nhưng mà, em vốn dĩ cho rằng...” Đình Sương thất vọng nói: “Em cho rằng chúng ta có thể giải quyết tốt đẹp hơn một chút...”

trước khi gọi videocall chúng ta đã bàn rất tốt mà... em cho rằng...”

Bách Xương Ý trầm mặc một hồi, rồi bảo: “Ting, em không thể chấp nhận sự thất bại của anh à?”

Đình Sương bỗng ngẩng phát đầu lên, nhìn về phía đôi mắt của Bách Xương Ý: “Em không phải ——”

“Anh cũng có những vấn đề chẳng thể nào giải quyết được.”
Bách Xương Ý buông mi xuống, nhìn sâu vào tận đáy mắt của Đình Sương: “Giống như việc anh không thể nào ngăn cản sự già đi của mình.”

Nắp nồi canh rung lên bần bật, khói trắng phun ra từ lỗ nhỏ trên nắp nồi.

Bên ngoài cửa sổ, tàng cây trong sân bắt đầu lặng yên rụng lá.

Mùa hè trôi qua, chẳng biết là tự bao giờ mà những trái cherry chín rụng đầy mặt đất, nay đã chẳng còn chút dấu vết nào.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 66: Già yếu và tử vong

Ngày hôm sau, Đình Sương nhận được món quà mà Tô Bình gửi tới từ Berlin.

Lần trước cậu có chọn vài bao hạt cà phê loại đặc biệt, một chút việt quất mà cậu và Bách Xương Ý cùng trồng trong sân, kèm theo tấm ảnh chụp chung của hai người, sau đó gửi tất cả tới cho Tô Bình. Lần này Tô Bình gửi lại cho cậu hai chai rượu lý chua đen, một hộp bánh bích quy bà tự tay nướng, hai hũ mứt hoa quả bà tự tay làm, thêm vào đó là một cuốn album ảnh và mấy quyển nhật ký cũ mèm.

Trong quyển nhật ký kia là những ghi chép của Bách Xương Ý hồi anh mười mấy tuổi.

Còn trong cuốn album bọc vải bố đều là ảnh chụp của Bách Xương Ý từ bé tới lớn, ảnh dưới 10 tuổi thì có rất nhiều, thế nhưng càng về sau càng ít. Đình Sương chăm chú nhìn từng bức một, ánh mắt rơi xuống tấm ảnh chụp Bách Xương Ý đang đánh bóng tennis, rất lâu cũng không chịu lật sang trang khác.

Bên dưới tấm ảnh kia có ghi chú mốc thời gian rõ ràng: ngày 21 tháng 6 năm 2003.

Bách Xương Ý chẳng mấy đã 20 tuổi.

“Ồi đệt...” Chúc Văn Gia đi ngang qua thì bị tấm ảnh kia hấp dẫn, đứng ở phía sau lưng Đình Sương mà cảm thán: “Chị dâu thời trẻ đẹp trai quá.”

“Anh ấy bây giờ vẫn trẻ mà.” Đình Sương lật sang tờ khác: “Hiện tại càng đẹp trai hơn.”

“Ok, em cảm hòng ngay. Chị dâu vĩnh viễn trẻ trung.” Chúc Văn Gia nhớ tới chuyện gì đó: “Mà anh này, ba kết thúc lệnh trừng phạt kinh tế với em rồi, tháng sau em sẽ đi xem trường đại học, em có nhiều trường muốn đi xem lắm, không thể mỗi lần xem xong lại bay về chỗ anh được đâu, bay tới bay lui rất phiền phức.”

“Được rồi, em cứ tự mình làm đi.” Đình Sương nhìn tấm ảnh ở ngay mặt sau của tấm tennis, không biết là chụp ở sa mạc nào, Bách Xương Ý hai mươi tuổi cùng với bạn bè đang ngồi trên nóc một chiếc xe jeep, phía đằng sau là một vầng mặt trời đang chìm vào bên trong biển cát vàng mênh mông.

Cùng ngày hôm đó, Chúc Văn Gia đặt vé máy bay rồi rời khỏi, để lại trong phòng ngủ 10.000 euro tiền mặt. (~265tr VNĐ)

Sau khi Đình Sương phát hiện ra thì ngay lập tức gọi cho Chúc Văn Gia, hỏi xem đây là chuyện gì, Chúc Văn Gia tùy tiện tiện đáp: “Anh, không phải em coi nhà của anh với chị dâu như khách sạn đâu, tiền này là em biếu anh đó, anh làm thêm một giờ chỉ kiếm được mỗi 20 euro, nghèo phát thảm, làm em mấy tuần nay ăn của anh dùng của anh mà cũng chẳng đành lòng.”

Đình Sương nghe xong thì bật cười: “Thôi đi, chẳng đành lòng mà có thấy em ăn ít được miếng nào đâu.”

“Đúng đó, ở chỗ anh em còn béo lên hai cân.” Chúc Văn Gia cười nói: “Không có chuyện gì nữa thì em cúp máy nhé, em phải đi check-in, thay em gửi lời hỏi thăm chị dâu hén.”

“Ừ, em chú ý an toàn đấy.” Đình Sương cúp điện thoại, tầm mắt quay trở lại mặt bàn, trên đó bày biện cuốn album cậu đang xem dở, và thêm vài món đồ to to nhỏ nhỏ mà Tô Bình gửi đến.

Người nhà của Bách Xương Ý đối xử với cậu tốt như vậy, còn ngược lại thì...

Đình Sương ra nằm trên bãi cỏ ngoài sân, nhìn bầu trời một lúc, rồi nhắn tin cho Chúc Ngao:Ba, chúng ta tìm thời gian để nói chuyện đi, chỉ có hai ba con mình với nhau thôi.

Phải từ từ, cậu nghĩ, không thể một bước ăn luôn thì phải từng bước từng bước đi tới.

Chờ một lúc lâu, Chúc Ngao mới trả lời:Ngày hôm qua ba đã nói rồi, con suy nghĩ cho thật kỹ đi, không cần vội vàng phản bác lại làm gì, để mười ngày nữa tháng nữa rồi hẵng nói chuyện với ba.

Đình Sương nâng điện thoại di động lên, nhìn chằm chằm màn hình, nửa ngày trời mới gõ ra được vài chữ, rồi lại xóa đi.

Bách Xương Ý về đến nhà thì vừa vặn thấy được cảnh này, Đình Sương cầm máy không chắc tay, điện thoại rơi bộp xuống mũi, đau đến mức cậu phải hít hà.

“Anh còn cười được à?” Đình Sương vừa nhìn thấy Bách Xương Ý, liền nhảy tới bám chặt vào trên người anh.

Bách Xương Ý cứ thế mà xách theo Đình Sương đi vào nhà, lúc cúi đầu mở cửa, bỗng vô ý nhìn thấy mấy chữ trên màn hình điện thoại của cậu: “Nghĩ kỹ phải nói thế nào rồi à?”

“... Chưa ạ.” Đình Sương nói: “Em không thể nói với ba em mấy lời kiểu như ‘chắc gì cuối đời con đã sống cô độc, nhớ đâu con tráng niên mất sớm, ngày mai đã tèo thì sao’. Suy cho cùng em vẫn là con trai của ông ấy, nếu em mà nói như vậy, có khi làm ông ấy tức chết luôn ấy chứ.”

“Ting.” Bách Xương Ý buông cậu ra: “Chúng ta ra ngoài một chuyến đi.”

Đình Sương ôm lấy cổ anh, hỏi: “Đi đâu thế?”

“Khu nghĩa trang trung tâm.” Bách Xương Ý nói: “Ngày hôm qua anh đã muốn dẫn em đi rồi, thế nhưng chỗ đấy 8h đã đóng cửa, tối qua không kịp.”

“Nghĩa trang trung tâm?” Đình Sương hỏi: “Tại sao lại tới nghĩa trang trung tâm? Nay là ngày giỗ của ai à?”

“Không phải.” Bách Xương Ý nói: “Đi dạo chơi chút thôi.”

Đình Sương: “Ờ, sao phải đến nghĩa trang trung tâm để đi dạo chứ...”

“Đi nhìn thử cái chết.” Bách Xương Ý nói: “Đi bàn chuyện già yếu, bàn chuyện tử vong.”

Đình Sương ngẩn người.

“Lẽ ra anh nên dẫn em tới đó sớm hơn.” Bách Xương Ý dùng ngón tay nhẹ nhàng chỉnh lại tóc mái của Đình Sương: “Già yếu và tử vong có thể dễ dàng bắt gặp như đóa hoa hồng vậy. Anh không hi vọng em sẽ sợ hãi chúng, càng không hi vọng khi đối mặt với chúng, em lại chẳng biết phải làm gì.”

Lái xe tới bên ngoài khu nghĩa trang trung tâm, Đình Sương mới phát hiện, hóa ra nó nằm ở ngay mé bên trái của tòa giáo đường cũ. Ngày thường cậu cũng hay đi ngang qua nơi này, chỉ là chưa từng chú ý tới. Bức tường làm bằng đá cẩm thạch vây xung quanh khu nghĩa trang chỉ cao tới eo người, còn bên trong là những bụi cây cao ngang đầu, đứng ở bên ngoài bờ tường, nhìn xuyên qua những bụi cây, có thể mơ hồ nhìn thấy những tấm bia san sát nhau cùng với ngàn khóm hoa tươi trước mộ.

“Chỗ này được chăm chút đẹp quá, cứ như... một công viên vậy.” Tiến vào khu nghĩa trang, bốn phía yên tĩnh, Đình Sương bất giác mà nhỏ giọng theo.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nhiều bia mộ như thế.

Hình chữ nhật, hình thập tự giá, hình bầu dục... trước mỗi tấm bia mộ đều trồng những loài hoa khác nhau, hoặc là đặt một cuốn Kinh Thánh và bức tượng Thiên Sứ. Phía xa xa có người đang tưới nước cho những bông hoa tươi trước mộ, cũng có người ngồi trên băng ghế dài nhìn bia mộ mà xuất thần.

Toàn bộ khu nghĩa trang không hề mang tới bầu không khí rùng rợn, nó chỉ khiến con người ta cảm thấy yên bình.

Đình Sương dừng bước nhìn dòng chữ trên một tấm bia, 1911-1951, một người tên Gunter đã an nghỉ tại nơi này được 68 năm.

Niên đại xa xưa, văn bia lại dùng kiểu chữ Gothic viết liền nên rất khó đọc. Đình Sương nhìn một hồi lâu, mới thử phiên dịch lại câu nói kia: “Ông ấy có bốn mươi năm thời gian... chông chênh... nhưng không tầm thường.”

“Là tranh vanh.” Bách Xương Ý dịch lại một cách sơ lược: “Ông ấy nắm giữ bốn mươi năm tranh vanh tuế nguyệt.”

(tranh vanh tuế nguyệt: nghĩa là năm tháng tranh vanh, ám chỉ một thời xuất chúng, bất phàm)

“Ông ấy nắm giữ bốn mươi năm tranh vanh tuế nguyệt.” Đình Sương chậm rãi đọc thầm nhiều lần, đột nhiên lại xúc động vì câu nói này, xúc động vì hai chữ “nắm giữ”.

Cậu không biết cái người tên Gunter này khi còn trẻ, đã bao giờ nghĩ đến cuộc đời của mình ở tuổi 50 hay chưa? Đã bao giờ nghĩ đến quãng đời còn lại nên sống thế nào?

Con người ta thực chất chẳng bao giờ nắm giữ được tương lai chân chính, cũng chẳng có cái gì gọi là quãng đời còn lại. Quãng đời còn lại chỉ là ảo cảnh của nguyện vọng và tưởng tượng, thứ mà con người ta chân chính nắm giữ được, chỉ là những năm tháng đã đi qua, chỉ là những thời khắc ngay tại giây phút này.

Đình Sương đứng lặng trước tấm bia mộ đó, tâm hồn đột nhiên rộng mở.

Gió nhẹ la đà thổi qua, ngày mùa thu trong trẻo.

“Đi tiếp nhé?” Đình Sương hỏi.

“Ừ.” Bách Xương Ý đáp lại một tiếng, hai người sóng vai đi về phía trước.

Đi được mấy bước, Bách Xương Ý bỗng nói: “Nếu như ngày mai anh có chết đi, trên bia mộ của anh cũng sẽ khắc như vậy —— Người ấy nắm giữ ba mươi sáu năm tranh vanh tuế nguyệt, và một cậu người yêu trẻ tuổi tên là Đình Sương.” Giọng điệu của anh vẫn thản nhiên như thường, Đình Sương không cảm giác được một chút u tối nào.

“Đâu hề đáng sợ đúng không?” Bách Xương Ý cười rộ lên, hài hước bảo: “Nếu may mắn, biết đâu văn bia của anh có khi sẽ là —— Người ấy nắm giữ trăm năm tranh vanh tuế nguyệt, và một ông lão tên là Đình Sương.”

Đình Sương cũng nở nụ cười: “Em tới 80 tuổi vẫn là một ông già đẹp lão, hút thuốc, lái xe mui trần, lúc đợi đèn xanh đèn đỏ sẽ ôm hôn anh một cái, ai dám giơ ngón giữa với em, em sẽ giơ ngược lại, dù sao đến lúc ấy rồi, mấy thằng nhãi trẻ tuổi kia đều chỉ đáng làm cháu của em.”

CHÚ THÍCH

[1]Thuốc trợ tim cấp tốc[2]Lý chua đen-Blackcurrant[3]Album bọc vải bố

[4]Nghĩa trang công cộng[5]Kiểu chữ gothic[6]Dune buggy: bộ cát – xe địa hình chạy trên cát

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 67: Mô phỏng

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 68: Ba

Đình Sương có một phát hiện mới.

Gọi ‘ba’ thì không cương được, nhưng gọi ‘ba ba’ lại cương như đúng rồi.

Tháng tám sắp kết thúc, group chat “Tất Qua Robotik” nói riêng và chuyên mục môn Robotik trên diễn đàn trường học nói chung, bắt đầu trở nên sôi động. Bởi vì chỉ còn một tháng nữa là sẽ tới cuộc thi vấn đáp “chém giết quy mô lớn” của Prof. Bai.

Trong group chat có người hỏi Đình Sương rằng, muốn tổ đội cùng nhau ôn tập không, Đình Sương bi thương đến cực điểm mà đáp lại: Tui không thi.

Đám bạn học nhao nhao khuyên nhủ: “Đừng từ bỏ như thế, chưa biết chừng sang năm sẽ khó hơn.” Kèm theo đó là meme —— tử thần đang bao quát chúng sinh.

Đình Sương thầm rít gào trong lòng, tui cũng biết sang năm sẽ càng khó hơn chứ bộ! Năm nay mấy người được giảm độ khó là nhờ phúc ông đây khởi xướng đấy biết không! Ông đây chính là Lôi Phong trong lịch sử giảng dạy Robotik, hi sinh thân mình tác thành cho kẻ khác, làm việc tốt không cần sử sách ghi danh!

Tổng Hâm, chàng thanh niên duy nhất biết nội tình: “Không phải nó không muốn thi, là giáo sư không cho nó thi.” Đính kèm một

meme tỏ vẻ đồng tình —— trời lạnh rồi, là thời điểm gạch tên sinh viên này khỏi danh sách.

Đình Sương đang rúc người trên chiếc ghế bành trong phòng đọc sách, bỗng oán hận ngẩng đầu lên nhìn về phía Bách Xương Ý, kiểm chuyện: “Anh làm gì thế? Sao còn chưa đi nấu cơm? Cơm nước xong còn phải thu dọn hành lý đó.”

Sáng ngày mai bọn họ sẽ lên đường đi nghỉ mát ở biển, thời gian là một tuần lễ, quả thực cần chút thì giờ để thu dọn đồ đạc, có điều bây giờ mới là hơn 3h chiều.

“Anh đang sắp xếp thời gian thi, xong ngay đây.” Bách Xương Ý hỏi: “Em muốn ăn gì nào?”

Đình Sương chạy tới nhìn thử, thời gian thi môn Robotik rơi vào tuần thứ tư của tháng chín, Bách Xương Ý sẽ cho mỗi sinh viên 30 phút, nguyên tuần đó từ sáng sớm đến tối muộn anh đều phải đi trông thi.

Lúc chưa thấy lịch thi thì Đình Sương chẳng có cảm giác gì, bây giờ nhìn tên bạn bè từng người từng người xuất hiện trong danh sách, chỉ có mình cậu là méo thấy đâu, bỗng chốc nổi lên lòng hâm mộ không thôi với những sinh viên “được” Prof. Bai tra hỏi 30 phút.

CMN nguyên với chả tắc.

Ông đây muốn đi thi cơ.

“Em cũng muốn thi...” Đình Sương dài giọng nói.

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương ngồi lên trên đùi của anh: “Em cũng muốn thi...”

Bách Xương Ý: “Ừ anh biết rồi.”

Đình Sương ôm lấy cổ của anh, dùng giọng điệu vô cùng chọc người mà năn nỉ ỉ ôi: “Ba ba ơi, em cũng muốn thi...”

Bách Xương Ý đặt tay lên chuột.

Đình Sương thấy có hi vọng, bèn cọ cọ mấy cái vào đùi anh, tiếp tục cố gắng: “Ba ba ơi...”

Một giây sau, Bách Xương Ý click vào tấm ảnh chụp hội nghị, phóng to khuôn mặt của Chúc Ngao lên: “Ba ba của con ở đây này.”

Đình Sương: “.....”

“Bách Xương Ý, tháng này anh đừng hòng làm tình nữa.” Đình Sương hung hăng nói xong, lập tức tính toán lại, ôi may vãi, tháng này chỉ còn có hai ngày thôi, nhiều thêm mấy ngày nữa thì chính cậu cũng không chịu được.

Thế là cậu yên trí bước ra khỏi phòng đọc sách, chạy đi thu dọn hành trang.

Thu dọn hành trang trông thì có vẻ tốn công tốn sức, nhưng thực tế lại là thời cơ tốt để giở trò.

Thí dụ như... chỉ mang cho Bách Xương Ý đúng một cái quần bơi màu đỏ bó sát, khiến anh chẳng còn cái quần nào khác để mặc.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng ra đến biển rồi Đình Sương mới đột nhiên phát hiện, mặc quần bơi đẹp hay xấu còn phải tùy vào vóc dáng của người mặc.

Vóc dáng xấu có mặc màu mè kiểu cách gì cũng không cứu vãn được, còn vóc dáng ngon thì...

Quần bơi đỏ thắm bó sát quả là ngon càng thêm ngon.

Nói thế nào nhỉ, vải bó sát thành ra vị trí vốn phồng càng thêm phồng, màu đỏ thắm khiến nơi bắt mắt càng thêm bắt mắt.

Lúc này Đình Sương đang đắp tượng cát ở phía đằng xa, đắp đến là sung sướng, nhưng vừa nhìn thấy Bách Xương Ý trêu trai ghẹo gái như vậy, bèn thăm nhủ, cứ đà này thì không ổn lắm nhỉ?

Phải quản thôi.

Cậu bỏ lại tượng cát, chạy đi thuê một em dune buggy, tự tin và phong cách phi xe tới trước cái ghế mà Bách Xương Ý đang nằm, bóp còi bim bíp, hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên bãi biển đỏ dồn về phía ấy.

“Hey, anh chàng đẹp trai kia ơi, không chê em nghèo thì lên xe em đèo.” Dáng vẻ tháo kính râm của Đình Sương vô cùng chất chơi, hô to về phía Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý giương mắt lên hỏi: “Đi đâu?”

“Chẳng đi đâu sất.” Đình Sương nói năng rất lưu manh: “Thấy anh ngon giai quá nên đưa anh đi hóng gió thôi.”

Câu này phách lối hơi quá đà, nếu như Bách Xương Ý không chịu lên xe thì què lắm, Đình Sương làm bộ sắp bỏ đi: “Có lên không anh êi? Không lên em đèo người khác nhé.”

“Em dám?” Bách Xương Ý đứng dậy.

Đình Sương cười hềnh hệch: “Vậ anh nhanh chân lên xem nào.”

Bách Xương Ý vừa mới bước lên xe, Đình Sương lập tức ôm hôn đánh dấu chủ quyền, hôn xong thì cậu chẳng biết đâu là đông tây nam bắc, nhìn bản đồ một lúc lâu mới nhớ chẳng có chỗ nào để đi, thế là cứ lái tự do muốn đến đâu thì đến.

Gió biển thổi từng cơn, xe men theo đường ven biển chạy dọc về phía trước.

Chỗ xa xa cách bọn họ khoảng mấy mét, từng cơn sóng không ngừng dâng trào, không ngừng cuốn đi những vết chân và bánh xe in trên bãi cát, lưu lại muôn vàn vỏ sò đầy màu sắc cùng những mẫu san hô vụn.

“Nè, cầm gậy tự sướng cho em với.” Đình Sương lấy điện thoại di động ở trong túi áo rồi đưa cho Bách Xương Ý: “Giơ gậy ra phía đằng trước ấy, quay lại hai đứa bọn mình.”

Chiếc dune buggy này không có kính chắn gió, gậy tự sướng nhô ra bên ngoài xe, camera trước của điện thoại di động vừa vặn quay được cả hai người.

Đình Sương vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi loạn, nhìn vào camera, bắt chước giọng phóng viên thời sự: “Xin chào Bách Xương Ý và Đình Sương của năm 2029, tôi là Đình Sương của năm 2019.”

Nói xong, cậu nháy mắt ra hiệu cho Bách Xương Ý, tới lượt anh.

Bách Xương Ý buồn cười quá, thế là quay ngoắt đầu sang một bên, ngắm biển.

Đình Sương giục: “Êu.”

Bách Xương Ý bắt đầu dĩ, đành phải phối hợp làm theo: “... Tôi là Bách Xương Ý của 2019.”

Đình Sương tiếp tục mở đài phát thanh: “Hiện tại đang là buổi chiều theo giờ Tây Âu... cụ thể là mấy giờ thì không rõ lắm, chúng tôi đang ở phía nam của Hà Lan — ờm, một chữ Hà Lan bẻ đôi tôi cũng chẳng biết nên không đọc được tên của bờ biển này. Hiện tại tôi đang mặc áo phông trắng và quần đi biển màu xanh lam.”

Đình Sương lại nháy mắt ra hiệu cho Bách Xương Ý, tới lượt anh kia.

Bách Xương Ý: “...”

Đình Sương: “Ờm.”

Bách Xương Ý: “... Tôi đang mặc quần bơi.”

Đình Sương quay về phía camera, dạt dào tình cảm bổ sung thêm: “Anh ấy đang mặc một cái quần bơi màu đỏ thắm, thu hút rất nhiều nam thanh nữ tú không bì được với tôi.”

Bách Xương Ý không nhin được mà bật cười.

Đình Sương cũng bật cười theo, một lúc sau mới bắt đầu đề tài chính: “Mục đích chủ yếu của đoạn video này chính là, tôi phải nói cho Bách Xương Ý của năm 2029 biết, rằng tôi —”

Màn hình di động bỗng nhiên tối thui, tên của Chúc Văn Gia xuất hiện.

“Đậu má.” Đình Sương mắng một câu, bỏ qua cuộc gọi của Chúc Văn Gia.

Đang quay tới đoạn gay cấn thì bị cắt ngang.

“Quay lại nào.” Đình Sương vào trong album ảnh xem thử, đoạn video ban nãy vẫn còn, chỉ cần quay thêm một đoạn rồi ghép lại là được.

Cậu đang muốn bật camera lên quay tiếp, Chúc Văn Gia lại gọi tới.

Bách Xương Ý bảo: “Nghe máy trước đi.”

Đình Sương nhận điện thoại, giọng điệu có hơi quạu: “Chúc Văn Gia, em lại đốt tiền vào khu đèn đỏ hay thuê lâu đài rồi?”

Đầu bên kia nửa ngày trời chẳng thấy ai nói chuyện.

“Nói đi chứ?” Đình Sương bảo: “Không nói là anh cúp máy đấy.”

Chúc Văn Gia vẫn không lên tiếng, đầu bên kia chỉ có tiếng hít thở.

Đình Sương có linh cảm xấu, cậu không dám cúp điện thoại, hỏi lại lần nữa: “Chúc Văn Gia, nói gì đi em.”

Mãi một lúc lâu, Chúc Văn Gia mới gọi một tiếng: “... Anh ới.”

“Ừ.” Đình Sương bảo: “Anh nghe đây.”

Chúc Văn Gia bỗng im phăng phắc.

“Em lại gây họa rồi hả?” Đình Sương thả nhẹ giọng điệu: “Có chuyện gì em cứ nói với anh, đừng sợ.”

“... Không phải em.” Chúc Văn Gia nói: “Là ba ạ, cuối tuần trước ông ấy ra ngoài xã giao với uống rượu... chẳng hiểu sao lại bị xuất huyết não... cũng không biết khi nào mới tỉnh, bác sĩ bảo là có khả năng, có khả năng...”

Tai của Đình Sương như bị thứ gì đẩy che lại, bỗng nhiên cảm thấy ù ù không nghe rõ. Cậu lắc đầu thật mạnh, nhảy xuống xe đi lại vài bước, thế rồi đặt mông ngồi trên bãi cát ngấm đầy nước biển.

“Ừ, thế em đang ở đâu, bên Anh hả?” Cậu nói năng một cách máy móc: “Nhanh đặt vé máy bay về nước đi, anh cũng sẽ mua vé về ngay.”

“... Em ở bệnh viện.” Chúc Văn Gia nói.

“Em ở bệnh viện?” Đình Sương hơi đần người ra: “Em về nước rồi à?”

Hỏi xong cậu mới dần dần phản ứng lại, sự việc xảy ra từ cuối tuần trước...

Mà hôm nay đã là thứ tư rồi.

“Sao lại không nói gì cho anh biết?” Đình Sương hỏi: “Tại sao em về nước rồi mới chịu gọi cho anh?”

Chúc Văn Gia: “Em ——” Không đợi cậu ta nói xong, Đình Sương đã cúp luôn máy.

“Em phải về.” Cậu bật dậy, xoay nhẹ lên như con ruồi mất đầu nửa vòng, mới nhìn thấy Bách Xương Ý đang đứng ở phía sau lưng mình.

“Anh đã đặt trước vé máy bay rồi, 10h tối nay sẽ khởi hành.”
Bách Xương Ý bảo.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 69: Trưởng thành 1

rở lại khách sạn, Đình Sương tắm rửa sạch đất cát trên người rồi thu dọn hành lý.

“Anh mang vali về nhà nhé, em chỉ mang theo điện thoại di động, ví tiền với giấy tờ thôi.” Đình Sương nhìn đồ đạc trong phòng: “Còn củ sặc nữa.”

“Anh đi cùng em.” Bách Xương Ý nói: “Để anh dọn đồ cho.”

Đình Sương ngăn người đáp: “Vâng...”

Từ bãi biển trở về đến giờ, phản ứng của cậu vẫn luôn có chút tri động.

Trên màn hình điện thoại có tin nhắn của Chúc Văn Gia gửi tới: Em cũng là về nước rồi mới biết chuyện.

Đình Sương ngồi bệt xuống đất, nhìn di động rất lâu, mới gõ xuống một hàng chữ “Có tình hình gì thì hãy nhắn ngay cho anh”, thế rồi lại xóa đi, đổi thành: Chờ anh trở về.

Gửi xong, cậu mở trình duyệt web lên kiểm từ khóa ‘xuất huyết não’.

Có vô số từ ngữ bất quy tắc đổ dồn vào trong mắt cậu: tỷ lệ tử vong cấp tính, cao huyết áp, hút thuốc, tâm tình kích động, di chứng

về sau, đột ngột phát bệnh, từ trần.

“Chuẩn bị đi thôi.” Bách Xương Ý vươn tay ra trước mặt cậu.

“... Vâng.” Đình Sương đưa tay cho anh, để Bách Xương Ý kéo mình đứng dậy.

Trên đường ngồi xe tới sân bay, cảm giác thời gian sao mà gian nan quá.

Thời gian chờ đợi máy bay cũng rất gian nan.

Đình Sương muốn đi hút một điếu thuốc lá, nhưng nhớ tới nội dung về ‘xuất huyết não’ vừa tìm được ban nãy, thế là đành nhịn xuống.

“Em hối hận rồi.” Cậu bỗng nhiên nói với Bách Xương Ý như vậy.

Bách Xương Ý không đáp lời, vẫn chờ cậu nói tiếp.

“Em đột nhiên nhớ đến rất nhiều chuyện trước kia.” Đình Sương cúi đầu nhìn mặt đất giữa hai chân: “Em hối hận vì đã đi du học, em cũng không nên nổi giận với ông ấy.”

Nói được vài câu, Đình Sương lại tiếp tục yên lặng, Bách Xương Ý vẫn chỉ lắng nghe chứ không hề đáp lời.

“Em tới phòng rửa tay đây.” Đình Sương nói.

Cậu đi rất lâu, lúc trở lại trên tay có xách theo một cái túi giấy.

“Em mua một đôi giày.” Cậu cười với Bách Xương Ý, trong đôi mắt chứa đựng niềm ước ao, giống như sinh mệnh của cậu phụ thuộc hết vào câu hỏi này: “Anh bảo ông ấy có đi vừa không?”

Bách Xương Ý nhìn cậu, đáp: “Có chứ, chắc chắn là sẽ vừa.”

“Mẹ kiếp.” Đình Sương quăng cái túi xuống đất: “Ngay cả việc ông ấy đi cỡ bao nhiêu em cũng không biết, một năm chỉ gọi cho ông ấy đúng một cuộc điện thoại, hiện giờ tỏ vẻ khổ sở cho ai nhìn? Chẳng trách khi ông ấy xảy ra chuyện, người ta lại không gọi điện thông báo cho em.”

Cậu phát cáu một trận, chẳng biết là đang oán trách bản thân hay đang oán trách người khác nữa. Trút giận xong, khi không còn phần nộ để che đậy, yếu đuối cũng bắt đầu lộ dần, cậu tựa đầu lên vai Bách Xương Ý, nhỏ giọng nói xin lỗi.

Bách Xương Ý xoa xoa đầu cậu, bảo: “Đi ăn một chút gì nhé?”

Đình Sương lắc đầu, cậu ăn không vô.

Mười một tiếng ở trên máy bay hầu như cậu chẳng ăn gì, cũng chẳng ngủ được, cứ nhìn mãi bầu trời đen kịt bên ngoài cửa sổ, cho đến tận khi ánh mặt trời mọc lên từ phía đông, nhô cao tới mức không nhìn thấy được.

Bách Xương Ý biết thứ hiện giờ cậu cần không phải là đồ ăn, cũng không phải là giấc ngủ, Đình Sương chỉ cần một mình lặng yên suy nghĩ, sau đó là trưởng thành, mặc kệ bản thân cậu có nguyện ý hay không.

Chúc Văn Gia và tài xế đã chờ sẵn ở sân bay.

“Ba thế nào rồi?” Vừa thấy mặt cậu ta, Đình Sương lập tức hỏi ngay.

Chúc Văn Gia đáp: “Vẫn chưa tỉnh.”

Đây không phải là một tin tức tốt, nhưng ít nhiều cũng không phải một tin tức càng tồi tệ hơn.

Chúc Văn Gia liếc mắt nhìn Bách Xương Ý, hỏi Đình Sương: “Các anh ăn cơm chưa? Chúng ta tới bệnh viện trước hay là ——”

“Tới bệnh viện.” Đình Sương đáp.

“Em cũng đoán vậy, chắc anh cũng chẳng còn tâm trí để đi đâu. Hiện tại là 2h30 rồi...” Chúc Văn Gia nhìn thời gian một chút, nói với tài xế: “Chúng ta đi nhanh lên.”

(ICU: phòng chăm sóc đặc biệt)

Thời gian vào thăm phòng ICU rất nghiêm ngặt, mỗi ngày sẽ được phép vào thăm đúng một tiếng đồng hồ, thời gian là từ 3:00 đến 4:00 giờ chiều, thêm vào đó tối đa chỉ 2 người một lượt.

Lúc trên xe, Chúc Văn Gia ngồi ở ghế lái phụ, còn Đình Sương với Bách Xương Ý thì ngồi ở hàng ghế sau.

Đình Sương thấy trên xe có treo một tấm ảnh gia đình nhỏ, bao gồm Chúc Ngao, Ông Vận Nghi, và đứng chính giữa là Chúc Văn Gia hồi còn nhỏ.

Từ sau khi Chúc Văn Gia được sinh ra, năm nào nhà bọn họ cũng đi chụp ảnh gia đình, có điều Đình Sương không bao giờ chịu chụp, dẫu Chúc Ngao có dỗ ngon dỗ ngọt hay đe dọa kiểu gì cũng chẳng ăn thua. Sau đấy cậu lớn thêm một chút, mối quan hệ với Ông Vận Nghi đã hòa hoãn hơn, cũng đồng ý chơi chung với Chúc Văn Gia rồi, nhưng cả nhà họ đã quen với việc Đình Sương không thích chụp ảnh gia đình, nên chẳng ai hỏi cậu có muốn đi hay không

nữa. Ngay cả chính bản thân Đình Sương cũng cảm thấy rằng, ảnh gia đình mà có thêm cậu thì sẽ không được tự nhiên.

Hiện giờ trông thấy bức ảnh này trên xe, Đình Sương bỗng nhiên cảm thấy mình là một đứa chẳng có nhà. Ba của cậu có gia đình của riêng mình, mẹ của cậu cũng có mái ấm riêng...

“Ting.” Bách Xương Ý gọi cậu.

“Hả?” Đình Sương hoàn hồn, vừa cúi đầu thì trông thấy album ảnh trong điện thoại của Bách Xương Ý.

Toàn bộ album đều là ảnh chụp chung của bọn họ, ngoài ra còn có cậu con trai Vico.

“Phải rồi, anh đã nhờ cô bạn kia của anh chăm sóc con họ bọn mình thêm vài ngày nữa chưa?” Đình Sương hỏi.

“Đương nhiên. Bao giờ về nhà chúng ta cũng dán tấm ảnh này trong xe nhé?” Bách Xương Ý không dấu vết mà ôm lấy eo cậu: “Hay là tấm này?”

“Cái nào cũng được.” Đình Sương lặng lẽ bóp bóp tay anh: “Em thích hết.”

Lúc này Chúc Văn Gia mới hiểu bọn họ đang nói về vấn đề gì, cậu ta cũng chú ý tới bức ảnh kia, vươn tay tháo nó xuống rồi bỏ vào trong hộp để đồ.

“Chúc Văn Gia em làm gì thế?” Đình Sương nở nụ cười: “Không cần thiết đâu.”

“Mấy ngày nay mẹ em... cứ bày ảnh chụp ở khắp nơi, còn khóc nữa.” Chúc Văn Gia mó máy nghịch cái tay cầm của học để đồ: “Em càng nhìn càng thấy khó chịu.”

Đình Sương trầm mặc một lúc rồi bảo: “... Anh hiểu mà, dì ấy chắc đang buồn lắm.”

“Em không muốn thấy bà ấy khóc.” Chúc Văn Gia nói.

Đình Sương bảo: “Em đừng gây thêm chuyện cho dì là được rồi.”

Xe di chuyển rất nhanh, lúc đến được bệnh viện mới độ ba giờ hơn.

“Chúng ta phải nhanh lên.” Chúc Văn Gia đi ở đằng trước.

Đến bên ngoài phòng ICU, Chúc Văn Gia bảo Đình Sương với Bách Xương Ý đợi một chút, để cậu ta nhờ y tá dẫn bọn họ đi thay đồ cách ly, đeo mũ chụp với khẩu trang xong mới được tiến vào phòng chăm sóc đặc biệt.

“Chúc tiên sinh ư?” Y tá nhìn sổ ghi chép: “Hôm nay đã có người vào thăm rồi.”

“Có người vào thăm rồi? Ngay bây giờ á?” Chúc Văn Gia hỏi: “Mới hơn 3h thôi, ai vào thăm được chứ? Chẳng phải chỉ cho phép người nhà được vào thăm thôi sao?”

Y tá đáp: “Thì người nhà mà, chính là Chúc phu nhân đó, bà ấy còn dẫn theo một người bạn của Chúc tiên sinh tới nữa.”

“Mẹ tôi á?” Chúc Văn Gia nói: “Tôi đã bảo trước với bà ấy là hôm nay sẽ dẫn anh trai tới đây... sao lại thế được nhỉ.”

“Sao thế?” Đình Sương thấy bộ dạng giao tiếp không thuận lợi của Chúc Văn Gia, bèn đi qua đẩy hỏi.

“... Mẹ em đang vào thăm rồi.” Chúc Văn Gia có chút buồn bực: “Ngày mai chúng ta lại đến vậy.”

Đình Sương suy nghĩ một chút rồi bảo: “Anh sẽ chờ ở đây.”

“Chờ làm gì?” Chúc Văn Gia nói: “Bọn họ có đi ra anh cũng không thể vào đâu, thời gian thăm bệnh rất ngắn, anh ngồi đây chờ cũng chẳng gặp được ba.”

“Không sao, ngồi đấy anh sẽ thấy an tâm hơn.” Đình Sương nói: “Vội lại anh cũng phải chào hỏi dì một tiếng chứ. Đúng rồi, bác sĩ có ở đây không? Anh muốn nói chuyện riêng với bác sĩ một chút.”

Bác sĩ trực bệnh viện họ Trình, cô có hai vành mắt thâm như gấu trúc, lúc mà Đình Sương bước vào phòng thì bác sĩ Trình đang viết bệnh án, vừa nghe đối phương giới thiệu là người thân của Chúc Ngao, cô chưa chi đã thấy phiền hà.

Mấy ngày gần đây có không biết bao nhiêu kẻ đã chạy tới hỏi thăm khi nào Chúc Ngao chết, bác sĩ Trình ở sau lưng âm thầm phỉ nhổ cả tỷ lần: “Bệnh nhân còn chưa chết thật mà sao mấy người vội vàng thế.” Có điều khi tiếp chuyện với người nhà bệnh nhân thì vẫn phải bày ra thái độ chuyên nghiệp, bác sĩ Trình bỏ chuột xuống, xoay người lại, nghiêm túc giải thích tình hình của Chúc Ngao cho Đình Sương nghe.

Cô bắt đầu giải thích từ việc Chúc Ngao có tiền sử bệnh tăng huyết áp, sau đây do uống rượu say không khống chế được cảm xúc, dẫn tới việc huyết áp đột nhiên tăng vọt, các mạch máu nhỏ ở

trong đầu không chịu được nên bị đứt, từ đấy gây ra triệu chứng xuất huyết não.

“Hiện tượng này người ta thường gọi là trúng gió.” Bác sĩ Trình nói.

Đình Sương giật giật môi, lập lại không thành tiếng: “Trúng gió ư... thế bao giờ ông ấy có thể tỉnh lại?”

“Cái này rất khó nói.” Bác sĩ Trình dừng lại một chút, tiếp tục giải thích quá trình xuất huyết não sẽ dẫn đến phù não, phù não sẽ tạo thành thoát vị não: “Các trung tâm hô hấp phải chịu áp lực, người bệnh cũng vì thế mà gặp nguy hiểm đến tính mạng, cho nên hiện tại còn cần quan sát kỹ càng hơn.”

Đình Sương nghe xong toàn bộ, mãi chẳng nói tiếng nào, một lúc lâu sau mới bảo: “Ba tôi không phải kiểu người dễ dàng bị kích động, cũng tự biết phải kiềm chế khi uống rượu bia, bởi ông ấy hiểu rõ việc mình bị cao huyết áp nên trong người lúc nào cũng mang theo thuốc, ông ấy cũng rất sợ mình sẽ xảy ra chuyện.”

Ý là muốn hỏi nguyên nhân Chúc Ngao phải vào viện, thế nhưng việc này bác sĩ cũng chỉ được nghe người nhà bệnh nhân miêu tả lại, dù sao bác sĩ cũng đâu có ăn cơm uống rượu chung với Chúc Ngao.

Bác sĩ Trình chỉ có thể chữa bệnh, chứ không cách nào giải thích được nghi vấn này của Đình Sương.

Đình Sương thấy bác sĩ Trình không nói lời nào, cũng nhận ra mình đã hỏi cô một câu vô nghĩa, thế là đành nói lời cảm ơn, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Cậu vừa trở lại bên ngoài phòng ICU, không bao lâu sau Ông Vận Nghi cũng đi ra, mắt đỏ hoe hết cả lên.

Người đàn ông đi bên cạnh bà ta thì Đình Sương cũng có chút ấn tượng, đây là người bạn tốt của ba cậu, cũng là một trong các cổ đông của RoboRun.

Chúc Văn Gia nói: “Mẹ, con đã bảo hôm nay con ——”

“Tiểu Gia, đây là bác Nghiêm, con chào bác đi.” Ông Vận Nghi nói: “Bác Nghiêm từ xa tới đây thăm ba con, mẹ nhất định phải dẫn bác ấy vào.”

Nói xong bà ta bèn nhìn về phía Đình Sương, lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt, giống như chẳng biết phải mở miệng ra làm sao: “Con... sao con lại khiến ba con tức giận thành thế này? Chao ôi... bình thường một cuộc điện thoại cũng chẳng buồn gọi về, vừa gọi đã làm ông ấy thương tâm. Mấy năm nay sức khỏe của ba con luôn rất tốt, nhưng từ sau lần con... thôi thôi quên đi, người một nhà với nhau, người một nhà có gì mà không bỏ qua được, cũng đâu phải do con cố tình, chẳng biết là ai đã tạo nghiệt nữa. Hôm nay con có về nhà không, để dì xuống bếp làm cơm cho cả nhà?”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 70: Trưởng thành 2

“Dì này, dì nói chuyện cháu nghe không hiểu.” Đình Sương phản pháo: “Cháu gửi gắm ba cháu lại cho dì, cứ ngỡ rằng dì có thể chăm sóc cho ông ấy thật tốt, ai ngờ... thôi thôi quên đi, người một nhà có gì mà không bỏ qua được, cũng đâu phải do dì cố tình, chẳng biết là ai đã tạo nghiệt nữa. Cháu không về nhà đâu, cũng không nuốt nổi cơm, ba cháu đã thành ra vậy, thiệt thòi cho dì còn ăn được...”

Nói xong, chẳng đợi Ông Vận Nghi đáp lại, Đình Sương đã nhìn về phía Nghiêm Lập Khiêm: “Bác Nghiêm, cảm ơn bác đã đến thăm ba cháu. Cháu nhớ hồi còn bé ba cháu từng kể rằng, bác với ông ấy, thêm cả mẹ của cháu nữa, ba người đã cùng nhau gây dựng nên sự nghiệp thế nào. Bọn cháu thời nay quả thực rất ao ước được giống như thời của mọi người, cơ hội khắp nơi, con người chăm chỉ, quan trọng nhất là ai ai cũng thuần lương, giữa người với người có thể trao nhau sự tín nhiệm. Còn thế hệ chúng cháu bây giờ muốn gây dựng được thành tích như thế là rất khó... chắc bác không quên được những năm tháng huy hoàng ấy đâu nhỉ? Tự dưng cháu nhớ ra, hồi nhỏ bác còn từng ôm cháu nữa đấy, bác có nhớ không?”

Nghiêm Lập Khiêm gật đầu, khi cười khóe mắt tạo thành nếp nhăn: “Loáng cái đã nhiều năm trôi qua, Tiểu Sương tốt nghiệp chưa nhỉ? Tốt nghiệp rồi nhớ về công ty nhé, bộ phận R&D rất cần những người trẻ tuổi như cháu.”

(R&D = research and development – nghiên cứu và phát triển)

“Sắp tốt nghiệp rồi ạ, hiện tại cháu đang được nghỉ, hơn nữa ba cháu thế này cháu cũng không an tâm đi học tiếp.” Đình Sương suy nghĩ một chút: “Cháu đang suy xét, hay là cháu tạm nghỉ một học kỳ rồi về công ty thực tập nửa năm, vừa là để thuận tiện tới thăm ba cháu thường xuyên; mặt khác chờ ba cháu khỏe lại rồi, có thể ở cạnh chăm sóc ông ấy... À đúng rồi.”

Cậu giới thiệu Bách Xương Ý với Nghiêm Lập Khiêm: “Coi cháu này, nhìn thấy bác vui quá nên quên không giới thiệu một nhân vật quan trọng. Đây là giáo sư Bách ạ, ngài ấy có hợp tác với RoboRun trong vài hạng mục, trong tay nắm giữ một nửa giang sơn của RoboRun bên phía Châu Âu đấy, bác dù không phụ trách nghiệp vụ bên đó nhưng chắc hẳn cũng biết. Lần này ngài ấy tới đây một là để thăm ba cháu, hai là mang theo một dự án mới đến.”

Ánh mắt của Nghiêm Lập Khiêm tức thì thay đổi, vươn tay ra bắt tay với Bách Xương Ý.

Song phương hàn huyên một hồi, trao đổi phương thức liên lạc, sau đó Đình Sương và Bách Xương Ý mới rời khỏi bệnh viện.

Đình Sương không muốn để cho tài xế đưa đi nên tự gọi xe taxi khác, Chúc Văn Gia cũng đi tới, muốn nói lại thôi: “Anh ơi, em...”

“Em cũng biết tính khí anh xấu mà, nói chuyện có hơi khó nghe.” Đình Sương cười cợt: “Em về nhà với dì đi, anh muốn ở một mình với chị dâu của em.”

“... Anh, sau này anh định không về nhà ăn cơm thật à?” Chúc Văn Gia bị kẹp ở giữa rất khó chịu.

“Em nghĩ gì thế?” Đình Sương vỗ lưng cậu ta một cái: “Đợi ba khỏe lại rồi, hai đứa anh chắc chắn sẽ về nhà ăn cơm.”

Chúc Văn Gia lúc này mới dễ chịu hơn đôi chút: “Vậy thì nhanh thôi, chưa biết chừng tuần sau là ba khỏe lại rồi.”

“Anh cũng cảm thấy vậy.” Đình Sương cười đáp.

Sau khi lên xe taxi, nụ cười trên mặt của Đình Sương mới triệt để nhạt đi.

Cảm giác mất sức vì mười mấy tiếng ngồi máy bay không ăn không ngủ ập tới, cả người đều mệt mỏi.

Cậu chẳng quan tâm xem tài xế taxi có nhìn họ bằng ánh mắt khác thường hay không, cứ tự nhiên như ở nhà mà tựa đầu vào bả vai Bách Xương Ý.

Đại khái vừa nãy ở trong bệnh viện tinh thần căng thẳng quá, hiện tại đầu cậu đau âm ỉ, nhưng lại không ngủ được.

“... Bách Xương Ý, có phải em xấu xa lắm không?” Cậu nhỏ giọng hỏi: “Hoặc là tâm cơ quá? Đến em còn tự thấy bản thân mình nham hiểm.”

Xấu xa thì không, nhưng mà có chút đáng yêu quá mức.

“Cũng tạm tạm.” Giọng nói của Bách Xương Ý rất nhỏ: “Cao thủ chọc tức người khác.”

“Chuẩn.” Đình Sương nhận luôn: “Đấy là nghề của em mà.”

Thực ra nếu nghĩ kỹ lại, thì ban nãy cậu nên kiềm chế hơn, làm người khác tức giận cũng chỉ là xả được một hơi, thoải mái được

một lúc, nhưng lại chẳng có tác dụng thực tế nào.

“Anh có một thắc mắc.” Bách Xương Ý mang theo chút ý cười: “Anh mang theo dự án mới gì vậy?”

“Dự án mới anh tự mình nghĩ đi.” Đinh Sương cũng có chút buồn cười, nhưng lại không cười được: “Phải nghĩ nhanh lên đấy, không là em sẽ lòi đuôi.”

“Em thích sử dụng lao động miễn phí quá nhỉ.” Bách Xương Ý nói.

“Em không thích sử dụng lao động miễn phí.” Đinh Sương liếc tài xế thông qua gương chiếu hậu một cái, thì thầm vào bên tai Bách Xương Ý: “Em thích anh.”

“Anh biết.” Bách Xương Ý cong môi cười.

“Có điều...” Đinh Sương dừng lại một chút, giọng điệu nghiêm túc hẳn lên: “Những việc còn lại anh cứ để em tự mình xử lý, được không? Anh... anh cứ đứng nhìn em thôi là được. Em sẽ tự mình ra tay, em không muốn anh phải dính líu đến những chuyện rắc rối này. Có lẽ những khi ở bên anh, cái gì cũng chẳng cần bận tâm nên thoát nhìn em rất ngu ngốc, nhưng thực ra những lúc không có anh bên cạnh... em vẫn phải tự mình suy nghĩ rất nhiều việc.”

“Anh cũng cảm giác được.” Bách Xương Ý nói.

Nếu như Đinh Sương là một người vô ưu vô lo từ tám bé, cái gì cũng chẳng cần phải bận tâm, thì cậu sẽ không có nhiều hoảng sợ và khuyết thiếu cảm giác an toàn đến vậy.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, giọng điệu của Bách Xương Ý càng ngày càng nhẹ, bất tri bất giác, Đình Sương đã tựa đầu trên vai anh mà ngủ.

Bách Xương Ý cúi xuống nhìn khuôn mặt của cậu, dường như chỉ trong một ngày, đứa nhỏ đã lớn mất rồi.

Ban đầu Bách Xương Ý chỉ xin nghỉ có một tuần lễ, thế nhưng để cùng về nước với Đình Sương, công việc nào không thể hoàn thành từ xa anh sẽ hoãn thêm hai tuần nữa, công việc nào có thể hoàn thành từ xa anh lại đẩy lên trước hai tuần, như vậy thì công tác sẽ không bị lỡ dở quá nhiều.

Sau khi về khách sạn, Đình Sương ngả đầu xuống ngủ đến 10h tối mới tỉnh, tỉnh xong thì đi tắm rửa, rồi bảo rằng muốn ra ngoài ăn khuya. Cậu không có nhiều thời gian rảnh để khổ sở và suy nghĩ lung tung, cậu cần chấn chỉnh tinh thần, cần đồ ăn, cần nắm rõ được tình huống hiện tại.

“Anh có ăn quán ven đường bao giờ chưa?” Lúc đi thang máy xuống tầng, Đình Sương hỏi Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút rồi đáp: “Giống hội chợ Giáng Sinh ấy hả?”

“À... cũng gần như thế, có điều thua xa chợ đêm ở quốc nội.” Đình Sương đi quèn quẹt về phía trước, hết ngó đông lại ngó tây tìm đồ ăn, Bách Xương Ý đi cách sau nửa mét, trông chừng cậu, sợ cậu không để ý dưới chân.

“Phía trước là một tiểu khu, bên cạnh chắc có nhiều hàng ăn lắm.” Đình Sương nói: “Đi lên một đoạn nữa là khu công nghệ cao,

trụ sở chính của công ty nằm ở chỗ đó.” Cậu chỉ tay về phía xa xa: “Anh có nhìn thấy cái biển trên tòa nhà cao tầng kia không?”

“Ừ.” Bách Xương Ý nhìn thấy một chữ ROBORUN làm bằng đèn led màu xanh trên tấm biển.

“Ui bên kia bán mực nướng tấm sắt.” Đình Sương đi qua đó mua mười xiên, đưa Bách Xương Ý cầm chín xiên, còn mình thì chỉ lo mỗi việc ăn, cứ ăn xong xiên này là lại duỗi tay cầm lấy xiên khác trong tay Bách Xương Ý.

(nướng tấm sắt-teppanyaki: là một phong cách ẩm thực, thường dùng vỉ gang, sắt hoặc thép để nấu; teppan có nghĩa là một miếng sắt, còn yaki nghĩa là nướng, xào, chiên)

“Đằng này có thịt dê nướng.” Còn chưa ăn hết đồng mực, Đình Sương lại chạy đi mua hai mươi xiên thịt dê.

“Uầy, bánh kẹp hành lá.”

“Anh mua hộ em bát malatang với.”

Cậu cứ thế vừa đi vừa ăn nguyên một đoạn đường.

Lúc đi tới cuối đường, Đình Sương bỗng dừng bước, đưa viên chả cá đang cắn dở cho Bách Xương Ý.

“Không ăn nữa à?” Bách Xương Ý ăn nốt nửa viên chả cá kia.

“... Nhân viên của RoboRun.” Đình Sương nói.

Bách Xương Ý nhìn theo tầm mắt của cậu, có hai người trẻ tuổi mặc đồng phục, trên cổ đeo thẻ công tác đang đứng trước quán trà sữa.

“Chúng ta qua đó mua hai cốc trà sữa đi.” Đình Sương nói.

Trong quán trà sữa hiện không có ai xếp hàng, cậu và Bách Xương Ý liền đứng ngay phía sau hai nhân viên RoboRun kia. Đình Sương thấy tấm trẻ trên cổ bọn họ có dòng chữ “BỘ PHẬN R&D”, lại thấy bọn họ mua hơn hai chục cốc trà sữa, thế là tùy tiện hỏi thăm: “Uầy, tăng ca hả? Mua nhiều thế này sao không gọi người ta ship đến tận nơi?”

“Quán này không có dịch vụ ship đồ, với cả tranh thủ đi xuống lầu nghỉ ngơi chốc lát ấy mà.” Một người trong số đó quay đầu lại nói với Đình Sương: “Ngại quá, chúng tôi mua những 26 cốc cơ, các anh đợt một lát nhé, hay là để tôi bảo nhân viên quán làm cho hai người trước?”

Đình Sương vội vàng nói: “Không sao không sao, chúng tôi cũng không vội.”

Cậu còn phải nghe trộm người ta nói chuyện, không thể nào đi trước được.

Người kia cười với Đình Sương một cái, quay đầu lại nói chuyện với đồng nghiệp: “Chip FND có nhiều cái bị báo hỏng lắm, trong một thời gian ngắn làm sao sản xuất ra được?”

“Sao tôi biết được? Nhưng trước thứ hai nhất định phải làm xong... mà này, cậu nghe gì chưa, vội như thế là bởi vì thứ hai tuần sau các cổ đông sẽ mở cuộc họp lâm thời đấy.”

“Mở cuộc họp lâm thời? Sao tôi thấy không giống tác phong của đại boss lắm nhỉ...”

“Tôi cũng chẳng hiểu luôn. Đấy, lại nói đến FND...”

Đình Sương vừa nghe vừa ăn nhem nhép, làm như vậy trông sẽ không giống như đang nghe trộm. Chờ đến khi hai nhân viên kia bê đồng trà sữa đi xa, cậu rút cuộc không nhịn được mà đánh ợ một cái.

“Anh biết FND là cái gì không?” Đình Sương tu một ngụm trà sữa, hỏi Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý đáp: “Không biết, chắc là mã model của một sản phẩm nào đó.”

Đình Sương đi mấy bước, đứng tựa lưng vào cột đèn đường: “Lâm thời mở cuộc họp cổ đông...”

Cậu lấy điện thoại ra, kéo đến số điện thoại của Nghiêm Lập Khiêm, nhìn một lúc, quyết định không nên nhắn tin hỏi thăm tình hình.

Đến bước ngoặt này rồi, ai cũng chẳng đáng tin cậy, ngoại trừ...

“Nếu như là em, hiện tại anh sẽ làm thế nào?” Đình Sương nhìn về phía Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý ngẫm nghĩ vài giây, rồi bảo: “Nếu như anh là em, vậy ngay đêm nay anh sẽ tra xét các thành phần cấp cao thuộc RoboRun, tiếp đó tìm đọc <Luật Doanh Nghiệp> của Trung Quốc. Thời gian từ nay tới cuối tuần thì ‘vừa đấm vừa xoa’ ép anh bạn trai viết ra một bản kế hoạch dự án, cuối cùng là chờ tới ngày thứ hai, nghênh ngang dẫn theo anh bạn trai bước vào công ty để đàm phán dự án mới.”

Đình Sương không dám tin luôn: “Anh thật sự là...”

Bách Xương Ý: “Nham hiểm?”

Đình Sương uống nốt ngụm trà sữa cuối cùng, bóp bẹp cái cốc, vươn tay ném ra đằng xa.

Rơi tọt vào trong thùng rác.

“Không, là gọi cảm.” Cậu đáp.

CHÚ THÍCH

[1]Bánh bao súp: xiao long bao[2]Bánh kẹp hành lá[3]Malatang: lẩu xiên cay thập cẩm

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 71: Trưởng thành 3

“Bây giờ cứ như đang quay lại thời đại học ý, toàn thi đến chân mới nhảy.” Đinh Sương bật laptop lên làm một bản ghi chú: “Thật ra em từng học ngành quản lý kinh tế đấy, còn chọn cả môn luật kinh doanh quốc tế nữa cơ, khi ấy nghĩ là về sau chắc hẳn sẽ dùng, có điều học hời hợt lắm, hiện tại cũng chẳng nhớ được mấy...”

Giọng nói của cậu càng lúc càng nhỏ dần, nhìn chăm chăm máy vi tính nửa ngày trời, đột nhiên nói: “Đệt.”

Bách Xương Ý: “Sao thế?”

Đinh Sương khiếp sợ nhìn màn hình: “... Hiện giờ mẹ em vẫn đang là cổ đông của RoboRun này, nắm hẳn 15% cổ phần luôn. Sau khi ly hôn mẹ em không còn quan tâm đến chuyện của công ty nữa, ngay cả mặt ba em cũng chẳng buồn nhìn, em còn tưởng bà ấy bán hết cổ phần cho những cổ đông khác rồi cơ... để em gọi điện hỏi bà ấy một chút.”

Cậu cầm điện thoại di động lên, thấy đã là 2h sáng: “Chắc giờ bà ấy cũng ngủ rồi, để sáng mai gọi vậy.”

“Em cũng ngủ đi.” Bách Xương Ý nói: “Không lại lệch múi giờ đấy.”

“Vâng.” Đinh Sương đóng laptop lại, đi tới sau lưng ghế của Bách Xương Ý, cúi người xuống ôm cổ anh, một nửa là ve vãn, một nửa

là giám sát công trình: “Anh yêu, bản kế hoạch dự án của anh viết đến đâu rồi?”

Bách Xương Ý nói: “Nếu em mà làm ông chủ, chắc chắn sẽ là một ông chủ chèn ép sức lao động của nhân viên.”

“Em là... máy ép hoa quả.” Đình Sương nói nhỏ bên tai Bách Xương Ý: “Chỉ có anh được sử dụng thôi.”

Dứt lời, cậu bèn vòng lên phía trước người Bách Xương Ý, ngồi xuống đùi anh.

Hai người ôm ấp, trao nhau một nụ hôn thật dài, sau đó cùng đi ngủ.

Không hề tiến thêm bước nữa.

Trong lòng Đình Sương vẫn còn một sợi dây treo lơ lửng, đầu bên kia thì móc trên người Chúc Ngao đang nằm trong bệnh viện, về điểm này thì Bách Xương Ý đương nhiên hiểu rõ.

Sáng ngày hôm sau, khi Đình Sương tỉnh dậy thì đã thấy Bách Xương Ý đang ngồi ở bàn làm việc.

Cậu chẳng nói năng gì, cứ yên lặng ngồi trên giường mà nhìn Bách Xương Ý.

“Qua đây ăn sáng đi.” Bách Xương Ý liếc cậu một cái, rồi tầm mắt lại chuyển về phía màn hình máy tính: “Có bánh bao súp, xiu mại, bánh quẩy và sữa đậu nành, tất cả đều còn nóng, chẳng khác đi xuống dưới tầng ăn là mấy.”

Đình Sương đi tới, chưa đánh răng đã nhón một cái bánh bao nhét vào trong miệng, nước súp tràn ra thơm lừng.

Đồ ăn có mùi vị của hạnh phúc.

“Chẳng hiểu sao những lúc ở bên anh, em luôn cảm thấy... dường như mỗi lần thức dậy, em lại bắt đầu mong chờ một ngày mới.” Cậu dùng đôi môi bóng nhẫy do vừa ăn bánh bao súp mà hôn Bách Xương Ý cái chụt, rồi cầm bánh quẩy chạy đi kéo rèm cửa sổ: “Anh có hiểu được cái cảm giác ấy không?”

Nắng sớm phả vào khuôn mặt, rơi xuống khắp cánh tay, lồng ngực và hai bàn chân trần của cậu.

Cả căn phòng đều rực rỡ đẹp tươi.

Đình Sương ngồi trên bệ cửa sổ, gặm bánh quẩy, ngắm xe cộ và dòng người qua lại bên dưới, rồi quay đầu nhìn Bách Xương Ý đang làm việc: “Dường như... cảm giác tồn tại cực kỳ mãnh liệt.”

Như ánh mặt trời rừng rực, như mùa hè hưng thịnh, như cỏ dại mọc dồi dào bất tận từ năm này qua năm khác.

Bách Xương Ý giương mắt nhìn cậu, đáp: “Anh hiểu rồi.”

Đình Sương cười với anh một cái, sau đó lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ăn xong bữa sáng, cậu gọi điện thoại cho Đình Vân, kể lại mấy việc phát sinh dạo gần đây, đồng thời hẹn bà trưa nay cùng nhau đi ăn cơm.

“Ờ.” Cúp điện thoại xong, cậu mới nhớ ra mình quên hỏi ý kiến của Bách Xương Ý: “Anh có muốn đi cùng em không?”

“Tùy em.” Bách Xương Ý nói.

“Em muốn anh đi cùng.” Đình Sương bảo: “Anh yên tâm, mẹ em sẽ không cư xử với anh giống như ba em đâu. Quan hệ giữa em với mẹ... nói thế nào nhỉ, chẳng giống mẹ con cho lắm, bởi vì từ nhỏ em đã không lớn lên bên cạnh bà ấy...”

Khi mà Đình Vân và Chúc Ngao ly hôn thì Đình Sương vẫn còn rất nhỏ, có một khoảng thời gian dài cậu không được trông thấy mẹ, cho nên có hơi quên mất dáng vẻ của bà. Lần đầu tiên Đình Vân gặp lại con trai mình sau khi ly hôn, bà có dẫn cậu tới công viên chơi, lúc Đình Vân đi mua kem cho cậu, Đình Sương đã chạy loăng quăng bốn phía, thế là bị lạc, cứ tóm chặt góc áo của những cô những dì khác mà gọi mẹ ời.

“Bà ấy toàn lấy chuyện này ra để cười em thôi.” Đình Sương kể lại chuyện cũ cho Bách Xương Ý nghe, kể xong cũng tự cảm thấy rất buồn cười: “Vì thế sau này em không gọi bà ấy là mẹ nữa, em gọi bà ấy là Đình Vân nữ sĩ.”

Đình Vân nữ sĩ cũng gọi cậu là: “Tiểu Đình tiên sinh.”

Giống như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Đình Sương tiến tới ôm lấy bà, sau đó giới thiệu Bách Xương Ý: “Đây là... đó... của con.”

Cái từ “đó” này hàm chứa vô vàn điều vi diệu.

“Ánh mắt của Tiểu Đình tiên sinh tốt thật sự luôn.” Đình Vân cười trêu chọc Đình Sương xong, quay sang bắt tay với Bách Xương Ý.

Thái độ cư xử của bà với Bách Xương Ý giống như một người bạn cũ, không có lòng tò mò, không hỏi han bất kỳ vấn đề gì, duy trì khoảng cách lịch sự một cách thỏa đáng.

Ngồi vào phòng riêng, gọi một bàn thức ăn ngon, Đình Sương vừa rót trà cho Đình Vân vừa nói: “Xế chiều hôm nay con dự định tới thăm ba con.”

“Ừm.” Đình Vân đáp lại một tiếng.

“Nữ sĩ có đi cùng con không?” Đình Sương hỏi.

“Không đi được.” Đình Vân nở nụ cười, nói chuyện rất thẳng thừng: “Mẹ không mong ông ấy chết, thế nhưng không có nghĩa là mẹ muốn đến thăm ông ấy. Được rồi, Tiểu Đình tiên sinh à, chúng ta nói chuyện chính sự đi, con muốn mẹ làm gì cho con?”

“Vậy được.” Đình Sương nói thẳng vào đề tài chính: “Trong điện thoại con cũng đã nói rồi, thứ hai tuần tới RoboRun có cuộc họp cổ đông lâm thời, nữ sĩ cũng là cổ đông, bọn họ không báo cho nữ sĩ à?”

“Không báo.” Đình Vân nhấp một ngụm trà: “Hai mươi năm trước mẹ đã nói rõ với Chúc Ngao rồi, chuyện của công ty đừng tới làm phiền mẹ, tiền hoa hồng cứ chuyển thẳng vào tài khoản của mẹ là được.”

Đình Sương suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy lúc ấy hai người có viết hợp đồng thỏa thuận không? Ví dụ nữ sĩ cho phép bọn họ mở

cuộc họp cổ đông, hoặc là sửa đổi điều lệ của công ty mà không báo cho mình chẳng hạn?”

“Cũng không luôn, đây chỉ là thỏa thuận miệng.” Đình Vân nhớ lại một chút: “Hai mươi năm trước RoboRun căn bản không hề phát triển như hiện nay. Thời ấy phương thức làm việc của mấy xí nghiệp nhỏ rất thô sơ, mẹ nhớ RoboRun ngày xưa còn không có cả bộ phận pháp chế nữa cơ.”

Tình thế có lợi rồi.

Đình Sương lấy giấy ủy thác đã chuẩn bị sẵn từ trước, đưa cho Đình Vân: “Vậy thì, nữ sĩ có thể cho con mượn tạm quyền lợi cổ đông của mình được không?”

Đình Vân xem lướt qua giấy ủy thác rồi ký tên vào cuối trang: “Con vẫn còn đi học, cho nên mẹ không hàn huyên với con nhiều về mấy chuyện này, chứ thực chất đồng này đều để dành cho con hết. Tiền hoa hồng được chia mẹ đã làm đầu tư giúp con, phần lớn đều là bất động sản, chỉ chờ con tự mình đứng vững được là sẽ sang tên đổi chủ.”

“Hả?” Đình Sương chỉ chỉ bản thân: “Cho con hết? Thế nữ sĩ làm sao bây giờ?”

Cậu vẫn luôn sợ Đình Vân sẽ phải sống cuộc đời cơ cực.

“Làm sao là làm sao?” Đình Vân buồn cười quá chừng: “Những thứ này vốn dĩ là chuẩn bị cho con mà.”

Đình Sương nói: “Thế nhưng con có đủ năng lực để tự nuôi sống bản thân.”

“Mẹ biết, con chưa từng khiến mẹ phải bận lòng, thế nhưng...”
Đình Vân suy nghĩ một chút: “Có đại tể tích lũy vẫn hơn chứ. Mẹ và Chúc Ngao dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thành thử lúc bấy giờ có rất ít sự lựa chọn.”

(đại tể tích lũy: tức là khoản tiền dành dụm qua nhiều thế hệ, tiền ông bà cha mẹ để dành cho con cháu lập nghiệp)

Hàn huyền đôi ba câu, món ăn được bưng lên, mỗi người một chén canh gà hầm táo đỏ long nhãn.

“Món tử của nhà hàng này đấy.” Đình Vân cười bảo: “Ở bên Đức chẳng mấy khi được uống canh kiểu này nhỉ, hai người nếm thử đi.”

“Vâng...” Đình Sương cầm thìa đảo đảo chén canh.

Cậu không ăn táo đỏ.

Bách Xương Ý cũng không nói thẳng ra, chỉ vừa tán gẫu vừa ngấm ngấm uống hết chén canh của Đình Sương.

Mới ăn được non nửa bữa cơm, Đình Vân nhận được một cuộc điện thoại, Đình Sương loáng thoáng nghe thấy có tiếng bé gái nhõng nhẽo gọi mẹ, Đình Vân nhỏ nhẹ dỗ dành, ngọt lịm như một viên đường đang hòa tan vậy: “Mẹ về nhà ngay đây, con chơi với chị một lúc đi nhé, mẹ sẽ mua kem cho con.”

Đình Sương nghe bà bảo muốn về nhà sớm, vừa thấy Đình Vân cúp điện thoại, cậu đã bảo: “Hai người cứ ăn tiếp đi, bên cạnh có một cái siêu thị, để con đi mua kem cho, con biết mấy đứa trẻ con thích ăn loại nào nhất.”

Nói xong, cậu đứng lên, theo thói quen hôn chụt phát lên môi Bách Xương Ý, nhỏ giọng bảo: “Cưng à, chút nữa anh thanh toán nhé.”

...

Sau khi Đình Vân rời đi, Đình Sương đứng ngăn người bên lề đường một lúc.

“Ăn kem không?” Bách Xương Ý hỏi.

“Anh đi mua nhanh lên, cô bé hạnh phúc kia sắp có tám que kem rồi, em muốn có nhiều hơn cô bé.” Đình Sương nói.

“Được.” Bách Xương Ý cười đáp.

Cuối cùng vẫn chỉ mua đúng một que kem, bởi vì không có chỗ để cất.

Đình Sương ngồi trên xe bóc kem ra ăn, taxi lăn bánh về phía bệnh viện.

Hai người bọn họ đến cửa ICU vào lúc 1:30, ngồi chờ đến 3:00 đúng thì bước vào phòng thăm bệnh.

Đình Sương không để cho Bách Xương Ý đi theo, có rất nhiều điều cậu muốn nói riêng với Chúc Ngao, đây là những bí mật mà đến cả bản thân mình, cậu cũng không muốn cùng tâm sự.

Cậu ngồi lặng lẽ bên giường bệnh của Chúc Ngao, gọi: “Ba ơi.”

Đình Sương đeo khẩu trang kín mít, chỉ lộ mỗi đôi mắt ra bên ngoài: “Hai chúng ta chẳng bao giờ tâm sự thật lòng, ba nhỉ. Làm

đàn ông khổ thật, nói có vài câu từ đáy lòng thôi mà người ta đã bảo suốt suốt như đàn bà.”

Cậu nhớn miệng lên, nhưng bị khẩu trang che mất, chẳng thấy được nụ cười: “Hai ngày nay con đã suy nghĩ rất nhiều, 20 năm trời gộp lại cũng chẳng nghĩ nhiều đến vậy. Ba có biết không, ngày hôm qua đứng ở trước cửa phòng ICU, dì đã bảo với con rằng, là tại con khiến cho ba thành ra thế này, trong nháy mắt đó, con đã thống hận bản thân mình là người đồng tính.”

“Trong nháy mắt đó... con cảm thấy con có tội.”

“Mắc một tội lỗi mà đời này không thể nào rửa sạch.”

Lúc nói ra những lời này, Đình Sương cúi gằm mặt xuống, chẳng dám nhìn khuôn mặt già yếu trắng bệch của Chúc Ngao.

“Trong nháy mắt đó, trong đầu con xuất hiện một vũ trụ song song giả tưởng, ở vũ trụ song song ấy con không phải là người đồng tính, con cưới vợ và sinh ra rất nhiều đứa trẻ. Ba cũng không nằm ở chỗ này, ba được làm ông nội rồi nên ba cao hứng lắm.”

Tay cậu run rẩy không thôi, theo bản năng mà sờ đến bao thuốc.

“Chỗ này không cho hút thuốc.” Cậu khịt khịt mũi, lại nở một nụ cười: “Hơn nữa con cũng quyết định sẽ cai thuốc ba ạ, con muốn sống lâu hơn một chút, với cả con không muốn anh ấy phải... hút thuốc lá thụ động, bởi vì anh ấy toàn hút cùng con thôi, bây giờ con không muốn nhìn thấy anh ấy hút thuốc lá. Sau này ba tỉnh rồi, ba nhớ đừng hút nữa nhé, hút thứ kia có bổ béo gì đâu? Chỉ tổ sáng ra ngủ dậy là lại thấy đau rất cổ họng. Nếu mà nhạt mồm nhạt miệng quá thì ngâm kẹo que cũng được, sợ gì mất mặt.”

“Từ đêm qua cho đến trưa hôm nay, con đã đọc xong <Luật Doanh Nghiệp> rồi, con còn đọc cả...” Dù biết Chúc Ngao chẳng nghe thấy được điều gì, tuy rằng trong phòng cũng không có người khác, thế nhưng giọng nói của Đình Sương vẫn nhỏ dần, nhỏ đến mức vo ve như tiếng muỗi: “Con còn giấu anh ấy, lén lút đọc cả <Luật Thừa Kế> nữa, có phải con đê tiện lắm đúng không ba?”

Một giọt nước mắt rơi xuống vạt áo cách ly của cậu, Đình Sương nhanh tay lau nó đi.

“Con hi vọng sẽ không phải dùng đến... vĩnh viễn cũng không cần dùng đến.”

Cậu trầm mặc một hồi lâu, rồi đổi sang giọng điệu hết sức ung dung: “Nhưng biết làm sao được hả ba? Con không phải đưa con trai như ba mong muốn... có điều, ba cũng đâu phải một người ba đạt tiêu chuẩn, đúng không ạ? Hay là chúng ta... sau này chấp chấp vá vá, lại tiếp tục làm ba con thêm mấy chục năm nữa nhé, không ai được ghét bỏ ai.”

Mí mắt của Chúc Ngao dường như hơi động đậy một cách khó nhận ra.

CHÚ THÍCH

[1]Xίου mại[2]Canh gà hầm táo đỏ long nhãn[3]Đường nhựa đỏ

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 72: Trưởng thành 4

Lúc nhận được điện thoại của bệnh viện thì đã là sắp tối, Đinh Sương khi ấy đang ngồi trong một quán nhỏ ven đường, vừa ăn mấy thứ linh tinh, vừa nhắn tin cho cô Vương mà lần trước gặp ở Hannover. Bà là thư ký của Chúc Ngao, cũng là một trong số các nhân viên kỳ cựu của RoboRun từ những ngày mới thành lập, Đinh Sương cảm thấy bà có lẽ sẽ biết được ít nhiều.

Thế nhưng khi cậu hỏi tình huống của công ty sau ngày ba mình gặp chuyện, bà lại nói tất cả vẫn như bình thường, chẳng có gì khác trước đây.

Đinh Sương đang nghĩ xem có nên nói thẳng về cuộc họp cổ đông hôm thứ hai không, thì điện thoại của bệnh viện đã gọi tới.

“Ba tôi tỉnh lại rồi ư?” Đinh Sương đứng bật dậy, bắt đầu bị va vào thành bàn: “Tôi lập tức tới ngay.”

Y tá nói Chúc Ngao vẫn còn đang rất suy yếu, cần phải quan sát thêm vài ngày nên không thể chuyển sang phòng bệnh bình thường. Bởi vậy tối hôm đó Đinh Sương vẫn chưa được gặp Chúc Ngao, phải đợi tới buổi trưa ngày hôm sau mới có thể vào thăm ông.

Trước giờ Đinh Sương chẳng biết thế nào là “suy yếu”, cậu chỉ biết có khái niệm “sống chết” mà thôi.

Tình chính là sống, mà không tỉnh thì là chết.

Sống thì ba cậu vừa mở mắt ra đã có sức mắng người, giống hệt như trước kia vậy; chết thì ba cậu ngậm miệng, không thể nào nói chuyện được nữa.

Ở trong đầu của cậu, cái khái niệm “suy yếu” này giống như trên TV vẫn hay diễn vậy, uể oải, mặt cắt không còn giọt máu, nhưng dầu có suy yếu thì vẫn là “sống”, vẫn có thể cười, vẫn có thể la mắng người khác.

Cho đến khi cậu gặp được Chúc Ngao, cậu mới biết thì ra không phải là như vậy.

Di chứng của xuất huyết não rất nghiêm trọng.

Cha cậu bị liệt nửa người, không thể cử động, toàn bộ phần cơ thể bên phải đều bị mất cảm giác, tầm nhìn của mắt phải cũng chịu tổn hại, chẳng cách nào mở miệng nói chuyện rõ ràng được.

Thì ra “suy yếu” chính là trạng thái sống dở chết dở.

Chúc Ngao nhìn Đình Sương, ánh mắt vẫn đục, môi mấp máy, miệng ú ú ớ ớ chẳng biết là đang nói gì.

Trong đầu Đình Sương đột nhiên xuất hiện ba chữ “người tàn tật”, lục phủ ngũ tạng của cậu như bị ai bóp nghẹn một cái, muốn xua ba chữ này ra khỏi đầu, nhưng không xua được.

Chúc Văn Gia cũng đứng ở bên cạnh, nhìn Chúc Ngao một lúc lâu, cậu ta dùng âm thanh rất nhỏ mà hỏi: “Anh ơi... sau này ba mình cứ như vậy mãi à?”

Chúc Ngao của bây giờ không giống người cha ‘đã nói là làm’ trong trí nhớ của cậu ta nữa.

Hai hàng nước mắt của Chúc Ngao chảy ra, từ khóe mắt lăn dọc vào trong tai.

Đình Sương giật mình tỉnh lại, nói với Chúc Văn Gia: “Em ra ngoài cho anh.”

Chúc Văn Gia: “Em ——”

“Em ra ngoài trước đi, anh có mấy lời muốn nói riêng với ba.”
Đình Sương xoay lưng về phía Chúc Ngao, dùng khẩu hình nói với Chúc Văn Gia: Ba nghe được đấy, đầu óc của ông ấy vẫn tỉnh, ba biết em đang nói cái gì.

Đình Sương hiểu được hai hàng nước mắt của Chúc Ngao.

Con người có thể chết, nhưng không thể sống bất lực như vậy được.

Chúc Văn Gia đi ra ngoài, còn Đình Sương ngồi xuống bên cạnh người Chúc Ngao, nói: “Bác sĩ Trình bảo rằng mới tỉnh dậy thì sẽ bị như thế, ba ơi, tình huống của ba đã là khá tốt rồi, sau này chúng ta sẽ tiến hành điều trị vật lý, chắc chắn có thể khôi phục lại như trước đây.”

Biết bản thân không thể nói năng rõ ràng được, cho nên Chúc Ngao chẳng hề mở miệng nữa.

“Ôi ba này, ba cứ lắng nghe con nói thôi. Hiếm khi con có dịp nói dài nói dai mà ba không vặn lại, ba nhỉ.” Đình Sương cố ý đùa giỡn.

Chúc Ngao giương một nửa khóe miệng.

“Ba cười đều hả?” Đình Sương cũng bật cười, rục rờ tựa như ánh nắng mặt trời: “Ba nghĩ ra sau khi xuất viện sẽ ăn món gì đầu tiên chưa? Chúng ta đi ăn canh nhé? Con có sẵn đầu bếp rồi, nấu canh sườn ngô ngọt là số dách luôn.”

Chúc Ngao phát ra một tiếng “ừ”, sau đó ê ê a a gì đó nghe không hiểu.

Đình Sương suy nghĩ một chút rồi nói: “Ba muốn hỏi con cái gì ạ? Con đang được nghỉ thu, không đến trường cũng chẳng sao cả. Về phần em con thì nó vẫn ổn, còn dì tuy có thương tâm, nhưng xem chừng vẫn khỏe mạnh.”

Chúc Ngao tỏ vẻ mình không muốn hỏi những điều này.

“Thế ba lo lắng cho công ty ạ?”

Lúc này thì hỏi trúng rồi, nhưng Đình Sương đâu dám nói thẳng những nghi ngờ và suy đoán của mình ra, cậu sợ Chúc Ngao không khống chế được huyết áp, chẳng may tâm trạng kích động lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

“Lúc nào rồi mà ba còn lo lắng cho công ty, công ty thì bị gì được chứ?” Đình Sương cười nói: “Cấp dưới của ba chỉ biết ăn không biết làm à? Chuyện công ty cứ để bọn họ tự gánh vác, ba chỉ cần lo cho bản thân mình là được, chuyên tâm dưỡng bệnh, sức khỏe mới là số một.”

Để cho Chúc Ngao thả lỏng tâm trạng, Đình Sương lại kể thêm vài chuyện lý thú, tới lúc sắp hết giờ thăm bệnh mới cẩn thận hỏi nhỏ: “Ba, con có chuyện muốn hỏi ba một chút. Trước khi ba phải vào viện... ba đã đi ăn cơm với ai ạ? Nếu như trên bàn cơm có

người ép rượu, thì cũng nên tới nhận trách nhiệm đi chứ? Bằng không con sẽ khởi tố hẳn, ít nhiều gì cũng phải biết mở miệng nói tiếng xin lỗi.”

Chúc Ngao không trả lời được, Đinh Sương bèn nghĩ ra một biện pháp: “Chúng ta sẽ thu hẹp dần phạm vi. Con đặt câu hỏi, nếu như đúng thì ba ừm một tiếng, sai thì ba đừng nói gì.”

“Người đi ăn cơm với ba là người có quan hệ công việc, không phải là bạn bè đơn thuần, đúng không ba?”

“Đúng ạ? Vâng, thế đấy là người trong công ty hay là đối tác làm ăn? Là đối tác làm ăn hả ba, vừa bàn chuyện vừa nhậu nhẹt?”

“Không phải ư, vậy thì là người trong công ty rồi.”

“Sao ba nhìn con như thế?” Đinh Sương nói: “Chắc ba đang cảm thấy con rất ngốc hử, sao con không đi hỏi luôn dì cho rảnh nợ?”

Chúc Ngao ừm một tiếng, nhắm mắt lại. Với tình trạng sức khỏe của ông hiện nay, phải cố gắng lắm mới duy trì tỉnh táo được lâu như thế.

“Con với dì ngoài mặt thì khách khí, trên thực tế chẳng ai buồn nói chuyện với ai, có phải ba không biết điều ấy đâu.” Đinh Sương cười nhạo, tiếp tục hỏi vấn đề ban nãy: “Đi ăn cơm với người trong công ty... nếu như là nhân viên bình thường, con dám chắc không có ai dám ép rượu ba. Xem chừng vừa là lão bằng hữu, vừa là thành viên cấp cao nhĩ... Nghiêm Lập Khiêm à? Hay là cổ đông khác?”

Chúc Ngao đã ngủ mất rồi.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 73: Trưởng thành 5

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đình Sương một mình ngồi xe đến quảng trường trung tâm thành phố để phơi nắng, tự mình tiêu hóa hết những tâm tình khổ sở mang ra từ phòng bệnh, sau đó mua ly cà phê nóng rồi quay về khách sạn, chuẩn bị an ủi Bách Xương Ý đang lao đầu vào làm việc.

“Cực căng à.” Đình Sương đi tới hôn anh một cái, niềm nở bóp vai cho người-làm-công-không-lương: “Tiến độ thế nào rồi? Có khiến anh nhớ lại những năm tháng tranh giành đi xin kinh phí nghiên cứu không?”

“Không giống.” Bách Xương Ý mở tài liệu lên: “Trước đây không ai giám sát cả, hiệu suất không cao như bây giờ.”

“Anh viết xong rồi á? Anh là đại bảo bối từ hành tinh nào tới vậy?” Đình Sương thán phục: “Có điều... tại sao lại viết bằng tiếng Anh?”

Hỏi xong cậu mới nhớ ra, bình thường Bách Xương Ý viết giáo trình, luận văn, bản kế hoạch dự án, tất tần tật những thứ liên quan đến chuyên ngành, thì anh đều viết bằng tiếng Anh hoặc tiếng Đức. Hiện giờ mà viết bằng tiếng Trung có khi tốc độ sẽ bị chậm lại, chưa biết chừng còn không chuẩn xác được như tiếng Anh.

Đình Sương vừa kéo xuống đọc lướt qua nội dung, vừa bảo: “Hay là để em phiên dịch lại nhé? Anh nghỉ ngơi một lúc đi.”

“Em không phải người phiên dịch chuyên nghiệp.” Bách Xương Ý nói: “RoboRun có người phiên dịch chuyên nghiệp mà, cứ gửi thẳng bản tiếng Anh cho họ là được, viện LRM luôn giao tiếp với họ bằng tiếng Anh.”

“Ừm.” Đình Sương đáp một tiếng, ngồi vào trên đùi Bách Xương Ý, tiếp tục ôm laptop mà xem tài liệu.

“Ba em thế nào rồi?” Bách Xương Ý hỏi.

Từ lúc vào cửa đến giờ Đình Sương không hề đề cập tới Chúc Ngao.

“... Không tốt lắm.” Đình Sương nói: “Tỉnh thì tỉnh rồi, có điều muốn hồi phục lại như trước kia thì rất khó. Hôm nay em đỡ ông ấy, bảo rằng có thể bình phục hoàn toàn, nhưng thực chất bác sĩ bảo rằng sẽ phải ngồi xe lăn về lâu về dài, sau này dù khôi phục thì vẫn không thể đi lại như người bình thường được, khả năng cao sẽ phải chống gậy.”

Nói đến đây, Đình Sương bỏ máy tính xuống rồi xoay người lại, hai chân quắp lấy eo Bách Xương Ý: “Còn có mười ngày nữa thôi, mười ngày nữa anh sẽ phải về Đức rồi. Ừm... hay là chúng ta...”

“Em tính thế nào?” Bách Xương Ý hỏi.

“Em nghĩ... chúng ta cần phải sống xa nhau một khoảng thời gian.” Đình Sương nói.

“Được, anh hiểu rồi.” Bách Xương Ý nói.

Đình Sương hôn anh một cái: “Anh không có vấn đề gì chứ?”

“Không.” Bách Xương Ý hôn đáp trả: “Anh tin rằng em cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Sau khi nộ hôn kết thúc, hai người lại phân công nhau đi làm việc.

Bách Xương Ý còn có việc bên phía LRM cần xử lý, Đình Sương thì muốn sắp xếp lại suy đoán của mình về tình hình của RoboRun, kế đó cần đặt ra phương án giải quyết thích hợp.

“So với ngành nhân học, em đột nhiên cảm thấy ngành người máy học chẳng khó khăn tẹo nào.” Đình Sương hí hoáy vẽ vờì mấy tiếng, đột nhiên phỉ nhổ: “Con người phức tạp vãi nời.”

Bách Xương Ý nhìn qua đó, thấy cậu đang vẽ một mạng lưới quan hệ lợi ích đan xen, nhân vật trung tâm là Chúc Ngao, còn các nhân vật xung quanh khác đều được liệt kê rõ những lợi ích liên quan, và những thủ đoạn có thể làm ra để nhận được lợi ích.

“Cô Vương còn không chịu gặp em, cũng không chịu nói cho em tin tức gì hữu dụng.”

Đình Sương chỉ vào ‘thư ký Vương Ái Thanh’ trên mạng lưới quan hệ: “Theo lý thuyết thì không nên như thế, cô ấy nhìn em lớn lên từ nhỏ, trước giờ vẫn luôn yêu quý em, em nhớ hồi bé cô ấy còn đi họp phụ huynh thay cho ba em nữa, cô ấy phải theo phe ba em mới đúng chứ? Nếu như cô ấy thuộc hạng người dễ bị mua chuộc lúc nguy cấp, thì ba em không thể nào để cô ấy ở bên cạnh nhiều năm như thế được... Em đã thử liên lạc với mấy nhân viên kỳ cựu khác, bọn họ đều bảo rằng mình không nắm rõ tình hình, chẳng biết là không biết thật hay cố tình che giấu... mẹ kiếp, nghĩ không ra, đau đầu quá.”

Sắc trời đã tối, Bách Xương Ý liếc nhìn đồng hồ, thấy đã 8:00 rồi: “Trước hết xuống lầu ăn cơm đã, trở về lại nghỉ tiếp. Mặc nhiều quần áo một chút.”

Hai người lái xe tới trường cấp ba của Đình Sương.

Trước cổng trường học có một tiệm mì vẫn thán, không biết đã mở được bao nhiêu năm rồi.

“Tới rồi hả?” Ông chủ quán rất thân thiết mà bắt chuyện với Đình Sương: “Khai giảng xong là lên lớp 12 hén?”

“Vâng, sắp lên lớp 12 rồi.” Đình Sương cười đáp: “Cháu dẫn chú của cháu tới đây ăn mì ạ.”

Gọi mì vẫn thán xong, Đình Sương tìm một góc mà ngồi xuống, nói nhỏ với Bách Xương Ý: “Sau khi em tốt nghiệp cấp ba, năm nào nghỉ hè cũng về đây ăn mì, ông chủ toàn hỏi câu kia thôi, đến giờ đã là sáu năm rồi, em chán chẳng buồn sửa lại.”

Bách Xương Ý nói: “Cháu tôi lớn lên trông non quá mà.”

Đình Sương cười: “Chú Bách của em cũng trẻ mãi không già.”

Hai tô mì vẫn thán cỡ lớn được bùng tới, nóng hổi cay nồng, gấp một miếng vẫn thán lên, nước canh nhỏ tong tỏng xuống từ lớp vỏ, cắn một miếng, da vẫn thán mỏng, nhân thịt bên trong mềm mịn thơm ngon, uống thêm một ngụm canh, ôi chao tuyệt cú mèo.

“Em ăn ở đây từ nhỏ, nhiều năm rồi mà hương vị vẫn thế, chẳng thay đổi tẹo nào luôn.” Đình Sương lại ăn thêm một miếng vẫn thán: “Em đoán có lẽ cuộc sống hàng ngày của chủ quán không có nhiều

thay đổi, một năm rồi lại một năm trôi qua, với ông ấy mà nói chẳng khác nào mùa hè năm em bước chân vào lớp 12, như thế cũng tốt.”

Ăn được nửa bát mì vẫn thẩn, điện thoại của Bách Xương Ý đột nhiên rung lên, anh liếc mắt một cái rồi chìa di động cho Đình Sương nhìn thử.

Người nhắn tin đến là Nghiêm Lập Khiêm, ông ta hỏi Bách Xương Ý có tiện nghe điện thoại hay không.

“Nghiêm Lập Khiêm tìm anh? Chắc sau lần gặp mặt bữa trước, ông ta vẫn luôn mong ngóng dự án mới mà anh mang đến.” Đình Sương duy trì tư thế gắp mì vẫn thẩn, suy nghĩ một chút: “Anh bảo với ông ta là anh đang ở trong nhà hát xem múa ba lê, trong khoảng hai tiếng nữa chắc không nghe điện thoại được, bảo ông ta có gì thì nhắn tin đi.”

“Múa ba lê?” Bách Xương Ý liếc mắt nhìn cái quán bọn họ đang ăn mì vẫn thẩn: “Em bốc phét giỏi thật.”

“Em không bốc phét, xế chiều hôm nay em đi ngang qua trung tâm thành phố, có nhìn thấy một tấm áp phích, tối nay trong nhà hát lớn quả thực sẽ biểu diễn một vở ba lê tên là.” Đình Sương nhét miếng vẫn thẩn vào trong mồm: “Yên tâm đi, không làm hỏng danh tiếng của giáo sư Bách đâu.”

Bách Xương Ý trả lời xong, Nghiêm Lập Khiêm rất nhanh đã nhắn tin lại, hỏi ngày mai anh có thời gian rảnh rỗi không, ông ta muốn mời anh bữa nửa buổi.

(bữa nửa buổi-brunch: là sự kết hợp của bữa sáng và bữa trưa)

“Ngày mai là chủ nhật mà lại hẹn ăn bữa nửa buổi, có vẻ vội vàng quá nhỉ...” Đình Sương cân nhắc một chút: “Thế này đi, anh bảo với ông ta là mình rất lâu rồi không về Trung Quốc, mấy ngày nay đã có kế hoạch đi tham quan vài thắng cảnh quanh đây. Chờ sang tuần sau bắt đầu bàn chuyện làm ăn, nếu như ông ta không bận thì thứ tư anh sẽ đích thân mời ông ta đi ăn một bữa.”

Bách Xương Ý nói: “Có lẽ ông ta sẽ mong được gặp nhau trước thứ hai hơn.”

“Đúng vậy.” Đình Sương nói: “Để xem ông ta nhấn lại thế nào.”

Chờ mười phút, hai người đã ăn xong bát mì vằn thắn, nhưng Nghiêm Lập Khiêm vẫn không trả lời.

“Con cá này khó câu nhỉ.” Đình Sương gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Nếu mọi chuyện giống những gì em suy đoán, bộ phận R&D nhất định sẽ làm ra cái FND kia trước thứ hai — tuy rằng đến bây giờ chúng ta vẫn không biết chính xác nó là thứ gì — nhưng chắc hẳn trong buổi họp hội nghị, đám cổ đông kia sẽ tiến hành đàm phán dựa theo ‘kỹ thuật tư bản’, thế thì Nghiêm Lập Khiêm sẽ phải kiên trì hẹn gặp anh vào ngày chủ nhật để bàn về dự án mới. Chúng ta cứ chờ mà xem.”

Thanh toán xong, bước khỏi quán mì vằn thắn, Đình Sương rẽ vào siêu thị nhỏ ngay bên cạnh để mua kẹo mút, cậu hỏi Bách Xương Ý: “Ông ta trả lời chưa?”

Bách Xương Ý đáp: “Chưa.”

“Lâu thế mà vẫn chưa trả lời... ông ta đang kiêng kị cái gì chứ?” Đình Sương đi tới đi lui trước cửa trường học: “Nếu như ông ta thật

sự sốt ruột thì phải yêu cầu gặp anh ngay ngày mai mới đúng... tại sao lại không trả lời nhỉ...”

Bách Xương Ý nghiền ngẫm chốc lát rồi bảo: “Khả năng cao là ông ta hoài nghi anh đã biết chuyện gì đó, hoặc ông ta đã biết mối quan hệ giữa anh và em.”

“Làm sao Nghiêm Lập Khiêm biết quan hệ của em với anh được... đậu má.” Bóng đèn trong đầu Đình Sương bỗng lóe sáng, cậu đã hiểu ra vấn đề then chốt rồi: “Em phải nghĩ tới chuyện này sớm hơn mới phải, Ông Vận Nghi nói mấy lời khó nghe đấy ngay trước mặt em, em tưởng rằng bà ta chỉ muốn xả giận thôi, dù sao lúc ấy bà ta cũng không nói thẳng... em vẫn nghĩ bà ta sẽ không kể chuyện trong nhà với người ngoài.”

Nếu như Ông Vận Nghi đã kể chuyện của cậu và Bách Xương Ý cho Nghiêm Lập Khiêm nghe từ trước rồi thì sao?

Hoặc tình huống càng tồi tệ hơn, Ông Vận Nghi đã nói cho toàn thể cán bộ cấp cao và nhân viên kỳ cựu trong RoboRun biết thứ được gọi là “chân tướng” của bà ta, dù sao ngoại trừ Ông Vận Nghi và Nghiêm Lập Khiêm – người được bà ta dẫn vào phòng ICU, thì những người khác ngay cả mặt Chúc Ngao cũng chưa được nhìn thấy, bọn họ chỉ có thể tin tưởng những gì bà ta nói.

Hơn hết Ông Vận Nghi quanh năm suốt tháng bầu bạn ở bên cạnh Chúc Ngao, hiển nhiên rằng mọi người cũng sẽ lựa chọn tin tưởng bà ta.

Chẳng trách.

Chẳng trách thư ký lâu năm bên cạnh ba, và mấy nhân viên kỳ cựu khác đều không muốn để ý tới cậu. Nếu như bọn họ thật sự nghĩ rằng, là cậu đã khiến cho ba trở nên như vậy, sau đó còn chạy về tranh đoạt gia sản, thế thì bọn họ chịu để ý cậu mới là chuyện lạ.

“Em ngu quá. Em cứ nghĩ không thể nào có chuyện tất cả nhân viên kỳ cựu đều phản bội ba em được, em nghĩ mãi không biết trong số bọn họ ai là người tốt, ai là kẻ xấu.” Đinh Sương đá một phát vào thành vỉa hè: “Mẹ nhà nó, nghĩ mất mấy ngày trời, hóa ra em mới là kẻ xấu.”

Nếu vậy thì thứ hai tuần sau cậu vắc mặt tới công ty, có khác nào ‘chuột chạy ngoài đường’ đâu cơ chứ? (kẻ xấu còn nghênh ngang xuất hiện)

Ba cậu hiện nay lại không thể nói chuyện được...

Cậu vẫn còn hai việc chưa hiểu rõ, tối hôm ba cậu gặp chuyện, rốt cuộc ông ấy đã đi ăn cơm với ai hoặc với những ai thuộc bộ phận cấp cao? Trong đó có Nghiêm Lập Khiêm hay không? Nghiêm Lập Khiêm đến cùng là muốn làm gì?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có kết quả. Suy cho cùng, hiện nay tất cả mọi thứ đều chỉ là suy đoán của cậu, có khi nào cậu đã nghĩ xấu cho Ông Vận Nghi rồi không?

Mọi chuyện rồi như mớ bòng bong.

Áp lực đột nhiên tăng lên, chứng nghiện thuốc lá lại phát tác, ăn kẹo cũng chẳng có tác dụng.

Nhưng cậu thật sự không muốn hút thuốc nữa.

Bực mình quá đi mất.

Cậu cần trút hết áp lực đang đè nén, cậu cần chạy như điên vài vòng.

“Em muốn vào bên trong.” Đình Sương nhìn cánh cửa sắt màu đen của trường học, tầm mắt như xuyên qua đám cây cối, vòng qua dãy lớp học, đi thẳng tắp một đường rồi bước xuống những bậc thang, đích đến là con đường nhựa màu đỏ: “Em muốn đi tới sân thể dục.”

Giờ này thì không có cách nào đi bằng đường cổng chính, chỉ có thể trèo tường vào mà thôi.

Trung Quốc, Bách Xương Ý trở về cùng cậu; mì vằn thắn, Bách Xương Ý ăn cùng cậu; trèo tường, đương nhiên Bách Xương Ý cũng trèo cùng cậu.

Trong sân thể dục không có một bóng người, đèn đường ban đêm tự động sáng lên.

Đình Sương cởi áo khoác xuống, ném cho Bách Xương Ý: “Chờ em nhé.”

Sau đó chạy đi.

Gió thét gào bên tai.

Vòng thứ nhất.

Trước mắt cậu xuất hiện một vài mảnh ký ức.

Hai mươi năm trước, khi tầm mắt của cậu còn thấp bé, lén lút xuyên qua khe cửa, ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Đình Vân.

“Chúc Ngao, con của anh, một đứa tôi cũng không muốn.” Giọng nói của Đình Vân vô cùng lạnh lẽo.

“Được, vừa hay anh muốn nuôi.” Chúc Ngao rít một hơi thuốc lá, đáp.

Sau đó không lâu, trong nhà có thêm một người phụ nữ khác vào ở, còn có một dì bảo mẫu.

“Anh bảo ban Đình Sương đi chứ?” Ông Vận Nghi nói với Chúc Ngao, giọng điệu mềm mại pha chút khỗ sở: “Con nó gọi em là dì, gọi bảo mẫu cũng là dì. Em là vợ của anh cơ mà, trong bụng em có con trai của anh đấy, em không phải bảo mẫu của nhà anh.”

“Nó không muốn gọi em là mẹ, anh biết làm thế nào được?” Chúc Ngao nói: “Em coi nó như con, đối xử tốt với nó, về lâu về dài, hiển nhiên con nó sẽ đồng ý gọi em là mẹ.”

Hồi học tiểu học, Chúc Văn Gia vẫn còn bám đít cậu, cậu không nhịn được mà đẩy nó một cái, ai ngờ đầu của Chúc Văn Gia lại đập phải bậc thang lát đá cẩm thạch.

Là cậu đã cống Chúc Văn Gia đi tìm bác sĩ.

“Trên trán Tiểu Gia phải khâu năm mũi.” Ông Vận Nghi đau lòng đến rơi nước mắt: “Lần này may mắn đụng phải trán, nếu là mắt thì biết làm sao bây giờ?”

BỐP.

Chúc Ngao quăng một cái tát lên trên mặt cậu: “Ai cho con ý lớn hiếp nhỏ?”

“Con không có!” Cậu bụm mặt gào thét về phía Chúc Ngao.

Sau đó mấy ngày liền, cậu chẳng buồn nói chuyện nửa câu với ông.

Một buổi tối nào đó, Chúc Ngao cầm một trái banh tới trước cửa phòng cậu, bảo rằng: “Chẳng phải con thích đá bóng lắm ư? Ngày mai chúng ta cùng đi đá bóng nhé, thế nào? Chỉ hai ba con mình thôi.”

Cậu nhìn Chúc Ngao chằm chằm: “... Con không muốn đá bóng, con muốn ba xin lỗi con.”

Chúc Ngao cười bảo: “Đàn ông con trai mà không chịu nổi chút oan ức đấy à? Lòng dạ rộng rãi lên con ạ.”

Cậu đỏ mắt kiên trì lặp lại: “Con, muốn, ba, xin, lỗi, con.”

Chúc Ngao đứng ở cửa một lúc, thở dài: “Con ‘lý sự’ chẳng tha ai’ giống y hệt mẹ của con.”

(đặc lý bất nhiều nhân: chỉ cần nắm được lý lẽ trong tay thì sẽ không nhượng bộ, không buông tha cho kẻ khác)

Lời này nghe rất quen tai.

Có một lần Đình Vân đồng ý đưa cậu tới thủy cung chơi, nhưng bất chợt lại bận việc nên không đi được.

Cậu nổi nóng với bà ở trong điện thoại.

Đình Vân có chút bất đắc dĩ, bảo: “Sao tính tình của con tệ giống hệt ba con thế?”

Dạ dày quặn đau.

Đình Sương cảm giác được dạ dày của mình đang quặn đau kịch liệt.

Chắc là do vừa ăn mì vằn thắn xong đã chạy.

Thế nhưng cậu không dừng bước chân lại được.

Cậu liều mạng chạy, giống như chỉ cần chạy là có thể bỏ rơi được những mảnh ký ức vô nghĩa kia.

Vòng thứ hai.

Rốt cuộc cậu cũng chạy thoát khỏi tuổi thơ của mình, chạy vào thời niên thiếu.

Vẫn là cung đường nhựa đỏ này, giữa cung đường nhựa đỏ vẫn là sân bóng kia.

“Lương Chính Tuyên cậu có biết bắt gôn không đấy?!” Đình Sương quát to.

Thua trận.

“Rốt cuộc vừa rồi cậu bị làm sao thế?” Đình Sương ngồi ăn mì vằn thắn trong cái quán trước cổng trường, uống nước ngọt, nổi giận đùng đùng.

Lương Chính Tuyên gấp một miếng vằn thắn trong bát của mình, bỏ vào trong bát cậu: “... Mãi nhìn cậu đó.”

“Câm mồm lại.” Đình Sương cúi đầu, vành tai đỏ ửng: “Cậu còn như thế tớ không đá bóng với cậu nữa.”

Cũng vào một đêm tối không người ở trong sân thể dục, cả hai đã từng hứa hẹn những điều thật nực cười.

“Chúng ta sẽ có một mái ấm, một mái ấm nguyên vẹn của riêng đôi mình, chỉ có chúng ta thôi, sẽ không có bất kỳ một ai khác.”

Dạ dày quặn đau lợi hại.

Đình Sương không chịu được nữa, vọt tới cái thùng rác cạnh sân thể dục, nôn toàn bộ chỗ mì vẫn thẩn vừa ăn ra ngoài.

Đem cả những phong ba từ nhỏ đến lớn, tích tụ từ năm này qua năm khác, toàn bộ đều nôn ra.

Nôn xong, cậu đi tới chỗ vòi nước để rửa mặt và súc miệng, sau đó tiếp tục chạy.

Vòng thứ ba.

Vòng thứ bốn.

Cậu càng chạy càng nhanh.

Nhanh đến mức những sự việc, những con người trước mặt đều thay đổi hình dạng, sau đó biến mất, bốn phía chỉ còn lại bóng tối.

Dường như tất cả sự việc và con người, ban đầu thì đều rất tốt đẹp, chạy chạy, dáng vẻ bắt đầu thay đổi, hoặc là chạy chạy, bỗng dưng không thấy tăm hơi, chẳng biết đã trốn đi nơi nào.

Vòng thứ năm.

Vòng thứ sáu.

Dần dần có ánh sáng xuất hiện.

Vòng thứ bảy.

Vòng thứ tám.

...

Không biết là đang chạy đến vòng thứ mấy, cậu nhận ra Bách Xương Ý đang chạy cùng mình.

Cứ thế chạy thêm năm vòng, Bách Xương Ý vọt lên phía trước ngăn cậu lại: “Đủ rồi.”

Cậu va thẳng vào lồng ngực của anh.

“Em còn có thể chạy tiếp được...” Cậu thở hổn hển: “Em cảm thấy như đang bay vậy.”

“Anh biết.” Bách Xương Ý hạ mắt nhìn cậu: “Thế nhưng em quan tâm anh một chút đi, anh lớn tuổi rồi, muốn về ngủ sớm.”

“Ừ...” Giọng của Đình Sương bất giác trở nên dịu dàng: “Vậy chúng ta nhanh chóng về thôi.”

“Vừa nãy Nghiêm Lập Khiêm nhắc lại.” Bách Xương Ý nói.

Đình Sương hỏi: “Ông ta nói gì?”

Bách Xương Ý đưa điện thoại cho cậu nhìn.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 74: Chân tướng

2:00 chiều chủ nhật, Bách Xương Ý vẫn chưa về, cũng chẳng có tin tức gì mới.

Đình Sương mở tin nhắn giữa mình và Bách Xương Ý ra, cuộc trò chuyện dừng ở ba tiếng trước.

(Alexandre Dumas con: là tiểu thuyết gia, nhà soạn kịch nổi tiếng người Pháp được biết đến với danh tác, con trai của đại văn hào Alexandre Dumas cha, cũng là nhà văn và nhà viết kịch)

[10:19] Đình Sương:Anh yêu, gặp Nghiêm Lập Khiêm chưa?

[10:22] Bách Xương Ý:Nói chuyện phiếm về múa ba lê với Nghiêm tiên sinh được 15 phút rồi.

[10:22] Đình Sương:???

[12:22] Đình Sương:Ông ta hỏi thật à? Anh không bị lộ chứ?

[10:23] Bách Xương Ý:Không.

[10:23] Đình Sương:Anh đọc tiểu thuyết của Alexandre Dumas con rồi à?

[10:23] Bách Xương Ý:Không, anh toàn chém gió về kỹ năng múa ba lê.

[10:23] Đình Sương:Miệng giáo sư có khác.

[10:23] Đình Sương:Đúng rồi, Ông Vận Nghi có đấy không?

[10:23] Bách Xương Ý:Không có.

[10:23] Bách Xương Ý:Nhưng cái người đi cùng Nghiêm tiên sinh thì trước đây anh chưa từng gặp bao giờ.

[10:23] Bách Xương Ý:Tạm dừng một lát.

[10:23] Đình Sương:Ok.

[10:40] Bách Xương Ý:Người của HAAS tới, chắc là đi thẳng từ sân bay đến đây.

[10:40] Đình Sương:HAAS tới để làm gì?

[10:58] Bách Xương Ý:Tạm thời không biết.

[10:58] Bách Xương Ý:Anh ký hiệp nghị bảo mật rồi.

[10:58] Đình Sương:Hiệp nghị bảo mật? Nói chuyện gì mà phải ký cả hiệp nghị bảo mật?

Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc.

Đình Sương sắp xếp lại mạch suy nghĩ, tối hôm qua Nghiêm Lập Khiêm nói với Bách Xương Ý rằng, sáng chủ nhật phía HAAS của Đức sẽ cử nhân viên tới Trung Quốc; trước nay ba bên RoboRun, HAAS và viện LRM luôn duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, vì vậy hi vọng Bách Xương Ý có thể đến gặp mặt vào ngày chủ nhật.

Không tìm ra được lỗi hổng trong câu nói này.

Quả thực triển lãm người máy công nghiệp ở Hannover là do ba bên cùng nhau tổ chức, vài năm gần đây cũng hợp tác lâu dài trên nhiều hạng mục, nếu như phía bên HAAS có cử đại biểu tới Trung Quốc, mà Bách Xương Ý lại vừa vận đang ở quốc nội, như vậy thì ba bên cùng đi ăn một bữa nửa buổi cũng là điều bình thường.

Điều duy nhất không bình thường ở đây chính là, mảng kinh doanh bên phía Châu Âu không phải do Nghiêm Lập Khiêm quản lý.

RoboRun có bộ phận chuyên môn phụ trách các nghiệp vụ ở Châu Âu, nhưng Bách Xương Ý lại bảo rằng chưa từng nhìn thấy người đi cùng Nghiêm Lập Khiêm bao giờ, vậy thì rất có thể, người mà Nghiêm Lập Khiêm dẫn tới không phải là nhân viên thường xuyên phụ trách mảng nghiệp vụ bên phía Châu Âu của công ty.

Vì lẽ đó... rốt cuộc Nghiêm Lập Khiêm muốn nói gì với người của HAAS?

Đình Sương liếc mắt nhìn thời gian trên điện thoại, 14:10 rồi, cậu phải tới bệnh viện.

Lúc đến được bệnh viện thì còn khoảng 20 phút nữa mới đến giờ vào thăm, Ông Vận Nghi và Chúc Văn Gia đều ở đó.

Ba người, tối đa chỉ được hai người vào thăm.

Nếu như là trước đây, Đình Sương cũng ngại chẳng muốn tranh, sẽ để cho hai mẹ con Ông Vận Nghi đi vào, nhưng hiện tại thì ——

“Chúc Văn Gia, hôm qua trước khi anh ra ngoài, ba bảo rằng có chuyện muốn nói với hai anh em mình, đợi lát nữa bọn mình vào chung nhé?” Đình Sương vỗ vai Chúc Văn Gia, muốn kéo người đi sang chỗ khác.

“Đình Sương.” Ông Vận Nghi nói: “Từ khi ba con tỉnh lại đến giờ, dì chưa được gặp ông ấy.”

“Dì à.” Đình Sương cười nhạo: “Trước khi ba cháu tỉnh dì ngắm chưa đủ à? Dì cứ độc chiếm thế thì người khác làm sao vào gặp được.”

“Anh ——” Chúc Văn Gia hô lên một tiếng, để Đình Sương ngừng công kích Ông Vận Nghi: “Mẹ, anh, hay là hai người vào đi, con ở bên ngoài chờ cũng được.”

Chuyện Đình Sương muốn hỏi Chúc Ngao không thể nào nói ngay trước mặt Ông Vận Nghi được; trong lòng Ông Vận Nghi có trá, cũng không muốn đi vào phòng ICU chung với Đình Sương.

Mãi đến tận 3h chiều, hai người vẫn chưa giăng co xong, y tá đứng ở bên cạnh nhìn mà bó tay.

Sau đó tình cảnh trở nên rất nực cười, Đình Sương trơ mắt nhìn thời gian thăm bệnh trôi qua từng giây từng phút, cậu và Ông Vận Nghi đứng bên ngoài phòng ICU, không ai nhường ai, ai cũng đừng mơ vào được.

“Dì này, cứ thế mãi cũng không phải biện pháp hay.” Đình Sương nói: “Nếu nháo đến lúc xế chiều, vậy thì chẳng ai gặp được ba cháu cả. Bằng không hai ta cùng chịu ầm ức vậy, cùng nhau vào được chưa?”

Tinh thần của Ông Vận Nghi không ổn lắm, do dự một hồi rồi mới đồng ý.

Bà ta phải vào, nếu không biết tình hình hiện giờ của Chúc Ngao, thì bà ta không hạ được quyết định.

Đình Sương hôm qua đã gặp Chúc Ngao rồi, vì thế lần này vào cũng không có gì khó tiếp thu nữa, cậu ngồi xuống cạnh giường bệnh của ông, nói: “Ba ơi, dì cũng tới rồi ạ.”

Chúc Ngao nhìn thấy Ông Vận Nghi thì ú ớ vài câu không rõ.

Sống dở chết dở.

Ông Vận Nghi không hề đến gần, bà ta cúi đầu nhìn móng tay của mình, che giấu ánh mắt dưới lớp lông mi giả dày cộm.

Bà ta trẻ hơn Chúc Ngao khá nhiều, mấy năm nay lại được chăm sóc kỹ càng, có bà ta ở trong phòng bệnh làm nền, trông Chúc Ngao càng thêm già hơn.

“Dì đang nghĩ gì thế?” Đình Sương bảo: “Có chuyện thì nói nhanh đi, không lát nữa ba cháu lại buồn ngủ.”

Chúc Ngao trừng Đình Sương một cái, nhưng chẳng có chút uy hiếp nào.

Đình Sương nhường lại ghế cho Ông Vận Nghi, còn mình thì đứng ở góc tường, đem cả căn phòng thu vào trong tầm mắt.

Hai mắt Ông Vận Nghi đỏ bừng, nói mấy chuyện linh tinh không quá quan trọng, còn săn sóc tỉ mỉ giúp Chúc Ngao lau nước dãi bên khóe miệng.

Bà ta đã có quyết định.

Bà ta có thể như ngày hôm nay, lau nước dãi cho Chúc Ngao tận 20 phút, nhưng tuyệt đối không thể lau cho Chúc Ngao cả một đời.

Bà ta rất yêu thương ‘nhà sáng lập của RoboRun’, nếu như Chúc Ngao sống thật khỏe mạnh, vậy thì bà ta tình nguyện làm một người vợ ngọt ngào ở bên cạnh ông, khoác cánh tay ông cùng đi tới cuộc họp cổ đông hằng năm. Còn nếu như Chúc Ngao chết rồi, như vậy bà ta cũng rất sẵn lòng làm một góa phụ đau khổ, tiếp nhận hết cơ nghiệp chưa hoàn thành của Chúc Ngao. Thế nhưng như bây giờ thì không được, thứ bà ta ghét nhất chính là làm bảo mẫu.

Huống hồ còn có Tiểu Gia, Tiểu Gia của bà ta quá đơn thuần, bà ta phải dự tính trước cho nó. Mỗi lần nghĩ đến con trai, cơ thể gầy gò nhu nhược của bà ta lại tràn ngập sức mạnh, đây gọi là ‘vi mẫu tắc cường’.

(giải thích:người phụ nữ dẫu có yếu đuối, nhưng một khi đã làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ, có thể làm tất cả mọi việc vì con của mình —vietsub thô thiển: vì con em chúng ta, kệ cha con em chúng nó =)))

“Dì nói xong chưa?” Đình Sương hỏi: “Nói xong rồi thì đến lượt cháu.”

Ông Vận Nghi đứng lên, nhưng không hề có ý tứ muốn đi ra ngoài.

“Cháu có vài lời muốn nói riêng với ba mình.” Đình Sương ngồi vào bên cạnh giường, quay đầu cười đều với Ông Vận Nghi: “Chuyện đàn ông.”

Ông Vận Nghi không dịch chuyển nửa bước, chỉ lau lau khóe mắt, nói: “Dì muốn nhìn ba cháu thêm một lúc. Không sao đâu, hai người cứ nói đi, dì sẽ không làm cản trở.”

Bà không cản trở? Đình Sương thầm trợn trắng mắt ở trong lòng, bà không cản trở thì còn ai cản trở.

“Ba này, lần đầu thử thế nào?” Lời lẽ của Đình Sương như một thằng nhãi lưu manh: “Sương không ba? Nam với nữ khác nhau nhiều đúng chứ?”

“E hèm...” Ông Vận Nghi bị sốc tinh thần.

Đình Sương cứ như thể không nghe thấy tiếng ho của bà ta: “Chúc Văn Gia kể lần đầu tiên của nó là ở buổi dạ hội hóa trang tốt nghiệp bên Anh, nó cực kỳ thích mấy cô nàng thành thực lớn tuổi, cảm giác y như mẹ vậy...”

Cảm giác y như mẹ vậy...

Ông Vận Nghi rốt cuộc cũng không chịu nổi, chẳng thể nghe tiếp được nữa, bỏ ra bên ngoài.

“Ồi ba, ba đừng kích động, đừng kích động...” Thấy bà ta vừa rời khỏi, Đình Sương nhanh chóng an ủi Chúc Ngao: “Chúc Văn Gia thích mấy em gái trẻ tuổi.” Cộng với mấy cậu trai trẻ tuổi, “Ba yên tâm đi.”

Râu mép của Chúc Ngao run rẩy, há mồm mắng một câu không rõ tiếng.

Đình Sương cũng đoán được đại khái, ông bô răn dạy thằng con trai, mắng đi mắng lại cũng chỉ có mấy câu cũ rích.

“Ba ơi, con hỏi bác sĩ Trình rồi, bác sĩ bảo tình hình của ba đã khá hơn hôm qua rất nhiều, có lẽ mấy ngày tới sẽ được chuyển sang phòng bệnh thường.” Đình Sương thu hồi lại dáng vẻ lưu

manh ban này, ngữ khí bình tĩnh đáng tin cậy: “Có một số việc con định chờ ba khỏe hơn rồi mới nói, thế nhưng con vướng mắc vài điều nghĩ mãi không thông, vì vậy con phải nói cho ba biết ngay, ba chuẩn bị tâm lý trước đi ạ, chút nữa dù thế nào cũng không được kích động quá.”

Chúc Ngao đáp một tiếng, cố gắng chấn chỉnh tinh thần.

Đình Sương nói: “Có ba vấn đề. Thứ nhất, ngày mai công ty sẽ tổ chức họp cổ đông, hiện giờ con không biết buổi họp này là do vị cổ đông nào khởi xướng, cũng không biết mục đích của buổi họp này. Thứ hai, có người yêu cầu bộ phận R&D phải hoàn thành FND trước khi cuộc họp được diễn ra. Thứ ba, Nghiêm Lập Khiêm dù không quản lý mảng nghiệp vụ ở Châu Âu, nhưng ngày hôm nay lại tới gặp đại diện của phía HAAS.”

Cậu nói xong, cứ ngỡ rằng Chúc Ngao sẽ có phản ứng mạnh, nhưng ông chỉ nhắm mắt lại rồi ừm một tiếng.

“Ba, những việc này ba đều nghĩ tới rồi ạ?” Đình Sương hỏi: “Ba biết bọn họ định làm gì sao?”

Chúc Ngao gật đầu một cái, muốn nói gì đó, nhưng chỉ ừ ớ không rõ tiếng.

Đình Sương đi qua đi lại vài bước bên cạnh giường bệnh, nghĩ ngợi, sau đó rút điện thoại từ trong túi quần ra, mở bàn phím viết tay lên, giơ đến bên tay trái của Chúc Ngao.

Chúc Ngao di chuyển ngón tay một cách khó khăn, liên tục viết sai nhiều lần, qua nửa ngày trời mới cho ra hai chữ ‘thu mua’.

Thu mua...

Hai chữ này giống như một tia sét bổ thẳng xuống, xua tan đám mây mù trong đầu Đình Sương.

Chẳng trách sáng nay Bách Xương Ý bảo rằng, anh phải ký hiệp nghị bảo mật.

Hóa ra là thu mua.

Nếu vậy, FND và dự án mới của Bách Xương Ý chính là ‘kỹ thuật tư bản’ nhằm thúc đẩy giá mua, còn HAAS rất có thể là người mua mà Nghiêm Lập Khiêm lựa chọn.

Đình Sương tiếp tục suy đoán: “Thế cho nên... ba ới, lần trước ba đi ăn với Nghiêm Lập Khiêm đúng không? Trên bàn cơm ông ta đã đề nghị rao bán RoboRun?”

Chúc Ngao gật đầu một cái, lại lắc đầu một cái.

“Cũng đúng, ông ta chỉ nắm 30% cổ phần thì làm sao mà bán được, nhiều nhất là chuyển nhượng lại số cổ phần của mình mà thôi.” Đình Sương đang tự lẩm bẩm, lại trông thấy Chúc Ngao gật đầu một cái: “Ông ta muốn chuyển nhượng cổ phần của mình? Con nhớ rằng cổ đông được phép chuyển nhượng cổ phần cho nhau, nhưng ông ta muốn chuyển cho ai? Ông ta muốn chuyển nhượng cho người khác, nhưng ba lại không đồng ý, cho nên mới say rượu cãi nhau trên bàn cơm ạ?”

Chúc Ngao gật đầu.

Đình Sương lập tức mở phần ghi chú mình đã nghiên cứu ra, Chúc Ngao hiển nhiên chính là cổ đông lớn nhất của RoboRun, nhưng ông không nắm được một nửa, mà chỉ có 36% thôi. Nếu như Nghiêm Lập Khiêm chuyển số cổ phần của mình cho một cổ đông

khác năm trên 6%, thì Chúc Ngao sẽ đánh mất quyền khống chế đối với RoboRun.

“Nếu không đồng ý việc Nghiêm Lập Khiêm bán cổ phần cho người khác, ba chắc chắn sẽ tự mình mua lại 30% cổ phần kia.”
Đình Sương thử tính toán một chút: “Đó sẽ là một khoản tiền rất lớn... ông ta cần gấp một khoản tiền lớn đến vậy ư? Còn là tiền mặt nữa? Nhưng làm gì có ai có thể bỏ ra nhiều tiền mặt một lúc như vậy được?”

Ngay lúc này, y tá bước vào nhắc nhở rằng đã hết giờ thăm bệnh.

Đình Sương liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Vẫn chưa hết giờ, còn hai phút, hai phút nữa tôi sẽ ra ngay.”

Y tá đi ra ngoài, Đình Sương xoay mặt vào vách tường, nhanh chóng suy nghĩ.

Trước khi ba mẹ cậu ly hôn, số cổ phần của bọn họ gộp chung được 51%, có quyền khống chế hoàn toàn đối với RoboRun. Hiện tại cậu đang nắm giữ 15% cổ phần mà Đình Vân nhượng quyền, chỉ cần thêm 36% của Chúc Ngao là được. Nhưng hiện giờ cậu không mang giấy ủy thác theo bên người, mà đợi tới ngày mai thì chẳng biết sẽ có biến số gì xảy đến.

“Ba.” Đình Sương xoay người lại: “Con dấu riêng của ba để ở đâu?”

...

“Dì về rồi à?” Đình Sương đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ nhìn thấy mỗi Chúc Văn Gia đang ngồi nghe nhạc trên hành lang.

Chúc Văn Gia lấy tai nghe xuống: “Ừm, mẹ em bảo bà ấy có việc bận.”

“Ồ, dì ấy bận, nhưng anh thì không.” Đình Sương vỗ vai Chúc Văn Gia, cực kỳ ôn nhu thân thiện mà nói: “Tiểu Gia này, anh em mình nói chuyện nhé.”

“Ồi anh ơi, anh gọi tên đầy đủ của em đi.” Chúc Văn Gia nổi hết cả da gà: “Anh gọi buồn nôn quá em không chịu được.”

“Được thôi, em muốn anh gọi thế nào anh sẽ gọi thế ấy.” Đình Sương dễ nói chuyện cực kỳ luôn: “Bảo anh gọi em là ‘anh trai’ cũng không thành vấn đề.”

“Anh... anh đừng như thế.” Chúc Văn Gia run rẩy khóe miệng, mãi mà chẳng cười lên được: “Từ khi ba gặp chuyện đến nay, em cảm thấy hai đứa mình không còn giống như trước kia nữa.”

“Hai đứa mình trước kia cũng đâu có tốt đẹp gì.” Đình Sương cười nói.

Chúc Văn Gia: “Thôi đi, anh nói năng thì ngoa ngoắt, thực chất lại rất quan tâm đến người khác.”

Đình Sương thu lại nụ cười, không nói gì nữa.

Cả hai anh em đều trầm mặc rồi rời khỏi bệnh viện.

Trên vỉa hè trong khuôn viên bệnh viện, có trồng một hàng cây thẳng tắp ở chính giữa, tách Đình Sương và Chúc Văn Gia về hai phía khác nhau.

“Anh này, anh biết em đang nghe bài gì không?” Chúc Văn Gia hỏi.

Đình Sương đáp: “Không biết, à?”

Chúc Văn Gia đeo một bên tai nghe bluetooth, một bên khác thì đưa cho Đình Sương.

Trong tai nghe tràn ra những lời ca mà Đình Sương rất lâu rồi chưa từng nghe lại, có điều khi khúc nhạc dạo vang lên, trong nháy mắt cậu đã nhớ ra tên của ca khúc này, đây là bài hát bằng tiếng Nga.

Lần đầu tiên cậu nghe thấy bài hát này là ở trong anime <Fullmetal Alchemist>, sau khi xem xong bộ phim hoạt hình đấy, cậu bắt đầu đối xử với Chúc Văn Gia tốt hơn, cảm thấy có anh em vui lắm, còn gọi Chúc Văn Gia cày lại bộ anime này cùng mình, hai đứa đã học rất lâu mới thuộc được bài bằng tiếng Nga.

Khi nghe thấy câu hát “Người anh em của tôi, đều là tôi sai, nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ?”—— Đình Sương bèn quay sang nhìn Chúc Văn Gia, cảm thấy thằng em mình dường như khác hẳn lúc xưa, chẳng biết có phải do nó đã nhuộm lại quả đầu trắng xóa kia thành màu đen không nữa.

“Em đi đằng nào?” Ra tới cửa bệnh viện, Đình Sương hỏi.

Chúc Văn Gia chỉ về phía bên phải: “Tài xế đỗ xe ở chỗ kia.”

Đình Sương thì chỉ về bên trái: “Anh đi hướng này.” Nói xong thì tháo tai nghe xuống, trả lại cho Chúc Văn Gia.

Chúc Văn Gia không nhận, cậu ta rẽ về bên trái theo Đình Sương.

“Em làm gì thế?” Đình Sương lại đeo tai nghe lên, giai điệu của một lần nữa vang vọng trong tai cậu.

Chúc Văn Gia nói: “Em muốn đi cùng với anh một lúc.”

Đi được một lúc, Đình Sương hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Chúc Văn Gia: “Nghĩ cái gì thế nào?”

Đình Sương: “Dì không nói gì với em à?”

“Còn nói gì được nữa.” Chúc Văn Gia cười cợt, nhại lại giọng điệu của Ông Vận Nghi: “Anh con nhân lúc ba con bị bệnh liệt giường, trở lại tính cướp công ty kia kìa. Em nghe mà phìền chết đi được, chỉ mong anh cướp công ty nhanh nhanh lên rồi đối xử với em thật tốt, không bắt em đi làm nhưng tháng nào cũng phát cả cục tiền cho em.”

Đình Sương cười xùy một tiếng, nói: “Em mà để anh quản lý á, mỗi tháng anh chỉ cho em 2000 euro thôi, em liệu mà vào đại học học đàn ông cho anh.”

Chúc Văn Gia cũng nở nụ cười: “Chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh uống vài chén đi.”

“Uống cái đầu em, mới từ bệnh viện đi ra còn đòi uống rượu.” Đình Sương chỉ vào một quán trà sữa rồi bảo: “Uống cái này đi, em trả tiền.”

Chúc Văn Gia mua hai ly trà sữa trân châu, hai người vừa uống vừa đi lung tung trong thành phố, thi thoảng rảnh quá hóa rồ lại phun trân châu ra, xem hạt của ai bay xa hơn.

“Anh, ban nãy ở trong bệnh viện anh niềm nở với em như vậy, có phải muốn em làm chuyện gì không?” Chúc Văn Gia hỏi.

“Ừ.” Đình Sương nói: “Nhưng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp cả.”

Chúc Văn Gia truy hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Đình Sương nói: “Đã bảo không phải chuyện tốt đẹp rồi, em còn hỏi?”

“Thì anh cứ nói đi.” Chúc Văn Gia bảo: “Chắc gì em đã chịu làm.”

Đình Sương dừng bước lại, ngậm ống hút, nói: “Anh muốn em lấy một thứ ở trong két sắt thư phòng của ba.”

“Thứ gì? Vàng thỏi hả? Hay bảo vật gia truyền?” Chúc Văn Gia nói: “Em không biết mật mã két sắt.”

“Anh biết mật mã.” Đình Sương nói: “Chẳng phải thứ gì đáng tiền cả, là một cái hộp gỗ thôi.”

Chúc Văn Gia hỏi: “Trong đấy có gì?”

Đình Sương không nói gì.

“Ba bảo anh lấy hả?” Chúc Văn Gia hỏi tiếp.

“Chứ không làm sao anh biết mật mã két sắt được?” Đình Sương đáp.

“Ba bảo anh lấy thì anh theo em về nhà lấy thôi, có phải đi exciter trộm chó đâu mà sợ?” Chúc Văn Gia đáp, bỗng nhiên ý thức được một chuyện: “Anh sợ theo em về nhà, bảo mẫu với tài xế thấy sẽ báo lại cho mẹ em à? Anh không muốn để mẹ em biết chuyện này?”

Một lát sau, Đình Sương mới ừ một tiếng.

“... Anh.” Chúc Văn Gia cúi đầu: “Anh không tin mẹ em đã đành, còn ba, ba cũng không tin mẹ em sao?”

Đình Sương hút một ngụm trà sữa, không nói lời nào.

“Thế...” Chúc Văn Gia ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu: “Anh có làm ra chuyện gì gây bất lợi với mẹ em không?”

Không biết.

Đình Sương đang định trả lời, bỗng nhiên thấy điện thoại trong túi quần rung lên.

Lấy ra nhìn thử, trên màn hình là tin nhắn của Bách Xương Ý gửi tới: Ông nữ sĩ cũng tới rồi, năm phút trước.

Đình Sương cất điện thoại đi, nhìn về phía Chúc Văn Gia.

Hai anh em bốn mắt nhìn nhau.

“... Anh không biết.” Đình Sương đáp.

CHÚ THÍCH

[1]Fullmetal Alchemist: cang giả kim thuật sư[2]Máy hủy giấy[3]Hải sâm

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 75: Hoài nghi

Hai anh em cùng lặng thinh trong chốc lát.

Mỗi đứa đứng tựa lưng vào một thân cây khô bên đường, mặt đối mặt.

Trà sữa đã uống hết, bên trong tai nghe vẫn còn vang vọng tiếng ca.

“Anh, đồ vật mà anh muốn em về nhà lấy... có làm tổn hại tới mẹ em không?” Chúc Văn Gia mở miệng trước.

“Anh không biết.” Đình Sương đã âm thầm phân tích xong tình huống, nếu như cậu có con dấu riêng của ba, vậy thì sẽ nắm được 51% cổ phần, lúc ấy dù Ông Vận Nghi có muốn giở trò đi chăng nữa, cũng chẳng gây ra được sóng to gió lớn gì: “Chỉ cần công ty không bị làm sao, thì dì cũng sẽ không bị làm sao.”

Chúc Văn Gia nhìn Đình Sương, nói: “Anh, anh hứa với em đi, không được để mẹ em xảy ra chuyện.”

Đình Sương đáp: “Anh sẽ cố.”

“Không được.” Chúc Văn Gia nói: “Không phải là sẽ cố, em muốn anh phải bảo đảm.”

Đình Sương: “... Anh không đảm bảo được.”

Chúc Văn Gia chạy vài bước tới, đứng cách Đình Sương khoảng mười mấy centimet: “Anh đảm bảo được. Em sẽ đi lấy cái hộp mà anh cần. Anh hãy đảm bảo tất cả mọi người đều yên ổn, hết thấy mọi chuyện đều giống như trước kia.”

Đình Sương hậm hực nói: “Chúc Văn Gia, em nói chuyện có đạo lý một chút được không?”

Chúc Văn Gia ôm lấy cậu.

“Em đủ rồi đấy.” Đình Sương nói.

“Anh ơi...” Chúc Văn Gia gọi.

Đình Sương hít một hơi thật sâu, bảo: “... Rồi rồi, em buông anh ra.”

Chúc Văn Gia thả cánh tay xuống, cười với Đình Sương một cái.

“Em bảo với tài xế không cần tới đón em.” Đình Sương gọi một chiếc taxi: “Chút nữa anh sẽ ngồi trong xe chờ em, em lấy đồ xong thì mang ra cho anh.”

Chúc Văn Gia gật đầu, gọi điện thoại cho tài xế.

Taxi đi được nửa đường, Đình Sương đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, hỏi: “Chúc Văn Gia, có phải từ nhỏ tới lớn em chưa bị ăn đòn bao giờ đúng không?”

Chúc Văn Gia nhớ lại một chút: “Hình như thế.”

Đình Sương nở nụ cười, bảo: “Anh hồi bé thường xuyên bị ăn đòn, trước đây còn chẳng biết tại sao, hiện giờ thì rõ rồi. Anh lúc nào cũng phải cãi lại ba mới thỏa, người thì xấu tính xấu nết, còn em mỗi

khi phạm lỗi đều ôm ba xin tha, miệng lại ngọt xớt, em nói coi, ông ấy không đánh anh thì đánh ai? Anh trước giờ ngu quá, không lanh lợi được như em.”

Cũng bởi vì điều này, khi Đình Sương còn nhỏ thích cái gì, chưa chắc đã được mua cho; nhưng Chúc Văn Gia bất kể có thích cái gì, thông thường đều sẽ được mua cho.

Chúc Văn Gia nói: “Thế sao anh không học theo em?”

Đình Sương lắc đầu cười: “Không học được, chuyện này cũng cần có thiên phú.”

Xe taxi dừng bánh bên ngoài khu dân cư, Chúc Văn Gia xuống xe, lúc đóng cửa đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Đình Sương: “Anh chưa nói cho em mật khẩu.”

Đình Sương lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gửi mật khẩu cho Chúc Văn Gia, thế rồi bỗng dừng hình vài giây, lại cất điện thoại vào trong túi quần: “Em cứ vào thư phòng trước đi, sau đó gọi videocall cho anh, anh sẽ nói cho em chỗ giấu két sắt và mật mã.”

Chúc Văn Gia nhìn thấy hành động của cậu, sửng sốt một lúc, chần chừ hỏi: “... Anh, ngay cả em anh cũng không tin à?”

“Không phải.” Sắc mặt của Đình Sương vẫn như thường: “Thao tác mở két sắt có hơi phức tạp, anh lười viết chữ lắm, em mau vào đi.”

Chúc Văn Gia đi vào nhà, bài hát bên trong tai nghe cũng dừng phát, lúc này Đình Sương mới nhớ ra mình chưa trả lại tai nghe cho cậu ta.

Một mình cậu ngồi sau xe taxi, nhìn bóng lưng của Chúc Văn Gia ở phía đằng xa, còn có ngôi nhà đã lâu chưa trở về, tất cả dường như ngưng tụ trong đáy mắt.

Chẳng biết có phải do mấy ngày gần đây cậu toan tính nhiều quá không...

Vừa nãy khi bắt đầu ngồi lên xe taxi, cậu bỗng nhiên phát hiện, có lẽ Chúc Văn Gia cũng không hề đơn giản. Nếu như Chúc Văn Gia thật sự quan tâm Ông Vận Nghi, thì cho dù bà ta có lén lút nói “Anh con nhân lúc ba con bị bệnh liệt giường, trở lại tính cướp công ty kia kìa” thật đi chẳng nữa, Chúc Văn Gia cũng không nên vừa quay lưng một cái đã bép xép ngay với cậu.

Còn cả chuyện Ông Vận Nghi để ảnh gia đình ở trên xe nữa, Chúc Văn Gia cũng không nhất thiết phải giải thích với cậu.

Trước đây cậu cảm thấy Chúc Văn Gia rất ngốc, bất kể Ông Vận Nghi có nói cái gì, nó cũng bô bô kể lại với cậu. Nhưng hiện tại Đình Sương bỗng nhiên nhận thấy, Chúc Văn Gia thực chất không hề ngốc, nó hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai, rằng muốn có những ngày tháng tốt lành nhất ở trong căn nhà này thì phải sống như thế nào...

Dừng.

Đừng tiếp tục suy nghĩ nữa.

Đình Sương nhắm mắt lại, ép buộc bản thân mình phải vứt hết mớ suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Chính bản thân mình tâm tư phức tạp, thành ra nhìn cái gì cũng phức tạp theo. Chắc do dạo gần đây suy nghĩ quá nhiều, mới cảm thấy chẳng có ai đáng tin cậy.

Cậu mở album trong điện thoại lên, kéo đến bức ảnh Bách Xương Ý đang ngủ, tâm trạng thoáng yên ổn.

Một lát sau, Chúc Văn Gia gọi videocall tới, Đình Sương nhận máy.

Chúc Văn Gia chuyển sang camera sau, hỏi: “Em đang ở trong thư phòng rồi này. Két sắt để đâu đó? Phía sau bức tranh sơn thủy treo trên tường kia không giấu cơ quan gì chứ?”

“Không đâu, em tìm trong ngăn tủ dưới bàn làm việc của ba ấy, rất dễ thấy.” Đình Sương nói: “Bên trong tủ chẳng có gì đáng tiền cả, chỉ có mấy món đồ riêng tư của ba thôi. Cái gì đáng giá đều cất trong ngân hàng hết rồi.”

“Vâng...” Chúc Văn Gia mở tủ, camera trên điện thoại chĩa về phía sàn nhà.

“Camera phải để theo tầm mắt của em.” Đình Sương bảo: “Em nhìn nơi nào thì camera phải chĩa về nơi đó.”

“Ờ em không để ý.” Chúc Văn Gia chĩa camera về phía cửa tủ.

Cánh tủ gỗ của bàn làm việc bị mở ra, bên trong là một cái két sắt có núm quay được khảm kín như in vào hộc tủ.

“Thấy rồi.” Chúc Văn Gia nói.

“Vặn núm về số 0. Quay sang trái, chuyển tới số 95.” Đình Sương nói.

Chúc Văn Gia làm theo từng bước chỉ thị, vặn xong ba bước mật mã, cậu ta mới phát hiện dãy số 95-04-12 vừa vặn là sinh nhật của

Đình Sương.

“Được rồi.” Đình Sương thấy Chúc Văn Gia không nhúc nhích nữa, bèn nhắc nhở: “Cứ lung lay tay cầm là sẽ mở được kết.”

Chúc Văn Gia mở kết sắt, chỉ thấy bên trong có mấy tờ giấy, vài bức thư, ngoài ra còn có một hộp gỗ móc đồng, móc đồng là dạng then cài, không có ổ khóa.

“Là cái này hả?” Chúc Văn Gia cầm lấy hộp gỗ.

“Ừ.” Đình Sương đáp: “Em mang ra cho anh đi.”

Chúc Văn Gia: “Được, em mang ra ngay đây.”

Đình Sương đang định lên tiếng thì Chúc Văn Gia đã ngắt videocall mất rồi.

Cậu gọi lại một lần nữa, nhưng bên kia không có ai bắt máy.

Chờ gần mười phút đồng hồ, Chúc Văn Gia mới chạy tới, đưa hộp gỗ cho cậu rồi bảo: “Móa, em vừa định chuồn ra ngoài thì bị bảo mẫu chặn lại, bắt em phải uống hết bát canh vịt hầm hải sâm, canh thì rõ là nóng, em thối nửa buổi trời mới nguội được đây.”

“Không sao, cũng không phải chuyện gì gấp.” Đình Sương nhận lấy cái hộp, mở chốt đồng rồi nhắc nắp lên —— có một chỗ lõm ở giữa lớp lụa satin màu vàng.

Còn con dấu cá nhân lẽ ra phải nằm trong chỗ lõm thì đã biến mất.

“Đúng chưa?” Chúc Văn Gia chuẩn bị rời đi: “Không còn chuyện gì nữa thì em vào nhà nhé.”

Đình Sương giương mắt lên, chăm chú nhìn khuôn mặt của Chúc Văn Gia: “Em không mở ra xem chứ?”

“Không có mà.” Chúc Văn Gia nói: “Chẳng phải anh không muốn để em biết sao?”

“Em lấy nhầm rồi.” Đình Sương đóng nắp hộp lại: “Thứ anh muốn không phải là cái hộp này.”

“Hả?” Chúc Văn Gia nói: “Nhưng trong két sắt chỉ có mỗi cái hộp này thôi, vừa nãy anh cũng nhìn thấy trong videocall rồi đấy.”

Đình Sương trả tiền cho người lái taxi, mở cửa bước xuống xe: “Để anh vào tự tìm.”

Chúc Văn Gia: “Chẳng phải anh bảo là sợ ——”

“Ngay từ đầu anh đã tính, nếu em không muốn làm thì anh sẽ đích thân ra tay.” Đình Sương nói.

Chúc Văn Gia cãi: “Có phải em không muốn làm đâu?”

“Anh không bảo rằng em không muốn làm.” Đình Sương cười nhạo: “Có điều tình huống của ba đâu phải là em không biết, ông ấy tỉnh rồi, nhưng không thể nào so sánh với trước kia được nữa, anh nghĩ chắc ông ấy nhớ nhầm, để anh tự vào tìm vậy.”

Chúc Văn Gia nói: “VẬY MẸ EM...”

“Dì biết thì biết thôi.” Đình Sương tăng nhanh bước chân: “Anh cũng đâu còn biện pháp gì.”

Bảo mẫu ra mở cửa, đây là người làm mới, chỉ biết Chúc Văn Gia chứ không biết Đình Sương.

“Xin chào.” Đình Sương hỏi thăm một chút: “Đã mấy năm rồi không về nhà, lạ lắm ghê. Dì à, tôi cũng muốn uống canh vịt hầm hải sâm, mang lên cho tôi một bát nhé.”

Vừa dứt lời, Đình Sương đi thẳng về phía thư phòng, dáng vẻ chẳng có nửa điểm tỏ ra nhớ nhung ngôi nhà này.

Bảo mẫu chưa từng gặp ai như thế, đang muốn ngăn cản cậu, Đình Sương dừng bước, quay đầu nói: “Chúc Văn Gia, em giải thích với dì ấy đi, người dì nào mà không sống hòa thuận với anh thì chẳng thể bước chân vào ngôi nhà này được đâu.”

Thực ra từ sau khi lên cấp hai, Đình Sương không còn gọi bảo mẫu trong nhà là dì nữa, bởi vì cậu biết Ông Vận Nghi không vui, nhưng cậu cũng chẳng cách nào gọi bà ta là mẹ được, do đó Đình Sương đổi sang gọi bảo mẫu là chị, bất kể bảo mẫu có lớn tuổi cỡ nào, cậu đều gọi là chị hết.

Lúc này lại nhấn mạnh như thế, Chúc Văn Gia cảm nhận được điều bất thường, bèn đuổi theo Đình Sương, gọi: “Anh, em ——”

“Để tự anh tìm là được rồi.” Đình Sương đóng cửa thư phòng lại, nhốt Chúc Văn Gia ở bên ngoài.

Thư phòng của Chúc Ngao bố trí khá đơn giản, trên tường treo một bức tranh sơn thủy, chính giữa phòng có một bộ bàn ghế giám đốc, cạnh ghế xoay là thùng rác và máy hủy giấy cỡ nhỏ, ngay sát dãy tủ thấp để một bồn cây cảnh với máy in.

Trên giá sách là những quyển sách còn nguyên tem nguyên mác chưa có ai đọc tới, mặt bàn làm việc bày biện máy vi tính, ống để bút, một chén trà, một cái gạt tàn, phía trong góc còn có hai hạt

hạnh đào, để khi nào rảnh tay thì Chúc Ngao sẽ cầm xoay xoay vài vòng.

Đình Sương nhanh chóng lật tung thư phòng lên một lượt, không tìm được con dấu cá nhân.

Cậu lại mở két sắt ra, bên trong y hệt như trên videocall, không còn cái hộp nào khác.

Con dấu rốt cuộc ở chỗ nào?

Chúc Văn Gia lấy đi rồi?

Hay là con dấu đã bị mất trước khi Chúc Văn Gia mở két sắt?

Nếu như con dấu không có ở đây từ trước, là do Chúc Ngao nhớ nhầm, hay là do Ông Vận Nghi lấy đi?

Đình Sương ngồi trên chiếc ghế xoay, vừa nghịch hai hạt hạnh đào của ba mình, vừa suy tư.

Cậu chưa từng xoay hạnh đào bao giờ, không cẩn thận một cái đã tuột khỏi tay.

Gay rồi!

Đây không phải hạnh đào bình thường đâu, hai hạt này quý muốn chết, nếu như rơi vỡ mất, cậu đào đâu ra một đôi khác để đền cho ba.

Ngay trong nháy mắt hạnh đào văng khỏi tay này, Đình Sương nhanh chóng duỗi tay kia ra chụp lấy, cậu chụp vừa nhanh vừa chuẩn, tuy rằng hất đổ cả thùng rác và máy hủy giấy, nhưng hên là đã đỡ được hạnh đào, cả hai hạt đều không bị sút mẻ gì. Đình

Sương thở phào một hơi, vội vàng cất hạnh đào về chỗ cũ, ứ dấm đem ra xoay xoay nữa.

Bấy giờ cậu mới đi dọn thùng rác và máy hủy giấy.

Lúc nhắc máy hủy giấy lên, cậu nhận ra máy hủy giấy đang được bật nguồn.

Có người vừa sử dụng máy?

Hay là máy vẫn luôn trong trạng thái bật nguồn?

Đình Sương sờ sờ mặt ngoài của máy hủy giấy, không có độ ấm của thiết bị điện khi được khởi động lâu, vậy chắc hẳn mới đây đã có người sử dụng máy.

Lẽ nào là Chúc Văn Gia?

Chưa chắc, biết đâu đây là máy xịn, bật cả ngày cũng không tỏa nhiệt thì sao?

Cậu mở thùng đựng của máy, bên trong có một đồng giấy vụn.

Mẹ nó, vụn như cám lợn.

Đình Sương mắt công mắt sức cũng không ghép nổi một tờ hoàn chỉnh, chỉ nhìn được vài từ then chốt, nhưng thế là đủ rồi, ít nhất cậu đã biết đồng giấy nát bươm này viết cái gì.

Ngoài một phần di chúc ra, hình như còn có mấy thứ khác, nhưng nhất thời chẳng phân biệt được.

Cậu phải mang đồng giấy vụn này đi.

Có điều bản di chúc này của Chúc Ngao, trước khi bị cắt nát thì nằm ở đâu?

Đình Sương nhìn về phía két sắt.

Lúc mở két sắt ra, cậu chỉ mãi tìm một cái hộp khác chứ không để ý đến mấy thứ bên trong. Dù sao đây cũng là đồ đặc riêng tư của ba cậu, cậu không muốn xem. Thế nhưng hiện tại, có lẽ cậu phải xem qua những thứ này rồi.

Trước tiên Đình Sương mở thử một cái phong bì, phát hiện bên trong là ảnh của mình khi còn bé. Mở phong bì thứ hai, bên trong lại là một bức thư tình, cậu ngại không dám đọc kỹ, chẳng cần biết là ai viết đã nhét ngay về chỗ cũ, sau đấy cũng không mở mấy phong bì còn lại ra xem.

Bên dưới xấp phong bì từ là mấy tờ văn kiện.

Tờ đầu tiên là thỏa thuận trước hôn nhân.

Đình Sương lật lên xem thử, hóa ra Ông Vận Nghi chẳng chiếm được lợi lộc gì từ cuộc hôn nhân này, nếu như li dị, Chúc Ngao sẽ không cho bà ta một xu, chỉ nhận trách nhiệm nuôi nấng những đứa con.

Cậu lật qua vài văn kiện còn lại, thấy không còn thông tin đáng giá nào khác, bèn đóng tủ két sắt.

Hiện tại quan trọng nhất là con dấu cá nhân...

Với lại phần di chúc này, rốt cuộc là ai đã bỏ vào máy cắt?

Cộc cộc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Anh, anh tìm được chưa?” Giọng nói của Chúc Văn Gia truyền đến từ đằng sau cánh cửa: “Canh để trên bàn lâu lắm rồi, nguội bây giờ.”

“Anh ra ngay đây.” Đình Sương vừa đáp lời vừa nhấn tin cho Bách Xương Ý: Ông nữ sĩ có mang theo văn kiện gì không? Giấy tờ có con dấu của ba em chẳng hạn?

Chờ vài phút cũng không thấy Bách Xương Ý trả lời, Đình Sương bèn ôm máy hủy giấy ra khỏi thư phòng.

“Anh làm gì đó?” Chúc Văn Gia sợ hết hồn.

“À, trong phòng khách sạn không có máy hủy giấy, cho nên anh định mượn tạm ấy mà, dù sao hiện tại ba cũng không dùng được.” Đình Sương hỏi: “Em không có ý kiến gì chứ?”

“Ý kiến gì? Em có dùng đâu mà ý kiến.” Chúc Văn Gia ngồi xuống bàn, ăn canh: “Anh mau uống đi, vừa mới hâm nóng lại cho anh đấy.”

Đình Sương đi tới bên cạnh bàn, nhưng không hề ngồi xuống. Một tay cậu ôm máy hủy giấy, một tay khác nhấc cái thìa trong bát ra, bỏ sang bên cạnh, tiếp đó ôm bát canh như ôm chén rượu mà tu ừng ực một hơi.

“... Tai nghe của em.” Đình Sương đặt cộp cái bát xuống, quẹt miệng, móc tai nghe bluetooth trong túi áo rồi để lên mặt bàn.

“Em trai này.” Đây là lần đầu tiên Đình Sương gọi Chúc Văn Gia như vậy: “Ngôi nhà này là của em, công ty nếu em tình nguyện tiếp quản, thì nó cũng là của em, nếu em không muốn tiếp quản thì anh sẽ tìm cho em một người quản lý thay, và nó vẫn là của em.”

“Anh...” Chúc Văn Gia cau mày hỏi: “Sao anh đột nhiên nói với em mấy lời kiểu này?”

“Không có gì.” Đình Sương nói: “Anh chỉ muốn cho em biết, rằng chẳng có ai tranh giành với em đâu.”

“Trước giờ em cũng đâu cảm thấy có ai tranh giành với mình?” Chúc Văn Gia hỏi: “Anh, mấy ngày nay rốt cuộc anh bị gì thế?”

“Không bị gì cả.” Đình Sương nói: “Anh đi đây.”

Trở lại khách sạn, Đình Sương cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nhưng không có tâm trạng để đi ngủ. Cậu cắm máy hủy giấy vào ổ điện, muốn thí nghiệm xem bao lâu thì máy hủy giấy sẽ nóng lên. Tiếp đó bắt ép bản thân mình phải bình tĩnh lại để ghép đồng giấy vụn kia, nhưng vừa mới ghép được mấy mẫu, cậu đã không nhịn được mở điện thoại lên kiểm tra, sợ bỏ qua tin tức từ phía Bách Xương Ý.

Đợi mãi, rốt cuộc điện thoại của cậu cũng rung lên hai tiếng.

Bách Xương Ý: Ông nữ sĩ mang giấy ủy thác quyền sử dụng 36% cổ phần của Chúc tiên sinh đến, trên giấy ủy thác có con dấu cá nhân của Chúc tiên sinh.

Bách Xương Ý: 20 phút nữa anh sẽ trở về.

CHÚ THÍCH

[1] Hộp gỗ có then đồng [2] Két sắt có núm quay [3] Hạt hạnh đào-óc chó: đây là một món “đồ chơi văn hóa”, biểu tượng của sự phú quý, quả óc chó càng to, lâu năm và cân xứng thì càng đáng giá, một cặp óc chó giao động từ 10-100tr VNĐ

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 76: Hội nghị

Đình Sương nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một lúc lâu, biết lúc này mình đã thắng, nhưng không cảm thấy vui vẻ gì cho cam.

Cậu sờ máy hủy giấy, nóng.

Chuyện mà Chúc Văn Gia hứa với cậu, không làm được; chuyện mà cậu hứa với Chúc Văn Gia, cũng không làm được.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Bách Xương Ý vừa trở về đã nhìn thấy sắc mặt khó coi của Đình Sương.

Đình Sương không kể lại vụ mình nhờ Chúc Văn Gia đi lấy con dấu riêng, cậu tiến tới đẩy ôm eo Bách Xương Ý, nói: “Nghĩ chuyện công ty ấy mà. Thế nhưng anh ký hiệp định bảo mật rồi, em không bàn bạc với anh nữa, mấy chuyện còn lại cứ để em tự giải quyết.”

Mặc dù có vài chuyện vẫn chưa nghĩ thông, thế nhưng chỉ cần qua ngày mai thôi, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.

...

Thứ hai, mưa xối xả.

Ngoài cửa sổ sẫm vang chớp giật, ban ngày mà trời đen sì chẳng khác nào ban đêm.

Đình Sương mặc áo vest, thắt cà vạt chỉnh tề, cầm lấy túi tài liệu rồi bảo với Bách Xương Ý: “Em đã đặt trước bàn ở tầng cao nhất của khách sạn rồi, 7h tối nay, chờ em về nhé.”

“Thật sự không cần anh đi cùng à?” Bởi vì lệch múi giờ, mới sáng sớm mà Bách Xương Ý đã phải mở cuộc họp trực tuyến với các nghiên cứu sinh ở dưới quyền, hiện tại thấy Đình Sương định ra ngoài, anh tạm dừng cuộc họp lại.

“Không cần.” Đình Sương đùa giỡn: “Anh tuần tú quá, sẽ cướp mất sự nổi bật của em.”

Bách Xương Ý đã vì cậu mà giẫm chân vào vũng nước đục, như vậy là đủ rồi.

Đi xuống tầng, trên mặt đường đọng nhiều vũng nước lớn, trời lại còn đang mưa to, chẳng mấy chốc ống quần của Đình Sương đã ướt nhẹp, có chút lạnh, có chút bẩn. Cậu ngẩng đầu nhìn cửa sổ của khách sạn, nghĩ thầm, hai chân của Bách Xương Ý phải được khô ráo và ấm áp.

Cậu nhớ về mấy tháng trước, khi hai người bọn họ cùng đứng trên sân thượng của viện LRM, lúc ấy vừa vặn là mùa hè, Bách Xương Ý có hỏi cậu rằng, đại học là cái gì?

—— Tiên phong của nhân loại.

Chú già đẹp trai sống quá lý tưởng, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể trở thành tiên phong của nhân loại.

Mưa rất to, Đình Sương gọi một chiếc taxi đi tới trụ sở chính của RoboRun.

Chín giờ kém hai phút.

“Xin hỏi ngài tìm ai ạ?” Lễ tân hỏi.

“Tôi tới tham gia hội nghị.” Đinh Sương lấy giấy ủy thác của Đinh Vân ra: “Tôi là người được ủy thác của vị cổ đông này.”

Lễ tân nhìn qua rồi bảo: “Xin ngài đợi một lát, để tôi gọi điện thoại cho thư ký Vương.”

“Thư ký Vương bảo vị cổ đông này không tham gia bất kỳ sự vụ nào của công ty.” Lễ tân nói lại với Đinh Sương.

Đinh Sương đáp: “Vậy cô bảo thư ký Vương lấy giấy tờ chứng minh người ủy thác của tôi từ bỏ quyền lợi ra đây. Hơn nữa, nhờ cô nói lại với thư ký Vương, tôi họ Đinh.”

Không lâu sau, Vương Ái Thanh bước ra từ trong thang máy.

“... Tiểu Sương.” Vương Ái Thanh nói: “Cô khuyên cháu thật lòng, lúc đi học thì lo học cho giỏi, chuyện của người lớn khác có người lớn giải quyết.”

Người lớn? Người lớn là chỉ Chúc Ngao đang nằm trong phòng bệnh ICU, hay là chỉ Ông Vận Nghi đang cầm giấy ủy thác giả chuẩn bị bán đứt công ty?

Đinh Sương nở một nụ cười lịch sự, đưa giấy ủy thác cho Vương Ái Thanh nhìn, kể đó xài biểu cảm thương hiệu của Bách Xương Ý – cái kiểu ngoài mặt thì rất đúng mực, nhưng trên thực tế nói năng không có tí cảm xúc nào: “Thư ký Vương, tôi là người được Đinh Vân nữ sĩ ủy thác tới, ngài không có quyền can thiệp vào quyền lợi

của tôi. Nếu như ngài đại diện cho RoboRun ngăn cản quyền lợi của tôi và người ủy thác, vậy thì tôi sẽ kiện ngài và RoboRun ra tòa đấy.”

Vương Ái Thanh nhìn Đinh Sương chốc lát, thở dài, quẹt thẻ rồi đưa cậu vào trong thang máy.

Hai người cùng đi lên trên tầng, Vương Ái Thanh nói: “Tiểu Sương lớn rồi, không giống như trước đây nữa.”

“Tôi cảm thấy trưởng thành rất tốt.” Đinh Sương quay về phía mặt gương, chỉnh sửa lại chiếc kẹp vàng trên cà vạt: “Dù sao cũng đâu có ai chịu nghe trẻ con nói chuyện, đúng không?”

Ting.

Cửa thang máy mở ra, tầng 18.

Đinh Sương bước tới cánh cửa phòng họp đang đóng chặt, nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện ở bên trong. Cậu gõ cửa, tiếng nói chuyện hơi ngừng một chút, nhưng chẳng có ai ra mở cửa, vài giây sau tiếng nói chuyện lại tiếp tục vang lên.

Đinh Sương đẩy đẩy tay cầm, cửa khóa trái từ bên trong, phía ngoài không sao mở được.

Phá cửa thì dã man quá.

Cậu hắng giọng một cái, to mồm hô: “Cháy rồi ——”

Tất cả cửa phòng trên tầng 18 đều mở ra, bao gồm cả phòng họp.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cháy ở đâu?”

“Nhấn báo động chưa?”

“Ngại quá, nhìn nhầm.” Đình Sương ung dung nói như đúng rồi, sải bước vào trong phòng họp, chìa giấy ủy thác của Đình Vân ra: “Xin lỗi các vị, tôi đến muộn.”

“Cậu tới đây làm gì? Nơi này đang mở hội nghị rất quan trọng.” Ông Vận Nghi nói như thể đang dạy bảo đứa con nít không hiểu chuyện: “Hồ đồ cũng phải có mức độ thôi chứ, cậu làm ba cậu tức giận thế còn chưa đủ hay sao?”

“Ông nữ sĩ, tôi cũng muốn nói với bà một câu, hồ đồ cũng phải có mức độ thôi.” Đình Sương cố gắng bỏ ngoài tai câu cuối cùng của bà ta: “Muốn tổ chức cuộc họp cổ đông, thì trước đây ít nhất 15 ngày phải báo cho toàn bộ cổ đông trong công ty biết. Nhưng người ủy thác của tôi lại không nhận được bất kỳ thông báo nào, vì vậy theo lý thuyết, mọi quyết định được đưa ra trong buổi họp ngày hôm nay đều không có hiệu lực. Thế có khác nào lãng phí thời gian của mọi người đâu?”

Các cổ đông quay sang nhìn nhau.

Ông Vận Nghi nói: “20 năm qua Đình Vân luôn từ chối tham gia họp hành, và toàn bộ các buổi họp cổ đông lâm thời trước đây cũng không có ai thông báo với bà ấy. Lẽ nào tất cả các quyết định trong các buổi họp trước đây đều không được tính ư?”

Đình Sương bảo: “Dựa theo , thời gian quá lâu tôi không quản được, nhưng trong vòng 60 ngày kể từ khi buổi họp được diễn ra, tôi

có quyền tổ tụng để hủy bỏ quyết định. Ví dụ như quyết định của buổi họp ngày hôm nay.”

Ông Vận Nghi tức tối nói: “Cậu ——”

Nghiêm Lập Khiêm giơ tay ngăn cản bà ta, cho các cổ đông khác một cái nhìn yên tâm, sau đó cười ha hả đứng dậy, giọng điệu hòa ái nói với Đình Sương: “Tiểu Sương này, việc mẹ cháu không tham gia vào bất kỳ sự vụ nào của công ty, là việc mà tất cả mọi người đều biết. Cháu thích nghiên cứu pháp luật, đây là một chuyện tốt, thế nhưng đừng rập khuôn từng chữ như vậy. Tuy rằng năm đó mẹ của cháu không ký văn bản thỏa thuận, thế nhưng khi bà ấy đưa ra quyết định, có không ít người ở đây đã chứng kiến. Không phải chỉ mỗi văn bản mới có hiệu lực pháp lý đâu, nếu như cháu muốn kiện lên tòa án, vậy tất cả cổ đông ở đây đều có thể đi làm chứng.”

Ông ta đi tới bên người Đình Sương, vỗ vai cậu, thân thiết nói: “Tiểu Sương, mẹ của cháu không biết tình hình hiện nay của công ty, cháu ở nước ngoài nên cũng không biết, đúng chứ? Cháu còn trẻ, hiện tại nên tới tham quan bộ phận R&D, rồi cùng nhau học tập với mấy thanh niên ở đó, phòng họp này cháu tạm thời giao lại cho mấy lão già chúng tôi đi, được không nào?”

Chỗ bị Nghiêm Lập Khiêm vỗ, Đình Sương cảm thấy như đụng phải thứ gì bần thủ, cậu phẩy nhẹ vai áo một cái, rồi ung dung thông thả nói: “Nghiêm tiên sinh, ý của ông là tôi cầm giấy ủy thác sử dụng 15% cổ phần, nhưng lại không có quyền tham gia vào buổi hội nghị này ư? Thế nữa thì Ông Vận Nghi thì sao? Bà ta đâu phải cổ đông mà có quyền tham gia vào hội nghị?”

“Tôi có giấy ủy thác quyền sử dụng 36% cổ phần của ba cậu.” Ông Vận Nghi nói.

Đình Sương hỏi: “Ồ? Thật á? Có thể đưa cho tôi xem một chút không?”

Ông Vận Nghi nói: “Dựa vào đâu? Tôi đã đưa giấy ủy thác cho các vị cổ đông khác xem rồi, không lẽ còn làm giả được chắc?”

Đình Sương thấy bà ta không chịu giao nộp giấy ủy thác, bèn lấy ra một tập văn kiện từ túi tài liệu: “Tôi không muốn nghi ngờ bà, nhưng trong tay tôi cũng có giấy ủy thác quyền sử dụng cổ phần của ba tôi.”

Ông Vận Nghi sững người, thoáng trợn trừng hai mắt: “Không thể nào.”

Đình Sương đứng đối diện bà ta, không bỏ sót bất kỳ một chút biến hóa nào của Ông Vận Nghi: “Sao bà biết là không thể? Bởi vì con dấu cá nhân của ba tôi đang nằm trong tay bà à?”

Ánh mắt của Ông Vận Nghi lóe lên một cái: “Bởi vì giấy ủy thác trong tay tôi là ba cậu nhờ tôi làm hộ.”

“Thật không?” Đình Sương mở giấy ủy thác của mình ra: “Thế nhưng giấy ủy thác của tôi có chữ ký của ba tôi.”

“Không thể nào, chuyện này là không thể nào.” Ông Vận Nghi nhìn giấy ủy thác của cậu, từ trưa hôm qua đến giờ, Đình Sương căn bản không có cơ hội bảo Chúc Ngao ký tên: “Chữ ký chắc chắn là giả, giấy ủy thác cũng là giả. Cậu có dám đi giám định bút tích không?”

Đình Sương liếc mắt nhìn chữ ký một cái.

Đương nhiên là giả rồi, chữ ký này là tôi qua cậu tự mình ký chứ ai. Lần cuối cùng cậu bắt chước chữ ký của Chúc Ngao, là hồi nào đấy thi ngu quá, bị giáo viên bắt về nhà xin chữ ký của phụ huynh vào bài thi; lần này cậu phải phí bao nhiêu công sức, luyện hết mấy tờ giấy nháp mới ký ra được một chữ này.

Có thể lừa được mới là lạ.

“Không làm giám định bút tích được.” Chẳng đợi Ông Vận Nghi kịp cao hứng, Đình Sương đã nói tiếp: “Đâu phải bà không biết chứ, hiện tại ba tôi đang bị liệt nửa người, toàn bộ cơ thể bên phải đều không cử động được, nên chữ ký này là ông ấy ký bằng tay trái, làm sao có thể giống với các chữ ký trước đây, chuyện này thì biết giám định thế nào?”

“Giấy ủy thác của cậu không giám định được, nhưng của tôi thì có.” Ông Vận Nghi không nhìn được mà lấy giấy ủy thác của mình ra, khoe khoang con dấu trên đó: “Cậu có thể chỉ định bất kỳ cơ quan giám định nào, xem thử con dấu trên đây có phải hàng giả hay không.”

Đình Sương cầm lấy tờ giấy ủy thác đó, nhìn một chút rồi bảo: “Coi như con dấu này là thật, nhưng cũng đâu chứng minh được là ba tôi tự tay đóng lên đúng không? Con dấu hay chữ ký thì cũng thế thôi, then chốt vẫn nằm ở người ủy thác. Hiện nay ba tôi đã tỉnh lại rồi, chỉ cần đến hỏi ông ấy thì sẽ biết ngay ai thật ai giả.”

Ông Vận Nghi ghen một lúc, nhất thời chẳng biết cãi lại kiểu gì.

“Không thể nói như thế được.” Nghiêm Lập Khiêm cười híp mắt: “Có biết tại sao trên công văn phải ký tên và đóng dấu không? Chính là để ngăn chặn sự cố phát sinh đấy. Tên đã ký, dấu đã đóng thì đều

có hiệu lực pháp lý, không phải cứ ký tên đóng dấu xong rồi muốn đổi ý là đổi ý được đâu.”

Dứt lời, ông ta định lấy lại giấy ủy thác của Ông Vận Nghi: “Giấy ủy thác tạm thời cứ đưa cho cỗ đông cất giữ đi.”

Đình Sương lùi về phía sau một bước: “Trước khi giao cho cỗ đông cất giữ, ít nhất phải làm rõ thật giả đã chứ.”

Ông Vận Nghi thấy cậu giữ chặt giấy ủy thác không chịu buông tay, bèn gọi cho bộ phận an ninh: “Bộ phận an ninh đâu? Trên này có người lấy cắp công văn quan trọng của công ty, gây ảnh hưởng tới cuộc họp cỗ đông, các anh lập tức cử người lên đây dẫn cậu ta đi.”

“Ôi nào, không cần không cần.” Đợi đến khi Ông Vận Nghi gọi bộ đàm xong, Nghiêm Lập Khiêm mới bắt đầu tỏ vẻ: “Chỉ là đứa nhỏ thôi mà, gọi bảo an làm gì?”

Rất nhanh đã có mười mấy bảo an chạy lên tầng 18, thế nhưng xông tới cửa phòng họp, lại không biết nên làm gì.

Bên trong phòng họp người nào cũng ăn mặc nhã nhặn, nhìn chẳng thấy ai giống kẻ tới quấy rối.

Ông Vận Nghi dùng ánh mắt ra hiệu về phía Đình Sương, nói với đội bảo an: “Còn đứng đó làm gì?”

“Chờ đã.” Đình Sương bắt chước thủ thế ưu nhã cao quý mà Bách Xương Ý hay dùng, khiến cho đám bảo an phải do dự.

Ngay trong chớp mắt đó, cậu rút điện thoại ra ấn ba phím số, rồi gọi: “Cục cảnh sát đúng không? Ở trụ sở chính của RoboRun có kẻ

làm giả công văn nhằm lừa đảo kinh tế, xin hãy lập tức phái người tới đây dẫn họ đi.”

Nghiêm Lập Khiêm ban nãy còn vững vàng như núi Thái Sơn, hiện giờ lập tức thay đổi sắc mặt, vươn tay muốn cướp lại giấy ủy thác trên tay Đình Sương.

“Tất cả đứng im.” Đình Sương chỉ chỉ chiếc kẹp cà vạt của mình, mỉm cười: “Tôi có camera wifi đây, phát sóng trực tiếp luôn.”

GÓC LẪM NHÃM: Hai hôm nay gặp một vụ rất bực mình.

Số là thằng bạn tôi và ny nó có chụp một bộ ảnh kỷ niệm, bộ ảnh gồm hai phần, 1 là cả hai thằng đều mặc vest, 2 là cả hai thằng cùng mặc váy cưới, ảnh thì hiển nhiên có post lên fb cá nhân, nhưng đéo hiểu đưa ml nào viết báo mà chỉ lấy mỗi phần ảnh chúng nó mặc váy cưới, đã thế đéo hiểu cố tình tạo drama hay gì mà bao nhiêu ảnh đẹp “khép cánh” thì không đăng, toàn chọn mấy bức “không khép cánh” =)))) mà lũ con trai có mấy thằng cạo lông nách đâu =)))) thế rồi hai đứa nó bị những con người hãm càn cách chê bai nói xấu =))))

Đm có mấy con giới mồm bô bô không kỳ thị gay, hô hào bình đẳng giới mà lại đi phê phán chuyện đàn ông mặc đồ nữ à??? Xem bst mới của Gucci chưa??? Hơn nữa chúng nó đang mặc váy cưới trắng rất thiêng liêng chứ đéo phải mấy kiểu đồ lố lăng gì cho cam. Bực mình thật sự!!!

Đổi lại là hai bạn nữ mặc vest, hay trai trong phim-truyện mà mặc váy thì được tung hô tận trời, xịt máu mũi các kiểu, còn ngoài đời lại

chẳng bao giờ được như tiểu thuyết =))))

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 77: Kẹp cà vạt

Năm 2019 rồi, không ai không biết sức ảnh hưởng của camera kết nối internet.

Nghiêm Lập Khiêm đứng trước màn hình chiếu, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ dư lại nếp nhăn khoé mắt khoé miệng khi ông ta cười: “Nơi này là phòng họp.”

Nói xong, ông ta chậm rãi đi tới trước bàn điều khiển máy chiếu, cầm lấy một thiết bị, sau đó nhấn nút: “Trong phòng họp luôn trang bị máy ngắt tín hiệu.”

Không xong rồi.

Đình Sương nhìn thoáng qua điện thoại di động, quả nhiên đã mất sóng.

Camera wifi kia...

Chắc chắn cũng không còn sóng.

Có điều video vẫn sẽ được lưu vào trong thẻ nhớ.

Hơn nữa chỉ cần trong tay cậu nắm được giấy ủy thác giả của Ông Vận Nghi...

Đình Sương nhét giấy ủy thác vào bên trong túi tài liệu.

“Mấy việc còn lại chúng ta âm thầm giải quyết thôi.” Nghiêm Lập Khiêm nhìn túi tài liệu trên tay Đình Sương, cười bảo.

“Việc này không cách nào âm thầm giải quyết được nữa, tôi đã báo cảnh sát mất rồi.” Đình Sương cũng nở nụ cười, dáng vẻ trông rất thông dong: “Ngắt tín hiệu cũng được thôi, chúng ta cùng nói chuyện phiếm chờ cảnh sát tới nào. Dù sao sau này cũng không còn cơ hội nữa, thăm tù bất tiện lắm, đúng không?”

“Báo cảnh sát ư? Báo về việc gì? RoboRun đang tiến hành thực nghiệm, làm gì có ai lừa đảo kinh tế? Lừa đảo ai nào? Chỉ là một trận cãi vã nho nhỏ, sao phải làm phiền đến cảnh sát chứ.” Nghiêm Lập Khiêm liếc mắt ra hiệu với thư ký đang đứng ở một bên, thư ký này đã đi theo ông ta nhiều năm, không ít lần giúp Nghiêm Lập Khiêm chặn người, lúc này bèn ngấm hiểu trong lòng, nhanh chóng đi ra khỏi phòng họp.

Thoáng cái Đình Sương đã biết thư ký kia định làm gì, nếu cứ để hắn ta đi xuống, thì cậu có đợi đến sáng mai cũng không đợi được cảnh sát xông vào phòng họp.

Nghĩ thế, cậu lập tức muốn đuổi theo thư ký kia.

“Ngăn cậu ta lại.” Nghiêm Lập Khiêm ra lệnh cho bảo an: “Cậu ta đang cầm giấy tờ quan trọng của công ty, hơn nữa còn quay trộm buổi họp cổ đông.”

Đội bảo an vai u thịt bắp nhanh chóng chặn cửa phòng họp, Đình Sương biết mình đâu không lại bọn họ, lập tức xoay người nói với Nghiêm Lập Khiêm: “Nghiêm tiên sinh, ông có thể nhốt tôi ở đây cả đời được chắc?”

Nghiêm Lập Khiêm cười nhạo, mặt mũi hiền từ đáp: “Được nhiên là không thể. Chỉ cần cậu giao ra túi tài liệu và kẹp cà vạt, thì cậu có thể lập tức rời khỏi đây.”

Đình Sương vuốt nhẹ cái kẹp cà vạt, có chút không ổn: “Kẹp cà vạt của tôi làm bằng vàng ròng đấy... đắt lắm luôn.”

Nghiêm Lập Khiêm cười bảo: “Tiểu Sương tiếc chút vàng ấy à?”

Đình Sương kẹp túi tài liệu vào nách, sau đó tháo kẹp cà vạt xuống, cầm trong tay ngấm vuốt mãi, như thể yêu thích chẳng đành buông tay: “Được nhiên là tiếc rồi, tôi đâu có nhiều tiền giống như bác Nghiêm. Thế nhưng mấy ngày nay tôi cứ nghĩ mãi không hiểu... bác Nghiêm có lắm tiền như vậy, tại sao còn muốn bán toàn bộ cổ phần của mình rồi quy đổi thành tiền mặt để gửi vào ngân hàng...”

Cậu vừa nghịch kẹp cà vạt, vừa nói như thể chẳng có chuyện gì xảy ra: “Đột nhiên thiếu tiền à?”

Các cổ đông khác cũng dồn dập nhìn về phía Nghiêm Lập Khiêm.

Khóe miệng cười ra nếp nhăn của Nghiêm Lập Khiêm hơi thay đổi.

Đình Sương nhìn thẳng vào đôi mắt của ông ta: “Hay là... làm thế dễ bề chạy trốn sang nước ngoài hơn?”

Bốn mắt nhìn nhau, Đình Sương trông thấy con người của Nghiêm Lập Khiêm hơi co lại.

Cậu chỉ chờ đến giây phút này, giây phút mà Nghiêm Lập Khiêm không kịp che giấu phản ứng sinh lý.

Thế mà lại đoán trúng.

“Đừng coi là thật chứ, tôi chỉ đùa thôi.” Đình Sương cười vài tiếng, tháo camera gắn trên kẹp cà vạt rồi đặt xuống mặt bàn ngay chỗ Nghiêm Lập Khiêm đứng: “Camera để lại, nhưng kẹp cà vạt tôi có thể cầm đi không? Tôi thật sự tiếc đứt ruột chỗ vàng này.”

Cậu vừa nói vừa bỏ kẹp cà vạt vào trong túi quần âu, ngoài ra còn kèm thêm một thứ – đấy chính là cái thẻ nhớ cậu giấu giữa hai ngón tay.

Nghiêm Lập Khiêm sợ cậu giờ trò mèo, lập tức nói với đội bảo an: “Lục túi quần của cậu ta xem còn có thứ gì khác không.”

Đình Sương lùi về phía sau một bước, bảo: “Lục soát người thì không văn minh lịch sự lắm đâu.”

Nghiêm Lập Khiêm nhìn camera để trên mặt bàn, nói: “Tôi xuất thân ngành kỹ thuật nên khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều. Máy thu hình kiểu này phải có thẻ nhớ chứ nhỉ?”

Nếu không có được thẻ nhớ, thì thứ tiếp theo mà Nghiêm Lập Khiêm muốn chính là túi tài liệu.

Tuyệt đối không thể giao túi tài liệu ra.

Làm sao bây giờ?

Có cách nào để giải quyết chuyện này không?

Đình Sương làm bộ lưỡng lự ‘nên’ hay ‘không nên’ giao ra thẻ nhớ, trên thực tế là đang nghĩ cách bảo vệ túi tài liệu.

Đến cái nước này rồi, cậu tự nhiên lại nhớ tới Bách Xương Ý, nhớ tới lúc anh hướng dẫn cậu làm trang bị động cơ 3D.

“Nhìn thì có vẻ khó, nhưng nếu em hiểu rõ nguyên lý của nó rồi, tất cả sẽ trở nên đơn giản.” Bách Xương Ý đã từng nói như vậy.

Vạn vật đều có nguyên lý, căn phòng họp kín bưng ‘gió không lọt nổi’ này cũng thế.

Đình Sương mặt không biến sắc, dùng khước mắt liếc về phía màn hình chiếu và bàn điều khiển, trong lòng âm thầm tính toán độ cao của cái bàn kia.

Tiếp đó, cậu bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, lấy thẻ nhớ ra khỏi túi quần, bước tới chỗ để máy thu hình: “Như vậy được chưa?”

Nghiêm Lập Khiêm nhìn thẻ nhớ một cái, rồi ngược mắt bảo: “Còn túi tài liệu nữa.”

“Túi tài liệu à...” Đình Sương đi qua đi lại cái bàn họp dài, giống như đang cân nhắc.

Trải qua mấy hiệp tranh tài, Nghiêm Lập Khiêm biết cậu lắm chiêu nhiều trò, không kiên nhẫn thêm được nữa, sợ lưu lại mầm họa: “Đúng, túi tài liệu. Có cần bảo an lấy đi giúp cậu không?”

Đình Sương bước tới gần cái bàn điều khiển, không nhanh không chậm nói: “Vậy để tôi tự ——”

Nói được nửa câu, nhân lúc mọi người ở đây hoàn toàn không kịp phản ứng, Đình Sương như nhẩy vượt chướng ngại vật, trong nháy mắt từ bên ngoài chiếc bàn dài, nhẩy vào phía trong bàn điều

khiển, sau đó rút toàn bộ nguồn điện của máy che tín hiệu, laptop và màn hình chiếu.

“Camera wifi vẫn nằm ở trên bàn, cậu có rút điện máy che tín hiệu cũng vô dụng thôi.” Dứt lời, Nghiêm Lập Khiêm bèn chỉ huy đội bảo an: “Lấy túi tài liệu trong tay cậu ta cho tôi.”

Đội bảo an cùng nhau xông đến cái bàn điều khiển.

Đình Sương nhanh chóng rút kẹp cà vạt bằng vàng trong túi quần ra, kẹp ngang vào hai chấu trên phích cắm điện của máy che tín hiệu.

Nghiêm Lập Khiêm và các cổ đông khác đồng loạt biến sắc.

“Đáng tiếc, tôi cũng là dân kỹ thuật.” Đình Sương nhe răng cười với Nghiêm Lập Khiêm, đồng thời đem phích cắm có hai chấu liên thông nguồn điện, dí thật mạnh vào trong ổ điện!

Thoáng cái tia lửa điện bắn ra tung tóe, mùi khét lẹt lan tỏa khắp phòng.

Ổ điện bị chập, toàn bộ cầu dao trên bảng điện của tòa nhà đều sập xuống.

Phòng họp chìm trong bóng tối, chẳng nhìn rõ được bất cứ thứ gì.

“Bảo an, mau kiểm tra bảng điện.”

“Bảo an, bật đèn pin lên.”

Ban ngày ban mặt nhóm bảo an không cầm theo đèn pin.

“Lấy điện thoại di động ra soi.”

Bên ngoài phòng họp cũng nháo nhác hỗn loạn.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Hồ sơ trong máy tôi còn chưa kịp lưu.”

“Mất điện à? Nguồn điện dự phòng sao không hoạt động?!”

Ông Vận Nghi vừa mở điện thoại lên chiếu sáng thì bị va vào một cái, di động bay tít ra xa, chẳng biết là rơi vào trong góc ngách nào.

Trong phòng họp lục tục có ánh sáng màn hình di động đong đưa, nhưng quá yếu ớt, rốt cuộc cũng có người nhớ ra phải bật đèn pin trong điện thoại lên, lúc này ánh sáng mới rõ ràng hơn.

Ánh đèn chiếu vào đầu bên này của phòng họp: một bảo an đang đứng phía ngoài hành lang, một bảo an khác thì đứng phía trong phòng họp, mấy người còn lại có lẽ đã đi xem bảng điện và lấy đèn pin.

Ánh đèn chiếu vào đầu bên kia của phòng họp: Ông Vận Nghi đang đỡ mép bàn, cúi xuống đất tìm điện thoại bị rơi, dáng vẻ có chút chật vật; Nghiêm Lập Khiêm khăn trương vớ lấy cái thẻ nhớ trên mặt bàn, cau mày, hai mắt híp lại; sắc mặt của các cổ đông khác cũng hết sức khó coi.

“Đưa di động cho tôi.” Nghiêm Lập Khiêm lấy cái điện thoại, chiếu quanh phòng họp một vòng, chiếu cả xuống dưới gầm bàn.

Không thấy.

Không thấy Đình Sương đâu.

Nhưng đây chưa phải chuyện đau đầu nhất, đau đầu nhất chính là, cùng biến mất với Đình Sương – ngoại trừ túi tài liệu chứa giấy ủy thác giả, còn có chiếc laptop chứa toàn bộ bí mật thương mại mà Nghiêm Lập Khiêm để trên bàn điều khiển.

So với chiếc laptop kia, cái thẻ nhớ trên tay ông ta căn bản chẳng đáng một xu.

“Thông báo với bộ phận bảo an, phong tỏa toàn bộ RoboRun, không được cho bất kỳ ai bước chân ra khỏi tòa nhà này!” Nghiêm Lập Khiêm quăng thẻ nhớ xuống mặt bàn, lớn tiếng quát.

CHÚ THÍCH

[1]Kẹp cà vạt[2]Ổ cắm hai chấu và ba chấu[3]Robot C-frame: đây là dạng cánh tay robot có từ 3-6 trục, có các khớp nối theo chiều dọc, có thể chuyển động xoay tròn hoặc lên xuống. Cấu tạo của cánh tay robot gồm: tay máy, hệ thống điều khiển, phần mềm quản lý và vận hành. Khi bắt đầu cho máy hoạt động, người điều khiển sẽ làm việc trên phần mềm để khởi động cánh tay robot và thiết lập các thông số phù hợp.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 78: Chứng cứ

Lúc này Đình Sương đang ôm laptop của Nghiêm Lập Khiêm và túi tài liệu – chạy dọc theo đường thoát hiểm đi xuống dưới tầng, ngoại trừ ánh đèn huỳnh quang trên tấm biển “cửa thoát hiểm”, xung quanh không còn một chút ánh sáng nào.

Chẳng biết đã chạy được xuống tầng thứ mấy, bóng đèn trên cầu thang bỗng nhiên vụt sáng.

Chắc là mạch điện đã được khôi phục lại.

Đình Sương nhìn ký hiệu trên tường, tầng 5.

Cậu tiếp tục chạy xuống, khi tới được tầng 3 thì nghe thấy tiếng bộ đàm của bảo an, cửa chính của tòa nhà đã đóng, toàn bộ cổng ra vào dưới tầng hầm cũng vậy. Đồng thời, phía trên lẫn phía dưới cầu thang đều có tiếng bước chân vang lên.

Hiện giờ cậu phải trốn vào đâu?

Trần của tòa nhà này được xây rất cao, dù đây mới là tầng 3 thôi, nhưng nếu nhảy từ độ cao này xuống dưới chắc sẽ gãy xương mất.

Đành phải chạy vào khu làm việc vậy.

Từ tầng 2 đến tầng 6 đều thuộc về bộ phận R&D, nhân viên bên trong đang than trời vì những tổn thất khi bị ngắt điện, cũng may hồ

sơ quan trọng phải thường xuyên lưu trữ, bởi vậy tổn thất cũng không quá lớn.

Đình Sương nhìn thấy một khuôn mặt khá quen, chính là thanh niên trẻ tuổi từng gặp và ăn cơm cùng nhau ở triển lãm Hannover, nhưng nhất thời chẳng nhớ ra được tên của người ta.

“Anh.” Đình Sương cười cười đi tới: “Đi làm hờ.”

Người kia cũng nhìn thấy Đình Sương, nhận ra đây là con trai của đại boss, có điều làm nhân viên kỹ thuật bình thường, anh chàng ngay cả chuyện Chúc Ngao nằm viện cũng không biết tí gì, chứ đừng nói tới việc vừa xảy ra trên tầng 18, chỉ nghĩ rằng Đình Sương đến công ty để tham quan.

“Đương nhiên, đang giờ đi làm mà.” Anh chàng đùa giỡn với Đình Sương: “Đến thị sát bộ phận R&D hả?”

Đình Sương nhìn thẻ công tác trước ngực đối phương, Đậu Kiệt của bộ phận R&D, có chút ấn tượng.

“Nào dám thị sát ạ, đến học tập thôi anh ời.” Đình Sương vừa chém gió vừa ngó nghiêng xung quanh, khi đi ngang qua cửa sổ, cậu nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ phía dưới bậc thềm đá ở cổng chính RoboRun.

Cơn mưa như nước trút đã ngừng, thư ký của Nghiêm Lập Khiêm đang cười xòa giải thích với hai nhân viên cảnh sát, nhưng bọn họ không hề có ý tứ rời đi.

Đình Sương nhanh chóng mở cửa sổ, vừa vẫy tay vừa gào to về phía nhân viên cảnh sát: “Chú cảnh sát ời! Có kẻ xấu muốn bắt cháu nàyyyy!”

Hai vị cảnh sát đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ trên tầng 3.

Còn thư ký của Nghiêm Lập Khiêm lại vội vàng rút điện thoại ra gọi.

Đậu Kiệt và những đồng nghiệp khác đều giật nảy mình: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh Đậu.” Đinh Sương sờ sờ cổ máy lớn đặt kế bên cửa sổ: “Đây là robot C-frame có thể nâng lên hạ xuống đúng không? Cánh tay máy thả dài được bao nhiêu mét?”

Đậu Kiệt không hiểu sao cậu lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn đáp: “Chắc khoảng 10 mét, nó là loại dùng trong nhà xưởng, còn trong phòng làm việc không thả được hết cỡ đâu, chỉ để đây làm mẫu cho khách hàng tới xem thôi.”

Đinh Sương mở hệ thống điều khiển lên: “Có thể sử dụng được không?”

“Ấy đừng, đừng động vào.” Đậu Kiệt vội vàng nói: “Trên lý thuyết thì có thể sử dụng, nhưng bật lung tung sẽ va phải trần nhà đấy, cậu muốn làm cái gì? Cứ để anh.”

“Đừng lo, em là sinh viên mà giáo sư Bách tự hào nhất, sao có thể viết ra số liệu dụng phải trần nhà được?” Đinh Sương kẹp laptop và túi văn kiện vào háng, giải phóng hai tay để thiết lập trình tự vận hành.

Đậu Kiệt càng nhìn trình tự thì càng nhúu mày: “Đây là đường chuyển động kiểu gì thế? Cậu muốn làm cái gì?”

Đình Sương im lặng nhập số liệu, chẳng nói chẳng rằng.

Một đám bảo an xuất hiện ở cửa bộ phận R&D tầng 3.

Đình Sương vừa nhập xong dòng số liệu cuối cùng, đội bảo an đã bao vây lấy cậu.

Nghiêm Lập Khiêm và Ông Vận Nghi cũng một trước một sau đuổi tới, Nghiêm Lập Khiêm nói: “Đình Sương, bỏ laptop của tôi xuống.”

“Sắp rồi.” Đình Sương ấn nút vận hành.

Trình tự khởi động — cánh tay máy khổng lồ bắt đầu xoay tròn, may là đám bảo an đang vây xung quanh chạy nhanh chân, không là suýt chút nữa đã bị hất ngã.

“Cái gì thế này?!”

Trong lúc nhất thời chẳng có ai dám tới gần.

Cánh tay máy như thể bị mất kiểm soát, xoay vòng vòng không gì cản trở được, nó tiến lên phía trước, tiếp đấy đột ngột duỗi ra ngoài cửa sổ. Nếu đứng từ bên ngoài nhìn vào, tòa nhà này giống như đang há miệng, duỗi ra một đầu lưỡi, muốn làm vẻ mặt lâu lâu bắt cần đời với toàn bộ thế giới hiểm ác này.

Ngay ở thời khắc “đầu lưỡi” kia lè ra, tay trái của Đình Sương vớ lấy laptop và túi tài liệu, rồi nhảy từ bệ cửa sổ ra bên ngoài.

Toàn bộ những người đang có mặt trong phòng R&D đều không dám tin vào cảnh tượng ấy, bọn họ dường như còn quên mất cả lý do mình đứng ở đây.

Trong khoảnh khắc cơ thể bay lên không trung, thời gian của Đình Sương như bị tua ngược lại, tua về mấy tháng trước, hoặc là tua về tận mười mấy năm trước.

Cậu nhìn thấy mình gặp đàn cá voi và cầu vồng ở trên biển; nhìn thấy mình vừa ôm đàn guitar vừa ca hát ở trên sân khấu; người thấy mùi hương cherry chín rụng đầy mặt đất.

Thậm chí cậu còn nhìn thấy một Bách Xương Ý trẻ tuổi ‘không mảnh áo che thân’ đang ngồi trong phòng vẽ tranh, những tia nắng lọt qua giếng trời như một lớp mật ong mỏng, chầm chậm đổ xuống làn da của anh.

Sau đó, tay phải của cậu tóm chặt lấy phần bàn tay của cánh tay máy.

Trở lại hiện thực.

Lực hút của hiện thực làm cánh tay phải của Đình Sương bị trật khớp.

Trong cơn đau buốt kịch liệt ấy, cậu vẫn tiêu sái ngoảnh đầu lại mà nói với Nghiêm Lập Khiêm và Ông Vận Nghi: “Bye bye, hẹn gặp lại ở cục cảnh sát ——”

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, bóng dáng của Đình Sương đã biến mất bên ngoài cửa sổ.

Cánh tay máy gập các khớp theo trình tự, tựa như có sinh mệnh mà vươn dài ra, chỉ vài giây ngắn ngủi, khớp cuối cùng của cánh tay máy đã hạ xuống cách mặt đất khoảng 2m.

Đình Sương buông tay phải ra, rơi xuống đất.

“Tiên sư nó, đau chết mẹ ông đây rồi.” Cậu vung vẩy cánh tay phải đã mất cảm giác, chạy về hướng con xe cảnh sát, nói với hai anh hình sự vừa tận mắt chứng kiến màn ‘vượt ngục’ của mình: “Tôi chính là người đã gọi điện thoại báo cảnh sát, nơi này có kẻ làm giả giấy tờ nhằm tiến hành lừa đảo kinh tế. Toàn bộ chứng cứ đều ở đây, số tiền liên quan lên đến hàng nghìn tỷ đồng, năm nay các anh khỏi phải lo vụ kiểm tra đánh giá KPI. Chúng ta nhanh lên một chút nào, chiều nay tôi phải đến cửa hàng trang sức để mua nhẫn cho anh người yêu nữa.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 79: Lựa chọn

Vụ án được bàn giao rất nhanh, Đình Sương đã viết xong bản tường thuật, giấy tờ liên quan cũng chuẩn bị đầy đủ, tất cả đều được cất trong túi tài liệu rồi nộp kèm với chứng cứ. Còn toàn bộ thủ tục pháp lý sau đấy thì giao lại cho luật sư thay mặt giải quyết.

Bước ra khỏi cục cảnh sát, trên bầu trời xám xịt nứt ra một khe hở, ánh nắng mặt trời rọi qua khe rồi đậu xuống bãi vai cậu.

“Ha, trời quang mây tạnh.” Đình Sương vươn vai ưỡn eo, lấy trong túi áo ra một điều thuốc lá vừa xin xỏ được từ đồng chí cảnh sát.

Lúc đó đồng chí cảnh sát cười hỏi cậu, bình thường chỉ có tội phạm hình sự bị tóm, lúc bàn giao vụ án không chịu được áp lực thì mới xin thuốc, còn cậu tới đây để báo án thì xin thuốc làm gì?

Đưa người vào tù cũng áp lực lắm chứ bộ, nói xong, cậu ngửi điều thuốc lá ấy một hơi, tiếp tục kể về vụ án, mãi cho tới lúc xong việc cũng không châm điều thuốc lên.

Hiện tại, khi đã đứng bên ngoài cửa cục cảnh sát, Đình Sương mới hỏi mượn người đi đường bật lửa để châm, từ từ hút cho xong một điều thuốc lá, sau đó nhắn tin cho Chúc Văn Gia: Chuyện đã hứa với em anh không làm được, em mời luật sư cho mẹ em đi.

Nhấn xong, cậu tắt luôn nguồn điện thoại di động, dụi tàn thuốc rồi gọi một chiếc taxi, đầu tiên là tới cửa hàng trang sức, sau đó là đến bệnh viện thăm ba.

Cứ tưởng rằng chiều nay sẽ chỉ có mình cậu vào thăm Chúc Ngao, ai ngờ đến khoảng ba giờ kém, Chúc Văn Gia cũng tới.

Hai anh em đứng cách nhau mười mấy bước chân, im lặng mà nhìn đối phương. Thi thoảng sẽ có bác sĩ hoặc y tá đi ngang qua bọn họ, khiến cho hai người biến mất khỏi tầm mắt nhau một vài giây, sau đó lại đột ngột xuất hiện.

Đình Sương là người đầu tiên thu hồi lại tầm mắt, ngoảnh đầu nhìn sang chỗ khác.

Chúc Văn Gia đứng im tại chỗ vài giây, rồi mới bước qua đây, bảo: “Em đã gọi điện hỏi mẹ xem có chuyện gì xảy ra.”

Đình Sương: “Ừ.”

Chúc Văn Gia hơi ngừng lại một chút, nói tiếp: “Có lẽ sẽ bị phạt hình sự.”

Đình Sương đáp: “Anh biết.”

“Anh biết?” Chúc Văn Gia đấm một phát vào mặt Đình Sương.

Con mẹ nó anh biết mà còn báo cảnh sát?

Một giây sau, Đình Sương thui lại Chúc Văn Gia một cú: “Em không biết à?”

Con mẹ nó em không biết tội đấy sẽ bị phạt hình sự à?

“Làm gì thế? Nơi này là bệnh viện.” Có một y tá bước nhanh tới đó: “Mấy cậu đến thăm bệnh hay đến đánh nhau?”

“Là nó muốn ăn đòn.” Đình Sương nói.

Chúc Văn Gia bụm mặt cãi: “Con mẹ nó anh mới muốn ăn đòn.”

“Muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh.” Y tá quát.

“Không sao đâu, đánh xong rồi.” Đình Sương lạnh lùng nhìn Chúc Văn Gia: “Đúng không?”

Chúc Văn Gia bất đắc dĩ đáp: “... Ờ.”

Đứa này đấm đứa kia một phát, dường như những uất ức trong lòng của hai người đều vơi đi một chút.

Y tá nhìn đồng hồ, bảo: “Có thể vào thăm rồi.”

Đình Sương và Chúc Văn Gia đều không nhúc nhích.

“Chuyện hai ngày hôm nay cái gì nên nói, cái gì không được nói, bàn trước rồi hẵng vào.” Đình Sương sợ kể rõ mọi chuyện sẽ khiến Chúc Ngao bị kích động.

Chúc Văn Gia trào phúng bảo: “Anh còn sợ em vào mách đều ông già chắc? Dù sao trong mắt ông cũng chỉ có anh mà thôi.”

“Vì vậy nên em vứt di chúc của ba và giấy khen của anh vào máy cắt à?” Giọng điệu của Đình Sương bình thản không một gợn sóng.

“Chỉ cần trong két sắt có một thứ gì đấy liên quan đến em thôi, em cũng sẽ cho anh vứt lại.” Chúc Văn Gia nhớ tới cái két sắt kia — mật mã là sinh nhật của Đình Sương, bên trong cũng toàn là

ảnh Đình Sương hồi còn nhỏ, bản di chúc thì để lại toàn bộ tài sản trên danh nghĩa cho Đình Sương, rồi cả giấy khen hạng hai giải đá bóng của Đình Sương hồi cấp ba nữa...

Giống như ba cậu ta chỉ có mỗi một thằng con trai tên là Đình Sương vậy.

Kỳ thực cậu ta biết, dẫu có vứt di chúc vào máy cắt cũng chẳng có ích lợi gì, vì di chúc luôn được chia thành nhiều bản, ở văn phòng luật sư và kết bảo hiểm trong ngân hàng kiểu gì cũng có một bản khác, huống hồ khi ấy Chúc Ngao cũng tỉnh lại rồi, căn bản chẳng cần dùng đến di chúc nữa.

Cậu ta cũng biết, vứt giấy khen của Đình Sương vào máy cắt càng chẳng có ích lợi gì, thế nhưng cậu ta không nhịn được.

“Em không vào đâu.” Chúc Văn Gia nói: “Anh vào một mình đi.”

Đình Sương trầm mặc giây lát, rồi hỏi: “Thế em đến đây làm gì?”

“Không biết.” Chúc Văn Gia ngẫm nghĩ, bảo rằng: “Không tới đây thì chẳng biết đi đâu nữa.”

Cậu ta thật sự không còn chỗ nào để đi, ở nước ngoài ăn chơi vài năm, thế rồi bỗng nhận ra mình chẳng có nổi một đứa bạn thân, còn bên phía mẹ thì cậu ta vừa không được gặp vừa chẳng giúp ích được gì.

Đình Sương ở trong phòng bệnh với Chúc Ngao gần một tiếng đồng hồ, lúc đi ra vẫn thấy Chúc Văn Gia đứng ở hành lang.

“Ông thế nào rồi?” Chúc Văn Gia hỏi.

“Ông?” Đình Sương nói: “Em hỏi ai?”

“Anh biết em đang hỏi ai mà.” Chúc Văn Gia lí nhí nói: “Ba.”

“Thời gian tỉnh táo đã dài hơn một chút, từ lúc anh vào tới lúc anh ra ba đều không ngủ.” Đình Sương đi về phía bên ngoài: “Qua vài hôm nữa có thể chuyển sang phòng bệnh thường. Với lại chuyện xảy ra trong hai ngày nay anh cũng không kể với ba, anh bảo rằng chẳng có chuyện gì hết, để cho ba yên tâm.”

Chúc Văn Gia đi theo phía sau Đình Sương, không hé răng nửa lời.

Hai người đi được một đoạn thì gặp hàng cây, thế rồi lại mỗi đứa một bên như lần trước, Đình Sương nói: “Vừa nãy ở trong phòng bệnh, anh có hỏi ba vì sao trong két sắt không có đồ của em.”

Chúc Văn Gia yên lặng đi bộ hơn chục mét, rồi nhếch môi cười nhạt: “Bởi vì anh trâu bò chứ sao, anh giống ông, còn em thì không, em chỉ là một thằng con ăn hại phá của.”

Đình Sương cũng làm giống như Chúc Văn Gia, yên lặng đi tầm chục mét, rồi bảo: “Nếu anh nói cho em biết một chuyện, rằng ở học tủ phía bên kia của bàn làm việc, còn có một cái két sắt nữa giống y như thế, nhưng mật mã là ngày sinh nhật của em, liệu em có hỏi hặn không Chúc Văn Gia?”

Chúc Văn Gia đơ người tại chỗ.

Bộp.

Những tán cây còn đọng nước sau cơn mưa, bỗng có một giọt rất to rơi xuống, đánh vào mặt cậu ta vang dội như một cái tát.

“Mật mã của hai két sắt này đến cả mẹ em cũng không biết.”
Khóe mắt liếc thấy Chúc Văn Gia đang đứng im bất động, nhưng
Đình Sương chẳng hề dừng bước chờ đợi cậu ta.

Nếu như em biết có một két sắt thuộc về riêng mình, liệu sự lựa
chọn của em có khác không?

Đình Sương rất muốn hỏi như vậy, có điều cậu không hỏi, chỉ
đưa lưng về phía Chúc Văn Gia rồi bảo: “Về nhà mở ra xem đi.”

...

Chúc Văn Gia chẳng biết mình về tới nhà bằng cách nào.

Cậu ta chạy như bay vào trong thư phòng, tìm được một cái hộp
tủ khác có giấu két sắt, mở ra, dựa theo những gì mà lần trước Đình
Sương đã hướng dẫn, dùng ngày sinh nhật của mình để quay nùm
mật mã.

Lung lay tay cầm, mật mã đúng, két sắt mở ra.

Giống hệt như cái két sắt của Đình Sương, bên trong cái két này
cũng có một sổ giấy tờ và thư từ. Chúc Văn Gia mở thử phong thư
dày nhất, phát hiện bên trong toàn là ảnh chụp của mình, hơn nữa
có thể do từ nhỏ cậu ta đã hay chụp ảnh, cho nên xấp ảnh của cậu
ta dày gấp bội Đình Sương.

Chúc Văn Gia xem tiếp tới đồng giấy tờ, thì ra Chúc Ngao đã
dùng danh nghĩa của cậu ta để mua rất nhiều tài sản, dường như
ông sợ thằng con út là bùn nhão chẳng trát nổi tường, không có ai
chăm sóc thì sẽ phải chết đói, dấu giao công ty cho cậu ta cũng chỉ
có nước thua lỗ, bởi vậy mới chừa một khoản tiền để cậu ta đi làm
ăn riêng.

Niềm hối hận vô bờ ập tới.

Cậu ta nhớ rõ, hôm qua sau khi ngắt videocall với Đình Sương, nhìn thấy những thứ bên trong chiếc két sắt kia, cậu ta bỗng sợ hãi nhận ra một điều: trong căn nhà này chỉ có Ông Vận Nghi là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho mình, chỉ có Ông Vận Nghi là không cần lấy lòng cũng đối xử tốt với mình vô điều kiện. Vì thế cậu ta đã gọi điện thoại cho mẹ, bảo rằng: “Mẹ ơi, anh con nhờ con lấy một cái hộp trong két sắt của ba, hình như bên trong là con dấu riêng của ba đó. Ngoài ra còn có di chúc nữa, trên di chúc chỉ có một người thừa kế là anh con thôi.”

Nếu như cậu ta có thể biết sớm hơn, rằng sự thật không hề giống những gì mình đã nghĩ...

Liệu tất cả mọi chuyện có thể làm lại được không?

Nghĩ tới đây, Chúc Văn Gia lập tức rút điện thoại, cậu ta muốn gọi cho Đình Sương.

Có điều Đình Sương vẫn chưa mở máy.

Lúc này cậu đang đứng soi gương trước quầy mỹ phẩm, nhìn vết đấm bầm tím to oạch trên mặt mình, thế này thì biết đi gặp tình yêu kiểu gì? Anh già nhà mình mà trông thấy sẽ đau lòng chết mất thôi.

“Xin hỏi các cô có thứ gì che được vết thương này không?” Đình Sương chỉ chỉ mặt mình cho nhân viên bán hàng nhìn.

Nhân viên bán hàng giúp cậu che khuyết điểm, hiệu quả khá là tốt, Đình Sương bảo: “Lấy loại này đi.”

“Anh có cần thêm gì không ạ?” Nhân viên bán hàng hỏi.

Đình Sương suy nghĩ một chút, rồi bảo: “Có sản phẩm chống lão hóa không? Mỹ phẩm dùng cho mấy anh đẹp trai ngoài 30 tuổi ấy.”

Nhân viên bán hàng hỏi thăm tình hình da dẻ của anh đẹp trai, sau đó đề cử vài loại sản phẩm.

Đình Sương quẹt thẻ, xách đồ quay về khách sạn.

“Em về rồi đây.” Cậu giống như một ông chồng mới đi làm về, gọi với vào trong phòng: “Đoán xem em mua gì cho anh này?”

Bách Xương Ý đang ngồi làm việc ở bàn, nghe thấy thế bèn nhìn thoáng qua di động, trên đó có hai tin nhắn anh mới nhận được lúc chiều.

Tin nhắn thứ nhất thông báo rằng, anh đã quẹt thẻ và tiêu mất một khoản ở cửa hàng trang sức; tin nhắn thứ hai thông báo rằng, anh lại tiếp tục quẹt thẻ và tiêu thêm một khoản ở cửa hàng chuyên bán đồ mỹ phẩm.

“Ồ, không đoán được.” Bách Xương Ý nhin cười.

“Chút nữa sẽ cho anh coi.” Đình Sương chạy tới ngồi lên đùi Bách Xương Ý, hôn anh.

Cậu không kể lại với anh những gì xảy ra ngày hôm nay, đồng thời, khi vừa ngồi xuống hôn Bách Xương Ý, Đình Sương rút cuộc đã hiểu cảm giác kinh diễm và gọi cảm tột cùng mà trước đây Bách Xương Ý từng mang lại cho mình, rút cuộc là tới từ đâu.

“À... em có mua nhẫn...” Hôn xong, cậu lấy ra một hộp nhung từ trong túi quần: “Là kiểu đơn giản nhất đó.”

Thời điểm nhận được hóa đơn của cửa hàng trang sức, Bách Xương Ý cũng đã nghĩ tới khả năng này, có điều anh không ngờ Đình Sương lại đột ngột lấy ra như thế, cứ ngỡ cậu sẽ chờ đến bữa tối nay ở trên tầng thượng.

“Không phải ý kia đâu... chuyện kia, chuyện kia đâu thể qua loa thế này được, đúng không...” Đình Sương sắp xếp lại lời ăn tiếng nói: “Ồmm, anh biết đấy, sau này chúng ta sẽ phải xa nhau một thời gian, trên tay anh mà không đeo nhẫn, em sợ có người tới làm phiền anh.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 80: 9000 kilômét

“Được rồi, nếu em đã nói không phải thì là không phải vậy.” Bách Xương Ý cách một lớp quần áo xoa xoa thất lực của Đình Sương: “Tuy rằng dưới cái nhìn của anh thì em chính là đang cầu hôn anh.”

Giờ nhẫn tới trước mặt đối phương, yêu cầu đối phương phải chung thủy với mình, này không phải cầu hôn thì là gì?

“Thế à...” Đình Sương ôm cổ Bách Xương Ý, chạm chóp mũi mình vào chóp mũi của anh. Khoảng cách giữa hai người rất gần, trong đôi mắt đều chỉ chứa riêng mình đối phương: “Vậy nếu như bây giờ em cầu hôn anh, anh có đồng ý không?”

Bách Xương Ý cong môi nói: “Em có thể thử xem sao.”

Đình Sương cắn môi dưới của anh một cái, giọng điệu nửa đùa nửa khiêu khích: “Anh cho rằng em không dám chắc?”

Bách Xương Ý mỉm cười nhìn cậu, ý tứ ẩn chứa trong đó rất rõ ràng: vậy em thử cầu hôn cho anh xem, anh đang chờ đây này.

Đình Sương bị nhìn mà lòng ngứa ngáy quá chừng, hắng giọng một cái, cực kỳ trịnh trọng hô lên: “Professor.”

Khi nói ra câu ấy, Đình Sương hắng còn ngồi trên đùi của Professor, thế nên vừa gọi được một tiếng cậu đã tự bật cười.

Cười được một lúc thì Đình Sương yên tĩnh lại, đặt cầm lên bả vai của Bách Xương Ý, dường như thời khắc này đã giúp cậu đánh tan hết thấy những mệt mỏi phải trải qua trong ngày: “Thật ra tối nay đặt bàn hẹn anh ăn cơm, việc đầu tiên là muốn thảo luận nghiêm túc với anh một vấn đề... em chưa biết mình sẽ phải ở lại quốc nội bao lâu nữa, em muốn chờ cho tới khi sức khỏe của ba em tốt hơn rồi mới đi.”

“Ừ.” Bách Xương Ý xoa gáy và cần cổ của cậu: “Còn hai?”

“Hai là...” Đình Sương suy nghĩ một chút: “Sáng nay khi bước chân ra khỏi cửa, chỉ cần nghĩ tới việc anh đang đợi em về cùng ăn cơm tối, em liền cảm thấy... nói thế nào nhỉ... cảm thấy không chuyện gì có thể ngăn nổi mình.”

Nhà có kiều thê, dầu núi đao biển lửa cũng phải chiến thắng trở về.

Bách Xương Ý nghe xong bèn hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Hầu như đã được giải quyết xong xuôi.” Đình Sương kể ngắn gọn về sự việc và kết quả: “Ước tính khoảng 1-2 tháng tới RoboRun sẽ nằm trong trạng thái bán hoạt động. Việc sản xuất và tiêu thụ về cơ bản vẫn được duy trì, bộ phận R&D cũng sẽ cố gắng để không có gì thay đổi, còn toàn bộ các ban ngành khác thì phải phối hợp điều tra. Việc cần làm khá là nhiều. Haizz không nói về chuyện này nữa, nói về nhẫn đi, anh có đeo không thì bảo? Nhẫn này là em trăm cay nghìn đắng mua bằng... ờmm, thẻ của anh...”

“Cực khổ cho em rồi.” Bách Xương Ý nhin cười, chìa tay của mình ra.

Đình Sương vội vàng đỡ lấy bàn tay kia, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Bách Xương Ý.

Trong chớp mắt trao anh chiếc nhẫn, trong lòng Đình Sương bỗng nảy sinh cảm giác thành tựu vô cùng to lớn. Cậu như vừa nhặt được một đại bảo bối, cứ cười suốt, nom vừa ngó ngẩn vừa đắc ý.

“Em kiêu ngạo lắm luôn.” Đình Sương nhìn Bách Xương Ý, trong đôi mắt như tràn ra ngàn ánh sao: “Anh là của em.”

Bách Xương Ý cầm lấy một cái nhẫn khác ở trong hộp, đeo vào cho Đình Sương.

“Anh cũng rất kiêu ngạo.” Bách Xương Ý cười với cậu: “Em là của anh.”

Tối hôm đó tại nhà hàng trên tầng thượng, hai người cùng nhau ngồi ăn tối ở bên cửa sổ.

Phía trên đỉnh đầu là một mái vòm trong suốt khổng lồ, được nối liền với các khung cửa sổ bằng kính ở bốn phía xung quanh. Màn đêm buông xuống từ bầu trời, ánh đèn trong nhà hàng tối mờ thích hợp, cây đàn dương cầm màu đen đặt ở giữa sảnh đang tuôn trào tiếng nhạc du dương. Khoảng cách giữa các bàn ăn được sắp xếp khá xa, tiếng nói chuyện của mọi người cũng rất nhỏ nhẹ.

Trên bàn ăn có một giá nến thẳng đứng, sáp nến cháy tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

“Hình như chúng ta chưa từng bàn bạc nghiêm túc về vấn đề này.” Đình Sương nói: “Thí dụ tương lai em phải đi làm những việc mà mình muốn làm, hoặc vài hôm nữa anh sẽ quay trở về Đức, khi ấy xa nhau tận 9000km thì chúng ta phải làm sao?”

Bách Xương Ý bảo: “Đây không phải là vấn đề, anh nói rồi, anh tôn trọng quyết định của em.”

Đình Sương nói: “Thế nhưng cách xa như vậy, em sợ...”

Bách Xương Ý hỏi: “Em sợ cái gì?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, cười rộ lên: “Cũng đúng, chẳng có gì đáng sợ cả. Em chỉ là... chưa từng yêu xa bao giờ cho nên không biết cách để yêu.”

“Yêu xa chính là ——” Bách Xương Ý đặt một đĩa thịt bò cắt nhỏ xuống trước mặt Đình Sương: “Những lúc thế này, em phải tự cắt thịt bò.”

Đình Sương cầm đĩa đâm đâm miếng thịt: “... Ồ.”

Bách Xương Ý thấy cậu như vậy thì cười nhẹ: “Ngoại trừ việc này ra thì chẳng có gì khác với trước đây cả.”

Đình Sương nói: “... Thật á?”

“Ừ.” Giọng nói của Bách Xương Ý nghe rất đáng tin cậy, giống như miêu tả lại một sự việc mà anh đã từng trải nghiệm: “Mỗi sáng thức dậy em sẽ nhận được lịch trình của anh, em sẽ biết ngày hôm ấy anh đi đâu và làm gì. Nếu như em muốn tìm anh thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại, anh sẽ bật máy suốt 24 giờ.”

Đình Sương nói: “Vậy nếu em muốn gặp anh thì sao?”

Bách Xương Ý: “Anh sẵn sàng mở videocall mọi lúc mọi nơi.”

Đình Sương hỏi: “Nếu bên cạnh anh có người khác thì làm sao?”

Bách Xương Ý: “Vậy thì em hãy lên mạng tìm những video có liên quan tới anh, hẳn là không ít đâu.”

Đình Sương bật cười, cười xong lại cố tình làm khó dễ: “Thế em muốn thỏa mãn về mặt sinh lý thì sao? Anh nở lòng bắt em vừa xem video vừa tự xử à?”

Bách Xương Ý làm bộ suy nghĩ vài giây, rồi đáp: “Cũng không hẳn là không có cách.”

Đình Sương: “Ồ?”

Bách Xương Ý nghiêng người về phía trước, Đình Sương thấy thế cũng nghiêng theo, muốn nghe thử anh có chủ ý gì hay ho.

Anh thì thầm bên tai cậu, âm thanh vừa trầm thấp vừa từ tính, mùi hương kích thích tổ lập tức lan tỏa: “Nếu như em bao dưỡng anh, anh sẽ không làm giáo sư nữa.”

Thả thính kiểu này thì bố ai mà đỡ được?

Đình Sương như bị bỏ bùa mê thuốc lú, lập tức đòi báo giá: “Anh, anh có đắt không?”

Bách Xương Ý cười thành tiếng: “Không hề rẻ đâu.”

Lúc này Đình Sương mới hiểu ra đây là trò đùa, cậu cũng cười theo Bách Xương Ý một lúc, rồi thở dài bảo: “Ai đành lòng bao dưỡng anh chứ?”

Đây căn bản không phải là vấn đề tiền bạc. Tựa như cậu sở hữu một dàn siêu máy tính, nếu như cậu thích thì cậu có thể tháo thùng máy ra để làm bàn học, thế nhưng cậu lại không nở.

Nghĩ tới đây, Đình Sương chợt hiểu vì sao mỗi lần cậu nhắc tới chuyện mình muốn đi xa, thì Bách Xương Ý trước nay chưa bao giờ ngăn cản. Có lẽ anh cũng không nhớ giống như cậu vậy.

...

Trước ngày chia xa, Đình Sương thuê một căn hộ trong khu phố gần trụ sở RoboRun, dành ra vài ngày để dọn dẹp sạch sẽ và ở cùng với Bách Xương Ý, sau đấy thì tiễn anh ra sân bay.

Tới khi quay trở lại căn nhà trọ, Đình Sương nhìn thấy trên bàn học có một cây bút máy.

Chính là chiếc Souveran Black-Blue mà Bách Xương Ý đã từng cho cậu mượn.

Đình Sương nhớ đây là cây bút mà Bách Xương Ý thường xuyên mang theo bên người, bèn nhấn tin hỏi: Anh check-in chưa? Anh quên bút máy này.

Nhấn xong cậu mới ý thức được một chuyện, Bách Xương Ý không phải kiểu người sẽ để quên đồ, thế là bồi thêm một câu: Hay là cho em hả?

12 tiếng sau cậu mới nhận được câu trả lời của Bách Xương Ý: Tặng em để thấy vật nhớ người.

Lúc này đây bọn họ đã cách nhau 9000km núi non biển rộng.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 81: Nhớ nhung

Cái ngày mà Chúc Ngao phát hiện ra trên tay Đình Sương đeo nhẫn, là khi ông đã được chuyển sang phòng bệnh thường.

Khi ấy Đình Sương đang bóc cam, chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út cứ lắc lư theo chuyển động của cậu, thế rồi đập thẳng vào mắt Chúc Ngao.

Chúc Ngao lúc này bèn phát biểu đôi điều cảm nghĩ về chiếc nhẫn.

Ông nói chuyện đã tốt hơn trước đây một chút, có điều người bình thường nghe vẫn không hiểu nổi, chỉ có Đình Sương tối nào cũng vào viện chăm ông, lâu dần thì thành quen, trình độ hiện nay có thể sánh ngang với y tá trực giường bệnh.

Nhưng cũng có đôi khi cậu nghe không hiểu, ví dụ như hiện tại Chúc Ngao nói cái nhẫn, Đình Sương lại nghe thành ông không muốn ăn cam, vì thế cậu bảo: “Con đang bóc cho con ăn.”

Chúc Ngao nói: “Con ngày nào cũng chỉ biết chạy tới đây ăn hoa quả.”

Câu này Đình Sương nửa hiểu nửa đoán mò, cũng nghe ra được ý tứ: “Chút nữa con sẽ mang bớt về. mấy ngày nay có nhiều người tới thăm ba quá, hoa quả cứ để đây cũng ăn không hết, con tính mang về chia bớt cho hàng xóm để tránh lãng phí.”

Chúc Ngao hỏi: “Trên tay con đeo cái gì đây?”

Đến câu này thì Đình Sương lại nghe không hiểu, cậu vừa nhét cam vào mồm, vừa đoán: “Ba lại muốn ăn cam hử? Thế để con bóc quả khác nhé?”

Chúc Ngao nghi thẳng con trời đánh này ‘điếc có chọn lọc’, tức đến run cả râu mép, cất cao giọng mà nói: “Đình Sương, con dám nhân lúc ba nằm viện mà lén lút kết hôn ư?”

Ông nói đi nói lại câu này nhiều lần, nói đến khi nào Đình Sương hiểu mới thôi, tuyệt đối không cho phép thẳng nhãi này đục nước béo cò.

“Ba ơi, tình huống lúc đó là như thế này.” Đình Sương bỏ quả cam đang gặm dở sang một bên, ngồi cực kỳ nghiêm chỉnh: “Lúc đó ba vẫn chưa tỉnh lại, con muốn đi cầu thần bái phật mà chẳng biết phải đi cầu đi bái ở đâu, thực sự rơi vào đường cùng rồi nên mới nghĩ ra biện pháp xung hỉ cho ba, chính vì vậy con với giáo sư đã cùng nhau lạy trời lạy đất. Con thừa nhận đây là một hành vi vô cùng mê tin dị đoan, thân là một người theo đuổi khoa học, quả thực con không nên tin vào mấy chuyện thế này, có điều tình huống khi ấy... ngay cả nền y học hiện đại cũng không cho con được một câu trả lời chắc chắn, con hoảng loạn và tuyệt vọng quá nên cái gì cũng dám thử, cứ có biện pháp nào là con lại làm bằng hết, chỉ sợ ba xảy ra sơ xuất...”

Xung hỉ? Lạy trời lạy đất?

Chúc Ngao dùng tay trái không bị liệt, vớ lấy cái cốc trên tủ đầu giường rồi chọi thẳng vào đầu Đình Sương: “Bố lão!”

Đáng tiếc sức khỏe yếu quá, không chơi được tới đích.

Đình Sương vội vàng đỡ lấy cái cốc, sợ ba mình giận quá hoá đau tim nên không dám ăn nói linh tinh nữa: “Ba ời con nói thật mà, khoảng thời gian này nhà mình... xảy ra không ít biến cố, con đã phải suy nghĩ nhiều lắm, ngay cả việc lần trước ba nói với con, con cũng đã suy nghĩ kỹ càng rồi.”

Kể từ khi Chúc Ngao chuyển sang phòng bệnh thường, Đình Sương mới từ từ kể lại với ông chuyện của Ông Vận Nghi và Nghiêm Lập Khiêm, hơn nữa cũng có người ở công ty đến thăm, khó tránh khỏi việc nhắc tới tình hình dạo gần đây của RoboRun, bởi vậy Chúc Ngao đã nắm bắt được phần nào sự việc sau khi mình bị bệnh.

Thế nhưng ông là người đã đi qua biết bao sóng to gió lớn, nghe xong mấy chuyện ấy cũng chẳng có phản ứng gì quá lớn, chỉ trầm mặc một lúc lâu, rồi hỏi xem Chúc Văn Gia thế nào.

Đình Sương cân nhắc một chút, rồi bảo, Chúc Văn Gia thì thế nào được chứ? Thằng nhãi kia có hiểu cái gì đâu, còn đang ngồi nhà suy nghĩ xem nên vào trường đại học nào.

Chúc Ngao nói một cách khó nhọc, con trông nó kỹ một chút, thằng ngốc ấy làm cái gì cũng không đáng tin.

Đình Sương đáp, đành chịu thôi, không đáng tin thì cũng là em con mà.

Lúc này Chúc Ngao mới hơi hơi yên lòng.

Từ đó ngày nào Đình Sương cũng vào viện thăm Chúc Ngao, kể với ông về tình hình hoạt động gần đây của RoboRun, về phiên tòa

của Ông Vận Nghi và Nghiêm Lập Khiêm, về chuyện dạo này Chúc Văn Gia vội vàng xin vào đại học... và cũng kể về chính mình nữa. Cậu đã bỏ toàn bộ các môn thi trong học kỳ này, xin nhà trường cho tạm nghỉ nửa năm để về công ty thực tập, trong quá trình thực tập có thể học hỏi được rất nhiều điều nên cũng không tính là lãng phí thời gian. Chúc Ngao không hỏi han gì về Bách Xương Ý, bởi vậy Đình Sương cũng chẳng chủ động nhắc tới anh.

Có điều nếu hiện tại Chúc Ngao đã hỏi, thì đây cũng là một thời điểm tốt để nói về vấn đề này.

“Ba ơi, hiện giờ ba còn cảm thấy... kết hôn và sinh con là một việc đáng tin nữa không?” Đình Sương nói: “Quan trọng vẫn là sống với ai thôi.”

Chúc Ngao nhớ tới Ông Vận Nghi, chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

“Con biết bây giờ không thích hợp để nói mấy lời này, nhưng đâu còn cách nào khác.” Đình Sương để cái cốc trong tay về chỗ cũ, kéo ghế sát lại gần chỗ Chúc Ngao: “Ba ơi, trải qua chuyện lần này, ba còn nghĩ tới chuyện 80 tuổi nữa không? Ba chỉ còn 20 năm nữa là bước sang tuổi 80 rồi, nhưng còn con thì phải tận 50 năm nữa, ai mà biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Sáng hôm ấy khi ba đi uống rượu cũng đâu ngờ được tối về đã xảy ra chuyện. Thế cho nên chúng ta đừng nghĩ xa quá ba ạ, hãy nghĩ về hiện tại thôi.”

Chúc Ngao nhắm mắt lại, rất lâu sau cũng không nói năng gì.

“Mà có sống được đến 80 thật...” Đình Sương thử tưởng tượng một chút, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt: “Con cảm thấy có thể chăm sóc cho người mình yêu là một chuyện rất đáng vui mừng, sao cứ

phải nghĩ đến chiều hướng tiêu cực làm gì cho mệt... Nếu như anh ấy già rồi mà con vẫn chưa già, vậy thì con sẽ hầu hạ anh ấy, đây cũng là một chuyện tốt, để người khác chăm sóc chưa chắc con đã yên tâm.”

Chúc Ngao mở mắt ra nhìn Đình Sương, ánh mắt kia như muốn nói: con lương thiện quá nhỉ.

Đình Sương bảo: “Nói nghiêm túc thì... khoan hẵng bàn đến chuyện ai hầu hạ ai, con cảm thấy hai người có thể ở bên nhau đến cái tuổi cần được hầu hạ, đó đã là một chuyện siêu lắm rồi.”

Ba cậu và mẹ cậu, ba cậu và Ông Vận Nghi, chẳng phải đều chưa tới cái tuổi ấy hay sao?

Chúc Ngao nghe xong câu nói này, bỗng ngẩn ngơ một lúc, đến khi phục hồi lại tinh thần mới ú ớ mắng: “Dám ngồi lên đầu ba mà giảng đạo lý hả con.”

Thế nhưng chờ tới khi Đình Sương rời khỏi, ông lại nhìn trần phòng bệnh mà thờ dài một hơi, trở nên hoàn toàn thả lỏng.

...

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Đình Sương theo thường lệ gọi điện cho Bách Xương Ý, chiều tối ở bên cậu vừa vặn cũng là chiều tối ở bên anh.

Ngay khi điện thoại vừa được kết nối, cậu nói rất to và rõ ràng: “Kiểm tra trạm gác.”

Bách Xương Ý cười nhẹ: “Có mặt.”

Khóe miệng của Đình Sương cong cao ời là cao, nhưng giọng điệu vẫn nghiêm túc lắm: “Chúng mình đồng chí hiện đang có mặt ở trạm gác.”

Bách Xương Ý gọi: “Vico.”

Vico: “Gâu.”

Đình Sương khen ngợi: “Bách Xương Ý, anh biểu hiện rất tốt, mỗi chiều đều về nhà đúng giờ.”

Bách Xương Ý nói: “Phận người già bị bỏ rơi.”

(Lưu thủ lão nhân: ý chỉ những người già bị con cái bỏ lại quê nhà, còn bản thân đi lên thành phố tìm việc)

Đình Sương cười một lúc lâu, rồi bảo: “Anh đừng giả vờ đáng thương như thế. Khai thật đi, có phải nhớ em rồi không?”

Bách Xương Ý nói: “Vico rất nhớ em.”

Đình Sương không hài lòng: “Chỉ có con trai nhớ em thôi à?”

Bách Xương Ý nói: “Mỗi khi ngoài cửa có xe đạp đi ngang qua, Vico đều chạy ra nhìn, nó lúc nào cũng nghĩ là em trở về.”

“Anh nói thế làm em tự dưng thấy con mình đúng là một đứa trẻ bị bỏ rơi.” Đình Sương hỏi: “Khi em đi vắng có chuyện gì xảy ra không?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, đáp rằng: “Cà phê của Freesia không ngon như trước.”

Đình Sương: “Còn gì nữa?”

Bách Xương Ý: “Vẽ hoa cũng không đẹp bằng lúc trước.”

Đình Sương buồn cười quá chừng: “Ừ, còn nhân viên thì sao? Có phải cũng không bằng trước đây không?”

Bách Xương Ý nói: “Đúng là không bằng trước đây.”

Khóe miệng của Đình Sương đã chẳng thể cong thêm được nữa.

Đầu bên kia điện thoại bỗng im lặng rất lâu, mãi sau Đình Sương mới nghe thấy Bách Xương Ý nhỏ giọng nói rằng: “Anh rất nhớ em.”

...

Qua vài hôm, Đình Sương nhận được gói hàng chuyển phát nhanh, người ký gửi là Bách Xương Ý.

Cậu mở ra, đồ đạc bên trong rất bình thường, chỉ có hai quyển sách tiếng Đức mà Bách Xương Ý vừa đọc xong, trong sách có kẹp một tờ giấy nhắn:Chớ quên tiếng Đức.

Đình Sương đọc đi đọc lại tờ giấy nhắn, luôn cảm thấy câu nói “Chớ quên tiếng Đức” kia là đang ngấm ngấm nhắc nhở cậu “Chớ quên người ở Đức”.

Thế là cậu bèn đi mua hai quyển sách tiếng Trung để ký gửi cho Bách Xương Ý, bên trong cũng kẹp một tờ giấy nhắn:Chớ quên tiếng Trung.

...

Lại qua thêm vài hôm, Đình Sương nhận được một tấm bưu thiếp, mặt trước là phong cảnh sông Rhine, mặt sau ngoại trừ địa

chỉ nhận thư và con dấu của bưu điện, thì chỉ còn ba chữ:Đi công tác.

Đình Sương chụp một tấm hình mình đang làm việc, in thành bưu thiếp rồi gửi lại, mặt sau viết:Thực tập.

P/S: Professor, cảm phiền ngài viết thêm vài chữ nữa được hông?

...

Có một hôm Đình Sương ngồi ăn trưa trong căn tin công ty, khi đó cũng vừa khéo là lúc Bách Xương Ý đang ăn sáng.

Đình Sương vừa ăn vừa tám nhảm với anh:Anh đang ăn gì đó?

Bách Xương Ý:Bít tết.

Đình Sương:Cái kiểu bình thường anh vẫn hay rán cho em ăn ấy hả?

Bách Xương Ý:Ừ.

Đình Sương:Móa em cũng muốn ăn.

Đình Sương:Em đang ăn cơm ở căn tin công ty nè, hàng miễn phí. Đồ ăn của công ty em cần được nâng cao chất lượng hơn, mẹ kiếp bọn tư bản quá mức keo kiệt.

Đình Sương:Ồi thật ra thì vẫn ăn được, có lẽ do quen ăn đồ ăn anh nấu rồi.

Bách Xương Ý:Còn muốn ăn gì nữa không?

Đình Sương:Kem.

Bách Xương Ý:Gì nữa?

Đình Sương:Nồi sườn hầm ngô ngọt của anh, hoặc sườn xào chua ngọt cũng được.

Bách Xương Ý:Gì nữa?

Đình Sương:Bánh gato cà phê.

Đình Sương:Hôm kia có một đồng nghiệp sinh nhật nên mua bánh gato mời bọn em ăn, em cảm thấy không ngon như bánh gato cà phê mà anh mua hôm sinh nhật anh.

Đình Sương:Haizz không nói nữa, nói nữa cũng chẳng được ăn.

Đình Sương:Em chuẩn bị đi bê gạch đây.

(bê gạch: đi làm culi, công việc thì khó khăn vất vả mà tiền thì chẳng kiếm được bao nhiêu)

Làm việc được khoảng hai tiếng đồng hồ, có tiếng anh shipper đứng bên ngoài cửa phòng R&D gọi: “Đình tiên sinh ra nhận đồ ăn này.”

Đình Sương căn bản không nghĩ đây là gọi mình, mãi đến khi có đồng nghiệp nhắc nhở: “Đình Sương, chú gọi đồ ăn ngoài à?”

Đình Sương đang tính toán đường chuyển động của robot ở trên máy tính, không buồn ngẩng đầu lên mà đáp: “Em không gọi đồ.”

Đồng nghiệp kia quay sang nói với anh shipper: “Đưa nhầm à? Nơi này không còn ai họ Đình nữa đâu.”

Anh shipper nhìn tờ giấy ghi địa chỉ giao hàng, rồi lại nhìn đồng hồ ăn: “Không nhầm đâu, chính là chỗ này mà, tầng 6 tòa nhà RoboRun. Đơn này đặt tôi chạy đi mấy quán khác nhau để mua thịt bò bít tết, canh sườn hầm ngô ngọt, sườn xào chua ngọt, kem với bánh gato nữa...”

Đình Sương ngẩn ngơ, đứng lên nói: “... Hình như là của tôi.”

Thấy anh shipper tay xách nách mang, đã thế trên lưng còn vác một cái túi lớn, đồng nghiệp trêu ghẹo: “Sao thế? Không ăn nổi cơm công ty à?”

“Không phải, cái này là...” Đình Sương ngại ngùng nói nhỏ: “Là người yêu em mua đấy, em không biết mà.”

Cậu vừa nói vừa mở túi đồ ra, phát hiện bên trong ngoại trừ vài món trưa nay cậu bảo thêm ăn, thì còn mấy chục cốc trà sữa nữa, vừa đủ để phát cho các đồng nghiệp ở trong phòng.

Có mấy đồng nghiệp vừa đi chia trà sữa và bánh gato giúp cậu, vừa ghẹo: “Người yêu nào mà thương chú thế? Không định giới thiệu cho anh em à? Trai R&D nhà mình nhiều thằng còn độc thân lắm, mỗi ngày ngoài tăng ca thì chỉ biết có mỗi tăng ca, những cái khác thì không thiếu, chỉ thiếu mỗi người thương thôi.”

Đình Sương cười trừ, mặc cho bọn họ trêu chọc, không đáp lời.

Có người thấy vậy càng tò mò hơn: “Giấu kỹ thế cu, tiên nữ hả?”

Nếu như Đình Sương dùng thân phận con trai của Chúc Ngao để vào công ty, thì đồ đưa nào dám hóng hớt thằng mặt thế này. Có điều Đình Sương không làm vậy, cậu dùng thân phận sinh viên để đến RoboRun thực tập, hơn nữa còn cố tình chọn bộ phận R&D

tầng 6, bởi vì các đồng nghiệp ở đây đều chưa từng gặp cậu bao giờ. Tuy rằng sau lưng cũng có lời đồn thổi, mọi người ít nhiều cũng nghe ngóng được một chút, thế nhưng Đình Sương một là không mang họ Chúc, hai là không kể lể chuyện của bản thân, mỗi ngày đều đi làm và tan ca giống như những nhân viên khác, cơm thì ăn ở căn tin của công ty, sai việc gì cũng chịu khó đi làm, dần dà mọi người đều coi cậu như người trong một nhà.

Bộ phận R&D hầu hết đều là người trẻ tuổi, so với Đình Sương cũng chẳng lớn hơn là bao, truyền thống ở đây là thằng nào có bạn gái thì thằng đấy phải mời cơm, tiện thể xem nhà gái còn cô bạn thân nào không để giới thiệu cho những người anh em khác. Hiện tại mấy thanh niên hơi này đã biết Đình Sương có người yêu đẹp như tiên nữ, đời nào chịu buông tha cơ hội?

Lúc này có người bảo rằng: “Thật, trai ngành mình không hề kém cõi đâu nhé, chỉ là bình thường ít được thấy gái thôi. Giờ mà được gặp gái thử xem, làm tặng ẻm một con robot là ẻm sẽ sùng bái tụi mình ngay.”

Sùng bái?

Đình Sương nhìn người anh em kia, thầm nhủ: anh mà làm robot tặng anh yêu nhà tôi á, đừng nói đến chuyện sùng bái, nếu ổng có thể cho anh đạt điểm tiêu chuẩn thì đã xem như anh lợi hại lắm rồi.

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 82: Trốn việc

Vắt vả lắm mới đối phó xong đám đồng nghiệp, Đình Sương ngồi trở lại vị trí của mình, vừa ăn kem vừa nhắn tin cho Bách Xương Ý: Sao anh hay dụ dỗ người khác thế?

Bách Xương Ý: Sao đấy?

Đình Sương kể lại chuyện hóng hớt của đám đồng nghiệp: Máy ồng còn hi vọng anh giải quyết vấn đề cá nhân dùm nữa đó, may là em cơ trí mới thoát thân được.

Bách Xương Ý: Hả?

Đình Sương: Em bảo với bọn họ rằng, đối tượng của em gần 40 tuổi rồi, nặng những 75kg, trong tay còn giữ học vị giáo sư nữa, thế là bọn họ mất sạch hứng thú với anh luôn.

Bách Xương Ý: Anh không đồng tình với cách nói gần 40 tuổi này.

Đình Sương: Đúng thế đúng thế, 36 tuổi khác xa con số gần 40, không thể đánh đồng hai khái niệm này với nhau được.

Đình Sương: Có điều em cho rằng gần 40 tuổi thì vẫn còn trẻ mà, à không, phải nói là siêu trẻ luôn ý, 40 tuổi thì cuộc đời vừa mới bắt đầu thôi chứ mấy.

Bách Xương Ý: Thật không?

Đình Sương:Đương nhiên!

Đình Sương:À đúng rồi, anh yêu ời, anh dùng kem chống lão hóa em mua cho chưa?

Bách Xương Ý:Đi họp đây.

Bách Xương Ý:Về muộn sau.

Đình Sương:Ồi, cưng ời anh đừng đi.

Bách Xương Ý không hề đáp lại.

Đình Sương tiếp tục gửi mấy câu lời ngon tiếng ngọt qua, nhưng không ai buồn trả lời cậu.

Đình Sương:Bách Xương Ý anh là tên lừa đảo! Em vừa kiểm tra lại tin nhắn sáng nay anh gửi cho em rồi, hôm nay anh làm gì có cuộc họp nào.

Vẫn không ai trả lời.

Đình Sương:[VIDEO]

Đây là một đoạn video quay cận cảnh Đình Sương đang ăn kem, cái thìa ra ra vào vào trong miệng, đầu lưỡi thi thoảng liếm nhẹ khóe môi, cuốn đi lớp kem bơ màu trắng, thay vào đó là vệt nước bọt ướt át.

Bách Xương Ý:Ting, em đang làm ảnh hưởng đến công tác của anh.

Đình Sương tự động mừng tượng ra âm thanh trầm thấp của Bách Xương Ý, trong lòng khẽ động, đáp rằng:Anh yêu, hay là

chúng ta trốn việc đi.

Đình Sương:Em còn chưa trốn việc bao giờ *xoa tay*

Bách Xương Ý:Anh vừa đến văn phòng chưa được một tiếng đồng hồ, ngày hôm nay bận nhiều việc lắm.

Đình Sương:[VIDEO]

Đình Sương:Công việc có so được với cái này không?

Đình Sương:[VIDEO]

Bách Xương Ý:Không phải em đang ở công ty à?

Đình Sương:Đúng vậy.

Bách Xương Ý:Không có ai bên cạnh hả?

Đình Sương:Có chứ.

Bách Xương Ý:Kéo khóa quần lên.

Đình Sương:Vậy anh có trốn theo em không?

Bách Xương Ý:Ting, bên anh mới đang là 9h30 sáng.

Đình Sương:[VIDEO]

Bách Xương Ý:Ting, anh nhắc lại một lần nữa, kéo ngay khóa quần lên.

Đình Sương:Vậy anh có trốn theo em không?

Đình Sương:[VIDEO]

Đình Sương:Mau trả lời em.

Đình Sương:Đâu rồi???

Bách Xương Ý:Anh đang chuẩn bị tan ca.

Đình Sương:Hề hề, chờ em một chút, em cũng chuẩn bị tan ca.

Bách Xương Ý:Nghỉ làm rồi.

Bách Xương Ý:Anh đi lấy xe.

Đang lúc Bách Xương Ý mở cửa xe, chuẩn bị lái về nhà thì Đình Sương lại nhắn tin tới:Ờmm... anh yêu ơi...

Bách Xương Ý:Ừ?

Đình Sương:Papa à...

Bách Xương Ý:Nói đi.

Đình Sương:Anh vẫn đang ở trường học nhỉ?

Bách Xương Ý:Ừ.

Đình Sương:Hay là anh vào làm việc tiếp đi...

Bách Xương Ý:Sao thế?

Đình Sương:Ờmm... tổ trưởng của em bảo không làm xong việc đừng hòng được về sớm...

Bách Xương Ý:.....

Đình Sương:*đáng thương*

10 phút sau, Bách Xương Ý trở lại phòng làm việc, thư ký Marie thấy vậy bèn hỏi: “Giáo sư quên gì ở văn phòng ạ? Thầy đang mệt mà, sao không gọi điện bảo tôi mang đồ xuống dưới cho.”

Bách Xương Ý mặt không cảm xúc, đáp rằng: “Cảm ơn, tôi không quên gì cả, tự nhiên bệnh đau đầu của tôi khỏi rồi cho nên tôi quay lại đây làm việc tiếp.”

Marie: “Giáo sư tận tâm với nghề quá ạ.”

Bách Xương Ý: “Cảm ơn, tôi cũng cho rằng như vậy.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 83: Anh em

Bữa cơm tiếp theo mà Đình Sương và Chúc Văn Gia ngồi ăn chung với nhau, là cái hôm Chúc Ngao được xuất viện.

Đình Sương đẩy xe lăn, bảo rằng: “Anh đã hứa rồi mà.”

Chúc Văn Gia đi ở phía đằng sau, nhớ lại những lời Đình Sương đã nói ngày hôm ấy: Đợi ba khỏe lại rồi, hai đứa anh chắc chắn sẽ về nhà ăn cơm.

Hàng cây bên đường rụng lá, Chúc Văn Gia co ro ôm chặt quần áo, không biết nên nói gì, đành “Shh” một tiếng.

Đình Sương quay đầu nhìn cậu ta, hỏi: “Sao em ăn mặc phong phanh thế?”

Chúc Văn Gia khụt khịt mũi: “Thời trang phang thời tiết.”

Kỳ thực không phải vì lý do ấy, chẳng qua đã nhiều ngày nay cậu ta không bước chân ra khỏi cửa, đâu biết được rằng chỉ một cơn mưa thu đã khiến cho thời tiết trở lạnh từ lâu.

Bữa cơm này rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có hơi lúng túng.

Ăn xong bữa tối, Đình Sương bàn giao lại mấy việc cần chú ý khi chăm sóc Chúc Ngao cho hộ lý và bảo mẫu, sau đó đi tới căn phòng của mình.

Dưới mặt sàn chập cứng đồng hành lý mà cậu ký gửi về nhà từ sau khi tốt nghiệp đại học chính quy, chúng vẫn còn nằm nguyên xi ở trong thùng giấy, ngay cả phiếu chuyển phát nhanh dính phía trên cũng chưa được gỡ. Dựng bên cạnh đồng thùng các tông là một túi đàn guitar.

Đình Sương ôm lấy guitar rồi tùy tiện ngồi xuống một cái thùng, bắt đầu gảy đàn.

Cậu nhớ về bài dân ca tiếng Đức <Der letzte Abend>, cậu nhớ về Bách Xương Ý.

Cộc cộc, có người gõ cửa.

“Cửa không khóa.” Đình Sương tiếp tục mò mẫm dây đàn, cố nhớ xem bài dân ca kia hát như thế nào.

Chúc Văn Gia đẩy cửa bước vào, khép cửa lại, sau đó đứng yên ở đấy nhìn Đình Sương vừa gảy đàn vừa xì xồ hát. Một lát sau cậu ta mới mở miệng hỏi: “Câu anh vừa hát có nghĩa là gì thế?”

“Großer Reichtum bringt uns keine Her... của cải không mang lại tôn nghiêm cho chúng ta. Câu tiếp theo là, sự bần cùng cũng không mang đến sỉ nhục.” Đình Sương gảy gảy dây đàn vài cái, cùi đầu nở nụ cười: “Ca từ toàn ba xạo thôi, đúng không. Em tìm anh có chuyện gì?”

“... Em không biết.” Chúc Văn Gia cũng ngồi xuống một cái thùng các tông, chẳng biết nên để tay vào đâu, bèn ấn ấn mặt thùng: “Trong này là cái gì vậy?”

“Chả nhớ nữa.” Đình Sương để đàn guitar sang bên cạnh, đứng dậy tìm dao dọc giấy: “Mở ra thì biết.”

Chúc Văn Gia thấy cậu mở ngăn kéo, bèn hỏi: “Anh tìm cái gì thế?”

“Cái gì xiên được.” Đình Sương tìm thấy một cái kéo, đi qua bên đấy mở thùng.

Chúc Văn Gia vội vàng dịch mõng sang bên cạnh, để chừa ra một cánh trên mặt thùng các tông.

“Đừng khẩn trương.” Đình Sương dùng kéo rạch đường bằng dích trên thùng, vừa rạch vừa trêu chọc Chúc Văn Gia: “Tuy rằng quan hệ giữa hai đứa mình không ra gì, nhưng chưa tới mức độ anh phải cầm kéo chọc em đâu.” Rạch bằng dích xong, cậu tiện tay đưa kéo cho Chúc Văn Gia.

Chúc Văn Gia cầm kéo quơ loạn trên không: “Nếu bây giờ em tự chọc mình một phát, chúng ta có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra được không?”

“Đương nhiên là không thể, vì vậy em tốt nhất là đừng có chọc.” Đình Sương mở thùng ra, bên trong là quần áo thu đông cậu từng mặc hồi đại học. Đình Sương bới một cái áo khoác rồi ném cho Chúc Văn Gia đang ăn mặc phong phanh, bảo: “Quần áo cũ của anh đấy, em mặc thử đi.”

Chúc Văn Gia tròng cái áo khoác kia lên người, rứt bàn tay vào bên trong ống tay áo, cảm thấy rất là ấm áp, thậm chí mặc được một lúc còn hơi nóng nồm.

“Đồ gì phèn thế này, trông xấu hoắc.” Chúc Văn Gia ngửi ngửi ống tay áo, hỏi: “Chất gì thế?”

“Chê xấu thì em đừng có mặc.” Đình Sương nói.

Chúc Văn Gia không lên tiếng, rúc cổ với cằm vào bên trong áo khoác, chỉ để lộ nửa khuôn mặt và đỉnh đầu.

Đình Sương cầm kéo, tiếp tục rạch mấy thùng các tông còn lại.

Chúc Văn Gia nhìn động tác của cậu, hỏi: “Anh chuyển về nhà hả?”

“Không.” Đình Sương mở một cái thùng chứa đầy sách vở cũ và manga, cậu tiện tay cầm lấy một quyển truyện tranh: “Anh thuê trọ ở gần công ty rồi.”

“Nhưng lại xa nhà quá.” Chúc Văn Gia nói.

Đình Sương không lên tiếng.

Chúc Văn Gia nói tiếp: “Ba hi vọng anh sẽ về nhà sống.”

Đình Sương chỉ thùng truyện tranh trên mặt đất: “Em lấy không?”

Chúc Văn Gia liếc mắt nhìn giá sách trong phòng cậu: “Để phòng anh với để phòng em thì có khác gì nhau?”

“Cũng đúng.” Nói xong, Đình Sương mở tiếp một thùng giấy, bên trong là mấy món đồ linh tinh, còn có cả một quả bóng đá. Cậu cầm lên nắn bóp một chút, rồi lại bới tìm cái bươm ở trong thùng.

“Chuyển về nhà đi.” Chúc Văn Gia bước tới bên cạnh Đình Sương, gọi một tiếng: “Anh ơi.”

Đình Sương bươm xong trái bóng, rồi hỏi: “Anh ở nhà em không khó chịu à?”

Vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra, Ông Vận Nghi hăng còn bị tạm giam.

“Khó chịu.” Chúc Văn Gia hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Nhưng anh không về nhà ở, em cũng khó chịu lắm.”

“Anh biết.” Đình Sương nói.

Mỗi đứa ngồi trên một cái thùng, hai anh em cùng nhau trầm mặc.

Đình Sương đập bóng lên xuống, sau đó mở miệng hỏi: “Đi ra ngoài đá bóng không?”

Chúc Văn Gia há miệng, khô không khóc nói: “Em không biết đá.”

Đình Sương ném trái bóng cho cậu ta: “Anh dạy em.”

Trời đã tối, toàn bộ đèn đuốc trong sân đều được bật lên, chiếu sáng mặt cỏ rộng rãi.

Đình Sương dạy Chúc Văn Gia cách tung bóng, cậu ta học nửa ngày trời, dùng đến cả tay mà cũng chỉ tung được nhiều nhất là ba cái, dáng vẻ trông chẳng ra làm sao.

“Không tập trò này nữa được không?” Chúc Văn Gia toát hết mồ hôi, ôm bóng ngồi xuống bậc thềm: “Chúng ta không đá luôn được à?”

Cậu ta chỉ chỉ hai gốc cây trong sân: “Cây kia là lười bên anh, cây này là lười bên em, hai đứa mình thi xem ai đá được vào nhiều hơn.”

Đình Sương đứng trước mặt Chúc Văn Gia, bảo: “Thôi đi, đá với anh em làm gì có cửa thắng được.”

“Nếu em thắng được thì sao?” Chúc Văn Gia buộc gọn mái tóc ướt đầm mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn Đình Sương.

“Không có thưởng đâu.” Đình Sương đá một phát vào bắp đùi của cậu ta: “Đứng lên đá tiếp đi, chưa đâu vào đâu đã ngồi.”

Chúc Văn Gia đứng lên, nói: “Nếu như em cướp được bóng thì anh phải về nhà sống nhé. Không thì tối nay em sẽ về nhà trọ cùng anh.”

“Chúc Văn Gia em lại giờ quẻ à?” Đình Sương nói: “Có ngon thì cướp bóng thử xem.”

Hai người họ đá bóng đến tối muộn, hộ lý đi ra nói với Đình Sương rằng cả tối nay Chúc Ngao đều ngồi bên cửa sổ nhìn bọn họ đá bóng, trông ông vui lắm, hiện giờ đã đi ngủ rồi.

“Ngủ được là tốt.” Đình Sương quay đầu, nói với Chúc Văn Gia: “Anh đi đây, ngày mai còn phải đi làm.”

“Anh phải chuyển về nhà.” Chúc Văn Gia xoa hông, thở hồng hộc: “Em không những cướp được bóng, em còn đá vào một quả nữa.”

Đình Sương gật đầu, bảo: “Ờ, nhờ chiêu tịt quần anh.”

Nói xong cậu bèn bật cười.

Chúc Văn Gia cũng nhếch môi cười, nhưng cười xong mắt lại đỏ hoe.

“Em làm gì thế?” Đình Sương thấy cậu ta sắp khóc tới nơi, bèn trêu chọc: “Ba ngủ rồi, em có khóc thì ba cũng không ra mắng anh được đâu.”

“... Anh ời.” Chúc Văn Gia chậm rãi ngồi xổm xuống, cúi mặt vào trong đầu gối, khoang mũi ngửi thấy được hương cỏ thoang thoảng.

“Ừ.” Đình Sương đáp một tiếng.

Mãi một lúc lâu sau, giọng điệu buồn rầu của Chúc Văn Gia mới cất lên: “Đây là lần đầu tiên em gây họa mà không bị vạch trần.”

“Thì... cũng không tính là gây ra họa.” Đình Sương ngồi xuống bên cạnh Chúc Văn Gia, tung trái bóng lên lên xuống xuống, càng bay lên cao thì trái bóng lại càng nhỏ dần, gần như là biến mất, nhưng ở ngay thời điểm đôi mắt thấy nó sắp biến mất, trái bóng lại rơi xuống từ trên không, càng rơi càng nhanh, sau đó vũng vàng hạ xuống lòng bàn tay của Đình Sương: “Đôi khi sự việc vẫn sẽ diễn ra như thế, không phải vì em, mà là do... đây cũng là lần đầu tiên anh gặp chuyện thế này, có lẽ là do anh xử lý không được tốt.”

Chúc Văn Gia chôn đầu, không nói lời nào.

“Trời không sập được đâu.” Giọng nói của Đình Sương nghe rất đáng tin cậy.

Chúc Văn Gia ngẩng đầu lên một chút, lộ ra khuôn mặt lấm lem nước mắt: “... Thật không ạ?”

“Em khóc thật đấy à?” Đình Sương thò tay vào túi quần để tìm giấy ăn, nhưng không thấy giấy ăn đâu, chỉ có một cái khăn tay nhàu nhĩ có thêu chữ “BAI” ở góc.

Cậu sửng sốt một chút, nghĩ mãi mới nhớ ra vì sao cái khăn này lại ở trong túi của mình.

Cái thuở bọn họ mới ở cùng nhau, Bách Xương Ý đạp xe chở cậu tới trung tâm thành phố, cậu có hái một chùm cherry ở ven đường, sau đó Bách Xương Ý đã đưa cậu cái khăn này để cậu lau tay.

Lúc ấy cậu có bảo sẽ giặt sạch rồi trả lại anh, ai dè vẫn quên bémng ở trong túi quần.

Đình Sương đột nhiên ngửi thấy mùi hương của đầu hạ, mùi hương ấy đưa cậu về những tháng ngày không sầu không lo, những tháng ngày giản đơn phải lòng Bách Xương Ý.

Dường như nó đã trôi qua rất lâu, lâu đến mức cậu thấy hơi hoảng hốt.

“Được rồi đừng khóc nữa, anh không có giấy ăn đâu.” Đình Sương nhét lại cái khăn vào túi quần, nghĩ một lúc rồi bảo: “Thời điểm mẹ anh rời khỏi căn nhà này, anh đã cho rằng đây là trời sụp, nhưng qua một quãng thời gian thì sẽ quen được thôi. Có rất nhiều việc cũng giống vậy, ví dụ như hồi mới chia tay Lương Chính Tuyên, hoặc như lúc ba mình sinh bệnh. Trước đây anh cảm thấy phải học lại là một chuyện rất kinh khủng, nhưng ngoảnh đầu nhìn lại, chuyện này chỉ bé như cái lỗ kim.”

Đình Sương đứng lên, vừa tăng bóng vừa nói với Chúc Văn Gia: “Thật ra thì cuộc sống giống như trò tăng bóng vậy, trong tích tắc đỡ được trái bóng em sẽ cảm thấy thành công, nhưng rồi thành công ấy lại ra đi rất nhanh, em sẽ muốn đấu tranh để đỡ được một trái bóng khác. Thế nhưng quả bóng rất dễ bị rơi, khi đó em sẽ cảm thấy mình

thất bại, hơn nữa cảm giác thất bại còn nhiều hơn cả cảm giác thành công, có điều thất bại hay thành công thì cũng thế, chỉ là một hiệp mà thôi, em cứ nhặt bóng lên rồi cố gắng tăng tiếp là được.”

Nói xong, Đình Sương một tay ôm bóng, một tay kéo Chúc Văn Gia từ trên mặt đất đứng dậy: “Đi thôi, vào nhà nào, tối hôm nay anh sẽ ở lại, ngày mai tan ca thì chuyển về nhà.”

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 84: Một vò ôn nhu

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 85: Đảo ngược

Sau khi Đình Sương chuyển về nhà, cậu có nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh Chúc Ngao.

Cậu kể cho Bách Xương Ý nghe về sự biến hóa trong mối quan hệ giữa mình và ba, nói tóm lại thì được gói gọn trong hai câu châm ngôn.

Câu thứ nhất là “hỗ phụ sinh khuyến tử” —— đây là để hình dung cậu và Chúc Ngao của trước đây.

Câu thứ hai là “hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh” —— đây là để hình dung cậu và Chúc Ngao của hiện tại.

Bách Xương Ý nghe xong thì buồn cười hỏi: “Em làm gì rồi?”

“Chẳng làm gì cả.” Ngày mùa thu, ngoài cửa sổ lá rụng bay tán loạn, Đình Sương nhàn nhã rót cho mình một tách cà phê, gác chân lên bàn: “Hồi em còn nhỏ, ông ấy không cho em ăn mấy thứ em thích ăn, như kiêu kem kiếc ấy, cũng không cho em đi chơi net với bạn bè. Vì thế bây giờ, ông ấy cũng không thể đi ăn cơm uống rượu đánh bạc với bạn bè của ông ấy nữa, ông ấy phải giống như em hồi nhỏ, ăn thực phẩm lành mạnh, nỗ lực học tập —— À gần đây ông ấy đang tập bước đi, tuy rằng hầu hết thời gian vẫn phải ngồi xe lăn.”

Trong cuộc sống, tại một thời điểm nhất định nào đó, quyền lực trong mối quan hệ giữa cha và con sẽ đột nhiên thay đổi.

Hầu hết các cặp cha con đều sẽ gặp trường hợp này.

Thời điểm đó giống như một trận chiến giữa cha và con, sau khi trận chiến kết thúc, người con trai sẽ nhận ra rằng cha mình đã là một người già, hay nói cách khác, người cha đã biến lại thành một đứa trẻ.

Trận chiến của Đình Sương và Chúc Ngao chính là ở trong phòng bệnh. Trong trận chiến đó, cậu và ba mình đã hoán đổi vị trí cho nhau, giống như khi cậu còn bé, cậu sẽ để cho Chúc Ngao nhìn thấy nước mắt của mình, ở trong phòng bệnh, cậu cũng đã nhìn thấy được nước mắt của Chúc Ngao. Hiện giờ cậu phải nhìn Chúc Ngao luyện tập bước đi, luyện cách nói chuyện, luyện cầm đũa và bút.

Tất cả đều đảo ngược.

“Em thấy mình đã trở thành người làm chủ gia đình.” Đình Sương vắt chân, chột hạ một câu.

Bách Xương Ý nói: “Anh có thể nhìn thấy cuộc sống tương lai của mình rồi.”

“Thật không?” Đình Sương tưởng tượng cảnh mình làm mưa làm gió trên đầu Bách Xương Ý: “Anh yêu à, bao giờ em trở lại, nhà mình có thể để cho em làm chủ được không?”

Bách Xương Ý cười nói: “Anh cho rằng em vẫn luôn là người làm chủ đấy chứ.”

Đình Sương đang muốn nói gì đó, phía sau có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy? Cửa đang khóa, chờ một chút.” Đình Sương cầm điện thoại đi ra mở cửa.

“Ba đây.” Giọng nói của Chúc Ngao vang lên.

Đình Sương định ngắt videocall rồi mới mở cửa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ba cậu đâu thể cả đời này đều không gặp Bách Xương Ý, bây giờ là thời cơ tốt để ba cậu làm quen dần với một thân phận khác của giáo sư Bách.

“Không ngắt à?” Bách Xương Ý hỏi.

Đình Sương nói: “Khi em còn bé, ông ấy luôn bắt em phải cố gắng thích nghi với bồ của mình. Hiện giờ phong thủy luân chuyển, đây là thời điểm để ông ấy cố gắng thích nghi với bồ của em. Huống chi bồ của em tốt hơn bồ của ông ấy gấp vạn lần.”

Bách Xương Ý buồn cười quá chừng, nhắc nhở: “Đừng nóng vội.”

“Em biết rồi.” Đình Sương mở cửa, nhìn thấy hộ lý đang đẩy xe lăn cho Chúc Ngao, bèn hỏi: “Ba à, sao thế ạ?”

“Gọi con xuống ăn cơm.” Chúc Ngao nhìn màn hình điện thoại của Đình Sương: “Con đang làm gì đấy?”

“Con đang buồn với ——” Trước đây ở trước mặt của Chúc Ngao, Đình Sương luôn gọi Bách Xương Ý là “giáo sư nhà con”, cậu sợ Chúc Ngao nghe thấy những xưng hô khác thì trong lòng sẽ khó chịu. Thế nhưng bây giờ cậu lại nghĩ khác, cứ quang minh chính đại dùng xưng hô với bạn đời thì hay hơn, gọi vậy mới là tự nhiên nhất,

chứ càng né tránh càng có vẻ như đang chột dạ: “Buôn videocall với partner ạ.”

Quả nhiên, Chú Ngao rất khó chịu với cách xưng hô này: “Đình Sương, con du học lâu quá không nhớ được tiếng mẹ đẻ à?”

“Ba muốn nghe tiếng Trung hả?” Đình Sương nhếch miệng nở nụ cười, trông vô cùng hiền lành thánh thiện: “Con bảo là, con đang buôn videocall với chồng con ạ.”

Chúc Ngao không hề biến sắc, chỉ có tầm mắt chậm rãi di chuyển từ mặt của Đình Sương sang mặt của Bách Xương Ý trên màn hình điện thoại.

Chồng.

Sóng to gió lớn, Chúc Ngao đã gặp.

Chán ghét đồng tính luyến ái, Chúc Ngao khắc phục.

Con trai muốn kết hôn với một tên đàn ông già hơn hai chục tuổi, Chúc Ngao đành chấp nhận.

Thế nhưng hiện giờ con trai ở ngay trước mặt ông, gọi cậu em Bách là ‘chồng’...

Bách Xương Ý ở cách đây 9000km, thông qua cái màn hình điện thoại cũng ngửi thấy bầu không khí nghiêm túc, thế là anh nhắc nhở một câu: “Ting.”

Đình Sương đáp: “Ơi.”

Chúc Ngao nghiêng đầu nói với hộ lý: “Về phòng đi, tôi đau đầu.”

Hộ lý hỏi: “Cơm thì sao?”

Chúc Ngao: “Không ăn.”

Đình Sương đi theo xe lăn vài bước, nói nhỏ với hộ lý: “Mang cơm vào phòng cho ba tôi nhé, nhớ đo huyết áp cho ông ấy nữa.”

Chờ hộ lý đẩy xe lăn đi xa, Đình Sương mới nói với Bách Xương Ý: “Hình như hơi quá đà thật rồi. Thế nhưng em thấy suy nghĩ của mình không sai. Chuyện này không thể giảng bằng đạo lý được, đành phải xài chiêu ‘mưa dầm thấm đất’ thôi. Ba ngày hai bữa em lại cho ông ấy một chút kích thích, kiểu gì ông ấy cũng chậm rãi tỉnh ra.”

Đương nhiên không thể nào chỉ đưa mỗi ‘kích thích’ được.

‘Kích thích’ phải đi kèm với ‘ấm áp’.

Ngày hôm sau, Đình Sương lấy đôi giày cậu mua ở sân bay ra, đưa cho Chúc Ngao đi thử xem có vừa chân không.

Chúc Ngao đi dép lê, ngồi trên xe lăn, vẻ mặt không chịu hợp tác. Chữ ‘chồng’ kia có uy lực khủng khiếp quá, hiện giờ ông vẫn chưa hòa hoãn lại được.

Đình Sương bèn cất giày vào trong tủ, nói: “Không chịu thì thôi, dù sao ba cũng có nhiều giày rồi. Con đi làm đây.”

Chờ đến khi Đình Sương ra khỏi cửa, Chúc Ngao mới bảo hộ lý lấy giày tới để đi thử, vừa như in, sau đấy chẳng thấy cởi ra khỏi chân nữa.

Từ sau khi xuất viện, ngoại trừ thi thoảng tới bệnh viện để tập vật lý trị liệu theo yêu cầu của bác sĩ, còn đâu Chúc Ngao chỉ ngồi lì ở trong nhà. Trải qua cơn bệnh lần này, cuộc sống của ông đột ngột chậm lại, phẳng phất như đã về hưu. Trước đây trong nhà mua thêm cái gì hay vứt bớt cái gì ông đều mặc kệ, hơn nữa cũng chẳng phát hiện ra. Còn hiện giờ, trong nhà có nhiều thêm một tấm bưu thiếp cũng không thoát nổi con mắt của ông.

Bảo mẫu ký nhận thư, cầm vào nhà rồi để lên trên mặt bàn.

Chúc Ngao vừa liếc mắt đã thấy tấm bưu thiếp kia được gửi tới từ Đức. Mặt phải của bưu thiếp là hình nhà thờ lớn Cologne, mặt trái thì toàn chữ là chữ, thế nhưng ngoại trừ câu “Chiều theo ý em, viết thêm hai câu” và địa chỉ nhận thư bằng tiếng Trung – thì còn lại đều là tiếng Đức, Chúc Ngao một chữ bẻ đôi cũng không hiểu.

Nội dung bưu thiếp để công khai kiểu này, thường thì không viết những việc riêng tư, Chúc Ngao vừa rảnh vừa tò mò, thế là bảo hộ lý đi lấy quyển từ điển Đức-Trung trên giá sách của Đình Sương tới.

Vừa mới lật từ điển ra ông đã thấy không khỏe, từ đầu tiên có nghĩa là: bảo bối, tâm can, thân ái.

Chúc Ngao ngay lập tức quăng từ điển qua một bên, quyết định từ nay về sau không sờ đến bưu thiếp của Đình Sương nữa.

Dẫu có là bố con cũng cần duy trì khoảng cách chừng mực.

Thế nhưng thằng con trai ông không chịu buông tha cho ông.

Ví dụ như lúc cả nhà đang ăn sáng, Đình Sương sẽ nói: “Bánh mì này không ngon bằng bánh mì Xương Ý nướng.”

Hoặc là sẽ bảo: “Mứt hoa quả mua ở đâu thế? Ba ơi, sau này con gửi mứt tự làm cho ba ăn nhé, con với Xương Ý có trồng việt quất đấy.”

Chúc Văn Gia cũng phụ họa theo: “Chị dâu của con nấu ăn ngon lắm.”

Hoặc ví như lúc Chúc Ngao đọc tạp chí chuyên ngành, Đình Sương sẽ mò tới gần: “Ba đang đọc tạp chí ạ? Bài viết này hôm qua con cũng đọc rồi, viết hay quá chừng.”

Chúc Ngao muốn hỏi thử kiến giải của Đình Sương, nhưng câu tiếp theo mà Đình Sương thốt ra chính là: “Trích dẫn từ bài viết của Xương Ý đăng trên số năm ngoái...”

Chúc Ngao để tạp chí qua một bên.

Đình Sương cầm lấy quyển tạp chí, vừa lật vừa cảm khái: “Ba ơi, ba có chàng rể như thế này, quả thực là phúc đức lớn.”

Chúc Ngao lặp lại: “Chàng rể?”(bán tử)

“À vâng.” Đình Sương nói: “Con cảm thấy gọi là ‘nữ tế’ hay ‘con dâu’ đều không thích hợp, ba à, ba thấy thế nào?”(nữ tế: chồng của con gái)

Chúc Ngao: “Vì thế con thấy gọi là ‘chàng rể’ thì thích hợp?”

Đình Sương: “Vẫn thế cả thôi, ba muốn gọi kiểu gì cũng được.”

Lúc thốt ra câu này, khuôn mặt của Đình Sương vẫn ôn nhu – thánh thiện – tươi cười, làm cho Chúc Ngao muốn tức mà không tức được.

...

Thỉnh thoảng trong nhà sẽ xuất hiện thêm vài món đồ.

Hôm nay trên bàn trà xuất hiện một quyển sách có chữ ký của Bách Xương Ý, ngày mai lại xuất hiện một cái giá lật sách tự động. Đình Sương nói rằng đây là do Bách Xương Ý mua, tặng cho Chúc Ngao để ông khỏi phải mất công lật sách.

Có một ngày, thậm chí Chúc Ngao đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài sân, thấy Đình Sương và hai công nhân đang cắt tỉa một cây bách xanh nom cao thẳng đẹp đẽ vô ngần.

(chữ bách của cây bách xanh là chữ bách-柏 trong Bách Xương Ý)

Chờ đến khi nhận ra được ý đồ của Đình Sương, Chúc Ngao cảm thấy ông đã quen dần với việc Đình Sương và Bách Xương Ý ở bên nhau mất rồi.

...

Một sớm ngày chủ nhật, Chúc Ngao ngồi trong phòng ăn đợi Đình Sương và Chúc Văn Gia cùng xuống nhà dùng bữa sáng, ông tính ở trên bàn cơm sẽ nói cho Đình Sương biết, rằng từ nay về sau không cần khoe ảnh ‘hai người một chó’ cho ông xem nữa, ông xem đủ lắm rồi.

Thế nhưng chờ mãi chẳng thấy hai thằng con vác mặt xuống, Chúc Ngao đoán hai đứa này tính ngủ nướng rồi, thế là bèn ăn sáng trước.

Ăn một mình thì có hơi buồn, Chúc Ngao bảo hộ lý bật loa bluetooth ở trên bàn lên.

Cái loa này là Đình Sương mua từ hai hôm trước, hình dáng trông giống hệt chiếc đài cát xét mà ngày trẻ Chúc Ngao thường nghe, cho nên ông rất thích.

Hộ lý mở loa, chưa kịp kết nối bluetooth với điện thoại di động để bật thời sự buổi sáng cho Chúc Ngao nghe, thì loa đã phát ra một tiếng: “Đã kết nối.”

Hộ lý kinh ngạc bảo: “Tôi còn chưa ——”

Chưa dứt lời, trong loa đã truyền ra tiếng nói trầm thấp của Bách Xương Ý: “Ting, để thấp camera xuống chút nữa, anh không nhìn thấy.”

Giọng nói này gợi cảm hơn nhiều so với giọng nói mà Chúc Ngao từng được nghe.

— Để thấp camera xuống chút nữa, anh không nhìn thấy.

Giáo sư kia, không, cảm thú kia muốn nhìn cái gì?

Không đáng mặt người làm nghề nhà giáo!

Hộ lý căng thẳng liếc nhìn Chúc Ngao: “Chuyện này...”

...

Cùng lúc đó ở trong phòng ngủ, Đình Sương nói với Bách Xương Ý trên màn hình di động: “Sao em không nghe được tiếng của anh nhỉ? Để em xem nào... hình như bluetooth tự động kết nối với thiết bị khác, để em tắt đi bật lại đã. Ok rồi, anh vừa mới nói gì thế?”

Bách Xương Ý nói: “Anh bảo em để thấp camera xuống chút nữa, anh bây giờ chỉ nhìn thấy mỗi ngọn cây thôi.”

“À ờ... em không để ý...” Đình Sương quay về phía cửa sổ, hạ thấp góc quay của camera xuống: “Rồi đó, anh nhìn thấy được toàn bộ cây bách xanh chưa?”

CHÚ THÍCH

[1]Nhà thờ lớn Cologne/nhà thờ chính tòa Köln: tên chính thức là nhà thờ thánh Phêrô và đức mẹ Maria[2]Bách xanh[3]Bánh cuốn rau cải

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 86: Kinh tởm

Sau khi Bách Xương Ý nói ra câu “Để thấp camera xuống chút nữa, anh không nhìn thấy”, thì loa bluetooth bèn phát ra một tiếng: “Ngừng kết nối.”

Ngừng kết nối?

Chúc Ngao không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt chậm rãi ngược lên, nhìn về phía trần nhà — căn phòng ở ngay trên đầu ông chính là phòng ngủ của Đình Sương.

Nhìn trần nhà vài giây, tầm mắt của Chúc Ngao lại quay về chiếc loa đã im lìm kia.

Cả quá trình này, sắc mặt ông khó mà hình dung được.

Hộ lý nhìn loa bluetooth, lại nhìn Chúc Ngao, tuyệt nhiên không dám phá vỡ sự tĩnh mịch trong phòng ăn.

Chúc Ngao cầm chén trà, chậm rãi đưa lên bên mép, động tác dừng hình một hồi lâu, lại từ từ thả chén trà xuống mặt bàn. Cứ thế cầm rồi thả, thả rồi cầm, qua ba bốn lượt mà vẫn không mở miệng uống nổi một ngụm.

Mãi sau, ông mới mở miệng bảo: “Gọi Đình Sương xuống nhà ăn sáng đi.”

Hộ lý gạt đầu, đang muốn chạy lên trên tầng, Chúc Ngao lại nói tiếp: “Đợi 15 phút, à không, đợi nửa tiếng nữa hẵng gọi.”

Thanh niên mà, nửa tiếng là đủ rồi.

Căn dặn xong, Chúc Ngao cũng trở lại bình thường, đã có thể yên trí đưa chén trà vào trong miệng.

Ai mà ngờ chưa tới hai phút sau, Đình Sương đã sáng khoái tinh thần bước vào trong phòng ăn.

(yum-cha: một bữa sáng kết hợp giữa dim sum và trà)

“Sáng nay ăn yum-cha cơ à? Về nhà phát là được ăn ngon ngay.” Đình Sương tùy tiện ngồi xuống bên cạnh Chúc Ngao, cầm đũa gấp một cái chân gà hấp xì dầu lên gặm.

Chúc Ngao liếc mắt nhìn đồng hồ để trên mặt tủ thấp, rồi lại nhìn Đình Sương đang hớn hờ ăn uống, ánh mắt trở nên phức tạp vô cùng tận, ngấm thẳng con ăn nửa ngày trời, ông mới hỏi một câu: “Con đi kiểm tra sức khỏe chưa? Mới có 24 tuổi đầu.”

“Kiểm tra rồi ạ.” Đình Sương đáp: “Năm nào con chẳng đi.”

Chúc Ngao hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”

Đình Sương: “Không ạ, hạng mục nào con cũng đạt chỉ tiêu tốt.”

Đình Sương khỏe mạnh, thế thì người có vấn đề là...

Chúc Ngao nhìn về phía loa bluetooth trên bàn, ánh mắt càng thêm phức tạp.

“Sao ba lại hỏi chuyện này?” Đình Sương đưa đĩa bánh cuốn rau cải cho Chúc Ngao: “Nhà mình có bệnh di truyền gì hả?”

“Không có.” Chúc Ngao giáo dục: “Thế nhưng từ 20 tuổi trở đi phải bắt đầu chú ý đến sức khỏe, chứ đợi đến 30 rồi thì bắt lực tòng tâm.”

Nói đến thế chắc là hiểu rồi nhỉ, con trai có chỗ nào không ổn thì ông còn hỏi được, nhưng sức khỏe của con dâu, tốt nhất không nên biết quá nhiều.

“Vâng vâng vâng, dưỡng sinh càng sớm càng tốt.” Đình Sương cười đáp lời.

Trước đây cậu ngại phiền, không thích nghe Chúc Ngao lên lớp, cảm thấy mình như nhân viên quèn bị cấp trên giáo huấn. Thế nhưng hiện giờ cậu lại thích nghe, ăn yum-cha mát nửa buổi sáng, cậu ngồi nghe Chúc Ngao nói nửa buổi sáng. Đợi đến khi bọn họ đã ăn xong, Chúc Văn Gia mới xuống lầu, nhìn trông chẳng có chút tinh thần nào cả.

Chúc Ngao hỏi: “Thức đêm à?”

Chúc Văn Gia ngồi xuống gần người một lúc, rồi đáp: “Vâng.”

Hôm nay là một ngày đẹp trời, cuối thu mát mẻ thoáng đãng, sau khi ăn cơm xong, hộ lý đẩy Chúc Ngao ra ngoài tản bộ.

Chúc Văn Gia nhìn bóng dáng của hộ lý và Chúc Ngao ở trong sân, nói với Đình Sương: “Em nhận được cuộc gọi từ luật sư của mẹ em, phiên tòa sẽ bắt đầu vào thứ tư tuần tới.”

“Ừ.” Đình Sương hỏi: “Em đến xem à?”

“Vâng.” Chúc Văn Gia nói: “Anh đi không?”

“Anh không thể đi.” Đình Sương rót thêm nước vào ấm trà, kêu bảo mẫu lấy dim sum nóng từ lồng hấp ra cho Chúc Văn Gia: “Anh phải đi làm.”

Đi làm thì vẫn xin nghỉ được, nhưng Chúc Văn Gia không hỏi thẳng, chỉ ‘ừm’ một tiếng, sau đó vùi đầu ăn sáng. Khoảng thời gian này cậu ta cứ luôn cảm thấy ngọt ngào, lúc không đề cập tới Ông Vận Nghi thì vẫn có thể nói cười đùa giỡn với Đình Sương, nhưng hễ nhắc đến một cái là lại bắt đầu im lặng.

Cậu ta không biết nên đối mặt ra làm sao.

Vốn dĩ Chúc Văn Gia cũng không biết nên đối mặt với ba mình thế nào, từ sau vụ con dấu cá nhân, cậu ta không dám bước vào phòng bệnh thăm Chúc Ngao, Chúc Ngao về nhà rồi cậu ta cũng thường xuyên trốn tránh, mãi đến khi Đình Sương bảo với cậu ta rằng: “Từ khi ba xảy ra chuyện, bất kể là việc liên quan đến công ty, liên quan đến mẹ em hoặc là đến anh đi chẳng nữa, em đều không biết gì cả. Khoảng thời gian này em vẫn lo vụ hồ sơ xin học, ngoài ra chẳng làm cái gì hết.”

Khi ấy Chúc Văn Gia nghe xong liền sửng sốt: “Anh không nói với ba...”

Không nói. Đình Sương trầm nghĩ, không cần thiết, cũng không đáng giá.

“Vì thế em liệu mà xin vào trường đại học tử tế cho anh.” Đình Sương nói với cậu ta.

...

Đêm trước hôm phiên tòa diễn ra, Chúc Văn Gia không ngủ được, chạy đi gõ cửa phòng của Đình Sương.

Đình Sương đang gọi videocall bằng laptop, laptop để trên bàn học, camera thì quay về phía cửa sổ, còn cậu thì mặc đồ ngủ ngồi đọc sách bên song cửa. Gió đêm thổi khiến cho cây bách xanh vang lên tiếng xào xạc, trên màn hình máy tính là góc nghiêng của Bách Xương Ý khi đang nấu cơm, thỉnh thoảng ánh đèn vàng ấm áp của lò nướng lại phản chiếu lên tay anh, trong laptop còn truyền ra tiếng cắt nhỏ nhỏ khi dao thớt chạm nhau.

Hai người bạn họ ai làm việc nấy, thỉnh thoảng Đình Sương lại hô to một tiếng, Bách Xương Ý liền giương mắt lên nhìn cậu, hai người cứ thế nhìn nhau chốc lát, sau đó Đình Sương vừa cười vừa cúi đầu đọc sách, còn Bách Xương Ý cũng xử lý tiếp đồng nguyên liệu trong tay.

Thời điểm nghe thấy tiếng gõ cửa, Đình Sương còn liếc mắt nhìn thời gian trên laptop, cậu mãi đọc sách quá nên không để ý hiện giờ đã muốn thế này.

“Sao anh không nhắc em đi ngủ?” Đình Sương vừa hỏi Bách Xương Ý, vừa đặt quyển sách trong tay xuống, chuẩn bị đi mở cửa.

“Không muốn cắt ngang em.” Bách Xương Ý đáp.

Đình Sương nở nụ cười với anh, nói: “Vậy em cúp máy trước nhé.”

Bách Xương Ý: “Ừm.”

“Yên lòng thế à?” Đình Sương ghẹo anh: “Không sợ nửa đêm nửa hôm em đi vụng trộm hả?”

“Vụng trộm với ai?” Bách Xương Ý buồn cười, nhóc khốn nạn này rõ ràng là đang ở nhà: “Ba em à?”

Đình Sương xoa tay: “Ba em đến bước đi còn hết cả hơi, mấy chuyện khác thôi khỏi nghĩ tới dùm.”

Bách Xương Ý: “...”

Chỉ vì bước đi cũng hết cả hơi?

Thế bước đi mà không hết hơi là có thể ‘vụng trộm’ được hả?

Logic kiểu gì vậy?

Đình Sương nói xong cũng thấy có chỗ nào không ổn, nhưng cậu chẳng nghĩ nhiều, nhe răng cười với Bách Xương Ý rồi đi mở cửa.

Bình thường cậu sẽ không như vậy, chỉ những lúc ở cùng với Bách Xương Ý mới có thể vô tư không suy nghĩ kiểu này.

Giáo sư Bách có thể tính toán với cậu được chắc?

Quen thói từ lâu rồi.

Đình Sương ngắt máy xong thì đi mở cửa, trông thấy Chúc Văn Gia ủ rũ đứng ngoài đó.

“Em là gì thế? Nửa đêm không ngủ chạy tới đây làm gì?” Đình Sương để Chúc Văn Gia vào phòng.

Cậu nhớ sáng mai sẽ bắt đầu phiên thẩm vấn.

Chúc Văn Gia vào phòng rồi cũng chẳng ngồi xuống, không nói tiếng nào, cứ đứng im một chỗ, nửa ngày mới hỏi ra được một câu:

“Anh cũng không ngủ à?”

“Anh đang chuẩn bị ngủ.” Đình Sương nói: “Sao em chưa ngủ? Ngày mai không thể dậy muộn đâu đấy.”

Chúc Văn Gia đứng hồi lâu, rồi như một con tôm bị ném vào chảo nóng, từ từ cuộn người lại: “... Em không ngủ được.”

Đình Sương yên lặng ngồi xuống cạnh cậu ta, không nói lời nào.

“Em vẫn nghĩ... nếu như...” Chúc Văn Gia vùi mặt vào trong đầu gối, giọng nói ngày càng nhỏ dần: “nếu như em...”

“Cho dù em không lấy con dâu đi, mẹ của em vẫn sẽ nghĩ biện pháp khác.” Đình Sương đặt tay lên đỉnh đầu Chúc Văn Gia, hiếm khi nhẹ nhàng xoa vài cái: “Được rồi, đừng tự tạo quá nhiều gánh nặng cho mình.”

“... Không phải.” Chúc Văn Gia ậm ừ phát ra hai tiếng từ cổ họng, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “... Không phải chuyện đấy.”

Đình Sương không biết cậu ta muốn nói cái gì, nhưng cậu không hỏi, chỉ ừ một tiếng biểu thị mình vẫn đang lắng nghe.

Cậu kiên nhẫn hơn trước đây rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, mới nghe thấy Chúc Văn Gia nói năng lộn xộn: “Em vẫn luôn nghĩ... nếu như trước đây em... trước đây em không nói với anh, còn có mẹ em nữa...”

Giống như có cơn gió đông thổi vào phòng ngủ, Chúc Văn Gia hơi rụt người lại, Đình Sương đứng dậy đi đóng cửa sổ, sau đó lại ngồi vào bên cạnh Chúc Văn Gia.

“Trong nhà có rượu không nhỉ?” Chúc Văn Gia đột nhiên hỏi.

“Không có.” Đình Sương nói: “Thuốc lá rượu bia cái gì cũng không có.”

“Chờ em một chút.” Chúc Văn Gia chậm rãi đứng lên, kéo lê bàn chân tê dại xuống nhà, lúc trở lên thì cầm theo nửa chai rượu gia vị trong tay.

“Anh, anh ngồi ra kia đi.” Chúc Văn Gia chỉ chỉ cái ghế chân cao bên cạnh cửa sổ.

Đình Sương định lấy chai rượu trong tay cậu ta đi, ai dè Chúc Văn Gia vừa mở miệng đã đầy mùi rượu, chắc nửa đường đã uống khá khá rồi đây, Đình Sương thầm nghĩ, thôi quên đi, uống thì uống, uống xong thì đi ngủ luôn.

Đình Sương ngồi vào bên cửa sổ, Chúc Văn Gia cũng ngồi xuống một cái ghế chân cao sát cạnh cậu. Đình Sương chợt nhớ cái hồi mình bị đá, Chúc Văn Gia có bay sang Đức tìm cậu, khi ấy cậu muốn tỏ ra mạnh mẽ có tôn nghiêm, kết quả nốc được vài ngụm thì thể diện lẫn tôn nghiêm đều chẳng còn.

Chúc Văn Gia nốc đến nửa chai rượu gia vị, chờ đến khi chất cồn phát tác, ánh mắt hấp háy đỏ, tim gan phèo phổi cũng nóng rực lên.

Lúc này mới mở miệng nói chuyện.

“Em luôn nghĩ, nếu như em không nói xấu anh với mẹ em, có khi bà ấy sẽ không vì em mà... làm những chuyện kia.” Chúc Văn Gia cúi đầu nhìn chằm chằm chai rượu trong tay, ợ một cái: “Nếu như em không nói xấu mẹ em với anh... có phải hai người sẽ không...”

Uống rượu lúc bụng rỗng, chẳng mấy chốc Chúc Văn Gia đã say rồi.

“Em... anh nói coi có phải em... kinh tởm lắm không...” Cậu ta thở ra một hơi còn: “Em... từ nhỏ em đã như vậy rồi... em muốn mẹ chỉ thích mỗi mình em, muốn ba chỉ thích mỗi mình em, muốn anh... muốn anh cũng chỉ thích mỗi mình em. Sau này muốn thay đổi... nhưng đã thành thói quen mất rồi... vì sao mọi chuyện lại trở nên như vậy...”

Cậu ta bỏ nhào về phía trước, ngã vào trong lòng ngực của Đình Sương, chẳng còn ý thức nữa nhưng vẫn nói luôn mồm: “Anh ơi... em sợ lắm... em rất hâm mộ anh... khi còn bé bọn họ ai ai cũng mắng em... mắng em là đồ con riêng của tiểu tam... bảo rằng chỉ vì em mà anh không có mẹ... bọn họ ai ai cũng yêu thích anh... Anh biết không, có một lần em nghe thấy ba bảo... năm đó ba lấy mẹ em... chỉ để chứng minh rằng ông ấy không sai, dù vợ có biến thành người khác thì ông ấy vẫn thế... Nhiều năm qua... anh... em sợ lắm... em sợ ba chỉ thích mỗi mình anh... em sợ mẹ em cũng hòa theo ba mà bênh anh... em sợ anh chỉ vì mẹ em mà ghét em... Anh có thể chỉ ghét mỗi mình bà ấy thôi được không, đừng ghét em...”

Cậu ta nói càng lúc càng chậm, giọng càng ngày càng nhỏ, mãi đến tận khi chỉ còn dư lại tiếng hít thở.

Đình Sương đỡ Chúc Văn Ngao đi tới cái giường của mình ở gần đó.

— Anh nói coi có phải em... kinh tởm lắm không...

Kinh tởm ư...

Đình Sương đứng bên cạnh giường một lúc lâu, rồi mới đi ra phía cửa, rời khỏi phòng ngủ.

Cậu muốn đi xuống phòng khách, nhưng không biết tại sao lại đi ra ngoài sân, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, tối nay là một ngày không trăng không sao.

Đình Sương đi tới chỗ cây bách xanh, nằm xuống, tàng cây như đám mây che khuất cả bầu trời.

Nhắm mắt lại, khắp trời đầy sao.

Không, không hề kinh tởm, Đình Sương thầm trả lời trong lòng, em không hề kinh tởm, em chỉ là một người bình thường, có điều em chưa tìm thấy một ngôi sao chiếu rọi đêm tối cho riêng mình mà thôi

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 87: Sân thượng

Edit:Kurokochii

Sau đấy trong một lần gọi videocall với Bách Xương Ý, Đình Sương có hỏi rằng: “Anh từng nói xấu sau lưng ai bao giờ chưa?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, rồi đáp: “Kiểu như ở sau lưng mắng giáo sư ngu học á?”

Đình Sương: “...”

Đình Sương: “Coi như em chưa hỏi gì hết.”

Một lát sau, cậu vẫn không nhịn được mà nói: “Ý của em là —— tuy rằng em biết chắc chắn anh sẽ không làm như thế —— nhưng nếu anh có muốn oán trách gì em, thì anh hãy nói thẳng với em này, chứ đừng nên than phiền với người khác.”

Cậu vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Bách Xương Ý: “Đừng bảo là anh có gì muốn oán trách em thật nhé? Em rất tốt mà!”

“Anh biết.” Bách Xương Ý nói: “Bởi vậy anh không thể nào ngừng nhớ tới em được. Nếu thích thì em có thể xem câu này như một lời oán trách.”

Đình Sương nhoen khóe môi: “Ừm... vậy em cũng có điều muốn oán trách.”

Bách Xương Ý cười bảo: “Cứ việc nói.”

Oán trách Bách Xương Ý là một điều vô cùng khó, Đình Sương suy nghĩ lâu thiệt là lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra được một việc, dùng giọng điệu cực kỳ chọc người mà rằng: “Cây bút máy anh để lại cho em nhỏ — quá —”

...

Ngày hôm sau, lúc cô giúp việc dọn dẹp nhà cửa, phát hiện ra có một chiếc bút máy trông rất đắt tiền rơi cạnh bồn tắm, hơn nữa còn đang dính nước. Cô giúp việc vội vàng cầm lên lau khô rồi đưa cho bảo mẫu, bảo mẫu giao lại cho Chúc Ngao, nói là nhặt được ở trong nhà tắm ngay sát phòng ngủ của Đình Sương.

Lúc ăn cơm tối, Chúc Ngao đưa cây bút cho Đình Sương, hỏi: “Của con à?”

Đình Sương bỏ ra một giây để nhớ lại đêm qua mình đã vứt bút ở chỗ nào, sau đó mặt không đổi tim không đập mà bảo: “Vâng ạ, tối qua lúc đang tắm con đột nhiên nghĩ ra một thuật toán, không lấy bút ghi lại con sợ mình sẽ quên mất.”

Chúc Ngao gật đầu, quay sang giáo dục Chúc Văn Gia: “Con nhìn anh con mà học tập.”

Từ sau hôm thăm vấn đến giờ, Chúc Văn Gia vẫn luôn ở trong trạng thái chán trường, Đình Sương cũng mặc kệ chẳng khuyên nhủ gì, những chuyện như thế này thì phải dựa vào chính bản thân mình. Chúc Văn Gia có thể tải phần mềm tìm bồ cho cậu, nhưng cậu lại chẳng có cách nào tải phần mềm tìm mẹ cho Chúc Văn Gia.

Cậu thậm chí còn không muốn biết kết quả phán quyết mà Ông Vận Nghi phải chịu.

Ngày hôm tòa tuyên án, luật sư có gọi điện thoại cho cậu, chẳng kịp chờ luật sư thông báo kết quả, Đình Sương đã bảo rằng: “Ông thử nói xem, sau khi nghe được kết quả tôi sẽ vui mừng hay là khó chịu?”

Luật sư suy nghĩ một chút rồi bảo: “Cái này khó nói.”

Đình Sương nở nụ cười: “Tôi cũng nghĩ thế. Mặc kệ là kết quả gì đi chăng nữa, đứng ở vị trí của tôi thì vui mừng cũng không thích hợp, mà khó chịu cũng không thích hợp.”

Luật sư im lặng một chút, rồi bảo: “Thế cậu có muốn nghe kết quả tuyên án nữa không?”

“Không nghe.” Đình Sương nửa đùa nửa thật mà bảo: “Tin rác sẽ chiếm bộ nhớ trong.”

Thật sự thì cậu cảm thấy những chuyện này ngày càng chẳng liên quan gì đến mình.

Cậu tựa như một người đang từ từ trôi lên khỏi đáy biển, chỉ chờ màng nước cuối cùng bao xung quanh cơ thể cậu tách ra, vỡ thành những viên ngọc nước rồi rơi xuống mặt biển, thì cậu có thể trở về nguyên vẹn dưới ánh mặt trời.

...

Mỗi ngày Đình Sương đều sống rất quy luật, dậy sớm ăn sáng với Chúc Ngao, sau đó là đi làm, cố gắng hoàn thành tốt những

công việc mà trước nay cậu chẳng hề thích thú, chạng vạng lại về nhà ăn cơm tối với Chúc Ngao, cuối cùng là đi tản bộ.

Thỉnh thoảng cậu sẽ tới sân trường cũ để chạy bộ một mình, chạy xong thì ra ngoài cổng ăn bát mì vằn thắn.

Hắn là vào một ngày thứ bảy nào đó, sau hơn một tháng cậu và Bách Xương Ý cùng nhau tới đây ăn, Đình Sương mới quay trở lại quán mì vằn thắn này.

Vừa khéo là giờ cơm trưa, trong quán rất đông khách khứa, xếp ở phía trước Đình Sương là một cậu trai mặc đồng phục học sinh, ông chủ quán vừa thấy cậu trai liền thân thiết chào hỏi: “Lớp 12 đi học thêm hả cháu?”

“Vâng, chỉ có lớp 12 mới phải đi học vào thứ bảy thôi ạ.” Cậu trai cười gật đầu, sau đó thúc giục: “Ông chủ nhanh tay một chút ha, ăn xong cháu còn muốn đi đá bóng nữa.”

“Yên chí, bát này là của cháu.” Ông chủ quán nói xong thì gấp thêm cho cậu trai kia hai miếng vằn thắn: “Lớp 12 khổ lắm, ăn nhiều một chút.”

Đến lượt Đình Sương, ông chủ quán thoáng quan sát cậu, ít đi vài phần thân thiện, nhiều hơn mấy phần khách khí: “Tiên sinh ăn gì nhỉ?”

Tiên sinh?

Đình Sương hơi ngẩn ra, có điều chỉ là trong nháy mắt.

Đại khái người từng trải đều sẽ lưu lại dấu vết ở trên người, sau này sẽ không còn ai nhận nhầm cậu là học sinh cấp ba nữa.

Cậu liếc nhìn nam sinh đang trước mình một cái, cười nói: “Giống cu cậu kia.”

Quán này toàn học sinh, lúc ăn cậu chẳng nói năng gì, chỉ ngồi xuống một cái bàn cạnh đám học sinh cấp ba, nghe lỏm bọn nhỏ nói về chuyện thành tích, thảo luận về những cải cách của kỳ thi đại học, phỉ nhổ bài tập nhiều quá làm mãi chẳng xong.

“Tao khổ quá mà.” Có nhóc học sinh bắt chước lời thoại trong phim, tấu hài bảo: “Chỉ có lớp 12 mới khổ thế, hay cả cuộc đời này đều như vậy?”

“Đương nhiên chỉ có lớp 12.” Đình Sương vừa ăn vừa chen mỏ.

Ông chủ quán cũng cổ vũ, bảo: “Đúng vậy, thi xong là sẽ tốt thôi.”

Đình Sương cười híp mắt bổ sung: “Bởi vì sau đây thì em sẽ nhận ra, cuộc đời mai này càng khổ hơn.”

Vừa thốt xong câu đó, Đình Sương liền bị ông chủ quán ‘cuồng tiếp sức mùa thi’ đuổi ra cái bàn ngoài ven đường, ngồi lủi thủi một mình trong gió thu mà ăn nốt bát mì vẫn thẩn.

...

Những lúc được nghỉ trưa, Đình Sương cũng thường xuyên chạy lên sân thượng của tòa RoboRun.

Nơi này rất giống sân thượng của viện LRM, đều không có những người khác, đều có thể nhìn ngắm được phong cảnh ở rất xa.

Cậu ngồi trên này ăn bữa trưa, đánh một giấc, chăm sóc cây xương rồng sống bất chấp mùa đông, suy nghĩ về một số vấn đề vô nghĩa hoặc có nghĩa, thi thoảng lại tựa lưng vào hàng rào, gọi điện thoại đánh thức Bách Xương Ý, nhìn lên bầu trời cao vút, nói rằng: “Professor à, em có một chuyện không hiểu, anh giảng cho em nghe đi.”

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ: “Ting, hiện giờ mới có 5:30 thôi, nước Đức đã bắt đầu chuyển sang giờ mùa đông rồi, chúng ta trước lịch 6 tiếng nay đã thành 7 tiếng.”

Đình Sương nói: “Professor, Professor của em à.”

Bách Xương Ý không thể làm gì khác, đành phải dung túng bảo: “Được rồi, em có gì không hiểu?”

...

Đình Sương thích nằm dưới gốc cây bách xanh ở trong vườn.

Bầu trời bị tán cây che phủ như biến thành những ngôi sao nhỏ li ti, mỗi lần cậu nằm xuống rồi nhồm dậy, những ngôi sao cũ như hạ xuống để rồi những ngôi sao mới lại mọc lên.

Lá rụng xung quanh người cậu mỗi lúc một nhiều, sau đó khô héo, bị giẫm nát, bị quét đi, thực vật trong sân đều thay hình đổi dạng, ngoại trừ cây bách xanh này.

...

Mùa đông.

Chòm sao Thợ Săn treo trên đỉnh không trung; phía đông nam, sao Thiên Lang sáng như ánh đèn đường chỉ dẫn lối về cho người đi đêm.

Chúc Ngao khôi phục lại khá tốt, phần lớn thời gian không cần ngồi xe lăn nữa, ông cố gắng luyện tập dưới sự chỉ đạo của chuyên gia, nay đã có thể làm quen với việc chống gậy bước đi chậm chậm đầy khó khăn, giống như việc ông phải chậm chậm và khó khăn thích ứng với ‘đạo đức nhà giáo’ đáng quan ngại của ‘anh con dâu’.

...

Tới tháng 12, Chúc Ngao trở về điều hành RoboRun, Đình Sương cũng đi theo.

Buổi chiều cùng ngày hôm đó, cậu nộp đơn xin kết thúc quá trình thực tập.

Chạng vạng, lần đầu tiên Chúc Ngao và Đình Sương cùng đứng trên sân thượng của tòa RoboRun.

Chúc Ngao chống gậy, bước từng bước tới chỗ rào chắn, nhìn chậu xương rồng chẳng biết là do ai trồng, bảo: “Không ngờ còn có người khác đi lên trên này.”

Đình Sương nói: “Chậu xương rồng ấy là của con.”

Kỳ thực trong lòng cậu cảm thấy rằng, những khi chỉ có một mình, cả sân thượng này đều là của cậu.

Toàn bộ sân thượng có gió thổi, có thể ngắm nhìn cảnh sắc đều là của cậu.

“Nhân viên trong bộ phận R&D rất quý con.” Chúc Ngao nói: “RoboRun quan trọng nhất chính là bộ phận R&D.”

Đình Sương hiểu rất rõ ý tứ của Chúc Ngao, thế nhưng cậu không hề có nguyện vọng ấy: “Đúng là rất quan trọng, vì thế con đề nghị cuối năm nay nên thưởng cho mỗi nhân viên nòng cốt thuộc bộ phận R&D một cô bạn gái, hoặc là bạn trai cũng ok.”

Chúc Ngao ngửi thấy mùi ‘từ chối khéo’ trong câu trả lời không đầu này của Đình Sương.

“Trước đây con đâu có suy nghĩ như thế?” Chúc Ngao nhớ tới Đình Sương của trước đây, mặc kệ có bất hòa với gia đình thế nào đi chăng nữa, đối với quyết định quay về tiếp quản công ty, cậu chưa bao giờ từ chối cả: “Ít nhất là trước hồi tháng 5 năm nay, con không hề suy nghĩ như thế.”

Đình Sương nhìn ánh mặt trời đang lặn dần, không lên tiếng.

Chúc Ngao im lặng một lúc, rồi bảo: “16 năm trước, khi lần đầu tiên ba đứng ở trên đây, thì tòa nhà này vẫn còn đang trong quá trình thi công, trên sàn đâu đâu cũng là đất cát với xi măng. RoboRun chỉ mua lại được một tầng.”

Đình Sương đột nhiên thốt ra một câu chẳng hề liên quan: “Tòa nhà LRM từng bị phá hủy hồi thế chiến thứ hai, mãi đến năm 1946 mới xây dựng lại.”

Chúc Ngao nhìn Đình Sương một cái, nói tiếp: “Lúc ấy ba đứng ở chỗ này, lo lắng tháng sau không đủ tiền để trả lương cho nhân viên. Khi ấy ba đã nghĩ, công ty rốt cuộc là cái gì.”

Đình Sương cũng hồn nhiên tiếp lời: “Sáu tháng trước, lần đầu tiên con đứng trên sân thượng LRM, con cũng đã nghĩ, đại học rồi cuộc là cái gì.”

Chúc Ngao không nói gì nữa.

Đình Sương cũng ngừng lại.

Đứng im một chỗ lâu quá, Chúc Ngao đổi tay chống gậy, Đình Sương đang muốn đỡ ba mình, nhưng Chúc Ngao ngăn cậu lại.

“Cuộc đời này của ba, có lỗi với rất nhiều người.” Chúc Ngao cúi đầu nhìn cây gậy trên tay: “Mẹ của con, dì của con, em của con, và cả con nữa.”

Đình Sương không tiếp lời.

Chúc Ngao nhìn nửa vầng mặt trời đỏ đang chìm dần, nheo mắt lại: “Nhưng chỉ cần nghĩ tới thời điểm gian nan nhất, RoboRun đã nuôi sống biết bao nhiêu gia đình, thiết bị do RoboRun chế tạo đã nuôi sống được bao nhiêu gia đình, cuộc đời này của ba chẳng còn gì phải hối hận cả. Con có hiểu được hay không? Nó sửa lại vận mệnh của vô số người, cứu lấy mạng sống của vô số người.” Ông quay đầu nhìn cậu con trai đang đứng bên cạnh mình: “Con cũng sẽ có cơ hội này, biết đâu con còn làm tốt hơn cả ba nữa.”

Đình Sương cảm nhận được ánh mắt của Chúc Ngao, nhưng cậu không quay đầu lại.

“Giáo sư của con.” Cậu sửa lại cách xưng hô với Bách Xương Ý, cách gọi này mang theo sự kính trọng vô bờ và tình yêu thầm kín: “Giáo sư của con đã nói rằng, thiên tài là một vầng sáng, thay đổi tất

cả vận mệnh của con người. Giáo sư của con bảo, đại học là tiên phong của nhân loại.”

Chúc Ngao cho rằng Đình Sương muốn cao chạy xa bay cùng với Bách Xương Ý, thế nhưng câu tiếp theo của cậu lại là: “Nhưng con cảm thấy không phải vậy. Đại học không phải là tiên phong của nhân loại, mà là chính bản thân anh ấy mới đúng. Ba ạ, công ty không muốn nuôi hay cứu sống cuộc đời của ai hết, tất cả chỉ là suy nghĩ của ba thôi, ba có hiểu không? Con yêu anh ấy, nhưng con sẽ không vì anh ấy mà đứng chôn chân trên sân thượng LRM, con chỉ có thể thường xuyên lui tới đó để cùng hóng gió với anh ấy trong chốc lát thôi.”

Mặt trời càng ngày càng trầm xuống, càng ngày càng mờ.

Ánh sáng chiếu rọi trên gương mặt của Chúc Ngao cũng ảm đạm đi đôi chút.

“Sau này...” Đình Sương suy nghĩ một chút, bảo rằng: “Chờ đợi con còn có sân thượng của riêng con, đến khi ấy con cũng sẽ mời giáo sư, và cả ba nữa, cùng nhau đi lên ngắm nhìn sân thượng ấy.”

Chúc Ngao mím chặt môi thành một đường.

Đình Sương chờ đợi trong chốc lát, hà hơi ra một làn khói trắng, nói: “Trời tối rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Chúc Ngao đứng im bất động: “Con về trước đi.”

Đình Sương do dự một chút, xoay người đi về phía lối ra. Trong một thoáng xoay người ấy, cậu bỗng nhìn thấy cây gậy trong tay Chúc Ngao khẽ run lên, Đình Sương theo quán tính bước vài bước, sau đó dừng chân lại, xoay người quay về chỗ cũ.

Chúc Ngao vẫn giữ nguyên tư thế đứng ở nơi đó, dường như ông đã đứng ở đó rất nhiều năm rồi.

“Sao thế, không đi à?” Chúc Ngao nói với Đình Sương.

“Con quên chậu xương rồng.” Đình Sương bê chậu xương rồng rồi xoay người rời đi. Lúc sắp bước chân ra khỏi cửa sân thượng, cậu quay đầu nhìn lại, tia nắng cuối cùng của vầng thái dương đã chìm vào mặt đất.

...

Ba ngày sau.

Mới sáng sớm mà Bách Xương Ý đã phải đi làm. Ở nước Đức trời mùa đông tối rất dài, anh lái xe trong đêm đen, ngoài cửa sổ là tuyết bay lả tả khắp trời, anh bị kẹt ở trên đường, loa trong xe thì đang phát bài guitar do Đình Sương thu âm gửi tặng.

Chờ đến khi Bách Xương Ý tới được dưới chân tòa nhà LRM, tia nắng mặt trời đầu tiên mới bắt đầu lộ dạng, trong tia nắng ấy, anh nhìn thấy trên hàng rào đầy tuyết của sân thượng, có đặt một chậu xương rồng.

Bách Xương Ý nhớ Đình Sương đã từng đề nghị với anh rằng: “Bao giờ anh không có ở trên sân thượng thì đặt chậu cây này xuống đất, lúc nào rảnh mà lên đây thì lại đem nó đặt trên bờ tường. Vậy thì khi em đi ngang qua LRM, chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn thấy chậu xương rồng này, sẽ chạy lên hú hí với anh, anh thấy thế nào?”

Bách Xương Ý giữ tuyết đọng trên vai và đáy giày, bước vào trong tòa nhà LRM, giống như một buổi trưa hè nào đó, anh lấy hai tách cà phê rồi bước lên trên sân thượng.

GÓC LẮM NHĂM: Gặp lại nhau một chút để rồi lại chia xa là lá la~

Sau khi làm xong truyện, bỗng ngẫm ra chữ LRM chắc là viết tắt của Mobile Robotics Laboratory (phòng nghiên cứu rô bốt di động) chẳng?

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 88: Lịch sử trình duyệt

Edit:KurokochiiBách Xương Ý đi lên sân thượng bị tuyết trắng bao phủ, nhưng chỉ nhìn thấy chậu xương rồng ở trên tường chắn và một chuỗi dấu chân kéo dài từ cửa đến đó, ngoài ra không có một ai khác. Anh tiến về phía trước vài bước, eo bỗng nhiên bị siết chặt, có người từ đằng sau ôm lấy anh, hơi thở ấm áp và những nụ hôn liên tiếp rơi xuống cổ anh. Bách Xương Ý xoay người lại, nhìn thấy trên người Đình Sương phủ đầy bông tuyết, chóp mũi lạnh đến mức đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại rất sáng.

Ánh sáng trong đôi mắt ấy mang theo sự dịu dàng và quyết đoán, như ánh nắng ban mai trong ngày gió đông.

Hai người kề sát nhau, nhìn đối phương, được đoàn tụ khiến thời gian chia ly không còn là ‘mất mát’ nữa, thay vào đấy nó chính là ‘nhận được nhiều hơn’. Nhận được nhiều hơn sự nhớ nhung, nhận được nhiều hơn sự lắng đọng, dường như có điều gì đó giữa bọn họ trở nên phong phú hơn, rộng mở hơn. Lần gặp lại này, phảng phất như bọn họ đã ở bên nhau rất nhiều năm.

Đình Sương cầm cốc cà phê trên tay Bách Xương Ý, ghẹo rằng: “Đang giờ làm việc mà chạy lên đây hú hí thì không hay lắm đâu, Professor ạ?”

Bách Xương Ý bật cười thành tiếng, bảo: “Tiêu tốn thời gian làm việc trên người sinh viên là chức trách của anh.”

Dứt lời, anh cúi đầu khẽ hôn một cái lên chóp mũi của Đình Sương, rồi dịch xuống dưới, hôn đôi môi cậu.

Mấy tháng không được hôn hít, khi cánh môi bị mở ra, Đình Sương cảm thấy có chút lạ lẫm, thậm chí còn hơi sốt sắng. Cậu tóm chặt áo khoác của Bách Xương Ý, bị nụ hôn chứa đầy tính chiếm hữu kia làm cho run rẩy khắp người, giống như thể đây là nụ hôn đầu của cậu vậy.

Không khí sôi sục khiến cho hương vị hormone của Bách Xương Ý càng trở nên hấp dẫn.

Thời điểm đôi môi của Bách Xương Ý tách khỏi môi cậu, Đình Sương thở hổn hển, ánh mắt ướt át, âm thanh khàn khàn: “Cực cưng à, anh ngàn vạn lần không được thể hiện chức trách kiểu này với người khác đâu nhé.”

Nếu như có thể, Bách Xương Ý rất muốn thực hiện chức trách với một mình Đình Sương. Có điều bây giờ lại đang trong thời gian làm việc.

Đình Sương cũng biết điều đó, cậu đã quen với lịch trình làm việc hàng ngày của anh, trưa hôm nay Bách Xương Ý có một tiết nghiên cứu và thảo luận. Nếu như học kỳ trước cậu qua được môn Robotik, thì cậu cũng có thể chọn khóa học nghiên cứu và thảo luận nâng cao gồm 20 người một lớp này.

“Em đồ kị với sinh viên của anh ghê.” Đình Sương liếc mắt nhìn đồng hồ, nói với Bách Xương Ý: “10 phút nữa thôi là bọn họ có thể được nhìn thấy anh rồi.”

Bách Xương Ý liếc mắt nhìn đồng hồ, bảo: “Trên thực tế là 20 phút nữa.”

“Chẳng phải 08:15 vào tiết à?” Đình Sương nhìn đồng hồ trên tay Bách Xương Ý, thời gian khớp với đồng hồ của cậu: “Hiện tại đang là 08:05 rồi.”

Bách Xương Ý: “Anh quyết định đến muộn 10 phút, cứ để bọn họ chờ đi.”

“Ài chà chà, giáo sư Bách nhà mình cũng biết đi muộn cơ đấy?” Đình Sương ôm cổ Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý cụp mắt xuống nhìn cậu, cười bảo: “Hết cách rồi, tuyết rơi lớn quá nên bị kẹt xe.”

“Thế...” Đình Sương găm găm cầm Bách Xương Ý: “20 phút này chúng ta phải làm gì đây?”

Chưa kịp đợi Bách Xương Ý trả lời, cậu đã không nhin được mà nói tiếp: “Trời ơi... em thật sự nhớ anh lắm, cả ngày hôm nay em bám theo anh được không? Anh hãy bảo với sinh viên của anh rằng em là robot bạn trai anh vừa nghiên cứu ra.”

Bách Xương Ý buồn cười quá chừng, nhưng nhìn vẻ mặt tội nghiệp của Đình Sương, anh lại thấy mềm lòng tới đau nhói. Bách Xương Ý xoa xoa tóc cậu, nói: “Ting, anh nghĩ bọn họ đều là bạn học của em đấy.”

Đình Sương chôn đầu vào hõm vai anh: “... Em biết mà.”

Bách Xương Ý: “Hơn nữa anh không mất giá tới mức cần chế tạo robot bạn trai.”

Đình Sương cười rộ lên: “Em biết.”

“Thế anh đi dạy thì em ngồi đâu chờ anh bây giờ?” Đình Sương hỏi Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, rồi bảo: “Anh nhờ Marie tới phòng thí nghiệm lấy một cuộn phim tư liệu nhé.”

Ánh mắt của Đình Sương sáng rực lên: “Sau đó lên lút đưa em vào trong phòng làm việc của anh hả?”

Hai người một trước một sau xuống tầng, Bách Xương Ý lừa thư ký đi chỗ khác, Đình Sương nhân cơ hội chuồn vào văn phòng làm việc của anh. Vừa bước chân vào cậu đã nhanh tay đóng cửa lại, đẩy Bách Xương Ý ngồi xuống ghế, sau đó đặt mông lên đùi của anh.

Ôm hôn suồng sã kiểu này khiến cậu rất nhanh đã cứng, nhưng phòng làm việc cũng rất nhanh đã bị người khác gõ cửa.

“Professor ơ?” Âm thanh của Marie truyền tới từ ngoài cửa.

Đình Sương lập tức chui tọt xuống gầm bàn để trốn.

Bách Xương Ý chỉnh trang lại cổ áo, bảo: “Mời vào.”

Ngay lúc Marie đẩy cửa bước vào, Đình Sương cũng đồng thời khéo khóa quần của Bách Xương Ý xuống.

Marie để chiếc USB lên bàn làm việc của Bách Xương Ý, hỏi: “Sao giáo sư vẫn chưa đi dạy thế?”

Bách Xương Ý vẫn ngồi im không nhúc nhích, nói: “Tôi đang chuẩn bị —— shh.”

Marie hỏi: “Giáo sư làm sao vậy?”

“Không có gì.” Bách Xương Ý thò tay xuống gầm bàn, nắm cầm Đình Sương, ngăn không cho cậu cắn nữa: “Tôi đang nghĩ tới một cậu sinh viên phiền phức của mình.”

Chờ Marie ra ngoài, Bách Xương Ý xách cổ Đình Sương ở dưới gầm bàn lên, Đình Sương liếm môi một cái, dụ dỗ nói: “Em phiền phức hả? Professor, ngài muốn trừng phạt em ư?”

“Đúng vậy.” Bách Xương Ý trao cho Đình Sương một nụ hôn, sau đó chỉ cái USB mà Marie vừa mang tới: “Trong này có số liệu thí nghiệm, trước khi anh đi dạy về em phải sắp xếp cho xong, có chỗ nào không hiểu thì em hãy tự mày mò.”

Đình Sương:???

Ờ được thôi, bê gạch thì bê gạch chứ sao, bê gạch cho chồng mình thì có gì mà phải xoắn.

Thời điểm Đình Sương bê gạch xong, Bách Xương Ý vẫn chưa trở lại. Cậu nhàn quá hóa rồ, loang qua loang quanh trong phòng làm việc cũng chẳng kiếm được cái gì để nghịch. Thế rồi bỗng nhiên, một tà niệm như ma xui quỷ khiến nảy nở trong lòng cậu.

Không biết những lúc ngồi một mình trong phòng làm việc, Bách Xương Ý sẽ lên mạng làm gì đây ta...

Đình Sương lén lén lút lút mở Google Chrome ra, click vào lịch sử trình duyệt.

— Bài viết tạp chí.

— Kho số liệu luận văn.

— Tin tức học tập trên trang web chính thức của trường.

Lịch sử trình duyệt kiểu này thì thường quá...

Đình Sương nhất quyết không chịu buông tha, tiếp tục chuyển sang lịch sử trình duyệt của ngày hôm trước.

Úi chà, các tài liệu cần thiết để xin kinh phí nghiên cứu khoa học... thì ra oách như sếp Bách cũng phải đi xin tài trợ hả?

Ngẫm lại cũng thấy có lý, giáo sư nào chẳng thích đi xin tài trợ, hưởng hồ sếp Bách còn quản lý một sở nghiên cứu nữa, chắc hẳn phải dùng không ít tiền...

Đừng bảo còn phải đi ăn cơm riêng với nhà tài trợ đấy nhé?

Thế chẳng thà sếp Bách đi ăn cơm riêng với cậu, sau đó cậu sẽ quyên hết đồng tài sản và cổ phần mà Đình Vân chuyển nhượng cho mình để sếp Bách đi làm nghiên cứu...

Sau khi quyết định xong, Đình Sương bèn đóng tab kia lại, sau đó tiếp tục mày mò những ngày khác.

Thế nhưng lịch sử trình duyệt trong máy tính của Bách Xương Ý quá mức bình thường, cậu mở hết tab này đến tab khác cũng chẳng thấy gì ngoài tin tức liên quan đến công việc.

Đình Sương đang muốn đóng trình duyệt web lại, đột nhiên trong màn hình xuất hiện một từ đơn khiến cậu phải sửng sốt.

— Giấy tờ cần thiết để đăng ký kết hôn với công dân không phải người Đức.

Nhìn thoáng qua ngày tìm kiếm thì là khoảng một tháng trước.

Cậu nhìn chăm chăm dòng chữ kia đến ngu người, sau đó lục lại lịch sử trình duyệt của mấy tháng trước.

Tháng 10.

Trang download phần mềm đặt thức ăn ngoài ở Trung Quốc.

Tháng 9.

Những điều cần chú ý khi yêu xuyên lục địa.

Những sai lầm dễ mắc phải khi yêu xa.

Tháng 8.

Làm thế nào để tạo dựng mối quan hệ tốt với bố chồng?

Tháng 7.

[Giáo dục gia đình] Làm thế nào để kích thích hứng thú học tập của trẻ?

[Giáo dục gia đình] Làm thế nào để khám phá ra những sở thích và tài năng thực sự của trẻ?

Tháng 6.

Đơn đặt hàng kính thiên văn.

Tháng 5.

Làm sao để giải thích cho sinh viên ngoài ngành y biết sự khác nhau giữa kính lão và kính viễn thị?

[Hướng dẫn bằng hình ảnh] Làm thế nào để nấu được một bát mì
vằn thắn ngon? Bí quyết chính là ở vỏ vằn thắn!

Trai trẻ 24 tuổi là sinh vật như thế nào?

Tháng 4.

Nội quy được đăng trên website chính thức của trường học.

GÓC LẦM NHÃM:ủa xem nội quy để coi sinh viên và giáo sư có
được phép yêu nhau không hả =))))))))))

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 89: Bao trai

Edit:Kurokochii

Lúc trở về văn phòng thì Bách Xương Ý có cầm theo một túi bánh quy, nói là lúc đi dạy có người đứng ngoài cửa phòng học phát bánh quy cùng rượu vang nóng.

Đình Sương đóng trình duyệt web lại, làm như không có chuyện gì mà cầm túi bánh quy lên ăn: “Cục cưng ới, có phải dịp Giáng Sinh anh sẽ được nghỉ hai tuần lễ không?”

“Năm nay anh có tận 17 ngày.” Bách Xương Ý cứ đứng đó nhìn cậu ăn bánh quy: “Em muốn đi đâu hả?”

“Em không biết.” Đình Sương ăn vài miếng bánh, rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy Bách Xương Ý: “Sao anh lại tốt thế nhỉ?”

Câu nói này không có đầu cũng chẳng có đuôi, Bách Xương Ý cười bảo: “Bây giờ em mới nhận ra à?”

Đình Sương chẳng nói lời nào, không ngừng hít lấy hít để hương vị trên người Bách Xương Ý.

“Em nghĩ xem lát nữa muốn làm gì đi.” Bách Xương Ý cầm lấy tập lịch trình công tác của tuần này, dự định sửa lại một chút thời gian làm việc.

“Anh tính trốn việc hả?” Đình Sương duy trì tư thế ôm Bách Xương Ý, ngẩng đầu nhìn lịch làm việc trên tay anh, bỗng thấy một điều giản đơn trong vô vàn những ghi chú phức tạp ——Nợ Prof. Weller 50 euro.(~1tr300k)

Sếp Bách mà cũng biết nợ tiền người khác á?

Đình Sương chỉ vào dòng chi chú kia, cười nhạo: “Anh nợ người ta 50 euro hả? Tiền gì vậy?”

Bách Xương Ý: “Ting, thứ sáu tuần trước em đã tặng anh một bó hoa cực kỳ sang chảnh đẹp xinh.”

Đình Sương: “Hở?”

Bách Xương Ý: “Ship COD, lúc đó lại đang họp cho nên anh không mang theo tiền mặt trên người.”

Ship COD.

Ship... COD...

“Lúc ấy chắc có mặt nhiều giáo sư khác lắm ha...” Đình Sương tưởng tượng ra cảnh Bách Xương Ý ôm hoa đi hỏi vay tiền hết người này tới người khác, bỗng cảm thấy hơi ghen thờ: “Ờmm, giáo sư Prof. Weller tốt thật anh nhỉ... he... he he... thầy ấy cũng là giáo sư thuộc viện LRM hả? Em cứ cảm thấy cái họ Weller này nghe quen dễ sợ...”

Bách Xương Ý trầm mặc một hồi, rồi bảo: “Ting này, Prof. Weller hiện nay là thầy hiệu trưởng của ngôi trường mà em đang theo học đấy.”

Trong nháy mắt, cả văn phòng bỗng rơi vào bầu không khí yên tĩnh một cách quỷ dị.

Đình Sương nhìn tờ lịch trình làm việc, lại nhìn Bách Xương Ý, đột nhiên chỉ chỉ túi bánh bích quy để trên bàn, cứng ngắc nói: “Bánh ăn ngon lắm anh ạ.”

Bách Xương Ý bật cười thành tiếng, lấy túi bánh bích quy đưa cho Đình Sương.

Đình Sương cúi gằm mặt ăn bánh bích quy, làm bộ ban nãy chẳng xảy ra chuyện gì sất, thế nhưng chờ đến khi Bách Xương Ý đưa cậu ra khỏi tòa nhà LRM, cậu vẫn không nhịn được mà hỏi: “Ồmm, thế mấy giáo sư khác nghĩ thế nào?”

Trên đường toàn là sinh viên và giáo sư người Đức, Bách Xương Ý dùng tiếng Trung đáp lời: “Ai quan tâm mấy lão già kia nghĩ thế nào.”

Đình Sương bị chọc cười: “Đố anh dám nói câu này bằng tiếng Đức đấy?”

Vẻ mặt của Bách Xương Ý rất thản nhiên, dùng tiếng Đức nói: “Anh không quan tâm những lão tiên sinh đáng kính kia có cái nhìn thế nào về đời sống cá nhân của mình.”

Hai người ra khỏi trường học, Bách Xương Ý hỏi Đình Sương đã nghĩ ra đi đâu chưa.

Đình Sương ngồi trên xe suy nghĩ một lúc, nói rằng muốn về nhà, muốn ăn cơm do Bách Xương Ý nấu.

Thế rồi giống như những ngày tháng trước đây, hai người cùng đi siêu thị mua thức ăn, sau đó là về nhà. Bách Xương Ý đi nấu cơm, còn Đình Sương ôm Vico bám theo phía sau anh: “Trời ơi, em đúng là một ông ba không có trách nhiệm! Con trai của em lớn tướng rồi này, em đã bỏ lỡ tuổi thơ của con rồi.”

Bách Xương Ý cười bảo: “Chẳng phải em thường xuyên được nhìn thấy con trên videocall sao?”

“Trong videocall nhìn không cao như ngoài đời thật... chân con nó dài quá anh ơi, giống y hệt bọn mình luôn, vừa nhìn đã biết không phải chó nhà người khác.” Đình Sương vừa dụi dụi Vico vừa nói: “Vico à, con ngoan của ba, con nói cho ba biết đi, trong lúc ba không ở đây, papa con có dặt chú nào lạ mặt về nhà không?”

Vico: “Gâu ầu.”

Bách Xương Ý buồn cười liếc Đình Sương một cái.

“E hèm.” Đình Sương thả Vico ra, ngẩng mặt lên hỏi: “Bách Xương Ý, anh tự giác đi chứ?”

Bách Xương Ý vừa cười vừa tiếp tục sơ chế nguyên liệu nấu ăn.

Đình Sương đi tới sau lưng anh, hai tay vòng lên ôm lấy eo Bách Xương Ý, thế rồi lần mò xuống phía dưới, túm chặt: “Anh nợ bài tập về nhà đã mấy tháng nay rồi, nếu như không giao cho người khác thì hãy nhanh chóng nộp lên cho em kiểm tra.”

Bách Xương Ý buông nguyên liệu nấu ăn trên tay ra: “Rốt cuộc em muốn ăn cơm hay muốn kiểm tra bài tập?”

Đình Sương bảo: “Em là một con người yêu học tập, đương nhiên đâu có bỏ ăn bỏ ngủ cũng phải kiểm tra bài tập về nhà đầu tiên.”

Bài tập về nhà siêu siêu nhiều.

Bởi vì lâu rồi không có kiểm tra bài, mới đầu Đình Sương đau lắm, đau đến mức cậu phải gào lên nào là lão cầm thú, nào là không phải người.

Thế nhưng sau khi kiểm tra vòng một, dựa vào tinh thần học tập nghiêm túc và cẩn thận, Đình Sương bèn ngồi trên người lão cầm thú, vừa ‘kẹp’ lão cầm thú vừa đưa ra yêu cầu kiểm tra vòng hai.

Kiểm tra bài từ đầu giờ trưa đến tận sau giờ trưa, bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn đang rơi, Bách Xương Ý nhóm lò sưởi lên, còn Đình Sương thì làm tổ trên cái ghế sofa gần lò, cổ họng khàn khàn bảo: “Em đói quá.”

Bách Xương Ý: “Anh đi nấu cơm ngay đây.”

Đình Sương thoải mái toàn thân, thoải mái đến mức hơi hơi buồn ngủ: “Thế lúc nữa anh gọi em dậy nhé.”

Vừa nói xong cậu bỗng nhớ ra một việc: “Đúng rồi, ngày hôm nay định nói với anh một chuyện, suýt chút nữa quên bém mắt.”

Cậu bật dậy khỏi ghế sofa, vớ cái quần bị vứt qua một bên tới, lấy ví rồi rút ra một tấm thẻ đưa cho Bách Xương Ý: “Cho anh này.”

Bách Xương Ý nhận lấy, hỏi: “Đây là gì thế?”

Đình Sương bảo: “Em nhớ trong thẻ này có khoảng hai triệu euro hay sao á, những tài sản khác em chưa đụng đến, nhưng nếu không đủ tiền thì em sẽ bán chúng đi. Em đang tính... em sẽ đưa anh hết số tiền hoa hồng hằng năm em nhận được từ RoboRun, vậy thì sau này anh không cần theo hầu người khác nữa, chỉ cần theo em là được.” (2 triệu euro ~ 53 tỷ VNĐ)

Bách Xương Ý chậm rãi nhìn về phía cái thẻ trong tay: “Anh, sau này, không cần, theo hầu, người khác nữa?”

Đình Sương gật đầu: “Sau này nếu kinh phí nghiên cứu không đủ cứ việc nói với chồng nghe chưa.”

GÓC LẪM NHÃM: thực ra bộ này tác giả đặt tên chương khá là... tùy hứng, nên ngoại trừ mấy chương có tiêu đề khoảng cách, còn lại hầu hết là do tôi tự bịa=))))))))))))))

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 90: Kết thúc

Edit:Kurokochii

Đêm đã khuya, Đình Sương tỉnh lại ở trong phòng ngủ tầng hai, để chân trần xuống lầu, men theo nguồn sáng đi tìm Bách Xương Ý. Cậu nhớ mang máng Bách Xương Ý có gọi mình dậy ăn trưa, nhưng cậu không dậy nổi, thế là Bách Xương Ý bèn ôm cậu lên trên tầng.

Đình Sương đi tới cửa phòng đọc sách, không hề quấy rầy, chỉ yên lặng ngắm nhìn Bách Xương Ý làm việc, mãi đến khi Bách Xương Ý ngẩng đầu lên trông thấy cậu.

“Tĩnh rồi à.” Bách Xương Ý bỏ ngang công việc trên tay, đi tới đấy thì thấy Đình Sương không mang dép, anh thuận tay bế cậu rồi bước về phía nhà bếp.

Đình Sương được đặt ngồi trên bệ bếp, uống một chén canh hải sản ấm áp, tiện thể đợi Bách Xương Ý hâm nóng lại thức ăn.

Tuyết đã ngừng rơi, ngoài cửa sổ là một mảng trắng xóa dày đặc, mặt tuyết bị ánh đèn nhà bếp chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng một chuỗi dấu chân của Vico.

Đình Sương nhớ tới buổi hẹn hò đầu tiên của bọn họ, và vô số buổi hẹn hò sau đấy, tất cả đều giống như bây giờ, nhưng đông đến

lại có cảm giác hoàn toàn khác biệt, mùa đông khiến con người ta càng cảm thấy ấm áp hơn.

Uống xong bát canh, Đình Sương mò từng con ngao trong bát để gặm thịt, sau đó ném vỏ về phía thùng rác.

“Còn hơn ba tháng nữa mới đến khai giảng học kỳ mới.” Cậu vừa nhóp nhép vừa cân nhắc chuyện mấy tháng tới, cứ nói nhát gừng câu có câu không, rất là tùy ý: “Khoảng thời gian này... em dự định đưa đòi anh thời còn trẻ... một mình lái xe đi thăm thú khắp nơi, đi tâm sự với nhiều con người khác biệt. Trước đây em từng nói với anh rồi nhỉ, em cảm thấy mình cần có sự từng trải giống như thế.”

Bằng không, cậu chẳng biết nên làm thế nào để xây dựng lên tòa nhà của riêng mình.

Cậu không nóng lòng xây dựng tòa nhà kia ở một nơi mà mình đã biết và nắm chắc, cậu cũng không nóng lòng bắt buộc tới bao nhiêu tuổi thì bắt đầu xây dựng tòa nhà. Cậu chỉ muốn rời khỏi quỹ đạo trước đây, đi xung quanh một chút, dừng lại thở một hơi, kiểm vài ba viên gạch.

...

Đình Sương ở bên cạnh Bách Xương Ý qua dịp lễ Giáng Sinh và tân niên, sau đó mới bắt đầu xuất phát.

Cậu thuê một chiếc xe jeep phổ thông, đổ đầy xăng, mang theo quần áo từ đông tới hè, đi tới cửa hàng cắt tóc cạo trọc lóc cả đầu, bảo rằng để kiểu này cho tiện.

“Trông giống thanh thiếu niên tội phạm nhỉ?” Đình Sương soi gương, sờ mò quả đầu trọc của mình.

Bách Xương Ý ôm eo cậu, cúi đầu hôn: “Nói anh nghe em bị giam trong tòa ngục nào?”

Đình Sương đáp lại nụ hôn ấy, đùa giỡn hỏi: “Sao thế, anh muốn đi cướp ngục à?”

Bách Xương Ý cười nhẹ, bảo: “Anh đi làm giám ngục.”

Đình Sương cắn nhẹ cằm anh một cái: “Anh muốn nhốt em lại kiểu đó à?”

Bách Xương Ý thờ dài trong lòng, có thể nhốt em lại thì tốt biết mấy.

Đứa nhỏ ấy mà, sớm muộn gì cũng phải thả cho cậu đi đây đi đó.

Vừa ra đến ngoài cửa, thấy Đình Sương mang theo vali hành lý, Vico bèn nhào tới cọ cọ liên tục, Đình Sương vuốt ve đầu con trai nhà mình, bảo: “Con trai ngoan à, bây giờ nhìn ba giống ‘tay trắng ra đi’ thế thôi... chứ thực ra ba chỉ đi du lịch tầm ba bốn tháng, con ở nhà nhớ canh papa chặt vào nhé, phải phòng cháy phòng trộm phòng chú đẹp trai biết chưa.”

Nói xong, Đình Sương để hành lý vào sau cốp rồi lên xe.

Bách Xương Ý đứng cạnh chiếc xe jeep, Đình Sương gạt cửa kính xuống, cùng Bách Xương Ý trao nhau một nụ hôn dưới trận tuyết rơi đầu tiên của năm mới.

Tuyết rất lớn, tới khi nụ hôn kia kết thúc, trên đầu của Bách Xương Ý đã đọng một tầng tuyết.

“Em có thể mượn tượng ra cảnh mái tóc anh bạc màu rồi.” Đình Sương phũ phỡn kia đi, nói.

Bách Xương Ý: “Lúc sắp chia xa thì đừng nói những lời làm anh lo sợ kiểu ấy.”

Đình Sương cười rộ lên, cười xong thì nghiêm túc bảo: “Em sẽ nhanh chóng trở về.”

Bách Xương Ý gật đầu, trong mắt chứa đầy ý cười dịu dàng: “Ừ.”

Đình Sương nói tiếp: “Tới được chỗ nào là em sẽ viết thư hoặc gửi bưu thiếp về cho anh.”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương: “Em sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho anh.”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương: “Em sẽ nhớ anh lắm.”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương khởi động xe: “Em chuẩn bị đi đây.”

Bách Xương Ý: “Chú ý an toàn.”

Đình Sương nhìn con đường phía trước vài giây, đột nhiên mở cửa xuống xe, rồi ôm chầm lấy Bách Xương Ý: “... Cảm ơn anh.”

Bách Xương Ý xoa xoa mái tóc ngắn ngắn rậm rậm của cậu, nói: “Cảm ơn gì chứ? Cảm ơn anh vừa nhìn thấy em được mấy ngày đã chịu thả em ra ngoài quậy phá ba tháng hả?”

“Ừm... không chỉ riêng việc ấy.” Đình Sương chẳng biết nên nói thế nào.

Bách Xương Ý cười bảo: “Anh hiểu mà, đi thôi.”

Đình Sương gật đầu, hôn anh một cái rồi ngồi vào trong xe.

Bách Xương Ý đứng yên ở đó, nhìn vết bánh xe lăn dài trên mặt tuyết.

Cổng sân không đóng, Vico chạy đến cọ cọ chân Bách Xương Ý, rồi hướng về phía xe chạy mà sủa hai tiếng.”

Bách Xương Ý xoa đầu nó, bảo rằng: “Vào nhà nào, bé con bị bỏ lại.” Vào nhà cùng với ông già bị bỏ lại này thôi.

...

Ngày mừng bảy tháng một, Bách Xương Ý quay lại trường học để công tác, đi làm được mấy ngày thì anh nhận được bức thư đầu tiên của Đình Sương, con tem và dấu bưu điện vẫn thuộc nước Đức.

Chạng vạng, Bách Xương Ý ngồi bên cạnh lò sưởi, dùng dao dọc giấy mở phong bì rồi lấy thư ra đọc. Vico cũng chạy đến đó, dùng mũi ngửi ngửi bức thư kia, ánh lửa trong lò sưởi bập bùng khi mờ khi tỏ, chập chờn hắt lên trang giấy ——

Gửi sếp Bách thân yêu,

Em tới chân dãy Alpes rồi.

Em sống nhờ trong một trang trại ở phía dưới chân núi, từ nơi này có thể nhìn thấy được đỉnh Mont Blanc xa xa phủ đầy tuyết

trắng.

Hiện tại đang là buổi tối, em ngồi bên lò sưởi viết thư gửi anh, củi trong lò sưởi là tự em nhóm đấy, bên chân em còn có một... đoạn này anh đừng để Vico xem nhé, tránh cho con nó nghĩ rằng em có con riêng ở bên ngoài — bên chân em là chú chó chăn cừu vừa đầy một năm tuổi.

Hôm qua em đã đi làm quen với hoàn cảnh của trang trại, ngày hôm nay thì theo người ta ra đồng chăn cừu cả ngày luôn, lúc nghỉ ngơi em nằm trên bãi cỏ, có một con cừu béo ị lao tới dẫm vô mặt em, em phải chiến đấu với cẳng chân của nó một lúc lâu ời là lâu, cuối cùng cũng bại trận.

Cảm giác rời khỏi thành phố sao mà kỳ diệu quá.

Ở một nơi đông đúc, em cảm thấy mình như một bộ linh kiện cần phải phối hợp với mọi thứ xung quanh. Nhưng khi chạy đến nơi không người, em lại cảm thấy mình giống như một con người.

Sáng ngày hôm nay, khi nhìn ngắm lũ cừu, em bỗng nghĩ tới sự khác biệt giữa chúng và con người.

Nhưng chẳng nghĩ được gì cả, chỉ nghĩ thầy mùi là lạ trên người lũ cừu thôi.

Màn sao trên ngọn núi sáng lắm, hơn nữa còn chi chít, giống hệt màn sao mà hai đứa mình từng nhìn thấy trong chuyến đi phượt lần trước.

Ký tên: Đình.

Mặt sau của bức thư còn có một bức ký họa vẽ tùy tiện bằng bút máy, vài nét vẽ đơn giản họa lên dãy núi tuyết bao la triền miên, có mấy đốm nhỏ lấm ta lấm tã, chẳng biết là sao trời hay ánh lửa nhân gian.

Bách Xương Ý đọc đi đọc lại bức thư những 3-4 lần, sau đó mới gấp lại cất vào phong bao.

Khoảng chừng nửa tháng sau, anh nhận được một thùng lạp xưởng hun khói, trong thùng có một tờ giấy nhắn, là bút tích của Đình Sương, bảo rằng cậu học được cách làm lạp xưởng ở trong trang trại nên gửi về cho Bách Xương Ý nếm thử.

Trong một tháng này, Bách Xương Ý nhận tổng cộng được 10 phong thư, Đình Sương hầu như duy trì tần suất hai ngày một bức, kể lại những câu chuyện vụn vặt cho anh nghe.

Cậu đi vắt sữa dê, vắt nửa ngày trời mới nhận ra đây là con đực, hơn nữa chỗ cậu vắt cũng không phải chỗ cho ra sữa... thế là cậu phải đi rửa tay mặt nửa tiếng đồng hồ.

Cậu đi leo núi gặp phải bão tuyết, bị kẹt trên núi cả đêm với bạn đồng hành, mọi người tụ tập phía sau một tảng đá lớn, cố gắng giữ tinh tảo để ngồi nói chuyện, chờ đợi niềm hi vọng.

Sáng hôm sau, khi cơn bão tuyết ngừng lại, bọn họ nhìn thấy một đàn hươu đứng mảnh phi ngang qua tảng đá. Đàn hươu này như một rừng núi, sừng hươu thì như những thân cây khô khổng lồ. Tất cả mọi người đều ngừng thở, đứng bất động như hòa làm một thể với núi tuyết.

Sau khi nhận được bức thư kể về trận bão tuyết, mặc dù biết Đình Sương đã xuống núi an toàn từ lâu, nhưng Bách Xương Ý vẫn gọi điện giáo huấn cậu một trận.

Lúc nhận được cuộc điện thoại ấy, Đình Sương đang băng qua dãy Alpes để đi từ Áo sang Italy, núi tuyết hai bên đường cao chót vót, mây mù bay trên sườn núi, cậu nghiêm túc nghe xong giáo huấn, sau đó hạ cửa kính xuống, để cho Bách Xương Ý cùng lắng nghe tiếng gió thét gào cùng mình.

“Bách Xương Ý, có phải trước đây anh cũng một mình lái xe băng qua dãy Alpes giống như em bây giờ?”

“Đúng vậy.” Bách Xương Ý bắt đầu nói: “Ting, nhưng khi ấy anh không hề biết rằng sẽ có ai đó ở nhà lo lắng cho sự an toàn của mình.”

Đình Sương vội vàng đáp: “Em tuyệt đối không làm ra chuyện nào nguy hiểm đâu.”

Bách Xương Ý: “Trước khi làm cái gì hãy nhớ tới anh đầu tiên.”

Đình Sương đóng cửa sổ lại, giảm tốc độ xe, trầm thấp ừ một tiếng.

...

Bức thư đầu tiên của tháng thứ hai, dấu bưu điện là ở Florence.

Sáng sớm Bách Xương Ý đi làm thì thấy nó ở trong hòm thư, anh cầm đến văn phòng rồi mới mở ra đọc.

Cục cưng à,

Em đang học vẽ bột sữa với một bậc thầy bartender, tối đến thì em ngồi trong quán cà phê gõ đàn và tán gẫu với những người khác.

Chỗ em ở thì nằm ngay trên quán cà phê luôn, hàng xóm của em là một sinh viên nghiên cứu lịch sử nghệ thuật. Cô ấy dẫn em tới thăm quan bức điêu khắc trên ‘Cánh Cổng Thiên Đường’ ở nhà rửa tội Thánh Gioan, phong cách của Andrea Pisano và Lorenzo Ghiberti khá là khác nhau.

(nhà rửa tội Thánh Gioan có ba cửa, cửa nam là tác phẩm của Andrea Pisano; cửa bắc và cửa đông là tác phẩm của Lorenzo Ghiberti; Cánh Cổng Thiên Đường là tên của cửa đông)

Bản thân cô ấy cũng biết vẽ nên muốn thuê cơ thể em một ngày để làm mẫu, em từ chối.

Em thấy vóc dáng của mình không ngon cho lắm.

Em đi tham quan rất nhiều phòng trưng bày mỹ thuật và viện bảo tàng, nhưng em chẳng nhớ nổi tác phẩm nghệ thuật nào, trái lại em nhớ rất rõ ở trên đường phố Florence có một bà lão người lấm lem thuốc màu đang tô điểm những viên đá cuội lát đường phẳng theo bức tranh của Sandro Botticelli.

Sáng sớm em đi ngang qua thì bà ấy đã vẽ rồi, chiều tối em ra bờ sông chạy bộ, lúc tạt qua vẫn thấy bà ấy còn ở đó vẽ, nhìn có vẻ đã sắp hoàn thành.

Nhưng chờ đến khi em chạy bộ về, dưới mặt đường chỉ còn vết nước đọng lại sau khi cọ rửa, dòng người qua lại, có lẽ trong số

những người này chẳng ai biết được rằng, nơi bọn họ đạp chân lên đã từng có thần Vệ Nữ được sinh ra.

Buổi tối ngày hôm đó, em đã hát bài ở trong quán cà phê, tuy là chẳng có ai hiểu em đang hát cái gì, nhưng em vẫn đổi lời từ “thời gian không bằng phẳng” thành “thời gian sẽ bằng phẳng”.

Cuối tuần này em muốn tới Roma một chuyến.

Ký tên: Đình.

...

Quả nhiên tám bưu thiếp tiếp theo được gửi đến từ Roma.

Đình Sương biết những thứ mình đang ngắm nhìn này, Bách Xương Ý đều đã từng ngắm nhìn qua, nhưng cậu vẫn muốn giới thiệu một lần nữa tới anh.

Cuối tháng ba, Hy Lạp.

Trải qua một tháng trời, Đình Sương đã tương đối hiểu về chợ cá ở nơi đây, suốt tháng ba này trong thư cậu chỉ vẽ toàn cá với ngao sò ốc hến.

Cậu còn bỏ ra hai tuần lễ để tới biển Aegean ngắm rùa biển.

Tóc của Đình Sương đã dài lại như lúc trước, da dễ bị gió biển và ánh nắng mặt trời ‘ngâm’ thành màu mật ong.

Ngày hôm ấy cậu chuẩn bị quay về nước Đức, bờ biển ở gần đó bỗng có một con cá voi bị mắc cạn. Vì tới xem tình hình của con cá voi kia, Đình Sương đã trì hoãn lại hành trình.

Theo kế hoạch ban đầu, cậu lái xe xuyên suốt hai ngày thì chủ nhật sẽ về được tới nhà; hôm sau là thứ hai, cậu có thể cùng đi với Bách Xương Ý đến trường, học tiết đầu tiên của môn Robotik trong học kỳ này.

Có điều vì đi xem con cá voi kia, Đình Sương khả năng phải đối mặt với một vấn đề ‘vấn y nguyên’ nằm ngoài ——

Không đi học tiết đầu tiên.

Cậu muốn ngồi máy bay trở về, thế nhưng chết ở chỗ chẳng có chuyến bay nào phù hợp cả, chỉ có thể lái xe quay lại Đức.

Sáng ngày chủ nhật, Bách Xương Ý gọi điện thoại cho Đình Sương, hỏi cậu đang ở chỗ nào rồi, Đình Sương đáp sắp tới nơi. Đến buổi chiều Bách Xương Ý vẫn chẳng đợi được người, lại gọi điện thoại tới, hỏi cậu vì sao vẫn chưa về nhà, Đình Sương vẫn đáp sắp tới nơi.

Tối đến, vẫn chẳng thấy bóng dáng Đình Sương đâu, giọng Bách Xương Ý lạnh te hỏi rốt cuộc cậu đang ở chốn nào.

Đình Sương liếc nhìn bản đồ chỉ đường, nói: “Cực cưng à, anh đừng có giận mà hại thận, em thật sự sắp về đến nhà rồi.”

Bách Xương Ý bảo: “Em nói cho anh biết đi đã, em đang ở đâu rồi?”

Đình Sương không thể làm gì khác, đành khai thật: “Em tới biên giới Hungary rồi.”

Bách Xương Ý: “...”(Hungary cách Đức khoảng 1000km)

Đình Sương: “Anh yêu ời... sáng mai chúng ta nhất định sẽ gặp được nhau ở trường học.”

Bách Xương Ý: “Em dự định lái xe liên tục cả đêm à?”

“Sáng nay em đã ngủ ở trên xe những mấy tiếng đồng hồ rồi, sẽ không bị mệt đâu.” Đình Sương nhỏ giọng tổ lái sang chuyện khác: “Anh không biết đâu, đứng nhìn một con cá voi ở khoảng cách gần chấn động lắm luôn... tiếp đây em nhìn mọi người đưa nó trở về biển.”

...

Đình Sương lái xe xuyên màn đêm, thi thoảng sẽ dừng chân để nghỉ ngơi một chút, rồi lại tiếp tục lái xe.

Mãi đến khi tia nắng ban mai đuổi theo phía sau xe cậu.

8:10, Đình Sương dừng xe trước cửa trường học, vừa xuống xe liền chạy như bay về phía phòng học S17.

Lúc chạy đến bên ngoài phòng học, trên hành lang hết sức yên tĩnh, Đình Sương liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vừa nhảy đến 8:15.

Cậu vội vàng đẩy cửa đi vào.

...

Bách Xương Ý vừa bước vào lớp đã nhìn lướt qua toàn thể sinh viên ở trong phòng, phát hiện ra không có Đình Sương, một giây sau, cửa phòng học bỗng nhiên bị đẩy ra một cái —— đụng phải anh.

Bách Xương Ý quay đầu lại.

Trong tích tắc ấy, anh nhìn thấy người đẩy cửa là một cậu trai trẻ bụi bặm và mệt mỏi, thế nhưng ánh mắt lại trong trẻo chẳng có lấy một chút mệt mỏi nào.

Ánh mắt của hai người chỉ chạm nhau một giây, rồi Đình Sương thì đi tìm chỗ ngồi, còn Bách Xương Ý lại bước lên bục giảng, thời điểm bờ vai của hai người lướt qua nhau, tay nắm tay, tuy rằng chỉ là thoáng qua, không để cho bất kỳ người nào phát hiện đã buông.

Đình Sương ngồi xuống chỗ, từ trong túi áo lấy ra cây bút máy mà Bách Xương Ý cho cậu, bắt đầu nghe giảng.

CHÚ THÍCH

[1]Canh hải sản[2]Nascita di Venere: có nghĩa là sự ra đời của thần Vệ Nữ – vị thần tình yêu và sắc đẹp trong thần thoại Hy Lạp[3]Nhà rửa tội Thánh Gioan

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 91: Sự mẫu đình sương

Chắc hẳn có rất nhiều người cho rằng, trai trung niên khi hẹn hò với bồ trẻ thì sẽ thấy bản thân mình như trẻ ra, phẳng phát quay về thuở đôi mươi, tuổi xuân như trở lại.

Nhưng thực chất thì hoàn toàn không phải vậy.

Sự chênh lệch của đôi bên giống như một lời nhắc nhở, thời thời khắc khắc nhắc cái vị trung niên “sắp sang tuổi bốn mươi” kia rằng: thanh xuân của mi đã qua lâu rồi, mi đã có tuổi, hiện tại mi chỉ có thể đứng sang một bên nhìn bé trai nhà mi chơi bắn súng nước với đám bạn, quây lanh tanh bành cả căn nhà.

Và chắc hẳn cũng có rất nhiều người cho rằng, thời trai trẻ hẹn hò với một anh bồ già, thì sẽ có người dẫn dắt mình đuổi theo bước chân của đối phương, như vậy bản thân cũng sẽ mau chóng trưởng thành, làm việc thận trọng.

Nhưng thực chất lại hoàn toàn không phải vậy.

Sự thực là anh bồ già vĩnh viễn săn sóc, vĩnh viễn ôn nhu, dung túng ‘cậu trai đã lớn tướng’ này thành một ‘nhóc con ấu trĩ’, 25-26 tuổi mà vẫn ôm súng nước bắn nhau bùm bùm.

Thời điểm Tống Hâm đi thực tập thì nhận được tin nhắn của Đình Sương, nội dung rất đơn giản, gửi hàng loạt: Tiểu gia tốt nghiệp rồi, định tìm thời gian để ăn mừng, các vị đến góp mặt chứ?

Ăn mừng thì tất nhiên phải ăn mừng rồi, có điều nên ăn mừng kiểu gì đây?

Mấy ông bạn khá thân ngồi bàn nửa ngày trong group chat, sau khi bóp chết vô số ý kiến ý cò, cuối cùng quyết định chọn đại chiến súng nước ——

Hà Nhạc bảo rằng cậu ta có một đồng súng nước đang vớt xó.

Tổng Hâm bảo rằng mình sẽ lo vụ bia với đồ ăn vặt.

Còn Quách Bằng lại bảo hẳn sẽ phụ trách thuê sân bãi.

Mọi người tích cực nhận nhiệm vụ, đến lượt Đình Sương thì chẳng còn việc gì để làm, cậu suy nghĩ một chút, bảo: “Vậy thì tôi sẽ chịu trách nhiệm đổ đầy nước vào súng.”

Tổng Hâm nói: “Được, nhiệm vụ tiếp tế đạn giao lại hết cho mày.”

Mấy thằng bạn nhiệt tình thế này cũng là có nguyên do, trong số bọn họ chỉ riêng mình Đình Sương đi theo Bách Xương Ý làm luận văn tốt nghiệp, quá trình gian nan hiểm trở thế nào không cần bàn nhiều, chứng sợ hãi môn Robotik đến nay vẫn còn rành rành ngay trước mặt, chỉ cần nhìn thấy ảnh của Prof. Bai trên website viện LRM thôi, cũng đủ để hồi tưởng lại.

Đây chẳng khác nào một ám hiệu, sinh viên chuyên ngành người máy liếc mắt nhìn nhau, từng học môn của Prof. Bai chưa?

Giống như vào thời chiến tranh, hai người lính già liếc mắt nhìn nhau, hỏi rằng từng đánh giặc ngoại xâm chưa?

Từng đánh giặc, vậy thì chính là huynh đệ!

Cùng một nguyên lý đó, từng tham gia khóa học của Prof. Bai, vậy thì chính là tay chân!

Bây giờ Đình Sương đã tốt nghiệp rồi, mọi người như thể tận mắt chứng kiến chiến hữu cùng chung một chiến hào của mình đã trốn thoát khỏi hang sói, ai lại không vui mừng thay cậu?

Trong group chat nhốn nhao một phen, mọi người hẹn nhau ăn mừng vào thứ bảy cuối tháng.

Bình thường cứ đến dịp cuối tuần là Đình Sương lại bám rịt lấy Bách Xương Ý, có điều hiện tại Bách Xương Ý phải đi làm cả ngày thứ bảy.

Anh đã bận rộn như vậy suốt nhiều tháng nay rồi.

Các vị giáo sư giống như Bách Xương Ý, cứ khoảng 3-5 năm thì sẽ xin nghỉ nguyên một năm trời để tự nghiên cứu khoa học, hoặc là đi nghỉ mát để điều chỉnh trạng thái, nói tóm lại, trong một năm đó bọn họ có thể gác lại toàn bộ sự vụ ở trường, không cần tham gia bất kỳ một công tác nào. Bách Xương Ý cũng định xin nghỉ một năm để suy nghĩ về những vấn đề khó chưa được giải quyết, để ở cạnh và thảo luận với người bạn nhỏ.

Vì một năm nghỉ ấy, anh có vô vàn công việc phải hoàn thành cho xong càng sớm càng tốt.

Đến cuối tháng, công việc của Bách Xương Ý gần như đã toàn tất, vì vậy anh đã lên kế hoạch mời bạn bè tới nhà ăn tối.

Dù sao đứa nhỏ trong nhà cũng đã tốt nghiệp rồi, và anh thì chẳng mấy nữa sẽ tạm nghỉ một năm.

Cân nhắc đến sự bận rộn của bạn bè, Bách Xương Ý quyết định hẹn nhau ăn cơm vào tối ngày thứ bảy cuối tháng.

Thời điểm anh nói chuyện này với Đình Sương, thì cậu đang nằm dài trên ghế sofa — lưng tiếp xúc với mặt ghế, hai chân vắt chéo kê lên tay vịn — cực kỳ nhàn nhã mà đọc manga, nghe vậy cũng chẳng để tâm lắm mà đáp: “Ờ.”

Đọc đến đoạn kịch động, lại hô lên một tiếng: “Vờ lờ?”

Bách Xương Ý nhìn cậu, lẳng lặng nở nụ cười một lúc, sau đó mới cúi người lấy quyển manga kia khỏi tay Đình Sương: “Anh vừa mới nói gì?”

Đình Sương không trả lời được, quen thói mà ậm ờ một lúc, rồi đột nhiên nhớ ra: “Em đã tốt nghiệp rồi.”

Professor giảng bài không chú ý lắng nghe thì sao?

Trả lời không được câu hỏi thì thế nào?

Tiểu gia đã tốt nghiệp rồi!

Đột nhiên tràn đầy năng lượng.

“Đúng, em đã tốt nghiệp rồi.” Bách Xương Ý mỉm cười, đặt một nụ hôn lên môi cậu: “Vì vậy tối thứ bảy anh định mời bạn bè tới nhà dùng cơm, em có rảnh không?”

Đình Sương suy nghĩ một chút, nói: “Được, sáng hôm đó em ra ngoài chơi với đám bạn, chơi xong sẽ về ngay, chắc chắn không nhây.”

Cậu đã tính toán đầu vào đấy, nghĩ rằng mọi thứ sẽ diễn ra theo kế hoạch.

Nhưng đến trưa thứ bảy, Đình Sương chiến hăng máu quá, nhớ thế quái nào được bữa cơm tối nay? Vốn dĩ chỉ thuê sân buổi sáng thôi, sau đó mọi người sẽ cùng nhau ra ngoài ăn cơm rồi tan cuộc, nhưng Đình tiểu gia nốc bia hơi quá đà, trận cuối cùng cậu thua thảm hại, nóng lòng muốn trở mình, không chấp nhận thua cuộc kiểu ấy, thế là cậu nhảy phắt lên tường chắn bao cát, giơ súng phun nước, tràn trề nhiệt huyết, hăng hái ngất trời: “Móa, về nhà tôi chiến tiếp nào!”

Khi ‘đám cướp có vũ trang’ này chạy tới nhà để gây rối, thì Bách Xương Ý vừa lái xe ra ngoài. Anh mời bạn bè tới dùng cơm cho nên phải đi chợ mua thức ăn.

Hơn một tiếng sau, đại giáo sư Bách xách đồ về nhà.

Vừa mới bước chân vào cửa, đồ đạc trên tay còn chưa kịp để xuống, Bách Xương Ý đã nghe thấy tiếng hét từ đằng xa vọng lại: “Giết hết chúng nó!”

Kế đó một cột nước phun tới, bắn thẳng vào vạt áo của anh, trang phục nhoáng cái đã ướt nhẹp một mảng, trên mắt kính còn dính vài giọt nước.

Bách Xương Ý thả đồ ăn trên tay xuống, cúi đầu, kinh ngạc nhìn vạt áo của mình, sau đó giương mắt nhìn về nơi bắn ra cột nước

Trên sàn nhà và đồ nội thất xung quanh anh toàn là nước, ngay cả sách của Bách Xương Ý cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Đứng phía sau đồng bừa bọn ấy, là Tống Hâm và mấy cậu sinh viên khác tay ôm súng nước, dùng ghế xô pha làm lá chắn, hiện vẫn đang giữ nguyên tư thế bắn súng, nhưng dường như đã hóa thành tượng đá, không thể di chuyển được.

“Giết chết ai?” Bách Xương Ý khom lưng nhặt một quyển sách ướn nhẹ lên, nhàn nhạt hỏi.

Một phút trôi qua.

Tất cả mọi người đều tỉnh rượu.

Tống Hâm cầm gậy lau nhà, cầm mặt lau sàn; Quách Bằng cầm giẻ lau, cầm mặt lau bàn ghế; Hà Nhạc cầm máy sấy, cầm mặt sấy xô pha với sấy sách...

Còn Đình Sương cầm khăn mặt, vùi đầu lau chó —— trong trận chiến đẫm máu ban nãy Vico cũng bị ngộ thương, cũng may là lông của nó ngắn cùn.

Không một ai nói chuyện, trong phòng khách chỉ có âm thanh lau dọn.

Người đánh vỡ bầu không khí là Bách Xương Ý, anh cất gọn đồng nguyên liệu nấu ăn, rồi đi ra phòng khách, nhìn mấy cái gậy đang ngoan ngoãn lau dọn, hỏi: “Các cậu muốn uống gì không?”

Câu hỏi này lọt vào tai bọn Tống Hâm, lại bất ngờ biến thành một câu hỏi chuyên ngành khó nhằn, chẳng đứa nào dám lên tiếng, không những thế, ánh mắt còn né né tránh tránh, như kiểu chỉ cần chạm mắt với Prof. Bai thôi, thì sẽ lập tức bị gọi lên bảng làm bài.

Thế là, mấy ông tướng kia càng thêm dùng sức, lau bàn ghế đến mức muốn lột luôn một lớp da, sẩy sô pha mà động tác cẩn thận như thể đang hút bụi cho di tích lịch sử...

Chỉ có Đình Sương hồn nhiên đáp: “Em muốn uống trà đá.”

Giọng điệu của cậu có sự ỷ lại như một thói quen, nhưng sự ỷ lại ấy lọt vào tai mấy cậu trai thẳng kia, không hiểu sao lại ngửi thấy mùi làm nũng cực kỳ quý dị.

Đình Sương, đang, làm nũng, với, Prof. Bai.

Làm, nũng.

Bách Xương Ý gật đầu, nhìn về phía những người khác: “Mấy cậu thì sao?”

Tổng Hâm cảm nhận được sự áp lực trong ánh mắt của Bách Xương Ý, không mở miệng không được: “... Em cũng thế.” Nói xong còn vội vàng bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn, phiền thầy quá ạ.”

Có Tổng Hâm đơn thương độc mã mở đường, những người khác như được cứu rỗi, trăm miệng một lời: “Em cũng thế, cảm ơn thầy ạ.”

Thế là Bách Xương Ý xoay người đi vào bếp pha trà đá.

Sau khi bóng lưng của Bách Xương Ý hoàn toàn biến mất, Tổng Hâm vừa giả đồ lau lau nhà, vừa chậm chậm lượn tới chỗ Đình Sương, dừng lại, sút một phát lên đùi của cậu.

Đình Sương đang ngồi dưới đất ôm Vico, ngẩng đầu lên hỏi: “Gì thế mày?”

Tổng Hâm trừng mắt nhìn cậu, bày ra vẻ mặt: tao chưa hỏi mày tại sao bọn mình lại phải dọn phòng khách của lão giáo sư biến thái thì thôi, mày còn mặt mũi hỏi tại sao tao đá mày à?

Những người khác cũng dồn dập nhìn về phía Đình Sương, trong mắt đều chung một ý tứ: người anh em, mày có thể giải thích một chút được không?

Đình Sương tiếp tục vùi đầu lau khô cho chó, lúc sau mới ngẩng lên, ngây-thơ-vô-số-tội mà hỏi: “Các bro có ở lại ăn tối không? Người yêu tao nấu cơm đỉnh lắm, tao sẽ giới thiệu anh ấy cho bọn mày.”

Mọi người đại ra vài giây, từ từ quay đầu nhìn về phía nhà bếp

Người yêu???

Tiếp đó, mọi người lại từ từ quay đầu lại, nhìn về phía Đình Sương ——

Vì thế cái thằng ở trước mặt bọn họ này chính là...

Sư mẫu???(sư mẫu là vợ của sư phụ/thầy giáo)

Trong phòng khách triệt để rơi vào tĩnh lặng.

Đình Sương thả Vico đã được lau khô ra, đứng dậy nói: “Có ăn hay không thì ới một câu, để tao đi hỏi anh ấy xem tối nay ăn gì... bọn mày có thêm món gì không?”

Đám Tổng Hâm trả lời: “Ấy đừng... bọn tao té ngay đây...”

“Đúng đúng đúng... không nên quấy rầy hai người...”

“Ngại quá... hôm nay đã làm phiền rồi...”

Lúc này, Bách Xương Ý vừa vặn đi ra từ nhà bếp, trong tay còn bưng mấy cốc trà, nghe vậy thì nhìn cả đám, rồi mỉm cười hỏi: “Sao lại đi vội thế? Là do tôi tiếp đón không được chu đáo à?”

Một phút trôi qua.

Đám bạn học ngồi im thin thít trong sân uống trà.

Không đứa nào dám bỏ về.

Thấy mọi người chẳng ai nói câu nào, Đinh Sương bèn tìm đề tài: “Tao đột nhiên nhớ ra, Tống Hâm này, chẳng phải mày vẫn luôn muốn hẹn Sprechstunde với giáo sư à? Hiện tại anh ấy ngồi ngay đây rồi, mày có gì muốn hỏi thì tiện thể hỏi luôn đi.”

Bách Xương Ý mỉm cười nhìn về phía Tống Hâm, ánh mắt hiền từ.

Tống Hâm: “...”

Tống Hâm: “Ngại quá, tao phải vào nhà vệ sinh một chút.”

“Ờ để tao dẫn mày đi.” Đinh Sương đứng dậy, nói với mấy người bạn học – sắp sửa một mình đối mặt với Prof. Bai: “Mọi người từ từ nói chuyện nhé.”

Đám bạn học: “...”

Vào trong nhà, Đinh Sương chỉ cửa phòng vệ sinh: “Cái cửa kia kia.”

Tống Tâm nói: “Tao không muốn đi vệ sinh, tao chỉ muốn đi hít thở không khí thôi.”

Đình Sương buồn cười quá chừng: “Ừ.”

Tống Hâm đá cậu một cái: “Còn cười được à? Mà vừa đào hố chôn tao xong đấy, còn dám cười, tiên sư mày.”

Đình Sương vừa cười vừa né đòn: “Thì tao thân với mày nhất mà, không hố mày thì hố ai?”

“Cái thằng chuyên môn hại bạn này.” Tống Hâm dựa vào khung cửa, cân nhắc một lúc, vẫn không ngấm nổi trò đùa Đình-Sương-biến-thành-sư-mẫu: “Hầy... hai người... cái kia... từ khi nào... mày làm sao... ờm...” Cậu ta khoa tay múa chân nửa ngày trời cũng không tìm ra từ ngữ thích hợp: “Hai người... là mày theo đuổi ổng, hay là... ổng theo đuổi mày?”

Đình Sương cười nói: “Mày cảm thấy thế nào?”

“Làm sao tao biết được...” Tống Hâm là một thằng nam, chẳng biết trong đầu cậu ta nghĩ đến hình ảnh gì, nói có vài câu mà mặt mũi đã đỏ bừng.

Đình Sương bèn trêu cậu ta: “Để tao đi hỏi giúp mày nhé?”

Tống Hâm:???

Đình Sương chạy tốt ra bên ngoài, Tống Hâm muốn ngăn cũng không kịp.

Chạy ra đến ngoài sân, cậu gọi với Bách Xương Ý: “Êu, Professor ơ, Tống Hâm hỏi là có phải anh theo đuổi em trước

không?”

Tổng Hâm đỏ mặt đứng ở cửa, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn về phía Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý đứng dậy, nói với mấy người kia một tiếng, sau đó thân mật vuốt ve mái tóc của Đình Sương, nhỏ giọng nói: “Ừ, là anh theo đuổi em trước. Được rồi, anh đi chuẩn bị bữa tối đây, em ở lại chơi với mấy cậu ấy nhé.”

Đình Sương không nhịn được mà tóm lấy cổ áo của anh, kéo Bách Xương Ý cúi thấp một chút, sau đó sán lại, hôn chụt một cái lên môi anh.

Tổng Hâm đỏ mặt thành quen rồi, nhưng không chỉ có cậu ta, tất cả mọi người đều đỏ mặt.

Chờ Bách Xương Ý đi vào nhà, Đình Sương thoải mái ngồi vào bên cạnh đám Quách Bằng với Hà Nhạc, hỏi: “Vừa nãy mọi người tán gẫu cái gì thế?”

Tán gẫu cái gì á?

Trải qua một lần bảo vệ luận văn tốt nghiệp nữa chứ sao.

Hà Nhạc đáp: “... Chẳng nói gì cả.”

Đình Sương uống mấy ngụm trà đá, bỗng nghĩ tới điều gì đó, bảo: “Ờ đúng rồi, tự nhiên tao nhớ ra một chuyện, group chat của bọn mình ý, bọn mày kéo cả người yêu vào đúng không? Thế tao cũng kéo người yêu tao vào luôn nhé?”

Tu bi không tình yêu...

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 92: Úp sọt sư mẫu

Đình Sương đang muốn kéo Bách Xương Ý vào group chat, thì bỗng nhận được một thông báo:Nhóm của bạn đã giải tán.

Đình Sương: “...”

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, cũng may thẳng trưởng nhóm nó nhanh tay.

Đình Sương suy nghĩ một chút, rồi bảo: “Vậy tao lập nhóm mới nhé?”

Mọi người: “...”

Đình Sương vẫn đang mãi miết suy nghĩ: “Nên đặt tên nhóm là gì đây nhỉ?”

Tống Hâm đáp: “... Nhóm giao lưu học thuật.”

Hà Nhạc ngấm ngầm gửi tin riêng cho Tống Hâm:Tao thấy phải đặt là “Sói lạc bầy cừu” mới đúng.

Bọn họ tám nhăm với nhau vài câu, sau đấy Tống Hâm lập một group chat riêng không có ‘phản đồ’ Đình Sương:Anh em ta học hành vất vả ba năm trời, đéo ai ngờ, cuối cùng thẳng nhãi Đình Sương kia lại chạy đi cấu kết với kẻ thù.

Quách Bằng:Cầu kết không thôi đã đành, đằng này còn dẫn kẻ địch vào tận doanh trại, khiến lòng dạ quân ta rối bời.

Tổng Hâm:Tao nghi thằng nhãi Đình Sương này cố ý lắm.

Tổng Hâm:Chắc ghen lâu quá rồi, thừa dịp tốt nghiệp muốn điều võ giương oai đây mà.

Cậu ta vừa gửi câu này vào group chat riêng, bỗng nghe thấy Đình Sương hớn hờ nói: “Rồi đấy, tao kéo bọn mày vào nhóm mới rồi, chút tao bảo người yêu tao thêm bạn với bọn mày luôn.”

Tổng Hâm nói với mấy người trong group chat riêng:Chắc chắn là nó cố tình.

Quách Bằng:Tao cũng cảm thấy thế.

Tổng Hâm:Úp sọt nó không anh em?

Hà Nhạc:Đánh nhau thì không hay lắm đâu...

Hà Nhạc:Bản thân tao phản đối bạo lực.

Đình Sương nói tiếp: “À đúng rồi, hồi trước bọn mày còn chế ảnh anh yêu nhà tao nữa nhỉ?”

Nói xong, cậu bèn gửi hai cái meme ‘Tử thần đang bao quát chúng sinh’ và ‘Trời lạnh rồi, là thời điểm gạch tên sinh viên này khỏi danh sách’ vào group chat chung mới lập, tiếp đó còn@Hà Nhạc@Bách Xương Ý:Professor, hai cái meme này là tên này chế đó, siêu lắm đúng không?

Hà Nhạc: “...”

Hà Nhạc nhanh chóng xóa sạch câu nói “Bản thân tao phản đối bạo lực” kia đi, gửi vào group chat riêng một câu nhanh gọn dứt khoát ——

Hà Nhạc:Đánh chết mẹ nó đi.

Hai giây sau, Đình Sương bị mọi người đè xuống bãi cỏ đánh hội đồng.

Đang đánh nhau dở thì Bách Xương Ý vừa vịn từ trong nhà đi ra, hỏi: “Mọi người làm gì đấy?”

Tất cả mọi người trong nháy mắt đều ngừng tay lại.

Toang rồi, úp sọt sư nương nhưng bị phát hiện.

Thừa dịp mấy thằng bạn đang đờ người, Đình Sương khó nhọc ngó đầu ra từ bên trong, mách lẻo: “Professor, bọn nó oánh em.”

Bọn Tống Hâm cứ ngỡ rằng Bách Xương Ý sẽ nghiêm khắc ngăn chặn hành vi bạo lực này, ai ngờ anh chỉ cười rồi bảo: “Vậy em đánh lại đi, thua rồi thì đi vào nhà nấu cơm.”

Thế là mấy thằng nhãi con ấu trĩ lại lao vào tiếp tục choảng nhau.

Đám đá nửa ngày trời, thằng nào thằng nấy mệt đứt cả hơi, quyết định đi vào nhà xem phim.

Đình Sương thu dọn mấy cái cốc trên mặt bàn, chuẩn bị đi vào bếp hỗ trợ Bách Xương Ý nấu cơm.

Sau khi giúp bọn Tống Hâm bật máy chiếu, cậu bỗng nhớ ra một việc, dặn dò: “Đúng rồi, bọn mày để ý một chút nhé, tẹo nữa mà có người gõ cửa thì bọn mày ra mở hộ tao. Cửa bếp đóng kín, còn

tiếng ồn trong phòng khách lại to quá, tao sợ mình không nghe được chuông cửa.”

“Ok.” Bọn Tống Hâm thuận miệng đáp, chẳng thằng nào coi lời nói của Đình Sương là việc gì to tát, mở cái cửa thôi mà, có gì khó đâu cơ chứ?

Vì lẽ ấy khi chuông vang lên, Tống Hâm đang xem phim dở, chẳng buồn nghĩ ngợi gì đã ra mở cửa.

Đi tới cửa chính rồi mở ra, Tống Hâm hô lên theo thói quen: “Xin hỏi ——”

Tiếng nói bỗng im bật.

Cứng đờ người.

Ngoại trừ cứng đờ người, thì chỉ biết cứng đờ người.

“Xin hỏi... hôm nay giáo sư khoa mình mở cuộc họp ở đây ạ?”

Nếu không thì tại sao... hội đồng bảo vệ luận văn tốt nghiệp lại đứng ngoài cửa?

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 93: Sếp bách ồm rồi

Thì ra Bách Xương Ý cũng bị ồm.

Đây hiển nhiên là một câu nói vô nghĩa, chỉ cần là con người thì ai mà chẳng bị ồm. Nhưng từ ngày quen biết Bách Xương Ý đến giờ, Đình Sương chưa từng thấy anh bị ồm, vì thế cậu luôn có một ảo giác rằng, Bách Xương Ý sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ bị ồm.

Ai mà ngờ vào một ngày chủ nhật nào đó, khi bọn họ dẫn Vico vào rừng tản bộ, tản bộ xong thì về nhà, ấy thế mà Bách Xương Ý lăn đùng ra ồm.

“Anh thấy khó chịu trong người hả?” Đình Sương phát hiện ra sắc mặt của Bách Xương Ý không tốt lắm.

Bách Xương Ý nhú mày một cái, ngồi xuống ghế sofa, xoa bóp ấn đường: “Chóng mặt quá.”

“Chắc tại ngoài trời nổi gió to quá.” Đình Sương sờ sờ trán anh, cảm thấy nhiệt độ cao khiếp người, rồi lại sợ mình vừa trở về từ bên ngoài nên tay bị lạnh, thế là cậu bèn cụng trán mình vào trán Bách Xương Ý: “Không phải tại tay em lạnh, anh sốt thật rồi.”

Đình Sương đứng dậy rót cho Bách Xương Ý một cốc nước nóng, hỏi: “Trong nhà có thuốc không? Em nhớ hình như có mà, ở trong ngăn kéo nào vậy anh?”

Bách Xương Ý chỉ vào một cái cái tủ bên cạnh lò sưởi: “Trong kia kia.”

“Vâng.” Đình Sương mở ngăn tủ kia ra, thấy bên trong có một hòm thuốc, mỗi tội...

Sao bên trên hòm thuốc còn có hộp gì trông quen dễ sợ?

Bình thường bọn họ có dùng tới cái tủ này bao giờ đâu...

Đình Sương khó hiểu cầm cả hai cái hộp ra, tay trái ôm hòm thuốc, tay phải cầm hộp bao cao su, vừa bước chân về phía Bách Xương Ý đang ngồi, vừa đọc dòng chữ trên cái hộp —— Kịch cỡ: tiêu chuẩn.

À há, cậu nhớ ra rồi, cái hộp “tiêu chuẩn” này là hồi trước bọn họ đã mua trong siêu thị, từ đó đến giờ cậu vẫn chưa có cơ hội dùng, cũng chẳng biết nó bị vứt ở xó xỉnh nào luôn. Cậu căn bản đã quên bém rằng trong nhà có một món đồ như thế, ai mà ngờ hôm nay lại tìm được.

Nghĩ tới đây, Đình Sương tiện tay để hộp bao cao su lên bàn trà, sau đó mở hòm thuốc ra tìm thuốc hạ sốt.

Này giờ Bách Xương Ý vẫn luôn nhắm mắt lại chờ Đình Sương đi lấy thuốc, anh bị ốm đột ngột quá, không những chóng mặt mà còn sốt cao, đầu óc nặng trĩu, cả người chẳng có chút sức lực nào. Lúc này nghe thấy động tĩnh của Đình Sương thì mới khẽ nhắc mí mắt lên.

Nhưng vừa nhắc mí mắt, thứ anh nhìn thấy đầu tiên không phải là hòm thuốc, mà là hộp bao cao su kích cỡ “tiêu chuẩn” kia.

Đại giáo sư Bách sốt cao đến mức không còn tỉnh táo, sắc mặt lập tức thay đổi, không những thế, ngay cả xưng hô với Đình Sương cũng thay đổi luôn: "... Đình, Sương."

Nhóc con khốn nạn này tính làm trò gì?

"Hả?" Tâm tư của Đình Sương giờ này đang đặt hết lên hòm thuốc: "Chờ em một lát, em đang tìm thuốc hạ sốt."

"Mang qua đây." Bách Xương Ý khàn khàn lên tiếng: "Để anh tìm cho."

"Không cần, anh cứ nghỉ ngơi đi, uống nhiều nước nóng vào, em sắp tìm... thấy rồi." Chẳng mấy chốc Đình Sương đã tìm được vỉ thuốc hạ sốt, hai vỉ thuốc cảm và một cái nhiệt kế: "Trước khi uống thuốc phải đo nhiệt độ đã."

Cậu nhanh chóng nhét nhiệt kế vào trong miệng Bách Xương Ý.

Bách Xương Ý đang định phát biểu ý kiến thì Đình Sương chặn lời: "Đo nhiệt độ xong đã, trong lúc đo không được phép nói chuyện."

Một lát sau, Đình Sương lấy nhiệt kế ra nhìn ——

"BỐN MƯƠI LĂM ĐỘ?!"

Bách Xương Ý: "..."

Đình Sương sợ hết cả hồn, nhìn chăm chăm Bách Xương Ý, cảm thấy tính mạng của chú già đang 'ngàn cân treo sợi tóc', giờ mà không đi bệnh viện ngay e rằng sẽ muộn mất: "Anh có đứng lên được không? Không không không, anh đừng có cử động, anh tuyệt

đổi dừng cử động, để em gọi xe cấp cứu tới đây, em lập tức gọi cấp cứu tới...”

Bách Xương Ý: “...”

Bách Xương Ý: “Ting...”

Tiếng nói của Bách Xương Ý nhỏ quá, Đình Sương không nghe thấy, cậu chỉ lo tìm điện thoại, tìm mãi mới thấy, đang định gọi cấp cứu thì...

Bách Xương Ý nói một cách khó nhọc, giọng vừa khàn vừa nhỏ: “Ting, đây là nhiệt độ của nước nóng.” Anh cực kỳ bất đắc dĩ mà vươn tay chỉ chỉ cốc nước nóng trên bàn.

Nước sôi nóng như thế, ai uống vào thì khoang miệng cũng tăng lên 45 độ.

Đình Sương: “...”

Cậu cầm lấy cốc nước rồi uống vào mấy ngụm, tiếp đó tự đo nhiệt độ khoang miệng của mình, được rồi, 45.5 độ, cao hơn Bách Xương Ý 0.5 độ.

Đình Sương lại quay sang nhìn Bách Xương Ý, thấy anh đang nhìn mình mà cười, vừa bất đắc dĩ vừa dung túng, ánh mắt dường như đang muốn nói: em đem anh ra làm thí nghiệm à.

Đình Sương không biết cách chăm sóc người khác.

Nhưng kể từ khi gặp Bách Xương Ý, “không biết” liền biến thành “muốn học”.

Sau khi đo xong nhiệt độ một cách chính xác, Đình Sương lấy thuốc hạ sốt cho Bách Xương Ý uống, tiếp đó lại đi lấy khăn mặt, nhúng vào trong nước mát, vắt khô, đặt lên trên trán Bách Xương Ý, tránh để anh bị sốt đến khó chịu. Chẳng mấy chốc chiếc khăn mặt đã trở nên ấm nóng, Đình Sương lại đi đổi khăn, lúc trở ra thì thuốc hạ sốt đã phát huy công hiệu, Bách Xương Ý đã dựa vào ghế sofa ngủ mất rồi.

Cậu chạy đi lấy chăn lông mỏng, lại sợ Bách Xương Ý ngủ không được thoải mái cho nên nhẹ tay nhẹ chân tháo kính của anh xuống. Thời điểm tháo kính, cậu nhìn thấy hai bên cánh mũi của Bách Xương Ý có vết hằn nhàn nhạt, lông mày bởi vì khó chịu mà hơi cau lại, tiếng hít thở bởi vì sốt cao mà hơi nặng nề...

Một cảm giác khác lạ ủa tới, rất khó để nói đó là cảm giác gì.

Gần đến xế chiều, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, rơi xuống bên chân Bách Xương Ý. Đình Sương đi tới chỗ lò sưởi, ôm Vico ngồi xuống một cái ghế sofa khác, dùng điện thoại di động tìm tài liệu thực đơn dành cho người ốm.

Cô-ca gừng, lê chưng mật ong, trứng hấp sữa mịn, canh cá nấu đậu, cháo gà xé sợi.

Đình Sương tải công thức của mấy món này xuống, tiếp đó đi vào bếp nấu cơm.

Nhưng chẳng đến hơn một tiếng sau, cơm nước đã xong xuôi, Bách Xương Ý cũng tỉnh ngủ.

“Anh mau uống thử món cô-ca gừng em làm đi.” Đình Sương cực kỳ tự hào đưa cho Bách Xương Ý một cốc nước.

Bách Xương Ý cụp mắt xuống, nhìn thứ nước đỏ sẫm đang tỏa ra nhiệt độ kia bằng ánh mắt nghi ngờ, rồi lại ngược lên nhìn biểu hiện đầy mong chờ của Đình Sương, anh nhận lấy cái cốc rồi cẩn thận từng li từng tí mà uống một ngụm nhỏ.

Cũng được phết.

“Về mặt của anh là sao đây?” Đình Sương cực kỳ bất mãn với phản ứng của Bách Xương Ý: “Em tốt xấu gì cũng từng làm thêm ở quán cà phê, dựa vào công thức mà pha có mỗi cốc nước, nào đến lỗi phạm sai lầm gì chứ?”

Bách Xương Ý mỉm cười đầu hàng: “Được rồi, anh sẽ tự kiểm điểm lại bản thân.”

Đình Sương cường điệu bảo: “Em hiện giờ rất đáng tin.”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương: “Những lúc anh ngã bệnh, em hoàn toàn có đủ năng lực lo liệu mọi chuyện.”

Bách Xương Ý: “Ừ.”

Đình Sương: “Anh không tin em à?”

Bách Xương Ý: “Nào dám.”

Vì tin tưởng vào năng lực của Đình Sương, Bách Xương Ý ăn mọi thứ cậu nấu.

Vì tin tưởng vào năng lực của Đình Sương, Bách Xương Ý nhờ cậu hẹn giúp mình với bác sĩ tư nhân vào ngày mai.

Vì tin tưởng vào năng lực của Đình Sương, Bách Xương Ý để cậu thay mình gửi email cho sinh viên, thông báo rằng ngày mai được nghỉ học.

Tối thứ ba, Bách Xương Ý đi làm trở lại.

Lúc kiểm tra hòm thư, anh thuận tiện liếc nhìn email mà Đình Sương gửi hộ mình.

Một lỗi chính tả và một lỗi ngữ pháp, nguyên văn bức email là như thế này ——

Các bạn sinh viên thân mến,

Các quý cô và các quý ông thân mến,

Bởi vì tôi bị sởi, cho nên tiết học Robotik ngày mai sẽ được hủy bỏ.(sởi = Fiber; sốt = Fieber)

Xin trân trọng thông báo.

Changyi Bai.

CHÚ THÍCH

[1]Lê chưng mật ong[2]Trứng hấp sữa mịn[3]Canh cá nấu đậu

iPiccy-collage

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 94: Vòng xã giao của sếp bách

Về sau, Đình Sương được làm quen với tất cả mọi người trong vòng xã giao của Bách Xương Ý.

1 – Vợ cũ.

‘Ra mắt’ Mạnh Vũ Dung là một chuyện xảy đến bất ngờ.

Thời điểm đó Đình Sương đã không còn làm thêm ở Freesia nữa, nhưng cứ đến thứ bảy là cậu và Bách Xương Ý lại tới đây ăn sáng, thậm chí còn tạo nên một khung cảnh quen thuộc —— một người ngồi ăn và một người ngồi đọc báo.

Hôm nay trời nắng đẹp, gió thổi hiu hiu dễ chịu, bọn họ ngồi ở cái bàn bên ngoài quán cà phê, Đình Sương đá nhẹ vào cẳng chân của Bách Xương Ý một cái: “Papa, em muốn ăn thêm quả trứng gà.”

Bách Xương Ý thả tờ báo xuống, chuẩn bị đứng lên tìm người phục vụ.

Nhưng sau khi đứng dậy, anh lại không hề di chuyển. Đình Sương nhìn theo ánh mắt của Bách Xương Ý, thấy ở trước cửa viện bảo tàng đồ chơi bên đối diện Freesia, có một người phụ nữ đẩy nôi em bé, đồng dạng cũng đang nhìn về phía bọn họ, hơn nữa còn cười cười vẫy tay với Bách Xương Ý.

Đình Sương lại quay sang chỗ Bách Xương Ý, thấy anh cũng cười đáp lại người phụ nữ kia, bèn hỏi: “Ai vậy anh?”

Bách Xương Ý đáp: “Vợ cũ của anh.”

Khi hai người đang nói chuyện, thì Mạnh Vũ Dung cũng đã đẩy nôi qua đường, tiến tới gần chỗ bọn họ.

Cô nở nụ cười: “Chào buổi sáng ——” Ánh mắt di chuyển tới trên người Đình Sương: “Các quý ông.”

“Chào buổi sáng.” Bách Xương Ý cũng nở nụ cười, chưa đợi Mạnh Vũ Dung nói gì, anh đã bảo: “Ngại quá, để anh tìm phục vụ order thêm quả trứng đã.”

Mạnh Vũ Dung bèn trêu ghẹo: “Chẳng giống anh tí nào.” Chỉ vì quả trứng mà lại gạt người khác sang một bên.

Bách Xương Ý liếc nhìn Đình Sương, ánh mắt mang theo ý cười: “Hết cách rồi, đứa nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn.”

Đình Sương có chút ngượng ngùng, muốn bảo thôi em không cần trứng nữa, có điều Bách Xương Ý đã đi mất rồi, hiện giờ chỉ còn lại mình cậu và Mạnh Vũ Dung.

Mạnh Vũ Dung mang theo trẻ nhỏ, cho nên Đình Sương lấy một cái ghế không từ chỗ khác tới, mời cô ngồi xuống.

Mạnh Vũ Dung cười bảo: “Cảm ơn.”

“Không có chi.” Đình Sương chẳng biết nên nói gì, cậu hơi lúng túng di chuyển tầm mắt sang chỗ khác, vừa hay nhìn thấy bé con đang nằm trong nôi đẩy, bé con này là...

Con trai của Mạnh Vũ Dung.

Mạnh Vũ Dung là vợ cũ của Bách Xương Ý.

Vì lẽ đó bé con này là con trai của vợ cũ Bách Xương Ý.

Đừng bảo cũng là con của Bách Xương Ý đấy nhá?

Đình Sương nảy ra một suy nghĩ rất chi là sai lầm, lại nhìn bé con kia một cái, trông thế nào cũng giống Bách Xương Ý. Cậu bị đả kích nặng nề quá, cậu biết Bách Xương Ý đã từng ly hôn, biết anh có một cô vợ cũ, thế nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ rằng Bách Xương Ý sẽ có một đứa con riêng.

Mạnh Vũ Dung đang nói gì đó, nhưng Đình Sương không chú ý lắng nghe, chỉ biết ngơ ngác nhìn cô: "... Gì cơ ạ?"

Đúng lúc này thì Bách Xương Ý quay lại, anh ngồi xuống rồi để ly đựng trứng lên bàn, sau đó cầm lấy quả trứng vừa bóc một cách thành thạo vừa hỏi Mạnh Vũ Dung: "Đồ ăn sáng ở đây ngon lắm đấy."

Mạnh Vũ Dung đáp: "Em ăn rồi."

Bách Xương Ý hỏi: "Đang chờ viện bảo tàng mở cửa à?"

Mạnh Vũ Dung gật đầu: "Vâng, mấy hôm trước em có việc cần tới đây, hôm nay rảnh rồi bèn tìm mấy chỗ thích hợp đưa trẻ con tới chơi. Viện bảo tàng này được đánh giá cao lắm, hơn nữa nó có nhiều mặt hàng trưng bày, gần như bao quát được lịch sử phát triển đồ chơi của châu Âu."

Bách Xương Ý đưa trứng gà đã bóc vỏ cho Đình Sương, hỏi: “Ting, em muốn đi xem không?”

Đình Sương nhận lấy quả trứng, giọng điệu như đang kiểm chuyện: “Anh nhìn em có giống trẻ con không?”

Mạnh Vũ Dung chưa từng thấy ai nói chuyện với Bách Xương Ý bằng cái giọng điệu đó, nhưng càng khiến người ta phải giật mình hơn chính là phản ứng của anh, Bách Xương Ý vậy mà bày ra một thủ thế xin chịu thua, bất đắc dĩ cười bảo: “Đương nhiên không giống. Là anh thích đi, có được chưa nào?”

Lúc nói những lời này, ánh mắt của anh rất đổi dịu dàng, Đình Sương cũng không tiện hoạnh hộc nữa, nhưng trong lòng lại càng khó chịu, chỉ đành nhỏ giọng bảo: “Em muốn nói riêng với anh vài câu.” Nói xong thì bỏ đi về phía đằng xa.

Bách Xương Ý gật đầu với Mạnh Vũ Dung một cái, rồi cũng rời khỏi chỗ ngồi. Đình Sương lúc đi có cầm theo quả trứng, nên thời điểm đuổi kịp cậu, Bách Xương Ý liền trông thấy cảnh cậu ầm ục gặm trứng gà, anh có hơi buồn cười bảo: “Em muốn nói gì? Nói đi.”

Đình Sương nói toạc móng heo: “Sao anh không nói trước cho em biết là anh có con riêng?”

Bách Xương Ý đơ mắt hai giây mới hiểu Đình Sương đang nói gì, thế là lại càng thêm buồn cười: “Anh cũng muốn nói cho em lắm, có điều anh phải có con riêng cái đã.”

Đình Sương nhìn về cái nôi em bé: “Không phải của anh thì của ai?”

Nếu không phải sợ Đình Sương tức giận thì Bách Xương Ý đã bật cười từ lâu rồi: “Anh biết làm sao được? Anh có quen chồng hiện tại của cô ấy đâu.”

Chồng hiện tại của cô ấy.

Hiện tại.

Ồ.

Đình Sương rõ là mất mặt, xoay người đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nhỏ giọng cảnh cáo Bách Xương Ý đang đi theo phía sau: “Chuyện vừa rồi cấm anh kể với người khác đấy.”

Hai người cách nhau rất gần, cái trán của Đình Sương ở ngay trước mắt, Bách Xương Ý không nhìn được mà khẽ hôn nó một cái, cười đáp: “Ừ.”

Đình Sương nói: “Cũng cấm anh được cười.”

Bách Xương Ý: “Ừ, không cười.”

Hai người quay về chỗ ngồi, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Mạnh Vũ Dung, Đình Sương chỉ biết cúi đầu uống cà phê, làm bộ không nhìn thấy.

Bách Xương Ý cũng cảm lấy tách, nhấp một ngụm cà phê, bảo: “Khụ, chuyện yêu đương ấy mà.”

“Hì ——” Mạnh Vũ Dung che miệng bật cười.

Đình Sương đỏ mặt, đá Bách Xương Ý một cái ở dưới gầm bàn.

Ba người trò chuyện với nhau, khó tránh khỏi nhắc đến vấn đề quen biết của Đình Sương và Bách Xương Ý, Mạnh Vũ Dung kinh ngạc nói: “DISTANCE? Hai người thật sự quen biết nhau qua app đó hả?”

Đình Sương nhìn Bách Xương Ý một cái, như đang hỏi: sao cô biết hay vậy?

Mạnh Vũ Dung nhìn nét mặt của Đình Sương, thế là chọn cách ngậm miệng không nói. Thế nhưng Bách Xương Ý lại rất thản nhiên mà kể rõ mọi việc.

Đình Sương cả giận bảo: “Thế nên việc anh ‘thả tim’ cho em thực chất là do một giọt nước?”

Bách Xương Ý: “Em thì tự mình nhấn ‘thả tim’ à?”

“Không thì sao? Em đương nhiên là ——” Đình Sương ngậm mồm.

Cậu bỗng nhớ ra, tài khoản là Chúc Văn Gia đăng ký hộ cậu, ngay cả việc ‘thả tim’ cũng không phải tự cậu ra tay, hơn nữa khi Chúc Văn Gia nhấn ‘thả tim’ cậu còn trách cứ nó —— “Em chọn thích là được rồi, tại sao phải thả tim?”

Đây là nguyên văn những gì cậu đã nói.

Khí thế bỗng nhiên bay sạch...

“Ờmm, chuyện này... em cảm thấy...” Đình Sương hắng giọng một cái, sửa sang lại cổ áo cho ngay ngắn: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, quan trọng nhất chính là hiện tại.”² – Thầy giáo.

‘Ra mắt’ thầy giáo của Bách Xương Ý là một chuyện đã được định sẵn từ trước.

Trước lúc hẹn, Đình Sương sốt sắng hỏi: “Anh có từng kể với thầy về em không?”

Bách Xương Ý suy nghĩ một chút, rồi bảo: “Từng kể rồi.”

Đình Sương: “Anh kể thế nào?”

Bách Xương Ý: “Thằng bé khiến anh phải mặc áo len cao cổ suốt một tuần.”

Đình Sương: “...”

Khi Đình Sương đi theo Bách Xương Ý bước vào nhà hàng đã hẹn trước, thì ông cụ Friedrich tóc bạc trắng đang đánh đàn dương cầm. Ông gật đầu với hai người một cái, rồi tiếp tục đánh đàn, đánh cho xong một bản nhạc thì mới đứng lên, cầm lấy áo vest ngoài rồi đi về phía bọn họ. Ông dùng tiếng Trung mạch lạc gọi Bách Xương Ý một tiếng “Xương Ý”, rồi lại dùng tiếng Đức gọi Đình Sương là “Thằng bé khiến Xương Ý phải mặc áo len cao cổ suốt một tuần”.

Bách Xương Ý gọi ông là “Friedrich”, thế nhưng Đình Sương cảm thấy mình không thân quen với người ta, không thể gọi như vậy được, cũng chẳng biết nên xưng hô với ông thế nào, nghĩ đi nghĩ lại bèn gọi: “Professor.”

Bách Xương Ý đáp lại theo thói quen: “Ơi?”

Đình Sương: “...”

Đình Sương: “... Em không gọi anh.”

Friedrich giang tay nhún vai, giọng điệu rất là hài hước: “Tôi đã về hưu rồi, không còn là Professor nữa, chỉ là Friedrich mà thôi.”

Trước khi tới đây, Đình Sương cho rằng đề tài tán gẫu trên bàn cơm của bọn họ sẽ xoay quanh vấn đề học thuật, nhưng thực chất lại không phải vậy, bọn họ chỉ như đang nói chuyện phiếm, từng người kể về cuộc sống của bản thân, bởi vì công tác chiếm một phần rất lớn trong cuộc sống hằng ngày của Bách Xương Ý, cho nên anh kể về chuyện nghiên cứu của mình, còn Friedrich sau khi nghỉ hưu thì định cư tại Tây Ban Nha, cũng vì thế ông chỉ kể về những điều thú vị khi sống ở đó.

Đến lượt Đình Sương...

Giống như bọn trẻ con đụng phải người lớn, khó mà tránh khỏi bị nhắc tới chuyện học hành.

Đình Sương vẫn là một đứa nhỏ, sự nghiệp tạm thời không có gì phát triển, cho nên chỉ có thể hỏi về việc học tập và tình cảm. Tình cảm ấy à, Friedrich nhìn về phía Bách Xương Ý, đã ngồi lù lù ở đây rồi thì hỏi làm chi cho mệt, hỏi về chuyện học hành thì hay hơn. Có điều ông cũng không nhắc về vấn đề thành tích, chỉ cười híp mắt hỏi Đình Sương rằng: “Là một sinh viên chuyên ngành Robotik, cháu cảm thấy thế nào?”

“Dạ...” Đình Sương sắp xếp lại lời ăn tiếng nói: “Cháu cảm thấy ngành này khó quá ạ.”

Friedrich nói: “Thế chắc hẳn Professor của cháu dạy rất chán rồi.”

Bách Xương Ý: “...”

Đình Sương sợ hãi tốt cùng, căn bản là ừ dám nhìn vào Bách Xương Ý: “Không không không, không phải đâu ạ, là tại cháu... là tại khả năng với trí thông minh của cháu... ặc... không thích hợp lắm với chuyên ngành này.”

Friedrich nhìn về phía Bách Xương Ý: “Con từng kể với thầy, rằng thằng bé là học sinh của con.”

Bách Xương Ý: “Vâng.”

Friedrich thở dài: “Xương Ý này, thầy đã bảo với con rồi, thầy không hề ủng hộ phương pháp giảng dạy lẫn cách cư xử của con đối với học sinh.”

Đình Sương nín thở, vấn đề này cậu cũng từng nhiều thảo luận với Bách Xương Ý, nhưng cậu không thể thuyết phục được anh, trái lại còn bị anh thuyết phục. Không ngờ vấn đề này lại xuất hiện một lần nữa, thì ra đâu chỉ riêng đám sinh viên bọn họ, mà ngay cả thầy giáo của Bách Xương Ý cũng không ủng hộ cách làm của anh?

Đình Sương lặng lẽ nhìn Bách Xương Ý, thấy anh không hề bị dao động một chút nào: “Friedrich, con sẽ kiên trì với phương pháp của mình.”

“Được rồi.” Friedrich lại thở dài: “Nhưng thầy vẫn muốn nhắc nhở con một lần nữa. Ở ngay học kỳ đầu tiên sau khi nhập học, con phải nói cho toàn thể sinh viên biết rằng ——”

“Nếu như các bạn cảm thấy nội dung chương trình học quá mức khó khăn, thì hãy lập tức chọn cách thôi học.”

“Nhưng mà Xương Ý này, con ấy, con luôn cho học sinh có cơ hội học lại và thi lại.”

Đình Sương:???

Bách Xương Ý đáp: “Con thấy mình nên khoan dung với học sinh một chút.”

Đình Sương:???

Đình Sương: lời này từ miệng sếp Bách nhả ra, sao mà có cảm giác quái lạ thế nhỉ?

Đề tài này hiển nhiên cũng được Friedrich và Bách Xương Ý thường xuyên lôi ra thảo luận, hai người đều chẳng muốn nhiều lời, cuối cùng Friedrich nói một câu tổng kết: “Xương Ý, con nhìn trình độ học sinh của thầy đi, rồi nhìn lại trình độ học sinh của con đi.” Dứt lời, ông cụ ưu nhã cầm ly rượu lên, đưa đến bên môi nhấp một ngụm.

Đình Sương chậm rãi quay đầu nhìn Bách Xương Ý một cái, rồi lại cúi đầu nhìn chính bản thân mình...

Ok fine.

TOÀN VĂN HOÀN

KHOẢNG CÁCH CỦA NGƯỜI

Công Tử Ưu
dtv-ebook.com

Chương 95: Vở kịch ngắn không liên quan đến chính văn

Giả sử bạn học Đình Sương được mời trả lời câu hỏi trên
Zhihu: Yêu đương với giáo sư là loại trải nghiệm gì?

PART 1 —

TING: Cảm ơn đã hỏi.

Tôi đang ở Đức, vừa học xong tiết của bạn trai, hiện tại bạn trai đang đi họp với nhóm sinh viên tiến sĩ, còn tôi thì nằm trên quảng trường tắm nắng, tiện thể giải đáp vấn đề luôn.

Cái loại trải nghiệm này...

Mỗi giáo sư lại có một kiểu khác nhau, xin phép được phân tích cụ thể.

Lúc mới yêu thì cực kỳ kinh hoàng, vô cùng gấp gáp, rất có cảm giác thác loạn. Tỷ như buổi tối hôm trước chơi hăng quá, sáng hôm sau không dậy nổi để đi học, bạn trai nhà người ta thì sẽ dung túng bảo rằng “Vậy thì không cần đi nữa”, hoặc là khuyên nhủ một hồi “Vẫn nên đi học thì hơn, dù sao môn này cũng rất quan trọng”, kiểu kiểu đó.

Nhưng bạn trai nhà tôi thì không làm như vậy.

Anh sẽ đứng ở bên cạnh giường, và hỏi tôi với một giọng điệu không lên không xuống: “Ting, sáng nay em học môn của giáo sư nào?”

Sau đó tôi bỗng nhớ ra, ồ, tôi phải đi học môn của anh ấy.

Professor đang gọi tôi rời giường đi học.

Nhoáng cái bị dọa tỉnh luôn.

Thế nhưng ở lâu với anh ấy, tình huống sẽ khác hẳn.

Đại khái tối hôm trước quện nhau đến tận khuya, sáng hôm sau tôi lại không dậy được, bảo rằng muốn trốn tiết, thế là anh ấy cực-kỳ-dị-u-dàng nói: “Vậy anh sẽ trốn cùng với em.”

Cảnh tượng ấy còn đáng sợ hơn lúc anh hỏi tôi “Sáng nay em học môn của giáo sư nào”.

Đột nhiên tôi nghĩ đến câu thơ “Đêm xuân chưa tận ngày đã tới, từ đây quân vương chẳng lâm triều”, tôi khiếp sợ đến mức nhảy dựng lên, nói với bạn trai rằng: “Anh là giáo sư đó, anh không thể trốn tiết được!”

Sau đấy chúng tôi cùng xuống nhà ăn sáng, và cùng đi tới trường.

Tạm thế thôi đã, tôi phải đến thư viện để làm bài tập mà anh người yêu giao.

PART 2 —

TING: Trả lời tiếp hén.

Yêu đương với giáo sư còn một trở ngại khác, đó là hay nói sai.

Kể sơ qua cái đã, tôi với bạn trai có nuôi một chú chó, bình thường tôi hay gọi nó là “con trai”, cũng vì thế mà tôi gọi anh người yêu là “papa” theo con trai mình.

Papa và daddy mang lại cảm giác giống nhau.

Khụ, tôi đảm bảo, đây chỉ là cách xưng hô như kiểu “ba nó à” mà thôi, không phải tôi gọi bạn trai mình là ba ba đâu... các vị đừng có nghĩ ngợi lung tung nhé.

Giải thích xong rồi, giờ nói đến chuyện chính.

Cái hồi cuối học kỳ, trong lúc giảng dạy anh bạn trai nhà tôi có đặt một câu hỏi, câu hỏi này không có đáp án tiêu chuẩn, là một câu hỏi về thiết kế, chúng tôi cần phải thảo luận và đưa ra phương án tối ưu.

Đến lượt tôi đứng lên phát biểu suy nghĩ của bản thân, sau khi tôi trình bày xong, anh bạn trai bèn chỉ ra mấy vấn đề, nhưng hồi ấy tiếng Đức của tôi vẫn còn củ chuối lắm, tôi cảm thấy mình không sai, là do anh ấy không hiểu được ý mà tôi muốn diễn đạt, thế là tôi cố sống cố chết giải thích... khá giống như đang tranh luận...

Tôi vốn dĩ muốn nói: “Professor, ý em muốn nói là...”

Thế nhưng bởi vì tôi thật sự quá kích động...

Chẳng hiểu sao lúc thốt ra khỏi miệng lại thành: “Papa, ý em muốn nói là...”

Đến giờ tôi vẫn nhớ như in ‘sự im lặng chết chóc’ của căn phòng học vào lúc ấy...

Và cả vẻ mặt của anh bạn trai nhà mình.

PART 3 —

TING: Tiếp nè.

Trong phần bình luận có rất nhiều người hỏi tôi, phi vụ ‘ở ngay trước mặt bạn học gọi Professor là papa’, rốt cuộc đã xử lý thế nào...

Lúc ấy tôi còn chưa kịp nói hết câu, đã cảm nhận được bầu không khí sai trái, có điều việc du học sinh gọi giáo sư là ba ba, dễ giải quyết hơn nhiều việc học sinh người Đức gọi giáo sư là ba ba.

Tôi bèn giở trò ‘không thạo ngôn ngữ’... tuy rằng làm vậy thì đám sinh viên Đức sẽ cảm thấy tôi quá ngầu, nhưng thà mang tiếng ngầu còn hơn mang tiếng chơi trò hentai với giáo sư...

Hai giây sau khi lỡ mồm gọi papa, tôi cực kỳ cực kỳ chân thành mà hỏi: “Professor, cách biểu đạt của em có vấn đề gì ạ? Tiếng Đức của em không được tốt lắm, những lúc vừa suy nghĩ vừa diễn đạt ngôn ngữ, thỉnh thoảng em lại vô thức nói ra mấy từ linh tinh...”

Sau đó anh bạn trai của tôi vẫn đứng ưu nhã ở trên bục giảng như mọi khi, ra hiệu cho tôi ngồi xuống, vô cùng thấu hiểu bảo rằng: “Đây chỉ là một lỗi nhỏ không tạo thành ảnh hưởng, tôi tin là sẽ không có ai để ý đâu.”

Bị bạn trai của tôi rào trước như thế, hoặc do mọi người quan tâm đến cảm nhận của du học sinh, cho nên chẳng có ai cười nhạo

tôi cả...